

EDIT BY YU YU

CÔ VỢ BỎ TRỐN CỦA SÁT THỦ TỔNG TÀI
THIỆN LÂM

Cô vợ bỏ trốn của sát thủ tổng tài

Tác giả: Thiên Cầm

Editor: Yu Yu

Nguồn: <http://yuconuong.wordpress.com>

Truyện có nhiều tình tiết nhảm và viễn tưởng, ai không đọc được hãy click back. Làm ơn đừng mang ebook này đi bất cứ đâu khi không có sự cho phép của editor! Tôn trọng người khác là tôn trọng chính mình!

Cô là một thiên kim tiểu thư xinh đẹp giàu có.

Anh là một sát thủ tàn nhẫn, cũng là một tổng tài lãnh khốc!

Ba năm trước đây, cô vì trốn hôn, chạy đến khách sạn năm sao tìm một nam kỹ phá thân, điều tiếc nuối chính là hôn trốn không thành, lại bị tra ra mang bầu tại ngày tân hôn thứ hai, bị nhà chồng vô tình đuổi ra cửa chính.

Ba năm trước đây, anh tại khách sạn chẳng biết tại sao bị trở thành con vẹt để sử dụng, xong việc sau này, cô dám thưởng anh một chiếc nhẫn kim cương sang quý, còn nói đó là nhẫn kết hôn tháng sau của cô.

Nhìn chăm chú nhẫn kim cương trong tay, anh thề! Coi như là đào ba thước đất cũng phải tìm ra người đàn bà kia!

Mục lục

Chương 1: Lần gặp đầu tiên tại khách sạn
Chương 2: Lần gặp đầu tiên tại khách sạn 2
Chương 3: Cô dâu mới không có nhẫn
Chương 4: Cô dâu mới không có nhẫn 2
Chương 5: Bất ngờ mang thai
Chương 6: Bất ngờ mang thai 2
Chương 7: Bất ngờ mang thai 3
Chương 8: Bị quấy rối 1
Chương 9: Bị quấy rối 2
Chương 10. Công việc mới

Chương 11: Gây họa
Chương 12: Gây họa 2
Chương 13: Gây họa 3
Chương 14: Mỹ nữ gây khó dễ
Chương 15: Sợ hãi
Chương 16: Sợ hãi 2
Chương 17: Sợ hãi 3
Chương 18: Viên kim cương mất tích
Chương 19: Gây họa 4
Chương 20: Trốn tránh

Chương 21: Trốn tránh 2
Chương 22: Làm hồng nhan tức giận.
Chương 23: Làm hồng nhan tức giận 2
Chương 24: Làm hồng nhan tức giận 3
Chương 25: Cơ hội gặp gỡ
Chương 26: Cơ hội gặp gỡ 2

[Chương 27: Đến muộn](#)

[Chương 28: Đến muộn 2](#)

[Chương 29: Chuyển công tác](#)

[Chương 30: Kinh khủng](#)

[Chương 31: Kinh khủng 2](#)

[Chương 32: Kinh khủng 3](#)

[Chương 33: Chết vắn](#)

[Chương 34: Chết vắn 2](#)

[Chương 35: Vô đề](#)

[Chương 36: Vô đề](#)

[Chương 37: Gặp mặt ngẫu nhiên](#)

[Chương 38: Gặp mặt ngẫu nhiên 2](#)

[Chương 39: Gặp mặt ngẫu nhiên 3](#)

[Chương 40: Thăm dò](#)

[Chương 41: Trêu đùa](#)

[Chương 42: Trêu đùa 2](#)

[Chương 43: Vô đề](#)

[Chương 44: Vô đề](#)

[Chương 45: Vài phần kính trọng](#)

[Chương 46: Khó có thể bình yên](#)

[Chương 47: Khó có thể bình yên 2](#)

[Chương 48: Trêu đùa 3](#)

[Chương 49: Người phụ nữ hạnh phúc](#)

[Chương 50: Gây khó dễ](#)

[Chương 51: Gây khó dễ 2](#)

[Chương 52: Gây khó dễ 3](#)

[Chương 53: Giúp đỡ](#)

[Chương 54: Giúp đỡ 2](#)

[Chương 55: Giúp đỡ 3](#)

[Chương 56: Lời khuyên](#)

[Chương 57: Lời khuyên 2](#)

[Chương 58: Thăm dò](#)

[Chương 59: Trả lại](#)

[Chương 60: Công việc thất bại](#)

[Chương 61: Không hiểu sao bị đánh](#)

[Chương 62: Không hiểu sao bị đánh 2](#)

[Chương 63: Thay thế](#)

[Chương 64: Thay thế 2](#)

[Chương 65: Thăm mền](#)

[Chương 66: Truy sát](#)

[Chương 67: Trúng đạn](#)

[Chương 68: Trúng đạn 2](#)

[Chương 69: Bị thương](#)

[Chương 70: Bị thương 2](#)

[Chương 71: Dốc lòng chăm sóc](#)

[Chương 72: Dốc lòng chăm sóc 2](#)

[Chương 73: Tránh né](#)

[Chương 74: Ái muội](#)

Chương 75: Lừa dối
Chương 76: Chạm vào vết thương
Chương 77: Đại náo lễ phát hành
Chương 78: Đại náo lễ phát hành 2
Chương 79: Khó có được sự âm áp
Chương 80: Uy hiếp

Chương 81: Ép buộc
Chương 82: Giải thi đấu đàn piano
Chương 83: Tính tình của nữ vương
Chương 84: Mập mờ
Chương 85: Nhẫn kim cương
Chương 86: Nhẫn kim cương 2
Chương 87: Khách hàng cũ
Chương 88: Khách hàng cũ 2
Chương 89: Hôn kiều Pháp “tiêu chuẩn”
Chương 90: Phong ba nhẫn kim cương

Chương 91: Phong ba nhẫn kim cương 2
Chương 92: Phong ba nhẫn kim cương 3
Chương 93: Khoảnh khắc nhu tình
Chương 94: Ghen
Chương 95: Say rượu
Chương 96: Say rượu 2
Chương 97: Say rượu 3
Chương 98: Say rượu 4
Chương 99: Khoảnh khắc nhu tình 2
Chương 100: Ảnh uớt át

[Chương 101: Ảnh ướt át 2](#)

[Chương 102: Trúng kế](#)

[Chương 103: Trúng kế 2](#)

[Chương 104: Trúng kế 3](#)

[Chương 105: Trúng kế 4](#)

[Chương 106: Trúng kế 5](#)

[Chương 107: Trúng kế 6](#)

[Chương 108: Chịu nhục](#)

[Chương 109: Cầu hôn](#)

[Chương 110: Chịu nhục 2](#)

[Chương 111: Thâm tình](#)

[Chương 112: Thâm tình 2](#)

[Chương 113: Từ chúc](#)

[Chương 114: Từ chúc 2](#)

[Chương 115: Cười ra nước mắt](#)

[Chương 116: Hôn lễ](#)

[Chương 117: Cướp dâu](#)

[Chương 118: Chiếm giữ](#)

[Chương 119: Sự giam cầm của ác ma](#)

[Chương 120: Tình yêu](#)

[Chương 121: Bị đánh lần thứ N](#)

[Chương 122: Mưu kế của Đỗ Văn Phi](#)

[Chương 123: Si tình](#)
[Chương 124: Trộm cướp thất bại](#)
[Chương 125: Bị bắt](#)
[Chương 126: Bị bắt 2](#)
[Chương 127: Thân phận](#)
[Chương 128: Thân phận 2](#)
[Chương 129: Lo lắng](#)
[Chương 130: Anh hùng cứu mỹ nhân](#)

[Chương 131: Anh hùng cứu mỹ nhân 2](#)
[Chương 132: Khả nghi](#)
[Chương 133: Khả nghi 2](#)
[Chương 134: Khả nghi 3](#)
[Chương 135: Kinh động nhãn kim cương](#)
[Chương 136: Kinh động nhãn kim cương 2](#)
[Chương 137: Trùng phạt](#)
[Chương 138: Trùng phạt 2](#)
[Chương 139: Trùng phạt 3](#)
[Chương 140: Trùng phạt 4](#)

[Chương 141: Nhắc lại chuyện cũ](#)
[Chương 142: Một lần ôn nhu cuối cùng](#)
[Chương 143: Ngôi sao thiên thần](#)
[Chương 144: Ngôi sao thiên thần 2](#)
[Chương 145: Giấy dựa](#)
[Chương 146: Lạnh nhạt](#)
[Chương 147: Tình cờ gặp gỡ](#)

[Chương 148: Thế giới vui vẻ](#)

[Chương 149: Thế giới vui vẻ 2](#)

[Chương 150: Thế giới vui vẻ 3](#)

[Chương 151: Lâm Tử Y](#)

[Chương 152: Ghen](#)

[Chương 153: Thế giới hai người](#)

[Chương 154: Thế giới hai người 2](#)

[Chương 155: Thế giới hai người 3](#)

[Chương 156: Truy sát](#)

[Chương 157: Truy sát 2](#)

[Chương 158: Truy sát 3](#)

[Chương 159: Bất đắc dĩ](#)

[Chương 160: Chân tình](#)

[Chương 161: Không cần kết hôn](#)

[Chương 162: Trở lại Tiêu gia](#)

[Chương 163: Trở lại Tiêu gia 2](#)

[Chương 164: Đau đớn trong quá khứ](#)

[Chương 165: Làm khó dễ](#)

[Chương 166: Muốn cô gặp mặt Tạ Vân Triết?](#)

[Chương 167: Vân Triết bị uy hiếp](#)

[Chương 168: Trốn tránh](#)

[Chương 169: Trốn tránh 2](#)

[Chương 170: Chịu nhục](#)

[Chương 171: Chịu nhục 2](#)

[Chương 172: Sợ hãi](#)

[Chương 173: Sợ hãi 2](#)

[Chương 174: Rời đi](#)

[Chương 175: Rời đi 2](#)

[Chương 176: Cuộc sống gia đình hạnh phúc](#)

[Chương 177: Cuộc sống gia đình hạnh phúc 2](#)

[Chương 178: Cuộc sống gia đình hạnh phúc 3](#)

[Chương 179: Phát hiện](#)

[Chương 180: Gặp mặt](#)

[Chương 181: Ghen tuông thâm nùng](#)

[Chương 182: Ghen tuông thâm nùng 2](#)

[Chương 183: Uy hiếp](#)

[Chương 184: Uy hiếp 2](#)

[Chương 185: Xin giúp đỡ](#)

[Chương 186: Xin giúp đỡ 2](#)

[Chương 187: Trút hết tâm tình](#)

[Chương 188: Thương tâm](#)

[Chương 189: Thương lượng](#)

[Chương 190: Trở về nhà cũ](#)

[Chương 191: Tranh đoạt](#)

[Chương 192. Giật giây](#)

[Chương 193: Cầu xin](#)

[Chương 194: Đau khổ](#)

[Chương 195: Nhớ](#)
[Chương 196: Khắc tình kiếp này](#)
[Chương 197: Gặp lại](#)
[Chương 198: Gặp lại 2](#)
[Chương 199: Yêu cầu](#)
[Chương 200: Tiểu nữ hoàng](#)

[Chương 201: Nữ hầu](#)
[Chương 202: Nữ hầu 2](#)
[Chương 203: Hạnh phúc nhỏ nhoi](#)
[Chương 204: Hạnh phúc nhỏ nhoi 2](#)
[Chương 205: Hạnh phúc nhỏ nhoi 3](#)
[Chương 206: Sợ hãi](#)
[Chương 207: Vô đề](#)
[Chương 208: Thư Tuyết bị bệnh](#)
[Chương 209: Mẫn cảm quá độ](#)
[Chương 210: Tình yêu khó quên](#)

[Chương 211: Cô ấy là của em](#)
[Chương 212: Ôn nhu như dĩ vãng](#)
[Chương 213: Vĩnh viễn không bỏ cuộc](#)
[Chương 214: Xin thông cảm](#)
[Chương 215: Cảm xúc mất kiểm soát](#)
[Chương 216: Cảm xúc mất kiểm soát 2](#)
[Chương 217: Chân tướng rõ ràng](#)
[Chương 218: Quên quá khứ?](#)
[Chương 219: Nhân từ nương tay](#)
[Chương 220: Yêu người không nên yêu](#)

[Chương 221: Buông tha](#)
[Chương 222: Trở lại Tà gia](#)
[Chương 223: Cường hôn](#)
[Chương 224: Sáng tỏ](#)
[Chương 225: Hồi phục](#)
[Chương 226: Nặng tình](#)
[Chương 227: Nặng tình 2](#)
[Chương 228: Yêu thương quay về](#)
[Chương 229: Bị bắt](#)
[Chương 230: Trở về nhà](#)

[Chương 231: Cha con](#)
[Chương 232: Nhắc lại chuyện cũ](#)
[Chương 233: Về thôn Ninh Thủy](#)
[Chương 234: Về thôn Ninh Thủy 2](#)
[Chương 235: Là kim cương?](#)
[Chương 236: Là kim cương 2](#)
[Chương 237: Là kim cương 3](#)
[Chương 238: Van xin](#)
[Chương 239: Van xin 2](#)
[Chương 240: Thất vọng](#)

[Chương 241: Giam lỏng](#)
[Chương 242: Đối đầu](#)

[Chương 243: Đối đầu 2](#)
[Chương 244: Đối đầu 3](#)
[Chương 245: Đối đầu 4](#)
[Chương 246: Đối đầu 5](#)
[Chương 247: Nhâm lần](#)
[Chương 248: Bệnh viện](#)
[Chương 249: Thâm tình](#)
[Chương 250: Thâm tình 2](#)

[Chương 251: Thâm tình 3](#)
[Chương 252: Giải thích](#)
[Chương 253: Tuyệt vọng](#)
[Chương 254 : Tuyệt vọng 2](#)
[Chương 255: Tuyệt vọng 3](#)
[Chương 256: Sinh mệnh nhỏ](#)
[Chương 257: Sinh mệnh nhỏ 2](#)
[Chương 258: Sinh mệnh nhỏ 3](#)
[Chương 259: Sinh mệnh nhỏ 4](#)
[Chương 260: Từ bỏ](#)

[Chương 261: Điềm báo](#)
[Chương 262: Về Tiêu thị](#)
[Chương 263: Vô đề](#)
[Chương 264: Nhớ](#)
[Chương 265: Sống hay chết?](#)
[Chương 266: Sống hay chết? 2](#)
[Chương 267: Đau lòng](#)
[Chương 268: Đau lòng 2](#)
[Chương 269: Đau lòng 3](#)

[Chương 270: Thương tâm](#)

[Chương 271: Thương tâm 2](#)

[Chương 272: Lại về Tiêu gia](#)

[Chương 273: Lại về Tiêu gia 2](#)

[Chương 274: Trở về 1](#)

[Chương 275: Trở về 2](#)

[Chương 276: Hạnh phúc khó cầu](#)

[Chương 277: Đám hỏi](#)

[Chương 278: Đám hỏi 2](#)

[Chương 279: Hôn lễ](#)

[Chương 280: Hôn lễ 2](#)

[Chương 281: Hôn lễ 3](#)

[Chương 282: Thất kinh](#)

[Chương 283: Em bé mất tích](#)

[Chương 284: Đại kết cục](#)

Chương 1: Lần gặp đầu tiên tại khách sạn

Một khách sạn năm sao.

Hai bên cửa tự động từ từ mở ra. Ngay sau đó trước mắt nhân viên tiếp tân xuất hiện một người đeo kính râm, mặc âu phục mỏng của người phụ nữ trẻ, giày cao gót bước trên sàn gỗ mịn, phát ra những tiếng leng keng dễ nghe.

Lâm Tử Hàn cố gắng trấn tĩnh tiếng tim đập bồn chồn, thở sâu đi bộ về phía trước, ngón áp út đeo chiếc nhẫn kim cương sáng bóng, quyến rũ, chiếu thẳng vào mắt của mọi người xung quanh.

Sau 1 tiếng kêu nhỏ, nhân viên tiếp tân lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, lịch sự nói: “Xin hỏi cô, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô?”

“Cô cần phải nói: Thưa bà”. Lâm Tử Hàn bỏ kính râm ra, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

“Vâng, thưa bà, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì được cho bà?” Nhân viên tiếp tân liếc mắt nhìn xung quanh chiếc nhẫn kim cương đang phát sáng, không có chút nhẫn nại nào.

“Cho tôi một phòng đôi tốt nhất”. Lâm Tử Hàn giả vờ nói thật lạnh lùng, có trời mới biết thực ra đây là lần đầu tiên cô ấy ở trong một khách sạn, trong lòng cô lo lắng thiếu chút nữa làm rơi chiếc nhẫn kim cương khỏi ngón áp út.

“Vâng, đây là thẻ phòng”. Nhân viên tiếp tân giao cho cô thẻ phòng, Lâm Tử Hàn cúi đầu nhìn. Phòng 2017.

“Xin hỏi bà có điều gì cần nữa không?”

Lâm Tử Hàn do dự nửa ngày, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Tìm cho tôi một người đàn ông lên đây, phải đẹp trai và phục vụ tốt nhất”.

“A?” Nhân viên tiếp tân sững sốt, sau đó nhoẻn miệng cười nói: “Hiểu”.

Ánh mắt Lâm Tử Hàn như muốn cười, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, nhân viên tiếp tân liếc mắt, tâm trạng buồn bực, không phải là kêu 1 con vịt thôi, cần gì phải lo lắng quá? Nhưng mà mặt mình tại sao lại nóng thế? Nhắc chân như chạy trốn tới thang máy. Trời ạ, thực sự là ngại chết đi được.

“Hãy nhìn đi, cưới vào nhà giàu có không nhất định là có hạnh phúc”. Nhân viên lễ tân cùng mấy người khác cười nói, mấy vị mỹ nữ che miệng mà cười.

Cửa tự động lần thứ hai mở ra, ánh mắt mấy nhân viên nữ tiếp tân lại một lần nữa bị người vừa tới hấp dẫn. Người đàn ông xuất hiện trước mắt rất đẹp trai. Vóc người cao gầy, thể trạng cường tráng, một thân quần áo màu đen được thiết kế thỏa đáng.

Đôi mắt tôi, ánh mắt lấp lánh có thần, ngay cả bộ dạng bước đi cũng mê người.

Cánh tay người đàn ông chạm vào khẩu súng lục đặc biệt, mỉm cười, cửa cảm có vẻ như không có cách nào nhận biết được súng.

“Hãy cho tôi một gian phòng tốt nhất”. Khóe môi anh khẽ nhếch, các nhân viên tiếp tân như rơi vào mộng ảo trước nụ cười gợi cảm đó.

Cuối cùng một cô cũng đã tỉnh hồn lại, vội lấy thẻ phòng lịch sự nói: “Vâng, thẻ phòng của ngài đây”.

Người đàn ông lấy lại thẻ phòng, không hề nhìn cái liếc mắt của mấy cô gái, đi thẳng đến hướng thang máy.

Trong thang máy, anh ta lấy điện thoại di động ra, trước màn hình hiện một loạt các dãy số điện thoại, bên kia truyền tới một âm thanh lưu loát của một người đàn ông: “Báo cáo đại ca, nhiệm vụ đêm nay hoàn thành thuận lợi”.

“Được rồi” Người đàn ông bình thản nói ra hai chữ này, tắt điện thoại.

Gương phản chiếu từ bốn phía, phản ánh trong gương là hình ảnh quỳn rũ của anh ta, như mộng ảo trong câu truyện cổ tích.

Chương 2: Lần gặp đầu tiên tại khách sạn 2

Trong phòng số 2017, Lâm Tử Hàn nhanh chóng tắm rửa, dùng khăn tắm quấn quanh thân thể. Nhìn vào khuôn mặt trước gương đã nóng lên, trong lòng thầm mắng: “Lâm Tử Hàn, không có gì, cùng lắm thì mất chút tiền, một chút là trôi qua!”

Nhưng mà, trái tim vẫn đập rất nhanh, khuôn mặt cũng càng ngày càng nóng.

Cô chạy đến tắt đèn ở cửa, một phòng tối đen chiếu lên trên người của cô, không nhìn thấy gương mặt của nhau thì không đến mức quá xấu hổ.

Đang suy nghĩ, cánh cửa không khóa bị đẩy ra, trong bóng tối, một thân ảnh cao lớn như ẩn như hiện.

Nhanh như vậy đã tới rồi, quả nhiên là khách sạn năm sao, phục vụ thật tốt.

“Không cho phép bật đèn”. Lâm Tử Hàn vội la lên.

Người vừa tới sững sốt một chút, chỉ một giây qua đi, bước chân trầm ổn tiến đến, ngồi xuống ghế sofa.

Lâm Tử Hàn ngập ngừng một lúc, khuôn mặt biến đen đến bên cạnh anh ta, xấu hổ khiếp sợ nói: “Anh mỗi ngày làm việc này, chắc chắn có nhiều kinh nghiệm, tôi không thực sự hiểu nhiều về giá thị trường này, cho nên, anh đặt một mức giá cả tốt, miễn là dịch vụ tốt, giá tùy anh nói”.

Trong bóng tối, hai ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp bắn lên trên người cô, Lâm Tử Hàn không khỏi có chút co rúm lại một chút, thấy anh ta không mở miệng, tháo chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út đưa tới trước mặt anh ta: “Này, cái này chắc là được rồi, đây chính là chiếc nhẫn kim cương kết hôn tháng sau của tôi”.

Ánh mắt lãnh liệt liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, vẫn không đáp lời như cũ. Lòng bàn tay vô thức dò xét vào giữa túi áo vét đen, chiếc súng lục tinh xảo chơi đùa giữa các ngón tay.

“Thiếu sao?” Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, đưa tay chạm vào chiếc vòng kim cương quanh cổ của Thổ Nhĩ Kỳ, đây chính là món quà gặp mặt của mẹ chồng tương lai, cũng không thể cho anh ta.

“...”

“Này, dù cho anh là đẹp trai nhất khách sạn, phục vụ tốt nhất, cũng không cần đất như vậy, đúng không” Lâm Tử Hàn tức giận đến hét to.

“Cô sợ chết không?” Gọng súng để trên bụng của cô.

“Không sợ!” Lâm Tử Hàn gạt tay hấn bên vòng eo, lắc đầu và lớn tiếng.

Khóe miệng người đàn ông lộ ra một chút cười nhạt, cô không nhìn thấy, tựa như không nhìn thấy súng trong tay anh ta, nhưng mà, những giây phút tiếp theo, người cô bị đẩy lên giường lớn, thân thể trắng kiêu áp lực đè lên, thô lỗ mà thoát đi khăn tắm trên người cô, bàn tay để trên ngực của cô, đôi môi chăm chú ép chặt vào đôi môi nóng bỏng của cô .

Lâm Tử Hàn bị động tác bất thành linh làm cho sợ đến ngây người, tứ chi giãy dụa, đấu tranh, cố gắng thoát thân khỏi những hành động điên

cuồng của anh ta.

“Này, anh có thể đi tắm trước được hay không?”. Cho cô chuẩn bị tâm lý một chút.

Người đàn ông dường như không nghe thấy được cô nói, hung hăng mà hôn lên mỗi chỗ da thịt trên người cô.

“Chậm một chút! Anh là đồ Vương bát đản! Anh không nghe lời! Tôi muốn khiêu nại anh!” Lâm Tử Hàn oa oa kêu to, đẩy đánh thân thể cao to đang ép chặt ở trên người.

Ở chỗ sâu trong bụng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, cô hét lên một tiếng, tăng sức mạnh bàn tay nhỏ lên trên chiếc lưng khỏe mạnh của anh ta, hét to: “Hỗn đản! Anh làm tôi đau”.

“Hu... Anh phục vụ không tốt, tôi muốn khiêu nại anh!”

“Anh là đồ vương bát đản!”

“...” Sau một thời gian dài, cuối cùng cô cũng mắng mệt mỏi, người đàn ông kia cũng dừng động tác của mình lại, ngã vào một bên thở hổn hển.

Mồ hôi trên người của anh ta chảy ra khắp nơi, anh ta thỏa mãn nhắm hai mắt lại ngủ.

Lâm Tử Hàn chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể, xoay người xuống giường mặc quần áo, vội vàng chạy ra khỏi gian phòng, thoát khỏi người đàn ông đáng ghét này.

Phía sau, đôi mắt nóng rực thẳng tắp bắn lên trên người Lâm Tử Hàn, cô hoảng sợ chạy đi. Trong bóng tối, khóe miệng anh ta hơi hé mở, lộ ra

dáng cười tà mị.

Chương 3: Cô dâu mới không có nhẫn

Biệt thự Lâm gia nằm ở lưng chừng núi, Lâm Tử Hàn nhìn mẹ đang bận rộn liên tục, cuối cùng không chịu nổi nữa mà thốt lên: “Mẹ! Con chưa tốt nghiệp đại học, tại sao lại buộc con kết hôn sớm như vậy?”

Lâm phu nhân liếc mắt nhìn cô: “Sớm muộn gì cũng đều như nhau, Tà gia có thể coi trọng con, là phúc phận của con, Vân Triết là một người đàn ông tốt, lại là người nối nghiệp mới của tập đoàn Tà thị, con còn thấy có cái gì chưa đủ?”

“Nhưng mà con không thích anh ta! Hơn nữa anh ta khi còn bé xấu xí, lớn lên cũng không xấu sao, bây giờ chắc chắn cũng rất xấu xí”.

“Cậu ta yêu con!” Lâm phu nhân vỗ vai của cô, không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên, đi thay một bộ quần áo đẹp một chút, Tà phu nhân chút nữa sẽ qua đây nhận người, Tà phu nhân nhiều quy củ, con nên chú ý một chút”.

Lâm Tử Hàn chuyển động tròn mắt, dè dặt hỏi thăm: “Mẹ, Tà phu nhân lần trước nói muốn kiểm tra giường, đúng không?” (Cái này là kiểm tra xem có... hìhì =. = lạc hồng sau khi í í không ấy mà)

“Tất nhiên là sự thật, Tà phu nhân rất phong kiến” Lâm phu nhân nói, sau đó nhìn cô ấy, giận dữ nói:

“Nha đầu chết tiệt kia, con cũng đừng nói cho ta...”

“Yên tâm đi”. Lâm Tử Hàn tức giận mà liếc mắt, tình cảnh đêm hôm đó đột nhiên hiện lên trong đầu cô, khuôn mặt cô bắt đầu nóng lên. Trong

lòng âm thầm mong, chờ đợi cho Tà phu nhân kiểm tra giường, như vậy mẹ cô mới không có cách nào.

Tà Vân Triết là một người đàn ông không tồi, điều này cô không phủ nhận, khi còn bé cô luôn thích đi theo anh ta – là cái đuôi của anh ta, quần quýt lấy anh ta, chỉ tới khi anh ta 10 tuổi xuất ngoại mới thôi.

Cô cũng tin tưởng rằng Tà Vân Triết nhất định sẽ đối tốt với mình, nhưng mà, cô thật sự không muốn kết hôn với anh ta.

“Chuyện làm ăn của Lâm gia không phải tốt sao? Tại sao còn muốn lấy hạnh phúc của con đi nịnh bợ người khác”. Lâm Tử Hàn bất mãn, vô cùng bất mãn!

“Nếu không có Tà gia chống đỡ, Lâm gia trong một đêm rất có thể mất đi phân nửa sản nghiệp”. Lâm phu nhân nói:

“Con là trưởng nữ của Lâm gia, cuối cùng cũng nên vì Lâm gia mà có chút đóng góp chứ?”

“Nhưng đó là việc của cả một đời!” Lâm Tử Hàn thực sự hoài nghi, cô rốt cuộc không phải là con của Lâm gia, làm thế nào cha mẹ lại có thể vô tình vô nghĩa với cô như vậy?

“Không cần nói nữa, nhanh đi thay quần áo!” Lâm phu nhân gầm lên.

Lâm Tử Hàn buồn bực, trừng mắt nhìn mẹ mình, cô quay người ra khỏi gian phòng của bà. Tại cửa ra vào thiếu chút nữa cô đụng phải cô giúp việc vừa mới vào cửa.

Cô giúp việc sợ hãi, cuống quýt xin lỗi.

“Có chuyện gì sao lại rồi rít mở cửa như vậy?” Lâm phu nhân không hài lòng trừng mắt mà nhìn cô giúp việc.

Cô giúp việc co rúm người lại, cúi đầu nói: “Phu nhân, Tạ phu nhân cùng Tạ thiếu gia tới, đang đợi ở dưới lầu”.

“Đúng không?” Khuôn mặt Lâm phu nhân giãn ra cười tươi, quay người về phía Lâm Tử Hàn lạnh lùng nói: “Nhanh trở về phòng thay đổi quần áo rồi xuống dưới lầu gặp khách đi”. Nói xong bà lướt qua cô, đi xuống dưới lầu.

Lâm Tử Hàn quay lại nhìn bóng dáng bà rồi làm một mặt quỷ, chậm chạp theo sát đi ra ngoài, tại đầu cầu thang cô cúi đầu nhìn xuống dưới.

Ở tầng dưới, thân ảnh một người đẹp trai chiếu vào trong mắt cô, cô kinh ngạc mà trợn trừng hai mắt, người đàn ông kia..., chính là người xấu xí năm đó sao, mười tuổi ngoại hình không có cao hơn cô – Tạ Vân Triết sao? Làm sao có thể? Hôm nay, anh ta đã trở thành một người đàn ông hấp dẫn, thực sự là sự biến đổi của người đàn ông 18 tuổi nha.

Ánh mắt của cô, tạm thời một lúc lâu vẫn chưa có trở về.

“Tạ phu nhân, Vân Triết, nhiều năm không gặp, có khỏe không?” Lâm phu nhân nhiệt tình mà nghênh đón.

Tạ phu nhân nhả nhận đứng dậy, mỉm cười và nói: “Đều tốt, Tử Hàn đâu?”

“Nó đang thay quần áo, một lúc sau sẽ xuống”. Lâm phu nhân nói, kéo bà ngồi xuống một lần nữa.

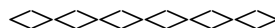
Tạ Vân Triết hơi quay đầu đi, ánh mắt hướng lên trên, đối diện với cặp mắt mê luyến đang nhìn kia, sau đó mỉm cười.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, cuống quýt thu hồi ánh mắt, chạy trốn khỏi cầu thang, chạy vào phòng ngủ. Trái tim, hình như biến thành Tiểu Thỏ Tử không ngoan ngoãn, bang bang nhảy dựng lên.

Trời ạ, vì sao không ai nói cho cô Tạ Vân Triết trưởng thành lại đẹp trai như vậy, vì sao không ai nói cho cô, cô phải kết hôn với một người đàn ông rất có mị lực lớn như vậy?

Chỉ trong nháy mắt, hối hận tràn ngập toàn bộ trái tim cô, nếu như có ai đó nói cho cô, thì buổi sáng hôm đó cô đã không đi đến khách sạn tìm một con vịt phá thân.

Nhưng bây giờ... Hu...!

Tạ phu nhân cố ý lên núi muộn vài ngày, bài bát tự của hai người, tiên cô nói với bà rằng hôn lễ của cô không thích hợp phô trương. Như thế, hôn lễ sẽ được tổ chức đơn giản tại Tạ gia.

Lâm Tử Hàn sợ hãi mong chờ thời khắc này đến, tay nắm lấy âu phục của Tạ Vân Triết, tay cô không ngừng toát mồ hôi lạnh. Cô lo lắng, Tạ phu nhân thực sự muốn kiểm tra giường! Hu... Nghĩ đến thời điểm đó cô lạnh cả người.

Căn bản không có tâm lý ứng phó vị khách trước mắt, cô thậm chí mong hôn lễ nhanh chóng qua đi.

Trong đại sảnh, Tạ phu nhân hài lòng đánh giá con dâu mới, không ngừng gật đầu. Lâm Tử Hàn ngoại hình xinh đẹp, tri thức đầy đủ, nhưng thật ra trông rất vừa mắt bà.

Ánh mắt lại nhìn xuống tay cô, nụ cười trên mặt bà trong nháy mắt biến mất, kéo người cô lại nói: “Nhẫn kết hôn đâu? Kết hôn rồi thậm chí ngay cả nhẫn cũng không đeo?”

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, nhẫn? Cô nhất thời kích động thưởng cho con vẹt kia rồi. Cô luống cuống mà nói Uhm:

“Sax... Cháu đi vệ sinh không cẩn thận làm rơi xuống một nhà vệ sinh”

“Xuống nhà vệ sinh?” Tà phu nhân kinh hoàng kêu lên: “Cháu có biết một chiếc nhẫn kim cương trị giá bao nhiêu tiền không?”

Lâm Tử Hàn nghĩ đến mà sợ, lắc đầu, cô biết rất đắt tiền, nhưng giá trị bao nhiêu cô không có nghiên cứu qua. Cô nghĩ thầm, Tà gia nhiều tiền như vậy, sao lại tức giận thế chứ?

Tà Vân Triết vội giải vây: “Mẹ, Tử Hàn không phải cố ý, thôi dẹp đi, hôm nào lại mua một chiếc khác là được”.

“Bà thông gia, thật xin lỗi”. Lâm phu nhân liên tiếp nói không phải, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn. Tà phu nhân tiếp khách mới đến, sau đó cũng không phát tác nữa, chỉ có thể nhin.

Chương 4: Cô dâu mới không có nhẫn 2

Cuối cùng có thể đi về ngủ, Lâm Tử Hàn thư thái tắm rửa một chút, khi ra khỏi phòng tắm, Tạ Vân Triết đang ngồi ở trên giường, nhìn cô với nụ cười hạnh phúc.

Anh tiến lên, ôm cô vào trong lòng, kích động mà mở miệng: “Tử Hàn, cuối cùng chúng ta cũng kết hôn”. Anh yêu cô, vẫn luôn yêu. Lấy cô, là nguyện vọng lớn nhất kiếp này, hôm nay cuối cùng cũng thoả nguyện, anh có thể nào không vui mừng?

Lâm Tử Hàn chợt dạ giật mình xoay người khỏi lòng ngực của anh, chỉ Uhm mở miệng: “Em... em ngày hôm nay bất tiện, cũng không thể được...”

Kéo dài một ngày được một ngày, cùng lắm thì ngày mai cùng anh ấy đi tuần trăng mật đi, tạm thời Tạ phu nhân cũng không có cơ hội kiểm tra giường.

“Ừ, đêm nay anh sẽ không chạm vào em”. Tạ Vân Triết lại cười nói.

“Anh ngủ sofa có được hay không?” Ai biết anh có thể ”làm” hay không , tạm thời vẫn nên ngủ riêng.

Tạ Vân Triết chạm vào mũi cô một cái, buồn cười nói: “Anh đã nói không chạm vào em”.

“Vây cũng được”.

“Được rồi, anh ngủ ở sofa”. Tạ Vân Triết thoả hiệp.

Lâm Tử Hàn nâng mắt lên nhìn anh với lòng biết ơn: “Cảm ơn”.

“Một một ngày, đi ngủ sớm một chút thôi”. Anh đẩy cô đi đến phía giường, nhìn cô nằm xuống, mới lấy chăn trở lại sofa.

Sáng sớm hôm sau, Tạ phu nhân quả nhiên tiến đến kiểm tra giường, nhìn ga giường trắng tinh, nghi ngờ đánh giá hai người.

Tạ Vân Triết vội hỏi: “Mẹ, tối hôm qua con uống nhiều quá, cái dính vào giường thì (Lạc hồng >.<) cho nên...”

Tạ phu nhân yên tâm, gật đầu đi ra ngoài.

Một biệt thự cạnh bờ biển, Lãnh Phong nhìn vào chiếc nhẫn kim cương của phụ nữ vô số lần. Nhẫn kim cương thiết kế rất đặc biệt, rất đẹp, vừa nhìn trong nháy mắt là biết từ các nhà thiết kế nổi tiếng. Có chiếc nhẫn này, nhất định là người không bình thường.

Lông mày nhíu nhẹ, trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên một tia bất mãn, người phụ nữ chết tiệt kia, dám xem anh như con vẹt để sử dụng, còn thưởng cho anh chiếc nhẫn kim cương này.

Đây là loại sỉ nhục lớn!

“Đại ca, anh tìm em?” A Nghi đi tới trước mặt anh thì đứng lại.

Lãnh Phong nâng cao tay của mình, đưa chiếc nhẫn kim cương tới trước mặt cậu ta, khẽ nói: “Giúp tôi tìm ra chủ nhân của chiếc nhẫn này”.

A Nghi nhìn chiếc nhẫn, đưa tay ra, Lãnh Phong thu cánh tay lại, cũng không để cho anh ta chạm vào. Từ trên bàn đặt máy tính lấy ra một tờ

giấy A4, ấn lên trên mặt của chiếc nhẫn kim cương để lấy hình dạng.

“Phải nhanh!” Tiếng nói trầm thấp, có mùi phần khí phách.

“Vâng”. A Nghị cầm bản vẽ, đi ra khỏi phòng máy tính. Có một số việc cậu không nên hỏi, cậu ta biết, và tuân thủ đúng quy tắc này.

Một lần nữa Lãnh Phong liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương, đặt nó trong ngăn kéo. Thông thả bước tới gần cửa sổ, ngoài cửa sổ, biển xanh bao la không có giới hạn. Gió trên biển thổi nhẹ, vờn mấy sợi tóc quanh trán, trông rất đẹp trai và quyến rũ.

Anh là một sát thủ, một sát thủ tàn nhẫn và khát máu. Tuổi còn trẻ đã kiểm soát tổ chức của thế giới ngầm, những người trong nghề nghe tên anh đã sợ mất mật. Từ nhỏ đã là một tay bắn súng thiện xạ, đưa anh một bước lên mây, chỉ cần anh chấp nhận làm việc gì, chưa từng có chuyện không thành công.

Người chết ở dưới tay anh nhiều vô số kể, anh, gần như là thích loại trò chơi này!

Chương 5: Bất ngờ mang thai

Tầng 38 phòng làm việc của Tổng tài tập đoàn Tiêu thị.

Tiêu Ký Phàm đang gõ bàn phím máy vi tính, khoé môi nhẹ nhếch lên. Biểu tình lãnh đạm trên mặt tăng thêm phần đẹp trai và quyến rũ.

Thân là tổng tài của Tiêu thị, anh có một năng lực siêu cường của một người lãnh đạo. Tiếp nhận công việc chưa đến năm năm, lại có thể đưa công ty quản lý theo trình tự.

Nữ thư ký đi vào, nhìn vào gương mặt người đàn ông đẹp trai nhưng cũng không quên việc chính nói: “Tổng tài, tổng tài tập đoàn Tạ thị muốn gặp ngài, xin hỏi...”

“Hãy để anh ấy lên đây”. Tiêu Ký Phàm cắt đứt lời nói cô, không ngẩng đầu lên, càng không liếc mắt nhìn nữ thư ký xinh đẹp.

“Vâng”. Bất đắc dĩ, nữ thư ký chỉ có thể nói một câu, đau lòng mà đi ra ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, sau một tiếng cười nhẹ, thân ảnh hoàn mỹ của Tạ Vân Triết xuất hiện trước mặt Tiêu Ký Phàm, anh ta nhẹ nhàng nhảy qua, ngồi lên bàn làm việc của Tiêu Ký Phàm, cười nói: “Tiêu tổng, gặp em không dễ dàng nha”.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn anh, mỉa mai nói: “Những cặp mới cưới không phải chỉ ở nhà với bà xã đến đây với em làm gì?”

Tạ Vân Triết cười lớn, nói: “Mẹ của anh vẫn nhớ em đó, ngày hôm qua em không tới, bà hỏi em cả ngày. Sáng sớm nói anh tới mời em, buổi

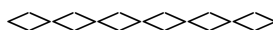
tôi về nhà anh ăn một bữa cơm”.

“Nói như vậy em không đi cũng không được?” Với tâm trạng tốt của anh, Tiêu Ký Phàm cũng lạnh lùng trước sau như một.

“Đương nhiên”. Tạ Vân Triết nói, lắc đầu khẽ thờ dài: “Chưa thấy tổng tài nào tiêu sái giống như em, ba ngày có hai ngày đi công tác, anh thấy tám phần là em đi vui đùa khắp nơi thôi?”

“Nếu anh nhìn không thuận mắt, anh cũng có thể học em”. Tiêu Ký Phàm tắt máy tính, nhìn qua vào lưng ghế dựa, lấy áo tây trang mặc vào.

Hai người đi đến hướng cửa.

Ở trong phòng buồn bực một ngày, cuối cùng Lâm Tử Hàn cũng không ở lại được nữa, chuẩn bị đi đến hoa viên một chút. Cuộc sống như thế, rốt cuộc muốn trôi qua tới khi nào, cô thực sự không dám tưởng tượng.

Thật không may, tại hoa viên cô gặp ngay Tạ phu nhân đang tỉ mỉ sửa lại những cánh hoa, chẳng biết tại sao, cô luôn luôn sợ đặc biệt là khi nhìn thấy Tạ phu nhân, muốn trở về cũng không có cách, chỉ có thể lắp bắp chào: “Mẹ”.

Tiếng gọi mẹ này của cô thật không tự nhiên, nhưng mà cô không thể không gọi.

Tạ phu nhân nghe thấy lại cảm thấy ngọt ngào, buông chiếc kéo đang cầm trên tay, tại bồn nước rửa tay sạch sẽ, kéo cô ngồi xuống ghế, thân thiết nói: “Tử Hàn, đã quen ở đây chưa?”

Không quen! Rất không quen! Đáy lòng cô hò hét nhưng trong miệng lại nhu thuận nói: “Rất tốt”.

“Quen là tốt rồi”. Tà phu nhân cười tủm tỉm nói.

Lúc này, cô giúp việc bung trà bánh lên, đặt ở trên bàn rồi đi xuống. Tà phu nhân cầm lấy một chiếc đĩa vào tay cô, ôn hoà mở miệng: “Nào, thử kẹo lạc xem, vừa mới làm thôi”.

Lâm Tử Hàn chỉ nhìn thoáng dầu mỡ trên kẹo lạc, dạ dày đột nhiên truyền đến một trận khó chịu, thẳng tới cổ họng. Cô đứng dậy rất nhanh, tới chỗ thùng rác của hoa viên mà nôn khan.

Tà phu nhân sợ hãi, vội lại gần, vội vàng nói: “Tử Hàn, con làm sao vậy? Khó chịu sao?”

Hơi thở thuận lại, Lâm Tử Hàn dùng khăn tay lau khoé miệng lắc đầu: “Con không sao”. Cô cũng không biết mình bị làm sao, đột nhiên muốn nôn.

Tà phu nhân nhìn qua cô, vội nói người giúp việc đi gọi bác sĩ, bản thân tạm thời đỡ Lâm Tử Hàn trở lại ghế ngồi. Lâm Tử Hàn không chịu nổi bà chuyện bé xé ra to, cười nói: “Mẹ, con thật sự không có việc gì”.

“Dù sao gia đình họ cũng sống ở hậu viện, đi đến đây cũng quá dễ”. Khi đang nói chuyện, bác sĩ tại gia đã qua vài chục tuổi tới.

“Mau xem thiếu phu nhân không khoẻ chỗ nào”. Tà phu nhân nhường vị trí, để cho lão trung y xem mạch. Đến bây giờ còn có người xem bệnh qua việc bắt mạch? Lâm Tử Hàn miễn cưỡng đưa tay ra.

Lão trung y đưa ngón tay đặt giữa mạch của cô, hơi nhắm mắt lại, nửa phút sau mở mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Tử Hàn.

Chương 6: Bất ngờ mang thai 2

“Thiếu phu nhân làm sao vậy?” Tà phu nhân nhìn biểu tình này của ông ta, vội la lên, đừng nói có thể là bệnh của phụ nữ, con bé sẽ không được hạnh phúc.

Lão trung y chần chờ một lát, do dự một lát, cuối cùng không đành lòng mà mở miệng nói: “Thiếu phu nhân có hỉ mạch!”.

Lâm Tử Hàn kinh hãi! Tà phu nhân so với cô càng kinh hãi hơn. Một lúc lâu mới run rẩy hỏi: “Đứa trẻ của ai?”

Lâm Tử Hàn đánh chết cũng thật không ngờ, bản thân lại mang thai, đây là ngoài kế hoạch của cô nha! Nhưng mà, đứa trẻ của ai, cô không biết.

Lắc đầu, cô nhìn chăm chăm vào Tà phu nhân sắc mặt trắng xanh, bộ dạng của bà, thật đáng sợ!

“Cô đồ tiện nhân này!” Tà phu nhân bắt đầu rống giận, kèm theo “Ba” một tiếng giòn tan, đó là thanh âm của cái tát rơi trên khuôn mặt cô.

Lâm Tử Hàn thét lên một tiếng rồi ngã xuống đất, ôm má phải nóng bỏng, cũng không dám khóc lên.

“Dám mang theo một đứa con hoang tiến vào Tà gia...?!” Tà phu nhân tức giận cả người run lên, dùng ngón trỏ chỉ vào cô, hận ngay sau đó không thể lập tức giết cô.

“Ông Lý!” Bà kêu một tiếng to hơn, ông Lý làm vườn liền tiến lên gặp, liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn đang nằm trên mặt đất, đợi Tà phu nhân ra

lệnh.

“Dạy bảo người đàn bà không biết xấu hổ kia cho tôi!”

Toàn thân Lâm Tử Hàn co rúm lại, cô nhìn chăm chăm vào ông Lý cơ thể khỏe mạnh, thân thể cũng bởi vì sợ hãi mà bắt đầu run rẩy, ông Lý đương nhiên cũng ghét cay ghét đắng loại phụ nữ không biết hạn chế này, đi qua một bên cầm gậy gỗ đánh xuống thân thể cô không thương tiếc.

“A!” Lâm Tử Hàn thốt ra một tiếng thét đau đớn chói tai, vang vọng toàn bộ Tạ gia, không chịu được nữa cô quỳ rạp trên mặt đất, trên người truyền đến từng trận đau đớn đến tận xương.

“Xin đừng đánh! Xin mẹ đừng đánh nữa!” Lâm Tử Hàn la hét và khóc, nước mắt tràn đầy trên mặt đất.

“Đánh thật mạnh cho tôi!” Tạ phu nhân lùi hai bước, nhìn về phía sau gọi: “Tiểu Phượng, gọi Lâm gia đưa người đến đem con tiện nhân này trở về!”

Lâm Tử Hàn dốc sức che chở bụng của mình, trong cơ thể của cô, có một sinh mệnh nhỏ bé đang dần trưởng thành. Tuy rằng cô không chào đón sự xuất hiện của nó, nhưng mà, đứa trẻ vô tội!

“Tạ phu nhân, xin bà đừng đánh nữa!” Lâm Tử Hàn đau đến lăn lộn trên mặt đất, nói lớn cầu xin, máu loãng trộn lẫn với bùn đất dính ướt cơ thể cô, khuôn mặt của cô.

Cơ thể đau đớn, xâm lấn mỗi dây thần kinh của cô. Nếu như thời gian có thể quay lại, cô không bao giờ..., không bao giờ tùy tiện đi tìm nam kỹ phá thân.

Nhưng trên thế giới này không có hối hận, cô tự làm tất cả, tất cả bây giờ cô phải trả giá.

“Danh tiếng Tạ gia mất tất cả toàn bộ do cô!” Nghĩ đến việc này, Tạ phu nhân lại càng tức giận nhiều hơn, nếu như giết người có thể không có hình phạt ngồi tù, bà sẽ không do dự mà giết chết cô.

Lúc Tạ Vân Triết cùng Tiêu Ký Phàm trở về Tạ gia, thì thấy Lâm Tử Hàn cả người toàn bộ là máu nằm trên đất khóc, gậy gỗ trên tay ông Lý không chút ý định dừng lại.

“Mẹ! Mẹ làm cái gì vậy?” Tạ Vân Triết nhanh cất bước về phía trước, giật lấy gậy gỗ trong tay ông Lý, luống cuống nhìn người đang nằm trên mặt đất, không biết nên làm cái gì trước ôm cô hay nâng cô dậy.

Chương 7: Bất ngờ mang thai 3

“Nhìn xem con lấy người phụ nữ nào mang về nhà! Mũ xanh đã đội cao như vậy (bị cấm sừng) còn không biết!” Tà phu nhân hơi thở không lên được, thiếu chút nữa ngất xỉu, dựa vào cạnh bàn thở hổn hển.

Tà Vân Triết vội đi đến đỡ lấy thân thể đang run rẩy của cô, Tà phu nhân khó khăn mà mở miệng: “Ông Lý, đem nghiệt chủng trong bụng con tiện nhân này đánh chết đi! Đó chính là sự sỉ nhục của Tà gia!”

“Tử Hàn mang thai?” Tà Vân Triết thực sự quá kinh ngạc, trong lúc nhất thời quên mất muốn đi ngăn cản ông Lý.

Ông Lý nhặt lại cây gậy, lần thứ hai đánh cô. Lâm Tử Hàn nghe họ muốn đánh chết con mình, tiếng khóc càng lớn hơn: “Xin mọi người, đừng đánh con của tôi! Đừng đánh nó!”

Tà Vân Triết nóng nảy, chuẩn bị ngăn cản ông Lý một lần nữa, Tà phu nhân nắm chặt góc áo của anh, không cho anh tới gần.

“Mẹ, đừng đánh! Tà gia cũng không phải nuôi không nổi một đứa trẻ!” Tà Vân Triết vội vàng nói, có mang thì có mang thôi, anh thật sự không quan tâm, anh yêu Lâm Tử Hàn, cô sai cũng không sao, anh nhất định yêu cô.

Ai cũng có một quá khứ, hiện tại cô là vợ của anh, anh còn chưa nếm trải vị ngọt của hạnh phúc, lại còn muốn đánh chết cô?

“Con không có tiền đồ...!” Tà phu nhân nghe xong lời của anh ta, tâm trí càng thêm tức giận, thân thể đã run rẩy, may mà không ngã xuống.

“Mẹ!” Tạ Vân Triết giúp cơ thể của bà ổn định, lo lắng mình không phải người hai đầu, chỉ có thể trườn lên hét lớn với ông Lý: “Mau dừng tay lại cho tôi!”

Ông Lý không biết nên nghe lời ai, giờ cây gậy lên cao cũng không biết có nên đánh xuống hay không. Lâm Tử Hàn cảm giác xung quanh bắt đầu hoảng loạn, nguyên nhân chỉ là đau xót thôi? Cô khóc lớn lên, bò qua thân ảnh của người phía trước, dừng lại dưới chân của một người, khó khăn dùng tay nhỏ bé đã dính máu của mình vịn lên ống quần dài, vô lực mà cầu xin: “Van xin mọi người tha cho con của tôi!”

Nâng mắt lên trông mong nhìn chăm chăm vào trước mặt người đàn ông mạnh mẽ đẹp trai, cô muốn nhìn gương mặt của mình, của anh ta, lại không ngừng quơ quơ, cuối cùng cũng không nhìn thấy gì nữa.

Tiêu Ký Phàm thờ ơ tiến đến gần, khuôn mặt bình thản vô tình nhìn trận đánh vừa qua, không chỉ bởi vì tiếng khóc kia mà thay đổi.

Anh hạ mắt xuống, ánh mắt rơi vào khuôn mặt đang rất bản của cô, khuôn mặt kia, nhìn không ra xấu hay đẹp, máu loãng cùng nước bùn che đi dung mạo của cô. Chỉ có cặp mắt kia là ngay thẳng, tràn đầy khuất phục, cầu khẩn, hi vọng...

Đáy lòng Tiêu Ký Phàm không có lý do nào bỗng dưng giật mình, có vẻ như sợ linh hồn sẽ bị tròng mắt ấy của cô hút vào, nhanh chóng di chuyển tầm mắt từ trên mặt cô sang hướng khác. Anh cúi người, tàn nhẫn lấy tay cô đang bám trên ống quần mình ra, anh sẽ không giúp cô, cho tới bây giờ xen vào việc của người khác không phải ham muốn của anh.

Tay Lâm Tử Hàn rũ xuống, chán nản, ở Lâm gia không có ai thương cô, Tạ gia càng không thể có, cô nên sớm nghĩ đến điều này.

Cuối cùng cô nuốt nỗi đau của toàn bộ cơ thể và mỗi dây thần kinh lại, khi Lâm phu nhân xuất hiện, lúc đó cô đã hôn mê.

Chương 8: Bị quấy rối 1

Ba năm sau

Một nhà hàng cách khu vực thành thị không quá xa, một cô gái bồi bàn còn trẻ, miệng tràn đầy nụ cười, cầm giấy bút đứng bên cạnh bàn ăn, chờ đợi khách gọi đồ ăn.

Khuôn mặt xinh đẹp không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng có thể làm cho đàn ông thèm nhỏ nước miếng, váy hoa màu đỏ thể hiện tinh tế rõ ràng thân hình cân đối không bỏ sót chút nào.

Cô chính là người mang thai ngoài ý muốn năm đó, đại náo Tạ gia – Lâm Tử Hàn, từ đại thiếu phu nhân của gia đình phú quý lưu lạc cho tới tình trạng ngày nay, hoàn toàn bởi vì đầu óc cô nhất thời có ý nghĩ phát nhiệt, ăn vụng trái cấm.

Nhìn thấy trước mắt một bàn nước miếng tung bay, người tai to mặt lớn – sũu nam mỹ nữ, Lâm Tử Hàn tuy trên mặt vẫn duy trì bộ dáng tươi cười, nhưng trong lòng lại coi thường tới cực điểm.

Bàn tròn xoay tới ba lần, vẫn chưa có người gọi món ăn, một gã đàn ông đầu hói ánh mắt chăm chú nhìn lên trên người Lâm Tử Hàn không dịch chuyển, cuối cùng dừng lại tại ngực của cô, hiện lên nụ cười đậm đăng, nói vào tai cô: “Cô bé, cả đêm giá bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm vạn”. Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn ông ta, làm bộ thật thà nói.

Gã đàn ông đầu hói sừng sốt, sau đó nhìn thấu qua trên người của cô, vẫn là nụ cười đậm đặng như cũ nói: “VẬY sao? Để anh kiểm tra, vừa nhìn vừa ngửi, xem có đáng giá hay không, hợp giá đêm nay đi cùng anh”. Khi đang nói chuyện, tay heo không quên mò mẫm vuốt ve bộ ngực cô.

Lâm Tử Hàn kinh hãi, không kịp suy nghĩ hậu quả, ném menu lên trên đầu hói của lão ta, tức giận nói: “Ông muốn chết sao?”

Gã đàn ông đầu hói đau nhức, kêu to lên một tiếng, ôm đầu một cách giận dữ bắt lấy tay cô, Lâm Tử Hàn lùi về phía sau một bước, tránh khỏi lão ta.

“Con ranh...!” Gã đàn ông đầu hói nguyên rủa một tiếng, gã đang muốn tiến lên bắt lấy Lâm Tử Hàn, may là quản lý nhà hàng vội vàng tới kéo lại.

Lúc này, Lâm Tử Hàn trở thành tiêu điểm của mọi người, mấy trăm ánh mắt chăm chú nhìn lên trên người cô.

“Nhanh đến xin lỗi khách hàng”. Quản lý nhà hàng trừng mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Hàn ra lệnh.

“Là ông ta ra tay trước đó chứ”. Lâm Tử Hàn cuống quýt giải thích, rất sợ quản lý đuổi việc cô trong cơn tức giận, cô sẽ thê thảm.

“Cô ta nói dối” Gã đàn ông đầu hói không biết xấu hổ mà nói.

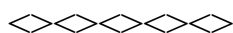
“Xin lỗi” Quản lý ra lệnh một lần nữa.

Lâm Tử Hàn tức giận, không phải lỗi của cô, vì sao cô phải xin lỗi? Lẽ nào bởi vì đây là các ngành dịch vụ, nhất định phải chịu loại uất ức này sao?

Ánh mắt của cô dừng lại trên người gã đàn ông đầu hói, cười tươi: “Muốn tôi xin lỗi một con lợn giống, đợi kiếp sau đi!” Nói xong, cô rất tiêu sái bỏ menu xuống, xoay người đi qua đám đông, đi ra hướng cửa.

Phía sau gã đàn ông đầu hói bùng nổ, cô coi như mắt điếc tai ngơ không để lọt tai những lời chửi bậy, nghỉ việc thì nghỉ việc, cùng lắm là đi tìm công việc khác là được, Lâm Tử Hàn giận dữ nghĩ.

Chỉ là tháng này đã là lần thứ ba nghỉ việc, cô làm không công khắp nơi, tiếp tục một lần nữa như thế, cô chắc phải ôm con nhỏ ra đường phố ăn xin để sống mất.

Lâm Tử Hàn đi vào sân, nhìn thấy con gái nhỏ Tiểu Thư Tuyết đang chơi nghịch nước trong bình pha lê lớn.

Lâm Tử Hàn chạy đến, nhìn con gái tay áo ướt phân nửa, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nha đầu kia, lại nghịch nước có đúng không?”

Thư Tuyết thấy cô tức giận, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói: “Tại con cho Tiểu ngư ngư ăn chocolate...”

Chương 9: Bị quấy rối 2

“Ai bảo con cho Tiểu ngư ngư ăn?!” Lâm Tử Hàn tức giận nắm bàn tay nhỏ bé của con, đánh nhẹ vào lòng bàn tay nó: “Con sắp sửa không có cơm mà ăn, lại còn cho Tiểu ngư ngư ăn chocolate? Xem con ướt hết rồi”.

“Đau quá” Tiểu Thư Tuyết há mồm oa oa khóc to, nước mắt như những viên đậu nhỏ rơi xuống sàn nhà.

“Lần sau còn dám nghịch nước nữa hay không?”

“Không dám!”

“Ngừng lại, không được khóc” Lâm Tử Hàn ra lệnh, Tiểu Thư Tuyết lập tức nín khóc, chớp hai mắt đầm lệ sợ hãi nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn thở dài, lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt con, dỗ dành: “Tiểu Thư Tuyết phải biết vâng lời, bị cảm mẹ còn phải dùng tiền xem bệnh cho con, bác sĩ phải lấy kim tiêm vào tay con, rất tốn kém đúng không?”

Tiểu Thư Tuyết dễ thương gật đầu, Lâm Tử Hàn khẽ cười, ôm lấy cơ thể bé con bước vào trong nhà.

“Tử Hàn, tại sao em lại về sớm như vậy?” Người ở cùng một sân – Vương Văn Khiết vừa đi làm về nghi hoặc tới hỏi cô.

Chị là một học tử của Lâm Tử Hàn thời đại học, Lâm Tử Hàn ở chỗ này, chỉ bởi vì ba năm trước đây chị tốt bụng giữ lại. Tuy rằng nơi này cách

thành phố hơi xa, nhưng nó là một nơi yên tĩnh, ở chỗ này, cũng không sợ gặp mặt người quen.

“Em đã sa thải ông chủ cá mực” Lâm Tử Hàn quay người, vô tội mà nhìn vào chị ấy.

“Em tại sao lại sa thải ông chủ cá mực?” Vương Văn Khiết trông như muốn té xỉu, cô chịu hết nổi rồi nói:

“Em đùa thế này thành nghiện rồi phải không?”

“Chị nghĩ rằng em muốn sao?”

Vương Văn Khiết chỉ vào Tiểu Thư Tuyết, tròn trắng mắt nói: “Em xem, nhìn con gái của em đều bị ngược đãi ra cái dạng gì, người còn có mấy lượng thịt sao?”

Lâm Tử Hàn nhìn đứa con bé bỏng trong lòng, hi hi cười nói: “Không, vẫn còn nhiều, không tin chị lại đây ôm một cái đi”.

Tiểu Thư Tuyết mở rộng hai bàn tay, đi tới chỗ Vương Văn Khiết ôm lấy chị ấy.

Vương Văn Khiết vững vàng tiếp được, lười biếng pha trò cùng Lâm Tử Hàn, nghiêm túc nói: “Lần này là vì nguyên nhân gì mà không làm?”

Lâm Tử Hàn thở dài một tiếng: “Em cảm thấy em đơn giản là không thích hợp làm ở khách sạn”.

“Quầy bán hàng em không đứng được, khách sạn em nói không thể làm được, rốt cuộc em muốn làm cái gì? Ngay cả bằng tốt nghiệp đại học cũng không nhận được, thậm chí khi em muốn làm bất cứ điều gì em cũng muốn người khác phải làm theo?”

“Văn Khiết, chị giúp em tìm một quán bar, chị có nhiều mối quan hệ tốt, chắc chắn có thể được”. Lâm Tử Hàn nịnh nọt nắm lấy cánh tay của cô ấy. “Em cam đoan việc tiếp theo em sẽ làm tốt, sẽ không nghỉ việc nữa”.

“Em lần trước cũng nói như thế với chị”. Vương Văn Khiết đẩy tay cô ra.

“Lần này không phải lỗi của em”. Lâm Tử Hàn đáng thương nói: “Chịu đựng những gã đàn ông tồi phi lễ, em thật sự chịu hết nổi rồi”.

Vương Văn Khiết nhìn cô, cười khẩy nói: “Xem ra ngoại hình xinh đẹp cũng không phải là một chuyện tốt”.

“Chị cứ nói móc em đi, dù sao em cũng không hề đến những nơi công cộng đi làm”.

“Chị biết em thích hợp làm cái gì” Vương Văn Khiết trộm cười một tiếng, nói: “Lao công quét dọn, như vậy thì sẽ không có đàn ông quấy rối em”.

“Tốt thôi, chỉ cần tiền lương cao có thể xem xét một chút, bây giờ em thiếu nhất là tiền”.

“Được, ngày mai chị sẽ giúp em hỏi xem”. Vương Văn Khiết bế Tiểu Thư Tuyết, cười trở về phòng, kén chọn như thế, nên làm cho cô ấy nếm vị đắng mới hiểu được phải quý trọng công việc.

Chương 10. Công việc mới

Hai ngày sau, Lâm Tử Hàn ngồi bên đàn piano dạy Tiểu Thư Tuyết, Vương Văn Khiết bất ngờ xông vào, lấy ra tờ giấy A4 vút lên trên người Lâm Tử Hàn.

“Cái gì vậy?” Lâm Tử Hàn nhanh tay bắt được tờ giấy thông báo không cho nó rơi xuống đất.

“Giấy nhập chức”.

Lâm Tử Hàn nghi ngờ cúi đầu kiểm tra, sau một lúc mới kinh ngạc nói: “Nhân viên vệ sinh? Văn Khiết, chị thật sự để em đi làm lao công quét dọn à?”

“Tất nhiên là thực sự, chị nói đùa với em lúc nào?”

“Hừ...” Nếu bị người ta phát hiện, đường đường thiên kim tiểu thư Lâm thị đi làm lao công quét dọn, cô còn biết để mặt ở đâu.

“Em xem một chút là ở nơi nào?”

Lâm Tử Hàn nhìn kĩ giấy nhậm chức một lần nữa: “Tập đoàn Tiêu thị? Là công ty chị đang làm?”

“Chính là nó, đừng nghĩ là nhân viên vệ sinh, người bình thường cũng không thể đi vào đó được”. Tiêu thị lựa chọn nhân viên rất nghiêm khắc, cô là người quản lý nhân sự, quyền hạn lớn nhất cũng chỉ có thể tuyển một nhân viên vệ sinh.

Lâm Tử Hàn đã không học những năm cuối đại học, không có bằng tốt nghiệp, Tiêu thị, công việc này cũng thích hợp với cô.

“Tiền lương cao không?” Cô quan tâm nhất chính là điều này.

“Tiêu thị có thể thấp sao?” Vương Văn Khiết cười ồ lên.

Lâm Tử Hàn gật đầu, vẫn có một chút không cam tâm tình nguyện đi, sợ Vương Văn Khiết nổi giận, cũng không dám nói thêm cái gì.

“Ngày mai đúng giờ đi làm với chị”. Vương Văn Khiết cười trộm rồi đi, trong lòng có một niềm vui đã trọc ghẹo được người khác.

Sáng sớm hôm sau, khi Vương Văn Khiết ra ngoài lấy xe thì nhìn thấy một người phụ nữ xấu xí chính là Lâm Tử Hàn đang đứng ở cửa, nhìn thấy xe của mình thì đi ra. Vương Văn Khiết sững sốt, kêu lên: “Tử Hàn, bảo em đi làm chứ không phải là đi tham gia lễ hội hoá trang”

“Em làm sao?” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn bản thân mình, đi vào trong xe: “Đưa em đi làm nha, dù sao cũng không thiệt hại gì cho chị”.

Vương Văn Khiết đánh giá Lâm Tử Hàn trước mắt, những lọn tóc quăn sóng lớn đẹp đẽ bị cô buộc qua loa ở sau ót, cô căn bản không bị cận thị, lại đeo thêm một chiếc kính gọng đen lớn che đi một nửa khuôn mặt. Má ơi! Đây có phải là bà nội trợ xấu xí không?

“Có vấn đề gì không?” Lâm Tử Hàn nhận thấy ánh mắt của cô ấy nhìn bản thân mình không chịu rời đi.

“Không”. Vương Văn Khiết ha hả cười rồi thu hồi ánh mắt, khởi động động cơ bắt đầu đi.

Lâm Tử Hàn không phải loại người chưa bao giờ nhìn thấy thế giới, cho nên đối với phong cách sang trọng xa hoa của tập đoàn Tiêu thị cô

không mấy ngạc nhiên, cô trực tiếp đến bộ phận vệ sinh báo danh.

Tổ trưởng tổ Vệ sinh cười nhẹ nhìn cô, sau một lúc...

“Biết công ty làm cái gì không?”

Lâm Tử Hàn sững sốt, Vương Văn Khiết chưa nói với cô, chỉ có thể lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng tôi đảm bảo sau ba phút tôi có thể biết”.

Sau một lúc phải tìm người hỏi một chút, hoặc là gọi điện thoại cho Vương Văn Khiết.

“Kỳ cục!” Tổ trưởng trách cứ mà nói ra hai chữ này, làm thế nào có người vào công ty còn không biết công ty làm về cái gì?

Chương 11: Gây họa

“Quên đi, cô trước tiên đi xem nội ngoại công ty để quen thuộc với môi trường đã. Tổ trưởng đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Vâng, tổ trưởng”. Lâm Tử Hàn cười hắc hắc lớn tiếng trả lời.

“Gọi tôi chị Lệ, chú ý một chút, không nên đi chỗ không thể đi”.

“Vâng, chị Lệ”.

Ngày đầu tiên đi làm, Lâm Tử Hàn được đi bộ xung quanh Tiêu thị, chỉ tới khi công ty tan ca, chị Lệ mới phân công cô lên tầng thứ ba mươi tám dọn dẹp.

“Không phải tất cả đều tan ca sao?” Cô nhỏ giọng nói thầm, để Vương Văn Khiết chạy đi mất, cô còn phải ngồi xe bus về nhà, đúng là lãng phí tiền và thời gian.

“Làm sạch không được trống chỗ nào nha”. Chị Lệ tính tình rất tốt, vẫn cười cười nói nói với cô những điều này.

Lâm Tử Hàn mang theo thùng nước lên tầng ba mươi tám, bắt đầu từ một văn phòng sạch sẽ, không chịu qua nhiều khổ cực, cô mới làm hơn phân nửa thùng nước lên đã cảm thấy lao碌.

Tại một nơi chuyển giao với một văn phòng làm việc khác, bởi vì nước quá nặng, cơ thể cô suýt nữa đụng trúng một người. Lâm Tử Hàn kinh ngạc, cuống quýt gập đầu vội vã xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi!”.

Xuất hiện ở trước mắt cô chính là một đôi giày da hàng hiệu thiết kế đẹp, đôi chân thanh mảnh trắng mềm mại, người này nhất định là một mỹ nữ! Cũng không biết tính tình có được hay không? Lâm Tử Hàn cứ tưởng vậy là xong, trên đầu truyền đến tiếng giận dữ của một phụ nữ: “Mắt cô mù sao?”

Duẩn Ngọc Hân nhìn chằm chằm vào cô, lấy khăn giấy ra để lau váy bị nước bắn bắn lên, mặc cho cô lau như thế nào, vết bắn trên váy vẫn in lên rõ ràng.

“Tôi thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý”. Lâm Tử Hàn tự biết mình gây họa, chỉ không ngừng xin lỗi. Người phụ nữ trước mặt thực sự rất đẹp, ngay cả khi tức giận bộ dáng đều rất mê người. Sax... Tất nhiên là cuốn hút đàn ông! Chỉ là thoát nhìn lai lịch không nhỏ, không chừng là chủ đi, vẫn là đừng đắc tội thì thật tốt.

“Lần sau cẩn thận một chút”. Duẩn Ngọc Hân hàm hàm đẩy cô vào tường, lướt qua cô, bước đi cao quý nhanh chóng rời đi.

Tâm trạng Duẩn Ngọc Hân tốt, lúc này tâm tình gì cũng không có, đứng trước phòng kế tiếp của Tổng tài, nhìn vào gương chỉnh lại trang phục, liếc nhìn lại vết bắn nhỏ trên váy sau đó gõ cửa đi vào.

Trong phòng làm việc lớn, chỉ có Tiêu Ký Phàm đang dùng máy vi tính xem lại về giai đoạn đầu của quảng cáo thương mại, đối với người vừa tới, thậm chí ngay cả ngẩng đầu liếc mắt nhìn cũng không có.

“Ký Phàm lại tăng ca à?” Duẩn Ngọc Hân hờn dỗi nói, đi tới phía sau anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương bắt đầu vuốt ve vai anh.

“Ngày mai đi công tác, nên anh muốn nhanh xét duyệt lại các quảng cáo trước”. Tiêu Ký Phàm thản nhiên đẩy tay cô ta ra, anh cũng không thích người khác thân thiết với mình, mặc dù cô sẽ trở thành vợ hôn thê của anh.

Anh cùng cô ta, là Duẫn gia cùng Tiêu gia đã đính ước thành một đôi, lần đầu tiên nghe các vị trưởng bối thảo luận về chuyện đính hôn, Duẫn Ngọc Hân rất hưng phấn mấy ngày ngủ không ngon giấc.

Tiêu Ký Phàm chỉ mỉm cười, không từ chối cũng không chấp nhận, với anh mà nói việc lấy vợ chính là một nhiệm vụ của cuộc sống, lấy ai cũng đều như nhau.

Chỉ cần bọn họ hài lòng là tốt rồi, anh không có ý kiến gì. Hơn nữa, Duẫn Ngọc Hân là một cô gái được dạy học tập thành tài, một cô gái xinh đẹp quyến rũ, anh căn bản không có lý do gì để từ chối.

Chương 12: Gây họa 2

“Anh phải đi công tác?” Miệng nhỏ nhắn của Duẩn Ngọc Hân bĩu ra, hơi bất mãn mà gắt giọng, ban đầu cô nghĩ rằng làm cùng công ty với anh sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt hơn. Sau khi đi làm mới phát hiện, vị tổng tài vĩ đại này hầu như mỗi ngày đều đi công tác, thích nhất là được bay khắp thế giới.

“Việc của công ty, anh cũng không có cách nào khác” Biểu tình trên mặt Tiêu Ký Phàm cũng hòa hoãn hơn một chút, thậm chí còn có cảm giác áy náy.

“Ký Phàm, lúc nào chúng ta đi thử lễ phục và nhẫn đính hôn nha” Thiên kim tiểu thư đang làm nũng, đáng tiếc người đàn ông lạnh lùng như Tiêu Ký Phàm vẫn thờ ơ.

“Ngày hôm nay không được, mai anh phải đi công tác muốn nghỉ ngơi sớm một chút”.

Một lần nữa Duẩn Ngọc Hân mất nụ cười, mắt rũ xuống, giọng nói cực thương cảm: “Ký Phàm, em cảm thấy anh không quan tâm em một chút nào, em nghĩ muốn cái gì đó cho tới bây giờ anh cũng không cho em”.

Tiêu Ký Phàm nâng mắt lên liếc nhìn cô ta, bàn tay lớn nắm chặt cánh tay cô kéo về, Duẩn Ngọc Hân kêu lên kinh ngạc, sau đó đã nằm trong lòng ngực của anh.

Khuôn mặt đẹp trai của anh gần trong gang tấc, ánh mắt sâu lắng chăm chú nhìn cô, hơi thở phớt qua mặt của cô: “Nói cho anh biết, em

muốn cái gì? Đồ trang sức? Quần áo? Anh có thể mua cho em ở nước ngoài”.

“Đồ trang sức của em có nhiều có thể mở một cửa hàng, quần áo có nhiều cũng có thể mở một cửa hàng thời trang, dù cho anh có tặng cho em một bông hoa hồng, em đã rất hạnh phúc”. Cô cũng sờ nói với anh.

Tiêu Ký Phàm im lặng một lúc, sau đó cười nhạt nói ra mấy chữ: “Anh đã hiểu”. Phụ nữ nguyên bản cũng là một loại động vật, ăn sang trọng quá, đôi khi cũng thích ăn chay.

“Em hi vọng anh thực sự hiểu được” Duẫn Ngọc Hân nâng cao tay, các ngón tay mảnh khảnh xoa xoa về mặt góc cạnh của anh. Có một tiếng nói của một người từ bên ngoài cánh cửa truyền đến: “Quấy rối một chút”.

Duẫn Ngọc Hân cũng sờ, quay đầu lại buồn bực trừng mắt lại người vừa mới đến, sao lại là cô ta?!

Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm nhau, cười ngượng và nói: “Hai người cứ tiếp tục, coi như tôi vô hình là được, tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đi”.

Duẫn Ngọc Hân không cam lòng thoát ra khỏi cánh tay của Tiêu Ký Phàm, giận dữ nói: “Lẽ nào cô không biết khi đi vào thì nên gõ cửa trước sao?”

“Tôi đã gõ cửa, nhưng hai người quá nhập tâm nên không nghe thấy”. Lâm Tử Hàn vô tội đứng ở cạnh cửa.

“Cô...!” Duẫn Ngọc Hân chán nản, chuyện tốt bị phá, người làm chuyện xấu còn dám nói lý.

“Ngọc Hân, em về phòng làm việc chuẩn bị đi, rồi xuống tầng dưới chờ anh”. Tiêu Ký Phàm không thèm liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, mỉm cười

nói với Duẫn Ngọc Hân.

Duẫn Ngọc Hân gặt đầu, gặt gao trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn rồi đi ra ngoài.

Tiêu Ký Phàm nhìn bóng dáng đã dần biến mất ngoài cửa của cô ta, ánh mắt trầm ngâm nhìn lên.

Lâm Tử Hàn nhìn Duẫn Ngọc Hân bước ra cửa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm bắt đầu đi lau sàn, cô nghĩ thầm mình đã gặp hai chuyện rồi tệ. Vừa nãy làm bẩn váy của cô ta, sau này lại quấy rối chuyện tốt của cô ta, thảo nào cô ta tức giận như vậy.

Cô trộm liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm đang trầm tư, may mắn là anh ta không nói bất cứ điều gì, nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào, phải nhanh chóng lau dọn rồi rời khỏi thôi!

Chương 13: Gây họa 3

Sàn nhà cũng không bẩn, Lâm Tử Hàn chỉ làm bộ, lừa gạt vài cái rồi nhanh chóng chuẩn đi, cô rất sợ vị mỹ nữ kia trở lại lần nữa.

Dù sao mới vào công ty, không nên đắc tội với bất cứ ai.

Ngay khi chân vừa bước ra khỏi cánh cửa, phía sau truyền đến một tiếng ra lệnh lạnh lùng: “Chờ một chút”.

Lâm Tử Hàn cứng ngắt, quay người lại nhìn anh, lúc này mới phát hiện người đàn ông này trông rất đẹp trai, cùng với vị mỹ nữ kia là một kết hợp hoàn hảo. Nhưng, lẽ nào những anh chàng đẹp trai đều tức giận chậm một nửa nhịp so với người bình thường sao?

“Tổng tài, còn có chuyện gì sao?”. Cô dè dặt hỏi. Trên cửa ghi là phòng của tổng tài, chắc là tổng tài thôi? Nhìn anh có khí thế vương giả, chắc là không sai.

Tiêu Ký phàm liếc mắt, thân nhiên nói: “Từ ngày mai trở đi, mỗi ngày vào chín giờ sáng thay tôi tặng chín mươi chín bông hồng đến phòng làm việc của giám đốc Duẫn”.

Chín mươi chín bông? Trời ơi! Giám đốc? Chắc là người phụ nữ xinh đẹp vừa nãy rồi.

“Tôi biết, tổng tài”. Lâm Tử Hàn gật đầu nói, đưa tay ra trước mặt anh, yên lặng ngắm anh.

Tiêu Ký Phàm nhìn tay cô, không hiểu được mà nhìn cô.

“Tiền mua hoa”. Lâm Tử Hàn nhắc nhở anh.

“Cô có thể đến văn phòng thủ quỹ lấy”.

“Phí chạy việc của tôi đâu?”

“Phí chạy việc?” Tiêu Ký Phàm cau mày, không hài lòng với cách đòi tiền này của cô, chế nhạo nói: “Bao nhiêu?”

“Đây là việc phát sinh ngoài ý muốn, cho nên anh phải trả phí chạy việc, mỗi ngày mười tệ, tôi không tham lam, đủ tiền ăn vặt của con gái tôi là được”. Anh đường đường là ông chủ lớn, chín mươi chín bông hồng đã mua qua, còn quan tâm đến mười tệ kia?

Tiêu Ký Phàm trừng mắt nhìn cô, vươn tay vào ngăn kéo rút ra tập chi phiếu, nhanh chóng ký tên rồi ném cho cô. Lâm Tử Hàn bắt lấy tờ chi phiếu dưới mặt đất, nhìn thoáng qua gọng kính, mười vạn? Nhiều quá đi? Cô phải đưa bao nhiêu năm mới hết mười vạn đây?!

“Tổng tài, nhiều quá, tôi nghĩ mười tệ là hợp lý nhất”. Lâm Tử Hàn đem chi phiếu đặt lên trên bàn làm việc, đẩy đến trước mặt anh: “Số tiền này tôi sẽ đến bộ phận tài vụ nhận, lúc đó chỉ phiền anh ký giấy là được”.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn tờ chi phiếu: “Không thành vấn đề”.

“Cảm ơn”. Lâm Tử Hàn nói tiếng cảm ơn, suy nghĩ lại, sau đó quay người lại hỏi: “Cuối tuần thì làm như thế nào?” Chẳng lẽ muốn đưa đến nhà của cô ta?

Quả nhiên! Tiêu Ký Phàm lạnh lùng nói: “Đưa đến Duẫn gia đi”.

“Tôi hiểu”. Sẽ gửi tặng thôi, coi như đi bộ đến chỗ kẻ có tiền một chút, kích thích ý chí chiến đấu của bản thân.

Nghĩ ngợi, Lâm Tử Hàn nhanh chóng đi bộ đến văn phòng Vệ sinh, cô cũng không quên Vương Văn Khiết ăn nói chua ngoa đang đợi cô ở gara.

Chương 14: Mỹ nữ gây khó dễ

Mặt trời buổi sáng tỏa sáng trên khu đô thị phồn hoa, nhìn chạm xe buýt chật ních người, Lâm Tử Hàn thấy vận may của mình bắt đầu đến. Làm một việc lười nhác như thế cũng có được tiền từ ông chủ, cô cảm giác cuộc sống của mình cũng không khổ sở quá.

“Văn Khiết, kỹ thuật lái xe của chị thật tốt”. Cô chân thành nhìn Vương Văn Khiết nói.

Chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, Vương Văn Khiết uể oải liếc mắt nhìn cô nói: “Chị mỗi ngày đưa em đi làm, em có nên trả phí nhiên liệu cho chị không?” Hiện tại giá xăng tăng cao, chị rất quan tâm đến nó.

“Chị nhẫn tâm thu tiền em sao?” Lâm Tử Hàn giả vờ đáng thương nhìn cô nói: “Hơn nữa, bình thường chị một ngày một người lái xe đi làm, không phải là cũng tốn tiền cho mua xăng sao?”

“Chị làm sao lại để em đi xe Bá Vương (Đi xe không trả tiền) như thế này đây” Vương Văn Khiết liếc nhìn cô, tức giận nói.

“Chờ một chút”. Lâm Tử Hàn đột nhiên nói.

Wương Văn Khiết phanh khẩn cấp, nhìn cô: “Để làm gì?”

“Em muốn đi mua một bó hoa, chị đi trước đi, cho em đi qua đó là tốt rồi”. Nói xong cô đẩy cửa xuống xe, Vương Văn Khiết còn chưa kịp phản ứng thì hình bóng của cô đã lẩn khuất trong đám đông.

Lâm Tử Hàn đi chậm đến cửa hàng bán hoa, cúi người ngửi mùi thơm ngát của hoa hồng đỏ, mặt giãn ra một nụ cười thoải mái.

Cô chọn chín mươi chín bông hồng đẹp nhất sau đó trả tiền nhanh chóng bước đến trước tòa nhà Tiêu thị.

Duẩn Ngọc Hân nhìn chăm chăm bó hoa lớn, trong một khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, Lâm Tử Hàn chăm chú nhìn cười nói: “Giám đốc Duẩn, đây là Tiêu tổng sai tôi tặng hoa tới, Tiêu tổng đối xử với cô rất tốt đó”.

Nói ra câu nhỉnh bợ này, Lâm Tử Hàn buồn nôn trong lòng, không có cách nào, trước đây không cẩn thận đắc tội với cô ta, nếu như có thể dùng cách này để cô ta tha thứ, lời nói buồn nôn cô cũng nói được.

Đáng tiếc, Duẩn Ngọc Hân đã bị cảm giác kinh ngạc che đi thính giác, cô ta không thể nghe đến lời nhỉnh nọt của cô. Cô ta mừng rỡ như điên ôm bó hoa trong tay cô bước vào phòng làm việc, Tiêu Ký Phàm lần đầu tiên tặng hoa cho cô ta, làm sao có thể không vui được?

“Giám đốc Duẩn! Nếu như không có việc gì tôi trở về làm việc”. Lâm Tử Hàn cẩn thận nói, thấy cô ta còn đang say sưa trong mật ngọt tình yêu, không thể làm gì khác hơn là quay lưng bước đi.

Mới đi được hai bước, phía sau truyền đến một mệnh lệnh: “Đứng lại!”

Lâm Tử Hàn quay đầu lại, vừa rồi là khuôn mặt hạnh phúc của một cô gái nhỏ, trong nháy mắt Duẩn Ngọc Hân đã chuyển sang gương mặt lạnh lùng, Lâm Tử Hàn vô thức co rúm người lại, ngày hôm nay..., cô không làm chuyện gì xấu phải không?

Cô do dự đi đến trước bàn làm việc của cô ta, lắp bắp mở miệng: “Có... chuyện sao?”

Duẩn Ngọc Hân cầm lấy một túi văn kiện trên mặt bàn, đưa tới trước mặt cô, lạnh lùng nói: “Đem tài liệu quảng cáo này đến khách sạn Tinh Duyệt phòng 2017, đưa tận tay cho Ngô tổng”.

“A?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô ta, gọi cô làm chân chạy việc? Công ty không phải có một người chuyên làm việc này sao? Đừng nói là bộ phận Vệ sinh cũng phải làm công việc ngoài này nhé.

“Thế nào? Không muốn đi?” Duẩn Ngọc Hân cau mày.

“Không, tôi đi”.

Duẩn Ngọc Hân giơ tay lên, đưa cho cô cuốn băng video: “Đây chính là tài liệu quan trọng của công ty, phải cẩn thận không được làm mất”. Cô ta cười nhạt châm biếm: “Nếu cô làm mất, bán cô mười lần cũng không đủ bồi thường”.

“Tôi biết” Lâm Tử Hàn gật đầu, bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Chương 15: Sợ hãi

Nhìn vào khách sạn năm sao này, Lâm Tử Hàn nhớ lại số phòng Duẫn Ngọc Hân nói cho cô, 2017? Vì sao cô cảm thấy số này lại quen thuộc như vậy?

Mặt cô nóng lên, cô cũng là một người con gái tốt, không phải là chỉ cần đưa tới phòng 2017 cho người khác sao.

Mặc dù không phải là trong khách sạn này, nhưng đáy lòng cô cũng cảm thấy có chút không tự nhiên, tìm một vòng cuối cùng cũng tới trước cửa phòng 2017.

Hít thở thật sâu, cô giơ tay nhẹ nhàng gõ cửa.

Không trả lời, cứ như vậy, cô cố gắng gõ cửa thật mạnh, nửa phút sau, bên trong cuối cùng cũng có một giọng đàn ông trầm thấp: “Vào đi”.

Lâm Tử Hàn vừa mới đẩy cửa bước vào thì cảm thấy không khí lạnh tới tận xương, cô vội lùi về phía sau một bước. Trời ạ! Người ở bên trong đang chơi trò biến thái sao? Quả thật giống như hang động băng.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn bên bức tường màu vàng nhạt được thấp sáng, ánh sáng yếu ớt tỏa ra khắp gian phòng. Chính giữa phòng VIP, có hình ảnh của một người đàn ông lười biếng tựa vào sofa, dưới ánh đèn yếu ớt, mơ hồ có thể nhìn ra anh ta là một người có ngũ quan tuyệt mỹ đang ở giữa gian phòng băng. Lạnh lẽo, giống như gian nhà vào lúc này.

Bầu không khí lạ lùng tới cực điểm, làm cho Lâm Tử Hàn bối rối nhiều hơn. Cô ôm chặt chiếc túi xách màu đen, lắp bắp mở miệng: “Xin

hỏi... ngài là Ngô tổng sao?”

Người đàn ông hơi quay lại, hai cặp mắt giống băng lạnh nhìn thẳng lên người cô. Một lúc lâu, mới hững hờ nói ra hai chữ: “Không phải”.

Không phải? Lâm Tử Hàn sững sốt, Duẫn Ngọc Hân nói rõ ràng cho cô người đó ở phòng 2017. Làm sao có thể? Nhưng mà chủ phòng nói rằng không phải...

“Xin lỗi, tôi nhầm”. Lâm Tử Hàn áy náy nắm chặt tay, sau đó lùi lại, không quên đóng cửa giúp anh ta.

Ngay lúc cô đóng cửa lại, cô nhìn thấy người đàn ông như pho tượng kia đang di chuyển, sau đó cảm giác trước mắt một bóng người chuyển động, còn chưa kịp phản ứng, một lần nữa cô trở lại trong phòng.

Giữa trán cô, là một mũi súng đen.

Lâm Tử Hàn muốn nói, cô muốn gọi người cứu mạng! Miệng lại không thể phát âm, túi văn kiện cô ôm chặt rơi từ từ trượt xuống, rơi xuống mặt đất.

“Nói cho tôi biết, cô muốn cái gì từ tôi?” Âm thanh như ma quỷ vang lên mờ nhạt.

Lâm Tử Hàn cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, sững sờ mở miệng: “Tôi... Tôi không muốn nhận bất cứ cái gì, là tôi đến để đưa đồ”.

“Hừm?” Súng chĩa vào cô càng gần hơn.

Vừa lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, theo sau là tiếng cười ha ha chói tai. Một người đàn ông xuất hiện trước mặt hai người, súng trong tay chuyển động, đối diện ngực Lãnh Phong.

Trời ạ! Lại trình diễn thêm cái gì nữa? Chẳng lẽ là đóng phim sao? Không đợi cô kêu lên, Lãnh Phong nguyên rủa: “Chết tiệt!”

Cánh tay cố sức đẩy, Lâm Tử Hàn gào lên, cơ thể đụng vào người đàn ông ở phía sau. Một người ngã xuống sàn nhà, may mắn là sàn nhà có trải thảm.

Thời khắc người đàn ông đứng ở cạnh cửa kia lách qua một bên, thân ảnh đẹp trai của Lãnh Phong trong nháy mắt lén đến trước mặt, kẹp chặt súng trên tay phải hắn ta.

Chương 16: Sợ hãi 2

Hai người đàn ông lập tức bắt đầu tranh chấp.

Khó khăn lắm mới được tự do, Lâm Tử Hàn không liếc mắt nhìn vào cánh tay đau đớn, cuống quýt tìm túi của mình chuẩn bị chạy. Duẩn Ngọc Hàn nói rất rõ ràng, đây là tài liệu quảng cáo rất quan trọng của công ty, nếu đánh mất phải bán mạng mất mười lần.

Nhưng mà, trên sàn nhà có hai cái túi màu đen, cái nào mới là của cô? Ánh đèn tối như vậy, cô không thể phân biệt được hai cái túi xách có gì khác nhau.

Mặc kệ, chạy thoát rồi hãy nói tiếp.

Nếu vậy, cô cầm lấy hai chiếc túi cùng màu, chạy trốn theo hướng thang máy. Thật là đáng sợ! Nơi này thật khủng khiếp!

“Không được chạy!” Người đàn ông giận dữ xô cửa, muốn lấy lại cái túi của cô, nhưng mà cổ tay bị Lãnh Phong giữ chặt.

Anh ta bị phân tâm, do đó Lãnh Phong có thể kiểm soát anh ta. Lãnh Phong dùng súng của mình chỉ vào anh ta, liếc từ trên xuống, lạnh lùng mở miệng: “Yên tâm, tôi sẽ không giết anh, nói cho lão đại của các anh biết, đây là lần khoan dung cuối cùng”.

Người đàn ông không nghe thấy anh đang nói gì, lúc này, anh ta thậm chí nghĩ phải lấy túi xách của mình. Phải lấy về!

Một mạch chạy lên xe buýt, Lâm Tử Hàn mới ngừng sợ hãi, cơ thể trĩu xuống, cô vỗ ngực thở phì phò. Khi hơi thở thuận lại, cảm giác cánh tay rất đau, vừa nhìn thì thấy cánh tay trắng muốt đỏ một mảng.

Hu... Cô thực sự khóc không ra nước mắt, chỉ mười phút cô lại biến mình thành như vậy, tài liệu quảng cáo cũng không đưa được.

Thu hoạch duy nhất là túi xách trên tay mình, cúi đầu xuống nhìn thoáng qua. A! còn rất mới, đem đi bán khoảng mười ngày sau nhất định có tiền.

Trở lại công ty, sau nửa ngày Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng tới phòng làm việc của Duẫn Ngọc Hân. Trong phòng làm việc, Duẫn Ngọc Hân ngồi trên ghế da, lắc lư tập tài liệu trong tay, với sự có mặt của cô, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không.

“Giám đốc Duẫn, ở khách sạn Tinh Duyệt phòng 2017 không có Ngô tổng...” Lâm Tử Hàn dè dặt mở miệng, chỉ có hai phần tử khủng bố, hu...!

Duẫn Ngọc Hân liếc mắt nhìn cô, không chấp thuận nói: “Ồ, tôi nhớ nhầm, địa chỉ là phòng 2117”.

“Cái gì?” Lâm Tử Hàn cảm thấy máu trên cơ thể chạy ra khỏi đỉnh đầu, cô choáng váng! Cô ngay cả nửa cái mạng chút nữa đã đánh mất, cô ta lạnh lùng nói một câu – nhớ lầm địa chỉ????

Hơn nữa, rõ ràng là cô ý! Người phụ nữ này! Lâm Tử Hàn cả người run rẩy, cắn chặt môi dưới, vừa tức vừa bất bình.

Duẫn Ngọc Hân trêu đùa mà nhìn cô, một lần nữa mở miệng: “Không có nghĩa gì, phiền cô tới đó một lần nữa”.

“Tôi...” Lâm Tử Hàn tức giận đến không thể nói bất cứ từ nào.

“Thế nào? Không muốn đi?” Duẩn Ngọc Hân cau mày, giả vờ tức giận nói.

Lâm Tử Hàn gục đầu xuống, khó khăn nhấn sự tức giận xuống tận đáy lòng, ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt lập tức tươi cười: “Tất nhiên là không, tôi sẽ đi”. Nói xong quay người bước ra khỏi phòng làm việc của cô ta.

Chương 17: Sợ hãi 3

Lâm Tử Hàn xông ra khỏi tòa nhà, ghé vào phòng bảo vệ la hét và lớn tiếng: “Khinh người quá đáng!”. Sau khi hét lên, cảm thấy hơi thở thuận lợi không ít.

“Không quan trọng, miễn là không bị gã đàn ông thối quấy rầy, ta – Lâm Tử Hàn có thể nhẫn”. Cô nói lớn với chính mình, quay người chuẩn bị xuống dưới tầng, đi tới khách sạn Tinh Duyệt một lần nữa.

Nhưng khi cô quay người thì đụng phải một người, Lâm Tử Hàn lùi về phía sau một bước theo bản năng, đánh giá kỹ người đàn ông cao to trước mắt, bất bình nói: “Anh không có việc gì đứng ở phía sau tôi làm chi?”

“Bởi vì tôi sợ cô nhất thời luẩn quẩn đầu óc muốn nhảy lầu”. Người đàn ông lại cười nói.

“Đáng cười! Tôi nhảy không tới lượt anh khuyên!” Lâm Tử Hàn khoa trương nói, cô nhảy, ai giúp cô nuôi con gái đây?

Người đàn ông cười ha ha một tiếng, nhìn cô: “Ai bắt nạt cô?”

“Chính là người kia...!” Lâm Tử Hàn tức giận nói cuối cùng cuống quýt dừng lại, ba chữ con cộp cái kia không dám tùy ý nói ra, cô thấp giọng xuống: “Nói cho anh biết để làm gì, ai mà biết được anh có phải anh của cô ta hay không”.

“Yên tâm đi, tôi không có em gái”. Anh ta cười, một lần nữa quan sát cô: “Vừa nghe cô nói bị đàn ông quấy rầy, tôi rất tò mò, người đàn ông nào có khẩu vị lớn như vậy?”

“Anh!” Lâm Tử Hàn chán nản, trừng mắt nhìn nụ cười xấu xa của anh ta, đột nhiên cô nghĩ tới hình ảnh của mình bây giờ, quần áo lao động không quá vừa người, tóc buộc cao, mặt đeo một gọng kính đen xấu xí. Nghĩ vậy, tâm lý cũng không quá tức giận, ha hả cười nói: “Anh nghe lầm thôi. Chỉ có người thần kinh rối loạn mới quấy rối tôi”.

“Đúng vậy sao?” Người đàn ông khẽ cười một tiếng, nhanh tay lấy kính trên mặt cô xuống, Lâm Tử Hàn kinh hãi, ngạc nhiên mà trừng mắt nhìn anh ta. Người đàn ông kia sừng sốt, bỗng nhiên nhìn người trừng mắt trước mặt cười, đúng là...

“Trả kính lại cho tôi”. Lâm Tử Hàn hỏn hên nói.

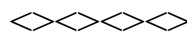
“Xin lỗi” Người đàn ông đưa kính đặt trong tay cô, lúc này mới cảm giác mình làm việc thất lễ như nào, chỉ là, trước mặt vị mỹ nữ xinh đẹp này, tại sao lại mặc quần áo của nhân viên vệ sinh.

Lâm Tử Hàn đem kính đeo lại trên sống mũi, quay người đi xuống cầu thang.

Người đàn ông kia đuổi theo cô, áy náy nói: “Cô gái, vừa rồi tôi thật sự xin lỗi, tôi tên là Từ Nhạc Phong, là đạo diễn của Tiêu thị”.

“Đã biết”. Lâm Tử Hàn tức giận nói. Bước chân nhanh hơn, cuối cùng cũng thoát khỏi anh ta.

Về đến nhà, Lâm Tử Hàn mệt mỏi, không kịp ăn cơm đã ném người xuống giường, ngày hôm nay hầu như cô bị tra tấn, vết thương trên cánh tay cũng có một chút đau âm ỉ.

“Mẹ, chocolate của Tiểu Thư Tuyết đâu?” Tiểu Thư Tuyết ghé vào bên giường vỗ nhẹ tay cô, giọng nói non nớt thật êm tai.

“Thư Tuyết ngoan, tìm ở trong túi xách của mẹ đi”. Lâm Tử Hàn nhắm mắt lại nói.

Tiểu Thư Tuyết Oh một tiếng, chạy đến chỗ Lâm Tử Hàn ném cái túi xách ở trên bàn, dọn sạch cái ghế để ngồi lên, trên bàn có hai chiếc túi xách, hai bàn tay nhỏ của cô bé lục lọi tìm kiếm một lần nữa.

Chương 18: Viên kim cương mất tích

Bàn tay nhỏ bé sờ soạng chiếc túi của người đàn ông lạ một chút, sau một thời gian, tay chụp tới một viên lớn như ngón cái, tỏa sáng hào quang như đá màu, khuôn mặt lập tức tươi cười. Cũng không tìm chocolate của mình nữa mà trượt xuống cái ghế đi tới chỗ bình hoa, ném viên đá màu vào bình hoa, trong miệng nói: “Tiểu ngư ngư, mẹ lại mua cho chúng mày viên đá nhiều màu, phải cảm ơn mẹ đó”.

“Tiểu Thư Tuyết, lại cho Tiểu ngư ngư ăn à?” Đỗ Vân Phi mang theo com hộp đi vào sân, cười tủm tỉm nói.

“Ba ba Đỗ, Tiểu ngư ngư không ăn đá nhiều màu”. Tiểu Thư Tuyết bĩu môi, lắc lắc khuôn mặt nói.

“Nha đầu ngốc, Tiểu ngư ngư làm sao lại nuốt trôi một tảng đá được? Mẹ con đã về chưa?” Đỗ Vân Phi ôm lấy con bé, đi vào phòng trong.

“Mẹ đang ngủ”

“Vừa về đã ngủ?” Đỗ Vân Phi nghi ngờ đi vào trong phòng ngủ, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lâm Tử Hàn, đau lòng vén sợi tóc trên trán cô, khẽ gọi: “Tử Hàn...”

Lâm Tử Hàn hơi hơi mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn anh: “Vân Phi, anh tới từ lúc nào?”

“Anh chỉ biết em lại lười nấu cơm”. Đỗ Vân Phi trách cứ, Tiểu Thư Tuyết phải ăn mỗi ngày, Lâm Tử Hàn lại luôn luôn lười nấu, bất cứ cái gì có thể ăn được thì lấy ra ăn coi như xong.

“Vì ngày hôm qua quá mệt mỏi”. Lâm Tử Hàn ngồi dậy, xấu hổ nói.

Đỗ Vân Phi đưa cơm hộp vào tay cô: “Nhanh ăn đi, là mẹ anh làm đó”.

“Hu... anh muốn làm em cảm động đến chết sao?” Lâm Tử Hàn đưa mặt vui vào chần, vẻ mặt khẩn cầu nói.

Một tay Đỗ Vân Phi lôi cô ra từ ổ chần, vui đùa nói: “Nếu như em thấy cảm động, lấy anh đi, ở nhà anh chỉ là bà nội trợ trong nhà, không cần đi ra ngoài làm công cho mệt mỏi”.

“Một bữa ăn trưa đã muốn em kết hôn với anh? Em không ăn nữa”.

“Được rồi, nói đùa với em thôi”. Mặc dù trong lòng anh thực sự muốn như vậy, nhưng Lâm Tử Hàn không có ý muốn tái giá, muốn có được trái tim của cô, còn phải từ từ.

Lâm Tử Hàn lúc này mới yên tâm, cầm cà mèn ăn lấy ăn để, cứ như thể cô chưa bao giờ ăn cơm, bụng của cô đã kêu loạn lên từ lâu rồi.

“Gần đây có vụ án nào quan trọng không? Nói một chút với em đi”. Lâm Tử Hàn hi hi cười nói.

“Có, nhưng tìm nửa tháng cũng không thấy mặt đâu”.

“Giết người hay phóng hỏa?”

“Giết người hay phóng hỏa còn dễ điều tra hơn, lần này liên quan đến xã hội đen, việc trở nên phức tạp hơn”. Anh tùy ý nói. Lâm Tử Hàn nghi hoặc hỏi: “Ngày nay vẫn còn tồn tại xã hội đen sao?”

“Đương nhiên là có, hơn nữa đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, lúc này có người nói là do viên kim cương có tên là Ngôi sao thiên thần hình quả lê, tạo nên sóng to gió lớn trong giới xã hội đen, bởi vậy mà chết rất nhiều người”.

“Chỉ là một viên kim cương mà cũng có uy lực lớn như thế sao? Xã hội đen không phải là rất giàu có sao, sao lại mất món tiền nhỏ đó chứ?” Lâm Tử Hàn nghi ngờ nhìn chăm chăm vào anh.

“Anh cũng đang tự hỏi đây, có lẽ viên kim cương đó chỉ là một tin đồn thôi”.

Lâm Tử Hàn đột nhiên nghĩ tới những việc xảy ra ngày hôm nay, lẽ nào ngày hôm nay cô gặp phải hai người đàn ông kia chính là người trong xã hội đen? Nếu không, làm sao lại mang súng bên người, việc này là vi phạm pháp luật.

Cô nghĩ rằng có nên nói việc đã nhìn thấy ngày hôm nay với anh hay không, người đàn ông đẹp trai dọa nạt người kia, hình như cũng không làm việc gì có lỗi với cô, hay là thôi đi.

Chương 19: Gây họa 4

Lại một ngày mới, Lâm Tử Hàn sau khi tặng hoa hồng, trở về làm việc. Mang theo thùng nước tới phòng photocopy, ở bên trong, một cô gái trẻ tuổi đang dùng máy photo, lo lắng đến đầu đổ đầy mồ hôi.

“Mới tới à?” Lâm Tử Hàn cười nói.

Cô gái trẻ nhìn cô mắt hàm chứa những giọt lệ, gật đầu: “Không biết xảy ra chuyện gì, máy đột nhiên không hoạt động”.

“Do các tông thôi”.

Cô gái trẻ kinh ngạc nhìn về phía cô, nói: “Chị biết sao? Giúp em xem nó một chút có được không?”

Lâm Tử Hàn nhìn cô gái thương cảm, lau khô những giọt nước trên tay rồi đi tới: “Chị chưa sửa bao giờ, chị có thể giúp em nhìn qua thôi”.

“Cảm ơn chị” Cô gái trẻ cảm kích nói, tránh qua một chỗ cho cô kiểm tra.

Lâm Tử Hàn xác thực không hiểu nhiều về thứ này, đưa tay qua mấy lần, lại không biết hạ xuống đâu, chỉ có thể liếc mình túm lấy một góc giấy A4 kéo ra ngoài.

Động cơ đã hỏng, trang giấy không ra, một góc giấy lộ ra cũng bị cô xé nát, cô không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách khác, chuẩn bị mở nắp ra theo khe hở máy.

“Các người đang làm cái gì đó?” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gầm, tay Lâm Tử Hàn run lên, toàn bộ chiếc nắp đều bị cô nắm lấy, rơi xuống sàn nhà.

Hai cô gái cùng quay người lại nhìn thấy Duẫn Ngọc Hân đứng ở phía cửa, vẻ mặt giận dữ. “Giám đốc Duẫn” Cô gái run rẩy mà gọi.

“Bảo cô in một chút giấy tờ, nửa ngày mà không trở lại”. Cô ta trách cứ, ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Tử Hàn, sau đó chuyển xuống chiếc nắp của máy photo nằm dưới đất.

Lâm Tử Hàn rung mình một chút, sợ hãi nhìn chằm chằm cô ta.

“Đây là cô làm đúng không?” Duẫn Ngọc Hân chỉ vào nắp máy photo trên mặt đất.

“Xin lỗi, tôi không cố ý”. Lâm Tử Hàn dè dặt nói.

Duẫn Ngọc Hân cười lạnh, mắng: “Mặc kệ là không cố ý, dù sao là cô phá vỡ nó. Tiền bồi thường tôi sẽ nói với bộ phận kế toán khấu trừ vào tiền lương của cô”.

“Không!” Lâm Tử Hàn la hét, nếu như khấu trừ tiền lương, phải khấu trừ bao nhiêu tiền đây, không khấu trừ hết tiền lương của cô mới là lạ.

“Phá hoại tài sản của công ty, chẳng lẽ không cần khấu trừ sao?”

“Có chuyện gì vậy?” Mới vừa vào, Từ Nhạc Phong nhìn hai người đang ử rũ trong phòng, nhìn vào nắp máy photo nát vụn, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mỉm cười nói: “Ngọc Hân, công ty này không phải có tiền sửa chữa hàng tháng sao, gọi nhân viên bảo trì của công ty tới đây sửa lại không được sao? Cần gì phải nổi giận?”

Duẩn Ngọc Hân trừng mắt một cái, nghĩ thầm không có việc gì anh nhiều lời làm chi.

“Được rồi, tức giận để tạo ra nếp nhăn, rất nhanh phải làm cô dâu mới rồi đó”. Từ Nhạc Phong ha hả cười, giục cô ra khỏi phòng photocopy, khi ra khỏi phòng không quên quay lại trừng mắt Lâm Tử Hàn đang mỉm cười nhẹ nhàng.

Lâm Tử Hàn vội cúi đầu, tránh cái nhìn của anh, lúc này may mà có anh, nếu không không biết sau này kết thúc việc này như thế nào, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm kích.

Nhắc tới hôn lễ, sắc mặt Duẩn Ngọc Hân cuối cùng cũng hòa hoãn, cũng không định lại gây khó dễ cho Lâm Tử Hàn.

Chương 20: Trốn tránh

Sau khi trải qua một lần giáo huấn, Lâm Tử Hàn đã có kinh nghiệm, không giám tùy tiện đắc tội với tổng tài phu nhân. Tiến vào phòng tổng tài, lặng lẽ bước vào, liếc nhìn qua vài lần, không thấy Duẫn Ngọc Hân ở đó mới dám đi vào. Đã là thời gian tan ca, anh ta tại sao còn không đi? Suy nghĩ, Lâm Tử Hàn len lén nhìn anh.

Khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh, thật không may, anh hình như cũng đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cô, dường như trên mặt có một chút cười nhạt.

Lâm Tử Hàn sững sốt, bối rối mỉm cười, chỉ vào sàn nhà nói: “Tôi đến hút bụi”. Nói xong cúi đầu xuống dùng cánh tay hút bụi.

Năm phút một lần điện thoại đi động một lần nữa lại reo, cô nhấn phím trả lời rất nhanh, giọng nói cao vút của Vương Văn Khiết vang lên: “Lâm Tử Hàn, đã năm phút rồi, em có định về nhà hay không?”

“Chỉ cần ba phút là đủ rồi”. Cô hạ giọng nói.

“Em ngồi xe buýt mà về!”

“Không cần đâu, xe buýt không vào trong thôn... Alô...” Lâm Tử Hàn hoảng lên, đầu dây bên kia vang lên tiếng bíp bíp.

Cô phiền muộn rũ tay xuống, xem ra hôm nay lại phải bắt xe buýt đi về.

Lắc đầu, cô nửa quỳ trên mặt đất lau bàn thủy tinh, ánh mắt đột nhiên bị cuốn hút bởi đám báo chí trên bàn, một cuộc thi đàn Piano? Cô xem lại, không phải là cuộc thi đàn Piano, mà là giải thưởng năm vạn nhân dân tệ!

Đó chính là một năm tiền lương của cô, đang muốn lấy tờ báo nhét vào túi xách, ở cửa truyền đến tiếng nói của nữ thư ký vẫn chưa tan ca: “Tổng tài, Tạ tổng của tập đoàn Tạ thị đã lên đây”.

Tiêu Ký Phàm ừ, vẫn tiếp tục bắt tay vào làm việc.

Tập đoàn Tạ thị? Lâm Tử Hàn hoảng sợ, hét lên trong vô thức: “Chờ một chút”.

Nữ thư ký còn kinh ngạc hơn cô, cô ta đã gọi mình sao? Một nhân viên vệ sinh nhỏ bé còn dám nói với mình sao? Nhìn bốn phía, ngoại trừ tổng tài không có người nào khác.

Lâm Tử Hàn đột nhiên thấy mình đi quá xa, xấu hổ cup mắt kính và nói: “Xin hỏi là Tạ Vân Triết sao?”

Nữ thư ký lạnh lùng liếc mắt nhìn cô nói: “Đây là việc cô nên quan tâm sao?” Nói xong lắc lắc dáng người xinh đẹp rời đi.

Thay vào đó, chính là bước chân vững chắc của một người đàn ông, mặc kệ có phải là Tạ Vân Triết hay không, trốn là thượng sách! Lâm Tử Hàn nhìn thông suốt mọi nơi, xung quanh cũng không thấy có chỗ nào có thể ẩn núp, dưới tình thế cấp bách, nhắm về phía bàn làm việc của Tiêu Ký Phàm, thời điểm Tạ Vân Triết bước vào phòng, cô khom lưng trốn dưới gầm bàn.

Tiêu Ký Phàm còn chưa kịp phản ứng, cô đã nằm dưới chân mình, không biết có nên đẩy cô ra. Bị người ngoài thấy dưới gầm bàn của anh giấu một người phụ nữ xấu xí, mặt của anh biết để đâu?

“Ký Phàm, đây là bản hợp đồng mẫu”. Tạ Vân Triết tới gần anh, đưa túi tài liệu ném lên bàn làm việc, tùy tiện kéo ghế ngồi xuống.

Tiêu Ký Phàm cầm bản hợp đồng mẫu, đột nhiên cảm giác có cái gì đó chạm vào ống quần mình, cúi đầu xuống, nhìn thấy Lâm Tử Hàn phía đối diện nhìn anh lộ ra vẻ cầu xin, đặt ngón trỏ trên môi.

Anh cười nhạt, mắt nhìn lại phía hợp đồng.

Chương 21: Trốn tránh 2

Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thậm chí sau ba năm không gặp, giọng nói Tạ Vân Triết vẫn còn rất dễ nghe. Nằm sấp xuống sàn nhà, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống mặt, rất sợ Tiêu tổng không vui sẽ đẩy cô ra ngoài.

Bây giờ cô không cần Tạ Vân Triết gặp được cô.

“Còn không chuẩn bị tan ca sao?” Cơ thể Tạ Vân Triết đã dựa sâu vào lưng ghế, nhìn vị tổng tài băng lãnh trước mặt.

“Còn có một số chuyện phải làm, anh ra khỏi đây trước đi”. Tiêu Ký Phàm không khách khí chút nào hạ lệnh đuổi khách, thậm chí lười biếng ngẩng đầu liếc nhìn anh ấy một lần.

“Không phải lại chuẩn bị đi công tác sao?” Tạ Vân Triết trêu ghẹo.

Tiêu Ký Phàm giả vờ tức giận trừng mắt nhìn anh ta: “Ngậm miệng thôi của anh lại”.

“Yên tâm đi, anh sẽ không cho Ngọc Hân biết”. Tạ Vân Triết cười ha ha nói: “Anh nói này Ký Phàm, em cũng phải kiềm chế một chút, chú ý thân thể, đùa với phụ nữ có hại cho thân thể nhiều hơn đó”.

Một tiếng buồn nôn truyền đến từ dưới bàn, Tiêu Ký Phàm dọa nạt, trừng phạt bằng cách lấy chân giẫm lên người cô, Lâm Tử Hàn đau thiếu chút nữa thì sợ hãi kêu lên, vội vàng che miệng lại.

Tiêu Ký Phàm như không có việc gì liếc Tạ Vân Triết, cười lạnh nói: “Nếu như ở đây buồn chán, còn không bằng đi đăng tin lên tìm chị dâu đi”.

Mỗi lần bị người khác bàn tới việc này, trái tim Tạ Vân Triết trầm xuống, trên mặt hiện lên nỗi buồn. Ba năm, anh tìm cô ba năm, nhưng mà ngay cả hình bóng cũng đều không tìm thấy. Nếu không phải là vì Tạ phu nhân nhốt anh vào trong phòng, thế nào anh cũng không để Lâm gia mang vợ của mình đi. Khi anh tới Lâm gia, Lâm phu nhân nói cho anh biết, Lâm gia từ nay về sau không có đứa con gái là Lâm Tử Hàn.

Từ thời điểm đó, anh tìm cô, tìm kiếm trong ba năm, ngay cả một sợi lông tơ của cô cũng không tìm được, bất cứ như thế nào, anh sẽ không bỏ cuộc.

Sau câu nói của Tiêu Ký Phàm, thực sự làm cho Lâm Tử Hàn kinh ngạc, Tạ Vân Triết vẫn còn đang tìm cô sao? Vì sao không quên cô đi? Cô cùng anh, vĩnh viễn không có khả năng. Tạ phu nhân không chấp nhận cô, càng không chấp nhận Tiểu Thư Tuyệt!

Cô biết mình có lỗi với anh, năm đó do ý nghĩ nhất thời, hại cho anh nhục nhã, hại anh đau khổ tìm kiếm. Với tình yêu Tạ Vân Triết dành cho cô, cô luôn luôn nhìn thấy, cũng cảm thấy từ trong tim. Nhưng mà cô làm anh bị tổn thương.

“Ra đi!” Mệnh lệnh lạnh lùng truyền đến, cắt đứt tư tưởng của Lâm Tử Hàn, cô Oh một tiếng, chui ra từ dưới bàn, nhìn anh ta biết ơn nói: “Cảm ơn anh!”

Tiêu Ký Phàm nhìn cô, mặt không chút thay đổi mà hỏi: “Vì sao trốn?”

Lâm Tử Hàn hơi ngạc nhiên, cũng không ngờ anh sẽ hỏi, suy nghĩ hai giây, ha hả cười nói: “Tôi đã từng làm việc tại tập đoàn Tạ thị, khi đang dọn dẹp vô tình chạm vào chân dung bộ sưu tập sang quý của Tạ tổng, tôi sợ anh ta muốn tôi bồi thường, không thể làm gì khác hơn là len lén trốn đi”.

“Đúng không?” Tiêu Ký Phàm cau mày liếc cô: “Vậy sẽ có một ngày cô cũng trốn khỏi Tiêu thị sao?” Loại phẩm chất nhân viên như thế này làm sao có thể vào được Tiêu thị? Xem ra anh nên chỉnh đốn lại tác phong và kỷ luật của công ty.

Lâm Tử Hàn vội lắc đầu, cộng với xua tay: “Sẽ không! Sau này tôi sẽ cẩn thận”. Đừng nói với cô, cô không thể lại mất việc nữa.

“Làm việc đi”

“Cảm ơn Tiêu tổng!” Lâm Tử Hàn la lên phấn khích, mang theo thùng rác nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc của anh. Nguy hiểm thật, cô thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng mình, sao lại nghĩ ra lý do tồi đó chứ!

Chương 22: Làm hồng nhan tức giận.

Ở trong đại sảnh của tập đoàn Tiêu thị, nhân viên công ty tập trung đông đúc, vì thể hiện tầm sự coi trọng với Sầm Tuyết, Duẫn Ngọc Hân đặc biệt cho phép công nhân viên chức tới phòng đợi nghênh đón ngôi sao trẻ.

Không lâu sau, một chiếc Audi A6 dừng lại ở cửa công ty, người gác cổng nhanh chóng đi tới mở cửa sau. Ca sĩ nổi tiếng Sầm Tuyết nhã nhặn bước ra xe, đoàn người ngay lập tức nổ ra một tiếng hét kinh hãi, bắt đầu khuấy động, có thể đến gần nhìn ngắm vẻ đẹp của Sầm Tuyết, tại sao lại không vui mừng?

“Cô Sầm, chào mừng cô đến Tiêu thị” Duẫn Ngọc Hân lịch sự chào đón, bắt tay với cô ấy: “Cũng chúc mừng cô về doanh số bán album”.

“Cảm ơn” Sầm Tuyết mỉm cười liếc nhìn cô, vẻ đẹp của Duẫn Ngọc Hân làm cho đáy lòng cô rất khó chịu, thân phận của Duẫn Ngọc Hân càng làm cho cô khó chịu. Cô không chọn người có thu nhập cao mà chọn công ty Tinh Vi (Tinh tế màu nhiệm) là bởi vì công ty quảng cáo Tinh Vi do Tiêu thị quản lý, mà bên trong Tiêu thị, có người cô vẫn thích Tiêu Kỳ Phàm.

Người đàn ông đẹp trai quyến rũ kia cô chỉ thấy trong một tờ tạp chí.

“Sầm Tuyết, tôi yêu cô!” Trong đám đông truyền đến một tiếng hét chói tai, ngay sau đó là vô số các hình ảnh chụp cô đưa tới tay, chờ chữ ký của cô.

Sầm Tuyết mỉm cười, lấy bút trên tay, không có chút phiền hà nào, cô thích cảm giác được mọi người yêu mến như này, có lẽ đó là hư vinh.

Sau khi mọi người có được chữ ký, đều bắt đầu giải tán. Ánh mắt Sầm Tuyết nhìn vào Lâm Tử Hàn, vươn tay vào trong túi rút một bức ảnh có chữ ký, khoe môi cong khẽ cười, đi qua người nhân viên mặc đồng phục rồi nhét vào túi cô ta, sải bước ưu nhã lướt qua cô ta.

Lâm Tử Hàn cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bức ảnh có chữ ký trong tay, nghĩ: *Cũng không phải chi phiếu, nếu có thể trở thành tiền bạc có phải rất tốt sao?* Ngắm nhìn vào đôi mắt trông mong của hai cô gái, đưa bức ảnh trong tay ra, nói: “Cho cô này”.

“Cảm ơn” cô gái đó khoa trương cúi đầu chào, bỏ chạy.

Lâm Tử Hàn đảo cặp mắt trắng dã, quay người lại, lại tiếp xúc sắc mặt âm tình khó định của Sầm Tuyết, cô không hiểu được mà nhìn cô ta, không rõ mình đắc tội gì với cô ta.

Sắc mặt Sầm Tuyết lạnh lẽo, một lần nữa lấy một bức ảnh đã ký trong túi xách, không biết có một cô gái khác đang chạy đến, hi hi cười nói: “Tử Hàn, nếu chị không muốn nó thì đưa cho tôi đi”. Nói xong lấy bức ảnh có chữ ký trong tay cô chạy mất.

Sắc mặt Sầm Tuyết chuyển sang màu xanh, từ khi nào lại gặp phải con người không biết phân biệt? Lập tức mắng: “Một người chỉ quét rác, còn giả bộ cao ngạo cái gì?” Quát xong, quay người nhanh bước đi.

Duẩn Ngọc Hân chán nản, giận dữ tát lên mặt Lâm Tử Hàn, mắng: “Đắc tội với Sầm Tuyết, tôi sẽ không tha cho cô”. Mắng xong, chạy đuổi theo, theo sát phía sau Sầm Tuyết lấy lòng, càng không ngừng nói xin lỗi.

Lâm Tử Hàn ôm má đã ửng đỏ, nhất thời tức giận muốn khóc, cô làm phiền ai đâu, lẽ nào không đi theo mình tinh cũng là sai lầm sao?

Trong nhà vệ sinh, Lâm Tử Hàn dùng nước lạnh vẩy lên má trái nóng bỏng, đau đớn không giảm bớt chút nào. Vào công ty không đến hai tuần,

cô đã chịu rất nhiều thương tích.

Đau khổ trở lại bộ phận vệ sinh, vừa mới vào cửa liền thấy ánh mắt lo lắng của chị Lệ nhìn mình, xong! Lâm Tử Hàn thầm nghĩ, chắc là có chuyện sẽ xảy ra.

Chị Lệ thở dài nói: “Tử Hàn, em thật đúng là đã làm chuyện không phải bình thường. Thậm chí dám đắc tội với Đại minh tinh nổi tiếng”.

Minh tinh có giỏi như vậy không? Trong lòng Lâm Tử Hàn thầm hừ một tiếng.

Chương 23: Làm hồng nhan tức giận 2

“Nhanh đi xin lỗi một chút đi, năm phút sau khi hết cuộc thảo luận đến xin lỗi Sầm Tuyết”. Chị Lệ bắt đầu dĩ lắc đầu.

Lâm Tử Hàn nhìn vào sai lầm của mình, nhìn không được nói: “Có nghiêm trọng như thế không?”

“Cô Sầm Tuyết vì em mà không muốn nhận quay phim quảng cáo này, em nói xem có nghiêm trọng hay không?”

Không thể nào? Đánh chết Lâm Tử Hàn cũng không nghĩ ra sự tình lại nghiêm trọng như vậy, bên cạnh đó, cô cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý nha, vì nó sao?

Bên trong phòng họp, Sầm Tuyết duy trì bộ dáng tức giận, bất bình ngồi yên một chỗ, ánh mắt không ngừng nhìn Tiêu Ký Phàm. Thật sự cô cũng không muốn việc trở nên quan trọng, nhưng mà nếu không quan trọng, sao lại có cơ hội được ngồi cùng bàn với Tiêu đại tổng tài.

Duẩn Ngọc Hân thỉnh thoảng vỗ tay cô an ủi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tiêu Ký Phàm, nhìn lại người phụ trách của công ty Tinh Vi.

Cánh cửa phòng họp bị một người đẩy ra từ bên ngoài, Lâm Tử Hàn nhìn mọi người bên trong phòng họp, tâm lý bắt đầu sợ hãi, thiếu chút nữa quay người chạy ra.

Duẩn Ngọc Hân nhìn chăm chăm vào cô, giận dữ nói: “Còn phâm tâm cái gì? Không mau xin lỗi cô Sầm?”

Lâm Tử Hàn bị cô ta mắg như vậy, ngập ngừng đi đến chỗ Sầm Tuyết, khi cách cô ta một mét. Dùng giọng nói chân thành nhất nói: “Cô Sầm, xin lỗi, không phải tôi cố ý không nhận bức ảnh có chữ ký của cô, đây là thư xin lỗi của tôi”. Nói xong đưa bức thư vừa mới viết trong tay ra, lo lắng nhìn chăm chăm vào cô ta, rất sợ cô ta không tha thứ cho mình, ảnh hưởng tới việc kinh doanh của công ty là lỗi của cô.

Sầm Tuyết liếc nhìn cô, dùng ngón tay trở nắm lấy lá thư, mắt nhìn qua rồi gấp lại.

Lâm Tử Hàn không biết là cô ta đã tha thứ hay chưa tha thứ, một lần nữa mở miệng nói: “Cô Sầm, thực sự xin lỗi, đây chỉ là hành vi của cá nhân tôi, không liên quan gì đến công ty”

“Cô còn hiểu phải suy nghĩ về công ty sao? Vậy thì tới đây làm gì?”
Duẩn Ngọc Hân lớn tiếng nói.

Từ Nhạc Phong vội giải vây: “Cô Sầm, giám đốc Duẩn đã tát qua Tử Hàn rồi, Tử Hàn cũng đã nói xin lỗi, em cũng nên bớt giận, đừng lãng phí thời gian ghi hình”

“Được rồi” Giọng nói Sầm Tuyết lạnh lạnh, đem bức thư xin lỗi vút lại trên người Lâm Tử Hàn, phải diễn trò đến cùng, không sai biệt mấy.

“Chúng ta bây giờ đi ra ghi hình thôi”. Từ Nhạc Phong liếc mắt nhìn khuôn mặt sung đỏ của Lâm Tử Hàn, đứng dậy bước tới trước mặt Sầm Tuyết.

Tại thời khắc đoàn người đi đến cửa, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Chờ một chút!”

Mọi người quay đầu lại, không giải thích được nhìn về phía người lên tiếng. Tiêu Ký Phàm tựa thật sâu vào lưng ghế ngồi, cười chế nhạo người

đại diện của công ty Tinh Vi: “Dù tổng, anh thật sự cho rằng người như vậy thích hợp làm người phát ngôn cho sản phẩm của mình sao?”

Mọi người sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn anh, khó khăn lắm mới thuyết phục được Sầm Tuyết, anh lại còn muốn thêm náo nhiệt? “Nếu như anh kiên quyết cần cô Sầm đại diện, tôi xin lỗi, việc hợp tác này của chúng ta phải kết thúc”.

Sầm Tuyết giận giữ nhìn anh, tại sao có thể như vậy? Đây không phải là kết quả cô ta muốn. Cô cầu khẩn nhìn về phía vị đại diện của Tinh Vi, hi vọng anh ta có thể nói một số lời hữu ích.

Chương 24: Làm hồng nhan tức giận 3

“Xin lỗi Tiêu tổng, các sản phẩm của chúng tôi luôn luôn do cô Sầm đại diện”. Người đại diện của công ty Tinh Vi nói, theo quan điểm của anh ta, là anh ta để cho Tiêu thị kiếm tiền, việc tuyển người Tiêu thị không có quyền lên tiếng. Tuy rằng công nghệ của Tiêu thị là hạng nhất, uy tín cao, là công ty nổi danh trong giới quảng cáo. Nhưng mà cũng không thể bởi vậy mà đem hết chủ quyền đặt cho anh, giới quảng cáo không có quy tắc như vậy!

Khóe môi Tiêu Ký Phàm khẽ nhếch lên nụ cười nhạt, đứng dậy ra khỏi phòng họp, khi bước ra tới cửa, quay người lại: “Tiền vi phạm hợp đồng năm mươi vạn, trước chiều nay tôi sẽ gửi về tài khoản của công ty anh”.

Nói xong bước đi ổn định, rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Lâm Tử Hàn nhìn theo bóng dáng phía sau của anh, tâm lý càng ngày càng bất an, đều là tại cô gây họa.

“Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân hoàn hồn đầu tiên, vội vàng đuổi theo, Tiêu Ký Phàm cũng không dừng lại, đi theo hướng về phòng làm việc.

Duẫn Ngọc Hân đi theo phía sau anh, vội nói: “Ký Phàm, anh biết anh đang làm cái gì không? Anh bỏ hợp đồng này chỉ bởi vì Lâm Tử Hàn?”

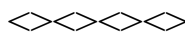
Tiêu Ký Phàm lấy áo tây trang ném lên trên ghế sofa, quay người lại nhìn chằm chằm vào cô ta: “Em cho rằng là vì Lâm Tử Hàn?”

Duẫn Ngọc Hân sững sốt, thực sự tức giận, vì một người phụ nữ xấu xí nhất, anh đã không ngần ngại đắc tội với khách hàng của mình! “Ký

Phạm, cô Sầm chỉ là có chút tính tình tiểu thư, hình tượng trước công chúng của cô ấy rất tốt, còn là một minh tinh, đều không phải giả vờ? Đều không có bất đồng? Anh vì sao phải nghiêm túc như vậy?”

Tiêu Ký Phạm liếc nhìn cô ta, không quan tâm đến, nói từng câu từng chữ: “Hành vi của cô ta, đã làm cho anh phản cảm, dùng cô ta, anh không thích”.

Nhân viên của Tiêu thị không phải cấp dưới của cô ta, không phải trợ lý của cô ta, cho nên không cần phải chịu đựng sự bắt nạt lố lồ này, thậm chí là nhân viên cấp thấp, anh cũng sẽ không nhận!

“Tử Hàn, em đang làm gì đó?” Vừa mới bước vào sân, Đỗ Vân Phi đã nghi hoặc nhìn Lâm Tử Hàn đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, mồ hôi tuôn như mưa.

“Trồng hoa hồng” Lâm Tử Hàn cũng không quay lại mà trả lời luôn.

“Mới sáng sớm còn chưa bình minh dùng đất trồng rau để trồng hoa hồng? Tại sao?” Đỗ Vân Phi càng thêm nghi hoặc, thầm nghĩ cô ấy không phải mộng du chứ?

Lâm Tử Hàn cười bí ẩn, nói: “Bởi vì em phát hiện trồng hoa hồng có giá hơn so với trồng rau”. Dù sao mỗi ngày cũng phải tặng chín mươi chín bông hồng, tới cửa hàng bán hoa mua, cũng không bằng chọn hoa của riêng cô, còn có thể thêm một chút thu nhập.

“Con gái các em ai cũng thần kinh như vậy” Đỗ Vân Phi bật cười, lắc đầu.

“Này, những lời này em không thích nghe!” Lâm Tử Hàn nhìn anh trừng trừng, sau đó nhìn anh bắt đầu nói mát: “Trời còn chưa sáng, anh chạy

sang nhà em làm cái gì?”

“Anh chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy em tiện qua đây chào hỏi thôi”.

“Sáng sớm anh đi đâu?”

“Đi làm việc”.

“Đi làm vào lúc mặt trời chưa lên cao sao?” Lâm Tử Hàn không hiểu hỏi.

Đỗ Vân Phi thay cô cắm hoa hồng vào trong đất bùn nói: “Còn nhớ anh nói qua với em chuyện về viên kim cương chưa? Phải nắm lấy thời gian để điều tra”.

“Còn chưa điều tra rõ ràng?” Lâm Tử Hàn vuốt ve tay anh, không cho anh lăm lem bùn.

“Chưa, nhưng cuối tuần này có thể lãnh đạo các băng đảng xuất hiện tại triển lãm đồ trang sức vào chủ nhật, cho nên bọn anh phải chuẩn bị tốt, bố trí cơ sở ngầm”.

Chương 25: Cơ hội gặp gỡ

“Triển lãm đồ trang sức?” Đôi mắt Lâm Tử Hàn sáng lên: “Bên trong có rất nhiều đồ trang sức đúng không?”

“Tất nhiên rồi, nếu không triển lãm tặng đá sao?” Đỗ Vân Phi tức giận nói.

“Em cũng muốn đi xem, em chưa nhìn thấy nó, anh có thể giúp em mở rộng tầm mắt được không?”

“Điều này không tốt lắm đâu” Đỗ Vân Phi khó xử nói, triển lãm lần này không giống với những triển lãm đồ trang sức khác, vào được hội trường đều là những nhân vật nổi tiếng.

“Được rồi, xin anh đó”. Lâm Tử Hàn gạt đất trong tay, quơ tay cầu xin anh.

“Để anh thử xem sao” Đỗ Vân phi không thoát khỏi cô, không thể làm gì hơn là đáp ứng trước nhưng: “Nhưng nhất định không chắc chắn lắm đâu”.

“Cảm ơn anh!” Lâm Tử Hàn thoải mái, đứng lên khỏi mặt đất: “Được rồi, anh còn phải ra ngoài làm việc, anh nhanh đi làm đi”.

“Em muốn đi đâu? Anh có thể đưa em đi một đoạn đường”.

“Không cần đâu, tiện thể em đưa Tiểu Thư Tuyết ra ngoài đi dạo”.

“Anh đi đây”. Đỗ Vân Phi nói, quay người đi ra khỏi sân.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Lâm Tử Hàn phải mang hoa đến nhà Duẫn Ngọc Hân, một tay cầm hoa, một tay dắt Tiểu Thư Tuyết, hai người một lớn một nhỏ thông thả đi bộ trên vỉa hè.

Trên vỉa hè, không khí sáng sớm tươi mát, cô cho rằng đi một đoạn đường rèn luyện thân thể là được. Cùng đó là Tiểu Thư Tuyết đang đeo kính đen, vừa đi vừa hát bài hát thiếu nhi mà Lâm Tử Hàn dạy, cực kỳ phấn khích.

Trong khu biệt thự, Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn thấy tòa nhà xa hoa, đó chính là nhà của Duẫn Ngọc Hân.

Tiểu Thư Tuyết lắc thoát khỏi tay cô, chạy về phía trước, chạy xa mấy mét rồi quay đầu lại gọi: “Mẹ, mau đuổi theo con, mau đi!”

“Được mẹ đuổi tới, nhưng mà mẹ muốn đánh vào tay con đó” Lâm Tử Hàn sửa lại gọng kính lớn trên mặt, mỉm cười rồi chạy chậm đuổi theo.

“Mẹ, mẹ chạy chậm một chút, Tiểu Thư Tuyết không muốn bị đánh vào tay, Tiểu Thư Tuyết rất sợ”. Một bên đôi chân nhỏ của Tiểu Thư Tuyết lại tiếp tục chạy, một bên liên tục quay đầu lại làm nũng.

“Sợ cũng vô ích, ha ha” Lâm Tử Hàn cúi người xuống, tay duỗi dài ra, thân thể nhỏ bé nhanh chóng bị bắt ôm vào trong lòng cô.

“Mẹ! Lần này không tính! Không tính!” Tiểu Thư Tuyết cười lớn dựa chân tay, Lâm Tử Hàn sợ con gái làm hỏng những cánh hoa hồng, không thể làm gì khác là thả cô bé ra.

Được tự do, Tiểu Thư Tuyết vội vàng thoát ra khỏi cô, quay người nhanh, không may đụng trúng vào một bóng trắng trên đường.

“Cẩn thận!” Lâm Tử Hàn hô lớn, đưa tay ra muốn tiếp nhận lại cơ thể nhỏ bé kia, người đụng trúng cô bé đi trước cô một bước đỡ lấy Tiểu Thư Tuyết.

“Tiểu Thư Tuyết, con không sao chứ?” Lâm Tử Hàn lo lắng nhìn cô bé.

“Mẹ, con không đau”.

“Không đau là tốt rồi” Lâm Tử Hàn yên tâm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía người bị đụng trúng, không khỏi sửng sốt, cúi đầu áy náy mà nói: “Tiêu tổng, xin lỗi, không làm anh bị thương chứ?”

Lúc này Tiêu Ký Phàm mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, một sự thay đổi bình thường, đẹp hơn cả ánh sáng mặt trời, rất quyến rũ.

Anh khẽ nhếch môi nói ra hai chữ: “Không sao”.

“Ba ba Tiêu, xin lỗi” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chăm vào anh, mẹ cô bé nói, đụng phải người khác phải nói xin lỗi.

Tiêu Ký Phàm cùng Lâm Tử Hàn đồng thời ngạc nhiên, cô bé gọi anh là gì???

Chương 26: Cơ hội gặp gỡ 2

“Im ngay!” Lâm Tử Hàn vỗ vỗ nhẹ lên mặt con gái, giận dữ nói: “Gọi chú Tiêu”.

“Chú Tiêu tốt chứ” Tiểu Thư Tuyết nhỏ giọng nói: “Chú Tiêu trông đẹp trai thật nha”.

Khuôn mặt Tiêu Ký Phàm vừa nói lỏng một chút trong nháy mắt đã chuyển sang màu xanh, cô bé đang khen ngợi mình đúng không?

“Im miệng” Lâm Tử Hàn nhìn thoáng qua khuôn mặt biến sắc của Tiêu Ký Phàm, vội quát Tiểu Thư Tuyết. Một bên xin lỗi, một bên kéo cánh tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết bước nhanh thoát khỏi anh. Nhanh chóng đi xa anh, sợ rằng nha đầu ngốc này sẽ nói thêm câu nào nữa.

Đều là cha anh dạy bảo cả băng đàn, nhìn cô dạy con mình như vậy. Anh quay đầu lại nhìn nhất định phải tìm cô tính sổ.

Tiêu Ký Phàm nhìn bóng dáng hai người rời đi, khóe miệng vô thức mỉm cười, thực sự là một cặp mẹ con dở hơi. Nhưng, ở nhà lúc nào cô ta cũng đeo cặp kính đen này sao? Lẽ nào không ai nói cho cô ta biết, nó trông thực sự khó coi sao?

Một đứa trẻ đáng yêu như thế, hết lần này tới lần khác lại bị người ăn mặc như thế dạy bảo.

“Nha đầu ngốc, con muốn làm cho mẹ tức chết phải không?” Sau khi đi xa Tiêu Ký Phàm được năm mươi mét, Lâm Tử Hàn mới dừng lại nhìn nhó nói.

“Mẹ, chú Tiêu trông rất đẹp trai mà”. Tiểu Thư Tuyết vẫn dùng giọng nói non nớt và đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào cô không sợ chết nói.

Lâm Tử Hàn bị cô bé đánh bại, đảo cặp mắt trắng dã: “Thật đẹp trai thì thế nào, là ông xã của người khác, là ba ba của người khác!” Sau khi nói xong thì đứng dậy bước nhanh về phía Duẫn gia.

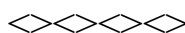
Duẫn gia quả thật trông rất ấn tượng, đứng ở cánh cửa sắt chạm khắc tuyệt đẹp, Lâm Tử Hàn nhón chân lên nhìn xung quanh, kiến trúc bên trong hoa viên, làm cho cô ngạc nhiên không ngớt. Lâm gia cùng với nó so sánh thực sự còn kém rất xa.

“Mẹ ơi, con cũng muốn nhìn”. Tiểu Thư Tuyết kéo kéo ống quần cô nói.

“Có cái gì đẹp đâu”. Lâm Tử Hàn không để ý tới cô bé, bước lên bấm chuông cửa. Sau một lúc lâu, một người đàn ông trung niên bước ra, nhìn Lâm Tử Hàn từ trên xuống dưới.

Lâm Tử Hàn mỉm cười, lễ phép nói: “Chào chú, đây là hoa hồng anh Tiêu tặng cho cô Duẫn, xin chú ký nhận hộ cháu”.

Người đàn ông trung niên nhận lấy hoa hồng, đưa cho cô tờ giấy đã ký, quay người vào trong nhà. Cánh cửa sắt lớn đóng sầm lại.

Không được nghỉ ngơi, lại phải đi làm, Lâm Tử Hàn đi nhanh ra cửa, không chờ xe của Vương Văn Khiết, cô đi nhờ xe của nam đồng nghiệp.

Cô cúi xuống cười to, quay ra cửa sổ xe trên đũa Lưu Bằng : “Lưu Bằng, tối qua không có chỗ ở sao, đến nhà bọn em ngủ ở giường của Văn Khiết được không?”

Lưu Bằng đỏ mặt, cười ngượng.

“Em có lên xe hay không đây? Làm bóng đèn không tốt lắm đâu”. (kỳ đà cản mũi)

“Em nói thật vô liêm sỉ” Vương Văn Khiết ấn vào trán cô một cái, ngượng ngùng nói.

Lâm Tử Hàn quay người, đi vào ngòi ghế sau: “Dù sao ghế sau cũng dễ không, hai người cứ coi em không tồn tại là được rồi”.

“Tử Hàn, bộ quần áo liền này của em thật dễ thương”. Lưu Bằng nhìn vào kính chiếu hậu, ha ha cười nói.

Lâm Tử Hàn cười nói: “Không có người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, chỉ có một người dễ thương bên cạnh thôi”

“Em thấy đủ chưa, chị trong mắt anh ấy, ngay cả dễ thương cũng vô ích”. Vương Văn Khiết trừng mắt với Lưu Bằng tức giận nói.

Chương 27: Đến muộn

“Luu Bằng, có phải như vậy hay không?” Lâm Tử Hàn từ ghế sau tiến gần lên phía trước giọng điệu quở trách nói.

Luu Bằng vô tội nói: “Có trời đất chứng giám, trong lòng anh, Văn Khiết từ lâu đã là thượng đế”.

“Văn Khiết, hài lòng chưa?” Lâm Tử Hàn vỗ vỗ vai Vương Văn Khiết.

Wương Văn Khiết hừ lạnh, liếc anh ta: “Vậy sao? Vậy những người phụ nữ bên cạnh anh là cái gì?”

“Văn Khiết, em muốn anh nói như thế nào em mới tin tưởng đây? Thực sự anh không có người phụ nữ nào khác” Về mặt Luu Bằng đau khổ nhăn nải giải thích, tối hôm qua không phải đã nói sao, hôm nay lại còn phải nói tiếp.

Lâm Tử Hàn mỉm cười: “Em nói chị này, con ong chăm chỉ Luu không dung lại đưa Văn Khiết của chúng ta đi làm, nguyên nhân là làm cho hồng nhan tức giận nha”.

“Lâm Tử Hàn! Em không im miệng, bọn chị làm sao coi em như không tồn tại đây?” Vương Văn Khiết quay lại trừng mắt với cô.

Lâm Tử Hàn không thêm đổ vào mất sự giận dữ của chị ấy, tiếp tục nói: “Chị cũng đừng trách Luu Bằng, anh ấy thân là giám đốc tiêu thụ của một công ty lớn, xung quanh khó trách có nhiều oanh oanh yến yến vây quanh”.

“Những oanh oanh yển yển bên cạnh anh ta đủ để thành lập một đội bóng”.

“Vậy thì chị nên vui mừng chứ, có được một bạn trai quyền rũ vô biên”.

“Anh ta nếu có thể được Trương Mạn Ngọc chấp nhận mới tốt, chứng minh sự quyền rũ của anh ta mới là vô biên, cần gì tìm những cô gái trẻ” Vương Văn Khiết giận dữ nói. Khi Lâm Tử Hàn định nói, cô nói thêm: “Lâm Tử Hàn, em đừng có nói ở đây là mình đau lưng, muốn không đau lưng thì em nói ít về việc này thôi”.

“Được rồi, không nói” Lâm Tử Hàn ngay sau đó dựa lưng lên trên ghế, ngậm miệng lại. Đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, chiếc xe đột nhiên “Phanh” lên một tiếng, ba người vội nhìn thẳng về phía trước.

Hai cô gái cùng kêu lên một tiếng, nhanh chóng ổn định thân thể. May là cũng không bị thương.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khi Vương Văn Khiết kịp phản ứng thì Lưu Bằng đã xuống xe kiểm tra.

“Chết rồi, nổ lốp xe” Lưu Bằng từ bên ngoài xe nói với hai người.

“Không phải chứ, thùng lốp lúc này sao?” Lâm Tử Hàn kêu thảm, muộn làm bị tổ trưởng mắng là việc nhỏ, trừ tiền lương mới là việc lớn. Hơn nữa, cô còn phải đến cửa hàng hoa.

Vương Văn Khiết đang tức giận trong lòng, lại có thêm cơ hội này để quở trách Lưu Bằng: “Em nói với anh xe này còn đi làm gì, lỗi của con người đã đành, may là ở đây ít xe, nếu như là đi tại quốc lộ thì đã bị nhiều xe tông vào đuôi rồi”.

Lưu Bằng sờ sờ mũi, áy náy nói: “Nếu không thì hai người cứ gọi trước một chiếc taxi đi, anh gọi điện thoại tìm công ty sửa chữa”.

“Ở nơi này đến bao giờ mới nhìn thấy một chiếc taxi?”

“Việc này...” Lưu Bằng suy nghĩ một chút: “Anh gọi điện thoại cho bạn tới đây đón các em đi” Nói xong lấy điện thoại ra, nói vài câu rồi tắt máy.

Bị gián đoạn như vậy, khi hai người tới công ty đã muộn mất nửa tiếng, Vương Văn Khiết là giám đốc nhân sự, đi đường gặp một chút rủi ro cũng không ai chú ý tới.

Lâm Tử Hàn cũng không may mắn như vậy, sau khi tặng xong hoa hồng trở lại bộ phận của mình, thở sâu một hơi và bước vào.

“Cô Lâm, cô định đi đâu?” Sau khi tổ trưởng Tiêm nói, đứng lên từ chỗ ngồi đi đến bên cạnh cô, không có cách nào khác mà nhìn cô.

Chương 28: Đến muộn 2

“Xin lỗi, đi nửa đường xe bị hỏng” Lâm Tử Hàn áy náy cười làm lạnh nói.

“Đây là lý do sao?” Một tiếng nói giận dữ vang lên, một nhân viên vệ sinh đi đến phía trước, không thương tiếc mà hét lớn vào lỗ tai cô: “Cô suốt ngày ngoại trừ gây họa ra thì còn biết làm cái gì?”

“Đau!”

“Biết đau còn không an phận”

“Tôi lần sau không dám nữa...”

“Thôi đi, chị Thanh, xem như là lần đầu tiên của em ấy...” Chị Lệ một bên khuyên nhủ, rõ ràng chị ấy mới là tổ trưởng, làm thế nào cô ta lại tự tiện phạt người khác.

“Lập tức chép các quy tắc của công ty đi! Năm trăm lần!” Chị Thanh buông tha cho lỗ tai của cô, đẩy tay cô ấy giận dữ nói. Mắt nhìn xuyên qua cô, đi tới bên cạnh cửa, lập tức mỉm cười lấy lòng người đối diện, nịnh nọt nói:

“Đạo diễn Từ, tại sao anh lại xuống bộ phận vệ sinh? Có chuyện gì sao?”

Lâm Tử Hàn quay người lại, nhìn qua ánh mắt trêu tức của Từ Nhạc Phong, có cái gì đẹp mắt, không phải là chỉ bị cấp trên khiển trách sao! Lâm Tử Hàn tức giận mà nghĩ.

Ánh mắt Từ Nhạc Phong chuyển sang khuôn mặt của tổ trưởng, khẽ mỉm cười nói: “Tôi lại đây mượn người tới hỗ trợ chụp ảnh, là cô ấy” Nói xong hếch cằm về phía khuôn mặt đau khổ của Lâm Tử Hàn.

“Đi thôi” Chị Lệ gật đầu, lập tức nhìn về phía Lâm Tử Hàn nói: “Đừng gây họa nữa nha!”

“Vâng, chị Lệ” Lâm Tử Hàn vội vàng đi tới bên cạnh Từ Nhạc Phong, người phía sau cười ôn hòa với cô, quay người rời đi. Cô không dám chậm trễ, theo sát sau đó đuổi theo.

“Đạo diễn Từ, anh muốn tôi giúp anh cái gì?” Lâm Tử Hàn dè dặt hỏi từ phía sau.

Từ Nhạc Phong đi chậm lại, quay đầu nhìn cô, mỉm cười ôn hòa nói: “Cô định làm cái gì?” Thực tế anh không cần giúp đỡ cái gì, chỉ là đi ngang qua bộ phận vệ sinh, nghe được tiếng kêu rên của cô, không tự chủ được mà đi vào.

“Tôi sẽ dọn dẹp nhà vệ sinh” Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói, đoàn người đi qua cô nhìn và cười trộm.

Từ Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: “Nói nghiêm túc!”

Lâm Tử Hàn bối rối mỉm cười, nói: “Nhưng mà ngoại trừ việc đưa tài liệu đến khách sạn, đó chính là công việc của tôi”.

“À, tôi hiểu” Từ Nhạc Phong nói, cách phía trước không xa, Duẫn Ngọc Hân ôm cánh tay Tiêu Ký Phàm đi tới. Lâm Tử Hàn gục đầu xuống, dự định cứ như vậy đi qua.

“Nhạc Phong, chào buổi sáng” Duẫn Ngọc Hân tâm trạng tốt nói.

“Ừ” Từ Nhạc Phong gật đầu mỉm cười, quay người qua Tiêu Ký Phàm nói: “Ký Phàm, để Lâm Tử Hàn làm trợ lý của tôi, anh có ý kiến gì không?”

Những người hiện diện tại chỗ này đều ngạc nhiên nhìn anh, Lâm Tử Hàn cũng không ngoại lệ, sững sờ mà nhìn chăm chăm vào anh, anh ta muốn chuyển cô làm trợ lý? Không phải đâu? Nhưng mà cô cũng không nói cái gì nha.

Tiêu Ký Phàm nhìn thẳng về phía Lâm Tử Hàn, người này vội vã lảng tránh tầm mắt của anh, tại sao lại nhìn cô như thế, đó cũng không phải yêu cầu của cô.

Tiêu Ký Phàm cười như không cười, nói: “Tôi đương nhiên không có ý kiến”.

Chương 29: Chuyển công tác

Duẩn Ngọc Hân quýnh lên nói: “Nhạc Phong, anh đã xảy ra chuyện gì? Người giống như cô ta cũng có thể làm được trợ lý sao?” Cô ta coi thường liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn: “Anh muốn một trợ lý, có thể gọi Vương Văn Khiết điều đến từ các bộ phận khác mà”

“Ngọc Hân, nếu không thử, làm sao biết được Lâm Tử Hàn có làm được không? Sau một tháng nếu không làm được, anh sẽ tự thay người” Từ Nhạc Phong vẫn cười ôn hòa như cũ: “Anh đi trước làm việc”.

Nói xong đã đi đến phòng chụp ảnh, Lâm Tử Hàn theo sau anh nói: “Thực sự giám đốc Duẩn nói rất đúng”.

“Có đúng hay không, một tháng sau sẽ biết” Từ Nhạc Phong không có ý gì mà chỉ nhìn chăm chăm cô nói.

Lâm Tử Hàn hiểu ý tứ của anh, cười hắc hắc nói: “Tiêu tông rất tốt với anh, quan hệ của các anh là như thế nào vậy?”

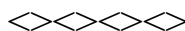
“Là quan hệ anh em bà con”

“Oh, thì ra là hoàng thân quốc thích” Lâm Tử Hàn kinh ngạc, không thể trách được cử chỉ anh ta lại như thế.

“Lộn xộn cái gì” Từ Nhạc Phong liếc mắt nhìn cô, tức giận nói, quay người làm việc riêng.

Lâm Tử Hàn nhìn phòng chụp ảnh, xung quanh dán đủ loại áp phích, trên sân khấu có một đám phụ nữ đang luyện múa. Làm việc ở chỗ này

chắc chắn mỗi ngày có thể nhìn thấy rất nhiều minh tinh, cô thầm nghĩ.

Trở về thôn Ninh Thủy, sau khi Lâm Tử Hàn sang từng nhà tìm kiếm, mới tìm thấy Tiểu Thư Tuyết đang ăn cơm nhà ông Bách. Một lớn một nhỏ vừa mới vào sân, Đỗ Vân Phi xuất hiện, hôn Tiểu Thư Tuyết một cái, lấy từ trong túi xách ra một cái thẻ, đưa tới tay Lâm Tử Hàn.

Đây là cái gì? Lâm Tử Hàn tò mò nhìn.

“Thẻ công tác của triển lãm đồ trang sức, đến lúc đó em lấy thân phận là nhân viên vệ sinh đi vào là được”.

“Thực sự có thể vào? Cảm ơn anh rất nhiều” Lâm Tử Hàn thoải mái nói.

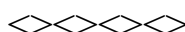
Đỗ Vân Phi cười đùa: “Thật muốn cảm ơn sao, hôn anh một cái”.

Lâm Tử Hàn nháy mắt với Tiểu Thư Tuyết: “Bảo bối, thay mẹ hôn Ba ba một cái đi”.

Tiểu Thư Tuyết vô tư mà hôn Đỗ Vân Phi một cái, cười khanh khách, Đỗ Vân Phi sờ nước bọt trên mặt, bất mãn nói: “Không thành tâm”.

“Bảo bối, nói cho ba ba Đỗ con không có ý”.

“Này, này, ba ba sai rồi, sai rồi” Đỗ Vân Phi thấy Tiểu Thư Tuyết công kích, vội lấy tay chặn cái miệng nhỏ nhắn đang nói của cô bé lại.

Sáng chủ nhật, Lâm Tử Hàn gửi Tiểu Thư Tuyết bên nhà hàng xóm, vui vẻ đi ra ngoài. Không có cách nào khác, triển lãm đồ trang sức quy định

trẻ con không được đi vào, cho dù có thể vào, cô là một nhân viên vệ sinh cũng không có khả năng mang một đứa trẻ đi vào.

Không lâu sau đã tới triển lãm, bên trong đã có một đám đông đến, đều là trang phục cao quý, trang phục Moden của kẻ có tiền. Đỗ Vân Phi mặc thường phục, một bên lưu ý những nhân viên bên trong triển lãm, một bên lo lắng mà nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn.

Lúc này hai mắt cô nhìn chăm chăm vào hộp kính thủy tinh chứa đồ trang sức, một nửa dáng điệu của nhân viên vệ sinh cũng không có.

Lâm Tử Hàn xuất thân từ danh môn, đối với châu báu lại không cần thiết nghiên cứu nhiều, nhìn những chiếc hộp thủy tinh chứa rất nhiều loại kỳ trân dị bảo, thực sự cô đã mở rộng tầm mắt.

Chương 30: Kinh khủng

Một vài lần thiếu chút nữa cô gỡ cặp kính vướng bận xuống, cuối cùng cô vẫn kiềm chế được.

“Này! Cô không phải làm vệ sinh đứng ở chỗ này làm gì?” Phía sau vang lên một tiếng quát lạnh lùng, Lâm Tử Hàn hoảng sợ, cuống quýt đứng thẳng người, tránh xa kính thủy tinh chứa đá quý.

Lòng lại nghĩ, cũng không có cái gì để làm sạch, tại sao lại không cho nhìn. Liếc mắt nhìn Đỗ Vân Phi, anh trùng mắt với cái liếc mắt của cô, mặt ngó đi chỗ khác.

Đỗ Vân Phi có nói qua với cô, ở chỗ này không cho phép nói chuyện với anh, cũng không muốn mọi người biết anh, đỡ làm hỏng chính sự của anh.

Trang sức không cho nhìn, cô không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách chuồn đi, trở về phía sau, đang chuẩn bị thay quần áo vệ sinh trên người thì đột nhiên có cái gì đó ở bên hông. Lâm Tử Hàn lo lắng, nếu như cô nhớ không lầm, vừa nãy lúc cô đi vào mở cửa, bên trong chỉ có một mình cô mới đứng.

Nhưng mà, cô rõ ràng cảm giác được phía sau có một hơi thở của một người đàn ông, cúi đầu, ánh mắt rơi xuống thắt lưng, chưa kịp thét chói tai. Người đàn ông phía sau che miệng của cô lại, đem gọng súng để gần bên hông cô một chút, lạnh lùng nói: “Nếu như không muốn chết, nên đi cùng tôi lên tầng hai”.

“Đi làm cái gì?” Lâm Tử Hàn đầu môi nói.

“Cô đừng hỏi cái này” Người đàn ông bắt đầu chuyển bước, Lâm Tử Hàn không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo anh ta đến tầng hai. Trong đầu nghĩ anh ta đưa cô đến tầng hai là muốn làm gì? Chỉ cần không phải trộm châu báu là được rồi.

Người đàn ông rất tự nhiên mà dắt tay cô, đi đến tầng hai, dọc đường đi gặp mấy người, cũng không ai nhìn ra sắc mặt cô. Mặc kệ Lâm Tử Hàn không ngừng ra hiệu thông qua mặt với từng người khách đi qua, nhưng mà mọi thông điệp của cô đều bị chiếc kính đen lớn giấu đi.

Hu..., Đỗ Vân Phi, cứu mạng, dưới đáy lòng cô hô cuồng cuồng, tại phòng khách tầng một, Đỗ Vân Phi hoàn toàn không có cảm giác.

Người đàn ông đưa cô đến trước một cái cửa, sau một lúc nhìn xung quanh đẩy cửa đi vào.

Trong nháy mắt Lâm Tử Hàn bị đưa vào phòng trong cảnh trí bên trong ngay lập tức dọa cô sợ hãi, sáu bảy người đàn ông mặc đồ đen, hoặc ngồi hoặc đứng tại khắp ngõ ngách của gian phòng. Trong đó có hai người mà cô đã gặp, đó là hai người đàn ông đã đánh nhau trong khách sạn.

Người đàn ông có khí chất vương giả kia, lúc này đang ngồi bên trái trên một chiếc ghế sofa, dùng ánh mắt trêu tức nhìn chằm chằm vào cô.

Một người đàn ông lớn tuổi liếc nhìn cái liếc mắt của Lâm Tử Hà, trừng mắt nhìn Lãnh Phong lạnh lùng nói: “Anh nói, chính là cô ta?”

Lãnh Phong ưu nhã mà nhâm nhi một ngụm rượu vang đỏ, khẽ cười nói: “Anh nên hỏi, hình như là cô ta”. Ngón tay thon dài vừa nhắc, chỉ vào một người đàn ông đứng bên cạnh người mặc bộ đồ đen.

Người mặc bộ đồ đen nói, quỳ xuống đất khóc thét nói: “Lâm ca, chính là cô ta! Ngày đó chính là cô ta cầm túi xách của em đi”

Hóa ra là tìm cô để tìm túi xách, Lâm Tử Hàn chợt dạ lùi về phía sau một bước, cái túi xách kia cô đã sớm mang bán đi, bây giờ mới tìm cô, có lẽ đã quá muộn!

Lâm ca nâng tay lên, không thương tiếc mà dùng chân đá lên trên người đàn ông: “Đồ vô dụng!”. Lập tức chuyển bước, đi tới bên Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn nhìn chăm chăm người đàn ông mặc bộ đồ đen bị đánh ngã trên mặt đất, sợ sệt lùi về phía sau, chỉ khi lùi đến bên tường, mới bắt đầu dừng lại.

Chương 31: Kinh khủng 2

“Giao Ngôi sao thiên thần giao ra đây” Giọng nói mệnh lệnh vang lên.

“Cái gì?” Lâm Tử Hàn có lẽ bởi vì quá lo lắng, nhất thời không nghe thấy gì, cái gì ngôi sao?

“Ngôi sao thiên thần!” Lâm ca mặt mày lặp lại một lần.

Còn Ngôi sao hải dương sao, Lâm Tử Hàn tức giận suy nghĩ, lộn xộn cái gì?

“Hửm?” Ánh mắt Lâm ca tràn ngập sát ý nhìn trừng mắt với cô, súng nhắm ngay đầu nhỏ của cô. Lại là súng! Thứ này chơi vào một chút cũng không tốt. Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu: “Tôi không rõ ông đang nói cái gì?”

“Lần trước nhất định chính là cô lấy cái túi xách của tôi, Ngôi sao thiên thần ở trong túi xách đó”. Người đàn ông vừa bị đánh ngã trên mặt đất lớn tiếng nói, rất sợ Lâm ca không tin lời của hắn.

“Là bởi vì túi xách của anh và của tôi giống nhau, tôi mới bất đắc dĩ lấy cả hai cái”. Lâm Tử Hàn cãi lại nói: “Hơn nữa, tôi căn bản không lấy được cái gì là Ngôi sao thiên thần, đúng rồi, Ngôi sao thiên thần hình dáng như nào?” Cô nhìn Lâm ca tò mò nói, ngày đó cô xem qua, bên trong một ít tiền trộm được từ việc lấy túi đồ, trong túi xách cái gì cũng không có, càng không có cái gì là Ngôi sao thiên thần.

Ánh mắt vừa mới tiếp xúc đến họng súng của ông ta, một lần nữa ngậm miệng lại, hiện tại không phải lúc quán nó có dạng gì.

Lâm ca vừa chuyển súng, nhằm về phía người đàn ông dưới mặt đất.

Người đàn ông này luống cuống, lo lắng vẫy hai tay khóc thét: “Lâm ca, Ngôi sao thiên thần thực sự trong túi xách, em không có nói sai”.

Lâm ca nửa ngờ nửa tin, họng súng chuyển về phía Lâm Tử Hàn: “Túi xách đâu?”

“Tôi đem bán đi, bán được bốn trăm tệ, nếu không thì tôi đem tiền trả lại ông, ông thả tôi ra đi” Lâm Tử Hàn phóng khoáng nói, vẫn là không gây truyện là tốt, nhanh rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

“Cô thực sự không có thấy bất kỳ loại đá hoặc một cái gì đó sao?”

“Tôi thề với bóng đèn, nếu như tôi có nửa câu nói dối, tôi cả đời sẽ không bao giờ kết hôn!” Lâm Tử Hàn giơ tay phải lên nói.

Phía trước truyền đến tiếng cười trêu đùa, ánh mắt Lâm Tử Hàn nhìn qua hõm vai Lâm ca, tiếp xúc được ánh mắt của Lãnh Phong. Tâm trạng chán nản, cô rất nhanh sẽ chết, anh ta còn cười được, nếu như ngày đó không phải anh ta, cô có cầm sai túi xách sao?

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một động tĩnh.

“Chết tiệt! Mau bỏ đi!” Lâm ca ra lệnh một tiếng, Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy bóng người chuyển động, căn bản ở trong phòng trong nháy mắt không có hình bóng của người áo đen nào.

Ngay sau đó trước mắt tối sầm, hé ra một khuôn mặt đẹp trai, trên môi có cái gì ẩm áp nhúc nhích. Cô kinh hãi trợn trừng hai mắt, chuyện gì xảy ra?

Nghe tiếng cửa mở phía sau, Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, tay ôm eo Lâm Tử Hàn hôn vào càng sâu.

Đỗ Vân Phi vừa vào cửa liền thấy hai người cùng một chỗ ôm hôn, tâm trạng kinh ngạc, quên luôn việc thu hồi lại súng nhắm về phía hai người. Rõ ràng vừa nãy nhận được tin tức nói nơi này có phần tử không hợp pháp hoạt động, làm thế nào...

Rút súng đang chuẩn bị bước ra ngoài, khóe mắt nhìn vào trang phục làm việc của Lâm Tử Hàn. Tâm tình hồ nghi, anh ta chậm rãi đi đến phía hai người.

“Cảnh sát Đỗ hóa ra có sở thích nhìn người khác thân thiết à”. Một lúc lâu, tới khi Lâm Tử Hàn sắp hít thở không thông, Lãnh Phong cuối cùng cũng buông cô ra, mắt chứa ý cười liếc nhìn Đỗ Vân Phi, ánh mắt cuối cùng nhìn vào súng trên tay anh, ý cười càng nhiều.

Đỗ Vân Phi ngạc nhiên mà nhìn Lâm Tử Hàn, quả thật là cô ấy?!

Chương 32: Kinh khủng 3

Khuôn mặt Lâm Tử Hàn đỏ bừng xấu hổ, mắt kính trên mặt bị Lãnh Phong làm méo, xấu hổ nghĩ có muốn một cái hàm ngậm để cô chui vào.

Người đàn ông này! Rốt cuộc là có ý gì? Dám lợi dụng chiếm tiện nghi của cô? Cô càng nghĩ càng giận! Cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô biết, trong gian phòng tối này, còn có một đám mặc đồ đen. Muốn Đỗ Vân Phi an toàn, chỉ có thể làm theo người đàn ông trước mặt.

“Tử Hàn, thế nào lại là em? Anh ta...?” Đỗ Vân Phi nhìn hai người, kinh ngạc không nói được, anh cho tới giờ cũng không biết, cô có thể thân mật như thế với bạn trai.

Vừa sợ, vừa tức, lại vừa đau lòng, đây là cảm giác của anh lúc này.

“Em...” Không biết! Lâm Tử Hàn khóc lớn dưới đáy lòng.

“Anh ta là ai?” Đỗ Vân Phi chỉ vào Lãnh Phong nói.

“Anh ấy là... Một người bạn của em” Nôn! Ai muốn bạn như vậy!

“Theo anh đi” Đỗ Vân Phi nhắc cánh tay phải cô lên, mang cô ra ngoài cửa, Lâm Tử Hàn như một người liệt, tạm thời bất động, bởi vì cánh tay kia của cô cũng đột nhiên bị người khác tóm lấy. Thương cảm thay cho cô, cô nhất thời trở thành công cụ cướp giật của hai người đàn ông.

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi lạnh giọng nói ra hai chữ này. Lâm Tử Hàn đột nhiên không biết nên làm thế nào cho phải, quay đầu nhìn phía Lãnh Phong, mặt của anh ta so với Đỗ Vân Phi lạnh hơn!

Như thế, cô dùng sức chuyển động cánh tay phải, cố gắng giãy ra khỏi sự kiểm soát của Đỗ Vân Phi. Đỗ Vân Phi thất vọng, buông tay cô ra, nhìn cô thật lâu, sau đó xoay người bỏ đi.

Cửa đóng lại một lần nữa, Lâm Tử Hàn vùng tay thoát ra khỏi tầm nắm của Lãnh Phong, tức giận chà lau môi của mình. Nhớ tới vừa nãy bị người đàn ông trước mắt hôn lâu như vậy, cô vừa tức vừa bất lực.

Lãnh Phong đưa tay ra, dùng đầu ngón tay lau đi hương vị trên môi của cô, hờ hững tiến về phía ghế sofa ngồi xuống. Đánh giá người phụ nữ ngây thơ gần như ngu xuẩn trước mặt, khóe miệng hé ra một tia châm biếm, nhắm mắt tạm thời nghỉ ngơi.

Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn anh ta một cái, bước nhanh tới hướng cánh cửa, trước khi những người mặc đồ đen xuất hiện, chạy trốn ra khỏi phòng.

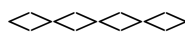
“Người đàn bà kia đâu?” Tiếng Lâm ca thô lỗ hỏi.

“Đi”

“Mẹ nó!” Lâm ca nguyên rủa một câu, nặng nề ngồi trên ghế sofa.

Lãnh Phong khẽ cười, liếc nhìn Lâm ca: “Anh cho rằng trên người người đàn bà kia thật sự có kim cương sao? Ánh mắt duyệt qua vô số người của Lâm ca lúc nào trở thành tầm nhìn không có giới hạn như vậy?”

Lâm ca hạ mắt, nhíu mày trầm ngâm đứng lên.

Vừa mới về đến nhà, nhìn thấy Tô Lâm Lâm đang chơi đùa với Tiểu Thư Tuyết ở sân, khóe miệng nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nhếch lên cười

trêu ghẹo: “Oh, con dơi của chúng ta đã trở về từ nước ngoài?”

“Lâm Tử Hàn! Cậu ngứa da có đúng hay không?” Tô Lâm Lâm đứng lên liếc nhìn cô.

Lâm Tử Hàn cười hắc hắc nói: “Trở về từ lúc nào?”

“Vừa về nhà xong, đến để xem Tiểu Thư Tuyết của chúng ta có cao lớn không” Cô cọ cọ Tiểu Thư Tuyết cười nói.

“Dì Lâm Lâm mua cho con một quả bóng nhiều màu”. Tiểu Thư Tuyết kéo Lâm Tử Hàn đến bên bình hoa lớn, chỉ vào lọ thủy tinh đá đầy màu sắc.

Chương 33: Chết vẫn

“Đã cảm ơn dì Lâm Lâm chưa?” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn bình thủy tinh lớn nhiều đá màu, cũng không quan tâm nhiều.

“Cảm ơn dì”.

“Ngoan” Lâm Tử Hàn hôn một cái lên trán con gái, nhìn sang Tô Lâm Lâm nói: “Ngày mai còn bay không?”

“Ngày mai nghỉ ngơi, ngày sau bay sang Ý”.

“Dì Lâm Lâm, con muốn nghe tiếng chuông nước Ý” Tiểu Thư Tuyết đập đập chân nhỏ nói.

“Được, một ngày sau cho con nghe”.

“Cảm ơn dì Lâm Lâm”.

Lâm Tử Hàn nhìn bộ đồng phục tiếp viên hàng không xinh đẹp của cô ấy, ước ao nói: “Mỗi ngày nếu như có thể bay đi khắp nơi, vui vẻ thật đúng không?”

Tô Lâm Lâm trợn trắng mắt nói: “Siêu cấp không vui, nếu như gặp khách khó tính, thực sự ngay cả tâm trạng nhảy nhót cũng không có”.

“Không có gì, tiền lương cao là được”.

Tô Lâm Lâm sau khi cười đùa nói: “Mục tiêu của mình là trong cuộc sống có thể tìm một người đàn ông giàu có, mà không để mình đi kiếm tiền”.

“Không tiền đồ!”

Tô Lâm Lâm chán nản, kêu lên: “Cậu có tiền đồ! Cũng không xem cậu pha trộn ra điểm cái gì ở đây”.

“Mình muốn làm tiếp viên hàng không, tiền lương cao, đãi ngộ tốt, đáng tiếc...” Haizzz, một tiếng thở dài phát ra từ miệng, chỉ có thể nghĩ lại mà thôi.

Tô Lâm Lâm liếc nhìn cô, mỉa mai: “Làm tiếp viên hàng không không phải chỉ cần xinh đẹp là được, cậu sao? Sau đó thì phải đi cải tạo lại cậu mà thôi”.

“Tuyển đi trong nước cũng muốn tốt nghiệp chính quy mới được sao?”

“Đương nhiên!” Tô Lâm Lâm trả lời, ánh mắt nhìn vào Đỗ Vân Phi đang đứng bên kia, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười xinh đẹp, chờ đợi anh bước vào sân.

“Lâm Lâm, bây giờ không phải lúc đi làm, cậu không cần cười như vậy” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn Đỗ Vân Phi trêu ghẹo mà nói.

“Đáng ghét!” Tô Lâm Lâm nói, khuôn mặt bắt đầu nóng lên thành màu đỏ.

Đỗ Vân Phi bước vào sân, không giống như những ngày bình thường đùa Tiểu Thư Tuyết một chút, cũng không liếc mắt nhìn Tô Lâm Lâm, nhìn Lâm Tử Hàn lạnh lùng nói: “Lâm Tử Hàn, em lại đây!”

“Có chuyện gì sao?” Lâm Tử Hàn biết rõ còn hỏi, cô chỉ biết, anh đêm nay nhất định sẽ đến.

Tô Lâm Lâm thấy sắc mặt của anh không đúng, vội hỏi: “Các cậu nói chuyện đi, mình đi về trước, Tiểu Thư Tuyết báai bai”. Hôn lên mặt Tiểu Thư Tuyết một cái sau đó quay người rời đi.

“Dì Lâm Lâm, báai bai” Tiểu Thư Tuyết nâng cao giọng lên nói.

“Tử Hàn, hấn ta là ai?” Đỗ Vân Phi nói thẳng vào vấn đề.

Lâm Tử Hàn do dự không biết trả lời như thế nào, bởi vì cô cũng không biết anh ta là ai, tuy rằng gặp mặt hai lần, nhưng mà những lần đó đều gặp tại Quý môn quan, ngay cả anh ta họ tên gì cũng không biết.

“Anh ấy là...” Lâm Tử Hàn nói nhỏ, ngập ngừng: “Anh ấy là bạn trai trước đây của em, nhiều năm chưa gặp, ngày đó vừa vặn gặp được, cho nên...”

“Cho nên em cùng hấn ta hôn môi” Đỗ Vân Phi ử rử cắt đứt lời cô.

“Em...”

“Em còn yêu hấn ta?” Đỗ Vân Phi dè dặt hỏi thăm, một người đàn ông đẹp trai như vậy, cô không có khả năng nào không yêu? Nghĩ tới đây, tim của anh đau nhói.

Chương 34: Chết vẫn 2

“Không phải, em đã không yêu”. Lâm Tử Hàn lắc đầu, đột nhiên trầm nghĩ, cô vì sao lại vội vã muốn gặp Đỗ Vân Phi làm sáng tỏ việc này đây? Anh cũng không phải là ông xã của cô, cũng không phải bạn trai của cô.

“Thật sao?” Đỗ Vân Phi nhẹ nhàng thở phào, tảng đá nặng trong đầu cũng rơi xuống.

“Đúng vậy”

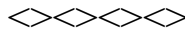
Đỗ Vân Phi vui mừng ôm chầm lấy cô, ôm cô, nói bên tai cô : “Tử Hàn, sau này đừng cho người đàn ông mình không thích hôn, biết không?”

Anh ấy... Đang làm cái gì?! Lâm Tử Hàn cuống quýt tránh khỏi ngực của anh, xấu hổ mà lùi sau hai bước nói: “Vân Phi, anh... Có phải vui mừng quá không... ?”

Đỗ Vân Phi xót xa, cũng bắt đầu cảm thấy xấu hổ, anh quả thật vui mừng quá mức, vui mừng đến quên đi hình thức, hi vọng không dọa cô ấy sợ hãi.

“Đã khuya, anh đi về trước đi” Lâm Tử Hàn nói.

Đỗ Vân Phi gật đầu, không muốn nghe theo mà rời đi.

Cạnh cửa sổ trong biệt thự bên bờ biển, thân hình thon dài của một người cô lập đứng ở chính giữa, ngắm nhìn mặt trời và nước biển chạm vào nhau cách đó không xa.

Phía sau có bước chân khẩn cấp vang lên, A Nghị cung kính mà đứng ở bóng người phía sau nói: “Đại ca, tìm em có chuyện gì?”

“Chuyện chiếc nhẫn tra tới đâu rồi” Lãnh Phong không quay đầu lại, lãnh đạm nói, biết rõ khả năng không có đầu mối, nhưng anh vẫn hỏi.

A Nghị giống như mỗi lần anh hỏi, hạ mắt xuống, áy náy mà đứng tại chỗ. Ba năm qua, anh tìm không ít thời gian, nhưng mà nhất định không tìm được bất kỳ dấu vết gì của chiếc nhẫn.

Lãnh Phong cũng không trách tội, chậm rãi quay người lại, quan sát cậu ta: “Hiện tại tôi muốn cậu điều tra một người, nhân viên Tiêu thị Lâm Tử Hàn” Nếu như người này đưa tài liệu đến chỉ là sự trùng hợp, như vậy cuộc triển lãm đồ trang sức lần này, còn có thể là sự trùng hợp sao? Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, tất cả chỉ là giả tạo.

“Đại ca muốn điều tra những gì về cô ta?”

“Điều tra hôm đó ai phái cô ta đi đưa tài liệu, điều tra quan hệ của cô và Đỗ Vân Phi, điều tra về cái túi đựng kim cương, còn có...” Lãnh Phong cười lạnh: “Luôn quan tâm đến mọi hành tung của cô ta, đặc biệt thời gian cô ta chạm mặt Đỗ Vân Phi”.

Dù sao, cô ta cũng chỉ là một nhân viên vệ sinh, không có lý do gì để cô ta đi đưa tài liệu, nhưng lại trùng hợp đi nhầm phòng như vậy. Ngày triển lãm đồ trang sức cô ta đều giả bộ đi vào, là do Đỗ Vân Phi giúp đỡ.

Ai cũng không thể loại trừ, cô ta nhất định là người cựa cảnh sát phái tới nằm vùng bí mật.

“Đại ca, em đã biết” A Nghị cúi đầu nói.

“Ừh” Một lần nữa Lãnh Phong quay người lại đối diện với biển rộng.

A Nghị hiểu rằng anh im lặng tức là lệnh cho cậu ra ngoài, cậu quay người và đi ra ngoài.

Chương 35: Vô đề

“Tử Hàn, em đem phần tư liệu này đi photo một bản, đưa cho Tổng tài ký tên” Từ Nhạc Phong đem tờ giấy A4 cầm trong tay đưa tới trên mặt bàn Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn đang thao tác trên máy vi tính nghe thấy có tiếng, đứng dậy từ trên ghế .

Từ Nhạc Phong nhìn chằm chằm mắt kính to trên mặt cô, ha hả cười nói: “Trong phòng làm việc, em có thể bỏ mắt kính to ra, yên tâm, anh sẽ không quấy rối em đâu”.

Lâm Tử Hàn xấu hổ cười cười, nói: “Dù sao em đã có thói quen, hơn nữa đeo nó đôi lại tránh bức xạ, đeo nó cũng tốt” Nói xong giả trang bộ mặt quỷ với anh, rời đi.

Gõ cửa phòng tổng tài, vừa lúc nhìn vào ánh mắt bất mãn của Duẫn Ngọc Hân, Lâm Tử Hàn sững sốt, vội hỏi: “Một lúc sau tôi sẽ trở lại” Chuẩn bị đóng cửa rời đi.

“Đứng lại!” Phía sau truyền đến mệnh lệnh của Duẫn Ngọc Hân.

Không có cách khác, cô không thể làm gì khác hơn là đi vào, Duẫn Ngọc Hân đang ngồi nhìn Tiêu Ký Phàm bên máy vi tính, liếc mắt nhìn cô nói: “Đi pha cho chúng tôi hai cốc cà phê”.

“Vâng” Lâm Tử Hàn cũng không dám chậm trễ, đem tư liệu đặt tới trước mặt Tiêu Ký Phàm nói: “Tiêu tổng, anh hãy ký vào tài liệu này nhé”.

Lâm Tử Hàn bước tới phòng nước trà, tìm một vòng cuối cùng tìm được nguyên bộ pha cà phê, pha hai cốc cà phê trở lại phòng tổng tài, lễ

phép nói: “Tổng tài, giám đốc Duẫn, mời”.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô, cầm tập tài liệu trên bàn lên xem qua. Lâm Tử Hàn đứng ở trước mặt hai người, cả người không được tự nhiên, đặc biệt là ánh mắt Duẫn Ngọc Hân, làm cho cô muốn né tránh.

Duẫn Ngọc Hân miệng uống cà phê, liếc mắt nhìn cô: “Đạo diễn Từ định lúc nào chuẩn bị đi chụp ảnh?”

Lâm Tử Hàn lắc đầu: “Đạo diễn Từ chưa nói với tôi”.

“Cái này không phải là cô tự mình đi hỏi sao? Cô muốn rời khỏi cương vị trợ lý này sao?” Duẫn Ngọc Hân trách cứ, cuối cùng cũng nghĩ được một biện pháp đưa cô ra khỏi Tiêu thị.

“Lần sau tôi sẽ chú ý” Lâm Tử Hàn áy náy nói.

Tiêu Ký Phàm lãnh đạm mở miệng: “Ngọc Hân, nếu Nhạc Phong chọn cô ta, thì cho cô ta chút thời gian, em cũng nên trở về làm việc đi”.

Duẫn Ngọc Hân chán nản, cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra, nặng nề đặt cốc lên bàn, cà phê đổ ra phân nửa cũng không để ý, tức giận quay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn vội vã rút khăn giấy, lau cà phê rơi xuống mặt bàn. Nghĩ thầm, làm thế nào mà lâu như vậy còn không ký tên.

Một lúc lâu sau, Tiêu Ký Phàm cuối cùng cũng đặt bút xuống phía dưới tài liệu ký tên, đưa tài liệu vào tay cô, nói: “Lúc sau gọi đạo diễn Từ tới đây một chuyến”.

“Vâng, tổng tài, còn sai bảo cái gì không?”

Tiêu Ký Phàm cầm cốc cà phê, uống một ngụm, khẽ cau mày đánh giá cô.

Lâm Tử Hàn bị anh quan sát có chút không tự nhiên, nhưng không dám lên tiếng, Tiêu Ký Phàm nhìn vẻ mặt khẩn trương của cô, mĩa mai mở miệng: “Cô sợ tôi cái gì?”

“Tôi không sợ cái gì”

“Vậy sao?” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm mặt của cô, lắc đầu: “Không có việc gì, cô đi xuống đi”.

“Cảm ơn tổng tài!” Lâm Tử Hàn cảm kích chỉ thiếu không có lạy để cảm ơn, đang chuẩn bị ra ngoài, Tiêu Ký Phàm gọi lại.

Chương 36: Vô đề

Đưa cốc cà phê cầm trong tay tới trước mặt cô, khẽ cười nói: “Cô uống một ngụm”.

“Cảm ơn tổng tài, không cần!” Cái gì vậy, đưa lại cho cô uống một ngụm, không nói bên trong có nước bọt của anh, cô cũng không phải không uống qua cà phê.

“Uống!” Giọng nói như ra lệnh vang lên.

Lâm Tử Hàn sợ hãi, nhìn anh không giống nói đùa, càng không giống như biểu tình thương cảm cấp dưới. Cô chần chờ tiếp nhận cốc cà phê nhẹ nhấp một ngụm, vị đắng trong nháy mắt lan từ môi cô xuống. Thiếu chút nữa cô phun cà phê tới mặt anh. May là cô nhìn được, cau mày đau khổ nuốt cà phê xuống, thật đáng quá!

Nhìn cốc cà phê đen không bình thường, hu..., cô thể nào lại quên cho đường vào, may là Duẩn Ngọc Hân không uống đến, nếu không cô lại phải chịu đựng.

“Xin lỗi, tôi sẽ pha thêm cho anh một cốc nữa” Lâm Tử Hàn lấy tay quạt quạt mấy lần quanh miệng, áy náy nói.

Tiêu Ký Phàm trêu tức mà vươn người từ trên ghế dựa tới gần, nhìn chằm chằm cô nói: “Sau hôm nay, buổi chiều nào đúng hai giờ pha cho tôi cốc cà phê như này mang vào”. Đang nói, anh hếch cằm chỉ vào chiếc cốc giữa tay cô.

Anh cho tới bây giờ cũng chỉ uống cà phê không đường, nhưng anh không muốn cho cô biết, vừa rồi Duẩn Ngọc Hân cũng không nói rõ, chỉ là muốn làm cho cô xấu mặt mà thôi.

“Nếu không có đôi tác??” Lâm Tử Hàn kinh ngạc hô, anh ta không phải là có khuynh hướng Tự ngược chứ? Hương vị lúc này, cả đời này cô cũng không muốn ném lại một lần.

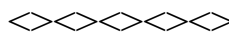
“Đi xuống đi”.

“Vâng” Lâm Tử Hàn quay người đi ra đến ngoài cửa, vừa mới đi tới cạnh cửa, liền đụng vào Vương Văn Khiết mới vào. Hai người đồng thời Aiz một tiếng thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Wang Wen Kie nhìn phía sau Lâm Tử Hàn, thấp giọng chửi bới: “Lâm Tử Hàn, em lớn như vậy đeo kính vào cũng không nhìn thấy người sao?”

“Chị cũng đừng đụng vào em có được hay không?” Lâm Tử Hàn đề xuất nói.

“Tối về nhà chị sẽ xử lý em” Vương Văn Khiết dùng ngón trỏ ấn vào vai cô, lướt qua cô vào trong phòng làm việc. Lâm Tử Hàn tròn trắng mắt, chịu hết nổi thói côn đồ của chị ấy, bước nhanh rời đi.

“Mẹ, tránh nhanh lên một chút” Tiểu Thư Tuyết đứng ở ghế sau, khoa tay múa chân mà la hét. Lâm Tử Hàn lại một lần nữa chìa tay phải ra, một tay ấn cô bé quay trở về chỗ ngồi, nói: “Tránh nhanh lên một chút, bị chú cảnh sát bắt được, dì Văn Khiết sẽ tức giận”.

“Vì sao dì Văn Khiết có xe, nhưng mẹ không có?” Tiểu Thư Tuyết quay đầu, đôi mắt to nhấp nháy nói.

“Sax...” Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, vấn đề này khó trả lời, bởi vì đó là đạo lý khoa học.

“Vì sao vậy?” Tiểu Thư Tuyết truy hỏi kỹ càng vấn đề này.

“Vấn đề này, chờ sang năm con đi học, hỏi giáo viên đi”. Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn con gái ha hả cười nói, tầm mắt nhìn về phía trước một lần nữa, trong lòng kinh ngạc, thầm kêu một tiếng: Xong!

Cách xe tám trăm mét không phải là đang xuất hiện đồng chí cảnh sát vẫy tay, ra hiệu cho cô dừng xe lại sao: “Bảo bối, làm sao bây giờ?” Lâm Tử Hàn kêu lên.

Chương 37: Gặp mặt ngẫu nhiên

Xe vừa mới dừng lại, đồng chí cảnh sát giao thông ngay lập tức đi tới bên cô, cúi người nói: “Đưa giấy phép lái xe của cô ra đây xem một chút”.

Giấy phép lái xe, Lâm Tử Hàn hi hi cười làm lành, dùng giọng nói vô tội nhất nói: “Xin lỗi, tôi quên ở nhà”.

“Mời cô theo tôi đi đến cục cảnh sát”. Đồng chí cảnh sát rất có trách nhiệm mà nói, chỉ có bộ dạng muốn giải quyết công việc.

“Đại ca, không nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Xuống xe!”

Hung hăng như vậy làm chi! Lâm Tử Hàn mắng ở trong lòng, không tình nguyện xuống xe, hu..., việc này Vương Văn Khiết nhất định mắng cô muốn chết.

Bên trong đồn cảnh sát, Lâm Tử Hàn bị đẩy mạnh vào một gian phòng nghỉ, thân thể bất ổn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống ghế nghỉ.

“Mẹ, mẹ giẫm lên con” Tiểu Thư Tuyết bĩu miệng nhỏ nhắn bất mãn nói.

“Mẹ nuôi con lớn như vậy, giẫm lên người con một bước cũng không được sao”. Lâm Tử Hàn tức giận nói, quay người, bỗng nhiên tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng, còn hé ra một gương mặt quen thuộc.

Kia là người đàn ông cả gan dám hôn cô! Hắn ta tại sao lại ở chỗ này? Không cần phải nói, nhất định là làm chuyện xấu, bị cảnh sát bắt được. Lâm

Tử Hàn kéo Tiểu Thư Tuyết ngồi xuống bên cạnh, có chút hả hê đánh giá hẳn ta, cười to nói: “Ha ha, bị loại bỏ rồi à?”

Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, mỉa mai mà nói: “Rất vui khi cô đến đây làm khách”.

Lâm Tử Hàn xấu hổ, đem Tiểu Thư Tuyết ôm lên trên đùi, nói: “Tôi là bởi vì con nhỏ mới không cẩn thận bị bắt”.

“Mẹ lại ỷ vào con” Căn bản Tiểu Thư Tuyết không vui, bĩu miệng cao hơn nói. Lâm Tử Hàn chán nản, thầm mắng một tiếng: *Nha đầu chết tiệt kia, không giúp mẹ mình một chút nào.*

Ánh mắt một lần nữa chuyển hướng Lãnh Phong, cười tủm tỉm nói: “Chúng ta gặp mặt nhiều lần như vậy, còn không biết anh tên gì. Có thể nói tên cho tôi biết không?”

Lãnh Phong cười lạnh một tiếng, kéo lòng bàn tay của cô qua, ngón trỏ thon dài tại lòng bàn tay của cô viết lên.

“Lãnh Phong?” Lâm Tử Hàn nhú mày, tên này nghĩa là gì?

“Đúng vậy”.

“Quả nhiên người cũng như tên lạnh lùng như nhau”. Lâm Tử Hàn hi hi nở nụ cười, lập tức nói: “Là nghệ danh của anh sao?”

Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, không thêm nói lại, một thân mặc đồ đen, lười biếng mà ngồi trên ghế nghỉ ngơi, trán thần nhiên không chịu nhú.

Có rất nhiều nghi ngờ đối với người phụ nữ này, thậm chí cô ta còn tình cờ xuất hiện trước mặt anh.

Ánh mắt Tiểu Thư Tuyết dừng lại thật lâu tại nút áo trên của người mặc đồ đen, sau đó thoát khỏi cái ôm của Lâm Tử Hàn, bước tới trước ngực anh.

“Này, đừng chạm vào người chú ấy!” Lâm Tử Hàn kinh ngạc, vội nắm lấy cơ thể cô bé.

“Chú ơi ôm cháu một cái” Tiểu Thư Tuyết không nghe theo cô, cơ thể bé nhỏ giãy dụa, đợi vòng tay của Lãnh Phong mở rộng.

“Ôm cái đầu con ấy!” Lâm Tử Hàn giận dữ mà vỗ vào lòng bàn tay cô bé, Tiểu Thư Tuyết lập tức nghe lời. Ngoài cửa có cảnh sát đi tới, ngồi xuống trước một cái bàn gỗ, nhìn Lâm Tử Hàn nói: “Lâm Tử Hàn là cô?”

“Vâng, là tôi”. Vẻ mặt Lâm Tử Hàn độ nhiên sụp xuống, đem Tiểu Thư Tuyết đặt trên ghế, nhỏ giọng lệnh cho cô bé: “Không được phép lộn xộn”.

Nói xong đi lên phía trước hai bước, ngồi ở trước mặt viên cảnh sát. Phía sau, Tiểu Thư Tuyết bắt đầu khó chịu đứng lên, ngồi lên trên đùi Lãnh Phong, bàn tay bé nhỏ nghịch ngợm cái nút áo lớn.

Chương 38: Gặp mặt ngẫu nhiên 2

Khóe môi lạnh lùng của Lãnh Phong bất chợt nở một nụ cười thản nhiên, cánh tay dài ôm thân thể bé nhỏ của cô bé, không cho cô bé rơi xuống mặt đất. Anh chưa bao giờ thích trẻ con, điều này ngay cả chính anh cũng không biết tại sao.

“Không có bằng lái xe?” Viên cảnh sát nhìn cô, tức giận nói: “Các người là phần tử không có lương tâm, suốt ngày chỉ làm cho xã hội thêm phiền hà”.

“Xin lỗi, tôi lần sau không dám”. Khuôn mặt Lâm Tử Hàn khô sở, nhăn nhó nói.

“Phạt tiền năm trăm, xe thì gọi chủ sở hữu đến lấy về”.

“Năm trăm nhiều như vậy?” Lâm Tử Hàn kêu lên, anh ta nhất định là định giá dối trá rồi.

“Quá nhiều? Người dân trên toàn quốc không chê nhiều đâu” Viên cảnh sát lớn tiếng nói.

Không có việc gì kéo người dân trên toàn quốc để làm chi, Lâm Tử Hàn thầm nói trong lòng, nhưng mà năm trăm tệ... “Có thể đưa ít một chút được hay không? Một tháng tiền lương của tôi không có bao nhiêu tiền, còn phải nuôi con nhỏ nữa”.

“Không được!” Giọng nói lạnh lùng cứng rắn.

“Tử Hàn!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc, Lâm Tử Hàn quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên: “Vân Phi? Anh mau giúp em nói với anh ấy một chút, anh ấy muốn phạt em năm trăm tệ”.

“Sax... Sếp Đỗ, cô ấy là người quen của anh sao?” Viên cảnh sát mỉm cười, nhìn về phía Đỗ Vân Phi, nói: “Cô ấy chỉ là không có bằng lái xe, thực ra không tính là việc lớn”.

“Đúng vậy mà, em lại không có vượt đèn giao thông” Lúc này Lâm Tử Hàn có khí thế rồi, tức giận mà mở miệng.

Viên cảnh sát ha hả cười làm lạnh, đứng dậy rời đi. Đỗ Vân Phi nhìn Tiểu Thư Tuyết đang nằm trong lòng Lãnh Phong chơi đùa, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Tử Hàn: “Em không có bằng lái xe còn mang theo Tiểu Thư Tuyết?”

Lâm Tử Hàn vô tội mở miệng nói: “Em cũng không muốn đâu nhưng muốn đưa Tiểu Thư Tuyết đến bệnh viện tiêm dự phòng”.

“Sao không gọi anh đưa con bé đi” Đỗ Vân Phi trách cứ nói.

“Em thấy gần đây anh rất bận rộn”.

Nhắc đến cái này, Đỗ Vân Phi cuối cùng cũng không tiếc buông việc tư sang một bên, chuyển hướng thờ ơ nhìn trên người Lãnh Phong. Lúc này Lâm Tử Hàn mới phát giác Tiểu Thư Tuyết đang ghé vào chơi đùa vui vẻ với người kia, cuống quýt trở lại vị trí, áy náy đưa tay ôm Tiểu Thư Tuyết nói: “Tôi xin lỗi”.

Lãnh Phong không để ý đến cô, liếc nhìn Đỗ Vân Phi cười lạnh nói: “Đỗ tiên sinh, xin hỏi tôi có thể đi rồi chứ?”

Đỗ Vân Phi nhìn chằm chằm vào anh, không tình nguyện mà mở miệng: “Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của anh”.

“Hãy nhớ kỹ, chỉ lần này thôi!” Giọng nói ma quỷ vang lên.

Bên trong phòng đột nhiên rơi vào sự im lặng, không tìm thấy chứng cứ, Đỗ Vân Phi dù cho không cam lòng, cũng không có thể giữ người khác.

“Ba ba Đồ!” Tiểu Thư Tuyết vui vẻ gọi: “Ba ba Đồ dạy Tiểu Thư Tuyết bắn súng!”

“Lại bắn súng? Con gái không được phép bắn súng”. Lâm Tử Hàn trách cứ nói, người dân thời gian có để đi làm, chơi súng làm cái gì?

“Con muốn thôi!”

“Tiểu Thư Tuyết ngoan, ba ba Đồ buổi tối trở về dạy con bắn súng”. Đỗ Vân Phi ôm lấy Tiểu Thư Tuyết rồi xoa đầu cô bé. Sau đó chuyển sang hướng Lâm Tử Hàn nói: “Tử Hàn, em bắt xe về nhà trước, buổi tối anh giúp em lái xe Văn Khiết về”.

Nói xong, anh nhìn về phía Lãnh Phong, hình ảnh lần trước tại triển lãm đồ trang sức anh ta cùng với Tử Hàn ôm hôn một lần nữa rơi vào tâm trí anh: “Tử Hàn, anh giúp em đón xe nhé” Anh nói.

“Không cần” Lâm Tử Hàn xua tay: “Em có thể tự mình đi”.

Lãnh Phong giả vờ chạm vào vai Lâm Tử Hàn, nhìn Đỗ Vân Phi cười cười, nói: “Đỗ tiên sinh yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy trở về”.

Nói xong, ôm lấy Lâm Tử Hàn đã bước tới hướng cửa. Lâm Tử Hàn xấu hổ nhìn Đỗ Vân Phi cười cười, bước nhanh đi ra ngoài.

Chương 39: Gặp mặt ngẫu nhiên 3

Bên ngoài, Lãnh Phong rất lịch sự mà mở cửa xe, mời Lâm Tử Hàn lên xe.

Lâm Tử Hàn lắc đầu, lùi về phía sau một bước: “Tôi sẽ gọi taxi trở về”.

Lãnh Phong nhếch nhếch khóe môi lên hàm chứa ý cười, giọng mỉa mai: “Yên tâm, tôi không có hứng thú với phụ nữ xấu xí”.

Lâm Tử Hàn chán nản, trừng mắt với anh: “Phụ nữ xấu thì làm sao? Cũng không e ngại anh!”.

“Lên xe”. Giọng nói mệnh lệnh vang lên.

Lâm Tử Hàn nhìn sắc mặt cứng nhắc của anh, cúi người tiến vào trong xe. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, xe đã bình ổn chạy trên đường cao tốc, ngoài cửa sổ là những cây hoa màu đỏ chạy như bay.

Cô quay sang và theo dõi khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, nói: “Vì sao anh thích đối nghịch cùng Đỗ Vân Phi?” Cô cũng không phải là nhìn không ra, anh mỗi lần ở cùng Đỗ Vân Phi đều phân cao thấp, bao gồm cả việc cướp giật cô.

“Tôi cùng anh ta là quan hệ giữa mèo và chuột, hiểu chứ?” Lãnh Phong liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Anh không sợ tôi tố giác anh sao?”

Lãnh Phong cười ha ha, chỉ tới khi ngừng cười mới nói: “Cô tố cáo tôi cái gì? Ngày hôm qua tôi đã vào đồn cảnh sát, Đỗ Vân Phi vẫn như cũ không có cách nào tóm được tôi”.

“Sớm hay muộn có một ngày, anh sẽ rơi vào trong tay của anh ấy”. Lâm Tử Hàn không đồng ý mà nói.

“Tôi mong chờ ngày nào đó đến”. Lại cười dài một tiếng, tràn ngập toàn bộ xe.

“Nhưng anh làm như vậy đã hại chết tôi”. Haizz, nghĩ đến đêm nay lại chịu đựng lời bức cung của Đỗ Vân Phi, một đầu của cô lại muốn biến thành hai.

“Sợ anh ta hiểu lầm cô?”

“Cảnh sát có một chút tính xấu, đó là thích bức lấy khẩu cung người khác”.

Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, trêu đùa: “Có ai nói rằng chúng ta có duyên chưa?”

“Nghịch duyên!” Lâm Tử Hàn tức giận nói, Lãnh Phong cũng không tức giận mà tiếp tục ổn định việc lái xe. Bên trong xe nhất thời rơi vào một khoảng im lặng, sau một hồi, Lãnh Phong tiện tay ném xuống ghế ngồi phía sau chiếc áo đen, vút lên trên người của cô.

“Làm gì?” Lâm Tử Hàn ghê tởm mà lánh xe, ai biết cái áo này dính máu của bao nhiêu người.

Lãnh Phong héch càm chỉ Tiểu Thư Tuyết đang ngủ trong lòng cô, Lâm Tử Hàn lập tức hiểu được, càm lấy chiếc áp đen đắp lên trên người Tiểu Thư Tuyết.

Căn bản muốn nói lời cảm ơn, nhớ tới anh vài lần lợi dụng tình cảnh của cô, tiếng cảm ơn này thế nào cũng nói không ra.

Lần thứ hai rơi vào im lặng, Lâm Tử Hàn thoáng quay đầu lại, theo dõi nụ cười tuyệt mỹ của anh, trong lòng đầy rẫy nghi ngờ. Anh ta, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là một người của xã hội đen.

Nhìn anh tuổi còn trẻ mà bộ dáng tự tin đến cuồng ngạo, cách chiến đấu cũng chuyên nghiệp như vậy, xác định là đã qua việc huấn luyện chuyên nghiệp.

“Ánh mắt nóng bỏng như thế mà nhìn chằm chằm vào một người đàn ông, cha của đứa bé không ghen tỵ sao?” Khóe môi Lãnh Phong nhếch lên, giọng nói mỉa mai phát ra từ khóe miệng như đang ngậm chặt kia.

Lâm Tử Hàn khuôn mặt nóng lên trong nháy mắt, cuống quýt thu hồi lại tầm mắt, che giấu mà mở miệng nói: “Tôi... tôi chỉ là muốn hỏi anh một vấn đề”.

“Hỏi”.

“Lần trước đám người kia muốn tìm viên kim cương tóm lại là cái gì? Nó có dạng gì?” Cô dè dặt mà hỏi thăm.

Một tiếng phanh khẩn cấp! Chiếc xe dừng lại tại ven đường.

Lâm Tử Hàn kinh hãi hô một tiếng, thiếu chút nữa chạm vào tấm kính chắn gió phía trước, buồn bực mà trừng mắt liếc anh, nếu con nhỏ rơi sang một bên có thể gây chuyện lớn!

Chương 40: Thăm dò

Lãnh Phong cầm tay lái, lạnh lùng nhìn vẻ mặt vô hại của cô, nghiền ngẫm mục đích cuối cùng lời cô nói. Lập tức lạnh lùng mở miệng: “Đó là một viên kim cương tám ca ra hình quả lê, nếu như nó trong tay cô, tôi khuyên cô tốt nhất nên giao ra đây, bằng không nó sẽ mang đến cho cô tai họa không lường trước được”.

Kinh khủng như vậy? Lâm Tử Hàn nhìn anh ngạc nhiên.

“Lẽ nào viên kim cương thực sự đang trong tay cô?” Lãnh Phong nhíu mày, thủ hạ Lâm ca chính là người nói viên kim cương đặt trong túi xách, mà túi xách lại bị cô ta lấy đi.

Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà trợn trắng mắt nhìn anh nói: “Nếu như thực sự đang nằm trong tay tôi, tôi đã sớm mang đưa trẻ nghịch ngợm như tiểu quỷ này của tôi đi, còn ở lại Tiêu thị mặc cho người khác bắt nạt sao!”

Lãnh Phong nửa tin nửa ngờ mà thu hồi tầm mắt, xe một lần nữa trở lại trên đường.

Khi xe chạy đến trước cửa thôn, Lâm Tử Hàn sợ người trong thôn nhìn vào lại truy tam vấn tứ, không thể làm gì khác hơn là để anh dừng xe ở chỗ này.

Sau khi xuống xe, Lâm Tử Hàn từ ngoài cửa sổ xe nhìn vào bên trong xe của Lãnh Phong nói: “Cảm ơn anh đưa tôi về nhà, hẹn gặp lại!” Ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, vội sửa lời nói: “Không đúng! Chúng ta sau đó không bao giờ... muốn gặp lại nữa”.

“Tôi sẽ cố gắng” Lãnh Phong nhìn nụ cười mang chút mộng ảo của cô, tay đặt ở tay lái khẽ di chuyển, chiếc xe sau đó rống lên rời đi.

Lâm Tử Hàn bị tốc độ lái xe điên cuồng này làm cho sợ lùi về phía sau một bước, sững sờ nhìn phương hướng chiếc xe rời đi. Trời ạ, người này tại sao một động tác như vậy cũng dọa được người như vậy?

Tốc độ xe rất nhanh, không ảnh hưởng chút nào đến các động tác khác của Lãnh Phong, anh đưa tai nghe điện thoại nhét vào trong tai, nghe thấy một tiếng kèn cornet quen thuộc.

“Đại ca, anh tìm em có việc gì không?” Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói của A Nghị.

Lãnh Phong nói ngắn gọn: “Việc điều tra Lâm Tử Hàn thế nào rồi?”

“Đã điều tra ra, việc đưa tài liệu là một người phụ nữ làm trong Tiêu thị Duẫn Ngọc Hân điều cô ta đi. Duẫn Ngọc Hân để trừng trị cô ta cố ý cho cô ta làm chân chạy vặt, hơn nữa cố ý báo sai số phòng”. A Nghị cẩn thận tỷ mỉ mà mang tình huống bản thân điều tra ra nói cho anh.

Lãnh Phong chìm lắng, cân nhắc lời của cậu ta, một lúc lâu mới nói: “Tiếp tục nói”.

“Về việc triển lãm đồ trang sức, là Lâm Tử Hàn nhất thời tò mò, mới xin Đỗ Vân Phi đưa cô ta vào. Cho tới bây giờ, không phát hiện điều gì dị thường trên người Lâm Tử Hàn, nhưng hành tung của cô ta nằm trong lòng bàn tay của em”.

Không có vấn đề? Tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quặc, Lãnh Phong còn rất thích nghe được lời điều tra báo cáo như vậy của cậu ta. Anh không hi vọng cô là kẻ thù của mình.

“Cô ta lấy chiếc túi xách của thủ hạ Lâm ca xác thực đã bán đi, nhưng về phần có viên kim cương hay không, hiện tại còn không biết”.

“Chiếc túi xách đâu? Hiện tại ở đâu?”

“Bởi vì cô ta mang ra chợ đêm bán, hơn nữa việc nhìn thấy chiếc túi xách chỉ có cô ta và thủ hạ của Lâm ca, cho nên hiện tại muốn tìm được chiếc túi xách thì tương đối khó khăn”.

Lãnh Phong trầm lắng một lần nữa, lập tức nói: “Gần đây cậu chú ý nhiều đến giao dịch ở chợ đêm, viên kim cương rất có thể xuất hiện ở nơi đó”.

“Em hiểu”.

Chương 41: Trêu đùa

Đứng ở trước cửa đang nghĩ sau này nên nói như nào để ứng phó với Vương Văn Khiết, Lâm Tử Hàn mới từ từ bước vào trong phòng.

Bà Vương vừa lúc từ phòng bếp đi tới, mắt nhìn vào Tiểu Thư Tuyết đang ngủ say cười tủm tỉm nói: “Đặt Tiểu Thư Tuyết lên giường ngủ, cùng đi ăn cơm thôi”.

“Cảm ơn dì, không cần đâu”. Lâm Tử Hàn xấu hổ nói, cả ngày ăn cơm ở đây, cô sớm cũng đã xấu hổ vô cùng.

Bà Vương liếc mắt nhìn cô nói: “Dì đã nấu cơm cho ba người, Văn Khiết vừa gọi điện thoại về nói ăn cơm ở bên ngoài, con nếu không ăn, dì ngày mai lại phải ăn cơm thừa”.

“Văn Khiết không có nhà?” Lâm Tử Hàn vui vẻ nói.

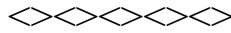
“Đúng vậy, nó quần lấy Lưu Bằng đi dạo phố cùng cậu ta rồi”.

Thật tốt quá! Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn cười điên cuồng, buông Tiểu Thư Tuyết xuống, lập tức gọi điện thoại cho Vương Văn Khiết, không đợi cô nói, Vương Văn Khiết lớn giọng nói: “Xe của chị đâu, em đưa đi đâu rồi?”

Lâm Tử Hàn ha ha cười, nói: “Đi một trăm dặm thôi, xe của chị đang để trong sân chờ chị về đó, trở về đi”.

“Có rửa xe không?”

“Một lúc nữa gọi nhân viên phục vụ rửa xe giúp chị, chị cứ đi dạo từ từ”. Lâm Tử Hàn mừng thầm mà cúp điện thoại, ngày hôm nay thực sự vận tức của cô cũng không kém như vậy! Hiện tại chỉ chờ Đỗ Văn Phi mang xe trở về sớm một chút thôi.

Đứng trước cửa một tòa nhà plaza, Vương Văn Khiết nhìn thoáng qua điện thoại đang bị treo, để vào tay Lưu Bằng nhẹ nhàng bóp tay anh một cái, giận dữ nói: “Lâm Tử Hàn này ăn được thuốc kích thích sao”.

Không thấy lời đáp lại cô nhìn lên khuôn mặt của Lưu Bằng, người đi phía sau đang dùng ánh mắt say mê nhìn chăm chăm vào nơi nào đó. Vương Văn Khiết nhìn theo ánh mắt anh, nhất thời tức giận sôi trào. Phía trước cách mười mét, một người mặc một chiếc váy siêu ngắn, siêu nóng bỏng lộ ra đôi chân dài, mỹ nữ đang xoay thắt lưng chậm rãi bước đi.

Vốn định đánh thức anh ta, Vương Văn Khiết sau đó nghĩ lại, một mưu kế nhỏ nảy sinh trong lòng, cô ôm cánh tay anh ta bước nhanh hơn một chút. Tại lúc hai người đi qua người vị mỹ nữ kia, đưa tay ra, tại nơi tròn trịa của vị mỹ nữ hung hăng mà véo một cái.

“A~~~~!” Mỹ nữ hét lên một tiếng, quay người tức giận mà giơ tay ra chỉ trước mặt Lưu Bằng mắng: “Đồ lưu manh! Sờ mông tôi làm gì?”

Mẹ ơi! Căn bản chỉ chạm vào vai, Vương Văn Khiết cười điên loạn ở trong lòng nói.

Lưu Bằng bị đánh cho choáng váng, ôm mặt chẳng biết tại sao mà nhìn chăm chăm cô gái đang đứng trước mặt.

“Đã dám làm trò sờ loạn người khác còn dám đối mặt với tôi sao?” Vương Văn Khiết phát tay, tát ngay vào mặt bên kia của anh ta, lực tát xuống không vừa so với nửa phần với cô gái trẻ kia.

Lưu Bằng ngây người, vô tội lắc đầu: “Anh không có làm”.

Chương 42: Trêu đùa 2

“Không có? Cô gái xinh đẹp kia đều bị anh sờ mông”. Vương Văn Khiết giả vờ giận nói, lập tức chuyển hướng sang cô gái ăn mặc không sánh được với dân phụ, vẻ mặt áy náy nói: “Xin lỗi, người đàn ông đi bên cạnh tôi chắc là muốn phụ nữ đến điên rồi, thật xin lỗi”.

“Hừ!” Mỹ nữ hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc anh ta bước nhanh rời đi.

Vương Văn Khiết học theo dáng điệu của bị mỹ nữ, thất lưng uốn éo, hừ lạnh một tiếng với người bên cạnh rời đi. Lưu Bằng nóng nảy, tránh khỏi những người xem náo nhiệt nhanh chóng đuổi theo, lắc lắc khuôn mặt nói: “Văn Khiết, em hãy nghe anh nói, anh thật sự không có sờ cô ấy”.

“Không sờ cô ta? Cô ta tại sao lại đánh anh? Làm trò trước mặt nhiều người như vậy bị một người phụ nữ xa lạ đánh, cảm giác này thích không? Có đúng là thích cùng với người phụ nữ xa lạ đó cùng lên giường?” Vương Văn Khiết mỉa mai nói.

Lưu Bằng nhìn những người cười trộm đi qua hai người cả trai lẫn gái, khuôn mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Văn Khiết, em nói chuyện có thể cởi mở một chút không? Nơi này là nơi công cộng”.

Vương Văn Khiết chán nản, lớn tiếng nói: “Anh chê tôi không thể? Anh vừa sờ mông con gái người ta trên đường chẳng lẽ cũng giống như trên giường của mình sao?”

“Anh nói rồi anh không có” Lưu Bằng bắt đắc dĩ mà giải thích: “Em cũng thấy đấy, người phụ nữ xấu như vậy, chỉ có bệnh tâm thần mới có thể đi sờ... cô ta”. Lưu Bằng một chữ cuối còn đang trong miệng, thì nhìn thấy

một ánh mắt tức giận, quả nhiên là người con gái vừa nãy. Trời ạ! Cô ta là ôn thần phải không?

Lưu Bằng thất bại mà vỗ vỗ trán, nghĩ thầm lần này xong rồi.

Đột nhiên hai nhân viên bảo vệ tiến đến một người lập tức nắm lấy cánh tay anh ta. “Làm cái gì?” Lưu Bằng hoảng loạn mà giãy dụa.

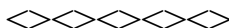
“Xin lỗi, có người khiếu nại anh quấy rối tình dục, mời theo chúng tôi quay về phòng làm việc hỗ trợ điều tra”. Hai nhân viên bảo vệ nói.

“Tôi không có!” Lưu Bằng kêu to, giãy dụa nhìn Vương Văn Khiết nói: “Văn Khiết, em nói một câu đi, chúng ta đều ở cùng một chỗ, anh đâu có quấy rối tình dục gì đâu?”

Cách đó năm mét, Vương Văn Khiết cười thoải mái, vẫy tay với anh ta, tư thế cực kỳ khiêu gợi nói: “Bái bai”.

Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Lưu Bằng muốn sụp đổ, chỉ có thể trừng trừng mở mắt mà nhìn hình bóng của cô biến mất giữa dòng người.

Lâm Tử Hàn ôm Tiểu Thư Tuyết chuẩn bị về nhà, mới đi tới cửa gặp Vương Văn Khiết bước vào nhà, kinh ngạc nói: “A? Văn Khiết chị sao lại về?”

Ngạc nhiên mà nhìn chăm chăm vào chị ấy, bốn mươi phút trước không phải còn đang nói không có về sớm như vậy sao?

Vương Văn Khiết so với cô còn kinh ngạc hơn, nhìn cô nói: “Em thật hài hước, đây là nhà của chị chị thế nào lại không thể trở về?”

“A, ý của em là...” Chị đừng có về sớm như vậy nha. Nửa câu nói sau Lâm Tử Hàn không dám nói khỏi miệng, nở nụ cười nịnh nọt.

“Văn Khiết, con tại sao lại bỏ Lưu Bằng lại?” Rửa hết bát bà Vương bước ra giả vờ giận nói.

Chương 43: Vô đề

“Mẹ!~~~~” Vương Văn Khiết chịu hết nổi mà dài giọng: “Con mới là người mẹ mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, làm thế nào mẹ lại bệnh khuỷu tay cong ở bên ngoài”.

“Mẹ nghĩ Lưu Bằng đưa bé kia rất được, đối với con lại tốt, lại có hiếu với người già” Dì Vương một mặt lau tay dính bột nước, một mặt nhìn chằm chằm cô nói.

“Lưu Bằng không phải là tặng cho mẹ mấy hũ mật, miệng của mẹ dùng nhiều quá nên ngọt như vậy sao?” Vương Văn Khiết bất mãn nói: “Tên kia bây giờ vẫn còn đang trong phòng điều tra của trung tâm thương mại, mẹ có muốn cứu hần ta ra không?”

“Tình hình như thế nào?” Lâm Tử Hàn tò mò nói, thiên tính bát quái của phụ nữ lập tức bộc lộ ra ngoài.

“Cảm thấy khó chịu, nên đã bỏ kẻ kia ở lại rồi” Vương Văn Khiết hi cười một tiếng, quay người nhìn bà Vương nói: “Mẹ, con đói bụng, còn cái gì ăn được không?”

Trẻ như vậy chưa ăn cơm, chết đói cô, đều là tại tên sắc quỷ chết tiệt kia làm hại, Vương Văn Khiết càng nghĩ, trong lòng lại càng cảm thấy tức giận.

“Lưu Bằng bị làm sao vậy?” Dì Vương vội la lên.

Wương Văn Khiết nhìn mặt ngưng trọng của bà, vừa ăn vừa cười nói: “Yên tâm đi, không chết được! Ngày mai tin chắc rằng có thể mang tặng mẹ một hũ mật!”

“Văn Khiết, chị thật ác độc”. Lâm Tử Hàn ha ha cười nói.

“Đi” Bà Vương đánh cô một cái, một lần nữa chuyển hướng sang Vương Văn Khiết trách cứ: “Mẹ nói con đưa bé này, tại sao lại ác như vậy?”

“Mẹ, mẹ cho rằng hẳn ta chỉ rất tốt với con sao? Phụ nữ của hẳn có nhiều có thể xếp hết một thôn”.

“Cậu ta tuy là đào hoa một chút, nhưng cậu ta đối đãi với con thật tâm, đàn ông kết hôn sinh con tự nhiên sẽ tu tâm dưỡng tính”. Dì Vương tận tình khuyên bảo, lại muốn bắt đầu giáo dục chương trình học của bà.

Vương Văn Khiết trợn trắng mắt, nhìn Lâm Tử Hàn cười nói: “Xem trọng, có người có tư tưởng này sao, nhất định đàn ông sẽ bị vứt bỏ hết”.

“Văn Khiết, con ngay cả mẹ cũng dám nói móc?” Bà Vương ủ rũ mà nâng tay lên vỗ vỗ lên đầu Vương Văn Khiết.

“Haizzz! Tại sao lại bắt đầu động thủ!” Vương Văn Khiết nhảy ra sau vài bước, không phục mà nói: “Thì mẹ nguyện ý chờ đợi, đợi hai mươi mấy năm, cũng không thấy cha hồi tâm trở lại bên mẹ đó thôi?”

“Đàn ông trong thiên hạ cũng không phải ai cũng giống như người cha đáng chết của con không có lương tâm!”

“Mẹ, mẹ tự mình ngồi an ủi mình đi” Vương Văn Khiết lười nói chuyện cùng bà, chuyển hướng tới vị trí của Lâm Tử Hàn thì sớm đã không có bóng dáng của cô.

Cô sững sốt, sai bước ra ngoài cửa, chuồn ra con đường bên ngoài nhà hàng xóm thì Lâm Tử Hàn bị quát dừng lại: ”Đứng lại cho chị”

Giữa màn đêm, Lâm Tử Hàn sợ hãi, miệng nhỏ nhắn lộ ra một nụ cười sáng lạng không gì sánh được, nịnh nọt cười nói: “Có chuyện gì sao?”

Hai tay Vương Văn Khiết vòng trước ngực, đứng tại cạnh cửa nhìn cô từ trên xuống dưới, giọng mỉa mai: “Đi lặng yên không tiếng động như thế, nhất định có chuyện gì không tốt phải không?”

Nói xong ánh liếc mắt nhìn chung quanh sân vắng vẻ, một tiếng hét lớn từ miệng cô phát ra: “Lâm Tử Hàn!”

Chương 44: Vô đề

Tiểu Thư Tuyết đang ngủ ngon lành bị hù dọa như thế, thân thể run lên bắt đầu khóc, Lâm Tử Hàn bắt mắt trông mắt với chị, nói: “Hãy xem chị dọa nó sợ rồi”.

Vừa nói vừa dỗ đứa trẻ đang khóc nỉ non không ngừng kia.

Vương Văn Khiết áy náy liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết, cường chế cơn tức trong lòng thấp giọng nói: “Xe của chị đâu?”

“Xe?” Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trời ạ! Vì sao cô không thể giống như Tiểu Thư Tuyết, gặp chuyện thì khóc lớn một trận, nên chuyện gì cũng không có!

Mắt phượng của Vương Văn Khiết nửa híp lại, nhìn chằm chằm cô: “Em đừng nói với chị...”

“Xe được Đỗ Vân Phi mượn đi!” Lâm Tử Hàn rất nhanh cắt ngang chị ấy, trong lòng hét lên: *Đỗ Vân Phi à, em xin lỗi anh!*

Sự tức giận trên mặt Vương Văn Khiết chuyển sang nghi ngờ, không giải thích được nói: “Đỗ Vân Phi cũng có xe, mượn xe của chị để làm gì?”

“Anh ấy... Xe của anh ấy để ở cơ quan không thể đưa về” Đầu óc Lâm Tử Hàn nhanh chóng đáp lại, gật đầu: “Đúng! Là anh ấy nói như vậy”.

“Vậy sao?” Mắt phượng Vương Văn Khiết lần thứ hai nheo lại: “Chị thế nào lại cảm thấy em đang nói dối nhỉ?”

“Không...”

Thời khắc Lâm Tử Hàn không thể chống đỡ được nữa, tiếng xe từ xa truyền đến càng ngày càng gần, ngay sau đó, xe của Vương Văn Khiết được đưa vào trong sân.

Lúc này mới về, haizzzz....

Lâm Tử Hàn trộm liếc mắt nhìn Vương Văn Khiết, ánh mắt nhìn xuống chiếc xe, cửa xe bị đẩy ra, thân ảnh đẹp trai của Đỗ Vân Phi xuất hiện trước mắt hai người.

Đỗ Vân Phi liếc nhìn hai người, cười nói: “Tại sao lại đón chào anh bằng cách này?”

Lâm Tử Hàn đi nói trước khi Vương Văn Khiết kịp mở miệng: “Em nói xe cho anh mượn, Vương Văn Khiết sống chết không tin, không cho em về nhà”.

Nói đồng thời liếc mắ nháy mắt ra dấu với Đỗ Vân Phi, Đỗ Vân Phi ngẩn ra, lập tức hiểu được, nói với Vương Văn Khiết: “Văn Khiết, xấu hổ quá, chưa lên tiếng nói với em”.

Wương Văn Khiết phóng khoáng nói: “Không có việc gì, đều là tại kỹ thuật lái xe của Tử Hàn không làm cho người khác an tâm, em cho rằng cô ấy mang xe đánh mất nên giờ chưa về”.

“Em kém cỏi như vậy sao?” Lâm Tử Hàn không phục bĩu môi nói.

Nhìn thấy vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của Đỗ Vân Phi, mặt cô nóng lên, vội hỏi: “Nếu xe đã về, em cũng nên quay về đi ngủ”. Nói xong đã đi đến nhà của mình.

“Tử Hàn” Đỗ Vân Phi quỳnh lên, đuổi theo: “Anh có lời muốn nói với em”.

“Hôm khác đi, em mệt muốn chết” Lâm Tử Hàn không nghĩ cũng có thể biết anh muốn nói gì, hỏi cái gì, nhưng mà cô sợ anh hỏi về việc của Lãnh Phong, bởi vì cái gì cô cũng không biết, cái gì cũng không có biện pháp trả lời.

Bất đắc dĩ nhìn bóng cô biến mất giữa màn đêm, Đỗ Vân Phi khẽ thở dài, chuyển hướng sang Vương Văn Khiết. Người phía sau vẽ mặt trêu đùa, nhìn canh, trêu ghẹo nói: “Vân Phi, xông thẳng lên phía trước, do dự cái gì? Con gái là phải theo đuổi mới có thể tới tay”.

“Em vẫn là quan tâm bản thân mình đi, Lưu Bằng theo đuổi náo nhiệt như vậy, em không bao giờ trốn thoát, sẽ rơi vào cái bẫy hôn nhân thôi”. Đỗ Vân Phi liếc cô cười nói.

Wang Wen Xie ngẩng đầu lên, nói: “Em cam tâm tình nguyện rơi xuống”.

“Ha ha, chúc may mắn” Đỗ Vân Phi cười quay người đi ra sân.

Chương 45: Vài phần kính trọng

Sáng sớm đi làm, Lâm Tử Hàn hỗ trợ bố trí sân khấu, đang ở một bên máy điều hòa Từ Nhạc Phong phiền muộn mà đem vật cầm trong tay ném đi, thất vọng ngồi trên ghế.

Lâm Tử Hàn bị tiếng động mà anh ném ra làm cho giật mình, nghi hoặc nói: “Đạo diễn Từ làm sao vậy?”

Từ Nhạc Phong bỗng nhiên cảm thấy thất thố, xấu hổ nói: “Không... Vừa nghĩ đến chuyện quảng cáo kế tiếp dùng ai, đột nhiên thấy chán”.

“Quảng cáo tiếp theo chẳng phải cũng xác định được chọn người nào rồi sao?”

“Còn thiếu một nghệ sĩ đánh đàn piano, phải là khuôn mặt xinh đẹp có khí chất, lại có kỹ thuật đàn cao cường, em nói biết tìm đâu đây?” Từ Nhạc Phong phiền chán không buồn nói, trong thiên hạ, anh chưa thấy qua có người nào hoàn mỹ như thế!

“Kế hoạch trước chưa nói cần mỹ nữ biết đàn dương cầm nha”. Lâm Tử Hàn dè dặt mở miệng, không phải là cô thất trách, nhưng mà khi họp rõ ràng cô đã ghi chép lại mà.

Quay đầu lại muốn tìm biên bản ghi chép cuộc họp mới ghi lại được.

“Vừa rồi, giám đốc Duẫn Ngọc Hân mới nói”. Từ Nhạc Phong nói, phụ nữ là người hay thay đổi, nghĩ ra là nói luôn!

“Ai nói bậy về tôi đó”. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mỉm cười của Duẫn Ngọc Hân.

Hai người đồng thời quay đầu lại, Lâm Tử Hàn cúi đầu xuống nói: “Chào giám đốc Duẫn”. Sau đó vội quay người sang làm việc của mình.

Từ Nhạc Phong cười khỏ một tiếng, liếc nhìn Duẫn Ngọc Hân nói: “Ngọc Hân nha, em thật sự là thay anh tìm vấn đề khó khăn”.

Duẫn Ngọc Hân không vui mà bĩu môi, gắt giọng: “Em cũng là vì hiệu quả của quảng cáo không được sao, anh ngẫm lại đi, tiếng đàn tuyệt vời, cộng thêm tay chơi đàn duyên dáng quyến rũ, hiệu quả của quảng cáo này có phải là tốt hay không?”

“Vấn đề là anh tìm đâu ra một thiên tài như thế đây”.

“Việc này đơn giản, em đã thay anh tìm được rồi”. Duẫn Ngọc Hân hơi nghiêng người, một người phụ nữ quý phái xinh đẹp xuất hiện trước mặt Từ Nhạc Phong.

Từ Nhạc Phong đánh giá vị mỹ nữ xinh đẹp động lòng người trước mặt này, tâm trạng kinh ngạc, trên thế giới này thật là có người hoàn mỹ như thế sao?

Duẫn Ngọc Hân nhìn ánh mắt nghi vấn của anh, cười dịu dàng nói với vị mỹ nữ: “Oánh Oánh, đạo diễn Từ dường như không muốn tin tưởng hiện thực, đàn cho đạo diễn Từ nghe một khúc nhạc nhé”. Nói xong hếch cằm chỉ sang hướng cây đàn piano bên cạnh.

“Được”. Oánh Oánh cười ngọt ngào thân nhiên đi tới, duyên dáng ngồi xuống, mười ngón tay mảnh khảnh đặt lên trên những phím đàn đen trắng. Tiếng đàn tuyệt vời tựa như nước thoát ra từ phía đầu ngón tay cô ấy, phòng chụp ảnh đột nhiên yên tĩnh, dường như cũng bị tiếng đàn này hấp dẫn.

Lâm Tử Hàn cũng không ngoại lệ, dùng ánh mắt bá phúc si ngốc nhìn vị mỹ nữ đang ngồi trước chiếc đàn pianno.

“Đồ Oánh Oánh chính là quán quân cuộc thi đàn piano trên thế giới năm ngoái đó, Tiêu thị đã phải trả không ít tiền để mời tới” Duẩn Ngọc Hân đắc ý nói.

“Như vậy chi phí thành phẩm có thể rất cao?” Từ Nhạc Phong sững sờ hỏi thăm.

“Ký Phàm từ trước đến nay đều chỉ chú trọng đến chất lượng, không quan tâm đến chi phí anh không phải cũng không biết”. Duẩn Ngọc Hân không quan trọng mà nói.

“Cậu ta không phải không coi trọng chi phí, chỉ là sẵn sàng có chi phí lớn, em bây giờ đặt một pho tượng phật lớn trước mắt anh, anh làm thế nào có đủ khả năng đây”. Hơn nữa giảm xuống như thế, chi cho việc quảng cáo này nhất định là làm không công.

“Em mặc kệ”. Duẩn Ngọc Hân nói, dù sao cô cũng chỉ cần hiệu quả tốt, chỉ cần có thể để Tiêu Ký Phàm đối với cô vài phần kính trọng là được.

Chương 46: Khó có thể bình yên

“Nhưng mà một nghệ sĩ đàn piano chỉ làm nền, nhân vật chính là ca sĩ nổi tiếng Trương Đồng, trên quảng cáo cũng không có khả năng lưu lại phần của Đỗ Oánh Oánh...” Từ Nhạc Phong cảm thấy đó cũng là một vấn đề.

Duẩn Ngọc Hân khẽ cười, nói: “Yên tâm đi, không có gì tiền làm không được, điều này em đã cùng cô Đỗ thông qua rồi”.

“Vì sao không dành một món tiền nhỏ mời một người khác? Về phần tiếng đàn, chúng ta có thể tìm một nghệ sĩ đàn piano nổi danh phối thêm vào”.

“Nhưng mà như vậy hiệu quả sẽ kém hơn rất nhiều”. Duẩn Ngọc Hân bĩu miệng nhỏ nhắn lại lần thứ hai.

“Được rồi, cô chủ, anh sẽ cố gắng tận lực giảm chi phí xuống tại chỗ khác”. Từ Nhạc Phong bắt đầu dĩ nói, ai kêu cô ấy trong thời gian tới là tổng tài phu nhân, lại là bạn tốt lớn lên cùng anh. Dù cho bị ông chủ nầu chín, cũng phải đồng ý.

“Phong, em yêu anh nhất nha”. Duẩn Ngọc Hân hưng phấn bước tới bên cạnh anh, ôm cổ anh cười nói.

“Em đừng yêu anh, anh không chịu nổi”. Từ Nhạc Phong một tay lấy tay cô trên người mình xuống, cười ha hả nói: “Anh còn sợ bị Ký Phàm bỏ sống đó”.

“Được rồi, không đùa với anh nữa, em tiễn cô Đỗ về trước”. Cô ta đứng thẳng lên, chỉnh lại trang phục xinh đẹp. Ánh mắt nhìn lên trên người

Lâm Tử Hàn lập tức thay đổi sang sắc mặt khác nói: “Lâm Tử Hàn, một lúc sau đến phòng làm việc của tôi một chuyến”.

Lâm Tử Hàn lo sợ, nói: “Vâng”. Nghe được tiếng của Duẫn Ngọc Hân nói mình, cô luôn có cảm giác tận thế, cảm giác này thực sự là khó chịu đến chết.

Cô ta nói cô đi không thể có chuyện gì tốt lành, lúc này lại không biết chơi đùa thành cái dạng gì. Dường như tâm trạng của cô ta rất tốt, hẳn là không có chuyện xấu gì đi, Lâm Tử Hàn không ngừng tự an ủi mình.

Một mình bước tới phòng làm việc của Duẫn Ngọc Hân, cô lắp bắp hỏi: “Giám đốc Duẫn, cô tìm tôi có việc gì không?”

Duẫn Ngọc Hân ngẩng đầu liếc nhìn cô, đem chiếc USB đưa tới trước tay cô, dùng giọng nói bình thản nói: “Đem kế hoạch quảng cáo bên trong in một bản cho đạo diễn Từ, tiện thể lưu luôn vào máy tính của cô đi”.

Lâm Tử Hàn Oh một tiếng, nhận chiếc USB đi ra ngoài. Nghĩ thầm lòng dạ tiểu nhân của mình quá mức nghi ngờ, nghĩ người khác thành ác độc như vậy.

“Tử Hàn, Ngọc Hân làm khó dễ em sao?” Từ Nhạc Phong cười cười nói, cũng không biết có đúng trời xinh duyên phận hay không, Duẫn Ngọc Hân từ trước đến nay đều bất thuận với cô, thích tìm việc làm khó dễ cô.

“Hóa ra tiểu nhân không chỉ có một mình mình”. Lâm Tử Hàn nói thầm, hi hi nở nụ cười.

“Cái gì?” Từ Nhạc Phong không có nghe thấy lời của cô, nhíu mày nhìn cô.

“Không có gì”. Lâm Tử Hàn lắc đầu, nói: “Giám đốc Duẫn chỉ gọi em in một bản kế hoạch cho anh”.

“Trước tiên mặc kệ kế hoạch, theo anh đi đến công ty Dĩ Tinh thôi”.
Từ Nhạc Phong vỗ vai cô nói, quay người bắt đầu thu thập tư liệu cần dùng.

Thu thập xong sau vẫn thấy Lâm Tử Hàn vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, nhìn cô nói: “Thu thập một chút, lo lắng làm gì? Lập tức đi ngay”.

“Đạo diễn Từ, em bây giờ có thể đi”. Cô dùng ánh mắt vô tội nhìn anh.

“Sao không có móng vuốt như thế? Túi đâu?”

Túi? Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn bức tranh vẽ đầy con mèo nhỏ của Tiểu Thư Tuyết, hơn nữa bị hồng dây khóa kéo màu vàng nhạt trước mặt, xấu hổ cười: “Ngày hôm nay không có tài liệu phải mang, cho nên em lười mang túi đi”.

Chương 47: Khó có thể bình yên 2

Từ Nhạc Phong dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn chăm chăm cô, ha ha cười nói: “Tùy em thôi, nhanh lên một chút”.

Hai người cùng đi ra phòng làm việc, khi đang đợi thang máy trùng hợp gặp Tiêu Ký Phàm và Duẫn Ngọc Hân, Duẫn Ngọc Hân dùng bàn tay thon thả ôm hông của Tiêu Ký Phàm, khuôn mặt cười cười nhìn Từ Nhạc Phong nói: “Đạo diễn Từ, anh muốn mang theo cô Lâm đi đâu?”

Lâm Tử Hàn rất nhanh liếc mắt nhìn hai người, Tiêu Ký Phàm vừa vặn nhìn thấy cô đứng ở phía sau, cô vội gục đầu xuống, làm bộ không có nghe thấy đứng ở góc thang máy.

Từ Nhạc Phong mỉm cười: “Chúng tôi chuẩn bị đến công ty Dĩ Tinh tìm người phụ trách trao đổi việc dùng người”. Nói xong chuyển hướng Tiêu Ký Phàm nói: “VẬY Ký Phàm cậu xác định muốn thay đổi người với công ty Dĩ Tinh sao?”

“Tất nhiên, có vấn đề gì không?” Tiêu Ký Phàm liếc nhìn anh ấy, khuôn mặt vẫn bình thản.

Từ Nhạc Phong từ nhỏ đã hiểu rõ tính cách anh, cho nên cũng không chú ý, chỉ là lại cười nói: “Không có, mình chỉ muốn xác nhận cuối cùng một chút mà thôi”.

Cửa thang máy Đình một tiếng mở ra, Duẫn Ngọc Hân liếc nhìn Lâm Tử Hàn ở phía sau Từ Nhạc Phong nói: “Chúng em cũng đang chuẩn bị đến công ty Dĩ Tinh, nếu cùng đường, chúng ta cùng nhau đi thôi”.

“Đi, mọi người chờ tôi một chút, tôi đi lái xe ra”. Từ Nhạc Phong không quan tâm nói.

Tại hành lang lúc đó. Lâm Tử Hàn vẫn cúi thấp đầu thiếu chút nữa va phải một người, cô kinh ngạc, may là Từ Nhạc Phong nhanh tay lẹ mắt mà kéo cô lại.

Vương Văn Khiết nhìn ba người cười cười xem như là chào, mắt rùng mình, trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn giận dữ nói: “Lâm Tử Hàn! Em có ý kiến gì với chị thì nói đi, đừng chơi đùa chiêu này!”

Lâm Tử Hàn cả người nịnh nọt mà hi hi cười nói: “Xin lỗi chủ tử, tiểu nhân nào dám đùa ngài đâu? Chủ tử xinh đẹp tựa thiên tiên, hoa nhường nguyệt thẹn...”.

“Câm miệng!” Vương Văn Khiết chịu hết nổi mà cắt đứt lời hư tình giả ý của cô, lướt qua phía thang máy mà cô vừa đi qua.

Lâm Tử Hàn vừa mới giơ chân lên định đi, phía sau truyền đến tiếng mệnh lệnh của Vương Văn Khiết: “Đứng lại!”

Lâm Tử Hàn sửng sốt, quay người lại không giải thích được mà nhìn chị ấy. Vương Văn Khiết cho tay vào trong túi lấy ra chìa khóa xe, ném qua tay cô, nói: “Thời gian tan ca buổi trưa giúp chị mang xe đi đổ xăng”.

“Vâng, chủ tử” Lâm Tử Hàn nhận chiếc chìa khóa xe vui vẻ đáp.

“Này, Văn Khiết, Tử Hàn hình như là trợ lý của anh đó?” Từ Nhạc Phong không quen nhìn kiểu Đại tỷ của Vương Văn Khiết, nhìn chằm chằm cô trên ghẹo nói.

Vương Văn Khiết ngẩng đầu lên, đắc ý nhìn về phía Lâm Tử Hàn cười nói: “Bảo bối, không ai biết thương em, ngoan, nói một chút lời hữu ích đi”.

“Chủ tử so với ai khác đều thương yêu em, chủ tử tất nhiên là ông trời, là yêu cũng là ma...” Lâm Tử Hàn nhìn Vương Văn Khiết sắc mặt chuyển sang xanh, vô ý thức mà im lặng.

Quay người bước đến cửa, một mắt nhìn trong xe sạch sẽ.

Chiếc xe xa hoa có rèm che, Lâm Tử Hàn ngồi ở ghế sau bên cạnh Từ Nhạc Phong, chán ghét nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe.

Bên tai đây rầy tiếng nói, chính là chỗ ngồi phía sau – Tiêu Ký Phàm không nói một câu cùng với tiếng nói nhỏ nhẹ của Duẫn Ngọc Hân, nghe cô ta nói, cô ta lúc này thật sự rất hạnh phúc.

Có một người bạn trai thương yêu mình như thế, sẽ là người hạnh phúc thôi? Cũng giống như Vương Văn Khiết.

Chương 48: Trêu đùa 3

Vừa nghĩ đến Vương Văn Khiết, bên trái vành đai xanh đại lộ xuất hiện thân ảnh của Lưu Bằng, trong lòng là một mỹ nữ cao gầy mỹ lệ, Vương Văn Khiết không thể được như vậy.

Lúc này chính là thời gian đèn đỏ, trong lúc xe đang đợi đèn, Lưu Bằng cũng đang ôm lấy mỹ nữ đợi mọi người đi khi đèn sáng lên. Thật là một gã đại củ cải lãng nhãng, Lâm Tử Hàn cảm giận nghĩ.

Quay người đối diện Từ Nhạc Phong nói: “Có thể cho em mượn điện thoại di động 3G của anh dùng một chút chứ?”

“Làm sao vậy?” Từ Nhạc Phong nghi hoặc nhìn cô, đưa tay ra trước tủ xe lấy điện thoại di động ra đưa cho cô mượn. Lâm Tử Hàn chưa kịp trả lời anh, mở cửa sổ xe ra điều chỉnh góc độ, nhắm ngay hai người đang ôm nhau nhanh chóng bấm nút chụp.

Có lẽ là cảm thấy đèn flash sáng, Lưu Bằng sửng sốt, nhìn thẳng vào Lâm Tử Hàn bên trong xe, đang mãi nhìn cô bước chân cô đã điên cuồng mà tới.

Lâm Tử Hàn cũng không có bởi vì hắn ta khi qua bên đó mà dừng lại quay chụp, nhưng thật ra Từ Nhạc Phong một bên sợ hãi, anh vội la lên: “Tử Hàn, em đang làm cái gì?”

“Tử Hàn, đưa điện thoại di động cho anh”. Lưu Bằng cúi người nhìn chằm chằm cô ra lệnh.

“Không đưa, tôi còn không đưa bức ảnh này của anh gửi cho Văn Khiết đâu”. Lâm Tử Hàn xoay người trở lại để tránh khỏi cuộc tấn công của hắn ta.

Cứng rắn không được, chỉ có thể chuyển sang mềm, Lưu Bằng biết Lâm Tử Hàn là kiểu người điển hình mềm không ăn chỉ ăn cứng, khuôn mặt hòa hoãn hơn, dùng giọng nói cầu xin tiếp cận cô nói: “Tỷ tỷ tốt, em sẽ xóa ảnh chụp đi chứ, tính tình Văn Khiết em cũng đã biết, cũng có thể hủy bỏ”.

“Biết sao anh còn dám ăn vụng sau lưng chị ấy ”. Lâm Tử Hàn liếc mắt mỹ nữ phía sau hắn ta, cười thân mật hạ giọng nói: “Nói cho anh biết một bí mật nhỏ, cô ta không xinh đẹp như Văn Khiết”.

Lưu Bằng cũng không có tâm tư nói đùa cùng cô, vẻ mặt đau khổ cầu xin: “Đêm nay anh muốn đưa Văn Khiết đi chọn nhẫn, em cũng đừng gây thêm phiền hà có được hay không?”

“Cái gì?” Mỹ nữ phía sau hét lên một tiếng, đứng trước người Lưu Bằng, giơ tay lên tức giận tát lên má trái của hắn ta, mắng: “Anh dám gạt tôi!?”

Lưu Bằng bị đánh cho sững sờ tại chỗ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm mỹ nữ đang tức giận.

Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ rụt lui cổ lại, may mà đèn đỏ phía sau đã chuyển thành đèn xanh, cô áy náy bỏ tay Lưu Bằng ta, bắt đầu chạy về phía xe.

Phía sau truyền đến giọng nói lo lắng của Lưu Bằng: “Lâm Tử Hàn, nếu như đêm nay Văn Khiết tức giận, anh không để yên cho em”.

“Tôi không muốn nói với anh”. Lâm Tử Hàn ló người ra ngoài, mỉm cười giả một mặt quỷ vẫy tay với hắn, hình bóng Lưu Bằng liền bị đoàn xe bao phủ lấy.

Người đàn ông như thế, nên trừng phạt tốt một chút, nếu hắn đã bị đánh, còn bị cô khuấy động mất chuyện tốt lúc này coi như cũng xong. Vừa nghĩ Lâm Tử Hàn vừa khẽ cười bấm nút xóa, xóa ảnh chụp trên điện thoại di động.

“Em đúng là một tiểu ma nữ độc ác”. Từ Nhạc Phong bật cười lắc đầu, nhận điện thoại di động mà cô đưa.

“Đôi phó với loại đàn ông lăng nhăng, hạ thủ nên tàn nhẫn một chút, đây là Văn Khiết dạy”. Lâm Tử Hàn hi hi cười.

Từ chỗ ngồi phía sau Duẫn Ngọc Hân nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tiêu Ký Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần, làm sao đôi đũa với đàn ông lạnh lùng như vậy? Nên làm cái gì bây giờ?

Cô ta tuy mỗi ngày ở cùng một chỗ với anh, buổi tối cũng đa số thời gian đều chạy qua Tiêu gia, nhưng mà người đàn ông trước mắt cô ta vẫn là một bí ẩn.

Cô ta không hiểu anh, cũng hoàn toàn không biết rõ hành tung của anh.

Chương 49: Người phụ nữ hạnh phúc

Duẩn Ngọc Hân nâng tay lên, đôi tay bé nhỏ đặt trên mặt anh, hỏi lại vấn đề nói qua vô số lần: “Ký Phàm, chúng ta khi nào đi chọn nhẫn?”

Vừa nghe nói Vương Văn Khiết muốn chọn nhẫn, trong lòng cô liền ghen tỵ muốn chết, được cảm giác bạn trai quan tâm như thế, nhất định là rất tốt.

Tiêu Ký Phàm hơi mở mắt, liếc mắt nhìn cô sau đó đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, ôn hòa nói: “Chờ đến khi công ty có thời gian thông thả”.

“Ký Phàm, chọn một chiếc nhẫn có mất bao nhiêu thời gian đâu”. Từ Nhạc Phong nhìn anh qua kính chiếu hậu, lại cười nói, mọi người đều nhìn ra được, là anh căn bản còn không muốn kết hôn.

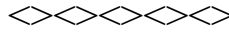
“Nhẫn của Ngọc Hân có thể chọn qua loa được sao? Tất nhiên phải chọn nhà thiết kế đứng đầu thế giới”. Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của Từ Nhạc Phong cứng rắn nói, trong giọng nói có nồng đậm mệnh lệnh, anh ta không nên nhiều sự!

Từ Nhạc Phong bĩu môi, không hề mở miệng.

Hoàn toàn bị tình yêu làm cho đầu mơ hồ, Duẩn Ngọc Hân nghe xong khuôn mặt trở nên vui mừng, hạnh phúc mà dựa gần vào người bên cạnh, đầu tựa lên trên vai anh.

Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt qua kính chiếu hậu lại sa vào khuôn mặt hạnh phúc của Duẩn Ngọc Hân, cảm thấy lúc này cô ta đẹp nhất.

Loại hạnh phúc của phụ nữ này, cô thấy rất ước ao.

Khi trở về từ phòng khách hàng, đã là thời gian cơm trưa, xe bị Tiêu Ký Phàm mang đi, không có cách nào khác, Từ Nhạc Phong cùng Lâm Tử Hàn chỉ có thể bắt xe đi trở về.

Chính là bây giờ là thời gian xe taxi giao ban, xe cũng bắt không được, Từ Nhạc Phong nhìn vào bảng nói: “Chúng ta trước tiên tìm một chỗ ăn cơm đi”.

“Theo lời anh thôi”. Lâm Tử Hàn thờ ơ nói.

Từ Nhạc Phong khẽ cười một tiếng, dẫn cô đi đến giữa phố sầm uất, cuối cùng chọn được một quán trà và đi vào bên trong ăn.

Hai người chọn chỗ tương đối an tĩnh ngồi xuống, bồi bàn lễ phép đi tới: “Chào buổi trưa, xin hỏi hai vị muốn ăn cái gì?”

Lâm Tử Hàn lật xem các món ăn đắt tiền, do dự không biết nên gọi như thế nào, Từ Nhạc Phong nhìn cô, mỉm cười nói với bồi bàn: “Cho tôi hai phần đặc sản của quán thôi”. Ngay cả menu cũng không thèm xem qua.

“Vâng. Xin chờ một chút”. Bồi bàn quay người rời đi.

“Hình như rất đắt tiền”. Lâm Tử Hàn nói, chỉ là một phần đồ ăn mà thôi, nhưng phải đắt hơn gấp ba bốn lần so với bên ngoài.

“Con người dĩ thực vi hiên. Ăn uống không thể dè dặt”. Từ Nhạc Phong cười vang nói, con người sống cả đời không dễ dàng, khi có thời gian có thể ăn đương nhiên không thể ngược đãi bản thân, đây là quan điểm tới bây giờ của anh.

“Đứa con phá sản”. Lâm Tử Hàn giọng mỉa mai liếc mắt nhìn anh:
“Con gái của em hiểu chuyện hơn so với anh ”.

Từ Nhạc Phong mới uống vào một ngụm nước chanh thiếu chút nữa phun hết ra ngoài, ngạc nhiên mà nhìn cô sững sờ mà nói: “Con gái của em? Em có con khi nào?”

Lâm Tử Hàn đánh giá biểu tình khoa trương của anh, nghi hoặc nói:
“Anh không xem sơ yếu lý lịch của em sao? Đã có con”.

Anh có chết cũng thật không ngờ cô là người đã có con, cho nên anh cũng không xem qua sơ yếu lý lịch. Hơn nữa nếu như anh nhớ không lầm cô cùng lắm mới 24 tuổi thôi?

Chương 50: Gây khó dễ

“Người mẹ độc thân?” Anh cũng không tự giác mà thốt ra.

“Là người mẹ đã ly dị”. Lâm Tử Hàn sửa chữa lời anh nói, ly dị so với độc thân êm tai rất nhiều.

“Người đàn ông nào không có mắt như thế?” Từ Nhạc Phong đánh giá cô, không nghĩ người đàn ông có đúng là chó mù mắt hay không. Người phụ nữ trước mắt này không chỉ có tuổi trẻ xinh đẹp, chính yếu là tâm địa thiện lương, cho nên anh mới có thể không suy nghĩ chút nào mà giải cứu cô ra khỏi chị Thanh.

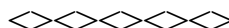
“Đúng vậy, chính mình đem bản thân đẩy vào hố lửa”. Lâm Tử Hàn cay đắng mở miệng, nếu như năm đó không phải cô quá mức tùy hứng, cũng không đến thành nông nổi thất lạc như ngày hôm nay, sớm đã hưởng hạnh phúc của một thiếu phu nhân tại gia đình phú quý.

Từ Nhạc Phong cho rằng cái được cô gọi là hố lửa chỉ đơn thuần là sinh hoạt hôn nhân, khẽ cười một tiếng trấn an nói: “Em còn đang rất trẻ, sẽ tìm được hạnh phúc thôi”.

“Nhưng mà hạnh phúc nó chạy trốn rất nhanh! Em chết cũng đều đuổi theo không kịp” Lâm Tử Hàn ha ha cười nói, sự tình cũng đã xảy ra, cô cũng không muốn xem lại, qua khỏi hiện nay mới là điều quan trọng nhất.

Từ Nhạc Phong cũng theo tiếng cười xán lạn của cô, nói: “Chờ ngày nào đó anh bắt tới rồi anh đem đưa đến nhà em nhé”.

“Cảm ơn”.

Ăn xong cơm trưa sau đó trực tiếp quay về công ty, Lâm Tử Hàn nhớ tới còn phải giúp Vương Văn Khiết đi đổ xăng xe, cứ như thế quay người trở lại ga ra.

Làm cho tới xong hết cũng đã là ba giờ chiều, cũng rất nhanh đến thời gian tan ca, cô trở lại bàn công tác thì suy nghĩ đầu tiên là bản kế hoạch.

Đem USB cắm vào máy tính mở liên tiếp các tài liệu, mở văn kiện, xuất hiện trước mắt cô hóa ra lại là một mảnh loạn mã. Lâm Tử Hàn sững sốt, một lần nữa thử lại, vẫn là loạn mã.

Chuyện gì xảy ra? Mô hôi nóng lập tức chảy ra trên trán cô.

Tuy rằng rất không muốn, rất sợ đi tới phòng làm việc của Duẫn Ngọc Hân, nhưng cô vẫn phải đi tới. Miệng Duẫn Ngọc Hân đang hàm chứa ý cười giờ tay nhỏ bé ngồi trước bàn làm việc, tay đang đưa chiếc châm cài áo vàng rực trên ngực.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn chiếc châm cài ngực, mỉm cười gật đầu: “Nhìn rất đẹp”. Cô ta ngày hôm nay tâm tình không tồi, hẳn là không gây khó xử cho cô rồi?

Vừa nghĩ Lâm Tử Hàn cũng mở bàn tay ra đưa tới chiếc USB, lễ phép nói: “Giám đốc Duẫn, kế hoạch bên trong tất cả đều là loạn mã, phiền phức cô copy một phần một lần nữa cho tôi được không?”

Nụ cười trên mặt Duẫn Ngọc Hân nhạt đi, khuôn mặt cười gượng rùng mình, giận dữ nói: “Loạn mã?! Làm sao có thể là loạn mã? Tôi ngày hôm nay đã xem lại rõ ràng là rất tốt”.

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra”. Lâm Tử Hàn gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng về mặt giận dữ của cô ta, tuy rằng cô ta rất đẹp...

Duẩn Ngọc Hân ném USB lên trên người cô, quát: “Phần kế hoạch này chính là hai ngày tôi mới làm ra, hơn nữa sáng sớm hôm nay đều xem lại, cô bây giờ mới nói cho tôi biết tất cả đều là loạn mã?!”

Làm thế nào có người làm tài liệu không để lại gì, Lâm Tử Hàn tự nghĩ dưới đáy lòng, đối mặt với Duẩn Ngọc Hân vênh váo hung hăng kia. Cô biết, cho dù bản thân có lý, cũng là vô ích.

Chương 51: Gây khó dễ 2

Cô chỉ cúi thấp đầu đợi xử lý của cô ta, hi vọng cô ta có thể tha cho cô một mạng.

Duẩn Ngọc Hân tìm qua trên bàn, cuối cùng tìm thấy bản kế hoạch trong một đồng lộn xộn trên bàn, tính tổng cộng hai mươi trang, đủ để cô đánh cả một đêm.

“Đây là bản in của tôi trước đây, trước tiên cô phải photo một phần giao cho đạo diễn Từ”. Cô ta đưa tài liệu ném vào trong lòng Lâm Tử Hàn, cười lạnh nói tiếp: “In ra, dựa theo hình thức trên, làm cho tôi một tài liệu giống cái này như đúc trước ngày mai!”

“Trước ngày mai?!” Lâm Tử Hàn nhìn liếc tài liệu dày đặc trong tay, chừng hai mươi trang văn bản. Thậm chí nếu cô đêm nay không ngủ, cũng chưa chắc làm kịp được?

“Đi ra ngoài!” Tiếng gầm vang lên, Lâm Tử Hàn liếc nhìn ánh mắt lạnh và băng giá của Duẩn Ngọc Hân, nghĩ thầm cô ta cùng Tiêu tổng thực sự là một đôi trời đất tạo nên, đều rất lạnh lùng, rất khó ở chung.

Không dám ở lại nửa giây, cô quay người đi ra ngoài.

Lật xem một chồng tài liệu dày này, khuôn mặt Lâm Tử Hàn khóc không ra nước mắt mà trở lại phòng làm việc, thiếu điều cô còn tưởng rằng Duẩn Ngọc Hân cải tà quy chính, căn bản cho tới bây giờ sẽ không có dừng hành hạ bản thân mình.

“Làm sao vậy?” Từ Nhạc Phong đánh giá vẻ nhẵn mặt chau mày của Lâm Tử Hàn, mỉm cười nói.

Lâm Tử Hàn lắc đầu, đem bản kế hoạch trong tay đưa cho anh: “Đây là giám đốc Duẩn đưa bản kế hoạch cho anh, anh nên xem trước một chút”.

“Để trên bàn làm việc của anh”.

Lâm Tử Hàn đặt bản kế hoạch lên trên bàn làm việc của anh, trở lại vị trí, hai tay nhanh chóng lướt trên bàn phím, bắt đầu đánh tài liệu.

Chỉ đến thời gian tan ca, tất cả mọi người đi hết, tài liệu cũng chưa hoàn thành được một nửa.

Cô lắc lắc hai tay tê cứng, đứng dậy đi đến toilet dùng nước rửa sạch mặt, làm cho bản thân thư giãn tinh thần một chút sau đó trở về phòng làm việc một lần nữa.

Khi bước vào phòng làm việc, điện thoại di động trên bàn đang đổ chuông.

“Văn Khiết...” Giọng Lâm Tử Hàn phiền não, đầu dây điện thoại kia liền vang lên giọng nói giận dữ: “Tại sao lại nghe điện thoại muộn như vậy?”

“Em... Vừa đi toilet, chị không đi thử nhẫn sao?”

Đầu dây điện thoại bên kia sừng sốt, nói: “Làm sao em biết đêm nay chị muốn đi thử nhẫn?” Chị nhớ kỹ cô không nói qua với người khác.

Lâm Tử Hàn cũng sừng sốt, cũng không thể nói cho chị ấy biết cô đã gặp Lưu Bằng được: “Sax... Em đoán đó”.

“Vốn là sẽ đi, nhưng hiện tại chị không sẵn sàng đi”. Vương Văn Khiết cười nhẹ nhàng nói.

“Tại sao chỉ có thể tùy tiện như người đi máy bay vậy?”

“Vì sao không thể? Chị cao hứng thì đi, mất hứng thì không đi, chị đột nhiên muốn đi xem phim cùng mẹ chị”.

“Chị thật là xấu xa”. Hai người đều là người xấu được xếp cùng với nhau!

“Hãy bớt nói bậy đi, nhanh xuống nhận tiểu quỷ gây sự nhà em đi”. Vương Văn Khiết lớn tiếng nói.

Lâm Tử Hàn sợ hãi: “Tiểu quỷ gây sự nhà em làm sao vậy?”

“Chị cùng mẹ chị xem phim rồi trực tiếp về nhà bà ngoại ở Nam bộ, em không xuống chị sẽ ném con bé đi”. Vương Văn Khiết đe dọa.

“Dừng, em bây giờ đã đi xuống”. Lâm Tử Hàn cuống quýt chạy qua hướng thang máy, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới cửa lớn công ty.

Chương 52: Gây khó dễ 3

“Mẹ, con cũng muốn xem Sắc giới”. Tiểu Thư Tuyết bữu môi la hét.

Lâm Tử Hàn liếc mắt cười khom lưng ôm thắt lưng con bé đang đứng giữa cửa, giả vờ giận nói: “Im miệng”.

Vương Văn Khiết cười ha ha nói: “Coi, đứa trẻ có nhiều tiền đồ”.

“Đều là chị làm hại”. Lâm Tử Hàn tức giận mà liếc mắt trừng chị ta, cười nhạt một tiếng nói: “Xem phim A Phiến này làm chi?” (Phim con heo =.=)

“Mẹ của chị nói rằng mua DVD không rõ, muốn tới rạp phim xem, chị nói cho mẹ tới rạp chiếu phim đều cắt đi mẹ chị sống chết không tin”.

Lần này đổi lại Lâm Tử Hàn cười ha ha, dùng ngón trỏ điểm một cái lên chỗ bà Vương giả vờ ngủ, nói: “Dì, hóa ra dì cũng rất am hiểu nghệ thuật nha”.

“Mẹ của chị từ trước đến nay đều thích Lương đại ca (Triều Vỹ), thật vất vả mới chờ được đến ngày cả người lộ ra trọn vẹn...”

“Văn Khiết!” Bà Vương cuối cùng cũng “tỉnh” lại, liếc ngang nhìn Vương Văn Khiết: “Sẽ không đi, nhưng phải đi vào nửa đêm!”.

“Được”. Vương Văn Khiết khởi động động cơ, vẫy tay với Lâm Tử Hàn: “Buổi tối về sớm một chút, thế giới bên ngoài đang điên!”

“Đã biết” Lâm Tử Hàn cũng vẫy tay với chị, xe chậm rãi đi ra đường tư nhân, một lúc sau nhập vào cùng đoàn xe.

Lâm Tử Hàn dắt Tiểu Thư Tuyết đi đến hành lang gấp khúc vắng vẻ, bốn phía yên tĩnh làm cho lòng người hoảng sợ, cô bước đi nhanh hơn, trở

lại phòng làm việc.

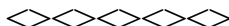
“Thư Tuyết, con ăn cơm chưa?” Cô nhìn chăm chăm Tiểu Thư Tuyết hỏi.

Tiểu Thư Tuyết gật đầu, hiếu kỳ nói: “Mẹ, vì sao chúng ta không thể về nhà?”

“Bởi vì mẹ còn phải làm việc”. Lâm Tử Hàn than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ đầu con gái nói: “Tự mình chơi nha, không cho phép chạy loạn biết không?”

“Biết”.

“Ngoan”. Lâm Tử Hàn trở lại vị trí, tiếp tục công việc đang dở dang.

Trong một gian PUB sa hoa, Tạ Vân Triết nhẹ hít ly rượu Whisky trong tay, nhìn chăm chăm Tiêu Ký Phàm ngồi đối diện đang dùng đưa ly rượu, khẽ cười một tiếng nói: “Thật là hiếm hoi, em mà cũng hẹn anh tới đây uống rượu”.

“Lẽ nào trong lòng anh, em là người không có tình cảm như vậy sao?” Tiêu Ký Phàm cau mày, cười như không cười mà nhìn anh ta.

“Chỉ ít anh cho rằng em không tập trung”. Tạ Vân Triết ha ha cười nói: “Muốn người đàn ông bận rộn này rút thời gian cùng nhau uống rượu, thực sự khó hơn lên trời”.

“Anh quá đề cao em”.

“Lẽ nào em còn nghe không hiểu sao? Anh là đang bắt mẩn với em”. Tạ Vân Triết tức giận nói.

“Đã nghe ra” Về mặt Tiêu Ký Phàm vẫn lãnh khốc, nghe ra thì đã có sao? Anh cũng không bởi vậy mà thay đổi.

“Tính cách này của em, thật không rõ Duẫn Ngọc Hân làm thế nào có thể chịu được”.

“Thật ra cô ấy cũng rất bất mãn với mình, mình lại nỗ lực sửa chữa”.

“Chỉ là vẫn không có thành quả”. Tạ Vân Triết cười nói tiếp lời: “Thật ra Ngọc Hân là một cô gái không tồi, xinh đẹp cao quý, lại được gia đình phú quý nuôi dưỡng”.

“So sánh được với chị dâu không?” Tiêu Ký Phàm liếc nhìn anh, cười tà nói.

Tạ Vân Triết xót xa, vô ý thức mà lắc đầu, ai cũng không sánh bằng địa vị Lâm Tử Hàn trong lòng anh, xinh đẹp như Duẫn Ngọc Hân cũng không thể.

Nâng đôi mắt lên, có chút phiền muộn trừng mắt với Tiêu Ký Phàm, người vô lại này, cuối cùng là thích nhắc với anh chuyện cũ tại giữa lúc lơ đãng , là cố ý trách làm cậu ta khó chịu sao?

Đang muốn dạy dỗ lại cậu ta hai câu, điện thoại di động Tiêu Ký Phàm vang lên, cậu ta lấy điện thoại ra bật lên, khẽ gọi một tiếng: “Ngọc Hân”.

Thực sự là nhắc đến ai người đó liền đến!

“Em nghĩ đến anh, chừng nào thì anh mới về?”

“Rất nhanh”.

“Thế à, em chờ anh, đúng rồi, giúp em lấy cái châm cài ngực để trên bàn làm việc anh mua cho em ngày hôm nay mang lại đây, em ngày hôm nay quên”. Ngọc Hân chần chờ mở miệng.

“Anh sẽ lấy”. Tiêu Ký Phàm không đợi cô mở miệng lần nữa, ấn nút tắt điện thoại di động, có chút nóng giận đưa điện thoại di động ném lên trên mặt bàn.

“Thế nào? Ngọc Hân bắt đầu truy hỏi cậu ở đâu à?”

“Đúng vậy” Cô ấy nhờ em lấy cái châm cài ngực trên bàn làm việc về”. Tiêu Ký Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tạ Vân Triết một lần nữa lại ha ha cười, nói: “Ngọc Hân không chỉ có xinh đẹp mà còn rất thông minh”.

“Người đàn ông thông minh đều sẽ không thích phụ nữ thông minh”.

“Khi muộn rồi có người gọi điện truy hỏi mình ở đâu, đây là cũng có thể xem là hạnh phúc, em phải hiểu mà quý trọng”. Tạ Vân Triết mở miệng than nhẹ, anh cũng là muốn có người khi anh về muộn gọi điện thoại tới hỏi thăm mình ở đâu, chỉ là, người kia ba năm trước đây cũng đã bị anh đánh mất.

Tiêu Ký Phàm không tỏ rõ ý kiến mà cười cười, đứng dậy quay lưng về phía ghế dựa lấy áo khoác tây trang, đi ra khỏi căn phòng sang trọng này.

Chú thích:

Sắc, Giới: là tên một bộ phim của Lý An làm đạo diễn được ra mắt trong năm 2007. Bộ phim nhận được 7 giải tại liên hoan phim Kim Mã Đài Loan. Phim dựa trên truyện ngắn cùng tên xuất bản năm 1950 của nhà

văn Trung Quốc Trương Ái Linh. Cả phim và truyện đều dựa trên sự kiện có thật diễn ra những năm 1930-1940.

Bộ phim lấy bối cảnh tại Thượng Hải trong chiến tranh Trung Nhật của thập niên và xoay quanh một nhóm sinh viên yêu nước kháng Nhật. Vương Giai Chi (Thang Duy)– một cô sinh viên năm thứ nhất bị cha bỏ rơi tại Trung Hoa khổi lửa – được giao nhiệm vụ quyến rũ một tên trùm mật thám thân Nhật họ Dịch (Lương Triều Vỹ) để cả nhóm tìm cách thủ tiêu. Tuy nhiên, khi gần gũi xác thịt với Dịch, Giai Chi đã rơi vào cạm bẫy của sắc dục và gián tiếp phản bội lại các bạn mình để dẫn đến một kết cục bi thảm cho cả nhóm.

Phim cũng gây nhiều dư luận báo chí và phản ứng của người xem vì trong phim có quá nhiều cảnh quan hệ tình dục. Tổng cộng, trường đoạn sex kéo dài đến trên 30 phút với nhiều cận cảnh chi tiết đã khiến bộ phim bị phân loại cấm người xem dưới 17 tuổi (NC-17) tại Bắc Mỹ. Bản công chiếu tại Trung Quốc Đại Lục bị cắt hầu hết các cảnh này. Bộ phim đã gây nhiều tranh cãi về giá trị nghệ thuật cũng như sự cần thiết của các cảnh sex đối với việc truyền tải nội dung bộ phim.

Chương 53: Giúp đỡ

Đã là mười một giờ, Lâm Tử Hàn lắc hai tay sắp tê dại, nhìn chăm chăm các phong chữ dày đặc trên màn hình máy vi tính, chỉ cảm thấy một khoảng mờ, mơ hồ...

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đi vào toilet dùng nước nâng cao tinh thần một lần nữa, liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết đã ngủ trên ghế sofa, cô chỉ do dự một chút, liền đi ra phòng làm việc.

Tiêu Ký Phàm dừng xe ở dưới lầu, ngược mắt nhìn màn đêm tại Tiêu thị, bước nhanh lên lầu, trong tòa nhà nhiều tầng một mảnh tối mờ, chỉ có một tia sáng lộ ra từ trong phòng làm việc Lâm Tử Hàn.

Nghi ngờ, anh chần chờ đi về phía ánh sáng ngọn đèn.

Phòng làm việc lớn của trợ lý không có một bóng người, khi anh chuẩn bị tắt đèn rồi đi, ánh mắt rơi vào trên người đứa trẻ trên ghế sofa.

Tiêu Ký Phàm sững sốt, không tự giác mà đã đi đến bên cạnh sofa, trên ghế sofa Tiểu Thư Tuyết đang ngủ bình thản yên tĩnh, bầu đôi môi phồng hồng, khuôn mặt trông giống như gà mới nở cực kỳ, rất là đáng yêu.

Nhìn bốn phía, vẫn không có bóng dáng của Lâm Tử Hàn, trong thiên hạ lại có người mẹ vô trách nhiệm như vậy! Anh nghĩ trong lòng, đưa tay ra nhẹ nhàng để áo tây trang lên trên người Tiểu Thư Tuyết.

“Mẹ, con muốn về nhà...” Tiểu Thư Tuyết cúi đầu lẩm bẩm, quay người lại chìm vào mộng đẹp một lần nữa.

Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chú vào cô bé, nhìn không được đưa tay muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, lòng bàn tay lớn tiếp xúc đến

da thịt Tiểu Thư Tuyết thì dừng lại, anh sợ làm cô bé tỉnh lại.

Quay người, đã đi đến cửa phòng làm việc.

Trên đường Lâm Tử Hàn vừa xoa hai vai bước vào cửa thì đột nhiên xuất hiện bóng người thiếu chút nữa kêu lên kinh ngạc, cuống quýt lấy tay che miệng lại, ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt này.

“Anh là người hay quý!” Lâm Tử Hàn bày ra tư thế của ẩm trà, trừng mắt nhìn anh ta không hiểu, tại lúc này xuất hiện ở trong công ty, không có khả năng là người? Phòng làm việc có quý – hình ảnh này tiến vào trong óc cô, cô không khỏi rung mình một cái. Mạnh mẽ nói: “Mặc kệ anh là người hay quý, tôi đều... Tôi đều...!”

Đúng rồi, cô có thể thế nào? Đánh cho anh ta hồn phi phách tán?

“Tôi là người”. Tiêu Ký Phàm thản nhiên liếc nhìn cô.

Lâm Tử Hàn sửng sốt, nhìn anh ta từ trên xuống dưới, anh ta thực sự là người? Đúng rồi, Tiêu Ký Phàm còn chưa có chết, làm sao có thể biến thành quỷ xuất hiện bên trong công ty?

“Tổng... tài, anh tại sao lại ở chỗ này?” Cô xấu hổ mà thu tay lại, gãi đầu nói.

“Đây là công ty của tôi, tại sao tôi không thể ở chỗ này?” Tiêu Ký Phàm cau mày, cười như không cười mà liếc cô.

“Không, ý của tôi là..., đã trễ thế này tại sao anh lại còn tới công ty”. Lâm Tử Hàn giải thích. Đột nhiên phát hiện áo tây trang trên người Tiểu Thư Tuyết, lộ ra dáng tươi cười cảm kích nói: “Cảm ơn anh”.

Tiêu Ký Phàm cũng nhìn theo Tiểu Thư Tuyết trên ghế sofa, giọng mỉa mai: “Cô xứng đáng làm mẹ sao, cũng quá là giả tạo?”

“Tôi không muốn thì có được sao?” Lâm Tử Hàn thấp giọng nói, đều bởi không có biện pháp, không kiếm tiền làm sao nuôi được tốt đứa trẻ này.

Thật vất vả mới có được công việc tốt như vậy, tiền lương gấp hai tiền cô làm ở bên ngoài trước đây. Tuy rằng Duẫn Ngọc Hân làm khó dễ bằng mọi cách với cô, cô vẫn còn nguyện ý tiếp tục ở lại.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn bản kế hoạch trên bàn làm việc, thản nhiên bỏ xuống mấy chữ: “Đến phòng làm việc của tôi trước” Sau đó đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn sững sốt, nhanh chóng đi theo.

Chương 54: Giúp đỡ 2

Tiêu Ký Phàm đi rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn quanh quẩn trong khu làm việc yên tĩnh, Lâm Tử Hàn chạy chậm theo sau anh nín thở mà theo dõi bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của anh, không dám phát ra tiếng nào.

Theo anh đi vào trong phòng tổng tài, đứng trước bàn làm việc đợi anh sai bảo.

Tiêu Ký Phàm mở laptop, cắm USB sau một thao tác thành thạo, lấy ra, ném đến trước mặt cô nói: “Cầm lấy”.

Lâm Tử Hàn nhìn anh, nghi hoặc mà cầm lấy USB, nói: “Đây là cái gì?”

“Cô cho dù đánh tới hừng đông cũng không đánh được bản kế hoạch”. Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô, đóng laptop lại sau đó đứng dậy đi qua phòng làm việc.

Tại cửa phòng làm việc, quay người nói với Lâm Tử Hàn còn đang sững sờ: “Đi, để tôi khóa cửa”.

Lâm Tử Hàn hoàn hồn, vội vàng đuổi theo, nói: “Chờ một chút!” Thân thể theo anh cùng bước ra ngoài cửa.

Tiêu Ký Phàm khẽ cười, khóa kỹ cửa sau đó đi đến phòng làm việc của Duẫn Ngọc Hân, Lâm Tử Hàn đi bên cạnh anh, cảm kích mà mở miệng: “Tiêu tổng, cảm ơn anh!”

Tiêu Ký Phàm không quay đầu lại, giọng nói cũng không có chút nhiệt độ nào: “Chuẩn bị cho tốt thì tan ca sớm một chút, đừng... lãng phí

tiền điện nữa”. (O.O)

“Oh” Lâm Tử Hàn Oh một tiếng, tuy rằng trong lời của anh nghe rất khó chịu, nhưng mà anh đã giúp cô được một việc lớn, cô vẫn còn rất cảm kích anh.

Cô chỉ biết Duẫn Ngọc Hân là cố ý làm khó dễ mình, tài liệu trọng yếu như vậy làm sao có thể không dành trước.

Cô ta là cố để hại mình, Tiêu Ký Phàm lại giúp cô, thật sự là...

Cô lắc đầu, trở lại trong phòng làm việc, Tiểu Thư Tuyết đã tỉnh, đang xoa mắt buồn ngủ ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Lâm Tử Hàn lắc lắc khuôn mặt nói: “Mẹ, chúng ta cũng không thể về nhà được sao?”

“Có thể”. Lâm Tử Hàn áy náy mà xoa đầu con gái, tùy ý để trên bàn, nắm tay con chuẩn bị về nhà.

Trễ như vậy là không có xe bus, Lâm Tử Hàn chỉ có thể đứng ở bên đèn đường chờ taxi, bởi vì quá muộn, trên đường đã có vẻ yên tĩnh, đèn đường mờ kéo hình bóng hai người thật dài.

Một làn gió mát thổi tới, Lâm Tử Hàn không khỏi rung mình một cái, đưa tay kéo kéo chiếc áo tây trang màu xanh lại trên người Tiểu Thư Tuyết, trong lòng càng thêm cảm ơn băng sơn tổng tài kia.

Cô vẫn còn cho rằng Tổng tài đại nhân là một người đàn ông không máu không thịt, hóa ra anh ta vẫn còn có lòng nhân từ.

Giữa lúc cô khổ sở đợi không được xe taxi mà lo lắng bất an, một chiếc xe Mercedes màu bạc dừng ngay trước mặt.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, là khuôn mặt bình thản đẹp trai trước sau như một của Tiêu Ký Phàm.

“Lên xe đi”. Anh đẩy cửa xe bình tĩnh nói, anh cũng không biết mình vì sao lại nguyện ý làm như vậy, có lẽ là bởi vì cô do việc bận rộn của công ty nên mới trễ như vậy, có lẽ là bởi vì xuất phát từ thương hại đối với Tiểu Thư Tuyết, nói chung, anh đã ngừng xe lại.

Chương 55: Giúp đỡ 3

“Ba ba Tiêu!” Tiểu Thư Tuyết hoan hô một tiếng, chân nhỏ đạp đạp theo từ trong lòng Lâm Tử Hàn trượt xuống, vui vẻ chui vào ghế sau ngồi.

“Này!” Lâm Tử Hàn muốn tóm lấy con bé thì cũng đã không còn kịp rồi, chỉ có thể bắt đắc dĩ theo sau cô bé cùng lên xe. Liếc mắt nhìn chỗ ngồi của Tiêu Ký Phàm, cô bồi rồi nói: “Ngày hôm nay thực sự cảm ơn anh”.

Tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết vói lên cánh tay của Tiêu Ký Phàm, lắc lắc nói: “Ba ba Tiêu mau lái xe đi! Mau lên!”

“Không được vô lễ! Mau gọi chú Tiêu”. Lâm Tử Hàn một tay ôm con gái ngồi trên đùi, quở trách.

Tiểu Thư Tuyết không có lí do gì mà bị đẩy ra, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt sụp xuống, Oh một tiếng sau đó không nói thêm câu nào.

Tiêu Ký Phàm cung chiêu mà cuốn sợi tóc mềm mại của cô bé, khởi động xe.

“Phiền anh tiễn tôi đến đầu thôn Ninh Thủy”. Lâm Tử Hàn nói, then thùng cười: “Xấu hổ quá, hơi xa một chút”.

“Vì sao lại ở chỗ xa như vậy?” Tiêu Ký Phàm liếc nhìn qua cô tùy ý hỏi.

“Ở đây đã ba năm, cũng đã quen, thực ra điều quan trọng nhất là không cần trả tiền thuê nhà, hơn nữa sáng sớm còn có thể ngồi nhờ xe, cho nên xa một chút cũng không có liên quan”.

“Mẹ, xe của dì Văn Khiết không đẹp như xe của ba ba Tiêu”. Tiểu Thư Tuyết ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

Lâm Tử Hàn chán nản, nâng tay lên, Tiểu Thư Tuyết liền chui vào trong lòng cô, nghĩ mà sợ liền mở miệng: “Mẹ, mẹ không nên đánh con”.

“Mẹ thấy con chính là cố ý đòi đánh”. Lâm Tử Hàn trừng mắt với con bé, con bé rút cuộc có nghe lời cô răn dạy hay không, chưa đến hai phút, cư nhiên lại gọi ba ba Tiêu.

Bên trong xe bắt đầu rơi vào im lặng, Tiểu Thư Tuyết không muốn ai dạy bảo, nên ngoan ngoãn ghé vào bên cửa sổ nhìn cảnh đêm. Sau một hồi im lặng, Lâm Tử Hàn mới chuyển hướng Tiêu Ký Phàm, lo lắng nói: “Tổng tài, anh về trễ như vậy giám đốc Duẫn liệu có không vui hay không?”

Khóe môi Tiêu Ký Phàm khẽ nhếch, không tỏ rõ ý kiến mà cười nhạt: “Cô ấy đã không vui rồi”.

“Kia...” Vậy mà anh còn dám đưa cô về nhà?

“Cô chỉ nên lo chăm sóc bản thân cho tốt là được”. Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô.

Cuối cùng cũng tới thôn Ninh Thủy, Lâm Tử Hàn giống như thường ngày người khác đưa cô về nhà xuống xe ở đầu thôn. Thời điểm xe dừng lại, Tiểu Thư Tuyết an tĩnh hơn hai mươi phút bắt đầu làm ầm ĩ, sau khi gọi lớn tiếng ba ba Đỗ, liền nhanh như chớp mà lên đến trước mặt Đỗ Vân Phi.

Đỗ Vân Phi cúi người ôm lấy thân thể nho nhỏ của cô bé, liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm trong Mercedes, có chút bất mãn mà nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc mà dương miệng nói: “Đã trễ thế này, anh tại sao lại ở đây?”

Đỗ Vân Phi héch cằ chỉ chiếc xe đang chạy rất nhanh kia nói: “Anh ta là ai?”

“Anh ta... là ông chủ của công ty em, bởi vì thấy em không bắt được xe, mới có lòng tốt đưa em về”. Lâm Tử Hàn giống trẻ con làm sai chuyện, bắt đầu giải thích một chữ cũng không dám nói sai, cô luôn luôn đặc biệt sợ cơn tức của Đỗ Vân Phi.

“Tử Hàn, gần đây duyên với phái khác của em cũng không tồi đâu”. Giọng nói Đỗ Vân Phi chua xót mà mỉa mai, kéo chiếc áo tây trang trên người Tiểu Thư Tuyết ra vút lên người Lâm Tử Hàn, cởi áo khoác trên người mình khoác thay vào cho cô bé.

Lâm Tử Hàn nhanh tay lẹ mắt đón được chiếc áo tây trang anh vút tới, một lần nữa nhắc lại: “Anh ta là tổng tài của công ty em, đã có hôn thê, thật không phải là như anh nghĩ đâu”.

“Tổng tài? Trên thế giới này thế nào cũng có tổng tài có tâm địa đen tối, coi như là công ty ngày mai phải đóng cửa, cũng không đến mức để công nhân tăng ca đến mười hai giờ đâu”.

Chương 56: Lời khuyên

“Đúng vậy, chính em phải tăng ca”.

“Tử Hàn, em có biết anh rất lo lắng cho em hay không? Điện thoại cũng không thông, em có biết anh đã ngu ngốc mà đứng ở chỗ này đợi em hai giờ hay không”.

“Em không biết”. Lâm Tử Hàn áy náy nói: “Điện thoại di động của em để im lặng, thực sự xin lỗi”.

Đỗ Vân Phi bắt đắc dĩ mà thở dài, biểu tình trên mặt đã bớt căng thẳng một chút, hỏi: “Em đã ăn cơm chưa?” Không đợi Lâm Tử Hàn nói dối ăn rồi, một lần nữa anh lại nói: “Em không cần phải nói, khẳng định chưa ăn, lên xe thôi”.

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi ăn cơm”.

“Nhưng mà trễ như vậy, còn có cơm để ăn sao?”

“Anh đưa em đến một chỗ để ăn”. Đỗ Vân Phi mở cửa xe, đem cô đẩy vào ngồi ghế trên, bản thân đã ở ngồi phía bên kia cô.

Đỗ Vân Phi đưa cô đến một nhà hàng 24 giờ thì dừng lại, bởi vì là nửa đêm, ăn một cái gì đó cũng không có nhiều người.

Sau khi ăn lót dạ một bữa cơm, Đỗ Vân Phi nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn, nói: “Gần đây vì sao lại luôn luôn lẩn tránh anh?”

Lâm Tử Hàn sững sốt, anh biết cô trốn tránh anh? Cũng không phải là trốn tránh sự nhiệt tình của anh, trốn tránh sợ anh ép hỏi cô chuyện của cô cùng Lãnh Phong, bởi vì cô căn bản đơn giản là người xa lạ với anh ta, hơn nữa cùng đã lâu chưa thấy qua, có lẽ sau này cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nữa.

“Em không có”. Lâm Tử Hàn giả ngu nói.

“Nếu không có, anh hỏi lại em một lần, em cùng Lãnh Phong rốt cuộc là quan hệ như thế nào”. Quả nhiên, lại là vấn đề này.

Lâm Tử Hàn thầm kêu lên một tiếng dưới đáy lòng, lắc đầu nói: “Quan hệ gì cũng không có”.

“Em nói dối”.

“Thật không có, nếu có một chữ lừa anh, trời nỡ sấm sét!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói.

Đỗ Vân Phi nghi ngờ đánh giá cô: “Anh ta có thật là bạn trai trước đây của em?”

“Đúng vậy..., nhưng thời gian rất ngắn, bởi vì anh ta rất lãng nhãng”. Xin lỗi, Lãnh đại hiệp, cô âm thầm nói trong lòng.

“Tốt lắm, em nói cho anh biết tên thật của anh ta là gì? Em là bạn gái của anh ta, thậm chí ngay cả tên thật của anh ta cũng không biết sao?”

“A? Lãnh Phong không phải tên thật của anh ta sao?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nói.

Đỗ Vân Phi thấy cô nghi hoặc, nói: “Lãnh Phong người này xuất quỷ nhập thần, tư liệu cá nhân trống rỗng, căn bản là không có ai biết thân phận chân thật của anh ta”.

“VẬY sao?” Lâm Tử Hàn hiện tại rất kinh ngạc, trên mặt lộ ra biểu hiện sùng bái.

Đỗ Vân Phi nhìn vẻ mặt sùng bái của cô, trong lòng đặc biệt cảm thấy chán ghét, trêu đùa: “Em không phải là bị người ta đùa bỡn, ngay cả tên họ anh ta là gì cũng không biết sao?”

“Này, đừng nói khó nghe như vậy có được hay không, làm sao anh biết không phải là em bỏ anh ta”.

Đỗ Vân Phi đột nhiên nghĩ quanh co, nghiêng đầu đánh giá Tiểu Thư Tuyết đang ở một bên chơi vui vẻ, vội la lên: “Tiểu Thư Tuyết không phải là...”

“Đương nhiên không phải!” Lâm Tử Hàn ngắt lời anh, nói: “Em đã nói rồi, em đã kết hôn”. Mặc dù mới có một ngày, đó cũng coi như là có đi? Hơn nữa, hiện tại thủ tục ly hôn còn chưa làm, vẫn kéo dài ở đó.

Đỗ Vân Phi thoáng vui vẻ trong lòng, nghiêm túc nói: “Lãnh Phong là một nhân vật rất nguy hiểm, sau này em cố gắng tránh xa anh ta một chút biết không?”

“Anh ta phạm tội gì?” Lâm Tử Hàn hiếu kỳ hỏi.

“Cảnh sát nghi ngờ anh ta có liên quan đến vụ án Viên Kim cương hình quả lê”.

“Lại là kim cương”. Lâm Tử Hàn than nhẹ một tiếng, những phần tử hắc đạo này, suốt ngày chỉ tranh chấp mấy thứ mà chung quy chỉ có anh chết tôi sống, rốt cuộc có đáng giá hay không đây!

Chương 57: Lời khuyên 2

“Lại một tổ chức hắc đạo khổng lồ, và cuối cùng một ngày cũng rơi vào lưới pháp luật thôi, anh ta cũng không ngoại lệ”. Đỗ Vân Phi tự tin mà nói, bàn tay lớn chạm vào tay nhỏ bé của cô, dặn dò: “Cho nên, em nghìn vạn lần đừng theo chân bọn họ tạo quan hệ”.

“Kim cương hiện tại ở nơi nào?”

Đỗ Vân Phi lắc đầu: “Không có ai biết”.

“Chẳng qua là một viên kim cương, tại sao lại gây phong ba lớn như vậy chứ?”

“Điều này cũng chính là chỗ mà anh tò mò nhất, từ hơn mười năm trước, viên kim cương này được gọi là Ngôi sao thiên thần từng được mua đi bán lại tại chợ đêm. Sau đó mất tích, cho đến gần đây lại bắt đầu xuất hiện”.

Lâm Tử Hàn rũ mắt xuống, rơi vào trầm tư, cô nhớ tới Lâm ca tàn bạo kia, ông ta lúc đó chẳng phải vì một viên kim cương mà xuất hiện sao?

Khi nâng mắt lên, phát hiện Đỗ Vân Phi cũng không chớp mắt mà nhìn mình chằm chằm, đôi mắt sâu có nồng đậm lửa tình. Mặt của cô bắt đầu hơi nóng lên vội gục đầu xuống lảng tránh ánh mắt thâm tình của anh.

“Tử Hàn, không đi làm có được hay không? Đừng để cho anh lại lo lắng cho em nữa có được hay không?” Đỗ Vân Phi yếu ớt mà mở miệng, anh thật là chịu đủ rồi cả ngày phải chờ đợi lo lắng.

Lâm Tử Hàn bị dọa cho sợ hãi, kinh ngạc mà nhìn anh, cười lớn nói: “Vân Phi, anh đang nói gì đấy? Em không đi làm làm sao nuôi dưỡng được

Thư Tuyết? Làm sao nuôi mình?”

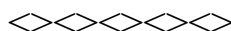
“Lẽ nào em sợ anh sẽ bị khổ sao?” Đỗ Vân Phi không giải thích được hỏi, vì sao nhiều năm qua cô đều cự tuyệt bản thân mình như cách xa ngàn dặm.

“Không phải”. Lâm Tử Hàn cuống quýt xua tay: “Em chỉ là không muốn tái giá lần nữa, em chỉ muốn nuôi Tiểu Thư Tuyết lớn thật tốt, cái khác đều không suy nghĩ”.

“Em còn trẻ như vậy, em định sẵn sàng như thế qua cả đời sao?”

Lâm Tử Hàn gật đầu: “Vân Phi, cảm ơn sự quan tâm của anh, anh thực sự không cần lo lắng cho em, em vẫn không phải đều rất tốt sao?”

Đỗ Vân Phi cười khổ, anh lo lắng cho cô, không ngừng lo lắng cho sự an toàn của anh, cũng lo lắng những người đàn ông thỉnh thoảng xuất hiện bên người cô! Anh sợ cô sẽ rơi vào tình yêu với người đàn ông khác!

Sáng hôm sau, khi Lâm Tử Hàn đưa hoa hồng đến phòng làm việc của Duẫn Ngọc Hân, dè dặt mở miệng nói: “Giám đốc Duẫn, hoa đang cảm này phải làm sao?”

“Điều này còn hỏi sao? Đem hoa ngày hôm qua vứt đi!” Duẫn Ngọc Hân liếc mắt nhìn cô nói.

Lâm Tử Hàn nhanh tay mà thay những bông hoa hồng tươi sáng kia, trong lòng chỉ cảm thấy đáng tiếc, rõ ràng là còn rất mới lại phải ném đi.

Nghĩ đến dù sao Tiêu Ký Phàm cũng có nhiều tiền, cô ta ném đi cũng là quá nhân từ.

Khi cô ôm bó hoa chuẩn bị rời đi, một lần nữa Duẩn Ngọc Hân mở miệng, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Bản kế hoạch ngày hôm qua có làm tốt không?”

“Làm.. được rồi, tôi đã gửi đến hòm thư tại công ty của cô”. Lâm Tử Hàn nói xong có chút chần chờ, bởi vì cô cũng biết rõ người bình thường đều không có khả năng trong một đêm hoàn thành công việc này.

Quả nhiên, Duẩn Ngọc Hân ngạc nhiên, nghi hoặc mà mở hòm thư, bản kế hoạch bên trong đúng là giống bản kế hoạch của cô ta giống nhau như đúc.

Chương 58: Thăm dò

Cô ta nâng mắt lên trùng mắt với cô, nghiêng răng nghiêng lợi mà mở miệng: “Ai đưa cho cô?” Phần bản kế hoạch này ngoại trừ Tiêu Ký Phàm có, cô cũng không đưa cho người thứ hai, hơn nữa Tiêu Ký Phàm tối hôm qua tặng ca đến khuya.

Lâm Tử Hàn sợ hãi, nếu như nói cho cô ta là Tiêu tổng đưa, cô ta nhất định phải phát điên lên! Như thế, cô giả vờ tùy ý mà mở miệng nói: “Là đạo diễn Từ đưa cho tôi”.

“Anh ấy làm sao có thể có bản kế hoạch này? Tôi không đưa cho anh ấy!”

“Tôi cũng không rõ ràng lắm”.

Duẩn Ngọc Hân nghi ngờ mà đánh giá cô, một lúc lâu sau mới không tình nguyện lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài đi!”

Lâm Tử Hàn sau khi nhận được “lệnh đặc xá” bước nhanh tới phòng làm việc của mình, nghĩ quay về phòng làm việc sớm thông qua ý này với Từ Nhạc Phong mới được, sau này đỡ bị lộ ra.

Từ Nhạc Phong nhìn thấy cô tiến đến, chỉ vào hai biển quảng cáo trên mặt đất nói: “Tử Hàn, giúp anh đem hai hộp CD hướng dẫn này đến phòng làm việc của tổng tài đi”.

“Nhiều như vậy?” Lâm Tử Hàn ngạc nhiên đánh giá hai cái hộp một lớn một nhỏ trên mặt đất.

“Em chọn hộp nhỏ thôi, hộp lớn để anh”. Từ Nhạc Phong nói xong dọn phần lòi ra của chiếc hộp, đi trước. Lâm Tử Hàn quỳnh lên, ôm hộp

nhỏ đuổi theo.

“Đạo diễn Từ...” Cô chần chờ mở miệng, bộ dạng do dự muốn nói lại thôi.

Từ Nhạc Phong quay đầu lại liếc mắt nhìn cô, mỉm cười trêu chọc: “Thế nào? Muốn biểu lộ gì với anh?”

Ai muốn biểu lộ với anh chứ! Lâm Tử Hàn mắng trong lòng, nhưng miệng lại cuống quýt nói: “Em nghĩ muốn nhờ anh giúp cho em một việc”.

“Em nói đi”.

“Nếu như giám đốc Duẩn hỏi về bản kế hoạch với công ty Dĩ Tinh, anh có thể nói anh đã cho em mượn tài liệu trên máy tính được không”. Lâm Tử Hàn đuổi theo đến bên cạnh anh, cầu xin.

Từ Nhạc Phong không hiểu mà nhìn cô, nói: “Vì sao? Rõ ràng là Ký Phàm đưa cho em”.

“Em không muốn làm cho giám đốc Duẩn hiểu lầm thôi, cô ấy hiện tại có thành kiến rất lớn với em, nếu như biết là tổng tài đưa cho em khẳng định là tức giận đến ngất xỉu đi”. Lâm Tử Hàn ai thán thở dài.

Từ Nhạc Phong nhìn cô chăm chăm, sau đó mỉm cười, nói: “Ký Phàm đối với em rất tốt”.

“Anh ta chỉ là không muốn lãng phí tiền điện thôi”. Hôm qua anh ta nói như thế, nhưng nhớ tới anh ta đưa cô về nhà, trong lòng của cô vẫn còn rất cảm kích.

Lãng phí điện? Từ Nhạc Phong lắc đầu rồi bật cười, theo quan điểm của anh, việc này hình như không đơn giản như vậy đâu?

“Yên tâm, anh sẽ giúp em”

“Cảm ơn anh”. Lâm Tử Hàn vui mừng nói cảm ơn, cuối cùng cũng yên tâm.

Duẩn Ngọc Hân vừa vặn bên trong phòng của tổng tài, Lâm Tử Hàn kêu rên lên một tiếng dưới đáy lòng, nghĩ mình tại sao ở đâu cũng đều có thể gặp cô ta đây.

Cô buông chiếc hộp xuống, nói: “Tiêu tổng, giám đốc Duẩn, tôi đi về trước làm việc”. Nói xong nhanh chóng chạy chậm mà chuồn đi.

“Tử Hàn...!” Từ Nhạc Phong vừa mới gọi khỏi miệng, đã không thấy bóng dáng của cô. Cười khổ mếu: “Tiểu thỏ tử này, chạy trốn thật là mau”.

“Nhạc Phong, từ khi nào mà anh săn sóc cấp dưới như vậy?” Duẩn Ngọc Hân đứng bên người Tiêu Ký Phàm mỉa mai nói.

“Anh hình như luôn luôn đối xử tốt với cấp dưới đó thôi?” Từ Nhạc Phong vô tội mà buông tay.

Duẩn Ngọc Hân cười nhạt, lập tức giả một bộ dạng tùy ý hỏi: “Đúng vậy, ngày hôm qua Lâm Tử Hàn làm hỏng tài liệu trong bản kế hoạch, cô ta ngày hôm nay nói là anh lại đưa cho cô ta một phần bản gốc, em nhớ rõ bản kế hoạch của em không có đưa cho anh nha”.

Từ Nhạc Phong sững sốt, không nghĩ tới cô ta sẽ hỏi nhanh như vậy, nhanh chóng mà liếc mắt qua người đồng dạng đang nhìn mình – Tiêu Ký Phàm, ha hả cười nói: “Ngày hôm qua khi Lâm Tử Hàn photo cho anh một bản, anh muốn đưa tài liệu cho khách hàng, tìm Tiêu Ký Phàm lấy”.

Tiêu Ký Phàm hình như cũng không nguyện đi chạm vào loại rắc rối này, nghe anh ta nói như thế sau đó nhẹ thở hắt ra, xem ra Lâm Tử Hàn kia vẫn còn có lương tâm.

Chương 59: Trả lại

Duẩn Ngọc Hân đi đi lại lại liếc nhìn hai người đàn ông trước mặt, nửa ngờ nửa tin mà gật đầu: “Hóa ra là như vậy, em nói mà”.

Từ Nhạc Phong thấy cô ta mang một bộ dáng hoàn toàn tin tưởng, vội nói sang chuyện khác, đem chiếc CD trong hộp đặt trên bàn làm việc của Tiêu Ký Phàm, lại gần nói: “Phim quảng cáo của năm ngoái cậu muốn xem đều ở chỗ này, mời xem qua”.

“Mình muốn cậu tìm vài cái, cậu làm sao lại đem toàn bộ đưa đến?” Tiêu Ký Phàm trừng mắt nhìn chiếc hộp đầy cuộn phim, liếc mắt nhìn anh ta bất mãn nói.

“Cậu muốn xem người nào tùy tiện chọn đi chứ”.

Tiêu Ký Phàm lật xem những đoạn phim trong hộp, thản nhiên nói: “Quảng cáo của Dĩ Tinh chuẩn bị lúc nào thì quay?”

“Cuối tuần chứ sao”. Từ Nhạc Phong suy nghĩ một chút, chuyển hướng Duẩn Ngọc Hân nói: “Vị mỹ nữ kia của em không biết có thể rút thời gian ra hay không?”

“Cô ấy nói lúc nào cũng có thể”. Duẩn Ngọc Hân tràn đầy tự tin nói.

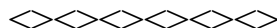
Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô, nói: “Tốt nhất đừng tại thời khắc mấu chốt đánh rơi vòng trang sức”.

“Đúng vậy nha, em phải thông cáo cùng cô Đỗ thật tốt, đến lúc đó các minh tinh diễn trong bối cảnh đó, cô ấy không phải diễn viên chính” Từ Nhạc Phong dặn dò.

Duẩn Ngọc Hân không hài lòng mà nhếch miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn nói: “Các anh sẽ không thể tin nhiệm em một chút sao? Năng lực làm việc của em cũng không kém như vậy đâu”.

Hai người đàn ông nhìn nhau, không tỏ rõ ý kiến, năng lực làm việc của cô ấy? Toàn bộ công ty trên dưới dường như không người nào dám tán thành nữa.

Đại tiểu thư Duẩn gia, căn bản là không phải người có thể làm việc tại thương nghiệp.

Cho đến thời gian tan ca, Lâm Tử Hàn mới ôm túi giấy đi vào phòng của tổng tài một lần nữa, ghé vào cạnh cửa nhìn một vòng bên trong, xác định Duẩn Ngọc Hân lúc này không có trong phòng mới đi vào.

“Sau này tôi chớ lén lút ở trước mặt”. Tiêu Ký Phàm không hài lòng mà quét mắt qua liếc nhìn cô nói.

Lâm Tử Hàn chậm rãi mà Oh một tiếng, nhìn trên mặt anh không có bất luận biểu tình gì, vội đem túi giấy cầm trong tay đưa tới, nói: “Đây là áo khoác tây trang của anh, tôi đã giặt qua nước nóng, giặt sạch vài lần đó”.

“Đề ở nơi đó thôi”. Tiêu Ký Phàm không nhìn cô, dùng cầm chỉ chỉ sọt rác bên cạnh bàn làm việc”.

“Đề... nơi đó?” Lâm Tử Hàn chỉ vào sọt rác, ngạc nhiên mà theo dõi anh lắp bắp nói.

“Đúng vậy”.

“Vì sao?”

Tiêu Ký Phàm ngẩng đầu liếc nhìn cô, thản nhiên mà mở miệng: “Lẽ nào cô không biết âu phục không thể dùng nước để giặt sao? Giặt! Hiểu không?”

Lâm Tử Hàn bị dọa, vô ý thức mà lắc đầu: “Không ai nói với tôi”.

“Không hiểu không sao, lần sau nhớ kỹ là được”. Tiêu Ký Phàm cũng không định vì một bộ âu phục mà làm khó xử cô.

“Nhưng mà, cứ như vậy mà ném xuống?” Rất đáng tiếc nha, hơn nữa khi cô giặt cũng rất cẩn thận, căn bản không chuẩn bị phá hỏng nó.

“Nếu như cô cảm thấy đáng tiếc thì lấy về thôi”.

Cầm mượn, cầm bán đi cũng so với ném đi tốt hơn. Hơn nữa bỏ đi một bộ tây trang quý báu như thế, dường như có chút áy náy.

“Xin lỗi, tôi không biết anh yêu cầu cao đối với việc ăn mặc như vậy”. Cô dùng giọng điệu vạn phần hổ thẹn nói.

Tiêu Ký Phàm cau mày, nhìn chằm chằm cô nói: “Cô là đang nói móc tôi sao?”

“Không có! Tuyệt đối không có!” Lâm Tử Hàn cuống quýt xua tay, cô áy náy đều không kịp chứ, nào dám nói móc anh đâu!

Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, vùi đầu tiếp tục làm việc, Lâm Tử Hàn thấy anh không có ý muốn nói, liếc mắt nhìn chiếc túi trong tay, biết điều mà đi ra ngoài.

Chương 60: Công việc thất bại

Hôm nay là ngày quay phim với Dĩ Tinh, Lâm Tử Hàn sáng sớm đã bắt đầu vội vàng hỗ trợ bố trí hiện trường, chỉ tới buổi trưa, minh tinh mới tới.

Sau một tiếng động lớn, Từ Nhạc Phong phân phó Lâm Tử Hàn đưa cô ta đến hậu trường nghỉ ngơi. Sau khi đưa trà lên, Lâm Tử Hàn đi ra ngoài, tại cửa gặp Duẫn Ngọc Hân đang dẫn Đỗ Oánh Oánh đi qua bên này.

“Lấy cho cô Đỗ một cốc cà phê”. Duẫn Ngọc Hân làm như tâm tình tốt, lại có thể cười nói với Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn trở lại phòng trà pha một cốc cà phê sau đó đến phòng nghỉ, lễ phép nói: “Cô Đỗ, cà phê của cô”.

“Cảm ơn”. Đỗ Oánh Oánh cảm kích mà liếc mắt nhìn cô. Đưa tay đón lấy, bởi vì rất nóng, kinh sợ hô một tiếng thiếu chút nữa đánh đổ cà phê.

Tuy rằng cà phê chỉ là rơi vãi ra một chút, lại rất không may làm bẩn váy trắng của cô ta.

“Xin lỗi”. Lâm Tử Hàn kinh hãi, vội mang tới khăn tay thay cô ta chà lau vết bẩn trên váy.

Duẫn Ngọc Hân trừng mắt với cô, cả giận nói: “Cô xảy ra chuyện gì?” Cô ta thật vất vả mới mời người này tới, nếu như bị cô ấy tức giận bỏ đi, cô ta còn có sống hay không?

“A, không có việc gì” Đỗ Oánh Oánh không hề gì mà cười nói: “Là chính tôi không cẩn thận đụng tới, dù sao sau đó cũng phải đổi lại trang phục lên sân khấu, không có việc gì”.

Lâm Tử Hàn không nghĩ tới cô ấy lại có thể nói tốt như vậy, cảm kích mà nhìn cô ấy nói: “Cảm ơn”.

“Không cần khách khí với tôi, cô đi làm công việc bề bộn của mình đi”.

“Tôi đi ra ngoài trước”. Lâm Tử Hàn giọng nói nhẹ thờ dài, đi ra ngoài. May là không có giống lần trước chọc giận minh tinh này đó, nếu không quảng cáo lại là nguyên nhân do cô mà dừng lại.

Đỗ Oánh Oánh nhìn xuyên qua kính thủy tinh, đánh giá cảnh quay phim được bố trí cao quý mỹ lệ, chuyển hướng Duẫn Ngọc Hân nói: “Giám đốc Duẫn, tôi có thể đi ra bên ngoài tham quan sân khấu một chút được không?”

“Dĩ nhiên có thể được”. Duẫn Ngọc Hân cười nói, đứng dậy dẫn cô ấy đi ra ngoài phòng nghỉ. Đưa cô ấy thông thả đi vòng quanh sân khấu vừa đi vừa giới thiệu.

“Thật đẹp”. Đỗ Oánh Oánh nhìn không được khen, Tiêu thị thật nhiều tiền, trách không được sẵn lòng hao phí nhiều tiền như vậy tới mời cô đến quảng cáo vai phụ.

Tầm nhìn lại liếc về sân khấu phía bên phải, rơi vào người Trương Đồng cũng đang tham quan sân khấu giống mình, nụ cười trên mặt trong nháy mắt nhạt đi, dùng cằm chỉ một cái về phía Trương Đồng nói: “Cô ra tới làm cái gì?”

“A, cô ấy là nhân vật chính của quảng cáo này, phẩm chất rất tốt, cô hẳn là biết chứ”. Duẫn Ngọc Hân mỉm cười giải thích.

“Trước đó cô không phải chưa từng nói tôi và cô ta cùng nhau quay quảng cáo sao!” Đỗ Oánh Oánh ồn ào, liền hấp dẫn ánh mắt của Trương Đồng khoe môi cô ta cong lên khẽ cười một tiếng, lúc đó đã bước qua sang bên này.

Giọng mỉa mai mà nói: “Cô Đỗ, chúng ta lại gặp mặt, lần đầu hợp tác chiếu cố nhiều hơn nha”. Nói xong, Trương Đồng bước chân thanh nhã lướt qua cô ta, đã đi đến hướng phòng nghỉ.

Duẩn Ngọc Hân nhìn sắc mặt trắng xanh của cô ta, lo lắng nói: “Cô Đỗ, cô làm sao vậy?”

“Cô muốn tôi làm vai phụ của cô ta?” Đỗ Oánh Oánh hớn hển mà nói to.

“Cô ấy làm sao?” Duẩn Ngọc Hân không hiểu, cô chưa nói cùng cô ấy, là bởi vì cô cảm thấy không cần phải... nói, nhìn phản ứng của cô ấy, làm vai phụ của Trương Đồng có khó khăn như vậy sao?

Chương 61: Không hiểu sao bị đánh

“Xin lỗi, dù cho cô cho tôi giá tiền tăng gấp đôi, đoạn quảng cáo này tôi cũng không quay!” Đỗ Oánh Oánh giận dữ mà quay người đi ra ngoài cửa. Nếu như Duẩn Ngọc Hân nói trước cho cô nhân vật chính là Trương Đồng, cô tuyệt nhiên khỏi phải chạy đến đây để chịu sự sỉ nhục của cô ta.

Cô tức giận Trương Đồng, cũng tức giận Duẩn Ngọc Hân!

“Ai...!” Duẩn Ngọc Hân vội vàng đuổi theo: “Cô Đỗ, chưa nói rõ ràng với cô là tôi không đúng, nhưng mà quảng cáo còn có ba mươi phút nữa sẽ quay, cô không thể đi như thế!”

Cô ấy thì chạy như vậy, cô làm sao mà bàn giao cho Từ Nhạc Phong đây!

“Đó là chuyện của cô! Tôi mặc kệ!” Đỗ Oánh Oánh không hề có ý mảy may nào dừng lại.

“Làm sao vậy? Cô Đỗ làm sao vậy?” Lâm Tử Hàn thấy vẻ mặt phần nộ của Đỗ Oánh Oánh, nghi hoặc mà đi tới. Đỗ Oánh Oánh căn bản không có để ý tới cô, tiếp tục hướng cửa đi đến.

Tiêu Ký Phàm và Từ Nhạc Phong mới vào cửa liếc mắt nhìn Đỗ Oánh Oánh bước nhanh rời đi, chuyển hướng sang Duẩn Ngọc Hân. Duẩn Ngọc Hân quỳnh lên, dương tay tàn nhẫn mà lướt bàn tay vào mặt Lâm Tử Hàn tức giận nói: “Đều là tại cô đổ cả phê lên người ta! Để cô ấy tức giận mà chạy mất!”

“A...!” Lâm Tử Hàn kinh hãi kêu lên một tiếng, sai ngạc mà nhìn cô ta, chẳng biết tại sao mà bị đánh, vừa rồi rõ ràng là Đỗ Oánh Oánh tốt rồi, làm sao có thể là cô ấy tức giận bỏ đi?

Khi Duẫn Ngọc Hân làm bộ muốn đánh cô cái thứ hai, bị Từ Nhạc Phong vội vàng xông lên kéo lại, vội la lên: “Ngọc Hân, em nói cái gì? Đồ Oánh Oánh không quay?”

“Đều là cô ta làm hại!” Duẫn Ngọc Hân giả bộ một dạng tủi thân.

“Tôi không có”. Mặt Lâm Tử Hàn đỏ ngầu, vô tội mà lắc đầu, căn bản là không liên quan đến chuyện của cô. Liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, người phía sau mang vẻ mặt tức giận mà nhìn cô.

“Cô còn dám nói cô không có? Đồ Oánh Oánh chạy đi để làm chi? Còn không đều là bởi vì cô đổ cả phê lên người ta? Bây giờ được rồi! Cô để tôi trong vòng ba mươi phút làm sao tìm người đây!?” Duẫn Ngọc Hân lớn tiếng.

Lâm Tử Hàn cố nén lệ, quay người hướng tới sân khấu chạy đi.

“Tử Hàn!” Từ Nhạc Phong đuổi theo vào trong, nhìn xuống gò má đang rơi lệ của cô, không đành lòng trách cứ tiếp, chỉ là nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Em cũng không biết”. Lâm Tử Hàn lắc đầu, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Hong hét, vậy phải làm sao bây giờ!” Từ Nhạc Phong gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, chỉ đổ thừa tại Duẫn Ngọc Hân kia, làm sao tìm được một người nhỏ mọn như vậy đến.

“Đạo diễn Từ, trang phục diễn xuất của cô Đồ tới rồi!” Một cô gái đang cầm trang phục đi tới nói, cô ta cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Từ Nhạc Phong nhìn một bộ trong phục diễn xuất, bất đắc dĩ nói: “Không cần”.

“A?” Cô gái không hiểu mà sững sờ tại chỗ.

“Đưa cho tôi”. Lâm Tử Hàn do dự một lúc, tiếp nhận trang phục diễn xuất đi vào trong phòng thay trang phục, Từ Nhạc Phong không rõ cô muốn giờ trò gì, chỉ là ngây ngốc mà đứng tại chỗ.

Khi Lâm Tử Hàn bước ra, Từ Nhạc Phong thiếu chút nữa sợ đến ngã nhào trên đất, cô không phải là bị đánh hô đồ chứ?

Chương 62: Không hiểu sao bị đánh 2

Cô nguyên bản lồi thoi nhưng sau khi cuộn tóc xoắn lượn sóng mềm mại buông xuống vai, trang phục hoàn mỹ màu tím nhạt đem thân thể của cô hiện ra. Lộ ra da thịt nhẵn nhụi trắng nõn.

Tuy rằng Từ Nhạc Phong sớm đã thấy qua khuôn mặt thật của cô, nhưng nhìn thấy cô thời khắc đó vẫn như cũ mà ngẩn ngơ sửng sốt.

Tuy rằng thua kém Đỗ Oánh Oánh, nhưng chỉ vẻ đẹp của cô đã có một loại thú vị đặc biệt.

Lâm Tử Hàn bị anh quan sát có chút xấu hổ, nói: “Đạo diễn Từ, xin hãy tin tưởng em, em sẽ khiến cho quảng cáo thuận lợi hoàn thành”.

“Tử Hàn, em biết em hiện tại đang làm cái gì không? Em hẳn là rõ ràng, anh không có mời chuyên gia đàn piano tới phối âm”. Từ Nhạc Phong dè dặt mà nói ra, rất sợ tổn thương lòng tự tôn của cô.

“Em không cần phối âm”. Khúc đàn piano cần cho quảng cáo cô sớm đã quen thuộc, còn ở nhà đánh chơi đùa, cho nên, cô vẫn còn rất tự tin có thể đàn tốt.

“Chính em có thể sao?” Từ Nhạc Phong vẫn còn không dám tùy tiện tin tưởng, dù sao quay quảng cáo cũng không phải đùa giỡn.

Nhiều lời vô ích, Lâm Tử Hàn đi tới phía trước bên cạnh đàn piano, tùy ý mà đánh lên khúc đầu quảng cáo kia. Từ Nhạc Phong lại kinh ngạc, vừa mừng vừa sợ mà cầm tay cô, kích động nói: “Thật sự là quá tốt! Tử Hàn! Em nhanh đi trang điểm thôi, quảng cáo cứ quay như thường”.

Nói xong đi ra ngoài điều động máy móc, Duẩn Ngọc Hân tuy rằng chột dạ, vẫn như cũ giả ra một bộ giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng nói: “Nhạc Phong, mọi người đang lo Đỗ Oánh Oánh tức giận bỏ đi, anh còn bận rộn cái gì?”

“Yên tâm đi, anh đã tìm được người rồi”. Từ Nhạc Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm và Duẩn Ngọc Hân, mỉm cười nói.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn anh, không hài lòng mà nói: “Cậu xác định có thể đàn tốt?” Xảy ra chuyện như vậy, anh cho rằng Từ Nhạc Phong không thoát khỏi trách nhiệm.

“Tổng tài đại nhân chỉ để ý quay về chỗ ngồi nghỉ ngơi đi thôi”. Từ Nhạc Phong ha ha cười nói, anh từ trước đến giờ làm sao không để ý tới bên người mình có ẩn giấu một cao thủ thâm tàng bất lộ (**không lộ tài năng, giấu tài**) như vậy chứ.

Bởi vì Lâm Tử Hàn cố ý phân phó thợ trang điểm đem mình trang điểm thành một bộ dạng của người khác, cho nên, tại thời gian quay phim quảng cáo, sự xuất hiện của cô cũng không khiến cho người khác chú ý, dù sao cũng chỉ là một vai phụ.

Cô làm như vậy có rất nhiều mục đích, không muốn làm cho nhân viên công ty nhận ra mình, càng không muốn làm cho người của Lâm gia, Tạ gia xem quảng cáo nhận ra mình.

Cô thanh nhã mà ngồi trước đàn piano răng ngà voi, mười ngón tay đan lăn lên trên các phím đàn đen trắng, tiếng đàn tinh tế từ giữa các ngón tay cô phát ra.

Khuôn mặt xinh đẹp xen thêm một nụ cười dịu dàng, tao nhã mà xinh đẹp.

Duẩn Ngọc Hân vui vẻ nói: “Nhạc Phong, anh tìm được người ở đâu mà nhanh như vậy?” Quảng cáo không hề vì cô mà dừng quay, sắc đen trong lòng cô cuối cùng cũng hạ xuống.

“Ha ha, bí mật”. Từ Nhạc Phong giả vờ về bí mật nói, một bên chỉ huy trợ thủ thao tác máy móc.

“Ký Phàm, cô ấy đàn cũng không tồi nha”. Duẩn Ngọc Hân ôm cánh tay Tiêu Ký Phàm, thoải mái nói.

Tiêu Ký Phàm mỉm cười liếc mắt nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén một lần nữa trở lại trên người Lâm Tử Hàn đang đàn piano phía trước, sau năm giây, khóe môi khép kín hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt mơ hồ không thể nhìn rõ.

Chương 63: Thay thế

Quảng cáo quay rất thành công, khi Từ Nhạc Phong hô dừng lại, Lâm Tử Hàn kéo váy dài lên bước nhanh về phía sau sân khấu, với tốc độ nhanh nhất trút bỏ lớp hóa trang thay quần áo.

“Tử Hàn, quá tuyệt vời”. Từ Nhạc Phong hướng về cô giơ thẳng ngón tay cái lên, thỏa mãn mà nói ra.

Lâm Tử Hàn đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo anh đừng lên tiếng, sau đó cùng anh bước ra ngoài.

Duẩn Ngọc Hân đứng dậy nói với Từ Nhạc Phong: “Cô gái đánh đàn piano đâu, em phải cảm ơn cô ấy mới được”.

Lâm Tử Hàn lo lắng, nhìn về phía Từ Nhạc Phong, người sau giống như cảm nhận được ánh mắt lo lắng của cô, khẽ mỉm cười nói: “Đã đi, vội đến sân khấu tiếp theo rồi”.

Giọng điệu Lâm Tử Hàn không vững dạ, ánh mắt đảo qua khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Ký Phàm thì hơi sững sốt. Đôi phương đang dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm vào cô, cô rất nhanh mà dời tầm mắt đi, lảng tránh cái nhìn sâu lắng của anh.

Trong đầu đang suy nghĩ, anh có đúng là phát hiện ra người đánh đàn chính là cô? Hẳn là sẽ không, Duẩn Ngọc Hân cũng không phát hiện ra, anh làm sao có thể phát hiện ra chứ?

Nhưng mà ánh mắt của anh, làm cho trong đầu cô không hiểu sao lại hoảng hốt.

Cô không dám tưởng tượng sau này Duẩn Ngọc Hân biết sẽ có kết quả như thế nào? Y như cá tính ghen tị của cô ta, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Tới gần thời gian tan ca, Từ Nhạc Phong mỉm cười đi tới trước bàn làm việc của Lâm Tử Hàn, đem một chiếc túi LV màu trắng của nữ để lên trên bàn làm việc của cô.

Lâm Tử Hàn liếc mắt ngay cả bảng hiệu của túi xách cũng không mở ra, ngẩng đầu nhìn sang hướng anh trêu chọc nói: “Từ đại đạo diễn vừa đưa ra cái gì thế?”

Từ Nhạc Phong có chút không tự nhiên mà đẩy mắt kính trên mũi, ha ha cười nói: “Tặng cho em, cảm ơn em ngày hôm nay giúp anh một đại ân”.

Cái túi này trước đây anh sớm mua để lấy lòng, vẫn đặt trong ngăn kéo chính là tìm không được lý do để tặng đi, ngày hôm nay cuối cùng cũng tìm được lý do.

Lâm Tử Hàn cười khò nói: “Lẽ nào anh không thể giống những cấp trên khác, cấp dưới làm sai sau đó hung hăng mắng, nghiêm khắc mà phê bình sao?”

“A? Em có chứng tự ngược có đúng không? Nhưng mà anh không biết ngày hôm nay em rốt cuộc phạm vào cái sai gì?”

“Em nghĩ đến anh sẽ hận anh cho anh thiếu chút nữa bị ép dừng quay”. Lâm Tử Hàn kinh ngạc nhìn anh.

Từ Nhạc Phong khẽ cười một tiếng nói: “Nguyên nhân gây ra chuyện này Trương Đồng cũng đã nói với anh, các cô ấy hai người vẫn đều có hiểu lầm, Đỗ Oánh Oánh không muốn làm vai phụ của cô ấy, mới có thể lâm trận chạy mất”.

“Cô ấy trước đó không biết phải làm vai phụ cho Trương Đồng sao?” Lâm Tử Hàn trong lòng phiền muộn một ngày cuối cùng cũng dễ chịu hơn, cuối cùng có người tin tưởng không phải cô gây họa.

“Cái này phải trách Ngọc Hân làm việc không chu toàn, cô ấy nóng lòng muốn biểu hiện trước mặt Ký Phàm mới có thể đem trách nhiệm đổ hết lên đầu của em, việc cũng đã giải quyết viên mãn, em cũng tha thứ cho cô ấy thôi”. Từ Nhạc Phong vẫn còn rất che chở thiên kim đại tiểu thư kia, để tình cảm của Tiêu Ký Phàm với cô ta không gặp bất trắc, anh cũng không định làm sáng tỏ truyện này với Tiêu Ký Phàm .

Chương 64: Thay thế 2

Em dám không tha thứ cho cô ta sao? Lâm Tử Hàn thầm nghĩ dưới đáy lòng, nơi này là thiên hạ của cô ta, cô ta muốn thế nào lại không được?

“Nào, nhanh nói tiếng cảm ơn thôi, anh muốn tan ca”. Từ Nhạc Phong đem túi xách đẩy vào trong lòng cô, cười nói.

Lâm Tử Hàn một lần nữa quan sát túi xách, cuống quýt xua tay nói: “Túi xách quý giá như thế em không thể nhận được! Hơn nữa em cũng có nghĩa vụ làm tốt quảng cáo, anh không cần lấy lễ vật lớn như vậy tới cảm ơn em”.

“A, anh mỗi ngày mang nó đi làm được rồi”. Từ Nhạc Phong lấy túi xách LV về, giả vờ giận mà hướng tới ngoài cửa.

“Này...” Lâm Tử Hàn quýnh lên, vội đuổi theo, nhìn vẻ mặt không hài lòng của anh, bất đắc dĩ mà cười gượng: “Cảm ơn anh”. Nói xong đưa tay cầm túi xách.

Từ Nhạc Phong thỏa mãn mà cười tươi, nói: “Em giúp công ty tiết kiệm xuống một trăm vạn chi phí, túi xách này lại được coi là cái gì đâu?”

Chừng một trăm vạn? Lâm Tử Hàn suy sụp, nghĩ Tiêu Ký Phàm kia thật đúng là sủng Duẫn Ngọc Hân lên tận trời, cứ nhiên làm cho cô ta càn quấy như thế. Theo cô biết, phí người đại diện Trương Đồng cũng mới tám mươi vạn thôi.

“Đúng rồi, phí của người đại diện không phải lấy từ công ty Dĩ Tinh hay sao?”

“Công ty Dĩ Tinh ủy quyền toàn bộ chi phí quảng cáo cho Tiêu thị xử lý”. Từ Nhạc Phong điểm một chút lên đầu cô: “Không nghe tiếp thu cuộc họp!”

Lâm Tử Hàn áy náy cười cười, cũng không thể hoàn toàn trách cô, cô hoàn toàn không biết về ngành nghề quảng cáo, mỗi lần họp nghe được đều là như lọt vào trong sương mù.

“Anh đi đây, em cũng tan ca sớm một chút”. Từ Nhạc Phong vẫy vẫy tay với cô, bước chân nhẹ nhàng bước đi ra ngoài.

“A, Ngọc Hân, em đi nhầm phòng làm việc à? Phòng tổng tài ở trên lầu”. Ngoài cửa vang lên tiếng nói trêu chọc của Từ Nhạc Phong. Lâm Tử Hàn sợ hãi, cuống quýt trở lại vị trí, chỉ khi nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần của hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhạc Phong, cảm ơn anh”. Duẫn Ngọc Hân xấu hổ mà nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, ngón tay luống cuống mà quán tay vào quai túi xách.

Từ Nhạc Phong cười vỗ vỗ cái ót của cô: “Đã gây rắc rối rồi, thiếu chút nữa bị em hại chết”.

Duẫn Ngọc Hân bĩu cái miệng nhỏ nhắn, tủi thân mà làm nũng: “Xin lỗi, em cũng không biết sẽ như vậy”.

“Được rồi, Lâm Tử Hàn thành con dê thế tội cho em”. Từ Nhạc Phong tức giận nói.

“Dù sao việc này cũng đã giải quyết, cô ta cũng không cần chịu xử phạt cái gì”.

Từ Nhạc Phong cười ha ha nói: “Ngọc Hân, dù cho em hủy toàn bộ Tiêu thị đi, Ký Phàm cũng sẽ không nói nửa câu, việc nhỏ ấy còn sợ chịu không được sao?”

“Được rồi, lần sau sẽ không nữa”.

“Lâm Tử Hàn trúng một cái tát của em thật uổng phí, còn dính một tội danh lớn như vậy, xem một phần lớn như vậy, em sau này cũng đừng hà khắc với cô ấy nữa”.

“Biết rồi”. Duẫn Ngọc Hân trợn trắng hai mắt, thật không rõ Lâm Tử Hàn kia có cái gì tốt, Từ Nhạc Phong lại đối xử với cô ta tốt như vậy.

“Không thể để cho người khác biết nha”. Duẫn Ngọc Hân dùng ngón trỏ chạm vào ngón tay anh, nũng nịu nói.

“Đặc biệt là Ký Phàm, đúng không?” Từ Nhạc Phong ha ha cười nói, vỗ vỗ vai của cô ta bước nhanh tới hướng thang máy.

Duẫn Ngọc Hân trừng mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nóng lên, im lặng mà ghen ngào nắm hai tay thành nắm đấm nhỏ đấm lên tường một nhát, nỗ lực làm giảm nội tâm bối rối.

Chương 65: Thầm mến

Vương Văn Khiết mới từ ngoài cửa tiến đến, thì thấy Lâm Tử Hàn lén lút lút đi ra từ trong phòng của mình, một mặt lén lén đưa tay vào trong cái túi nào đó cất đi một mặt đi ra ngoài cửa lớn.

“Đứng lại!”

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, ngẩng đầu lên liền thấy Vương Văn Khiết đang ở cách đó năm mét vòng tay qua ngực liếc nhìn mình. Sau khi chửi bới dưới đáy lòng một tiếng, vội giấu vật cầm trong tay ra phía sau.

“Lén lút trộm vật gì của chị vậy?” Vương Văn Khiết mỉa mai mà nói ra.

“Không, không có gì”. Lâm Tử Hàn nịnh nọt cười làm lành.

“Không có gì em còn trốn trốn tránh tránh? Lấy ra đây!” Tiếng giả vờ giận vang lên.

Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa tay từ phía sau ra, giơ chứng minh thư của Vương Văn Khiết ra, cân nhắc mà nói: “Em chỉ muốn mượn dùng chứng minh thư của chị một chút để đi làm một cái phiếu mua sắm, không có ý gì khác”.

“Chỉ như vậy?” Vương Văn Khiết nghi ngờ mà đánh giá cô.

“Nếu không chị cảm thấy em có thể làm gì?”

“Chứng minh thư của em đâu?”

“Để ở công ty?”

“...”

“Chủ tử, em có thể đi không?” Lại là một tiếng nịnh nọt cười làm lành.

Vương Văn Khiết cũng không nghi ngờ nữa, hất tay: “Đi thôi”. Nói xong đã đi vào trong phòng.

Ngoài sân, Tô Lâm Lâm lắc lắc dáng người xinh đẹp đi đến, đánh giá hoa hồng trong sân, cười trêu ghẹo nói: “Ái chà, Tử Hàn, hoa hồng này lớn lên thật tốt”.

“Vậy sao? Có muốn mình tặng cậu một bó không?” Lâm Tử Hàn ha ha cười nói.

“Cậu tặng?” Tô Lâm Lâm đong đưa ngón tay: “Không cần!”

“Chỉ cần Đỗ Vân Phi tặng thôi?” Lâm Tử Hàn cười trêu chọc nói. Tô Lâm Lâm giận dữ mà trừng mắt liếc cô, nói: “Văn Khiết đâu?”

“Ồ trong phòng đó. Tìm chị ấy để làm chi?”

“Mượn xe của chị ấy chơi trợ giúp bay”. Tô Lâm Lâm ha ha cười nói.

“Cậu ở trên trời còn bay không đủ? Còn muốn bay trên mặt đất?”

Tô Lâm Lâm gắt cô một cái: “Cảm giác này có thể như nhau sao?”

“Cậu nếu muốn bay mang mình theo một đoạn đường”. Lâm Tử Hàn nói, cô đang chuẩn bị đi ra ngoài khu vực nội thành.

“Tử Hàn, em muốn đi đâu? Anh đưa em đi?” Ngoài sân đột nhiên vang lên giọng nói của Đỗ Vân Phi, hai cô gái sừng sốt, anh ấy ở ngoài cửa từ lúc nào?

“Cũng tiện thể đưa em đi một đoạn đường thôi”. Có thể ở cùng một chỗ với anh, Tô Lâm Lâm cũng không còn muốn chơi trò trợ giúp bay của mình nữa.

Đỗ Vân Phi mỉm cười gật đầu: “Cũng được, cùng lên xe thôi”.

Lâm Tử Hàn biết rõ Tô Lâm Lâm thích Đỗ Vân Phi, không muốn cản trở chuyện tốt của cô ấy, hướng Đỗ Vân Phi xua tay nói: “Em ngày hôm nay không ra ngoài”.

Tô Lâm Lâm hạ giọng cười nói bên tai cô: “Đứa trẻ ngoan, cảm ơn”. Nói xong bước nhanh đến xe của Đỗ Vân Phi, trong lòng một mảnh ấm áp dào dạt.

Đỗ Vân Phi biết rõ ý nghĩ của Lâm Tử Hàn, trong lòng có chút trống trợn, liếc mắt nhìn Tô Lâm Lâm xinh đẹp, cười khỏ chạy xe rời khỏi trước cửa nhà Lâm Tử Hàn.

Chương 66: Truy sát

Đứng giữa chợ F phồn hoa nhất giữa phố xá sầm uất, một chiếc xe màu xám quý giá có rèm che đậu ở bên phải chỗ bán nước nào đó, bên trong xe, khóe miệng Lãnh Phong nhếch lên một chút châm biếm miễn cưỡng mà nhìn chăm chăm laptop trên đầu gối.

Hệ thống định vị bên trong dễ dàng cho anh nắm trong tay hành tung của các phân tử không an phận, một lần nữa liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn tại cửa hàng bán cá giảm giá đặc biệt.

Khóe miệng cười nhạt càng sâu, người phụ nữ ngu xuẩn kia, tính mạng rất nhanh sẽ mất đi, cư nhiên còn có tâm tình tranh giành cá giảm giá.

Vốn định mặc kệ sống chết của cô, nhớ tới đứa trẻ đáng thương kia, anh lại có thể không khống chế được mà lái xe đến nơi này, chỉ vì có thể cứu một cái mạng nhỏ của cô.

Cuối cùng, người phụ nữ ngu xuẩn kia cũng mang theo một con cá to bằng lòng bàn tay tìm cách thoát khỏi đám người xung quanh, sau khi nhìn thoáng qua thành quả chiến đấu trong tay thỏa mãn cười tươi, \ đi đến bên xe buýt sau cửa hàng .

Lâm Tử Hàn thuận tiện vươn tay lách vào tóc rối loạn, không gì sánh được thoải mái chuẩn bị về nhà, đi qua hẻm nhỏ bên cạnh cửa hàng, cảm giác phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ rất gần.

Cô nghi ngờ mà quay đầu lại, phía sau cái gì cũng không có, chỉ có vài người vội vã qua đường.

Nhưng mà khi cô tiếp tục bước đi, tiếng bước chân kia cũng tùy theo vang lên, hơn nữa càng ngày càng vang dội. Một lần nữa cô quay đầu lại, bị mấy người đàn ông mặc đồ đen đột nhiên vượt ngang qua sợ đến hét lên một tiếng, thiếu chút nữa rơi cá trong tay.

“Không được kêu!” Một gã mặc đồ đen trong đó nổi giận nói.

Lâm Tử Hàn lùi về phía sau, lại lùi tiếp về phía sau, chỉ tới khi đến bên tường thì mới bắt đầu dừng lại. Ánh mắt kinh hoàng lại quét về phía ba gã đàn ông xa lạ kia.

“Các ông muốn làm gì?”

“Tiểu muội muội, mua cá có đúng không?” Một gã đàn ông cười âm thầm vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hi hi cười nói, làm cho hai gã khác cũng cười theo.

Lâm Tử Hàn nín nọt mà cười rộ lên: “Ha ha, đúng rồi, chuẩn bị về nấu canh cá”.

“Cuộc sống cũng không tồi nha”.

“Không, tôi không có tiền!” Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu, nếu muốn cướp tiền, bọn họ tìm lộn người rồi!

Gã đàn ông đứng giữa cười lạnh một tiếng, nói: “Cô không có tiền, nhưng chỉ có kim cương nha!”

Lại bởi vì kim cương mà đến, Lâm Tử Hàn mau khóc lên: “Các vị đại ca, tôi thật không có kim cương, tôi cũng chưa thấy qua viên kim cương mà các vị muốn tìm”.

“Không giao ra sao? Vậy cô trước tiên xuống địa ngục thôi”. Gã đàn ông da đen móc ra khẩu súng màu đen, đe dọa để giữa hông cô.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn người đi đường bên ngoài ngõ nhỏ, nghĩ bọn họ nhất định là không dám nổ súng ở nơi phố xá sầm uất này. Trong lòng nghĩ ngang dọc, giẫm lên một chân của một tên gần đó, thừa dịp khi người nọ kêu rên tìm cách trốn khỏi, liều mạng chạy trốn.

“Đứng lại!” Gã đàn ông mặc đồ đen găm lên giận dữ, ầm một tiếng vang lên, là âm thanh viên đạn bắn vào ống thép. Lâm Tử Hàn kinh hãi! Đám người điên này lại có thể đùa thật!?

Giữa lúc cô không biết như thế nào cho phải, tay phải đột nhiên được một bàn tay lớn nắm, bên tai là một tiếng trầm thấp của đàn ông: “Đi mau”.

Lâm Tử Hàn không quản người kéo mình là ai, với tốc độ nhanh nhất chạy vào giữa ngõ nhỏ.

Nghe thấy tiếng súng vù vù phía sau, Lãnh Phong nhú mào, chỉ hận người phụ nữ này thế nào lại chạy trốn chậm như vậy.

Chương 67: Trúng đạn

“Ai da! Cá của tôi”. Lâm Tử Hàn ngạc nhiên, tránh khỏi lòng bàn tay lớn đang nắm lấy tay mình, chạy về phía sau hai bước để nhặt cá không cẩn thận rơi trên mặt đất.

“Chết tiệt!” Lãnh Phong thấp giọng nguyên rủa một tiếng, không thể không lùi về kéo tay cô, lúc này cư nhiên còn quay đầu lại lấy cá của mình?!

Người phụ nữ này! Rốt cục đầu óc xảy ra vấn đề gì?!

Ngay khi Lãnh Phong quay người lại kéo cô, đột nhiên trên vai có một trận đau đớn kéo đến, anh khiếp đảm, ý thức được mình rốt cuộc vẫn bị người phụ nữ ngu xuẩn này hại!

Anh cũng không buông tay cô ra, cố nén đau đớn chạy đến hướng xe. Cuối cùng chạy ra khỏi ngõ nhỏ hẻo lánh kia, gã mặc đồ đen kia cũng không dám kiêu ngạo như vậy, vội vàng thu súng đuổi qua đó.

“Lên xe!” Lãnh Phong một tay kéo Lâm Tử Hàn đẩy vào chỗ ngồi của lái xe, bản thân cũng nhanh chóng lên xe.

Lâm Tử Hàn lúc này mới nhìn rõ người cứu mình là ai, hơi giật mình mà để anh tùy ý sắp xếp, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp nên làm những gì.

“Lái xe!” Lãnh Phong lạnh lùng mà ra lệnh.

Lâm Tử Hàn vô thức “A” một tiếng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khẩn trương nhìn anh nói: “Nhưng mà tôi không có bằng lái, hơn nữa lần trước khi bị bắt anh cũng nhìn thấy...”

“Lái xe!” Lãnh Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này, hận không thể vặn cổ cô ngay lập tức! Giữa lúc đang tức giận, xe phóng ra ngoài như phóng tên.

Đúng lúc đó theo lực quán tính đập vào trên vết thương của anh, đau đến nổi mồ hôi lạnh của anh ứa ra, anh cố nén nổi xúc động muốn ném cô ra ngoài. Đưa tay xoa đi mồ hôi lạnh trên trán, mở laptop ra, mười ngón tay nhanh chóng mà làm các thao tác tại bàn phím.

“Bây giờ phải đi đâu?” Lâm Tử Hàn liếc mắt qua kính chiếu hậu hỏi anh.

“Thoát khỏi chiếc xe đen phía sau kia”.

Lâm Tử Hàn định nhìn chiếc xe phía sau cách có xa lắm không, một lần nữa giọng nói mệnh lệnh của Lãnh Phong vang lên: “Không được nhìn! Điều khiển tốt xe của cô, chỉ nghe mệnh lệnh của tôi là được!”

“A, được”. Lâm Tử Hàn đạp sâu vào chân ga, xe đã băng qua một chiếc xe con, tạt qua hướng đại lộ.

“Cầu vượt phía trước hai trăm mét”. Lãnh Phong một mặt thao tác máy tính một mặt suy yếu nói, trên lưng dính ướt một mảng, cũng không biết là mồ hôi hay là máu loãng.

Chỉ là, bây giờ không phải lúc quản đến.

Lâm Tử Hàn không dám chậm trễ, chuyên chú lái xe, cách lái xe lưu manh như thế cô vẫn là lần đầu tiên lái, trong lòng vừa sợ lại vừa hãi.

Xe một đường xông lên cầu vượt, chiếc xe theo đuôi không có ý dừng lại, một đường đuôi đến.

“Phong ca, muốn xuống dưới cầu sao?” Lâm Tử Hàn khẩn trương hỏi, cô cuối cùng cũng thấy chiếc xe màu đen kia, đang đi song song với cô.

“Xuống dưới cầu rẽ phải, phía trước năm trăm mét có một con đường một chiều, chạy vào trong”.

“Năm trăm mét là bao xa?” Lâm Tử Hàn hoàn toàn không rõ ràng tình huống này lắm, chỉ có thể nghe theo phân phó của anh xuống cầu chạy theo bên phải .

“Còn một trăm mét”. Lãnh Phong chăm chú nhìn chằm chằm vào nét vẽ hiện lên trên laptop, hướng dẫn: “Còn năm mươi mét, năm bốn ba hai một! Rẽ!”

Xe đột nhiên thay đổi một cái, tiến nhập vào một đoạn đường một chiều, xe màu đen bên cạnh không ngờ đến cô sẽ rẽ, bỗng chốc xông qua đầu, gã đàn ông mặc đồ đen buồn bực vươn đầu ra nguyên rủa một tiếng.

“Thật tốt quá! Bọn họ không đi theo”. Lâm Tử Hàn cuối cùng thở dài một hơi nói.

Lãnh Phong ném cho cô một cái liếc mắt: “Bọn họ đã vượt qua một hướng khác chặn đường chúng ta”.

“A? Vậy làm sao bây giờ?”

“Phía trước năm mươi mét rẽ trái tới giao lộ, nhanh lên một chút!”

“Được”. Lâm Tử Hàn biết bản lĩnh của anh lớn, cũng không khẩn trương như thế nữa, lần đầu tiên chạy xe như bay, cảm giác vừa kích thích vừa sợ hãi!

Còn chưa hết cảm xúc, một tiếng rung “Thành thị”, hai người trên xe ngêng mặt lên phía trước, thiếu chút nữa cản kính chắn gió.

Xe không chút chần chờ mà đâm vào một cái thùng gỗ.

“Chết tiệt! Cô không phân biệt được phải trái sao?” Lãnh Phong giận sôi lên, trừng mắt cô.

Lâm Tử Hàn sớm sợ đến si ngốc, bị anh gào lên như thế mới tỉnh táo lại, áy náy mà nói ra: “Xin lỗi, tôi quá khẩn trương”. Trong lòng cũng mắng chửi mình thực sự là ngốc đến hoàn hảo, lại có thể ngay cả trái phải cũng không nhận ra, may là đâm vào thùng gỗ, nếu như đâm vào tường...

Cô lắc đầu, đưa xe rẽ vào ngõ nhỏ.

Lúc lâu sau, tắt laptop. Cuối cùng cũng bỏ rơi được đối phương, Lãnh Phong yếu ớt mà thở hắt ra, nghiêng người tựa lưng vào ghế ngồi.

Lâm Tử Hàn dừng xe ở ven đường, sau khi thở dài một hơi mới chuyển hướng Lãnh Phong, nói: “Phong ca, tiếp theo nên làm sao bây giờ?”

Khi ánh mắt đang nhìn hướng bên cạnh, giữa lúc đang mộng, sắc nhợt nhạt trên gềnh dựa, toàn bộ là máu loãng đỏ tươi. Người đàn ông luôn luôn lạnh lùng trấn nhẹ nhịu lại, dường như đang chịu đựng đau đớn cực điểm.

“Anh trúng đạn rồi?” Lâm Tử Hàn hơi giật mình mà nhìn anh, luống cuống nói.

Thấy anh đau đến không muốn phản ứng với cô, Lâm Tử Hàn một lần nữa khởi động động cơ, hoảng loạn nói: “Tôi đưa anh đi bệnh viện, anh cố chịu nha”.

“Không được đi bệnh viện!” Lãnh Phong thoáng ngẩng đầu, gian nan nói.

“Nhưng mà vết thương của anh quá nặng”. Lâm Tử Hàn không khỏi phân trần, hướng tới bệnh viện, một mặt an ủi: “Đừng sợ, tiêm tuy rằng rất

đau, nhưng chỉ xuống một chút, một lúc sau thì tốt rồi...”

“Dừng xe!” Giọng nói Lãnh Phong càng lạnh giá như sương lạnh tháng mười, người phụ nữ chết tiệt này! Anh nhìn như người sợ tiêm sao?!

Lâm Tử Hàn sợ hãi, xe kết một tiếng dừng ở ven đường.

“Không thể đi bệnh viện! Không thể đi! Hiểu chưa?” Chỉ cần anh đi, đời này anh cũng không cần giả mạo! Anh cảm thấy bản thân nếu nói tiếp với cô nữa, không bị vết thương hành hạ đến chết cũng bị cô làm cho tức chết rồi!

Lâm Tử Hàn vô thức A một tiếng, lúc này mới nghĩ đến anh là bị thương do súng, đi bệnh viện chẳng khác nào tự động đưa mình vào tay cảnh sát.

Chương 68: Trúng đạn 2

Cô lập tức quyết định trước tiên tìm một chỗ giúp anh xử lý vết thương một chút, nhưng mà..., cô có thể đưa anh đến nơi nào đây? Trong nhà? Đỗ Vân Phi sống ở sát vách.

“Nhà anh ở nơi nào?” Cô nhìn anh hỏi, người sau thực sự đã vô lực không thể giải thích với cô nhiều như vậy. Giữ lại được một nửa khẩu khí, cũng thực sự đã dùng sự an toàn của mình để xen vào việc của người khác.

Lâm Tử Hàn bắt đầu đi, chỉ có thể lái xe hướng đến thôn Ninh Thủy, hiện tại sắc trời đã bắt đầu tối, đi tắt qua đường nhỏ về nhà, chắc là sẽ không có ai phát hiện.

Cô để xe tại một chỗ bí mật ở đầu thôn, đỡ Lãnh Phong đang suy yếu nhắm mắt đi về nhà.

May là trong thôn đèn đường rất ít hoặc là bị phá hủy, hoặc là bị đánh cắp, dù cho có vài người ngẫu nhiên nhìn thấy, cô cũng chỉ cúi đầu, che giấu đi qua. Người qua đường cũng đều chỉ biết là uống say.

Cuối cùng cũng an toàn đi vào trước phòng của mình, phòng trong truyền đến tiếng hỗn độn của đàn piano, Lâm Tử Hàn nhíu mày, biết Tiểu Vương Bát Đản kia lại giày vò đàn piano của mình.

Tiểu Thư Tuyết đang để đôi chân trần nhỏ bé bắt đầu vui đùa giẫm lên đàn piano giật mình, cuống quýt trượt xuống từ những phím đàn đen trắng, tiếng đàn hỗn độn cũng theo đó mà dừng lại.

“Mẹ, con vốn là lấy tay đánh đàn, sau đó mới dùng chân”. Làm chuyện xấu bị bắt, Tiểu Thư Tuyết gãi đầu chậm rãi nói ra, mắt to xinh đẹp hiếu kỳ mà chuyển lên trên người Lãnh Phong.

“Mau giúp mẹ lấy chăn trên giường ra”. Lâm Tử Hàn héch cằm chỉ vào hướng giường, hiện tại không phải thời gian giáo huấn nó, tạm thời để cho nó một con đường.

“Oh!” Không bị ai phê bình, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết lại tươi cười một lần nữa, chạy nhảy về phía giường, đem hết khí lực từ lúc bú sữa mẹ lấy chăn trên giường toàn bộ lôi xuống mặt đất.

Lâm Tử Hàn khó khăn lắm mới đem thân thể cao to nặng nề này đẩy lên trên giường, nhưng mà tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Cô một chút chủ trương cũng không có.

“Mẹ, Lãnh...”

“Chú Lãnh”. Lâm Tử Hàn cắt ngang lời tại lúc con bé chưa mở miệng, con bé này hề gặp người thì gọi ba ba, thói quen này không thể sửa được.

“Mẹ, chú Lãnh làm sao vậy? Chú Lãnh chảy máu”. Tiểu Thư Tuyết nghĩ mà sợ nhìn Lãnh Phong nằm trên giường nói.

Lâm Tử Hàn lau mồ hôi trên mặt: “Không được làm ồn chú Lãnh”. Nói xong quay người đi ra phòng ngủ.

Tiểu Thư Tuyết đợi sau khi Lâm Tử Hàn đi ra ngoài, leo lên trên người Lãnh Phong, bàn tay nhỏ nhắn ấm áp xoa mồ hôi ẩm ướt trên trán anh, cúi xuống tai anh nói: “Chú Lãnh, chú có đau không? Chú phải ngoan, cháu giúp chú thôi thôi sẽ không đau!” Giọng nói hồn nhiên mà ngây thơ.

Lãnh Phong hơi mở mắt, liền đối diện với đôi mắt to chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sữa rất đáng yêu.

“Lâm Thư Tuyết!!” Lâm Tử Hàn sau khi gằm lên giận dữ, buông nước nóng cùng với hòm thuốc trong tay, xóc thân hình nho nhỏ của Tiểu

Thư Tuyết lên, vút Tiểu Thư Tuyết trên ghế sofa giống như ném một con mèo nhỏ.

“Mẹ... Tại con giúp chú Lãnh thôi thôi”. Tiểu Thư Tuyết ghé vào ghế sofa, tủi thân mà nhìn cô.

“Con nằm ở đó không được nhúc nhích!” Lâm Tử Hàn mắt tròn xoe, con bé làm sao lại đem những chiêu lừa của người lớn kia dùng đến trên người Lãnh Phong. Vết thương kia, thôi có thể tốt được thì cô cũng tìm toàn bộ thôn cùng đi thôi.

“Anh cố chịu đựng, tôi giúp anh rửa sạch vết thương”. Lâm Tử Hàn thở sâu, hai tay run rẩy cởi quần áo của anh, cô lần đầu tiên giúp một người đàn ông cởi quần áo, mặt của cô có chút hơi nóng lên, tay cũng run rẩy đến lợi hại.

Lãnh Phong suy yếu chậm chậm liếc mắt nhìn cô, chế nhạo nói: “Ít ở chỗ này giả bộ ngây thơ, cũng không phải chưa thấy qua thân thể đàn ông, mau giúp tôi lấy viên đạn ra”.

“Ai giả bộ ngây thơ!” Lâm Tử Hàn bị anh kích thích như thế, tăng thêm lực tay, rất không ôn nhu mà cởi áo anh ra.

Cô bị vết thương bỗng nhiên hiện ra trước mắt dọa cho hoảng sợ, vết thương tuy rằng không chảy máu nữa, lại phát tím phát sưng càng lợi hại. Cô hít lấy một hơi, cố nén thôi thúc muốn té xỉu, dùng khăn nóng rửa sạch bên ngoài vết thương.

“Mẹ, con cũng phải nhìn”. Tiểu Thư Tuyết mới nói ra, Lâm Tử Hàn liền trừng mắt nhìn cô khế nói: “Trở về nằm!” Thân thể đàn ông có cái gì nhìn đẹp đẽ! Hơn nữa tanh mùi máu như thế!

Tiểu Thư Tuyết oh một tiếng, chỉ có thể không tình nguyện quay về sofa nằm úp sấp tại chỗ.

Lâm Tử Hàn lấy ra con dao nhỏ đã khử trùng, run rẩy bắt tay vào lấy thịt thối trên miệng vết thương, tiếp theo dùng cái nhíp lấy viên đạn bị bắn vào.

Lãnh Phong kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh từng hạt rơi ra trên cổ màu đồng, Lâm Tử Hàn biết anh nhất định rất đau, thế nhưng cách này làm lần đầu, cô cũng không phải bác sĩ chuyên nghiệp.

Bởi vì sợ hãi, tay cô run rẩy càng thêm lợi hại.

“Cô có thể đừng run lên nữa được không”. Giọng nói cứng rắn mà suy yếu vang lên.

Lâm Tử Hàn lúng túng, một lần nữa thở sâu để dẹp đi sự sợ hãi dưới đáy lòng .

Sau một thời gian dài qua đi, viên đạn cuối cùng cũng được thuận lợi lấy ra, sau đó Lâm Tử Hàn thay anh băng bó vết thương, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Cô kinh hãi, liếc mắt nhìn Lãnh Phong, chân tay lập tức trở nên luống cuống.

Tiểu Thư Tuyết trượt xuống từ trên ghế sofa , một bước chuồn mất chạy tới cửa lớn.

“Không được mở cửa”. Lâm Tử Hàn hạ giọng nói, Tiểu Thư Tuyết ghé vào trên khe cửa nhìn ra ngoài sau đó trở về, báo cáo: “Mẹ, là ba ba Đỗ, ba ba Đỗ nói có rất nhiều đồ ăn”.

“Cả ngày cũng chỉ biết ăn”. Lâm Tử Hàn tức giận nói, nhìn về phía Lãnh Phong nằm trên giường, phát hiện trên mặt anh xuất hiện vẻ mặt không được tự nhiên, cô cũng không quên, anh cùng với Đỗ Vân Phi trong lúc đó là quan hệ mèo và chuột.

“Tôi đi mở cửa”. Cô cười tà đứng dậy.

Lãnh Phong kiềm chặt tay cô, biết rõ cô là trêu cợt mình, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra hai chữ: “Cô dám?!”

Lâm Tử Hàn cười hắc hắc, khẩu thị tâm phi (miệng nói một lời lòng nghĩ một nẻo) nói: “Lần này tạm tha cho anh thôi”.

Cô mới không phải người không có lương tâm như vậy đâu, Lãnh Phong là cứu cô mới bị thương, cô làm sao có thể khiến anh rơi vào trong tay cảnh sát? Chỉ là, cô rất ngạc nhiên, tại sao anh lại phải cứu cô? Hơn nữa làm thế nào có chuyện khéo léo như vậy?

Chương 69: Bị thương

Tiếng gõ cửa chuyển đến từ ngoài cửa, tiếng “bang bang” kéo Lâm Tử Hàn đang đi vào cõi thần tiên lại, trong lòng chỉ buồn bực anh ta làm sao còn chưa đi chứ?

“Tử Hàn! Anh biết em ở bên trong! Mở cửa nhanh đi”. Ngoài cửa Đỗ Vân Phi giương giọng nói.

Lâm Tử Hàn quỳnh lên, nói với Tiểu Thư Tuyết: “Con mau nói cho ba ba Đỗ của con biết, nói mẹ đã ngủ, nhưng không được nói chú Lãnh đang ở nhà chúng ta nha”.

“Vì sao?”

“Mười vạn câu hỏi vì sao, sau này hỏi giáo viên đi”.

Lại là câu này, Tiểu Thư Tuyết bất mãn mà bĩu miệng nhỏ nhắn.

“Mau lên”. Lâm Tử Hàn hướng tới vẻ mặt đang suy nghĩ của con bé.

Tiểu Thư Tuyết gật đầu, quay ra ngoài cửa hô: “Ba ba Đỗ, mẹ nói mẹ đang ngủ”

Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa thì phun một ngụm máu tươi ra ngoài, Tiểu Vương Bát Đản hôm nay đáng chết, thực sự là ngốc đến đáng yêu. Ngoài cửa Đỗ Vân Phi cũng sững sốt, khẽ cười một tiếng nói: “Tử Hàn, là như vậy sao?”

Không có cách nào, Lâm Tử Hàn không thể làm gì khác hơn là tự mình ứng phó rồi, giọng nói rõ ràng: “Vân Phi, đã trễ thế này có chuyện gì hôm khác nói sau, em thực đã đi ngủ”.

Đỗ Vân Phi cho rằng đây chỉ là cô mượn cớ trốn tránh mình, cười khỏ một tiếng nói: “Thực ra cũng không có chuyện gì, chỉ là qua xem em đã ăn cơm chưa thôi”.

Lâm Tử Hàn vội nói: “Em đã ăn cơm ở bên ngoài rồi”.

“Vậy được rồi, em tiếp tục ngủ, anh hôm khác lại tới tìm em”. Đỗ Vân Phi bắt đầu nói, chần chờ đi ra sân.

Nghe tiếng bước chân xấu hổ đi xa, Lâm Tử Hàn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, buông mắt xuống lại thấy hai tròng mắt trêu tức của Lãnh Phong đang nhìn chăm chăm mình.

“Có cái gì buồn cười, còn không mau nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, đừng chết ở chỗ này của tôi!” Lâm Tử Hàn quẫn bách tròng mắt liếc anh một cái, khom lưng bắt đầu thu thập những thứ hỗn loạn.

Lãnh Phong thực sự mệt mỏi, không có sức lực, ý thức thanh tỉnh cùng mơ hồ toát ra, cuối cùng cũng không chống lại được thúc dục của sự đau đớn, nặng nề mà ngủ.

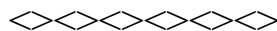
Anh ngủ rất an tâm, ngủ rất bình thản, không hiểu anh lại có thể tín nhiệm được người phụ nữ đàn độn này! Tín nhiệm mà đem sinh tử tồn vong của mình giao cho cô.

Tuy rằng anh cũng nghi ngờ cô là Lâm ca phái tới lừa gạt tròng mắt của mật thám, cũng nghi ngờ cô là người nằm vùng do cảnh sát phái tới, nhưng vẫn là bằng lòng xuất thủ cứu giúp cô, yên tâm ở tại chỗ này.

Lâm Tử Hàn sau khi dọn dẹp sạch sẽ hết mọi thứ mới tiến vào phòng ngủ, Tiểu Thư Tuyết thực sự đã tìm một chỗ trống trên giường mình ngủ.

Cô than nhẹ một tiếng, giúp hai người trên giường một lớn một nhỏ kéo chăn lên, thuận tiện nấu bát mì ăn xong ngủ trên ghế sofa .

Ngày này cũng xác thực đã từng muôn màu muôn vẻ, cô cũng mệt mỏi phục dịch đến hết lực cạn khí không còn nghĩ đến cái khác nữa.

Tia nắng vừa mới tới, Lãnh Phong liền bị thứ mềm mại trên mặt liên tục nhúc nhích quấy nhiễu cho tỉnh lại, mở mắt, liền thấy khuôn mặt phóng đại vô cùng đáng yêu gần trong gang tấc.

“Chú Lãnh, chú tỉnh rồi? Có thể chơi với cháu không?” Tiểu Thư Tuyết cười tủm tỉm nhìn anh, tuy rằng Lâm Tử Hàn lúc đi nghìn dặm vạn bảo con bé không thể đánh thức người ta, nhưng mà nó thật sự quá buồn chán! Cho nên...

Lãnh Phong mỉm cười với cô bé, thân thể giật giật, vết thương chỗ vai vẫn đau đến lợi hại như cũ.

“Chú Lãnh, chú còn đau không? Chú đói chưa?” Tiểu Thư Tuyết không đợi anh trả lời, trượt xuống từ trên người anh, dọn bàn ghế chạy tới phòng bếp bưng tới một bát cháo trắng biết nấu từ lúc nào.

Lãnh Phong khẽ cau mày, nhìn chằm chằm bát cháo trắng Tiểu Thư Tuyết mang tới, sắc đen trong đầu truyền tới mắt. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương kia, dường như một khắc nữa sẽ làm rơi bát lớn trong tay.

Anh muốn đưa tay đón bát cháo của con bé, thân thể không thể động đây chút nào, chỉ có thể thất bại đưa tay buông xuống giường. Tiểu Thư Tuyết đem bát đặt ở trên bàn bên giường, dùng cái muôi bón một chút cháo đến cạnh miệng anh, giống như mẹ lừa trẻ con mở miệng “A” một tiếng.

Lãnh Phong dở khóc dở cười há miệng, tiếp nhận cháo trắng nó đưa tới này, tối hôm qua chưa ăn, anh đã sớm đói đến bụng đói kêu vang rồi.

Chỉ là, cháo này sao lại lạnh thế? Nhưng lại có chút mùi vị khác thường. Nghĩ Lâm Tử Hàn người phụ nữ kia lúc đầu nhất định không phải bình thường, đồ vật không bình thường cũng thấy kì quái.

Vừa nuốt cháo trong miệng vừa đánh giá gian nhà đơn sơ này, tối hôm qua không có nhìn kỹ, ngày hôm nay chợt nhìn xuống. Tò mò đây có phải chỗ người ở sao? Gian nhà tuy rằng không tính quá nhỏ, chỉ có điều nhìn thế nào cũng giống như phòng của đã qua sáu mươi năm? Nội thất cũ kĩ đơn giản, còn không có cả sàn nhà, thấy thế nào cũng giống như là khu của dân chạy nạn!

“Chú Lãnh, ăn ngon không?” Tiểu Thư Tuyết cười hì hì hỏi.

Không thể ăn! Lạnh không nói, ngay cả một chút rau cho vào cháo cũng không có!

“Ăn thật ngon, cảm ơn cháu, cô bạn nhỏ”. Lãnh Phong cười khỏ nói ra, nghi ngờ tại sao không nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ ngu ngốc kia!

“Mẹ cháu đâu?” Anh mỉm cười mà nhìn Tiểu Thư Tuyết hỏi.

Tiểu Thư Tuyết không chút suy nghĩ nào nói: “Mẹ đi tặng hoa cho người yêu của chú xinh đẹp”.

Chú xinh đẹp! Lãnh Phong không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, xưng hô thế này thực sự khiến anh cảm thấy bất nhã. Đang khó xử, cửa lớn truyền đến một tiếng mở khóa, ngay sau đó là bóng dáng của Lâm Tử Hàn xuất hiện ở trước mặt hai người.

Lâm Tử Hàn nhìn hai người trên giường, lại nhìn sang bát cháo trong tay Tiểu Thư Tuyết, kinh hãi kêu một tiếng rồi vọt lại đó, hồn hên nói: “Con cho chú Lãnh ăn cái gì?”

“Ăn cháo”. Tiểu Thư Tuyết giơ tay chỉ bát cháo, tựa như báu vật đưa tới trước mặt cô.

Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa hôn mê trên mặt đất, vội la lên: “Cháo này là từ buổi tối ngày hôm trước! Đã sớm ời!”

Chỉ nghe “Phác” một tiếng, cháo còn lại trong miệng Lãnh Phong trong nháy mắt phun ra tất cả. Hôm trước??? Ôi?! Mặt của anh, giờ đây bị một tầng xanh đen vây kín.

Chương 70: Bị thương 2

Ánh mắt phần hận gắt gao mà nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn, trách không được anh cảm thấy mùi vị kia là lạ! Té ra...

“Chú Lãnh nói ăn thật ngon”. Tiểu Thư Tuyết vô tội mà chớp hai mắt, nhìn Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn nhìn Lãnh Phong, lại có chút đồng tình, lại có chút không nhìn được mà cười rộ lên, mở miệng nói lắp: “Xin lỗi, chuyện này không liên quan đến tôi”.

“Không liên quan đến cô? Cháo buổi tối ngày hôm qua cô còn giữ làm cái gì?” Lãnh Phong chán nản, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt của anh tất cả đều là lửa giận.

“Tôi hôm qua vội một đêm chưa kịp thu thập, sáng sớm ngày hôm nay lại ra khỏi cửa, tôi không nghĩ tới Tiểu Thư Tuyết sẽ...” Tiếp đó cô cũng không nói gì nữa, bởi vì sắc mặt của anh trông rất dọa người!

Lãnh Phong liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết, biểu tình trên mặt thoáng hòa hoãn một chút, tuy rằng nhớ tới bản thân vừa ăn phân nửa bát cháo thiêu đã cảm thấy buồn nôn, nhưng mà thấy Tiểu Thư Tuyết đáng yêu, tức giận của anh không tự giác mà tiêu.

Lâm Tử Hàn thấy sắc mặt anh đã tốt không ít, cầm túi hàng đã mua qua bên cạnh nói: “Tôi vừa mới tới bệnh viện mua chút thuốc ngoại thương, trước giúp anh đổi thuốc được không”.

Nói xong bắt đầu rửa sạch vết thương cho anh, thoa thuốc sau đó thay băng mới, bận xong mới chuẩn bị nấu ăn cho anh.

Tiểu Thư Tuyết đợi được lúc Lâm Tử Hàn rảnh rồi thì vội hỏi: “Mẹ, chocolate của con đâu?”

“Đứa nhỏ bướng bỉnh, mẹ cũng đã mệt chết, còn muốn mẹ mua thứ đắt gì đó sao”. Lâm Tử Hàn giận dữ vỗ vỗ đầu của nó, lấy từ trong túi một cái hộp màu vàng đưa vào tay nó.

“Mẹ, sau này con sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho mẹ”. Tiểu Thư Tuyết lấy được chocolate, rất xun xoe mà nói.

“Chờ con kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, mẹ đã già phải bò trên mặt đất rồi”. Lâm Tử Hàn tức giận nói, đi ra khỏi phòng ngủ nấu bữa sáng.

Chỉ chốc lát sau, liền bung cháo thịt nóng hôi tói.

Lãnh Phong nhìn chằm chằm bát trong tay cô, trên mặt xuất hiện một chút sợ hãi khiến cho Lâm Tử Hàn dở khóc dở cười, cô ha ha cười nói: “Yên tâm đi, tôi không phải Lâm Thư Tuyết”.

Lãnh Phong do dự một chút, mới há miệng tiếp nhận cháo cô đưa tới, nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp trước mặt kia, anh nhất thời đem hình tượng của cô đánh đồng với lão xử nữ nhũ nhận.

Lâm Tử Hàn bị anh nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, cúi thấp đầu tiếp tục đưa tới từng muỗng từng muỗng cháo thịt tới bên miệng anh. Một lúc sau, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: “Ngày hôm qua anh tại sao lại phải cứu tôi?”

Lãnh Phong tránh tầm mắt kia, hời hợt nói: “Vừa vặn đi ngang qua, quá kích động, hiện tại hối hận muốn chết”. Anh cũng không thể nói là bởi vì định vị vệ tinh biết đối phương đang theo dõi cô anh mới chạy đi cứu cô.

“Cảm ơn anh”. Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú, dốc hết lòng cảm kích nói, bởi vì cô, anh mới có thể bị thương thành như vậy. Trong lòng của cô

rất là băn khoăn.

Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, giọng nói thản nhiên: “Tôi là vô tình phải cứu cô, cô không cần cảm ơn tôi”.

“Mặc kệ là cố ý hay vô tình, tôi đều cảm ơn anh”.

Lãnh Phong không hề mở miệng, hai người rơi vào một trận trầm mặc, vì không cho bầu không khí quá mức xấu hổ, Lâm Tử Hàn dùng giọng nói cực độ oan khuất oán hận nói: “Nhưng mà tôi cũng là bởi vì anh mà xin nghỉ một ngày, còn bị trừ tiền lương đó”. Tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng vẫn là rất đáng tiếc.

Một lần nữa Lãnh Phong nhìn về phía cô, mĩa mai nói ra: “Cô có đúng là muốn tôi bồi thường cô hay không”.

Một ngày tiền lương?? Với anh mấy nghìn lần cũng không có vấn đề gì, tiền đổi với anh mà nói, không thể so sánh với đất vàng đáng giá!

“Xem giọng điệu của anh, bồi thường cũng là bình thường thôi”. Lâm Tử Hàn quyết định mặt dày mày dạn tới cùng, vừa nãy còn một bộ dạng cảm động người ta đến rơi nước mắt, lúc này lại bắt đầu tính toán chi ly.

Lãnh Phong cảm thấy mình không thể lại cùng cô nói chuyện tào lao tiếp nữa, bằng không bị khinh bỉ sẽ chỉ là bản thân mình.

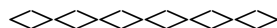
“Mẹ, con muốn đi ra ngoài chơi”. Tiểu Thư Tuyết thúc đầu gối Lâm Tử Hàn nói.

Lâm Tử Hàn yêu thương mà nhìn con bé nói: “Đi thôi, tìm Tiểu Oánh tỷ tỷ chơi đi”.

“Được”. Tiểu Thư Tuyết cười vui vẻ, quay người bước nhanh chạy qua cửa, Lâm Tử Hàn nhìn phía sau con bé nói to: “Không được đến sông

nghịch nước biết không?”

“Đã biết, mẹ”. Giọng nói Tiểu Thư Tuyết biến mất tại cửa.

Trong phòng làm việc, Lâm Tử Hàn đang len lén xem lướt qua về chi tiết giải thi đấu đàn piano, thỉnh thoảng ghi lại tin tức quan trọng lên trên sổ.

Ở trong phòng làm việc, dù cho cô làm việc riêng, Từ Nhạc Phong cho tới bây giờ cũng không nói cô nửa câu, đương nhiên, chỉ cần đừng quá là tốt rồi.

“Tử Hàn, đã đưa đoạn phim quảng cáo tới Dĩ Tinh chưa?” Từ Nhạc Phong vừa thu xếp loại băng trong tay vừa hỏi.

Lâm Tử Hàn đóng trang web, nói: “Sáng sớm đã gọi nhân viên chạy việc bên ngoài đưa đến rồi”.

“Tốt”. Lời của cô vừa dứt, cửa phòng làm việc bị người khác đột nhiên đẩy ra, trong lòng Lâm Tử Hàn kinh ngạc dồn sức ngồi thẳng người, nhìn vào Duẫn Ngọc Hân trước cửa.

Từ Nhạc Phong nghe thấy tiếng động, cùng lúc nhìn về phía cửa, nhìn người vừa mới tới sau đó cười tươi nói: “Tiểu thư thân mến của tôi, lại qua đây đây hổng cánh cửa sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Duẫn Ngọc Hân theo thói quen nhếch lên, đi tới bên người Từ Nhạc Phong nhu mì nói: “Ký Phàm lúc này lại đi công tác sao? Đã ba ngày thế nào vẫn chưa trở lại?”

Từ Nhạc Phong bật cười mà nhìn chằm chằm cô: “Bảo bối, em quá coi trọng anh rồi? Em cho rằng Ký Phàm sẽ nói hành tung của mình cho anh biết sao?”

“Anh cùng anh ấy không phải giao tình rất tốt sao?” Duẩn Ngọc Hân cũng không tin lời của anh, hỏi mọi người khắp công ty, cư nhiên không ai biết đến, mỗi lần đều là như thế này, lặng lẽ đi, lặng lẽ đến. Cô rất nhanh bị anh dẫn vật điên rồi!

Chương 71: Độc lòng chăm sóc

“Anh thực sự không biết”. Từ Nhạc Phong bắt đầu dĩ nói: “Anh cũng đang chờ lão nhân gia đó lúc nào xuất hiện, có thật nhiều văn kiện đều đang chờ cậu ấy kí tên”.

“Anh thực sự không biết à?” Sự thất vọng nhiễm trên mặt cười của Duẫn Ngọc Hân.

“Thực sự không biết”. Từ Nhạc Phong thề son sắt.

Duẫn Ngọc Hân lắc lắc mặt “Oh” một tiếng, quét mắt sang Lâm Tử Hàn bên cạnh, sau đó bóng dáng mất mát đi ra ngoài khiến cho người ta nhìn rất đau lòng.

Từ Nhạc Phong thở dài lắc đầu, nói thật ra anh rất đồng tình với Duẫn Ngọc Hân, gần người lạnh lùng như thế, vị hôn phu hành tung bất định, cô thật sự là sớm mốc meo.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn hướng Duẫn Ngọc Hân biến mất, nghi ngờ hỏi: “Tổng tài lại đi công tác sao?”

“Em hẳn là có hai ngày không nhìn thấy tổng tài đại nhân sao?” Từ Nhạc Phong đảo cặp mắt trắng dã, chưa thấy qua nhân viên không quan tâm đến nội bộ công ty như thế.

Lâm Tử Hàn hi hi cười gượng nói: “Em không lưu ý thôi”.

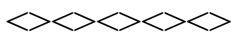
“Suốt ngày đi công tác, ai biết cậu ta đi lêu lổng ở đâu”. Từ Nhạc Phong có chút tức giận bất bình nói, bây giờ muốn tìm cậu ta ký một chữ, chờ dài cả cổ cũng chờ không thấy bóng dáng của cậu ta.

“Sản nghiệp công ty lớn như vậy, đi công tác cũng rất bình thường thôi?” Lâm Tử Hàn cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp.

“Dù cho muốn đi công tác cậu ta hoàn toàn cũng có thể phái người đi, căn bản không cần phải cậu ta tự mình chạy”. Từ Nhạc Phong từ trước đến nay đều cảm thấy chuyện có chút quái dị, nghĩ đại thiếu gia nhất định là tới chỗ nào phong hoa tuyết nguyệt đi.

“Được rồi, em thu dọn một chút chuẩn bị tan ca thôi”.

“Em đi đây”. Lâm Tử Hàn đã sớm thu thập xong mọi thứ, chỉ chờ anh ra lệnh thôi.

Trong phòng, Tiểu Thư Tuyết đang ôm bình hoa thủy tinh tựa như báu vật đưa tới trước mặt Lãnh Phong: “Chú Lãnh, chú xem Tiểu Ngư Ngư, còn có thật nhiều bóng nhiều màu, thật nhiều người cho Tiểu Thư Tuyết bóng nhiều màu”.

Lãnh Phong liếc mắt nhìn bóng nhiều màu trong bình hoa thủy tinh, cũng không phát giác ra điểm dị thường bên trong, sờ sờ đầu cô bé nói: “Bóng nhiều màu thật đẹp”.

“Chú Lãnh, chờ chú không đau, chú sẽ mua cho cháu chứ?”

Lãnh Phong cân nhắc, lại cười nói: “Sẽ”.

“Cảm ơn chú Lãnh”. Tiểu Thư Tuyết vui mừng mà chạy, thiếu chút nữa đụng vào Lâm Tử Hàn đang vừa vặn vào cửa, Lâm Tử Hàn kêu lên sợ hãi tránh sang một bên, nói: “Con muốn đâm chết bà mẹ già này của con sao”.

“Mẹ, con đi tìm Tiểu Oánh tỷ tỷ chơi”.

“Nhớ phải quay về dùng cơm nha”. Lâm Tử Hàn dặn dò, đón bình hoa từ tay con bé, bày hướng cửa. Liếc mắt nhìn bóng dáng cô bé rời đi, đi đến hướng phòng ngủ.

Thấy Lãnh Phong đang tỉnh, đi tới quan tâm nói: “Vết thương tốt nhiều chưa?”. Nói đồng thời nâng người anh tựa lên trên gối.

“Tốt hơn nhiều”. Lãnh Phong gật đầu, giọng nói trước sau như một vẫn bình thản, ở một phòng nhỏ buồn bực hai ngày, anh cảm thấy bản thân cũng nhanh muốn nổi điên.

Vốn là anh có thể tìm A Nghị đưa anh quay về biệt thự cạnh biển, nhưng mà ở đây nhiều người hỗn độn, dạng như anh còn muốn chạy sợ là không dễ dàng.

Lâm Tử Hàn đột nhiên nhớ tới cái gì, hoảng nói: “Đúng rồi, khi tôi trở về, phát hiện xe của anh bị mất”.

Không phải là người trộm chứ? Nếu như đúng, cô thật có tội lớn.

Lãnh Phong không chút hoang mang mà nhìn cô một cái: “Tôi gọi người đem xe đi”.

“Oh, hù chết tôi”. Lâm Tử Hàn vỗ vỗ ngực, một dáng điệu hoảng sợ không ngừng. Lập tức hỏi: “Ngày hôm nay có ai đến đây không? Tiểu Thư Tuyết có quấy rối anh hay không?”

Cô trước khi đi làm nghìn dặn vạn bảo Tiểu quý gây sự kia không được phép quấy rối bệnh nhân.

Lãnh Phong không đáp hỏi lại: “Cô bình thường đi làm thì bỏ con bé ở nhà như thế sao?” Trong giọng nói lộ vẻ nghi vấn, nếu như đúng, người

mẹ như cô cũng xem là quá giả tạo thôi?

Lâm Tử Hàn xấu hổ cười cười, phủ nhận nói: “Không phải đâu, tôi bình thường đi làm đều gửi nó ở nhà dì Vương bên cạnh, dì ấy sẽ giúp tôi trông, dù sao nhà ở cùng một sân, dì ấy suốt ngày cũng không có chuyện gì làm”.

“Đứa bé đáng thương”. Anh nói, không rõ tại sao mình lại đi thương cảm đứa bé nhà người ta, rõ ràng không có quan hệ gì cùng anh không phải sao?

Đối với con gái, Lâm Tử Hàn vẫn đều cảm thấy thẹn với nó, chỉ là cuộc sống bức bách, cô thật sự không có cách khác.

“Tự anh xem TV đi, tôi đi nấu cơm”. Bởi vì chột dạ, Lâm Tử Hàn không muốn bàn lại trọng tâm câu chuyện này, đứng dậy giúp anh mở TV, không may chính là TV ngay cả nửa điểm tín hiệu cũng không có, mở tới mở lui cũng là một mảnh trắng xóa.

“Ha ha, có lẽ bên trong lại lỏng”. Lâm Tử Hàn áy náy mà cười cười, tắt TV, nhìn sang bốn phía, cầm lấy một quyển tạp chí trang điểm trên bàn đưa cho anh: “Nếu không thì anh xem trước một chút tạp chí thôi”.

Lãnh Phong đón nhận tạp chí, thuận tiện mà lật nhìn thoáng qua, nhú mày, giơ tay lên, tạp chí rơi xuống mặt đất.

“Sao vậy?” Lâm Tử Hàn bắt mắt nhặt tạp chí lên, dù cho anh không muốn xem, cũng không cần không nể tình ném trên mặt đất như thế.

“Cô cảm thấy thích hợp để tôi xem sao?” Lãnh Phong trừng mắt với cô nói, bên trong chỉ là giới thiệu đồ trang điểm có bán, phân nửa là giới thiệu trang phục nữ giới! Cô lại có thể đưa loại tạp chí này cho anh xem?

Lâm Tử Hàn hạ mắt xuống nhìn cuốn tạp chí, đúng là không quá thích hợp, quên đi, mặc kệ anh ta, thời gian buồn chán vô vị sẽ nhanh qua đi.

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết được cho là muốn ra ngoài chơi này giờ lại khóc sụt sùi trở về.

Lâm Tử Hàn ngồi xổm người xuống, nghi hoặc mà đánh giá con bé: “Làm sao vậy? Tiểu Oánh tỷ tỷ làm gì con?”

Tiểu Thư Tuyết một mặt lật tay vuốt nước mắt, một mặt tủi thân nói: “Tiểu Oánh tỷ tỷ không chơi với con, ba ba Tiểu Oánh tỷ tỷ muốn dẫn chị ấy đi xem cá heo biểu diễn, mẹ, con cũng muốn xem cá heo biểu diễn, con cũng muốn ba ba...”

Chương 72: Độc lòng chăm sóc 2

Lâm Tử Hàn xót xa, mỗi lần con bé nhắc tới muốn có ba ba, trong lòng của cô luôn luôn có vụn phần khổ sở, bởi vì cô căn bản không biết ba của nó là ai, cô không cho nó ba ba mà nó vẫn muốn.

“Tiểu Thư Tuyết ngoan, Tiểu Thư Tuyết không khóc, mẹ lúc rảnh rồi thì mang con đi xem cá heo biểu diễn có được hay không?” Lâm Tử Hàn đem sự chua xót từ trong đáy lòng áp xuống, dịu dàng an ủi.

“Con không cần! Con muốn ba ba! Con muốn ba ba đi cùng con!” Tiểu Thư Tuyết không nghe theo mà giậm chân khóc rờn nói.

“Mẹ đi đâu tìm ba ba cho con đây!” Lâm Tử Hàn khóc không ra nước mắt mà nhìn chăm chăm con bé, cô cố kìm nén lại tình cảm, thực sự là người nào làm cho con bé bất định.

“Tiểu Oánh tỷ tỷ có ba ba, Hạo ca ca cũng có ba ba, vì sao con không có! Con cũng muốn...”

Nguyên bản lòng Lâm Tử Hàn đang chua xót bị tiếng khóc của con bé cho tâm phiền ý loạn, không thể nhìn được nữa mà quát: “Mẹ không phải nói qua cho con rất nhiều lần sao, ba ba của con đã chết, người đã chết sẽ không có, con có biết hay không?”

Tiểu Thư Tuyết bị cô gào lên như thế, ngừng khóc ngay tức khắc, im miệng mà nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn bị mình chọc giận.

Lâm Tử Hàn biết mình làm con bé sợ, một tay kéo nó ôm vào trong lòng, an ủi: “Xin lỗi, mẹ không phải cố ý muốn phát hỏa với Tiểu Thư Tuyết, con phải ngoan”.

“Mẹ, con sẽ ngoan...” Tiểu Thư Tuyết tỏ vẻ hối lỗi.

Lãnh Phong nhìn vào đôi mẹ con đang ôm lẫn nhau mà khóc, trong lòng có một tình cảm đặc biệt xệt qua, là đồng cảm? Hay là thương hại? Chính anh cũng giải thích không rõ sự đau lòng này.

Cơm tối qua đi, Lâm Tử Hàn cắt hoa hồng ở trong sân, dùng giấy màu bó lại tại phòng khách, buổi tối chuẩn bị cho tốt sáng sớm mai cũng không cần thức dậy sớm như vậy, dù sao gói kỹ bên ngoài, sáng sớm vẫn còn tươi.

“Mẹ, đẹp không?” Tiểu Thư Tuyết luôn an phận cười hì hì kéo góc tay áo của Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn quan sát Tiểu Thư Tuyết đom đống cài bông hoa hồng đỏ vào bím tóc, giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một chút, nói: “Đẹp, giống như đầu con ghé thiếu một cái sừng!”.

“Thư Tuyết mới không phải là con ghé”. Tiểu Thư Tuyết bất mãn kháng nghị, chứng tỏ nó bất mãn đối với kiểu xưng hô này .

Lâm Tử Hàn khanh khách nở nụ cười, dặn dò: “Đừng chạm loạn, cẩn thận lại bị gai đâm vào tay”.

Tiểu Thư Tuyết một bên gật đầu, một bên đưa tay tóm lấy hoa hồng trên bàn, Lâm Tử Hàn bị con bé đánh bại triệt để, lắc đầu không nói với nó nữa, dù sao có nói cũng là vô ích.

“Chú Lãnh, mẹ nói cháu giống một con ghé nhỏ”. Giọng nói trách cứ của Tiểu Thư Tuyết vang lên, Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, phát hiện người đàn ông đang nên nằm ở trên giường kia đứng bên cạnh mình không biết khi nào.

Lãnh Phong mỉm cười sờ sờ đầu con bé, đưa tay cầm lấy một bông hoa hồng đỏ thắm, đặt ở giữa mũi người người. Ánh mắt lướt qua cửa sổ rơi

vào sân nhỏ đầy hoa hồng kia.

Lâm Tử Hàn đánh giá anh, nói: “Anh làm sao lại đứng dậy? Anh không thể lộn xộn, vết thương như vậy...”

“Yên tâm đi, không chết được!” Lãnh Phong thản nhiên cắt ngang cô, trầm mặc hai giây nói: “Lúc này cô còn chạy khắp nơi được? Sống không nhàm chán sao?”

“Nếu không làm sao bây giờ? Tôi cũng không thể mang theo Tiểu Quỷ đến chỗ tránh tị nạn được. Khỏi cần kiếm tiền nuôi gia đình sao? Hơn nữa, người ta có ý muốn tìm tới chỗ trốn của tôi thì cũng đều là như nhau cả sao?”

“Cô thật đúng là xử sự không sợ hãi, lạc quan ghê ghớm”. Giọng Lãnh Phong mỉa mai nói.

“Cảm ơn đã khích lệ, anh ngồi đi”. Lâm Tử Hàn vội đứng lên, tìm một cái ghế bày ra cho anh ngồi xuống, chỉ sợ anh không nghĩ tới chuẩn bị nút vết thương”.

Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, cửa truyền đến một giọng nói vui vẻ của một cô gái: “Tiểu Thư Tuyết, nhanh đi ra để dì Lâm Lâm ôm một cái!”

Tô Lâm Lâm!? Lâm Tử Hàn kinh hãi, cũng không quản Lãnh Phong có là người bệnh hay không, cuống quýt kéo cánh tay anh đến bên trong góc phòng giấu đi, tóm lấy một cái giỏ hoa úp lên trên đầu anh.

Còn chưa kịp kiểm tra một lần, hình dáng của Tô Lâm Lâm liền đi vào.

“Lâm Lâm... cậu tới rồi”. Lâm Tử Hàn xoa xoa tay, ha ha cười nói.

Tô Lâm Lâm đón nhận Tiểu Thư Tuyết hướng tới trong lòng mình, hoài nghi đánh giá Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn bị cô quan sát càng thêm không được tự nhiên, len lén liếc mắt nhìn qua Lãnh Phong trong góc phòng lúc này nhất định rất không hài lòng, cười nói với Tô Lâm Lâm : “Tại sao lại nhìn mình như thế?”

Tô Lâm Lâm hít hít mũi, giả vờ thật thà nói: “Tại sao trong căn phòng nhỏ của cậu mình cảm giác được có hơi thở của đàn ông, ngửi thấy được mùi vị của đàn ông”.

Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy dạ dày có một trận buồn nôn đang nhúc nhích, ôm bụng nôn khan một tiếng, nói: “Cậu có thể đừng nói buồn nôn như thế được không”.

Tô Lâm Lâm không để ý tới cô, chuyển hướng Tiểu Thư Tuyết trong lòng lừa nói: “Thư Tuyết ngoan, nói cho dì Lâm Lâm, tối hôm qua có ba ba nào của con tới? Là ba ba nào đưa mẹ đi ngủ đến lúc tỉnh dậy? Nói cho dì, dì Lâm Lâm mua cho con thật nhiều bóng nhiều màu, mỗi ngày cho con nghe tiếng chuông La Mã”.

Tiểu Thư Tuyết vừa nghe có chuyện tốt như vậy, há mồm lớn tiếng nói: “Ba ba Đỗ tới, ba ba Đỗ đưa cho mẹ thật nhiều đồ ăn sau đó thì đi”. Về phần chú Lãnh, mẹ nói qua, không thể nói ra, nếu không chú Lãnh sẽ bị người khác giết chết.

“Chỉ là như vậy sao?” Tô Lâm Lâm không quá tin tưởng nói, dù cho chỉ là như thế này, lòng của cô đã rất khổ sở, con gái chính là ti tiện, rõ ràng chính là sợ hãi biết kết quả, hết lần này tới lần khác còn thích hỏi.

Lâm Tử Hàn tức giận trợn trắng mắt, nói: “Tô Lâm Lâm, cậu nói gì vậy, nói như mình mỗi ngày ở trong phòng giấu kẻ ác”.

“Cũng đúng vậy, đầu năm nay điên cuồng nhất cũng chính là Tiểu quả phụ các cậu”.

Lâm Tử Hàn chán nản, quát: “Cậu không cần miệng mình một cước đá cậu ra ngoài!”.

Tô Lâm Lâm ngậm miệng hi hi cười, ánh mắt rơi vào đám hoa hồng đang được sửa đầy trên bàn, miệng lại bắt đầu liếm chỗ khô, một bộ dạng không chịu đựng được oa oa kêu lên: “Lâm Tử Hàn, cậu tại sao vẫn còn tặng hoa cho người đàn bà kia? Người ta chính cậu đến chết, cậu còn mỗi ngày tặng hoa cho cô ta?! Cậu dạo lại có chút khí phách có được hay không?”

“Thế nào mới tính là có khí phách?” Lâm Tử Hàn không hiểu nói.

Tô Lâm Lâm hàm hừ nói: “Nếu đổi lại là mình, nhắm ngay giữa bó hoa thổ đờm, tung vào hai tầng thuốc bột gây ung thư, lại thêm một chút các loại phấn bột gây dị ứng da”.

“Quá độc ác thôi?” Lâm Tử Hàn nghe được toàn thân sớn hết tóc gáy lên.

Chương 73: Tránh né

“Ngẫm lại thời gian cô ta ác độc mà chinh lại cậu, sao cậu không cảm thấy tàn nhẫn”.

“Ha ha, hơn nữa đây là hoa hồng tự tay mình chọn, lãnh phí đáng tiếc, cậu chưa nghe nói qua sao, tặng người ta hoa tay cũng lưu lại hương”. Muốn nhổ nước bọt vào trong bó hoa đó, cô đứng là không nổi.

“Coi cậu đó, kia là dạng không có tiền đồ! Thảo nào tuổi còn trẻ mà bị đàn ông từ bỏ”. Tô Lâm Lâm trơ trẽn nói mỉa mai. Lập tức hi hi nở nụ cười, dùng giọng điệu rất bà tám tiếp tục nói: “Thật không rõ Tiêu tổng của các cậu kia là mù như mắt chó sao, cứ nhiên lại thích loại người ngực to không nỡ”.

“Lâm Lâm, nói cho cậu biết một bí mật nhỏ, người đàn bà kia ngực không có lớn như cậu”. Ngoài cửa vang lên tiếng cười của một cô gái, ngay sau đó đầu của Vương Văn Khiết từ ngoài cửa dò xét mà tiến vào, cười nhỏ chuyển thành cười to đi đến.

Mồ hôi Lâm Tử Hàn đều muốn chảy xuống, thế nào càng ngày càng nóng nực, một lần nữa trộm liếc nhìn một cái Lãnh Phong trong góc phòng, người phía sau đã gỡ giỏ trúc trên đầu xuống, sắc mặt cũng đã chuyển sang xanh ngắt.

Không phải là khiến anh uất ức một chút, có cần giận đến nỗi này không? Lâm Tử Hàn dưới đáy lòng thầm nghĩ nói.

Sax...., tại trước mặt một người đàn ông thảo luận vấn đề này, xác thực có điểm không thích hợp. Hết lần này tới lần khác hôm nay hai bà tám lại tới họp thành một đám chợ.

“VẬY sao? Ngực của cô ta lớn như thế nào?” Tô Lâm Lâm tò mò hỏi thăm.

Vương Văn Khiết lại cười ha ha một trận, vẻ mặt mập mờ nói: “Cụ thể chỉ sợ rằng Tiêu tổng của chúng ta mới biết được”.

“Văn Khiết, cậu thật là xấu xa”. Tô Lâm Lâm nở nụ cười, không biết xấu hổ nói: “Đúng rồi, ngoại hình của Tiêu tổng các cậu thế nào? Tính tình có được hay không? Nếu không thì giới thiệu cho mình biết, mình cảm thấy mình so với người đàn bà kia thích hợp với anh ta hơn”.

Vương Văn Khiết từ trong tay ôm qua Tiểu Thư Tuyết, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tiểu Thư Tuyết thuận tiện nói: “Cái này cậu phải hỏi Tử Hàn, em ấy cùng Tiêu tổng giao tiếp so với mình nhiều hơn”.

Tử Hàn một bên cắt nhánh hoa hồng một bên cân nhắc nửa ngày nói: “Ngoại hình tuy rằng không tồi, nhưng tính tình siêu cấp không được, quái gở! Cao ngạo! Lạnh lùng...! Nói chung cùng giám đốc Duẫn tuyệt đối là được!”

Tô Lâm Lâm kinh ngạc nửa mở miệng nửa trừng mắt cô, thế nào mà toàn bộ khuyết điểm để cho một người như anh ta chiếm hết? Chuyển hướng Vương Văn Khiết: “Thật là thế này sao?”

“Không sai biệt lắm”. Vương Văn Khiết ngửi ngửi hoa hồng trong tay nói.

“Mình đây lại mộng tưởng hảo huyền toi công sao?”

Vương Văn Khiết khẽ cười một tiếng, nói: “Đàn ông có tiền, hoặc là biến thái, hoặc là không biết yêu! Cho nên mình khuyên cậu, ít làm loại việc mộng tưởng hảo huyền vào nhà giàu có đi”.

“Tán thành”. Lâm Tử Hàn gật đầu nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, các cô ấy rất cực tởm lúc nào mới đi đây. Mà trong góc phòng khuôn mặt đẹp trai kia đang căng lên, đã sớm tức giận biến từ xanh sang tím!

“Đã trễ thế này hai người tìm mình làm cái gì?” Lâm Tử Hàn không nói ra không được.

“Một ngày không thấy được em, nhớ em đó”. Vương Văn Khiết cười vươn vai, nói: “Quên đi, chị còn trở về ngủ sớm một chút thôi”.

Lâm Tử Hàn mặt mờ mịt mà cười nói với chị: “Ngày mai chuẩn bị đi vui vẻ cùng Lưu Bằng sao?”

Tô Lâm Lâm giơ tay phải lên, tiếp thêm phần còn lại của cô nói: “Mình đoán, khách sạn Tinh Duyệt?”

“Đầu cậu bị đập hũ lấp rồi sao, suốt ngày chỉ nghĩ đến cái ô uế gì đó”. Vương Văn Khiết tức giận liếc mắt nhìn cô ấy, đi ra ngoài.

Cuối cùng đi một người, giọng điệu Lâm Tử Hàn giả dối, dè dặt mở miệng: “Cậu ngày mai không phải bay sao? Giờ không còn sớm sao không trở về nghỉ ngơi?”

“Không cần, mình ngày hôm nay mới từ Ý bay về, nói cho cậu biết nha, mình trên máy bay gặp được một anh siêu cấp đẹp trai...”

“Dừng!” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà cắt ngang lời cô ấy, nói: “Xin lỗi, mình đối với đẹp trai không có hứng thú”. Cả ngày đều nghe cô ấy nói trên máy bay gặp người xinh đẹp, nghe thấy cái lỗ tai của cô đều nhanh muốn phồng dài ra. Cô bây giờ muốn chính là cô ấy nhanh lên đi về ngủ đi.

Tô Lâm Lâm độ lượng nhìn cô nói: “Tử Hàn, mình thế nào lại cảm thấy cậu ngày hôm nay là lạ? Chắc chắn là phạm phải chuyện gì xấu hổ! Mình cần phải tra ra điều không đúng!”

Nói xong vọt đứng dậy hướng tới phòng ngủ, Lâm Tử Hàn quỳnh lên, vội kéo tay cô ấy: “Mình nào có phạm chuyện nào quá xấu hổ đâu! Thật không có!”

“Không có mới là lạ!” Tô Lâm Lâm vùng vẫy suy nghĩ muốn thoát khỏi tay cô, kéo vào giữa phòng, cũng không biết ai tranh chấp ai, một tiếng kính hô vang lên đồng thời, song song ngã xuống nền đất.

Ghế dựa, giỏ, chai lọ bốn phía rơi xuống đất. Lâm Tử Hàn nhắm mắt lại, mặc cho đau đớn kéo đến.

Nhưng mà, đau đớn không có tìm tới cô, trợn mắt, mới phát hiện mình đang ngã xuống một khuôn ngực ấm áp, mà chủ nhân của cái ôm này lại có thể là...

Trùng mắt nhìn lên hai con ngươi sáng chói rét lạnh kia, lòng của cô trong nháy mắt run rẩy giật mình, choáng váng!

Tô Lâm Lâm bị đánh ngã sang bên kia kêu thảm bò lên từ mặt đất, ánh mắt lạc vào trên người hai người đang ở trong góc, sững sốt. Một lúc lâu mới kịp phản ứng, một tiếng huýt sáo dài tràn ra từ trong miệng cô ấy: “Lâm Tử Hàn! Còn dám nói không có tàng gian!”

Lâm Tử Hàn bị cô ấy lớn giọng rống lên, vọt từ trong lòng Lãnh Phong đứng lên, tiện thể nâng Lãnh Phong dậy từ trên mặt đất. Vội vàng đặt ngón trỏ trên môi ý bảo cô ấy im lặng, nói: “Cậu nhỏ giọng chút, không phải như cậu nghĩ đâu, anh ấy chỉ là một người bạn bình thường của mình, chúng mình chuyện gì cũng không có”.

“Vậy sao?” Tô Lâm Lâm hồ nghi liếc mắt nhìn cô, đánh giá người đàn ông đẹp trai không có giới hạn trước mắt, hai mắt trong nháy mắt phóng ra hào quang, nghĩ thầm người đàn ông này rất đẹp trai, cũng không biết có tiền hay không.

Mặc kệ có tiền hay không, trước tiên biết rồi hãy nói, vẻ mặt đang cười của cô ấy bỗng nhiên thay bằng nụ cười quyến rũ mê người, nói với Lãnh Phong: “Chào anh, rất hân hạnh được biết anh, tôi tự giới thiệu một chút. Tôi tên Tô Lâm Lâm, là bạn tốt của Lâm Tử Hàn. Nghề nghiệp là tiếp viên hàng không, ba vòng... Hì hì... Sau này sẽ nói cho anh biết, tôi thích nhất là làm chuyện kiếm sống, ghét nhất chuyện rửa bát, thích nhất người đàn ông chính là... giống như anh”.

Chương 74: Ái muội

Bộ dạng Lâm Tử Hàn điên cuồng muốn ngắt, chà xát cánh tay nổi đầy da gà, người phụ nữ này, hết thuốc chữa. Tô Lâm Lâm trừng mắt liếc cô, chuyển hướng Lãnh Phong, chờ mong phản ứng của anh.

Lãnh Phong chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn cô ấy, không để ý đến nhiệt tình của cô ấy, hắng giọng vẻ mặt không có chút ý hòa hoãn nào, quay người, đi về hướng phòng ngủ.

Sự nhiệt tình của bản thân bị coi là cặn bã, Tô Lâm Lâm mười vạn phần bất mãn trừng mắt với cái bóng của anh, nói: “Người bạn này của cậu quá tự đại rồi”.

Lâm Tử Hàn ha hả cười gượng nói: “Xấu hổ, anh ta là một người câm điếc, cho nên mới phải...”

“Người câm điếc?” Tô Lâm Lâm xuất hiện một biểu tình thất vọng, thực sự là đáng tiếc, một đại soái ca như thế! Ông trời quả thật là công bằng!

Lâm Tử Hàn dè dặt nói van nài: “Anh ta ở nhà của mình hai ngày, cậu cũng đừng nói ra ngoài ha”.

“Làm sao sợ mình nói ra?” Tô Lâm Lâm liếc nhìn cô nói.

“Dù sao... Thanh danh không tốt thôi”.

Tô Lâm Lâm cười một tiếng nói: “Cười chết người đi mất! Thanh danh của Lâm Tử Hàn cậu cho tới bây giờ sẽ không quá tốt chứ? Mới hai mươi bốn tuổi mang theo con nhỏ thủ tiết, đã sớm là đại tin tức của thôn Ninh Thủy”.

“Cậu đừng nói móc mình nữa”. Lâm Tử Hàn lắc lắc mặt nói.

“Được rồi, mình không nói là được, mình đi đây!” Tô Lâm Lâm vui cười nói, khi đi không quên nói lớn với người cầm điếu trong phòng: “Anh đẹp trai, tôi đồng cảm với anh, thương cảm anh, nhưng tôi còn phải đi!”.

Đợi cô đi rồi, Lâm Tử Hàn mới dắt Tiểu Thư Tuyết ngáp liên tục vào phòng ngủ, để cho con bé ngủ ở giường lớn ở trong góc phòng.

Bên kia giường lớn, Lãnh Phong nghiêng nghiêng tựa ở đầu giường, cho tới bây giờ đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô. Lâm Tử Hàn mới tiếp xúc đến tầm mắt của anh rất nhanh mà rũ mi mắt xuống, áy náy mở miệng nói: “Xấu hổ ha, tôi cũng không muốn”. Không muốn nhét anh vào trong góc phòng, không muốn đề lên anh, lại càng không muốn nói anh là người cầm điếu!

Lãnh Phong có nén lửa giận dưới đáy lòng, cau mày nói: “Tổng tài của các cô, thực sự có xấu xa như vậy sao?”

Lâm Tử Hàn sừng sốt, nhìn anh, làm sao nhắc tới anh ta?

“Kỳ thực cũng không phải xấu xa đến như vậy, chỉ là tính cách kém một chút, không thích hợp làm bạn trai của người khác mà thôi”. Lòng của anh ta vẫn không xấu xa, dù sao anh ta đã từng giúp cô, cô vẫn rất cảm kích.

“Như vậy cô biết dạng đàn ông nào mới thích hợp làm bạn trai?” Anh đưa tay ra, một tay nhắc cô lên giữa giường lớn, thân hình cao lớn đề lên, gât gao mà nhìn chằm chằm cô.

Bàn tay lớn vuốt ve cầm mảnh khảnh của cô, nếu như không thể cho anh một câu trả lời thỏa mãn, anh sẽ tiếp tục làm động tác tiếp theo!

Lâm Tử Hàn kinh hãi, kinh ngạc theo dõi vẻ mặt đẹp trai gần trong gang tấc của anh, anh đây là đang làm gì đó?

Không kịp nghĩ sâu sắc, cô vặn vẹo thân thể bắt đầu giãy dụa, trong miệng vội vàng nói: “Anh mau buông, anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện tôi muốn làm”. Lãnh Phong cười tà một tiếng, cúi người, môi liền rơi lên trên môi của cô, đem bất mãn của cô, chửi rủa của cô cùng hôn vào trong bụng.

Lâm Tử Hàn mộng! Anh ta có thể hôn cô lần thứ hai sao? Lần trước là bởi vì che giấu, lần này lại là bởi vì sao? Cảm giác xa lạ ấm áp trong miệng, lại cảm thấy quen thuộc.

Vào lúc gần bó, tất cả đều là mùi vị của nhau.

Lâm Tử Hàn càng giãy dụa, Lãnh Phong lại càng muốn hung hăng mà hôn cô, mặc kệ là bởi vì sao hôn cô. Lúc này, anh chỉ biết mình muốn như vậy, muốn lại một lần nữa thưởng thức mùi vị thuộc về cô.

Trong lúc nhất thời hai người trên giường dây dưa không rõ, nguyên bản giường lớn không quá ổn định tức thì bị khiến cho lắc lư liên tục. Cho dù anh bị thương, Lâm Tử Hàn nho nhỏ vẫn không phải là đối thủ của anh.

Cuối cùng, Lâm Tử Hàn có thể cắn răng một cái, tâm hung ác, nắm tay nhỏ nhắm ngay vết thương của anh đánh xuống. Một chiêu này quả nhiên hữu hiệu, chỉ thấy người đàn ông trên người kêu lên một tiếng đau đớn, dừng lại tất cả động tác.

Đạt được khoảng trống, Lâm Tử Hàn cuống quýt anh giãy dụa đi xuống từ trên người, chỉnh lý sợi tóc bị làm cho rối loạn, đặc ý nhìn phía anh đang cực lực chịu sự thống khổ.

Mặt Lãnh Phong âm trầm ho nhẹ một chút, trêu chọc nói: “Cô cảm tình con trâu hay sao? Khí lực lớn như vậy”.

“Tôi chính là cảm tình con trâu”. Lâm Tử Hàn dương đầu lên một chút, vừa hừ vừa nói.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tử Hàn đang bó lại hoa hồng tối hôm qua chưa bó lại hết, cô không hề nôn đơm vào giữa bó hoa, cũng không hề rắc lên thuốc dị ứng, mà là ngâm nga trong lòng một khúc nhạc phun một chút nước hoa lên trên.

Mặc dù là nước hoa thấp kém mua tại chợ đêm, nhưng vẫn rất thơm, cô thỏa mãn ngửi ngửi, đang chuẩn bị mang theo Tiểu Thư Tuyết ra ngoài thì lúc xoay người thiếu chút nữa đụng vào một người bên cạnh.

Lâm Tử Hàn bị bóng người cường tráng phía sau làm cho hoảng sợ, vỗ vỗ ngực bất mãn nói: “Ban ngày trời sáng anh không ở trên giường nằm chạy tới đây hù dọa người làm cái gì?”

Lãnh Phong nhìn cô thản nhiên mở miệng: “Tôi bây giờ đi về”.

“Nhanh như vậy? Vết thương không đau?” Lâm Tử Hàn đánh giá anh nói.

Đau là đau, nhưng cũng không thể vẫn ở chỗ này thôi? Không nói Đỗ Vân Phi cả ngày chạy qua đây, thì mấy bà tám kia cũng khiến cho anh không thể nhìn được nữa. Muốn dưỡng thương tích tốt, chí ít phải nửa tháng, chỉ sợ công ty cùng trong nhà từ trên xuống dưới muốn rối loạn.

Anh không trả lời vấn đề của cô, mắt nhìn quần áo trên người chẳng ra cái gì cả, nói: “Chồng cô có quần áo mặc để ra ngoài không?” Mặc thành như vậy đi ra ngoài, không bị người khác cười chết mới là lạ.

“Chồng tôi đã chết được ba năm, kiếm đâu quần áo của anh ấy cho anh mặc đây?” Lâm Tử Hàn trợn trắng mắt, tức giận nói.

Đánh giá áo sơ mi quần tây trên người anh, không có vấn đề gì mà, đó chính là cô đặc biệt đi chợ đêm mua về đây chứ.

Chương 75: Lừa dối

Lãnh Phong nâng cánh tay lên, nói: “Cô để cho tôi ra ngoài như này sao?”

“A, chỉ là không nhìn rõ hình dáng cơ thể, không nhìn kĩ thì nhận không ra rồi”. Lâm Tử Hàn hi hi cười nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Được rồi, anh chờ tôi một chút”.

Nói xong đi đến hướng phòng ngủ, khi bước ra trên tay có thêm chiếc áo khoác tây trang, rõ là chiếc áo kia của Tiêu Ký Phàm ngày đó định ném đi.

Lâm Tử Hàn không phân trần đã phủ lên trên người anh, lùi về phía sau một bước thỏa mãn gật đầu: “Chà, kích thích vừa vặn”. Lãnh Phong nhìn thoáng quá áo khoác tây trang, cười như không cười nhìn cô.

Lâm Tử Hàn cũng không thấy anh tươi cười quái dị, cầm lấy giấy bút trên bàn bắt đầu tính toán, một mặt nói: “Ấu phục này giá gốc chỉ ít năm vạn, xem ra không phải hàng second hand, lại xét anh là cứu tôi mới bị thương, như vậy, tôi tính nhận lại của anh một nghìn tệ là được rồi”.

Lãnh Phong kinh ngạc nhìn cô, cái này cũng thu tiền của anh? Hơn nữa, bản thân dùng tiền mua quần áo của chính mình, hình như có chút không thể nào nói nổi rồi nhỉ?

“Thế nào? Không muốn?” Lâm Tử Hàn đại lượng chạm vào quần áo trên người anh, dụ dỗ nói: “Anh nhìn xem, đây quả thực là số đo vừa với

yêu cầu của anh, hàng hiệu quốc tế gì đó bán cho anh một nghìn tệ, không thể sao chép nữa”.

Không thể sao chép! Xác thực là không không thể sao chép! Nhưng mà vì sao anh cứ cảm thấy bị người khác biến thành con khỉ để đùa giỡn chứ? Không, phải nói bị bản thân đùa giỡn. Lãnh Phong nhìn chăm chăm cô nói: “Tôi nợ trước!”

Lâm Tử Hàn phóng khoáng mà vung tay, nói: “Không thành vấn đề”. Nói xong cầm lấy bản ghi chép trong tay, tiếp tục nói: “Anh ở chỗ này ăn uống điện nước tôi sẽ không tính cho anh, nhưng hai chiếc áo sơ mi, hai cái quần tây tặng thêm hai trăm tệ, cái này anh phải chi tiền cho tôi, nguyên tắc cơ bản này, anh không phải chồng của tôi, cho nên tôi không có nghĩa vụ mua quần áo cho anh, anh đã hiểu chưa?”

“Tôi đã hiểu”. Lãnh Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ.

“Đã hiểu vạn tuế!” Lâm Tử Hàn hài lòng khép bản ghi chép lại, nói: “Bởi vì là ban ngày, tôi không thể đi ra ngoài cửa với anh, tự anh đi ra từ cửa sau thôi”.

Lãnh Phong dương tay, nâng cằm của cô lên, trong lúc Lâm Tử Hàn kinh ngạc, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, hơi thở phát lên trên mặt cô: “Cám ơn cô”.

“Không cần cảm ơn!” Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu, giẫy ra khỏi kiềm chế của anh, cảm ơn lạnh băng băng như thế, cảm ơn khiến trong lòng cô nổi lên một trận sợ hãi, có lẽ không cần cảm ơn thì thật là tốt!

Lãnh Phong thoát ra khỏi người của cô, đi ra ngoài từ cửa sau.

Tại cửa thôn, A Nghị sau khi đã cải trang đã ngồi chờ ở nơi nào đó, Lãnh Phong mở cửa xe, xe liền chạy nhanh trên đường nhựa nhẵn bóng.

A Nghị nhìn thoáng qua sắc mặt xanh nghiêm nghị của Lãnh Phong từ kính chiếu hậu, dè dặt mà nói ra: “Đại ca, có cái gì cần em hỗ trợ không?”

“Phái người âm thầm bảo hộ an toàn của người phụ nữ ngu ngốc Lâm Tử Hàn kia” Anh thản nhiên mà nói ra.

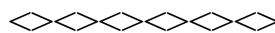
A Nghị thâm sâu, nghi hoặc trong lòng nhưng không có hỏi ra miệng.

Lãnh Phong tiếp tục nói: “Hiện tại người muốn đoạt được kim cương trên người cô ta càng ngày càng nhiều, cô ta bây giờ rất nguy hiểm”.

“Đại ca tiếp xúc cùng cô ta trong mấy ngày này, không phát hiện manh mối về kim cương sao?” A Nghị hỏi. Lãnh Phong miễn cưỡng mà tựa lưng vào ghế ngồi, lắc đầu.

Mấy ngày nay, anh dồn nén lại sẽ không muốn nghĩ lưu ý tới chuyện này, bởi vì anh cũng không cảm thấy một người phụ nữ ngu ngốc như thế, sẽ không là người có kim cương.

Trong tiềm thức, anh đã bắt đầu tin tưởng lời của cô, điều này dường như là một dấu hiệu không tốt!

“Tử Hàn, buổi tối ngày hôm nay về nhà sớm một chút trông con nha”. Trên đường đi làm Vương Văn Khiết liếc mắt nhìn ghế phụ bên cạnh tay lái, Lâm Tử Hàn gật gù ngủ nói.

Lâm Tử Hàn Uhm một tiếng, vẫn nhắm hai mắt: “Chị đêm nay lại muốn đưa mẹ chị đi xem Sắc giới à?”

“Xem cái đầu của em”. Vương Văn Khiết nói gắt: “Hôm nay là ngày sinh nhật bà ngoại chị, chị cùng mẹ tới đó ăn cơm, sáng mai trực tiếp tới

công đi, tự em đi làm nhé”.

“Nhưng mà hôm nay quảng cáo của công ty Dĩ Tinh sẽ phát hành, chị đi được không?” Toàn thân Lâm Tử Hàn ngồi thẳng lên nhìn chị.

“Cùng chị có quan hệ gì, đừng quên chị là người tổ chức”.

“Em nghĩ đến mọi người cấp quan trọng của Dĩ Tinh sẽ tham gia chứ”. Lâm Tử Hàn cười cười: “Em đã biết, em sẽ xử lý công việc tốt hơn”.

“Một phút đồng hồ cũng không cho phép kéo dài, bằng không chị sẽ không chờ em”.

“Vâng, chủ tử!”. Lâm Tử Hàn nâng cao âm lượng.

Đỗ xe xong, hai người cùng nhau đi đến hướng thang máy, đây là thang máy chuyên dụng lên tầng 28 của công nhân viên chức, ít người chờ.

Vương Văn Khiết đang ngắm điện thoại di động mới mua tối hôm qua, ngắm đến mặt mày rạng rỡ.

“Cho em xem một chút đồ vật”. Vương Văn Khiết cười hì hì đưa điện thoại di động đến trước mặt Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn đem bó hoa vòng sang tay khác, dùng tay phải tiếp nhận điện thoại di động của chị ấy. Trên màn hình điện thoại là hai con gấu mập mập đang nhảy ba lê, vừa mới liếc nhìn, Lâm Tử Hàn liền bị dáng múa khôi hài bên trong lôi cuốn, nhin không được khanh khách cười.

“Ai, cái này rất giống Lưu Bằng nhà chị nha”. Lâm Tử Hàn ha ha cười nói.

“Lưu Bằng nhà chúng ta đáng yêu như thế thì chị đã sớm gả cho anh ấy rồi”. Vương Văn Khiết lấy điện thoại di động từ trong tay cô, lúc này,

đình một tiếng cửa thang máy mở ra, hai người phụ nữ theo bản năng hướng đi vào bên trong.

“Ai u!” Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy chỗ thắt lưng bị người ta bóp một cái, chân chệch ra thiếu chút nữa té ngã xuống đất, kèm theo Vương Văn Khiết cũng thiếu chút nữa bị đụng ngã trên mặt đất.

Hai người phụ nữ sững sờ nhìn mỹ nhân ngẩng đầu sai bước, ngoại trừ Duẫn Ngọc Hân còn ai vào đây, lúc này vẻ mặt cô ta đang xem thường mà liếc mắt nhìn hai người, sau đó ôm cánh tay Tiêu Ký Phàm đi vào thang máy.

Lâm Tử Hàn nhìn sắc mặt dần dần cơn giận dữ tụ tập trên mặt Vương Văn Khiết, rất sợ chị ấy nhất thời quá xúc động sẽ xông lên cho người gây chuyện hai cái tát, vội cười hắc hắc nói: “Gấu con khiêu vũ rất đáng yêu”.

Chương 76: Chạm vào vết thương

Vương Văn Khiết cường chế lửa giận ngụ ở trong lòng, nhếch khóe môi lên, cười lạnh nói: “Em vấp vào giám đốc Duẫn một bước, chẳng lẽ không xin lỗi người ta sao? Mẹ em không dạy em qua lễ phép cơ bản nhất sao?”

“Hả?” Lâm Tử Hàn dương miệng lên, nhất thời có chút phản ứng không kịp, chờ khi cô phản ứng kịp nhìn về phía Duẫn Ngọc Hân, cô ta đã sớm chuyển sang xanh mặt môi phát tím ra.

Cô cũng không thể đổ thêm dầu vào lửa nữa, lùi đến bên cạnh Vương Văn Khiết ngoan ngoãn đứng cạnh.

Duẫn Ngọc Hân tủi thân mà nhìn theo Tiêu Ký Phàm từ lúc đó đến giờ vẫn trầm lặng không nói, hi vọng anh có thể vì mình mà ra mặt nói chuyện, đáng tiếc người kia căn bản không có hứng thú với việc nhỏ bé này đó .

Lâm Tử Hàn cũng không liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm đứng đối diện, cùng mọi người đi lên tầng hai tám, Duẫn Ngọc Hân theo Tiêu Ký Phàm đi vào phòng tổng tài.

Sau khi đợi Tiêu Ký Phàm ngồi xuống ôm trọn lấy thân thể của anh từ phía sau, bất mãn nói ra: “Ký Phàm, Vương Văn Khiết kia quá đáng ghét, anh cũng không thể cho cô ta thôi giữ chức vụ đó sao?”

Tuy rằng hiểu chuyện đã xảy ra, Tiêu Ký Phàm vẫn không cảm thấy phiền chán hoặc bất mãn, anh luôn luôn dung túng với cô ta, ôn nhu cười nói: “Vương Văn Khiết thông minh, năng lực làm việc cao, anh không có lý do gì để cho cô ấy thôi giữ chức vụ, không phải sao?”

“Nhưng mà cô ta luôn luôn nhằm vào em”. Duẫn Ngọc Hân bắt mắt hừ một tiếng, tựa vào vai anh.

Khi bàn tay nhỏ bé của cô ta không tính là dịu dàng đụng xuống, chỗ vai một trận đau đớn kéo đến, Tiêu Ký Phàm nhíu mày, kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh thiếu chút nữa đều muốn rơi xuống.

“Ký Phàm, anh làm sao vậy?” Duẫn Ngọc Hân lo âu đánh giá mi tâm (vùng giữa hai đầu lông mày) của anh đang nhíu chặt, anh đây là khó chịu ở chỗ nào?

Sau khi đau đớn giảm một chút, Tiêu Ký Phàm giãn vùng xung quanh lông mày ra, nói với cô ta: “Anh không sao, em về trước đi chuẩn bị một chút lễ phát hành đi thôi”.

“A, được”. Duẫn Ngọc Hân nghe được Tiêu Ký Phàm còn nguyên ý đem công việc giao cho mình, tâm lý có một phần âm áp dào dạt. Trên công việc, năng lực công tác của cô ta cũng không phải kém như vậy, chẳng qua là Tiêu Ký Phàm yêu cầu cao mà thôi.

Duẫn Ngọc Hân đi hướng tới phòng làm việc của mình, vừa lúc đụng vào Lâm Tử Hàn mới cảm hết hoa chuẩn bị trở về phòng làm việc, nguyên bản tâm tình chẳng phải phiền muộn sau khi nhìn thấy cô lại nhớ tới việc ban nãy.

“Giám đốc Duẫn”. Lâm Tử Hàn cung kính chào một tiếng, chỉ sợ làm cho cô ta không hài lòng.

Chỉ tiếc người kia đang vào trúng lúc không hài lòng, khẽ mỉm cười nói: “Lâm Tử Hàn, lễ phát hành quảng cáo đêm này vừa lúc thiếu một nhân viên vệ sinh có kinh nghiệm, cô hi sinh một chút ở lại nhé”.

Lâm Tử Hàn sững sốt, vô thức lắc đầu: “Tôi đêm nay không rảnh, có thể xin nghỉ hay không?”

“Không thể!” Thanh âm lạnh lùng vang lên, Duẫn Ngọc Hân lướt qua cô, quay về phòng làm việc.

“Người phụ nữ xấu xa!” Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn chửi một câu, cô ta trong phút chốc cũng không muốn cô sống dễ chịu! Tiêu thị nhiều nhân viên vệ sinh như vậy, làm sao có thể thiếu chứ! Nhất định là cố ý!

Tiểu Thư Tuyết của cô thật đáng thương, lại phải tăng ca theo mình, nghĩ tới đây, cô lại đột nhiên lại có loại kích động muốn khóc thật lớn.

Sau khi tan ca, Lâm Tử Hàn quả nhiên bị chị Lệ gọi vào tổ Vệ sinh, qua việc chuyển công tác, chị Thanh khách khí hơn với cô .

Khi đang quét sân khẩu chữ T, điện thoại của Vương Văn Khiết gọi tới, để cho cô ra cửa đón người.

“Mẹ, dì Văn Khiết nói mẹ chộc vào nữ quỷ, có đúng hay không?”. Khi trên đường quay về hiện trường lễ phát hành, Tiểu Thư Tuyết ngửa đầu hỏi.

Lâm Tử Hàn vội làm động tác im lặng đối với con bé, hạ giọng nói: “Không được nói lung tung, cẩn thận bị nữ quỷ nghe thấy được sẽ ăn con”.

“Mẹ, con muốn nhìn một chút nữ quỷ là dạng gì”.

“Nữ quỷ sẽ ăn thịt người, con không thể nhìn”.

“A”. Tiểu Thư Tuyết nghĩ đến mà sợ lui lui cái cổ, Lâm Tử Hàn len lén nắm tay con bé chuồn mất tiến về phía hậu trường. Bởi vì dựa theo quy định công ty, người nhà không có khả năng tùy tiện vào công ty.

“Thư Tuyết ngoan, ngồi ở chỗ này không được di chuyển, chờ mẹ trở về biết không?” Cô nghiêm túc mà dặn dò.

Tiểu Thư Tuyết đánh giá gian nhà xa lạ này, rất hợp tác mà gật đầu. Lâm Tử Hàn lại hiểu rõ con bé, nhưng mà muốn con bé yên tĩnh ngồi ở chỗ này chờ, sau đó nhất định sẽ không mạo phạm.

Cứ thế quay người đối diện về mặt hoài nghi của chị Lệ nói: “Chị Lệ, chị ở phía sau sân khấu, phiền chị tiện thể giúp em trông con bé, đừng để cho nó chạy loạn khắp nơi”.

“Đây là con của em?” Chị Lệ trợn trừng hai mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết, nhìn nhìn lại Lâm Tử Hàn.

“Ngoại hình có điểm không giống, đứa con này lớn lên giống ba nó”. Lâm Tử Hàn hi hi cười nói, mọi người đều nói con trai giống mẹ, con gái giống ba, nhất định lớn lên giống ba nó.

Lập tức nói: “Tiểu Thư Tuyết, gọi dì Lệ”.

“Chào dì Lệ”.

Chị Lệ sững sờ mà gật đầu: “Ngoan, Tử Hàn em bận thì đi đi, chị giúp em trông”.

“Cảm ơn chị Lệ”. Lâm Tử Hàn cảm kích lớn tiếng nói, đi ra ngoài giúp một tay. Bởi vì là bạn hàng chính của Tiêu thị, cho nên sẽ có rất nhiều khách nước ngoài đến, tất cả cũng đều yêu cầu phải cực nghiêm ngặt.

Người đã tới không sai biệt lắm, Lâm Tử Hàn đang đặt đồ uống lạnh và bánh ngọt, Từ Nhạc Phong và Tiêu Ký Phàm đi đến từ cửa chính, liếc mắt liền thấy Lâm Tử Hàn đang bận việc

Từ Nhạc Phong sững sờ, nghi hoặc đánh giá một thân quần áo lao động của cô nói: “Tử Hàn, em tại sao lại ở chỗ này?”

Lâm Tử Hàn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện lại càng hoảng sợ, đứng thẳng người nói: “Giám đốc Duẫn để cho em đến đây giúp đỡ, cho nên mới đến”.

“Nhạc Phong, anh không phải là đau lòng chứ?” Giọng nói của Duẫn Ngọc Hân vang lên ở phía sau, mọi người đã nhìn lại qua cửa. Duẫn Ngọc Hân đang đỡ tay một vị phu nhân bước tới hội trường.

Phu nhân toàn thân mặc lễ phục màu đen khí tức quý phái, nước da được chăm sóc thỏa đáng, ngược lại nhìn không ra tuổi tác. Lâm Tử Hàn vừa lúc gặp đại nhân vật thì chỉ nghe tiếng gọi nhàn nhạt của Tiêu Ký Phàm: “Mẹ, mẹ tới rồi”.

Thì ra là hoàng thái hậu của Tiêu thị, Lâm Tử Hàn gục đầu xuống, tiếp tục bắt tay vào làm việc.

Chương 77: Đại náo lễ phát hành

“Ký Phàm, làm sao hôm nay không uống chút rượu nói chuyện cùng với khách vậy?” Tiêu phu nhân cười tủm tỉm nói.

Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, đi qua đoàn người, quay về chỗ từng bạn hàng bắt tay chào hỏi.

Duẩn Ngọc Hân liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, chuyển hướng Tiêu phu nhân nói: “Bác gái, chúng ta chúng ta tới chỗ bên cạnh ngồi một chút thôi”.

Tiêu phu nhân cũng không nói gì theo cô ta ngồi xuống bên cạnh, mà là bắt đầu chuyển hướng đám đông bắt đầu chào hỏi khách hàng, nói những lời khách sáo.

Bà ấy hiếm khi lộ diện tại công ty, trên mặt vẫn luôn giữ được vẻ mạnh mẽ và quyết đoán, giàu kinh nghiệm, do đó ai nấy cũng thấy được, đây là một người phụ nữ đã từng lăn lộn trên thương trường.

Bên trong sân khấu càng ngày càng náo nhiệt lên, Lâm Tử Hàn đang cầm khay đi ngang qua giữa đoàn người, bện đến đầu óc choáng váng.

“Ái chà! Vân Triết, cháu cuối cùng cũng tới!” Tiêu phu nhân tao nhã nghênh đón, nhìn Tạ Vân Triết vừa mới tới, cười nói: “Lâu như vậy, làm sao không đến nhà của chúng ta chơi chứ?”

“Bác gái, hoàn toàn là bởi vì Ký Phàm cậu ấy không rảnh nói chuyện với cháu nha”. Tạ Vân Triết liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm đang nói chuyện với khách hàng, khẽ cười nói.

“Nó từ sáng tới tối bận bịu, nhưng bác rất sẵn lòng nói chuyện với cháu”. Tiêu phu nhân vỗ vỗ tay của mình vui vẻ nói.

“Sau này nhất định hàng ngày đến”. Tạ Vân Triết ha ha cười nói.

“Nói rồi nhất định phải giữ lời đó”

Lâm Tử Hàn mới từ trong phòng cất trữ rượu ra nhìn thấy người thân ảnh cao to đẹp trai ba năm không gặp kia thì kinh hãi sau đó sững sốt hai giây. Buông rượu xuống cúi đầu xoay người bước nhanh vào trong phòng cất trữ, bị anh phát hiện ra mình, có thể kết thúc.

May là con mắt của cô đủ sáng sủa, vỗ vỗ ngực, giữa lúc đang đắc ý, không cẩn thận chạm vào một người. Cô lại kinh ngạc, không hề ngẩng đầu, chỉ xin lỗi. Dù sao ở chỗ này bất kể chạm phải người nào, xin lỗi là đúng không có sai.

“Thế nào? Sợ lão tổng trước đây bắt cô đền vật phẩm sưu tầm sao?” Thanh âm trêu chọc vang lên từ trên đỉnh đầu.

Lâm Tử Hàn sợ hãi, ngẩng đầu thì tiếp xúc với vẻ mặt đẹp trai cười như không cười của Tiêu Ký Phàm, cười căng hết khóe môi cho anh xem so đáng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, nịnh nọt mà hi hi nở nụ cười. Sau đó lập tức cúi đầu, cúi đầu đi đến bên cạnh anh.

Trời ạ! Hy vọng anh ta là đại nhân rộng lượng, không phải nói sự thật chứ!

“Ký Phàm, em lại sững sờ cái gì?” Tạ Vân Triết trêu đùa đi tới, liếc mắt nhìn về hướng anh nói.

“Em đang suy nghĩ, anh tới thật là sớm”. Tiêu Ký Phàm nhìn anh ta, giọng mỉa mai nói ra.

Tạ Vân Triết vô tội mà nhún nhún vai nói: “Điều này không thể trách anh, trên đường kẹt xe”.

“Trách em?” Tiêu Ký Phàm tức giận nói, khẽ uống một ngụm vang đỏ. Tạ Vân Triết cao giọng cười to, lấy một ly rượu từ trong tay bồi bàn bung tới, uống một hơi cạn sạch.

Lâm Tử Hàn trốn ở trong phòng cất trữ, cũng không dám đi ra ngoài nữa, may là nhân viên công tác đều vội, không ai lưu ý đến cô đang lười biếng.

Nghe tiếng động ồn ào của mọi người bên ngoài, còn có giọng nói ôn nhu của người chủ trì, Lâm Tử Hàn khó chịu cực kỳ, chỉ hận vì sao khai mạc một lễ phát hành lại còn phải chuẩn bị nhiều tiết mục như vậy.

Cuối cùng cũng bị hầm đến khi lễ phát hành hoàn tất, tới khi mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, Lâm Tử Hàn xoa xoa cẳng chân đau đến khổ sở, chuẩn bị len lén chuồn đi xem tiểu Quỷ láu lỉnh không ngoan nhà mình.

Mới vừa đi ra khỏi cửa phòng cất trữ, hội trường truyền đến tiếng thét chói tai của Duẫn Ngọc Hân: “Ai nha! Con cái nhà ai vậy? Làm sao chạy vào đây?”

Trong đầu Lâm Tử Hàn ầm ầm rung động một tiếng, thiếu chút nữa đã hôn mê, trời ạ! Đừng đùa nữa! Trong lòng cô ai than thở một tiếng.

Bên phải hội trường gần chỗ để bánh ngọt, cũng không biết Tiểu Thư Tuyết làm thế nào bò lên trên ghế tựa cao. Đang ngồi ở trên ghế, một tay cầm bánh ga-tô chocolate, một tay cầm bánh ga-tô hạt dẻ, lần lượt ăn vào trong miệng.

Trên mặt không có nửa điểm khẩn trương, tự nhiên giống như là ở trong nhà mình.

Sau khi Duẫn Ngọc Hân kêu to một tiếng, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn sang đó, đang dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá một đứa bé vẫn ăn liên tục như cũ.

Tạ Vân Triết và Tiêu Ký Phàm đang nói chuyện phiếm cũng thuận tiện đi tới, khi đang nhìn đến Tiểu Thư Tuyết thì Tiêu Ký Phàm sững sờ trong lòng, ánh mắt như kiếm nhọn nhìn thẳng về phía trên người Lâm Tử Hàn vẻ mặt lo lắng đang trốn ở trong đám người.

Tiêu phu nhân từ trước đến nay luôn thích trẻ con “Ôi” một tiếng, lại muốn đưa tay đi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương xinh đẹp kia: “Cô bạn nhỏ thật đáng yêu, cô bạn nhỏ, ba mẹ của con đâu?”

Tiểu Thư Tuyết nhìn chăm chăm Tiêu phu nhân, tay nhỏ bé vừa nâng lên, bánh ga-tô chocolate toàn bộ trát lên trên quần áo của Tiêu phu nhân. Sau khi trát xong, nhìn kiệt tác của mình khanh khách nở nụ cười.

Vốn dĩ Lâm Tử Hàn đang khản trương đến hai chân phát run, lúc này càng thêm có phần đứng thẳng không được, trời ạ! Cô tại sao có thể mang con bé tới chỗ như này chứ? Tại sao có thể tin tưởng lời của nó, tin tưởng nó sẽ ngoan ngoãn ở lại hậu trường chứ!

“Này, tiểu tử kia, cháu làm sao lại không lễ phép như vậy?” Duẫn Ngọc Hân quát, cuống quýt lấy khăn tay thay Tiêu phu nhân lau bánh ga-tô trên quần áo.

Tiểu Thư Tuyết bị cô ta gào to như thế, lập tức ngưng cười, nghĩ mà sợ nhìn chăm chăm cô ta.

Tiêu phu nhân lại một chút cũng không hề tức giận, vẫn cười tủm tỉm mà hỏi thăm: “Cô bạn nhỏ, ba mẹ của con đâu? Ở nơi nào?”

“Ba mẹ?” Tiểu Thư Tuyết lặp lại, lập tức bắt đầu chuyển động đầu nhỏ nhắn của mình, tìm kiếm. Khi ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tử Hàn thì Lâm Tử Hàn quỳnh lên, đặt ngón trỏ trên môi, thỉnh cầu nó để cho bản thân một con ngựa. (nôm na là cho một đường sống)

Tiểu Thư Tuyết rất ăn ý mà rời ánh mắt đi, một lần nữa bắt đầu tìm kiếm con mồi của mình, cuối cùng, tay nhỏ bé nâng lên, chỉ hướng Tiêu Ký Phàm lớn tiếng hô lên: “Ba ba Tiêu!”

Đoàn người tuôn ra một trận kinh hô, che đi tiếng động người nào đó mạnh mẽ nện xuống sàn nhà, Lâm Tử Hàn ngã ngồi xuống đất, tựa ở đầu tường hít thở sâu.

Ánh mắt mọi người đồng thời rơi vào trên mặt Tiêu Ký Phàm, người sau lại dờ khóc dờ cười mà nhìn chằm chằm tiểu quỷ gây sự kia, dù cho con bé có muốn yêu mến mẹ già này của nó, cũng không cần hại cô như thế chứ?

Chương 78: Đại náo lễ phát hành 2

Về mặt Tiêu phu nhân càng ngạc nhiên mà nhìn về phía con trai mình, trời ơi, nó lúc nào sinh một bé gái xinh đẹp như vậy chứ? Nhưng, nếu như là thật, vậy thật tốt quá, bà đêm nay có thể ôm trở về nhà.

“Bé con! Cháu lại nói bậy bạ gì đó?” Duẫn Ngọc Hân hỗn hển trách cứ, phải chết cô ta cũng không tin, Tiêu Ký Phàm lại có con gái lớn như vậy.

“Còn không nói, ngoại hình thật rất giống”. Tạ Vân Triết chưa e sợ thiên hạ không loạn mà vui cười nói, “Nhìn ánh mắt kia, thực sự là cực kỳ giống”.

Tiêu Ký Phàm trừng mắt liếc anh một cái: “Anh không muốn ở chỗ này ngán ngơ chứ? Đừng để em tới tìm bảo vệ khiêng anh đi ra ngoài”.

“Không! Không cần!” Tạ Vân Triết ha ha cười xua tay.

“Vân Triết, đâu giống chứ, em xem một chút cũng không giống”. Duẫn Ngọc Hân mười phần ghen ghét trừng mắt với anh.

Tiêu phu nhân một lần nữa đánh giá Tiểu Thư Tuyết, kinh ngạc nói: “Sao lại không giống? Bác thấy cũng rất giống nha, thực sự là càng nhìn càng giống!”

Tiểu Thư Tuyết hiếu kỳ mà đánh giá đám người điên này, sau một lúc quan sát cảm thấy không thú vị, cúi đầu bắt đầu ăn tới chocolate nó thích nhất.

Các người cũng đừng nói giống đi! Vẻ mặt Lâm Tử Hàn đau khổ, dưới đáy lòng điên cuồng hô.

Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, nói: “Mẹ, mẹ nhìn đứa bé nhà ai cũng đều cảm thấy giống con trai mình, nếu như con có con gái lớn như vậy, còn không sớm ôm về cho mẹ nuôi”.

Ôm đến chỗ khác nuôi, cũng tốt hơn để con bé theo người phụ nữ ngu ngốc Lâm Tử Hàn sinh sống rồi, anh một lần nữa liếc liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn chân kinh quá độ, khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ rõ ý cười mỉa mai.

“Ai nha! Tiểu tử tông à! Cháu làm sao lại chạy đến nơi đây chứ!” Giọng nói hỗn hển truyền đến, chị Lệ thân thể có vẻ hơi mập mạp chen vào đoàn người, bé Tiểu Thư Tuyết từ trên ghế xuống.

Một người cúi đầu xuống xin lỗi mọi người: “Xin lỗi! Thực sự rất xin lỗi! Tôi tới đây đem con bé đi”. Nói xin lỗi xong, kéo Tiểu Thư Tuyết ra khỏi hướng về sau sân khấu.

Trời ạ! Chị ấy chẳng qua là đi xuống dưới một chút, tiểu tử này làm sao lại bỏ chạy ra ngoài gây họa chứ?

“Con muốn ăn! Con muốn ăn chocolate...!” Tiểu Thư Tuyết vung vẩy chân tay, không nghe theo mà giãy dụa, chị Lệ bị dọa đến vội vàng tăng bước chân, cúi đầu yên lặng không tiếng động bước về phía sau sân khấu.

Tiết mục xen giữa nhỏ bé này cũng không ảnh hưởng đến trình tự bình thường của lễ phát hành, mọi người bắt đầu thân thiện như trước, nhiệt tình mà bắt chuyện, uống rượu.

Nguyên bản Duẫn Ngọc Hân một bụng tức giận sau khi đứa bé rời đi cũng lén lút thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra dáng tươi cười mỹ lệ.

Chỉ có Tạ Vân Triết đang không ngừng nhìn xung quanh hướng sau sân khấu, cười tà lấy khủ tay đung vào trên người Tiêu Ký Phàm, dùng giọng điệu cực kỳ ái muội nói: “Đứa bé này không phải là con của em chứ? Anh nói em ba ngày đi công tác hai nơi, hóa ra là đi sinh con”.

“Anh có ham mê vu tội cho người khác từ khi nào thế?” Tiêu Ký Phàm liếc anh lạnh lùng nói, ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc nhìn hướng sau sân khấu, bất ngờ phát hiện ra tư tưởng của mình, thực ra một chút cũng không bài xích Tạ Vân Triết nói như vậy.

Tiểu Thư Tuyết đích thực rất đáng yêu, Lâm Tử Hàn đơn thuần, trong nháy mắt hiện lên trong ý nghĩ của anh. Anh vội vàng lắc đầu, nỗ lực đẩy những tư tưởng quái dị này ra.

“Nếu không con bé làm sao lại gọi em là ba ba!” Tạ Vân Triết không hề đem sự lạnh lùng của anh để vào mắt, tiếp tục trêu chọc. Thật vất vả mới bắt được cơ hội chế nhạo sự bất cẩn ngôn từ (không nói cười tùy tiện, nghiêm túc) của Tiêu Ký Phàm, anh làm sao lại tùy ý bỏ qua chứ.

“Đứa bé này có một thói quen không tốt, gặp ai cũng gọi ba ba”. Tiêu Ký Phàm vô thức buột miệng nói ra lời giải thích, sau khi nói xong chính mình cũng rất sững sốt, trông về phía Tạ Vân Triết đang mỉm cười càng thêm tà ác.

“Khẳng định là tâm lý không bình thường...” Anh không tình nguyện mà nói bổ sung thêm, nói Tiểu Thư Tuyết bị bệnh tâm thần, quả thực là không phải anh nguyện ý à! Haizzzz, đứa bé đáng thương!

Khi tới gần mười một giờ, lễ phát hành cuối cùng cũng tan cuộc, Lâm Tử Hàn kéo Tiểu Thư Tuyết đêm nay đặc biệt cho cô sự kinh hỉ lớn men theo cửa sau của tòa cao ốc đi ra ngoài.

Mãi sau khi không có bất luận kẻ nào lưu ý tới, cô mới vỗ ngực thở ra một hơi.

Hình bóng hai người một lớn một nhỏ đi trong bóng đêm, ánh sáng mờ của đèn đường chiếu vào trên mặt hai người bày ra sự sung sướng, Tiểu Thư Tuyết cầm que kem vừa nhảy vừa múa đi ở phía trước, Lâm Tử Hàn không chạy mà theo ở phía sau.

“Mẹ, mẹ nhanh lên một chút nha”. Tiểu Thư Tuyết khanh khanh cười quay đầu lại hướng cô nói.

Lâm Tử Hàn một bên cầm điện thoại di động bấm lên số liên lạc, một bên bước nhanh đi theo phía sau con bé nói: “Bảo bối, dì Văn Khiết không rảnh, gọi ai tới đón chúng ta đây?”

“Con muốn ba ba Đỗ!” Tiểu Thư Tuyết không chút do dự lớn tiếng nói.

“Vậy thì ba ba Đỗ, nhưng mà muốn con tới nói với ba ba nha”. Sau khi Lâm Tử Hàn gọi điện thoại đã thông, cô đưa vào trong tai con bé như ném củ khoai lang nóng.

Tiểu Thư Tuyết thành thạo tiếp nhận điện thoại đặt ở bên tai, vẫn như cũ dùng giọng điệu vui sướng của nó nói với đầu kia điện thoại: “Ba ba Đỗ, con và mẹ không về được, mẹ nói muốn nhân tiện bảo ba ba tới đón chúng ta...”

“Này...!” Lâm Tử Hàn sững sốt, trừng mắt với bóng dáng con bé, nó lại muốn làm gì?!

Tiểu Thư Tuyết căn bản coi lời của cô như gió thoảng bên tai, nghiêng đầu nghiêm trang mà tiếp tục nói: “Ba ba Đỗ, ba ba nói muốn tới đón mẹ? Không được, không được... Con và mẹ còn muốn đi xem cá heo biểu diễn nữa, ba ba Trương nói ba ba sẽ đi mua vé...” A? Phía trước làm sao không có đường? Nguyên bản đường vẫn còn rộng lại có thể bị bốn cái chân ngăn cản!

Mặc kệ, nhét điện thoại vào trong túi, hai tay nhỏ bé vịn vào để đi ra, thực ra là ngăn cách hai người qua hai bên.

“Đừng!” Lâm Tử Hàn kinh hãi, làm gì có người dã man như thế! Hơn nữa chủ nhân của bốn cái chân... Lại có thể là Tiêu Ký Phàm và Duẫn Ngọc Hân! Trời ạ! Ngày nay vẫn còn thịnh hành việc tản bộ dưới ánh trăng sao? Ô...

“Này, cháu đang làm cái gì đó?” Duẫn Ngọc Hân bị đẩy lui ra khỏi bên người Tiêu Ký Phàm một bước, tức giận nói, lại là đứa bé đáng chết này!

“Cháu muốn đi qua!” Tiểu Thư Tuyết vô tội ngửa đầu lên, chớp cặp mắt to trong veo như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tủi thân đang nhìn Tiêu Ký Phàm yên lặng phía sau, ngay lập tức vẻ mặt tươi cười mà nói ra, chuẩn bị nói tới một câu vô cùng thân thiết: Ba ba Tiêu.

Chương 79: Khó có được sự ấm áp

Lâm Tử Hàn đoán được con bé muốn làm cái gì, mạnh mẽ xông lên che miệng con bé đi, vội vàng đỡ dành nói: “Nói chú dì khỏe, mau nói”. Nói xong áy náy nhìn về mặt bình tĩnh của Tiêu Ký Phàm, cùng với vẻ mặt giận dữ của Duẫn Ngọc Hân.

“Chú dì khỏe, dì ơi cháu muốn đi qua”. Tiểu Thư Tuyết vẫn như cũ ngửa cổ lên, trông mong nói.

“Đường lớn như vậy, cháu tại sao cần phải đi qua giữa chúng ta chứ?” Duẫn Ngọc Hân bất mãn nói, cúi đầu xuống xem xét váy của mình có bị làm bẩn hay không.

Mà trên chiếc váy phấn hồng, kem sữa trắng hiện ra rõ ràng, phát hiện này làm cho cô ta càng thêm căm tức.

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Lâm Tử Hàn vội cúi đầu bắt đầu xin lỗi liên tiếp, rút khăn tay ra quỳ trên mặt đất thay cô ta lau xuống.

“Tôi làm sao lại xui xẻo như vậy! Mỗi lần gặp phải cô chưa từng có chuyện tốt!” Duẫn Ngọc Hân trừng mắt căm giận mà nói ra, Lâm Tử Hàn một câu cũng không dám nói, quỳ gối dưới chân cô ta ra sức chà lau lên vết bẩn. Trời ạ! Cô làm sao lại sinh ra một oan gia như thế!

“Mẹ, dì ấy chính là nữ quý sẽ ăn thịt người mà dì Văn Khiết nói sao?” Đòi lại là lời nói như sấm vang rất tự nhiên mà nhảy ra từ trong miệng Tiểu Thư Tuyết.

“Cháu nói cái gì? Vương Văn Khiết nói ta là nữ quý!?” Duẫn Ngọc Hân tức giận đến một nắm đưa tay ra bắt lấy Tiểu Thư Tuyết về mặt đang hiếu kỳ mà đánh giá mình, Tiểu Thư Tuyết nghĩ mà sợ lùi đến bên người Tiêu Ký Phàm, nắm lấy ống quần tây trang của anh, đầu nhỏ giấu ở phía sau anh, sợ hãi mà nhìn chằm chằm Duẫn Ngọc Hân đang nổi bão.

“Lâm Thu Tuyết!” Lâm Tử Hàn quát lớn một tiếng, tức giận đến phát run: “Mẹ đời này thất bại nhất chính là sinh ra con một tiểu hồn đản như vậy!”

Lâm Thu Tuyết lúc này đổi lại càng thêm sợ hãi, lắc lắc mặt ấp úng nói khiến cho người ta phun hết máu ra: “Mẹ đừng nổi cáu, mẹ lần sau không cần sinh con ra thì tốt rồi”.

“Nó là con gái của cô?” Duẫn Ngọc Hân kinh ngạc liếc nhìn cô, cô ta lại có thể có con lớn như vậy? Trong lòng đột nhiên có chút may mắn, biết rõ Tiêu Ký Phàm không có khả năng thích Lâm Tử Hàn, cô ta vẫn còn có chút lo lắng. Nếu cô đã là người phụ nữ có gia đình, cô ta cũng không cần lo lắng Tiêu Ký Phàm ngày nào đó uống lộn thuốc mà bị cô ấy câu dẫn.

Về mặt Lâm Tử Hàn cầu xin, áy náy mà cúi đầu xuống, lần này xong rồi!

“Cô tại sao có thể đưa con đến công ty? Còn nữa! Cô biết nó buổi tối hôm nay thiếu chút nữa thì chuẩn bị phá hỏng lễ phát hành chưa?!” Duẫn Ngọc Hân nhìn xuống cô ồn ào, lập tức chuyển hướng sang Tiêu Ký Phàm vẫn đang trầm mặc, giọng điệu nũng nịu nói: “Ký Phàm, công ty làm sao có thể lưu lại loại nhân viên vi phạm nghiêm trọng chế độ công ty được?”

“Xin lỗi, tôi hôm nay thật sự là không có biện pháp nào, không ai giúp tôi trông đứa nhỏ, tôi chỉ còn cách mang tới công ty. Thật xin lỗi, tôi lần sau không bao giờ mang đến nữa”.

“Đâu còn có lần sau! Một lần cũng đã đủ để cô rời đi!” Duẫn Ngọc Hân quát xong, nhìn về phía Tiêu Ký Phàm, hy vọng anh có thể nói một câu, đưa cô ra khỏi Tiêu thị.

Tiêu Ký Phàm chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, một tay ôm lấy Tiểu Thu Tuyết. Trên mặt lãnh đạm lộ ra một nụ cười ấm áp, lấy kem

trong tay Tiểu Thư Tuyết xuống, cung chiều mà nói ra: “Buổi tối trời lạnh, không thể ăn kem, biết không?”

Khi đang nói chuyện, dùng khăn tay lau tay nhỏ bé dính đầy kem, không chút nào để ý đến sự kêu gào của Duẫn Ngọc Hân .

“Chú Tiêu, Tiểu Thư Tuyết đã biết”. Tiểu Thư Tuyết ngọt ngào nở nụ cười ở trong lòng ngực anh.

Hai người phụ nữ cùng lúc ngạc nhiên mà nhìn phía Tiêu Ký Phàm, nụ cười của anh, thật mê người, các cô cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua.

Duẫn Ngọc Hân mỗi ngày ở cùng một chỗ với anh, cũng chỉ là lần đầu tiên thấy anh cười như vậy với một đứa trẻ, cung chiều như vậy. Nguyên bản bị mê hoặc sâu sắc, nhưng nghĩ đến đứa trẻ là con của Lâm Tử Hàn, sự ghen tuông lại bắt đầu tỏa ra, sự say đắm trên mặt bị tức giận che đi.

Một lúc lâu, Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, vươn tay áy náy nói với Tiêu Ký Phàm: “Tiêu tổng, thực sự rất xin lỗi, giao cho tôi”.

“Mẹ, con muốn chú Tiêu ôm thôi”. Tiểu Thư Tuyết đã rụt vào trong lòng Tiêu Ký Phàm.

Hai mắt Lâm Tử Hàn nghiêm khắc, đang chuẩn bị phát cáu, một chiếc xe Audi kết một tiếng dừng lại bên cạnh, ngay sau đó là thân ảnh đẹp trai của Đỗ Vân Phi xuất hiện trước mắt mọi người.

Lâm Tử Hàn nhìn xe là biết của Đỗ Vân Phi, trong lòng nghi hoặc anh ấy làm sao đi nhanh như vậy.

“Tử Hàn, em tại sao lại muộn như vậy mới tan ca?” Đỗ Vân Phi quay lại dò xét mọi người, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tử Hàn.

“Em...”

“Ba ba Đỗ, con muốn xem cá heo biểu diễn!” Lâm Tử Hàn còn chưa kịp mở miệng liền bị Tiểu Thư Tuyết cắt ngang, tiểu tử kia lúc này lại không cần Tiêu Ký Phàm bế.

“Được, ngày mai đưa con đi”. Đỗ Vân Phi cười đưa tay ra đón lấy thân thể của cô bé, lịch sự gật đầu một cái với Tiêu Ký Phàm. Tiêu Ký Phàm giao Tiểu Thư Tuyết vào trong tay của anh, mắt nhìn hai tay trống rỗng, chỉ cảm thấy trong lòng cũng là một khoảng trống không, giống như một đứa trẻ bị người khác đoạt đi món đồ chơi.

“Tử Hàn, lên xe thôi”. Đỗ Vân Phi thay cô mở cửa xe, ôm Tiểu Thư Tuyết lên xe.

“A” Lâm Tử Hàn nhìn Tiêu Ký Phàm cùng sắc mặt chuyển biến tốt rất nhiều của Duẫn Ngọc Hân một cái, xe lập tức khởi động.

“Chú Tiêu hẹn gặp lại!” Tiểu Thư Tuyết ghé vào trên cửa sổ xe, hướng Tiêu Ký Phàm ngoài cửa vẫy tay hét lớn. Trên mặt Tiêu Ký Phàm vẫn là dáng tươi cười ấm áp, chỉ tới khi xe biến mất ở trong bóng đêm, mới khôi phục thành thói quen lạnh giá.

“Thì ra anh ta chính là ông xã của Lâm Tử Hàn?” Duẫn Ngọc Hân cười tủm tỉm nói, thoát nhìn cũng không tồi, lại đẹp trai có tiền, Lâm Tử Hàn chắc là sẽ không rời khỏi anh ta mới đúng.

Tiêu Ký Phàm chẳng qua chỉ xem thường mà cười lạnh một tiếng, không trả lời vấn đề của cô ta, đi về hướng phía ga ra.

Chương 80: Uy hiếp

Trong xe, Đỗ Vân Phi thỉnh thoảng lại đánh giá Lâm Tử Hàn từ kính chiếu hậu, thận trọng lái xe. Lâm Tử Hàn không phát giác ánh mắt của anh, chỉ ôm Tiểu Thư Tuyết xao động bất an tựa lưng vào ghế ngồi, giằng co cả đêm, thiếu chút nữa không bằng hù chết cô, mệt chết cô.

Tiểu Thư Tuyết ghé vào trên cửa sổ xe trong suốt chỉ ra hướng ngoài cửa sổ, quay đầu lại nói với Lâm Tử Hàn: “Mẹ, người nước ngoài”.

Lâm Tử Hàn vẫn tựa lưng vào ghế ngồi như cũ, không lưu tâm nói: “Người nước ngoài không có gì nghiêm trọng, con tới nước ngoài, con cũng là người nước ngoài”.

Tiểu Thư Tuyết “hư” một tiếng, một lần nữa nằm úp sấp quay về hướng cửa trong suốt.

“Tử Hàn, thì ra ông chủ của các em đã có vợ?”

“Có chứ, làm sao vậy?” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn anh.

“Không có việc gì, chúc cho bọn họ thiên trường địa cửu thôi” Đỗ Vân Phi ha ha cười nói, dẫu gì lần trước anh ta đưa mẹ con Lâm Tử Hàn của anh về nhà, vẫn còn một chút khó chịu, thì ra người ta đã có vợ.

“Thối xấu”. Lâm Tử Hàn cười tròng mắt với anh một cái.

Xe chậm rãi dừng lại trước sân nhà Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn đẩy cửa xuống xe, Tiểu Thư Tuyết lại trượt xuống chạy chậm vào trong nhà.

“Cảm ơn anh”. Lâm Tử Hàn cúi người xuống nói với Đỗ Vân Phi.

“Không cần cảm ơn anh...” Đỗ Vân Phi không hề nói gì, còn đang nói trong miệng, trong nhà đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Thư Tuyết: “Mẹ ——!”

Hai người ngoài sân cả kinh, Lâm Tử Hàn vội phóng đi vào trong phòng, trong phòng khách tối om, thân ảnh cao lớn của một người như ẩn như hiện, trong ngực của hắn ta, là Tiểu Thư Tuyết múa máy chân tay giãy dụa không ngớt

“Mẹ... Mẹ ơi...” Tiểu Thư Tuyết bị dọa đến oa oa khóc lớn lên.

“Tách” Một tiếng động vang lên, ánh đèn sáng rực tản ra toàn bộ phòng khách, Lâm Tử Hàn trừng mắt với gã đàn ông giống như đã từng quen biết, kinh hãi nói: “Anh là ai!”

Gã đàn ông trong phòng khách vẻ mặt nghiêm trọng, tay cầm súng vung lên, chỉ hướng Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn vô thức lùi về sau một bước, kinh hoàng mà theo dõi hắn.

“Buông con bé ra!” Sau đó Đỗ Vân Phi đuổi vào vội dùng súng chỉ hướng gã đàn ông kia ra lệnh.

Gã đàn ông mang súng mặc cho Tiểu Thư Tuyết khóc nháo, càng ghì chặt thân thể nhỏ nhắn của con bé, hòng súng nhắm thẳng vào ót Lâm Tử Hàn, lạnh lùng nói: “Đem kim cương giao ra đây! Nếu không tao bóp chết nó!”

“Không nên!” Lâm Tử Hàn luống cuống, gấp đến độ nước mắt chuyển quanh viền mắt: “Tôi không biết kim cương gì đó, tôi thật sự không có kim cương”.

Cô cuối cùng cũng nghĩ tới, người trước mắt này là gã đàn ông ngày đó đánh nhau với Lãnh Phong trong khách sạn, cô làm sao lại xúi quẩy mà cầm nhầm túi của hắn chứ?

“Kim cương gì chứ, Tử Hàn! Em làm sao lại có kim cương?” Đỗ Vân Phi nắm lấy hai vai của Lâm Tử Hàn, lớn tiếng hỏi, anh sợ gã đàn ông kia sẽ kích động thực sự mà bóp chết Tiểu Thư Tuyết.

“Em không biết, em thật không có kim cương theo như lời hắn nói”. Lâm Tử Hàn chảy nước mắt liu lạt lắc đầu, xoay người đối diện gã đàn ông dùng súng cầu xin: “Van xin anh không được thương tổn con bé, không được thương tổn nó nha!”

Gã đàn ông lắc đầu, tàn bạo nói: “Không cầm đúng không, tao...”

“Dừng tay!” Gã đàn ông vừa mới giương cao tay muốn đi bóp cổ Tiểu Thư Tuyết, Đỗ Vân Phi liền lạnh giọng quát: “Anh nếu làm thương tổn đến con bé, tôi lập tức sẽ đưa anh vào trong tù”.

“Dù sao nếu không mang kim cương trở về tao cũng sẽ chết! Lâm ca sẽ không bỏ qua cho tao! Là mày hại tao mất kim cương, cho dù chết, tao cũng muốn kéo theo mày!” Gã đàn ông không đếm xỉa đến, nếu như không phải người phụ nữ này cầm túi của hắn đi, hắn có thể vẹn toàn mà báo cáo kết quả nhiệm vụ, làm sao lại sẽ rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?

“Anh lúc đó căn bản là không nói trong túi có kim cương, tôi làm sao biết chứ”. Lâm Tử Hàn giải thích.

“Ít nói nhảm! Mày mau nhận lấy cái chết đi!” Gã đàn ông đặt ngón tay vào trong móc của khẩu súng lục ấn xuống, Đỗ Vân Phi kinh hãi, nhanh chóng ôm thân thể Lâm Tử Hàn đang dờ ra qua một bên trốn đi.

“Ai ôi!” Một tiếng gào lên kèm theo “Bang bang” hai tiếng súng nổ truyền vào tai mọi người, gào lên là tiếng của gã đàn ông bị thương ở tay tràn ra, súng trong tay trượt xuống, che lấy vết thương trên cánh tay máu tươi đầm đìa quỳ rạp xuống đất.

Mà gã chịu viên đạn bắn trượt qua kia vững vàng đứng trước cửa gỗ, Đỗ Vân Phi và Lâm Tử Hàn quay người ghé vào góc tường, bị tình cảnh bất thành hình kia chấn động.

“Mẹ!” Tiểu Thư Tuyết được tự do, khóc lớn hướng tới trong lòng Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn một tay ôm lấy con bé vào trong lòng, run giọng đau xót, hai mẹ con đều bị tình huống mạo hiểm vừa nãy làm cho sợ hãi!

Đỗ Vân Phi xoay người, đoạt lại khẩu súng lục trên mặt đất của gã đàn ông, động tác nhanh nhẹn mà lấy ra còng tay mang theo bên người đem hai tay của hắn xoay ra phía sau, lập tức lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm xuống 120 số điện thoại cấp cứu.

Gã đàn ông trên mặt đất không hề lên tiếng, tựa như từ lâu đã coi nhẹ cái chết.

Bận rộn làm xong một chuỗi những động tác này, Đỗ Vân Phi mới giật mình cảm thấy sự việc phát sinh có chút kỳ lạ, vừa nãy rõ ràng là hai tiếng súng đồng thời vang lên, là ai nổ súng bắn gã đàn ông này? Là ai cứu bọn họ?

“Tử Hàn, trong nhà của em có người khác sao?” Đỗ Vân Phi biết rõ không có khả năng có người, những vẫn rất ngu ngốc hỏi lên, bởi vì ngoại trừ lý do này, anh nghĩ không ra cái khác.

Lâm Tử Hàn nhìn vết thương trên tay gã đàn ông, vẻ mặt cũng nghi ngờ, lấy mắt kính xuống sờ vào nước mắt sau đó lắc đầu.

“Vì sao lại có người cứu em? Em biết người nào sao?” Đỗ Vân Phi chăm chú mà tập trung nhìn cô, đáy lòng mơ hồ có chút bất an.

Lâm Tử Hàn bị anh hỏi cho sửng sốt, người đầu tiên nghĩ đến là Lãnh Phong, nhưng mà, anh ta còn đang bị thương, không có khả năng tới cứu cô.

Xe cứu thương mang gã đàn ông dùng súng khổng chế đi, trong phòng lâm vào một hồi tĩnh lặng, trong bình hoa thủy tinh trước cửa, Ngôi sao thiên thần tỏa ra ánh sáng chói lòa, giữa nhật nguyệt luân hồi, vẫn không có người chú ý đến tồn tại của nó.

“Em không biết ai cả”. Sau khi Lâm Tử Hàn giả bộ suy nghĩ thật lâu, lắc đầu.

“Đúng không? Lãnh Phong kia?”

Lâm Tử Hàn hoảng sợ, vội nói: “Em đã lâu chưa gặp anh ta”.

Đỗ Vân Phi vỗ vai của cô, khẽ thở dài sau đó dịu dàng nói: “Nói cho anh biết, tất cả là chuyện gì xảy ra, vì sao em lại có liên quan với Ngôi sao thiên thần”.

Chương 81: Ép buộc

Lâm Tử Hàn không có cách nào, đành phải một năm một mười đem quá trình từ việc đưa tài liệu rồi cầm nhầm túi nói cho anh nghe, cuối cùng, một lần nữa nhắc lại nói: “Em thật sự không thấy trong túi có kim cương gì hết, anh phải tin tưởng em”.

Đỗ Vân Phi trầm ngâm nửa ngày, vỗ vỗ tay cô trấn an nói: “Anh làm sao lại không tin em, chính là, chỉ cần anh một người tin tưởng em có ích lợi gì? Chuyện hôm nay còn có thể xảy ra liên tiếp em cũng biết mà”.

Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ rụt rụt cổ, vội la lên: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ em có đồng ý hay không, cuốn vào trận phong ba kim cương này, cuộc sống lại không có khả năng thái bình”. Đỗ Vân Phi bắt đắc dĩ mà nhìn chằm chằm cô nói: “Vì để an toàn, em hay là dọn đến nơi nào đó ở lại thôi, dù sao nhà của anh cũng rất lớn”.

“Hay là từ bỏ”. Lâm Tử Hàn không được tự nhiên mà cự tuyệt: “Người cũng đã bắt, em nghĩ chắc là sẽ không còn người nào tới tìm em muốn kim cương” Ở cùng một chỗ với anh? Cô không sợ bản thân không chịu nổi đến chết, cũng sợ bị Tô Lâm Lâm thật sự sẽ hủy đi xương khớp!

“Làm sao em biết sẽ không có người kế tiếp chứ?” Đỗ Vân Phi buồn bực nói ra, hận chết loại tính cách của cô bao giờ cũng cự tuyệt anh ra ngoài nghìn dặm.

“Cũng bởi vì em căn bản là y lại người đang âm thầm bảo vệ sao?”

“Em không biết anh đang nói cái gì?” Lâm Tử Hàn nhỏ giọng nói thầm: “Chính em cũng không biết vừa nãy ai cứu mình”.

“Em không biết? Anh thấy ngoại trừ Lãnh Phong thì không có ai? Kỹ thuật bắn súng của Lãnh Phong có tiếng rất chuẩn, vừa nãy không phải anh ta còn có ai dám nổ súng đối với một phạm nhân như thế?” Vừa vặn một phát súng kia, có chút không cẩn thận lại có thể làm cho đứa bé bị thương hoặc là tính mệnh của gã đàn ông dùng súng, chỉ một phát súng kia lại vừa vặn bắn vào trên cánh tay của gã đàn ông kia.

“Vân Phi, cảm ơn anh vừa nãy cứu em, xin anh không nên ép hỏi em nữa, em xin thề, em cùng Lãnh Phong thực sự cái gì cũng không có, về phần có đúng anh ta đã cứu em hay không, em thực sự thực sự không biết”.

Đỗ Vân Phi nhìn chằm chằm cô, vừa khẩn trương lại vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể lắc đầu thở dài đi ra ngoài. Có người bảo hộ cô, xem ra anh cũng không cần mù quáng ở chỗ này khẩn trương, bởi vì người ta căn bản là không cần!

Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào bóng dáng rời đi của anh, đánh giá bốn phía gian nhà, nói thật, trong lòng của cô vẫn còn rất sợ hãi, một màn vừa rồi thật sự là quá dọa người.

Sau khi khẽ hít một hơi, cô bắt đầu lau sạch vết máu trên mặt đất.

Lâm Tử Hàn đang luyện đàn, để chuẩn bị cho giải thi đấu đàn piano ngày kia tổ chức, tên cũng đã báo rồi, không tham gia cũng không được.

Vương Văn Khiết tới một lúc lại nghe đến chuyện xảy ra hôm qua, lại vội vàng dùng dằng đi vào trong phòng cô.

Đầu tiên là kinh hồn bạt vía đánh giá Lâm Tử Hàn, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Tử Hàn, em đừng rước lấy bọn xã hội đen nào đó nửa đêm đốt nhà của chị, phòng của chị đi”.

Nếu như đúng như thế, vậy chị đã có thể mệt lớn.

“Sẽ không đâu”. Lâm Tử Hàn tức giận nói, người ta muốn kim cương, đốt phòng ở để làm chi.

“Chị thấy em hay là dọn đến nhà Đỗ Văn Phi ở một thời gian thôi, có anh ấy bảo hộ em cũng an toàn rất nhiều đó”. Vương Văn Khiết khuyên nhủ.

“Cô nam quả nữ, nhiều điều không tốt nha”.

“Lúc này em còn chú ý cái đó? Mạng nhỏ quan trọng hơn? Tất cả mọi người đều biết em tiện mệnh không đáng tiền, nhưng mà Tiểu Thư Tuyết thì sao?”

“Văn Khiết, chị cứ nói móc em đi”. Lâm Tử Hàn vô cùng buồn chán nằm nhoài lên bàn, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Vương Văn Khiết chịu hết nổi mà liếc nhìn cô một cái nói: “Chị không rõ em vì sao bày đặt không cần người đàn ông tốt như vậy, Đỗ Văn Phi anh ấy có điểm nào không xứng với em?”

“Là em không xứng với anh ấy”.

“Anh ấy cho tới bây giờ cũng không hề cảm thấy em không xứng với anh ấy, em cũng đến lúc nên tìm một người đàn ông để gả đi, Tiểu Thư Tuyết nhanh sẽ đi học, em cuối cùng cũng không thể để cho nó đời này lớn lên trong hoàn cảnh không có cha chú? Hơn nữa, Đỗ Văn Phi thương yêu Tiểu Thư Tuyết, em còn đang do dự cái gì?”

“Nhưng em không yêu anh ấy, yêu anh ấy chính là Tô Lâm Lâm”. Lâm Tử Hàn nhún nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Lẽ nào em không thể vì Tiểu Thư Tuyết mà cố gắng yêu anh ấy sao? Phụ nữ đời này không thể rời khỏi đàn ông, em hiểu hay không? Đỗ Vân Phi yêu chính là em, em quản Tô Lâm Lâm làm gì?” Vương Văn Khiết càng nói càng kích động, hận không thể lập tức mang tảng đá đánh tỉnh cô.

“Coi như là hồi báo một mảnh chân tình của Đỗ Vân Phi thôi, một người đàn ông ưu tú như vậy, chị không tin em sẽ không yêu anh ấy”.

“Em biết là chị tốt với em, em sẽ suy nghĩ”. Lâm Tử Hàn vỗ vỗ tay chị nói cho có lệ, cô đương nhiên biết Đỗ Vân Phi yêu cô, cũng tin tưởng gả cho anh nhất định có thể hạnh phúc, chỉ là, cô cảm thấy chính mình có điểm quá ích kỷ, đối với Đỗ Vân Phi cũng là rất không công bằng.

Bóng dáng của Tạ Vân Triết đột nhiên nhảy vào trong đầu cô, Tạ Vân Triết kia vẫn còn đang si ngốc tìm kiếm cô nha! Nhiều năm trôi qua như vậy, trong lòng của cô còn có chút thích anh.

Tình yêu của anh, một điểm so với Đỗ Vân Phi cũng không ít! Chỉ tiếc, đời này cô đều không có khả năng trở thành vợ của anh.

Mà cô có thật muốn giao quãng đời còn lại của mình cho Đỗ Vân Phi không? Vì con? Vì cuộc sống sau này của cô?

Sáng sớm thứ hai, khi Lâm Tử Hàn đi ra khỏi phòng, xe Vương Văn Khiết đã không ở trong sân, cô kinh hãi, bước nhanh qua cửa.

Nghĩ thầm người này sẽ không mặc kệ mà đẩy cô đến như thế chứ?

Xe của Đỗ Vân Phi ngoài ý muốn xuất hiện tại cửa chính, chủ nhân chiếc xe đang mỉm cười với cô. Lâm Tử Hàn sửng sốt, hỏi: “Vương Văn Khiết đâu?”

Đỗ Văn Phi buông tay xuống, mở cửa xe cho cô nói: “Cô ấy nói trong khoảng thời gian này cô ấy phải đến công ty sớm, để anh đưa đón em cả ngày”.

Viện có! Lâm Tử Hàn vừa nghe liền biết là Vương Văn Khiết cố ý, nhưng trong lòng có chút cảm động, đứa con đáng thương của cô, vì cô mỗi ngày phải ra ngoài sớm hơn, cũng thật khó cho nó.

Chương 82: Giải thi đấu đàn piano

Đỗ Vân Phi nhìn từ trên xuống dưới trang phục rất mỹ lệ cao quý của cô, nghi hoặc hỏi: “Làm gì vậy? Hôm nay muốn đi xem mắt?”

Cô vào lúc này, tóc xoăn sóng lớn chải thành kiểu tóc công chúa, lễ phục bằng lụa tuyết trắng hoàn mỹ, hiện ra tư thái xinh đẹp của cô, vai gầy cảm trắng mịn mê người, cao quý giống như công chúa Bạch Tuyết trong truyền thuyết.

Mà ngay cả biết cô đã hơn ba năm, cũng nhận không được mà bị cô mê hoặc sâu đậm.

“Xem cái đầu của anh ấy!” Lâm Tử Hàn cười khúc khích, lên xe nói: “Em ngày hôm nay xin nghỉ, anh trực tiếp lái xe đến rạp hát lớn đi”.

“Đi rạp hát lớn để làm gì?” Trái tim Đỗ Vân Phi suýt bị bắt vào mê thất, càng thêm nghi hoặc.

Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, ha ha cười nói: “Xem thi đấu đàn piano nha”. Cũng không thể nói cho anh biết phải đi dự thi, nếu như không nắm được phần thưởng rất mất mặt nha.

Đỗ Vân Phi thiếu chút nữa bị nước bọt trong miệng nuốt nghẹn chết, trêu đùa: “Cuộc sống đều nhanh qua đi không nổi, còn có phần lịch sự tao nhã khi nhàn rỗi này sao!”

Lâm Tử Hàn tức giận mà cắt ngang anh nói: “Anh biết cái gì, cái này gọi là biết hưởng thụ cuộc sống, Văn Khiết nói, con người ta sống phải vui vẻ mà sống”.

Đỗ Vân Phi lại thiếu chút nữa bị lời của cô làm cho mắc nghẹn, nghĩ đến tên Vương Văn Khiết kia, chuyện gì ở trong mắt cô ấy xem đều rất tốt đẹp, không hổ là phụ nữ hiểu biết cuộc sống!

Tại bên trong rạp hát, Lâm Tử Hàn nhận số thứ tự của mình, trốn vào hậu trường trang điểm, bởi vì giải thi đấu đàn piano này phát sóng trực tiếp trên TV.

Khi cô báo danh là dùng giấy chứng minh của Vương Văn Khiết, ngày hôm nay lên sân khấu, cô cố ý tự chế cái mạng che mặt mang ở trên đầu, vừa vặn có thể che khuất toàn bộ khuôn mặt.

Khi các cô gái khác đều tỉ mỉ trang trí hoa văn lên khuôn mặt, cô cũng chỉ ngồi ở hậu trường chờ lên sân khấu là xong. Mãi đến khi trên sân khấu truyền đến giai điệu đẹp của tiếng đàn piano, trái tim cô bắt đầu khẩn trương dần, dù sao cũng là lần đầu tiên lên sân khấu.

Cô đứng lên đi tới trước gương, đánh giá bản thân qua gương, cô ở trong gương, vẫn tuổi trẻ xinh đẹp như cũ.

Nhớ tới ba năm trước đây, đã từng ở Lâm gia cơm no áo ấm, cuộc sống của thiên kim đại tiểu thư, đó là cuộc sống vô lo biết bao nhiêu.

Tuy rằng Lâm phu nhân đối với cô không phải tốt lắm, gian nhà lớn như vậy, cô cố gắng chỉ lẩn quẩn đi xung quanh bà, tận lực không chạm mặt bà là được.

Mà hôm nay, cuộc sống như thế lại vĩnh viễn từ bỏ khỏi cô, chỉ có nghĩ đến Tiểu Thư Tuyết kia làm cho cô vừa yêu vừa hận, trong lòng mới có thể không phiền muộn.

Chỉ cần nghĩ đến Tiểu Thư Tuyết, cô sẽ cảm thấy qua loại cuộc sống vì ba bữa cơm mà bọn ca cũng là đáng giá.

Giữa lúc đang trầm tư, liền đến lượt cô lên sân khấu, cô phát hiện bản thân đã không khẩn trương giống như vừa nãy, ung dung đi trên sàn sân khấu, ngồi trước đàn piano ba góc ngà voi trắng.

Từ nhỏ cô thích đàn piano, tài nghệ so sánh với những người kia không kém chút nào, tiếng đàn du dương vang vọng trong toàn bộ rạp hát lớn.

Khi lên sân khấu người đang dự thi đang đánh đàn không cho phép vỗ tay, vẫn còn có rất nhiều người nhin không được vỗ tay. Bởi vì cô tạo hình kỳ dị, càng là bởi vì đầu ngón tay cô di chuyển ra những âm luật tuyệt vời.

Cả thể xác và tinh thần Lâm Tử Hàn từ lâu đã nhập vào giữa âm luật của mình, cũng không bị tạp âm bên ngoài quấy rầy, tất cả, đều thuận lợi như vậy.

Khi nốt nhạc cuối cùng dừng lại trên đầu ngón tay của cô, cô khom người chào khán giả đang vỗ tay nổ lên như sấm, lui xuống.

Lựa chọn bản Sonat Ánh trăng, hoàn toàn là bởi vì cô từ nhỏ thích âm luật đẹp dễ này.

Nghĩ không ra khúc nhạc này cô còn có thể biểu diễn một cách xuất sắc như vậy, nghĩ tới đây, tâm tình của Lâm Tử Hàn càng thêm nhảy nhót lên, dọc đường ngâm nga ca khúc đi vào trong nhà.

“Ái chà, đi hẹn hò à?” Văn Khiết đang ở trong sân rửa xe đánh giá một thân trang phục đẹp của cô trên chốc nói.

“Không nói cho chị”. Lâm Tử Hàn hi hi cười nói, giơ gói bánh sừng bò trong tay lên: “Đây là món ăn chị thích nhất, mua rất nhiều cho chị đó”.

Vương Văn Khiết cười giễu cợt một tiếng, càng thêm hồ nghi: “Tử Hàn, ngày hôm nay mặt trời cũng không mọc lên từ hướng Tây, em mời chị ăn cái gì? Ba năm qua cũng chưa có chuyện này xảy ra”.

“Chị không cần, em tự ăn vậy”. Miệng nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nhếch lên, đi vào trong phòng.

“Ai nói chị không cần”. Vương Văn Khiết chặn đuổi theo, đoạt ngay túi bánh sừng bò, dùng cầm hếch vào xe: “Đi, rửa tiếp đi”.

“Trước tiên có thể để em nhìn qua Tiểu Thư Tuyết hay không, còn thay lại quần áo rồi rửa?” Một ngày không nhìn thấy nha đầu kia, trách sao cô lại nhớ con bé.

“Đi, cho em năm phút đồng hồ”.

“Tạ ơn đại ân đại đức của chủ tử!” Lâm Tử Hàn thoải mái làm một cái vái lạy siêu cấp không tiêu chuẩn, đi vào trong phòng.

Trong phòng làm việc kiến trúc kiểu Ý, bốn phía gian phòng hiện ra đầy những hình ảnh khác nhau trong máy vi tính, Lãnh Phong lười biếng ngồi ở chính giữa sofa, mặc kệ cảnh sát vẫn còn đang điều tra hành tung của Lâm ca, nó đều ở trong lòng bàn tay của anh.

Mỗi một màn hình đều hiện ra tin tức chuẩn xác mà anh muốn.

Thân ảnh quý mị của A Nghị lặng lẽ xuất hiện ở cửa gian phòng, thời gian huấn luyện dài khiến cho anh ta cho dù là đi giày da, cũng có thể thần không biết quỷ không hay nhẹ nhàng tới phía sau người khác, không phát ra một chút tiếng động nhỏ nào.

“Bị thương không?” Lãnh Phong lãnh đạm hỏi thăm, rõ ràng lời nói có sự quan tâm, từ trong miệng của anh nói ra lại không có chút nhiệt độ nào.

“Cảm ơn thủ lĩnh, không có”. A Nghị cúi đầu thấp một chút nói.

“Lâm Tử Hàn bây giờ có tốt không?” Lãnh Phong liếc anh ta một cái, vân đạm phong khinh nói.

A Nghị chần chờ một lúc, nói: “Quả nhiên như ngài dự đoán, đều muốn tìm kim cương ở chỗ cô ta, nhưng mà, bên cạnh cô ta có Đỗ Vân Phi, tình hình hiện giờ chắc là không nguy hiểm đến tính mạng”.

Nghe đến ba chữ Đỗ Vân Phi, tim của anh đập hơi trật một nhịp, một cỗ lửa đỏ kị chẳng biết tại sao mà chạy tán loạn trong lòng. Chính anh cũng cảm thấy nghi hoặc trước loại phản ứng này, nhất định là bởi vì nguyên do đối phương là Đỗ Vân Phi thôi?

Chương 83: Tính tình của nữ vương

“Thủ lĩnh, chúng ta vẫn tiếp tục bảo vệ cô ta sao?” A Nghị theo dõi sắc mặt thay đổi của anh hỏi.

“Phải vài người đi, chính cậu cũng không cần tự mình đi, tiếp tục tìm Ngôi sao thiên thần”. Lãnh Phong phân phó, Ngôi sao thiên thần, vốn dĩ thuộc về sở hữu của anh, sau khi lưu lạc ở bên ngoài hơn mười năm, lại có thể một lần nữa mất tích, lúc này đây, anh nhất định phải tìm nó trở về.

Chỉ là, Ngôi sao thiên thần rốt cuộc ở nơi nào đây? Ngay cả Lâm ca cũng huy động nhiều nhân lực như vậy cũng không thấy, lẽ nào lại một lần nữa muốn biến mất trên trái đất sao?

Trên mặt A Nghị luôn luôn cương quyết hiem khi xuất hiện một chút ý cười, nói: “Em trai của thủ hạ Lâm ca kia bị bắt, có thể sẽ lộ ra sào huyệt của Lâm ca, đây đúng là một cơ hội lớn để diệt trừ Lâm ca”.

Lãnh Phong liếc anh ta, một lúc lâu sau khóe môi nhếch lên một nụ cười: “Ở trong mắt của cậu, Lâm ca là người dễ đối phó như thế sao? Lão hồ ly xảo quyệt này có rất nhiều bản lĩnh”.

“Bây giờ cảnh sát so với thổ phỉ không có gì là không làm được, muốn bức cung một người không khó sao?”

“Đây là chỗ lợi hại của Lâm ca”. Lãnh Phong bùng cốc cafe trên bàn khẽ uống một ngụm, khẽ cười nói: “Lão ta có thể đem anh em của thủ hạ chăm sóc huấn luyện thành tử sĩ, trung thành và tận tâm với mình, cho dù giao tính mạng của mình ra cũng không thêm quan tâm.

A Nghị sừng sốt, cả kinh nói: “Ý của ngài là, người nọ đã chết?”

“Khi được đưa đến bệnh viện cũng đã nhảy lầu tự sát”.

“Quả nhiên có nghĩa khí”. A Nghị sững sờ mà mở miệng, rõ ràng cũng đã bị Lâm ca đuổi tận giết tuyệt, đến một phút cuối cùng cũng không quên trung thành với tổ chức của mình.

~~~~~

Trong phòng làm việc, Lâm Tử Hàn đang tìm danh sách nhân sự cho quảng cáo tiếp theo, lục lọi mấy lần đều không tìm thấy, cô bắt đầu nóng nảy, thái dương thậm chí có mồ hôi nóng đang từ từ chảy ra.

“Tử Hàn, tìm không thấy sao?” Từ Nhạc Phong giương giọng hỏi.

“Em nhớ kỹ em đã đặt trên mặt bàn mà”. Lâm Tử Hàn sờ mồ hôi trên đầu, tiếp tục tìm kiếm nhưng kkhông có kết quả.

Cạnh bàn làm việc của Từ Nhạc Phong, ánh mắt Tiêu Ký Phàm rơi vào một tờ giấy A4 trên mặt bàn, cười lạnh một tiếng nắm một góc trang giấy, lướt qua trước mặt Từ Nhạc Phong.

Từ Nhạc Phong sững sốt, làm sao lại ở trên mặt bàn của anh chứ? Vô đầu, áy náy nói với Lâm Tử Hàn: “Không cần tìm, ở chỗ của anh”.

“Hả?”

“Xin lỗi, vừa rồi anh tự ý cầm tới, lại có thể quên mất”.

Lâm Tử Hàn không còn cách nào khác mà trợn trắng mắt, hại cô tìm nửa ngày, thì ra danh sách căn bản là không có ở chỗ cô.

Giữa lúc đang giận dữ, “ầm” một tiếng lớn xẹt qua phòng làm việc yên tĩnh, cánh cửa kính đột nhiên bị một lực mạnh mẽ đâm thủng, sau đó là

những tiếng động mảnh nhỏ thủy tinh rào rào tản ra sàn nhà.

Ba người trong phòng làm việc đều bị hù dọa, sững sờ mà nhìn chăm chăm tư thế nữ vương cứng cỏi của Vương Văn Khiết xuất hiện ở cạnh cửa. Vương Văn Khiết lúc này, như một con sư tử nổi giận, duy ngã độc tôn mà đứng sừng sững ở giữa những mảnh thủy tinh.

“Lâm Tử Hàn! Em lại có thể vì năm vạn mà đem chị bán đi!” Vương Văn Khiết sải bước tiến lên, đem tờ báo cầm trong tay hung hăng mà vút trên mặt bàn của Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn bị sự nóng nảy của chị dù dọa, chầm chậm cầm lấy tờ báo, tiêu đề trang đầu kia “Nữ vương đàn piano Vương Văn Khiết” mấy hàng chữ đậm nét thành hình xuất hiện trước mắt cô.

Trời ạ! Cô lại có thể đoạt giải, nhưng làm sao lại đăng báo? Hơn nữa còn là đầu đề?!

“Văn Khiết, Tử Hàn làm gì em?” Từ Nhạc Phong nhìn mảnh nhỏ thủy tinh dưới sàn nói, thần thánh ơi, tính khí của người phụ nữ này! Cũng quá kinh người!

Wương Văn Khiết chuyển hướng ánh ta, khi ánh mắt lại rơi vào trên người Tiêu Ký Phàm bỗng nhiên kinh ngạc, quay người lại liếc mắt những mảnh nhỏ thủy tinh đầy sàn.

Da đầu một trận tê dại mà nịnh nọt cười: “Ha ha, Tiêu tổng, thực sự xin lỗi, tôi bồi thường!”

Len lén thè lưỡi, quay người bước nhanh qua cửa chuồn đi, khi đi qua một đồng mảnh nhỏ thủy tinh, quay người lại nhìn Lâm Tử Hàn, dùng cằm hếch một cái vào cửa kính bị đánh vỡ, ra lệnh nói: “Thu dọn một chút, tiện thể nghiên cứu xem bồi thường như thế nào”.

“Em bồi thường?” Lâm Tử Hàn lấy tay chỉ chỉ vào mình.

“Lẽ nào chị bồi thường sao? Tối nay về nhà sẽ tính toán sổ sách với em”. Vương Văn Khiết ném ra những lời này, nổi giận đùng đùng rời đi.

“Vì sao em phải bồi thường”. Về mặt Lâm Tử Hàn buồn rười rượi ai thán nói, năm vạn tệ tiền thưởng của cô, không biết có đủ bồi thường cánh cửa này không? Trời ơi!

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, thân ảnh của Tiêu Ký Phàm xuất hiện trước mắt cô, lấy tờ báo trong tay cô nhàn nhạt liếc liếc mắt, châm biếm mở miệng: “Năm vạn tệ, đủ để bồi thường cánh cửa này”.

Lâm Tử Hàn cả kinh, đoạt lại tờ báo, đem nó ra sau lưng, có chút sợ trùng mắt với anh. Anh ta sẽ không biết là cô chứ? Đáng chết, tại sao lại đăng báo chứ?

“Tôi sẽ bồi thường”. Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm anh lớn tiếng nói, không phải chỉ là một cánh cửa sao, không phải là mấy vạn tệ sao, ô...

“Đó là điều tốt nhất”. Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, bước ra ngoài khỏi gian phòng đầy mảnh nhỏ thủy tinh, hơi hơi nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác.

Tin tức Vương Văn Khiết trở thành nữ vương đàn piano thoáng cái đã nổ tung ở trong công ty, trong công ty có một cuộc thảo luận, đại đa số đều tỏ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Duẩn Ngọc Hân liếc nhìn tờ báo, hất cốc café lên bức ảnh chụp khổ lớn, không cho là đúng nói: “Có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải chỉ là giải thi đấu cấp tỉnh thôi sao”.

Trợ lý Tiểu Vân vội chạy tới thu dọn café đầy bàn, nhìn cô ta một cái chần chừ mở miệng nói: “Giám đốc Duẩn, chị không cảm thấy kì lạ sao?

Khi giải thi đấu đàn piano ngày hôm qua tổ chức, cả ngày hôm qua Giám đốc Vương đều ở nơi làm việc.

Chương 84: Mập mờ

“Đúng rồi, chị tại sao lại không nghĩ đến chứ?” Duẫn Ngọc Hân vô cùng kinh ngạc nói.

“Hơn nữa sáng hôm nay em đi qua phòng làm việc của đạo diễn Từ, nghe thấy giám đốc Vương đang nổi giận, nói cái gì mà trợ lý Lâm vì năm vạn đem chị ấy bán đi”. Tiểu Vân vì để làm cho Duẫn Ngọc Hân vui lòng, đem hết những chuyện bát quái tất cả đều nói ra.

“Có ý gì?” Duẫn Ngọc Hân nheo đôi mắt đẹp lại nhìn chằm chằm cô ta.

Tiểu Vân lắc đầu, tỏ ý không rõ.

Duẫn Ngọc Hân vội nói: “Nhanh đi tìm cho chị một tờ báo mới lại đây”.

Tiểu Vân gật đầu, bước nhanh đi ra ngoài, lúc tiến vào trong tay có thêm một tờ báo mới. Duẫn Ngọc Hân nhìn một lúc lâu, đưa tới trước mặt cô ta nghi hoặc nói: “Đây không phải là Lâm Tử Hàn sao? Nha đầu xấu xí kia nào có đáng người đẹp như vậy? Đúng rồi, cô ta ngày hôm qua có đi làm không?”

“Không lưu ý, để em đi ra kiểm tra giờ làm việc”. Tiểu Vân cầm lấy điện thoại lại bắt đầu bấm số điện thoại, hỏi cho rõ ràng sau đó cúp máy, nhìn Duẫn Ngọc Hân nói: “Trợ lý Lâm ngày hôm qua không đi làm”.

Duẫn Ngọc Hân không thể tin mà trừng mắt nhìn người phụ nữ như thiên thần mang theo mạng che mặt trên tờ báo, cảm thấy như thế nhìn quen

mất một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng Tiểu Vân nói: “Em đem hình quảng cáo của công ty Dĩ Tinh để cho chị kiểm tra”.

Tiểu Vân không rõ vì sao muốn hình quảng cáo, nhưng cô ta không hỏi nhiều, trên máy vi tính in ra một tấm hình quảng cáo. Duẫn Ngọc Hân cầm lấy tờ báo, tỉ mỉ đối chiếu giữa hình quảng cáo và tay đàn piano, quả nhiên thấy dáng vẽ cùng thủ pháp đều rất giống nhau.

Cô ta khiếp sợ mà đứng tại chỗ, một loạt các hình ảnh về Lâm Tử Hàn như một bộ phim lướt qua trong đầu cô ta một lần. Vẫn như cũ không tin nữ thủ đàn piano trong hình quảng cáo chính là Lâm Tử Hàn kia mà cô ta đã coi thường một thời gian dài.

Duẫn Ngọc Hân bước nhanh đi ra phòng làm việc, đi qua phòng nhiếp ảnh. Từ Nhạc Phong đang ở trong phòng studio cho các diễn viên diễn tập động tác quảng cáo.

Sau khi thấy vẻ mặt giận dữ của Duẫn Ngọc Hân, nói với mọi người vung tay nói: “Nghỉ ngơi trước một chút”.

Sau khi mọi người tản đi, Từ Nhạc Phong liếc mắt nhìn tờ báo cô ta đưa tới trước mắt, không rõ là có ý gì. Nói thật ra, anh cũng rất khiếp sợ, Vương Văn Khiết vô duyên vô cớ thành nữ vương đàn piano, Lâm Tử Hàn ngày hôm qua xin nghỉ, hóa ra là đi dự thi.

“Nhạc Phong, anh nói cho em biết, tay đàn piano cho phim quảng cáo của công ty Dĩ Tinh có đúng là Lâm Tử Hàn hay không?” Duẫn Ngọc Hân lớn tiếng chất vấn.

Từ Nhạc Phong hoảng sợ, cô ấy làm sao đột nhiên hỏi cái này? Chẳng lẽ xem tờ báo lại liên tưởng đến? Nếu cũng đã giấu diếm không được, anh không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi gật đầu.

Duẩn Ngọc Hân bị đá kích lớn lùi về phía sau một bước, hằm hằm trừng mắt với anh: “Tốt rồi, Từ Nhạc Phong, anh lại có thể dám lừa em!”

“Ngọc Hân! Không phải là anh muốn lừa em, là Lâm Tử Hàn không muốn để cho người khác nhận ra cô ấy, cô ấy muốn hình tượng thấp...”

“Cô ta muốn hình tượng xấu? Muốn hình tượng xấu sẽ không vừa trên TV lại vừa trên truyền hình!”

“Đó là không có cách nào khác thôi, tạm thời tuyển không được người, không thể làm gì khác hơn là để cho cô ấy lên”. Từ Nhạc Phong vội giải thích: “Hơn nữa, cũng may là có cô ấy, không phải sao”.

“Em thà rằng để đoạn quảng cáo này không quay, em cũng không muốn để cô ta thay thế!” Duẩn Ngọc Hân giận dữ nói.

“Không có ai biết là cô ấy quay”.

“Ký Phàm?”

“Anh xin thề, cậu ấy tuyệt đối không biết”. Từ Nhạc Phong giơ tay phải lên, thành khẩn tuyên thề nói.

Duẩn Ngọc Hân thực sự là mau tức giận bùng nổ, hóa ra Lâm Tử Hàn ngốc nghếch đơn giản chỉ là một phiên bản thực tế của cô bé lọ lem, cô ta nhớ đến chuyện Tiêu Ký Phàm vì cô ta mà không tiếc buông tha cho đơn đặt hàng mười vạn, không biết anh có sớm biết thân phận thật của Lâm Tử Hàn chưa?

Nếu không vì sao phải làm như vậy? Càng nghĩ càng giận, hận không thể lập tức đuổi Lâm Tử Hàn ra khỏi công ty.

~~~~~

Thật vất vả mới đến thời gian tan ca, Lâm Tử Hàn khẩn trương mong muốn có thể thoát khỏi truy sát của Vương Văn Khiết, nhưng cũng cố ý đi chậm mười phút mới xuống lầu.

Đi tới chỗ thang máy, cửa thang máy đang chậm rãi đóng lại, cô kinh hoàng kêu một tiếng vọt tới, cũng không quản chen vào thang máy có gây bị thương cho mình hay không, liền đưa tay đuổi vào.

Cửa thang máy đình một tiếng mở ra hai bên, cô thối bàn tay bị kẹp đau nhức đi vào bên trong, bên trong thang máy lớn như vậy chỉ có một người là Tiêu Ký Phàm.

Lâm Tử Hàn sững sốt, cúi đầu lễ phép gọi một tiếng: “Tổng tài” sau đó lùi đến trong góc thang máy đứng.

Tiêu Ký Phàm không đáp lại cô, sau khi im lặng hai giây bước lên trên một bước, đưa tay ra, dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, tỉ mỉ mà đánh giá.

Đánh giá mắt kính che đi hơn phân nửa khuôn mặt của cô, khóe môi của anh hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt có thể khiến cho người ta lo là. Anh không phải chưa từng thấy qua gương mặt thật của cô, cũng không phải không biết tay đánh đàn piano cho quảng cáo kia chính là cô, anh nghi ngờ chính là, vì sao phải biến mình thành cái dạng như này.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc mà đợi anh, anh ta đang làm gì đó? Trời ạ! Dù cho biết người trên báo chính là cô, cũng không cần trực tiếp mà đánh giá cô như thế chứ?

Lâm Tử Hàn muốn lùi về phía sau một bước, phía sau cũng đã không có đường lui, cằm bị anh ta hơi nâng lên, phải nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp trai của anh.

Mặt của anh rất đẹp, đó là điều cô sớm phát hiện, nhưng mà, cô cũng là lần đầu tiên phát hiện ra ánh mắt của anh thâm túy mê người như vậy, anh ta là muốn dùng chiêu này để mê chết cô phải không?

Lâm Tử Hàn vì hóa giải thời khắc xấu hổ này, giả bộ một bộ dạng tức giận nói: “Biết anh lớn lên rất đẹp trai rồi, không cần bức tôi nhìn!”

Đang lúc tập trung suy nghĩ bị lời nói khiến anh phải học máu kéo tư tưởng đang dạo chơi hoàn hồn lại, mặt không chút thay đổi mà nâng tay kia lên, lấy một mảnh giấy trắng nhỏ xuống, đưa vào trong tay cô nói: “Không phải là lúc cha mẹ chết, không cần đeo hoa giấy, đặc biệt là màu trắng”.

Lâm Tử Hàn lập tức làm một động tác học máu, hóa ra... Hóa ra người ta chỉ là đang nhìn hoa trắng trên đầu cô, còn tưởng rằng...

Chương 85: Nhấn kim cương

Nhớ tới dạng si mê vừa nãy của bản thân, cô đã cảm thấy một trận xấu hổ vô cùng, khi con người nâng lên, lại phát hiện người phía sau đáng có vẻ mặt cười tà mà nhìn mình.

May là lúc này tầng một đã vắng người, thang máy ngày hôm nay hình như đặc biệt đi chậm, lúc rảnh rồi phải đi tìm bộ phận kỹ thuật mới được. Nghĩ, cô cúi đầu tranh đi ra ngoài trước với Tiêu Ký Phàm.

Làm cho cô trăm triệu lần nghĩ không tới chính là, người như lời hỏa đang đợi mình ở tầng một. Lâm Tử Hàn cố sức quay người đi, để trốn tránh phóng viên thành đoàn đội ở tầng một kia.

Tiêu Ký Phàm nhú mày, nhìn quét qua một mảnh hỗn loạn trong đại sảnh. Một đoàn phóng viên lớn đang gắt gao bao vây Vương Văn Khiết ở giữa, một đám câu hỏi lớn như dãi núi lấp biển hướng tới trên người chị ấy.

Lâm Tử Hàn trốn ở phía sau Tiêu Ký Phàm, bước nhanh qua hướng cửa lớn lần đi.

“Cô đang làm cái gì đó?” Tiêu Ký Phàm trừng mắt với Lâm Tử Hàn đang lén lén lút lút bên cạnh giận dữ nói.

Lâm Tử Hàn hắc hắc cười, cô ôm quyền nói: “Mượn thân thể của anh dùng một chút, chỉ lúc này thôi”. Cô cũng không thể để cho Vương Văn Khiết thấy mình, thấy cô thì thảm rồi.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn Vương Văn Khiết đang bị bao vây rất thảm kia, không quan tâm tới cô, tách đoàn người ra đi tới cửa chính.

“Xin lỗi, tôi phải về nhà, thực sự rất xin lỗi...” Vương Văn Khiết nói với đám phóng viên kia, cố gắng thoát khỏi đoàn người, nhưng vẫn không thành công, hai mắt sáng như tuyết vẫn phát hiện ra Lâm Tử Hàn đang trốn bên người Tiêu Ký Phàm, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Cô Vương, xin hãy nói cho chúng tôi phương thức học đàn và tâm đắc của cô được không?”

“Xin lỗi. Tôi không có phương thức và tâm đắc gì”.

“Vậy lúc nào đó có thể thực nghiệm đàn cho chúng tôi nghe một khúc được không?”

“Xin lỗi...”

Giọng nói của Vương Văn Khiết rất nhanh mà tan đi, Lâm Tử Hàn áy náy mà quay đầu lại liếc mắt nhìn Vương Văn Khiết đang trừng mắt với cô, dần lòng lại, chạy là thượng sách.

“Cảm ơn anh ha”. Khi đi tới cửa chính, Lâm Tử Hàn nịnh nọt cười với Tiêu Ký Phàm.

Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm cô, còn chưa kịp mở lời, bên cạnh truyền đến giọng nói của Đỗ Vân Phi: “Tử Hàn”. Hai người đồng thời nhìn về phía bên trái, trên xe Audi, Đỗ Vân Phi đang hàm chứa ý cười vẫy Lâm Tử Hàn.

“Vận đào hoa của cô cũng không tồi”. Giọng Tiêu Ký Phàm mĩa mai liếc mắt Lâm Tử Hàn một cái, giọng điệu chua xót ngay cả chính anh cũng đều cảm thấy không hiểu vì sao.

Quay người, tiến vào xe, tài xế vững vàng lái xe lướt qua trước mắt cô, nghênh ngang đi trước.

“Có ý gì chứ”. Lâm Tử Hàn thấp giọng lảm nhảm một tiếng, quên đi, mặc kệ là anh ta có ý gì, vẫn nên về nhà trước, bảo dưỡng tinh thần tốt chuẩn bị được giáo huấn!

Như cô đoán, Đỗ Vân Phi trên xe cũng dùng loại cười như không cười này, ánh mắt như tìm tòi nghiên cứu đánh giá bản thân, cười nói: “Vương Văn Khiết nhất định là đang ở nơi nào đó nổi điên đúng không?”

“Đừng nói nữa, em trước tiên chuẩn bị để cho chị ấy thiên đao vạn quả thôi”. Lâm Tử Hàn thở dài một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi. Vốn dĩ vì năm vạn tệ tiền thưởng, bây giờ có rồi, còn chưa đủ bồi thường một cánh cửa kính.

Đỗ Vân Phi cười một tiếng: “Anh đã nói rồi, em đi nghe giải thi đấu đàn piano cũng không cần mặc thành như vậy”.

Lâm Tử Hàn ôm lấy đầu của mình, dùng sức lắc lắc, bực bội mà la hét: “Phiền chết rồi! Không được nhắc lại nữa!”

“Được, không nhắc tới”. Đỗ Vân Phi vỗ vỗ tay cô, vẫn cười như cũ. Chỉ trầm mặc nửa phút đồng hồ, một lần nữa mở miệng nói: “Anh lại không hiểu, em vì sao không dùng thân phận thật của bản thân đi chứ? Bây giờ nổi danh, còn có thể dựa vào việc này để kiếm tiền, không bao giờ phải làm việc tại Tiêu thị nữa”.

Lâm Tử Hàn tựa ở cửa sổ xe không trả lời anh, anh dĩ nhiên sẽ không hiểu. Cô làm sao có thể dùng thân phận thật của bản thân lên sân khấu? Bị mẹ cô nhìn thấy còn gì nữa chứ?

Cho dù mẹ không đề ý tới cô, Tạ Vân Triết sao? Haizz! Xem ra cô chỉ có thể cả đời này đều vụng vụng trộm trộm như thế mất!

~~~~~

Trong thư phòng một biệt thự bên sườn dốc, Tiêu Ký Phàm đang đứng bên gương lớn bên cửa sổ trầm mặc nhìn vết thương trên vai, vết thương đã không đau, nhưng mà có lẽ vĩnh viễn lưu lại vết sẹo không có khả năng biến mất.

Nhìn chăm chăm vết sẹo trong kính, mi tâm của anh nhú chặt lại, nhớ tới người đơn thuần đến ngu xuẩn Lâm Tử Hàn kia, vết sẹo này có được là do cô ban tặng.

Trong lòng rõ ràng nên giận dữ, nghĩ đến người ở chung gần một tuần kia, khoe miệng lại không tự giác được mà hiện lên một chút ý cười.

Anh lắc đầu, mặc áo ngủ vào ngồi trước bàn làm việc chuẩn bị làm việc.

Đưa tay vào ngăn kéo lấy tài liệu thì ngón tay không cẩn thận chạm vào một khối lạnh lẽo gì đó, là nhẫn kim cương mà anh suýt nữa đã quên mất, nhẫn kim cương vẫn còn có vàng sáng chói lợi như thế, hai ngón tay nhón lấy, hình ảnh ba năm trước ở khách sạn lại một lần nữa nhảy vào trong đầu, người phụ nữ cả gan dám đem anh trở thành con vẹt để sử dụng kia!

Đang lúc thất thần, cửa thư phòng đột nhiên bị người đẩy vào, ngay sau đó là thân ảnh đẹp mỹ lệ của Duẫn Ngọc Hân đi vào, cười tủm tỉm nói: “Ký Phàm, anh làm sao còn chưa ngủ?”

Tiêu Ký Phàm kinh sợ, còn chưa kịp thu hồi nhẫn kim cương trong tay, liền bị Duẫn Ngọc Hân chặn lại đoạt đi.

Duẫn Ngọc Hân kinh ngạc đánh giá nhẫn kim cương trong tay, hưng phấn đến nhào vào người Tiêu Ký Phàm, dâng cho anh đôi môi thơm sau đó thoải mái nói: “Ký Phàm, nhẫn kim cương này thật đẹp, cảm ơn anh!”

Tiêu Ký Phàm sửng sốt, tuyệt đối không ngờ cô ta sẽ đột nhiên xông tới, càng không nghĩ đến cô ta sẽ cho rằng nhẫn kim cương kia là mua cho

mình.

“Ký Phàm, em rất yêu anh”. Duẩn Ngọc Hân cảm động mà ôm anh, ở bên tai anh nói.

“Ngọc Hân, đưa nhẫn cho anh”. Tiêu Ký Phàm nhàn nhạt mở miệng nói.

Duẩn Ngọc Hân cũng không đưa nhẫn cho anh, lùi ra từ trong ngực anh, đem nhẫn đeo vào ngón áp út, hưng phấn nói: “Ký Phàm, anh thật biết chọn, cư nhiên lại vừa vặn nha”.

Chương 86: Nhẫn kim cương 2

Tiêu Ký Phàm nâng tay cô ta lên, tâm trạng có chút rung động, chiếc nhẫn này đeo trên tay của cô ta lại có thể vừa vặn như vậy. Điều này, cũng rất trùng hợp thôi? Tay của cô ta lại có thể giống như tay người đàn bà kia?

“Làm sao vậy?” Duẫn Ngọc Hân thấy anh thất thần, nghi hoặc mà đánh giá anh.

Tiêu Ký Phàm thoáng cái đã hoàn hồn, nhìn nhẫn kim cương trên đầu ngón tay cô ta, lãnh đạm nói: “Cái nhẫn này không hợp với em, em bảo nhà thiết kế thiết kế lại từ đầu nhé”. Nói xong động thủ lấy cái nhẫn trong tay cô ta.

Duẫn Ngọc Hân tránh thoát khỏi tay của anh đang chuẩn bị rời đi, thoải mái cười: “Em cảm thấy rất đẹp, thiết kế cũng rất đặc biệt, em rất thích nó, không cần thiết phải thay đổi nữa”.

Tay Tiêu Ký Phàm lấy hột đang dương trên cao, có chút bối rối: “Ngọc Hân, chiếc nhẫn này kim cương quá nhỏ, không thích hợp với thân phận của em, mau đưa cho anh”.

“Nhưng mà em rất thích”. Duẫn Ngọc Hân không tình nguyện chạm vào ngón tay, nhìn nhẫn kim cương: “Hơn nữa viên kim cương này cũng không nhỏ, chừng bốn cara”.

“Đưa lại đây!” Tiêu Ký Phàm không nhịn được mà ra lệnh.

“Không đưa!” Duẫn Ngọc Hân lùi về phía sau một bước, tủi thân trừng mắt với anh: “Em chờ anh nửa năm, cuối cùng cũng chờ được, anh lại muốn lấy đi?”

Kim cương đối với cô ta một điểm căn bản là không có vấn đề gì, kim cương đối với cô ta mà nói, quá bình thường. Cô ta muốn chẳng qua là tự tay anh đưa cho cô ta nhẫn kết hôn mà thôi, dù cho không có kim cương, cô cũng sẽ rất vui vẻ.

Tiêu Ký Phàm nhìn cô khẽ hít một hơi, giọng nói ừ ừ nói: “Cuối tuần, anh nhất định mua cho em một cái đẹp hơn, đưa cái này cho anh”.

“Xác định?” Duẫn Ngọc Hân không dám tin tưởng mà liếc anh, dựa vào thường ngày lui tới, anh nhất định là có thể kéo dài ra, cuối tuần nhất định có thể quay về.

“Xác định”.

Duẫn Ngọc Hân “uhm” một tiếng, tháo nhẫn kim cương trong tay xuống, không nghe không muốn mà đưa tới trước mắt anh. Tiêu Ký Phàm nhận lấy nhẫn kim cương, dùng vải nhẹ nhàng phủ lên.

Không phải anh không có thời gian đi mua nhẫn kim cương, chẳng qua gần đây càng ngày càng không muốn kết hôn mà thôi, nguyên bản vẫn đều theo ý của Tiêu phu nhân thuận theo tự nhiên mà thôi. Nhưng mà gần đây anh đột nhiên bắt đầu chán ghét loại sắp xếp này, khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tử Hàn đột nhiên hiện lên trong đầu anh.

Trong lòng anh kinh hãi, lắc lắc đầu, anh làm sao lại nghĩ đến cô vào lúc này chứ? Là bởi vì gần đây tiếp xúc với cô nhiều quá sao?

Tối hôm qua bị một trận pháo oanh của Vương Văn Khiết, Lâm Tử Hàn thiếu ngủ nghiêm trọng đi vào tòa cao ốc của công ty, chưa bao giờ mua báo chí nhưng cô ngày hôm nay ngoại lệ mua một tờ báo giải trí.

Nhìn ảnh chụp của Vương Văn Khiết hoang mang, hoảng sợ trên trang nhất, cô nhin không được mà cười ra tiếng.

“Em lại có thể cười được?” Tiếng cao vút của Vương Văn Khiết thoảng cái vang lên, Lâm Tử Hàn sững sốt, nụ cười trên mặt cứng nhắc, vẻ mặt vô tội nhìn chị, nịnh nọt nói: “Chủ tử, em không bao giờ... cười nữa”.

Vương Văn Khiết căm giận trừng mắt với cô, nói: “Em có biết không, có một quỹ nhi đồng mời chị chủ nhật này đến đó đàn một khúc, nếu như chỗ nào cũng mời thì hay rồi, phải từ chối sao đây, không đi đến quỹ nhi đồng này, chị sợ nhân dân toàn quốc đều sẽ khinh bỉ chị!”

“Chị ngày hôm qua không phải tuyên bố từ nay về sau không chạm đến đàn nữa sao?” Lâm Tử Hàn rụt rè hỏi thăm, ngày hôm qua chị ấy chính là rất lớn tiếng tuyên bố, từ nay về sau rút khỏi làng giải trí.

Mới nổi danh thì rút khỏi, khiến cho đoàn phóng viên kia suy nghĩ miên man.

“Nói chung chị lần này là bị em hại thảm”. Vương Văn Khiết nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em chờ coi, một ngày nào đó chị sẽ ăn miếng trả miếng!” Nói xong, giẫm lên giày cao gót ngẩng đầu mà bước hướng tới phòng làm việc.

Lâm Tử Hàn chà chà cánh tay, lời của chị, làm cho cô nổi da gà khắp người, quay người chuẩn bị hướng tới phòng làm việc của mình. Đường trước mặt đột nhiên bị chặn lại, Duẫn Ngọc Hân nghiêng người đánh giá cô, một lúc lâu sau cười giễu cợt một tiếng nói: “Nữ vương đàn piano! Đứng ở Tiêu thị không cảm thấy tủi thân sao?” Trong giọng nói lộ vẻ ganh ghét.

“Không cảm thấy”. Lâm Tử Hàn đáp: “Nếu như giám đốc Duẫn Không có chuyện gì, tôi đi trước làm việc”.

Duẩn Ngọc Hân trừng mắt nhìn bóng dáng cô rời đi, vừa tức lại không biết làm sao. Cô ta thâm hạ quyết tâm, nhất định phải cho cô cút ra khỏi Tiêu thị!

Lâm Tử Hàn hôm nay qua coi như thuận lợi, sau khi đứng giờ tan việc đưa Tiểu Thư Tuyết đi dạo qua siêu thị, đã lâu không đưa con bé đi dạo, trong lòng có chút áy náy.

Tuy rằng cô đi ra ngoài sẽ xuất huyết nhiều (ý là tốn tiền), vì để tiêu công chúa hài lòng, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Khi tiến vào trước cửa hàng, Tiểu Thư Tuyết ngẩng đầu nhỏ chăm chú mà đếm ra: “Mẹ, con muốn mua bóng nhiều màu, còn muốn mua chocolate, còn muốn mua...”

“Dừng!” Lâm Tử Hàn quan sát con bé, tức giận nói: “Mẹ con không phải quỷ, cảm phiền con hợp tác”.

“Mẹ thật nhỏ mọn!” Tiểu Thư Tuyết bĩu môi mắt húng nói, sau đó khuôn mặt lập tức cười tươi tắn kêu lên: “Chú Lãnh!”

Lâm Tử Hàn sửng sốt, ngẩng đầu mới phát hiện Lãnh Phong không biết khi nào thì xuất hiện trước mặt cô. Lãnh Phong xoa đầu Tiểu Thư Tuyết, hướng Lâm Tử Hàn mĩa mai nói: “Lần trước phát súng kia không phải bắn lên người cô, nên cô không coi đó là bài học đúng không?”

“Hả?” Lâm Tử Hàn trong lúc nhất thời không hiểu ý anh, sau khi suy nghĩ một chút mới bừng tỉnh hiểu ra, hắc hắc cười nói: “Lần trước thực sự cảm ơn anh nha, nhưng mà người nọ không phải bị bắt sao?”

“Người muốn kim cương không phải chỉ có một người là hẳn”.

“Thực ra không có việc gì nữa”. Lâm Tử Hàn không cho là đúng, đánh giá anh nói: “Anh sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lãnh Phong cười lạnh một tiếng, kéo tay cô, đem một sấp tiền cầm trong tay nhét vào trong tay của cô, thản nhiên nói: “Tôi tới là trả lại tiền, tôi cũng không muốn có danh tiếng bất lương do thiếu nợ không trả”.

“Danh tiếng của anh vốn cũng không tốt”. Lâm Tử Hàn lẩm bẩm nói.

“Cô nói cái gì?” Mắt Lãnh Phong nghiêm lại, trừng mắt với cô. Lâm Tử Hàn vội xua tay, ha ha cười nói:

“Tôi nói thực ra tiền này có thể không trả, mọi người đều là bạn bè”. Lời nói còn ở trong miệng, tiền đã nhét vào trong ví.

Chương 87: Khách hàng cũ

“Chú Lãnh, chú còn chưa đưa cháu đi ăn bánh pudding xoài”. Tiểu Thư Tuyết kéo ống quần Lãnh Phong lớn tiếng nói: “Người khác đều đưa cháu đi đó”.

Lâm Tử Hàn vỗ mông con bé một cái nói: “Chú Lãnh thiếu nợ chúng ta nhưng đã trả hết”.

“Nhưng mà người ta muốn ăn”. Tiểu Thư Tuyết mắt hứnng nói.

Trên mặt Lãnh Phong lộ ra một nụ cười nhạt như có như không, một tay ôm con bé từ trên mặt đất lên, cất bước nhanh đi về phía trước. Lâm Tử Hàn quỳnh lên, đuổi theo nói: “Phong ca, anh không phải là muốn đưa nó đi chứ, đừng bị nó lừa, bọn tôi đều bị chiêu này của nó lừa qua”.

Lãnh Phong cũng không dừng bước, đi đến một nhà hàng xa hoa, Lâm Tử Hàn không thể làm gì khác hơn là đi theo anh vào nhà hàng, ngồi đối diện với anh.

“Nhìn xem cô muốn ăn cái gì”. Lãnh Phong nói với Lâm Tử Hàn, rất đúng lúc đưa menu vào tay cô.

“Tôi muốn một xuất cơm chiên trứng”. Lâm Tử Hàn hắc hắc cười nói, cơm ở đây nhất định rất đắt, có lẽ đừng để cho người ta tốn kém thì tốt hơn, tuy rằng anh thoát nhìn không giống như người nghèo túng.

“Xin lỗi, tiểu thư, ở chỗ này không có cơm chiên trứng”. Bồi bàn áy náy mở lời.

“Hà? Lâm Tử Hàn sững sốt, thứ đơn giản như vậy cũng không có?”

Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, nói với bồi bàn: “Cho cô ấy một phần bò bít tết chín bảy phần”.

“Cô đang nói cái gì?” Lãnh Phong cười như không cười nhìn chăm chăm cô.

“A, không có gì, tôi đang nói anh là thần”. Lâm Tử Hàn vội xua tay, lập tức đánh giá anh nghi hoặc nói: “Anh không phải vì đưa tôi hơn một ngàn tệ, đặc biệt chạy tới nơi này chứ?”

“Tôi vừa nãy đã nói, không thích thiếu tiền người khác, nhất là phụ nữ”. Lãnh Phong vẫn thản nhiên nói ra, muốn anh thừa nhận là đột nhiên muốn gặp cô, mới mượn cớ xuất hiện ngăn cô ấy, chết cũng không nhận!

“Ha ha, anh thật có cá tính, được rồi, gần đây có bạn cái gì không? Còn đang tìm châu báu sao?”

“Cô không nên nói về việc không có hứng thú”.

“Tôi không có hứng thú, chỉ là cảm thấy anh rất thần bí, muốn gặp anh một lần hình như rất khó khăn”.

Gặp anh? Lãnh Phong nghi hoặc, lấy bút từ trong túi ra, viết một chuỗi dãy số trên giấy ăn, đưa đến trước mắt của cô, nói: “Nếu như muốn gặp, chỉ cần gọi đến số điện thoại này”.

Cô chỉ vừa nói như thế, không nghĩ tới muốn gặp anh nha, Lâm Tử Hàn chần chờ tiếp nhận giấy ăn, vì nể mặt anh ta, không thể làm gì khác hơn là làm bộ dạng nhận lấy.

“Mẹ, bánh pudding xoài, ăn rất ngon”. Tiểu Thư Tuyết vui đầu xuống hết mức, ngẩng mặt như hoa lên hướng Lâm Tử Hàn cười hì hì.

“Người ta trả thứ gì đó đều ăn rất ngon”. Lâm Tử Hàn lên tiếng, tiện tay lấy giấy ăn ra lau mặt con bé.

Chờ một chút, làm sao lại cảm thấy lạnh cả toàn thân vậy, Lãnh đại ca thân ái làm sao vậy? Tại sao lại dùng loại ánh mắt hàn băng lạnh đến thấu xương nhìn cô?

Quay đầu lại, gặp ánh mắt của anh đang nhìn mặt cô cùng tờ giấy ăn đang di chuyển, Lâm Tử Hàn sửng sốt, lúc này mới phát giác giấy ăn trong tay không hề giống những loại giấy ăn khác nha, mặt trên còn lưu lại chữ người nào đó tự tay viết.

“Ha ha, tôi sai rồi”. Lâm Tử Hàn cười gượng hai tiếng, một lần nữa nhét giấy ăn vào trong túi xách.

Ba người ăn xong bữa cơm sau đó đi ra nhà hàng, bên cạnh là một quán tạp hóa quần áo thấp kém ở chợ đêm, Tiểu Thư Tuyết chỉ cái vòng ở các quầy hàng nũng nịu nói: “Mẹ, con muốn tiểu trư trư”.

Lâm Tử Hàn liếc nhìn con heo con màu trắng kia, con bé đã yêu cầu vô số lần, cô cũng tiêu qua không ít tiền, nhưng lại không có cách nào thỏa mãn tâm nguyện của nó, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ nói: “Mẹ thử một lần nữa, nhưng chỉ tiêu một tệ thôi nhé”.

“Được!” Tiểu Thư Tuyết thoải mái nói.

Lâm Tử Hàn ngửa đầu cười với Lãnh Phong nói: “Hôm nay có anh ở đây, có lẽ tôi sẽ có vận may”. Nói xong vui vẻ nói với ông chủ: “Ông chủ, tôi muốn một tệ tiền vòng”.

“Được rồi, một tệ năm cái, bởi vì là khách hàng cũ, đặc biệt tặng thêm cô một cái”. Ông chủ cười tùm tùm mà đưa sáu cái vòng trúc cho cô, ông ta rất vui mừng khi thấy hai mẹ con này, bởi vì tiền của cô rất dễ kiếm được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn ửng hồng một mảnh, làm sao trước mặt người kia không để cho mình có mặt mũi như thế, cần phải nói ra cô là khách quen ở đây sao.

Muốn đi đến, cô vẫn còn cười ngọt ngào với ông chủ: “Cảm ơn ông chủ”.

Nói xong liền vung vòng tre lên, ngắm nhìn phải trái, nhắm ngay con heo màu phấn hồng. “Mẹ, cố gắng lên!” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng nói.

“Hôm nay không mang con heo màu phấn hồng này về không được”. Lâm Tử Hàn hướng tới con heo sứ phấn hồng “vù” một tiếng, vòng trúc lại không hợp tác mà rơi ở bên cạnh.

“Haizz —— ” Tiểu Thư Tuyết giống như một tiểu đại nhân, lắc đầu thở dài.

“Con đừng nhanh thất vọng về mẹ như vậy nha, phụ nữ thất bại cần sự cố vũ” Lâm Tử Hàn vội la lên.

“Nhưng mà mẹ thực sự rất vô dụng nha”.

Khá lắm, một chút mặt mũi cũng không cho, hôm nay không giành được thành tích gì thì không được, Lâm Tử Hàn căm giận trừng mắt với con heo phấn hồng không hợp tác kia thâm nghĩ.

Khi tung vòng tre thứ hai, đều chòng lên trên cái thứ nhất, dứt khoát không trúng mục tiêu mà cô nhắm vào, sau đó là cái thứ ba, thứ tư... Cho đến khi một cái vòng tre cũng không còn, cô mới nhụt chí mà sụp hai vai xuống.

Được rồi, cô thừa nhận mình thực sự rất vô dụng! Thế thì, dùng giọng điệu năn nỉ với ông chủ quầy hàng: “Ông chủ, xin ngài thương xót, bán con heo kia cho tôi đi, mười tệ với ông mua còn không được sao?” Con heo kia xem ra nhiều nhất cũng chỉ có giá hai tệ.

Chú thích:

Bò bít tết chín bảy phần còn gọi là Filetsteak là thịt đùi trong, mềm và ngọt thịt hơn lại không mỡ, thích hợp ăn giảm béo, bảo trì vóc dáng cho phụ nữ.

Bò bít tết chín năm phần còn gọi là Sirloin Steak dùng thịt đùi sau của bò, mềm và dai, thích hợp cho người trẻ tuổi và có răng tốt.

Chương 88: Khách hàng cũ 2

Ông chủ giả bộ khó xử trầm ngâm một chút nói: “Cô à, việc buôn bán có nguyên tắc của việc buôn bán, như vậy đi, cô mua mười tệ tiền vòng, sáu mươi vòng dù sao cũng có một cái có thể”.

Ông chủ nói xong nhét một xấp vòng vào trong tay cô, một bên hắc hắc cười, nói giỡn sao, kiếm tiền tốt như vậy ông ta làm sao lại cam lòng mà buông tha chứ, chiếu theo kiểu tay của cô, cho sáu trăm cái vòng nữa cũng chưa chắc có thể trúng.

Ông ta thật sự rất thích loại khách hàng này.

“Vòng tre này của ông căn bản là có vấn đề”. Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ nhận vòng tre ông ta đưa tới, nói thầm.

Nếu như không phải vòng có vấn đề, làm sao có thể ném nhiều như vậy không có cái nào trúng chứ! Những người này chỉ biết lừa gạt người thành thật!

“Vòng tròn có vấn đề, tay cô lại càng có vấn đề hơn”. Vẫn không mở lời này giờ, Lãnh Phong nói giọng mỉa mai. Sau khi nói xong, cầm vòng tre trong tay Lâm Tử Hàn lên, cúi đầu nói với Tiểu Thư Tuyết: “Cháu là muốn con heo kia sao?”

Tiểu Thư Tuyết gật đầu, lớn tiếng nói: “Chú Lãnh, chú có ngọc giống như mẹ cháu không?”

“Đương nhiên sẽ không, chú cùng mẹ cháu không phải đồng loại”. Lãnh Phong khẽ cười một tiếng nói, khi Lâm Tử Hàn há miệng bất mãn còn

chưa kịp mắng ra thì vòng tre trong tay đã được ném ra, vũng vàng mà chụp lên con heo phân hồng, cũng thuận tiện lấp kín miệng Lâm Tử Hàn.

“Rất tốt!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn mà nhảy dựng lên: “Chú Lãnh rất khỏe”.

“Đây là đồ chơi của trẻ con, chỉ thích hợp để trẻ con chơi đùa, có cái gì mà phải ngạc nhiên chứ”. Lâm Tử Hàn không đồng ý nói.

“Chú Lãnh, cháu còn muốn con chó kia”. Sau một khắc, con chó cũng được.

Tiểu Thư Tuyết càng thêm vui vẻ, vừa nhảy vừa lớn tiếng nói: “Cháu còn muốn con mèo con kia, còn muốn con thỏ trắng kia, còn muốn...!”

Lãnh Phong cười khẽ, những chiếc vòng theo lời hô của con bé không ngừng được ném ra, mỗi một lần đều trúng vào trên mặt thứ mà Tiểu Thư Tuyết muốn.

Lâm Tử Hàn nhìn đến ngây người, ánh mắt đăm đăm, máy móc mà tính qua những vòng tròn trong tay anh, trời ạ! Thủ pháp này! Thực sự là quá dọa người.

“Chú Lãnh, tất cả cháu đều muốn!” Tiểu Thư Tuyết oa oa kêu lên, ông chủ đàn người ra cùng giống như ánh mắt đăm đăm của Lâm Tử Hàn, mồ hôi lạnh ứa ra nói: “Anh bạn, hạ thủ lưu tình nha!”

Tiểu Thư Tuyết hưng phấn, tiếng cười như có ma lực, thúc đẩy Lãnh Phong không dừng được động tác tay.

“Lão gia, hạ thủ lưu tình nha!” Ông chủ gấp đến độ sắp khóc, hôm nay sao lại xui xẻo như vậy? Gặp một quái nhân như thế!

Sáu mươi vòng tre vừa vắn trúng vào toàn bộ những thứ trên mặt đất, Lâm Tử Hàn cùng Tiểu Thư Tuyết hưng phấn mà vỗ tay kêu to lên: “Rất khỏe nha! Tất cả đều trúng”. Nói xong chuyển hướng ông chủ hưng phấn nói: “Ông chủ, tôi còn muốn mua mười tệ tiền vòng!”

“Xin lỗi, sắc trời đã tối, tôi muốn thu quầy”. Ông chủ vội vã bắt đầu thu dọn đồ vật, không thì tháng này ông ta có thể lỗ vốn.

“Mẹ, nhiều quá!” Bốn túi quần của Tiểu Thư Tuyết đều đầy các đồ vật, trong lòng còn ôm một đồng lớn, vui mừng đến đầu óc choáng váng.

“Làm sao để chuyển về nhà đây?” Lâm Tử Hàn nhìn một đồng hàng mỹ nghệ nhỏ nhắn đến phát sầu, kéo góc áo Lãnh Phong hi hi cười nói: “Anh có thể làm thêm một việc, giúp tôi chuyển những thứ này về nhà nhé”.

“Cũng được”. Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô, bắt đầu bấm điện thoại, sau khi dặn bảo hai câu, cúp điện thoại cười nói: “Lúc nữa sẽ có người giúp cô đem về, chúng ta đi trước thôi”.

Lãnh Phong từ khi đi vào chợ đêm này cảm thấy cả người không được tự nhiên, người đông nghìn nghịt, anh đúng là một khắc cũng không muốn đứng góc ở đây nữa.

“Bên kia còn có”. Lâm Tử Hàn chỉ vào mấy quầy hàng cách đó không xa hi hi cười nói, thủ pháp của anh chuẩn như vậy, không đi ném một phen thật quá đáng tiếc.

“Đúng vậy nha! Chú Lãnh, chú mau tới đây đi!” Tiểu Thư Tuyết hài lòng mà hướng Lãnh Phong vẫy tay, một bên đã chạy đi tới những chỗ đó .

Lãnh Phong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kéo tay đang khẽ run lên của Lâm Tử Hàn, bản năng mà đẩy ra, nhưng mà lại bị anh nắm

thật chặt. Lãnh Phong cười tà một tiếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cũng không muốn buông ra theo ý của cô.

Lần đầu tiên bị một người đàn ông nắm tay đi như thế, Lâm Tử Hàn không chỉ có khuôn mặt ửng hồng, ngay cả tim cũng đập nhanh lên. Tay anh thật ấm áp, rất tinh tế, rất...

Lâm Tử Hàn nâng tay trái lên “ba” một cái, tát cho mình một cái tát, mắng thầm trong lòng : *Không có tiền đồ, cũng là mẹ của trẻ con rồi còn mê trai như vậy! Không phải chỉ là ngoại hình đẹp trai một chút thôi sao!*

“Cô đang làm cái gì đó?” Bên tai vang lên giọng mỉa mai của Lãnh Phong, ngẩng đầu lên thì thấy anh đang cười như không cười nhìn mình. Lâm Tử Hàn sững sốt, vỗ vỗ má trái bị tát đau ha ha cười khan nói: “Muỗi! Đúng! Vừa mới đánh muỗi, con muỗi rất lớn!”

Lãnh Phong chỉ cười không nói, cũng không mở miệng nói chuyện, kéo cô đi đến trước quầy hàng của một người phụ nữ. Tiểu Thư Tuyết giờ hai tay lớn tiếng nói với bà chủ : “Dì ơi, cháu muốn sáu mươi cái vòng”.

Bà chủ liếc mắt nhìn con bé một cái, lại nhìn phía Lâm Tử Hàn và Lãnh Phong, lập tức nở nụ cười: “Cô bạn nhỏ, cháu lại tới sao? Ba mẹ có cho cháu tiền không?”

“Hóa ra cô còn là khách quen ở đây nữa”. Lãnh Phong liếc liếc mắt với Lâm Tử Hàn khẽ cười nói.

“Thực ra cũng không đúng, một tuần tối đa tới hai lần”.

Tiểu Thư Tuyết kéo quần Lâm Tử Hàn, lắc lắc nói: “Mẹ, dì ấy đòi tiền” Lâm Tử Hàn vội gật đầu, cầm mười tệ đưa cho con bé: “Ừ, cho con tiền”.

Bà chủ toét miệng cười đánh giá Lãnh Phong, cười nịnh bợ nói với Lâm Tử Hàn: “Đưa theo chồng ra ngoài, ra tay rất phóng khoáng ha, cảm

on em”. Nói xong đếm năm mươi vòng tre đưa cho cô.

Lâm Tử Hàn lúng túng, rất nhanh mà liếc mắt nhìn Lãnh Phong trước sau vẫn duy trì nụ cười nhạt, thấp giọng nói: “Anh ấy không phải chồng của em”.

Chương 89: Hôn kiều Pháp “tiêu chuẩn”

“VẬY là nhân tình?” Bà chủ buột miệng nói ra, đột nhiên cảm thấy mình lỡ lời, xấu hổ cuống quýt xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi cô, tôi không có ý đó, ý của tôi là...”

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn vẻ mặt xanh đen của Lãnh Phong, một ý trêu đùa từ trong miệng tràn ra, hi hi nói: “Tôi còn không quan tâm anh còn quan tâm đến cái gì chứ? Hơn nữa, đừng trách người ta hiểu lầm, ai bảo anh lớn lên giống một con... vịt như vậy”. Hai chữ cuối cùng Lâm Tử Hàn mấp máy môi nói ra, bởi vì cô thấy sắc mặt xanh đen của Lãnh Phong đã chuyển sang màu đen.

Cô lại còn nói anh lớn lên giống con vịt? Lửa giận trong lòng Lãnh Phong hừng hực bốc cháy, trời mới biết anh có bao nhiêu ghê tởm danh từ con vịt này. Nhớ lại tình cảnh ba năm trước chính mình bị sử dụng như một con vịt, hôm nay lại có thể bị người ta gọi là con vịt?

“... Con vịt của ông chủ”. Lâm Tử Hàn thấy anh phát hỏa, vội bổ sung nói: “Nghĩa là ông chủ của khách sạn, dù sao cũng là kẻ có tiền, hiểu chứ?”

Sắc mặt của Lãnh Phong thoáng hòa hoãn một ít, một tay nâng cằm của cô, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Đã hiểu”. Nhìn khả năng ứng biến cũng không tệ lắm của cô, tạm thời để cho cô một đường lui.

“Đã hiểu là tốt rồi, hắc hắc!” Lâm Tử Hàn cười nói, đem vòng tre cầm trong tay nhét vào trong tay anh, đứng một bên làm khán giả.

Bà chủ vốn còn đang đặc ý bị thủ pháp trăm phát trăm trúng của Lãnh Phong dọa cho sợ ngây người, há mồm há miệng không thể nói ra lời, mắt

mở trừng trừng nhìn đám đồ vật trong cái túi lớn ra đi, thân thể mập mạp yếu đuối ngồi xuống mặt đất.

“Đúng rồi, lại trúng toàn bộ!” Lâm Tử Hàn sớm đã đem sự xấu hổ quên ở sau đầu, cùng Tiểu Thư Tuyết đồng thời vui vẻ và sôi nổi lên.

Một khi đã vui vẻ thì quên hình thức, cô kích động mà ôm cánh tay Lãnh Phong, cười ha ha nói: “Phong ca, tôi thực sự rất yêu anh, cuối cùng anh cũng giúp tôi rửa nhục”.

“Vậy sao?” Lãnh Phong dừng lại nhìn miệng cười như hoa của cô, cảm thấy có phần ngây dại.

Lâm Tử Hàn dồn sức gật đầu: “Anh cũng không biết, bọn họ trước đây bắt nạt tôi thế nào đâu, bọn họ...” Cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng đột nhiên bị một vật gì đó chặn lên, Lâm Tử Hàn kinh hãi, liền thấy khuôn mặt đẹp trai kia của Lãnh Phong gần trong gang tấc.

Trời ạ! Anh đang hôn cô? Có làm hay không, hơn nữa lần này lại trước mặt công chúng! Môi anh mềm mại khẽ hôn cô, cô muốn thối lui, lại bị anh nhốt cô lại vào trong lòng.

May mắn thay, không đến nửa phút đồng hồ thì anh buông cô ra, Lâm Tử Hàn sau đó lùi một bước, chỉ vào anh cười ha ha nói: “Hôn kiểu Pháp! Ha ha! Anh nhất định trước đây đã qua Pháp chơi có đúng hay không! Ha ha! Lẽ nhĩ bên đó anh cảm nhận thật tốt, ha ha...”

Mỗi lần thứ hai bị chặn lại, Lâm Tử Hàn mộng, gương mặt to trừng khuôn mặt gần trong gang tấc, làm sao lại còn chứ!? Hơn nữa, vì sao nụ hôn của anh lại có thể làm cho cô có loại cảm giác khác thường, là thích sao, hình như là như vậy.

Gần gũi đến toàn bộ là mùi vị của anh, mùi vị khiến cho lòng cô say mê, khi cô chuẩn bị đắm chìm vào nụ hôn của anh, Lãnh Phong đột nhiên

buông cô ra, nhìn cô thở gấp không ngớt, sắc mặt đỏ bừng, cười tà một tiếng nói: “Đây là kiểu Trung Quốc, có muốn thử lại kiểu khác không?”

“Không cần!” Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng lùi hai bước, trời ạ! Còn kiểu khác! Cô vồ vồ khuôn mặt đang nóng lên, xấu hổ thầm nghĩ tìm một cái hang để tiến vào.

“Phong ca, chúng ta có thể đi”. Giọng nói A Nghị vang lên, Lâm Tử Hàn sửng sốt, khi quay đầu lại thì một người đàn ông lạnh lùng đang ngồi ôm Tiểu Thư Tuyết, đem mặt của nó ôm vào trong lòng, chỉ chiếc xe tải nhỏ bên cạnh, tất cả đều đầy những đồ chơi nhỏ của Tiểu Thư Tuyết.

Lại quan sát bốn phía một chút, tất cả chủ quầy hàng đều kêu khổ thấu trời, chúa ơi! Người đàn ông lạnh lùng này không phải đem toàn bộ các quầy hàng càn quét một lần chứ?

Để tránh hình ảnh không thích hợp với nhi đồng, A Nghị không thể làm gì khác hơn là ôm Tiểu Thư Tuyết vào trong lòng, Tiểu Thư Tuyết không nghe theo, cái đầu nhỏ bé đang vùng ra khỏi ngực của anh ta, chỉ vào chiếc xe tải nhỏ hưng phấn nói: “Mẹ, mẹ xem, chú Nghị lấy tất cả cho con”.

Lâm Tử Hàn sửng sờ đáng giá một xe đầy những hàng mỹ nghệ nhỏ nhắn, lắp bắp nói: “Đây... sao nhiều, con muốn dọn sạch hết đồng này sao?”

“Người ta sẽ thôi”. Tiểu Thư Tuyết lẩm bẩm nói, Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ gạt đầu: “Quên đi, con vui vẻ là được rồi”. Ánh mắt lạc hướng tới A Nghị thì ha ha cười nói: “Chú Nghị, a... Không đúng, anh Nghị có khỏe không, anh nhất định gọi là Lãnh Nghị đúng không, anh trai của Lãnh Phong? Hay em trai...?” Đều là người lạnh lùng như thế, chắc là như vậy thôi.

“Cậu ta không phải anh trai của tôi, cũng không phải em trai của tôi, cô gọi cậu ta A Nghi là được”. Lãnh Phong trầm giọng nói, gọi cậu ta là anh Nghi thân mật như thế? Cũng không thấy cô gọi anh là anh Phong nha.

“À, A Nghi!” Lâm Tử Hàn cười hi hi nói lớn, người phía sau chỉ trầm tĩnh gật đầu một cái, thực sự là máy móc, cười một cái cũng sẽ không biến thành ngu ngốc, Lâm Tử Hàn thầm nghĩ trong lòng.

Khi xe tải nhỏ đi vào trong sân, Vương Văn Khiết đang đứng trên cái thang tre lau rửa bên ngoài kinh hoàng chỉ vào xe tải nhỏ oa oa kêu lên: “Này... Này... Đi nhầm cửa rồi, mau đi ra đi...! Này... Đừng đụng vào tôi...!”

Xe dừng lại ở trong sân, bốn cánh cửa đồng thời được đẩy ra, dừng mãnh tiến ra một nhóm đàn ông cao to uy mãnh, động tác nhanh nhẹn bắt đầu dọn đồ vật ra ngoài.

“Này, các anh đang làm gì?!! Lâm Tử Hàn không có nhà! Các anh muốn giết cô ấy róc xương cô ấy mời hôm khác quay lại! Này!”

Những gã đàn ông đó không để ý đến cô kêu la, với tốc độ nhanh nhất dọn hết mọi thứ trên xe, lại với tốc độ nhanh nhất lên xe, rời đi! Toàn bộ quá trình cũng không đến ba phút đồng hồ.

Vương Văn Khiết liếc mắt nhìn hộp này hộp kia, hỗn hển chỉ vào xe đang phóng nhanh đi mất: “Các anh bị bệnh thần kinh! Các anh đây là đang coi thường... quân uy của tôi! A —— ”

Một tiếng hét chói tai như phá không trung! Bởi vì động tác quá lớn, chỉ một người không khống chế được cân bằng, cả người cả thang thẳng ngã xuống trên mặt đất.

Chương 90: Phong ba nhãn kim cương

Không kịp hô lên hai chữ “Cứu mạng”, “Bịch” một tiếng vang lớn, đó là thân thể của chị và thang tre đồng thời nện lên trên đồng chó, mèo, heo kia.

Sau khi Lâm Tử Hàn cùng Tiểu Thư Tuyết vừa đi vào sân thì thấy tình cảnh khổ sở này, một lớn một nhỏ hai người đồng thời sợ ngây người, há hốc miệng sững sờ mà nhìn chăm chăm một đồng mảnh nhỏ trên mặt đất.

“Tiểu Thư Tuyết, chó, mèo, heo của con tất cả đã không còn rồi...” Lâm Tử Hàn ngơ ngác mà mở miệng nói.

“Người đâu cứu mạng...” Vương Văn Khiết nằm sấp giữa đồng mảnh nhỏ hữu khí vô lực rên rỉ, Lâm Tử Hàn chết tiệt này, rốt cuộc là chó mèo của cô ấy quan trọng hay là mạng người quan trọng đây!

“Con muốn trư trư của con... Con muốn cầu cầu.... Ô...., dì Văn Khiết hư...” Tiểu Thư Tuyết gương miệng khóc lớn lên, thật vất vả mới lấy những thứ đó về được, còn chưa chạm tới đã nát rồi.

“Người đâu cứu mạng...” Vương Văn Khiết cắn giận gia tăng âm lượng, Lâm Tử Hàn lúc này mới thoát ra khỏi suy nghĩ, vội vọt tới, đem chị từ trong đồng mảnh nhỏ đi ra.

“Vương bát đản! Em tại sao lại mang nhiều hộp này hộp kia về làm gì! Ai ui... Tay của chị... Ai ui... Mặt của chị đau quá... không bị trầy xước mặt chứ... Ai ui...” Vương Văn Khiết vừa tức vừa nôn nóng rên rỉ, để Lâm Tử Hàn đỡ vào trong phòng.

“Không trầy, không trầy, ngoan...” Lâm Tử Hàn dụ dỗ, trong lòng lại lo lắng muốn chết, trên tay Vương Văn Khiết, trên chân, thậm chí trên mặt, khắp nơi đều là vết máu không đậm không nhạt, ít nhất phải biến dạng trong một tuần.

“Lâm Tử Hàn! Em có thể sớm dọn đến nhà Đỗ Vân Phi ở được không? Chị với em xung khắc! Ai ui... Đau chết mất...”

Nhưng mà chị cũng phá hỏng các thứ mà, Lâm Tử Hàn chỉ dám nghĩ ở trong lòng yếu thế nói, tiếng khóc của Tiểu Thư Tuyệt ngoài cửa một chút cũng không so hơn với sự khó nghe của khóc tang.

Ngày hôm đó Lâm Tử Hàn và Vương Văn Khiết giống như người bị cuộn băng toàn thân cùng đi vào phòng khách tầng một của công ty, bên cạnh truyền đến một tiếng cười trộm của phụ nữ: “Nhìn xem, nữ vương đàn piano làm sao lại bị thương thành như vậy. Rất buồn cười đó”.

Wang Wen Kie nghe tiếng cười trộm phía sau, chớp mắt quay người lại, trừng mắt nổi giận với bọn họ nói: “Thế nào? Nữ vương đàn piano không thể không cẩn thận ngã sao?”

Lâm Tử Hàn cười một tiếng, cúi đầu xuống đi qua hai bên mấy cô gái đó, nhìn nhìn lại gương mặt dán đầy mảnh dán màu trắng, cố nén cười.

Trong thang máy, sau khi Duẩn Ngọc Hân nhìn thấy khuôn mặt của chị, vón gương mặt cười đến giống như được ăn xuân dược càng thêm thoải mái hơn, thực sự là ông trời có mắt, cuối cùng đã thay mình trừng phạt cô ta.

“Văn Khiết, mặt của em làm sao vậy?” Từ Nhạc Phong cố nhin cười hỏi, vết thương này để ý kỹ trông cũng quá đáng yêu đó chứ?

“Bị chó, mèo, heo cắn”. Vương Văn Khiết tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì?” Từ Nhạc Phong nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn chăm chăm chị.

“Bị luân gian”. Lâm Tử Hàn cố nhin cười đến đau cả bụng, miệng nói.

Vương Văn Khiết cau mày, nhìn chăm chăm cô, lạnh lùng nói: “Lâm Tử Hàn, chị cho rằng em nên hồ thẹn mà đứng ở một góc phòng nào đó chứ, chí ít phải ngậm miệng thôi của em lại”. Hai chị thành như vậy, lại có thể còn cười được!?

“Chị cũng đập hỏng các thứ của em mà, Tiểu Thư Tuyết thật vất vả mới giành được con heo phần hồng, kết quả bị người kia đập bể thành bột phần hồng, tối hôm qua con bé vẫn khóc cả đêm”. Lâm Tử Hàn cúi đầu nói.

“Đúng rồi, tối hôm qua quên hỏi em, em sao lại có nhiều đồ chơi như vậy”. Vương Văn Khiết nhìn chăm chăm cô, tối hôm qua chỉ chú ý đến vết thương trên mặt mình, căn bản không để ý đến vấn đề này.

“Là...” Lâm Tử Hàn sững sốt, ánh mắt có chút rối loạn, cô không nên đem việc biết Lãnh Phong nói ra chứ? Ánh mắt không cẩn thận chạm vào mặt của Tiêu Ký Phàm vẫn không lên tiếng. A? Anh tại sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn cô?

Vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt lại như lưỡi dao tập trung nhìn cô, cô không làm gì anh chứ? Nói sai cái gì sao?

“Đồ – Vân – Phi mua”. Cô không tự giác được mà mở miệng, cuống quýt tách khỏi tầm mắt của Tiêu Ký Phàm.

“Một cặp điên rồ!” Thang máy “đỉnh” một tiếng lên tầng cao nhất, Vương Văn Khiết mĩa mai nói, bước trước ra ngoài.

Lâm Tử Hàn và Từ Nhạc Phong cùng nhau trở lại phòng làm việc, thói quen cầm lấy cái chén của Từ Nhạc Phong giúp anh cho thêm sữa vào, tại phòng trà nước trùng hợp gặp trợ lý Tiểu Vân của Duẫn Ngọc Hân, đang ngồi chễm hễm trên mặt đất nhặt vật gì đó.

“Trợ lý Lưu, buổi sáng tốt lành”. Lâm Tử Hàn lịch sự nói.

Lưu Tiểu Vân làm như không nghe thấy, đứng thẳng người lên kinh hoảng kêu lên: “Trời ạ, nhẫn kim cương của ai vậy? Làm sao lại rơi ở chỗ này?”

Ánh mắt của Lâm Tử Hàn nhìn lại về phía tay cô ta, quả nhiên là một chiếc nhẫn có viên kim cương rất lớn, cũng không biết là thật hay giả: “Cô nói xem là ai đánh rơi?” Lưu Tiểu Vân kinh ngạc nói.

“Hỏi qua mọi người một chút sẽ biết thôi”. Lâm Tử Hàn nói, nghĩ thầm trợ lý Lưu này lòng dạ cũng không xấu, nếu đổi lại là người khác, đoán chừng đã sớm bỏ vào trong túi của mình rồi.

“Thật đẹp, nhất định là được làm ra từ nhà thiết kế”. Lưu Tiểu Vân hi hi cười đeo vào ngón tay, đáng tiếc là ngón tay quá to, căn bản không thể đeo vào.

“Aizzz, không đeo vừa, thử đeo vào tay chị xem có được không”. Lưu Tiểu Vân không khỏi phân trần kéo tay Lâm Tử Hàn qua, đeo nhẫn kim cương vào trong tay cô.

“Các cô đang làm gì đó?!” Một tiếng rống giận vang lên từ phía sau, hai người phụ nữ bị dọa cho hoảng sợ, đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Duẫn Ngọc Hân ôm ngực dựa vào chỗ cánh cửa.

“Cư nhiên trong giờ làm giám trồn ra đây nói chuyện phiếm?” Duẩn Ngọc Hân nghiêng người đánh giá hai người, khi ánh mắt rơi vào trên tay Lâm Tử Hàn, kinh ngạc mà nắm lấy tay cô, reo lên: “Vì sao nhẫn của tôi lại ở trên tay của cô?! Tôi rõ ràng đặt ở trên bàn làm việc!”

“Tôi...” Lâm Tử Hàn bị sự tức giận của cô ta dọa cho sợ hãi, nhìn về phía Lưu Tiểu Vân xin viện trợ, trong phòng trà nước rộng như vậy, không thấy bóng dáng của cô ta?

Trong đầu Lâm Tử Hàn âm âm một tiếng, trống rỗng, hóa ra tất cả đều là âm mưu!

Chương 91: Phong ba nhãn kim cương 2

“Dám trộm nhãn của tôi?! Mau trả lại cho tôi!” Duẫn Ngọc Hân kéo cô ra giữa phòng trà nước, dùng sức rút nhãn trong tay cô ra, lại làm thế nào cũng không kéo ra được.

Trời ơi! Không phải là trùng hợp như thế chứ, tuy rằng bộ dạng của cô ta chỉ là rút chiếc nhãn ra, nhưng mà cô ta cảm thấy chiếc nhãn dường như thực sự rút không ra được. Cô ta không phải sợ nếu không rút về được, chỉ là kinh ngạc thế nào tay cô lại cùng giống như tay mình chứ.

Vừa nãy cô ta chỉ là phân phó cho Lưu Tiểu Vân nghĩ biện pháp ném nhãn lên người cô, nghĩ không ra... Thực sự là trời cũng giúp cô ta.

“Tôi không trộm...” Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy ngón tay đều nhanh bị chặt đứt, không biết là bởi vì đau đớn, hay là nóng lòng, viền mắt bắt đầu tụ đầy nước mắt oan ức.

Người bên cạnh càng ngày càng vây quanh đông hơn, tựa hồ như là cảm thấy hứng thú đối với trò khôi hài này.

“Nghĩ không ra công ty của chúng ta lại có thể che giấu kẻ trộm như thế, gọi Vương Văn Khiết đến, để chính cô ta nhìn xem tuyển người như nào vào đây!” Duẫn Ngọc Hân căm giận mà gào thét, giọng lớn đến khiến cho cả khu làm việc đều chấn vang lên.

Tiêu Ký Phàm làm sao còn không ra vậy! Duẫn Ngọc Hân ở trong lòng thầm nghĩ nói.

“Tôi không trộm nhãn, là lúc nãy trợ lý Lưu nhặt được trên mặt đất đeo vào tay của tôi...” Lâm Tử Hàn hoảng loạn giải thích, tuy rằng biết rõ

giải thích như vậy rất yếu ớt vô lực, nhưng mà cô vẫn còn nỗ lực giải thích.

“Cô còn muốn dựa vào người khác? Nhấn rõ ràng trên tay cô! Người khác nhặt được sao có thể đeo trên tay cô chứ?!” Duẩn Ngọc Hân thấy Tiêu Ký Phàm cuối cùng đi từ trong phòng làm việc tới, hô hoán càng thêm ra sức, vừa hô hoán đồng thời cũng không quên dương tay, hung hăng tát lên trên mặt Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn kinh hô một tiếng, thân thể lùi sau vài bước, đỡ lấy tường mới miễn cưỡng không ngã xuống.

“Tranh luận chuyện gì?” Tiêu Ký Phàm mắt lạnh đánh giá người tui thân gần như rơi lệ và gương mặt hung hăng vênh váo của Duẩn Ngọc Hân, mặt lạnh lùng rõ ràng không chút hài lòng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Duẩn Ngọc Hân hơi bĩu ra, bỏ Lâm Tử Hàn vươn tay hướng về bên người Tiêu Ký Phàm, nói: “Anh ngày hôm nay mới mua nhẫn đính hôn cho em, em vừa mới ở phòng làm việc không đến mười phút đồng hồ, đã bị cô ta trộm đi”.

“Tôi không có...” Lâm Tử Hàn gấp đến độ chỉ biết nói mấy chữ này, đột nhiên bị người toàn công ty nhìn thành kẻ trộm, tư vị này so với tát cho cô một cái cũng không dễ chịu.

“Không có? Sáng sớm hôm nay chỉ một mình cô đến phòng làm việc của tôi!”

“Tôi cầm hết hoa thì đi ra, căn bản không thấy chiếc nhẫn, nhẫn là trợ lý Lưu nhặt được ở phòng trà nước, cô ta muốn tôi đeo cho cô ta xem có được hay không”. Lâm Tử Hàn nhìn đoàn người vây xem, cố đấu tranh.

“Trợ lý Lưu đến công ty đã bị tôi kêu lên tầng 21 làm việc, cô còn muốn dựa vào cô ấy?” Duẩn Ngọc Hân hùng hổ bức người, không để cô có mảy may nói lý do phản bác nào.

Tiêu Ký Phàm tiến lên một bước, nâng tay trái của Lâm Tử Hàn lên, nhìn chăm chăm ngón áp út đỏ lên của cô, nhìn chăm chăm nhẫn kim cương lóe sáng trên ngón áp út. Chiếc nhẫn kim cương này đeo ở trên tay của cô ấy lại có thể thích hợp như vậy, tay của cô ấy lại có thể giống như tay của Duẫn Ngọc Hân!

Trên thế giới này, phụ nữ có ngón tay đồng dạng nhau làm sao lại nhiều như vậy? Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh một người, viên kim cương bốn cara đeo trên tay của cô ấy, cũng thích hợp như thế sao? Duẫn Ngọc Hân đeo vừa vặn, cô ấy thì sao? Đáp án là không thể nghi ngờ.

Tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn bị nâng lên bởi bàn tay to kia, trên người khẽ run lên, tay anh rất ấm áp, không biết trái tim của anh, có ấm áp như thế hay không? Duẫn Ngọc Hân nói như thể rất thật, mà nhẫn đúng là ở trên tay của mình, anh nhất định không tin tưởng mình giống như mọi người mà thôi?

“Ký Phàm”. Duẫn Ngọc Hân gọi, anh lại đang ngây ngẩn cái gì chứ, làm sao lại nhìn chăm chăm vào tay của cô ta chứ?!

Tiêu Ký Phàm bị cô ta gọi như thế, đột nhiên thanh tỉnh, nhìn xuyên qua kính, nhìn nước mắt chứa trong mắt của Lâm Tử Hàn, nhìn sự tủ thân của cô, sự bất lực của cô.

“Tôi thật không có”. Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, kiễng chân trông mong nhìn anh, ghen ngào nói.

Tiêu Ký Phàm buông mắt xuống, hai ngón tay nắm nhẫn, ôn nhu một chút một chút di chuyển chiếc nhẫn, thành công lấy nhẫn từ ngón tay cô ra. Sau đó cầm lấy tay của Duẫn Ngọc Hân, đeo nó lên ngón áp út của cô ta.

“Ký Phàm, người như thế có thể lưu lại trong công ty sao? Quá nguy hiểm”. Duẫn Ngọc Hân trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn, bất mãn nói.

Tiêu Ký Phàm nhìn Lâm Tử Hàn đang tội nghiệp một cái, tia yêu thương nhợt nhạt xẹt qua đáy lòng, mở miệng nói: “Lâm Tử Hàn và Lưu Tiểu Vân ai đúng ai sai, anh sẽ triệt để điều tra rõ ràng, việc này dừng ở đây”.

“Chuyện đều nói rõ, còn có cái gì để điều tra?” Duẫn Ngọc Hân mất hứng nói, tâm lý nhất thời có một cỗ tức giận, anh lại đang giúp cô ta giải vây! Lại đang giúp cô ta!

“Điềm nào nói rõ?!” Bên ngoài đoàn người vang lên giọng nói của Vương Văn Khiết, mọi người rất tự giác tránh ra hai bên. Vương Văn Khiết đưa tay che khuôn mặt đầy “miếng vá nhỏ”, đi đến nói: “Giám đốc Duẫn, cô thông minh như vậy, làm sao ngay cả lẽ thường cơ bản nhất cũng không phân rõ đây? Có người trộm nhẫn lại lập tức đeo trên tay mình sao?”

“Cô ta...” Duẫn Ngọc Hân còn chưa kịp nói ra lời, Vương Văn Khiết liền cắt đứt cô ta nói: “Lâm Tử Hàn là tôi tuyển vào, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với hành vi của cô ấy, không biết giám đốc Duẫn có thể chịu trách nhiệm đối với hành vi của Lưu Tiểu Vân?”

“Cô có ý gì?” Duẫn Ngọc Hân chán nản mà trừng mắt với chị.

“Ý rất đơn giản, tổng tài đã đáp ứng điều tra rõ việc này, cũng đừng vội đuổi Lâm Tử Hàn đi, cô nhiều lắm thì nhẫn nại một hai ngày thôi, nếu cô ấy phải đi thì thời gian một ngày tuyệt đối cũng không lưu lại”. Vương Văn Khiết cười lạnh nói xong, nắm tay Lâm Tử Hàn, tách ra khỏi đoàn người.

Duẫn Ngọc Hân sững sờ trừng mắt nhìn hai người rời đi, tức giận đến cả người phát run, tủi thân mà gọi: “Ký Phàm...” Quay đầu lại thì mới phát hiện Tiêu Ký Phàm không biết đã đi từ khi nào.

“Đều trở về làm việc đi!” Cô ta cắn giận mà hét lớn một tiếng, nổi giận ùng ùng qua phòng tổng tài, vừa vào cửa thì khe khẽ nói: “Ký Phàm, anh làm sao lại dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy? Đây là chiếc nhẫn vất vả lắm em mới đợi được! Em...”

Chương 92: Phong ba nhĩn kim cương 3

“Được rồi!” Tiêu Ký Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ giận dữ, sít sao tập trung nhìn cô ta: “Không cần suốt ngày làm những việc nhỏ nhặt này tới làm phiền anh! Anh không có thời gian chơi đùa với em!”

Duẩn Ngọc Hân bị sự tức giận của anh làm cho hoảng sợ, anh là lần đầu tiên phát hỏa với cô ta, anh có phải là Tiêu Ký Phàm ôn nhu, nho nhã kia không?

Là người vô luận cô ta có làm sai chuyện gì, thậm chí còn thiếu chút nữa phá hỏng buổi ghi hình quảng cáo cũng không nói cô ta nửa câu – Tiêu Ký Phàm sao?

“Ký Phàm, anh thà rằng tin tưởng cô ta cũng không tin em sao?” Duẩn Ngọc Hân tuy rằng sợ hãi anh tức giận, trong miệng vẫn không quên vì mình mà cãi lại.

Tiêu Ký Phàm liếc nhìn cô, lạnh lùng nói: “Lẽ nào em thực sự hy vọng anh tìm nhân viên điều tra đến đây điều tra sao? Anh sợ đến lúc đó bề mặt chính là em”.

“Em là đang hỏi anh, vì sao anh chỉ tin tưởng lời của cô ta!” Duẩn Ngọc Hân lớn tiếng nói, cô ta không quản được việc này sao.

“Bởi vì chỉ cần không phải ngu ngốc, đều có thể thấy rõ sự thật của chuyện này!” Tiêu Ký Phàm cũng tùy cô đề cao âm lượng, chính anh cũng không biết vì sao lại tức giận nhiều như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn, điềm đạm đáng yêu của Lâm Tử Hàn cứ như thế một mực trong đầu của anh có chuyển đi cũng không được, không lý do, anh nhất định tin tưởng cô.

Tuy rằng cô rất yêu tiền, rất ham món lợi nhỏ, nhưng mà anh nhất định nguyên ý tin tưởng cô, cô tuyệt đối không có khả năng trộm nhẫn.

“Anh thích cô ta có đúng hay không?” Duẫn Ngọc Hân chảy nước mắt, nghẹn ngào hỏi ra những lời này. Ánh mắt ai oán chăm chú mà theo dõi anh, sợ hãi, lại bức thiết muốn biết đáp án của anh.

Tiêu Ký Phàm sững sờ, một tia không được tự nhiên hiện lên trên đôi mắt băng lãnh kia, tức là bị cô ta hỏi cho sụp đổ. Phủ nhận nhưng nói không nên lời, thích cô ấy sao? Thích cô ấy sao?

Anh đã từng hỏi bản thân, vấn đề này là anh chưa từng nghĩ tới, luôn luôn không có hứng thú với nữ sắc, anh cho tới bây giờ sẽ không chân chính thích một người, hoàn toàn cảm thụ không được loại cảm giác này, cho nên, anh căn bản đáp lại không được.

Trong đầu cuối cùng vẫn hiện lên hình bóng của Lâm Tử Hàn và Tiểu Thu Tuyết như vậy có tính không? Cuối cùng vẫn tìm các lý do ngớ ngẩn chạy đi tìm cô ấy có tính không đây...

“Cô ấy ở lúc cấp bách giúp anh quay quảng cáo, cô ấy là nữ vương đàn piano, em cái gì cũng không phải! Chỉ biết tìm phiền toái cho anh! Cho nên anh chán ghét em, có đúng hay không?”

“Nếu như em có thể đem tâm tư tranh cãi coi thường Lâm Tử Hàn vào công việc, công việc của em có hỏng hết không?” Tiêu Ký Phàm bực bội mở miệng nói, tuy rằng cô ta là một thiên kim tiểu thư tùy hứng, nhưng dù sao cũng là một thành viên của đại học tài chính trong nước, làm sao lại làm việc mất lòng nhau như thế.

“Lần trước quay quảng cáo của công ty Dĩ Tinh, trong lòng của anh thực ra có ý kiến với em đúng không?”

“Phim quảng cáo kia rất thành công, hơn nữa đã qua”. Tiêu Ký Phàm nặng nề ngồi trên ghế ông chủ, lạnh lùng nói với cô ta: “Đi ra ngoài làm việc thôi!”

Thấy nước mắt của Duẫn Ngọc Hân, trong lòng của anh ít nhiều có chút chột dạ, cho nên anh chỉ có thể dùng thói quen lạnh lùng che giấu sự chột dạ của mình. Không muốn liếc nhìn cô ta một cái nữa.

Duẫn Ngọc Hân nhìn anh, cuối cùng chịu không nổi sự tuyệt tình của anh, che miệng khóc chạy đi ra ngoài.

~~~~~

“Mẹ kiếp em chính là cha chết hay là mẹ chết đây, sao lại khóc thành như vậy!?” Trong phòng vệ sinh, anh ỉm một lúc lâu không chút hiệu quả. Vương Văn Khiết nhin không được quát.

Lâm Tử Hàn dùng ánh mắt đầy lệ nhìn chăm chăm chị, tức giận nói: “Chị coi như em chết cha là được rồi”. Dù sao người cha không lương tâm kia, nguyên rủa ông ta chết tuyệt không quá mức.

“Em lại rơi xuống một giọt nước mắt cho chị xem xem!” Vương Văn Khiết chỉ lên mũi cô mắng: “Tiểu nương ta sẽ cầm kéo đâm mi đến chết”.

Lâm Tử Hàn phút chốc thu hồi nước mắt, kinh khủng trừng mắt nhìn Vương Văn Khiết cầm kéo đặt lên tay cô. Tại sao lại có mệnh khổ như vậy, bị người ta vây xem biến thành kẻ trộm, ngón tay cũng sắp bị cắt đứt, khóc một chút còn phải lọt vào sự đe dọa của Vương Văn Khiết.

“Người ta đã lâu không khóc, không nghĩ tới lại nghiện như vậy thôi”. Cô vô tội lâm bầm mửa miệng.

Wương Văn Khiết ném kéo vào thùng rác “Cạch” một tiếng, ném một chút giấy lên trên người cô, chịu hết nổi nói: “Em biết rõ cái con Duẫn

Ngọc Hân kia không là cái thứ tốt đẹp gì, gặp người bên cạnh nó thì nên tránh xa một chút chứ? Mỗi một lần đều rõ ràng biết mà đâm đầu vào họng súng của nó như vậy, em lại không thể thông minh một chút sao?”

“Cô ta cố tình muốn đuổi em đi, em cần thận có ích lợi gì?” Hơn nữa chiếc nhẫn này, cô còn không kịp phản ứng, đã bị Lưu Tiểu Vân nhét vào tay rồi.

“Nói chung muốn ở lại chỗ này thì phải thận trọng, sau này cần thận một chút là được”.

“Biết sai rồi”. Lâm Tử Hàn rầu rĩ lên tiếng.

“Biết sai? Em mỗi lần đều nói biết sai, làm sao lại không thấy em sửa sai chứ?” Vương Văn Khiết thóa mạ nói, nhìn một bộ dạng vô tình của cô, bỗng nhiên thần bí mà cười một cái, nhỏ giọng hỏi: “Aizz, viên kim cương kia thật lớn, là thật hay giả?”

“Em làm sao biết là thật hay giả, em cũng không nhìn”.

“Em chẳng phải đeo qua sao, cảm giác thế nào?” Vương Văn Khiết bà tám đánh giá cô.

“Vương Văn Khiết!” Lâm Tử Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, bà tám này...!! Thực sự là tức chết cô!

Vương Văn Khiết bị tiếng gầm như thế của cô, thân thể đứng thẳng khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc, nói: “Lau sạch nước mắt đi, trở về làm việc thôi”. Nói xong, quay người ra ngoài cửa phòng vệ sinh, khi đi ra quay người lại dùng ngón trỏ ấn cô một cái: “Đừng để cho chị nhìn thấy em khóc nữa, hận nhất loại không tiền đồ này, động một cái là khóc”.

Lâm Tử Hàn “ưm” một tiếng, mở vòi nước, hất nước lên mặt lau nước mắt. Vừa rồi bị Duẫn Ngọc Hân tát bên má trái một cái, bắt đầu có

chút sung đỏ lên.

Khuôn mặt này của cô cũng thật xui xẻo, luôn bị Duẩn Ngọc Hân tát, nếu tiếp tục đứng ở Tiêu thị, sớm muộn cũng bị cô ta đánh cho nở hoa.

Chương 93: Khoảnh khắc nhu tình

Thời gian tan ca, Lâm Tử Hàn không muốn cho Đỗ Vân Phi thấy bộ dạng hiện tại của mình, gọi điện thoại cho anh nói dối muốn đi dạo phố, một mình đi ra đại sảnh của công ty.

Tức chết cô, cho tới nay đều không hy vọng Đỗ Vân Phi tới đón mình, nhưng Đỗ Vân Phi thế nào cũng không nghe, cuối cùng với lý do lo lắng sự an toàn của cô, vì lý do vững vàng này của anh mà đưa đón cô đi làm việc.

Đúng là lúc cao điểm khi tan ca, trạm xe buýt đầy ắp người, trong đó có một phần là nhân viên Tiêu thị. Xa xa thấy Lâm Tử Hàn đi tới, lại bắt đầu sôi nổi thảo luận tiếp.

Lâm Tử Hàn cảm giác được ánh mắt khác thường của mọi người, dừng bước chân không đi tới bến xe.

Một mình một người rầu rĩ đi bên cạnh đường cái lớn, hồi tưởng chuyện phát sinh hôm nay, một bên ảo não nghĩ mình tại sao lại ngốc như vậy, vừa nghĩ mình có cần phải rời khỏi Tiêu thị không?

Cùng lắm thì để Vương Văn Khiết giúp cô tìm một công việc mới, cùng lắm thì trở lại cửa hàng ăn uống làm việc... Cửa hàng ăn uống... Gã đàn ông đầu hói... Nghĩ tới đây cô cũng sắp phát điên, tình nguyện bị Duẫn Ngọc Hân bắt nạt đến chết cũng không đi!

“A ——!” Lâm Tử Hàn quay người rất nhanh đi vào dòng xe cộ hét dài một tiếng, để trút ra sự phiền muộn trong lòng.

Vốn dĩ cô đi rất thong thả nhưng một chiếc xe Porsche có rèm che “két” một tiếng dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, xuất hiện trước mặt cô chính là khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Ký Phàm, dường như toàn bộ thế giới đều thiếu nợ anh rất nhiều.

Lâm Tử Hàn sững sốt, cuống quýt xua tay với anh nói: “Xin lỗi! Tôi vừa nãy không phải đang gọi anh...”

“Lên xe...” Tiêu Ký Phàm dùng giọng điệu ra lệnh nói với cô.

Lâm Tử Hàn lùi về phía sau một bước, trừng mắt với anh vô thức kêu lên: “Tôi không cần!” Anh nhất định là muốn kéo cô đến cục cảnh sát rồi, khẳng định là như vậy!

“Ở đây cấm đỗ xe, nhanh lên một chút!” Trong giọng nói Tiêu Ký Phàm ẩn chứa sự không kiên nhẫn, anh phát giác muốn đối phó với người phụ nữ này cần phải cứng rắn mới được. Lúc này, Lâm Tử Hàn nhìn thoáng qua hai bên trái phải đường cái, quả nhiên nghe lời mà lên xe.

Xe bình ổn mà chạy ở trên đường, Lâm Tử Hàn khẩn trương nhìn anh, nói: “Anh không phải thật sự muốn bắt tôi đến cục cảnh sát chứ?”

Tiêu Ký Phàm không đáp, hỏi lại: “Lẽ nào cô định cứ như thế đi sao?”

“Cái gì?” Cô không hiểu.

“Trên con đường này một đoạn dài không có bến xe buýt và taxi đi qua, cô không biết sao?” Tiêu Ký Phàm nhanh chóng liếc mắt nhìn cô.

Lâm Tử Hàn sững sờ, nói: “Tôi... không biết”. Cô không phải không biết, mà là căn bản không có nghĩ đến vấn đề này, anh để cho cô lên xe, lẽ nào chỉ là vì vấn đề này sao? Anh ta vì sao phải giúp mình? Cô chính là kẻ trộm vừa mới trộm nhẫn kim cương của vị hôn thê anh ta mà.

“Cám ơn anh, bến xe phía trước có thể thả tôi xuống”. Lâm Tử Hàn cảm kích nói.

Tiêu Ký Phàm suy nghĩ một chút, chuyển tay lại dừng xe ở ven đường.

“Cám ơn”. Lâm Tử Hàn nói lời cảm ơn lần thứ hai, chuẩn bị mở cửa xuống xe, cửa xe mở thế nào cũng không được? Quay người lễ phép mở miệng: “Tổng tài, phiền anh mở cửa xe một chút”.

Tiêu Ký Phàm cũng không nghe lời cô, lẳng lặng dừng ở má trái sung đỏ của cô, nghĩ thầm một cái tát kia của Duẫn Ngọc Hân thật tàn nhẫn.

“Đau không?” Trong lòng anh hiềm thấy sự đau lòng, thân thiết hỏi ra khỏi miệng.

Sự quan tâm của anh, thật ra dọa Lâm Tử Hàn, cô liều mạng lắc đầu: “Không đau, da của tôi dày! Một chút cũng không đau!”

Anh đưa tay, bàn tay lớn chạm vào người của cô, thản nhiên nói: “Vì sao cô luôn luôn không học bảo vệ mình chứ?” Ở công ty cũng thế, khi sinh hoạt cũng thế, cô lẽ nào không biết mình đang sống ở nơi nước sôi lửa bỏng sao? Nếu như không phải anh lấy danh nghĩa của Lãnh Phong cảnh báo, nhắc nhở người theo đuổi kim cương cách xa cô một chút, nếu như không phải anh phái người âm thầm bảo vệ cô, cô còn có mạng để sống không?

“Anh nghĩ tôi không trộm nhẫn của giám đốc Duẫn ?” Lâm Tử Hàn đón nhận con người thay đổi nhiều lần của anh, cúi đầu hỏi thăm.

“Tôi tin”.

“Vì sao?” Viên mắt Lâm Tử Hàn nóng lên, trong khoảng khắc bị một tầng hơi nước bao phủ, ghen ngào mở miệng: “Ngoại trừ Vương Văn

Khiết, không ai tin tôi”.

“Tôi chỉ tin cảm giác của bản thân”. Tiêu Ký Phàm nói ngắn gọn.

“Cám ơn anh bằng lòng tin tôi”. Lâm Tử Hàn bị cảm động, cô hy vọng nhường nào người trong công ty có người tin cô. Chỉ tiếc, ngoại trừ Vương Văn Khiết một người cũng không có, nhớ tới đoàn người chỉ trở mình lúc nãy, cô cảm thấy tủi thân đến cực điểm.

Người thì đang cảm động, đầu óc dễ dàng bãi công, làm việc cũng không dựa theo lẽ thường. Lâm Tử Hàn cũng như vậy, khẽ động đến tình cảm là sẽ đem khuôn mặt nhỏ nhắn hướng tới trong lòng người ta lấp đầy nước mắt, toàn bộ thương lên trên người nào đó bằng lòng tin tưởng mình.

“Ô... Vì sao mỗi lần bị giám đốc Duẫn hãm hại đều là anh giúp tôi? Cô ta mới là vị hôn thê của anh không phải sao?”

Tiêu Ký Phàm bị động tác thành linh phát sinh của cô khiến cho sửng sốt, giơ tay lên không trung, không biết có nên chạm vào vai của cô hay không.

Giằng co mười giây đồng hồ, tay anh mới ôn nhu mà chạm vào vai của cô, ôm cô, vỗ về sợi tóc của cô, không tiếng động an ủi cô.

“Đừng khóc, tôi sẽ trả lại công bằng cho cô”. Tiêu Ký Phàm nhẹ giọng nói bên tai cô.

Lâm Tử Hàn được anh an ủi như thế, lý trí đột nhiên khôi phục lại, thần thánh ời! Cô đang làm cái gì?! Cô lại có thể ôm người đàn ông lạnh lùng mà bản thân sợ hãi khóc, còn biến áo sơ mi trắng như tuyết của anh ta ướt một mảng lớn.

Anh ta sẽ không cho rằng cô nhào vào lòng anh ta, cố ý cảm dỗ anh ta chứ? Người đàn ông ưu tú như thế, có phụ nữ làm như vậy chắc chắn phải

có sắp đặt mới đúng.

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên khóc lớn tiếng hơn, một mặt mồm miệng mơ hồ nói: “Vân Phi, cảm ơn anh, anh đối với em thật tốt quá!”

Mới vừa gọi xong, liền cảm giác được thân thể Tiêu Ký Phàm khẽ run lên, sau đó vô tình mà đẩy cô từ trong lòng anh ra, lạnh lùng nói: “Nhìn cho rõ, tôi không phải là Vân Phi gì đó”.

Chương 94: Ghen

Lâm Tử Hàn giả vờ vô tội dùng ánh mắt phủ đầy nước mắt nhìn anh, áy náy nói: “Xin lỗi, vừa nãy không nghĩ tới là cảm ơn sai người”. Thấy bộ dạng tức giận của anh, cô lại có thể cảm thấy thêm phần hứng thú, không phải là nói sai tên người thôi sao, sao lại phải tức giận như thế chứ?

“Vân Phi nhà cô mỗi ngày đều ôm cô như thế sao?” Tiêu Ký Phàm liếc cô rầu rĩ nói ra, anh biết vấn đề này hỏi rất chua xót, nhưng anh nhất định muốn biết đáp án.

Lâm Tử Hàn khẽ nhăn nhó một chút, ha ha cười nói: “Không có nha, ngẫu nhiên ôm một chút”.

Còn ngẫu nhiên ôm một chút!? Tiêu Ký Phàm chỉ cảm thấy một cổ đồ kị từ ngực chảy ra, hận không thể dùng một phát súng diệt tên Đỗ Vân Phi kia.

“Xuống xe!” Anh đẩy cửa xe, lạnh lùng quát một tiếng với Lâm Tử Hàn.

Nói như thế nào trở mặt thì liền trở mặt vậy, không có ý tứ! Lâm Tử Hàn thầm nghĩ ở trong lòng, thân thể hướng bên ngoài xe thăm dò. A, làm sao không thể đi xuống?

Quay đầu lại, phát hiện hóa ra Tiêu Ký Phàm tức giận kéo sau áo cô, cánh tay dài của anh vừa thu lại, thân thể Lâm Tử Hàn liền một lần nữa ngã về chỗ ngồi.

Lại làm sao vậy? Không phải chính anh ta để cho người ta xuống xe sao?

Tiêu Ký Phàm khẽ thở ra một hơi, cảm giác mình vừa rồi thật sự là quá mức khác thường, cô ôm người đàn ông khác, liên quan gì đến mình chứ? Chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân anh chán ghét tên Đỗ Vân Phi kia?

Biểu tình trên mặt anh hòa hoãn hơn một chút, từ trong ngăn nhỏ lấy ra một tuýp thuốc mỡ tốt nhất, ấn vào tuýp thuốc một chút, sau đó xoa lên trên mặt cô.

Cơ thể Lâm Tử Hàn hơi nghiêng, tránh né khỏi anh buột miệng kêu lên: “Có xoa qua chân chưa?!”

Mắt Tiêu Ký Phàm nghiêm lại, trừng mắt nhìn cô, phát giác cô thực sự có tố chất khiến cho mình phát hỏa! Đưa tay, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên má trái sưng đỏ của cô.

Hóa ra anh ta cũng có khoảng thời gian ôn nhu, cẩn thận tỉ mỉ như này! Lâm Tử Hàn ngơ ngác mà nhìn khóe môi vênh lên, khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Thật ra nếu khi anh không xụ mặt, nhìn cũng không đáng sợ như vậy”. Lâm Tử Hàn ngu ngốc nịnh nọt.

“Tôi bình thường rất đáng sợ sao?”

“Rất đáng sợ, nhưng, tôi biết anh là người tốt”. Nịnh nọt tới cùng!

Tiêu Ký Phàm đóng nắp tuýp thuốc, khởi động động cơ nói: “Xem cô nỗ lực khen tôi, tôi làm người tốt triệt để, đưa cô trở về”.

“Phiền anh, tôi rất xấu hổ” Lâm Tử Hàn có chút xấu hổ nói ra, tuy rằng cô vừa nói những lời rất nịnh nọt, nhưng đều xuất phát từ nội tâm.

Sau khi đưa Lâm Tử Hàn trở về, Tiêu Ký Phàm hướng xe đến quốc lộ, tình hình sáng sớm hôm nay lần thứ hai lại xuất hiện trong đầu anh.

Nhẫn kim cương đeo trên tay của Lâm Tử Hàn chính xác rơi vào trong đầu của anh, xe đổ sát ven đường, anh lấy điện thoại di động rất nhanh bấm tám dãy số.

“Thế nào? Muốn mời anh uống rượu sao?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói thoải mái của Tạ Vân Triết.

Tiêu Ký Phàm không để ý đến sự trêu đùa của anh, đi thẳng vào vấn đề nói: “Một cỡ của chiếc nhẫn, đại khái có bao nhiêu phụ nữ có thể đeo vừa?”

Tạ Vân Triết cười đến vui vẻ: “Ha ha, mua nhẫn cho Ngọc Hân sao? Xem em là bạn tốt của anh, anh tự mình thiết kế một đôi nhẫn cho các em nhé, làm quà mừng cho hai người”.

“Trả lời vấn đề của em!” Tiêu Ký Phàm không nhịn được nói.

Tạ Vân Triết thu hồi nụ cười, quyết định không đùa anh, không hề nghĩ ngợi nói: “Rất nhiều, nhẫn chỉ thiết kế theo vài kích thước, nhưng bán ra với số lượng lớn”.

Tạ thị là chuyên làm về châu báu, cho nên Tiêu Ký Phàm mới nghĩ tới hỏi anh ấy. Nghe đáp án như thế, trong lòng anh có một cảm giác không rõ, không rõ mình tại sao lại nghĩ tới Lâm Tử Hàn.

Giống như kiểu phụ nữ ngay cả âm no cũng thành vấn đề, làm sao có thể người có nhẫn kim cương chứ? Lúc trước nghe được khẩu khí của người đàn bà kia chính là chán muốn chết, có nhẫn đính hôn quý trọng như thế, nhất định là xuất thân từ danh môn mới đúng.

Dù cho không phải xuất thân từ danh môn, cũng là một nhà giàu có.

Vừa nghe Tạ Vân Triết nói như thế, anh càng thêm xác định ý nghĩ của chính mình, tuyệt đối không có khả năng là Lâm Tử Hàn.

“Ký Phàm...”

“Không có việc gì!” Tiêu Ký Phàm hồ hững nói hết, cúp điện thoại, một lần nữa khởi động xe đi khỏi.

~~~~~

Ngày thứ hai, Lâm Tử Hàn vừa đi vào phòng làm việc, Từ Nhạc Phong liền dùng ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá cô, Lâm Tử Hàn bị anh quan sát đến cực kỳ không tự nhiên, tức giận nói: “Vì sao lại nhìn em như thế? Em là quá cao hay quá béo?”

“Anh nghĩ đến em chỉ ít cũng phải trốn ở nhà khóc lóc ba ngày”. Từ Nhạc Phong ha ha cười nói.

Ba ngày? Lâm Tử Hàn làm động tác phun máu: “Em không có nhiều hơi như vậy”.

“Xem ra tâm tình của em khôi phục rất nhanh”.

“Tổng tài không phải đáp ứng điều tra việc này sao? Em làm sao phải khóc ba ngày?” Chuyện cùng lắm chỉ thế này, cô hiện tại chính là một chút cũng không quan tâm, chỉ nghĩ đến sự ôn nhu hôm qua Tiêu Ký Phàm đối với cô, trong lòng có một điểm chậm rãi xoay chuyển.

“Trợ lý Lưu đã ôm hết trách nhiệm về mình, hôm nay cũng chưa tới đi làm”. Từ Nhạc Phong lại cười nói: “Chúc mừng em nha”.

Cô ta một người chịu trách nhiệm? Duẫn Ngọc Hân thật đúng là giáo hoạt, trong lòng Lâm Tử Hàn thầm nghĩ. Trong miệng lại hắc hắc cười

nói: “Cùng vui, cùng vui”.

“Anh có cái gì vui mừng đây?” Từ Nhạc Phong chẳng biết tại sao nói.

“Thủ hạ của anh thành tiểu tặc, anh không phải là thành vương tặc sao?”

Từ Nhạc Phong cười ha ha một tiếng nói: “Được rồi, đừng ba hoa, buổi tối chuẩn bị một chút, theo anh đi gặp một khách hàng”. Duẫn Ngọc Hân đều sắp khóc đến mù mắt, nhưng, cô ta cũng là đúng người đúng tội.

Chương 95: Say rượu

“Lại phải đi cái loại phòng ở quán bar gì gì đó sao?” Lâm Tử Hàn hỏi, loại chỗ kia cô cũng không muốn đi.

“Loại chỗ đó thì làm sao?”

“Em mới không cần, các anh mỗi người ôm một cô, em chỉ có thể một bên ôm gói một bên buồn chán, hơn nữa chỗ kia một chút cũng không thích hợp để em đi”.

Từ Nhạc Phong suy nghĩ một chút, đáp ứng nói: “Anh trước tiên xem một chút, cố gắng không để em đi có được không?” Loại chỗ kia xác thực không thích hợp để cô đến, hơn nữa có cô còn có thể hạn chế khách.

“Cám ơn”.

“Ừ, vừa nãy Ký Phàm gọi em qua một chuyến, em đi trước đi”.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, anh gọi cô tới? Để làm chi? Trải qua chuyện tối hôm qua, cô so với trước kia càng sợ hãi hơn khi nhìn thấy anh. Tuy rằng thân kinh của cô cũng khá lớn, nhưng người ta đem phần nhu tình mật ý kia ra, không có cảm giác thì đúng là thật ngu ngốc.

Anh ta không phải là uống nhầm thuốc chứ? Hay là căn bản do cô suy nghĩ nhiều, hay là anh ta chỉ vờ vì muốn chuộc tội cho Duẫn Ngọc Hân mới có thể đối tốt vài phút như vậy với cô?

Lâm Tử Hàn một mặt phỏng đoán, một mặt hướng đến phòng tổng tài. Hóa ra do cô suy nghĩ quá nhiều, nhìn vẻ mặt như người chết kia, làm sao có thể sẽ thích kẻ khác chứ!

“Làm sao lại có bộ dạng tức giận trừng mắt nhìn tôi chứ?” Tiêu Ký Phàm cười như không cười nhìn cô.

Cô có sao? Lâm Tử Hàn vô thức xoa mặt một chút, biểu tình trên mặt hòa hoãn hơn, lễ phép hỏi: “Xin hỏi tổng tài đại nhân tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi tìm cô lúc nào?” Tiêu Ký Phàm sững sốt một chút, đánh giá cô, lập tức hiểu được. Là Từ Nhạc Phong tên kia muốn anh tự mình xin lỗi Lâm Tử Hàn.

Truyện cười! Anh xin lỗi cô?! Anh mua nhẫn còn phạm pháp sao? Coi như là phạm pháp, anh cũng tuyệt không xin lỗi phụ nữ!

“Không tìm tôi?” Lâm Tử Hàn cũng nghi ngờ, nói: “Tôi về trước làm việc”. Nói xong rất nhanh đi đến hướng cửa.

“Chờ một chút”. Tiêu Ký Phàm gọi cô lại, cười lạnh một tiếng nói: “Bảo Từ Nhạc Phong có ý kiến gì thì tự mình đến đây nói, nói không chừng tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của cậu ấy”.

Lời này nghe rất kỳ quái, nhưng vẫn không quản, Lâm Tử Hàn gật đầu, rời đi.

~~~~~

Thời gian tan ca buổi tối, Đỗ Vân Phi giống thường ngày tới cửa Tiêu thị đón Lâm Tử Hàn, thẳng từ lúc Lâm Tử Hàn lên xe vẫn có bộ dạng rầu rĩ không vui.

Lâm Tử Hàn thân thiết nhìn anh, hỏi: “Anh làm sao vậy? Viên kim cương ngôi sao hải dương kia... Không đúng, cái gì mà Ngôi sao thiên thần lại làm gì anh?”

“Chuyện Ngôi sao thiên thần cảnh sát đang điều tra, anh hiện tại bây giờ muốn biết nhất thì em chừng nào thì trở thành phụ nữ của Lãnh Phong?” Đỗ Vân Phi chạy xe đến ven đường thì dừng lại, khẩn thiết tập trung nhìn cô.

“Em trở thành phụ nữ của Lãnh Phong?” Lâm Tử Hàn không giải thích được nhìn anh, chuyện gì xảy ra?

“Em lại giả bộ với anh!” Đỗ Vân Phi căm giận trừng mắt nhìn cô.

“Em thật sự không rõ anh đang nói cái gì”. Về mặt Lâm Tử Hàn rất vô tội: “Anh mỗi ngày đều nhìn thấy em, thấy em lúc nào thì gặp qua Lãnh Phong?” Thì trước đó vài ngày gặp qua một chút chút mà thôi.

Điểm này Đỗ Vân Phi cũng rõ ràng, hiện tại mỗi ngày là anh đón Lâm Tử Hàn tan ca, mới vừa nghe được người trung gian hắc đạo nói như vậy, anh cũng buồn bực đã lâu.

Mà Lãnh Phong cũng tuyên bố với bên ngoài như thế, hắn ta rốt cuộc muốn làm gì? Chỉ là vì đơn thuần muốn bảo vệ cô, hay là cho rằng kim cương xác thực ở trên tay của cô?

^^^^^^^^^^

Thời gian đã khuya, Lâm Tử Hàn đang chuẩn bị lên giường ngủ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy Từ Nhạc Phong gọi, vội bấm nút nghe, đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói áy náy của Từ Nhạc Phong: “Tử Hàn, xấu hổ, em đã ngủ chưa?”

“Chưa, có chuyện gì không?” Lâm Tử Hàn hỏi, muộn như vậy gọi điện thoại cho cô, không phải là bị các cô gái lấy sạch, không về nhà được chứ?

“Em có thể đến đây một chuyến được không? Ngay trước phòng KTV 303, vị khách này có phần khó khăn”. Từ Nhạc Phong nói.

“Đánh nhau sao? Em không đi”. Lâm Tử Hàn cẩn cẩn dục dục nói.

“Không cần em đánh nhau, lập tức tới ngay thôi, tiền taxi công ty trả”. Từ Nhạc Phong nói xong liền cúp điện thoại.

Công ty chi trả phí taxi? Việc này cũng không khác biệt nhiều, Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết đang ngủ, suy nghĩ một chút sau đó ôm lấy thân thể nhỏ bé đi đến nhà bên cạnh.

“Tử Hàn, cháu muốn đi ra ngoài?” Bà Vương đánh giá cô nói.

Lâm Tử Hàn gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Vị khách kia có chút việc, muốn cháu qua xử lý một chút”.

“Muộn như vậy, cẩn thận một chút”. Bà Vương dặn bảo, ôm Tiểu Thư Tuyết trong lòng cô đi vào trong phòng.

“Cám ơn dì”. Lâm Tử Hàn cảm kích nói với bà, trở về phòng thay bộ quần áo thì ra khỏi nhà. Bởi vì lần trước đến chỗ này, cho nên cô thoáng cái đã tìm được phòng 303.

Lúc này chính là thời gian khiêu vũ náo nhiệt, một đám cánh tay của mỹ nữ lướt qua thân thể cô, Lâm Tử Hàn thu hồi toàn thân da gà, gõ cánh cửa, không có ai đáp lại, như thế, cô quyết định tăng độ mạnh yếu, vẫn không có người nào.

Cô không thể làm gì khác hơn là tự ý đẩy cửa tiến vào, bên trong gian phòng, không có hình bóng của vị khách nào, mà ngay cả Từ Nhạc Phong cũng không có.

Trên ghế sofa dài, chỉ có một cô gái xinh đẹp ướn ắt đang ghé vào bên người vị sắc nam nào đó động tay động chân. Nghe được có người đi vào, quay đầu lại liếc mắt nhìn cô sau đó cúi đầu tiếp tục.

Cô quay đầu lại, Lâm Tử Hàn thấy rõ người đàn ông trên ghế sofa, hóa ra là Tiêu Ký Phàm?! Anh ta tại sao lại ở chỗ này? Từ Nhạc Phong đây là đang làm cái quỷ gì chứ?

Xem ra Tiêu Ký Phàm là uống say, dựa người vào vị mỹ nữ kia.

Lâm Tử Hàn có một cỗ khí làm tinh thần hăng hái thêm vọt đi tới, nắm vai mỹ nữ, mạnh mẽ đẩy cô ta ra khỏi lòng ngực của Tiêu Ký Phàm.

Chương 96: Say rượu 2

“Cô đang làm gì?” Mỹ nữ hồn hên trừng mắt nhìn cô, mắg.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm đang say ngã vào trên ghế sofa, không có chút yếu thế mắg: “Tôi đang muốn hỏi cô đang làm gì? Dám quyến rũ... của chúng tôi... Chúng tôi...!” Tôi tôi một lúc lâu vẫn không nói được từ sau, Lâm Tử Hàn không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra đỡ Tiêu Ký Phàm.

“Ai là của cô? Nói mau!” Mỹ nữ đỡ cánh tay bị hất văng đau nhói, bò lên từ trên mặt đất : “Cô là một obasan! Về nhà mà ngây ngốc là được rồi! Còn chạy tới đây ồn ào cái gì?!”

“Tôi... tôi là obasan?” Lâm Tử Hàn nổi giận, nhẹ buông tay, chỉ nghe “Bùm” một tiếng vang rung chuyển. Là tiếng động thân thể Tiêu Ký Phàm vốn dĩ đang được cô đỡ rơi xuống trên mặt đất.

Trên trán truyền lại đau nhức lớn khiến cho anh tỉnh táo lại không ít, anh đau đón mà lắc lắc đầu, gian nan muốn bò từ trên mặt đất lên, nhưng cũng là càng chiến càng bại.

Hai người phụ nữ âm ỉ gây náo nhiệt không có ý nhượng cho ai, Lâm Tử Hàn bày ra tư thế âm trà trừng mắt với cô ta: “Cô nói tôi là obasan? Cô không soi gương nhìn mình là đức tính gì?”

“Người đàn ông của nhà các cô thích tôi như thế thì biết sao đây?”

“Không phải là cỏi ra sao, phải đùa giỡn tình cảm quyến rũ người ta sao! Ai cũng được sao?” Lâm Tử Hàn tức giận đến muốn lòi con mắt, ném

áo choàng trên vai xuống, lộ ra bờ vai tuyết trắng gợi cảm.

Ai dè lại là một mỹ nhân thâm tàng bất lộ, mỹ nữ nghĩ thâm, không chút yếu thế nào mà xé váy, mảnh váy đỏ rực bỗng bành rơi xuống mặt đất.

“Mẹ ơi!” Lâm Tử Hàn sững sờ, vừa tức vừa sợ trừng mắt với cô ta, có làm hay không, cởi toàn bộ? Chỉ có lại ba mảnh trên người!

“Cởi đi! Không phải so đo cởi quần áo sao?”

“Cô...” Lâm Tử Hàn khí phách trừng mắt với cô ta, nhìn liếc mắt đỉnh đầu Tiêu Ký Phàm một người như bao lớn, gian nan bò lên từ trên mặt đất, một kiểu hình dạng trông thật oan ức.

Mỹ nữ thấy bộ dạng ngốc nghếch này, cười rộ lên, cười đến mức run rẩy cả người.

Tiêu Ký Phàm ổn định thân thể, lấy áo choàng Lâm Tử Hàn cởi đến phân nửa khoác lên trên người cô, khẽ cười nói: “Đồ ngốc! Làm sao lại so đo cởi quần áo với một kỹ nữ?”

“Cô ta...” Lâm Tử Hàn chia về phía cô ta, vẫn đang ở trạng thái á khẩu không trả lời được.

“Anh nói ai là kỹ nữ?” Mỹ nữ bắt mắt trừng mắt một người đang bắt ổn, dìu Tiêu Ký Phàm bên vách tường.

“Cũng tương tự, còn không thừa nhận mình là kỹ nữ?” Lâm Tử Hàn cuối cùng trút ra một hơi, ánh mắt rơi vào một chiếc đồng hồ đeo tay nạm kim cương trên váy đỏ, cô đã từng thấy Tiêu Ký Phàm đeo qua chiếc đồng hồ kia.

Tiêu Ký Phàm nắm tay cô, suy yếu mở miệng: “Chúng ta đi thôi”. Hiện tại đầu anh đau đến lợi hại, phân biệt không rõ là ngã, hay là do uống

rượu.

Lâm Tử Hàn bỏ tay anh ra, quay người lại nhặt chiếc đồng hồ vàng trên mặt đất kia, mỹ nữ phát hiện ý đồ của cô, trước cô một bước tịch thu lại vật rơi trên mặt đất.

“Cô tại sao lại trộm kim cương của chồng tôi?!” Lâm Tử Hàn khí thế mạnh mẽ mà nhìn hằm hằm vào cô ta, hướng cô ta chìa tay ra lớn tiếng nói: “Lấy ra nhanh lên một chút!”.

Mỹ nữ liếc mắt nhìn bộ dạng say đến không ra hình thù gì của Tiêu Ký Phàm, hùng tráng đánh bạo nói lớn: “Cô có chứng cứ gì nói là của anh ta?”

“Đưa lại đây!” Lâm Tử Hàn mới lười nhác nói chuyện đến chứng cứ gì đó của cô ta, tiến lên đoạt lại, mỹ nữ hét lên một tiếng tránh né công kích của cô.

Hai người phụ nữ vừa mới âm ỉ không thể tách nhau ra được, bây giờ lại tranh đoạt đến không thể tách ra được, đoạt lấy đoạt lấy lại đoạt lấy, có nhiều kiểu ngã khác nhau được biểu diễn.

Tiêu Ký Phàm một tay chống tường, một tay xoa vào đầu như muốn bùng nổ, đầu lông mày chau lại mà nhìn hai người hợp thành một kia.

“Lâm Tử Hàn! Mau đến đây!” Anh cấp thiết rống lên một tiếng, cô căn bản là không có khả năng đánh lộn, cũng căn bản đánh không lại người phụ nữ cao to kia, cứ tiếp tục như thế khẳng định sẽ bị thương.

Về phần đồng hồ kim cương, anh lập tức gọi một cuộc điện thoại, ngay tức khắc sẽ có người giúp anh lấy về, căn bản không cần cô phải ở đây cố sống cố chết tranh lại với người ta.

Lâm Tử Hàn coi toàn bộ lời của anh là gió bên tai, khi đang sôi nổi tranh cãi nào có thời gian nói buông tay thì buông tay? Mỹ nữ thật ra bị cô quán lấy đến sợ hãi, còn xác thực đang cầm đồng hồ kim cương giá trị kinh người của người khác, ném đồng hồ đi, tùy ý lấy quần áo mặc vào sau đó mắng một câu: “Đồ thần kinh!” Liền chạy mất.

“Thời nay chỉ có người bị bệnh thần kinh mới có thể cho người khác bắt nạt”. Lâm Tử Hàn nói thâm nhặt viên đồng hồ, vỗ vỗ bụi trên quần áo, đắc ý nở nụ cười.

Tiêu Ký Phàm lắc đầu, đi qua bên đó, bàn tay đưa lên cầm của cô, lảng lảng mà nhìn chăm chăm cô. Lâm Tử Hàn giơ đồng hồ trong tay lên, ha ha cười nói: “Nhìn này, tôi giúp anh cướp về”.

Bàn tay lớn trơn trợt trên mặt của cô, dịu dàng vén những sợi tóc tán loạn của cô, Tiêu Ký Phàm hơi trách cứ mà nói ra: “Đem mình biến thành như vậy, đáng giá sao?”

Ngón tay ôn nhu tự do trên mặt của cô, khiến cho đáy lòng cô nổi lên từng đợt rung động, Lâm Tử Hàn tiếp đón anh, gật đầu: “Vì sao không đáng? Một chiếc đồng hồ nam kim cương rất đắt tiền nha”. Cô cầm tay của anh, đưa đồng hồ vào trong tay anh.

Kẻ có tiền chính là kẻ bại gia, uống rượu cũng có thể mang kim cương uống theo!

Chăm chú dừng ở mặt cô, ngay thẳng, còn có mềm mại, trong lòng Tiêu Ký Phàm khẽ động, cúi người xuống, môi rơi vào môi cô.

Lâm Tử Hàn sững sốt, anh ta đang làm gì đó?! Lùi về phía sau một bước tách ra khỏi môi của anh, hỏn hển nói: “Tôi không phải Duẩn Ngọc Hân! Anh nhìn rõ đi! Tôi là Lâm Tử Hàn!”

“Tôi hôn chính là hôn em, Lâm Tử Hàn!” Tiêu Ký Phàm gầm nhẹ một tiếng, một tay ấn cô ngã vào ghế sofa, kịch liệt hôn cô như thủy triều lên.

Viền mắt Lâm Tử Hàn đã ướt ướt, nghẹn ngào nói ra: “Vì sao?”

Tiêu Ký Phàm lo lắng, thoáng dừng việc đè cô lại, ngẩng mặt lên đánh giá cô, dưới ánh đèn mờ mịt, sắc mặt của cô trắng xanh, hơi nước trong mắt hiện lên ánh sáng trong suốt.

Cô ấy đang sợ hãi sao? Có thể đây là phương thức cự tuyệt trong im lặng của cô ấy?

Chú thích:

Obasan: Là một phiên âm tiếng Nhật nghĩa chỉ gái già, gái từ 30 – 59 tuổi, trong nhiều trường hợp có thể nói đó là một tiếng chửi đổng.

Chương 97: Say rượu 3

“Bởi vì tôi muốn làm như vậy, tôi muốn hôn em”. Anh khẽ lắm bầm nói ra, thật sâu trong con người là sự nhu tình, bàn tay lớn bao phủ ngực của cô, dè dặt mà vuốt ve.

“Bởi vì tôi muốn làm như vậy, tôi muốn hôn em”. Anh khẽ lắm bầm nói ra, thật sâu trong con người là sự nhu tình, bàn tay lớn bao phủ ngực của cô, dè dặt mà vuốt ve.

Lâm Tử Hàn bị nhu tình phát ra trên người anh bao bọc lấy, cô biết làm như vậy là không đúng, cũng không biết Tiêu Ký Phàm say, cô lại vẫn như cũ hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra được. Anh ta là vị hôn phu của Duẫn Ngọc Hân! Cô lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, nhưng mà, chỗ bàn tay ấm áp của Tiêu Ký Phàm vuốt ve, tựa như có ma lực, từng chút từng chút mà nuốt chửng lý trí của cô.

“Thả lỏng một chút”. Tiêu Ký Phàm nâng mặt của cô, giọng nói vẫn ôn nhu như nước, anh muốn người phụ nữ này, chỉ ít vào giờ khắc này là như vậy.

Anh biết mình đang làm cái gì, rượu có thể làm tê liệt thần kinh của anh, nhưng không tê liệt được đầu óc của anh, ý thức của Lâm Tử Hàn chống lại, càng khiến hạ thân của anh càng thêm kịch liệt đứng lên.

Cô là phụ nữ đã kết hôn qua, là mẹ của người ta, vì sao gặp loại chuyện này toàn thân lại cứng ngắc như thiếu nữ chưa trải qua việc đời thế này? Anh rất không hiểu được.

“Tử Hàn...” Anh nhẹ giọng gọi bên tai cô.

Lâm Tử Hàn hơi quay mặt đi, tiếp xúc với ánh mắt muôn vàn nhu tình của anh, con người của anh, giống như một người nào đó, là đàn ông thì đều ôn nhu sao?

Nhớ tới Lãnh Phong, nghĩ đến nụ hôn của anh, Lâm Tử Hàn bỗng đứng dậy đẩy anh ra, trong nháy mắt ngồi dậy, lôi kéo quần áo bị Tiêu Ký Phàm giật lại, trời ơi! Vì sao cô vào lúc này lại nghĩ đến anh ta?

“Em làm sao vậy?” Nhiệt tình tràn ngập bị ngắt quãng, Tiêu Ký Phàm cũng không biểu hiện ra sự bất mãn, thân thiết đánh giá ngực phập phồng của cô.

“Tôi phải về nhà!” Lâm Tử Hàn đứng lên từ trên ghế sofa, lớn tiếng nói. Tiện tay lấy túi xách trên mặt đất liền phóng ra ngoài cửa, Tiêu Ký Phàm đứng dậy muốn đuổi theo, thân thể bất ổn, ngã về trên ghế sofa.

Anh ảo não cầm ly rượu mạnh trên bàn lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, anh ảo não, không phải vừa nãy không làm được chuyện gì, mà là không thể cho cô biết được lòng mình.

Kiều ngạo như anh, nếu như vào lúc này còn lo lắng đến vấn đề mặt mũi! Thực sự quá không nên.

Lâm Tử Hàn đi ra khỏi KTV, điện thoại di động liền vang lên, giọng nói Từ Nhạc Phong vang đến: “Tử Hàn, em đã tới chưa? Ký Phàm uống nhiều quá, phiền em đưa cậu ấy về nhà thôi”.

“Vì sao anh không đưa?” Lâm Tử Hàn tức giận nói.

Từ Nhạc Phong áy náy ha ha cười nói: “Xấu hổ quá, anh vội vã theo trận tiếp theo, cho nên phải đi sớm”. Trong giọng nói có nồng đậm sự áy náy, rất sợ Lâm Tử Hàn nghĩ một trận mới là do anh một tay thiết kế.

“Anh xin em thương xót, đưa về một chút thôi, chìa khóa xe trong túi áo khoác của Ký Phàm, cứ như vậy nhé”. Lâm Tử Hàn còn chưa kịp cự tuyệt đã bị cắt đứt.

“Em mới không cần quản sống chết của anh ta!” Lâm Tử Hàn rống lên vào điện thoại di động một tiếng: “Em quản anh ta chính là.... Vương bát đản!”

Sải bước hướng tới chỗ xe taxi đỗ bên đường, càng đi càng cảm thấy bước chân càng nặng nề, nghĩ thầm tên khốn nạn nào đó uống say, có thể bị một đám kỹ nữ cưỡng dâm không? Có thể hay không....

“Không có việc gì, rùa có thể sống đến một trăm tuổi đó”. Trong lòng cô khuyên bản thân một câu, quay người trở về phòng, quả nhiên tên kia đã nằm xuống.

“Anh tại sao còn uống nữa?” Lâm Tử Hàn lấy cái ly trong tay anh xuống, gian nan nâng anh dậy từ trên ghế sofa, Tiêu Ký Phàm bị cô lôi kéo,

bỗng nhiên cảm giác dạ dày có một trận phiên giang đạo hải (dời sông lấp biển), ghé vào bên mép bàn nôn không ngừng.

“Anh có khỏe không”. Lâm Tử Hàn lấy khăn tay, thay anh lau khôe miệng.

“Khá tốt”. Tiêu Ký Phàm hít vào một hơi lớn, đưa một cánh tay khoác lên vai cô, đại não đang dừng ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Thật vất vả dìu anh lên xe, Lâm Tử Hàn cũng không quản có bằng lái hay không, lái xe đi.

“Tổng tài, xin hỏi nhà anh ở đâu?” Cô rất nhanh mà liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm say đến bất tỉnh nhân sự, hỏi, cô chỉ biết là anh và Duẫn Ngọc Hân cùng ở một khu nào đó cho kẻ có tiền, nhưng cụ thể cũng không biết.

Nửa phút đồng hồ sau, vẫn không đợi được anh đáp lại, Lâm Tử Hàn một lần nữa nhìn về phía anh, người này đang ngủ như chết.

Cứ như thế tại thời gian có đèn đỏ, cô tiến gần phía lỗ tai của anh rống lên một câu: “Sói tới!”

Đương sự không sợ sói? Haizz, loại người như anh ta chỉ có sói mới sợ thôi? Nghĩ đến Lâm Tử Hàn thôi không gọi anh, đang cân nhắc nên đem anh ném đi đâu. Khách sạn sao? Ai tới chăm sóc anh ta?

Hay là mang về nhà mình đi, ngày mai thứ bảy, như vậy hai bà tám kia nhất định tới nhà mình bát quái, đến lúc đó phát hiện cất giấu đàn ông có thể xong đời.

Tuy là nghĩ như vậy, Lâm Tử Hàn lại bất tri bất giác mà đi xe đến hướng thôn Ninh Thủy, lúc này, chỉ có thể kéo anh về nhà mình thôi.

Sau khi về đến nhà, Lâm Tử Hàn tùy ý mà ném anh lên giường, liền chạy đến nhà bên cạnh đi tìm con gái bảo bối của mình, muộn như thế, Vương Văn Khiết lại có thể ở trong phòng trang điểm thử áo cưới.

Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà trợn trắng mắt, nói: “Nửa đêm mười hai giờ, chị thử cho quỷ xem à?”

“Nếu như có một nam quỷ soái ca, cho anh ấy nhìn cũng không sao cả”. Vương Văn Khiết tâm tình tốt cười nói: “Tới đây, bảo bối, nhìn có được hay không?”

“Chuẩn bị khi nào kết hôn thế?” Lâm Tử Hàn mệt mỏi ngáp một cái, quan sát một vòng sau đó gật đầu: “Nhìn rất đẹp, người đẹp mặc cái gì cũng đẹp”.

Vương Văn Khiết ha ha cười nói: “Cái miệng nhỏ nhắn nói thật ngọt”

“Chị cứ từ từ đẹp đi, em về trước đi ngủ”. Lâm Tử Hàn ôm Tiểu Thư Tuyết ra ngoài, Vương Văn Khiết cũng không để ý, tiếp tục tự mình say sưa trước gương.

Sau khi tìm một góc buồng Tiểu Thư Tuyết xuống, Lâm Tử Hàn đau đầu nhìn Tiêu Ký Phàm ngủ giống như heo, vừa nãy thiếu chút nữa bị cường bạo, lại ngã, lại nôn mửa, trên người nhất định rất bẩn.

Chương 98: Say rượu 4

Nghĩ tới cô mang một chậu nước nóng lại đó, cẩn thận tỉ mỉ mà bắt tay vào thay anh lau sạch mặt. Quần áo trong của anh ta cũng bị bẩn, phải thay lại.

Lần thứ hai giúp đàn ông cởi quần áo, tay cô vẫn còn có một chút run rẩy, lần trước là bởi vì Lãnh Phong bị thương, không có cách nào, nhưng mà, người đàn ông trước mặt này...

Từng cái từng cái nút nhỏ nhỏ được cởi ra, da thịt màu mạch nha của Tiêu Ký Phàm hiện ra trước mắt của cô. Lâm Tử Hàn lắc đầu, không để cho mình bị thân thể của anh làm cho mê loạn, vắt khăn bắt đầu thay anh lau người.

Đang bay lượn trong không gian suy tư, cô cảm thấy toàn thân thể mình đều bay lên không, đổi lại sau một giây bị một vật nặng đè lên.

Môi của anh chuẩn xác rơi vào trên môi của cô, lại nữa rồi! Lâm Tử Hàn một mặt quơ tứ chi giãy dụa, một mặt thầm nghĩ anh ta có đúng là đang giả bộ say hay không, làm sao mà việc này tới một chút cũng không hàm hồ.

“Buông ra, tôi đang lau người cho anh mà”. Lâm Tử Hàn đẩy đánh người anh nói, thân thể của đàn ông ghé vào trên người của cô, môi cũng dính chỉ di chuyển, một lần nữa lại ngủ.

Vậy mà cũng có thể ngủ, Lâm Tử Hàn nói thầm, khi chuẩn bị đẩy anh từ trên người mình xuống, ánh mắt đột nhiên bị vết sẹo chỗ vai anh hấp dẫn.

Đó là một vết sẹo cỡ đồng tiền xu, hơn nữa xem ra hẳn là mới lưu lại. Vị trí chỗ vết sẹo này khiến trong lòng cô có một loại cảm giác khác thường, bởi vì cô nhớ kỹ Lãnh Phong bị súng bắn bị thương cũng chính là chỗ này, hơn nữa cũng không lâu trước đó.

Chỉ là, anh ta và Lãnh Phong tại sao có thể có vết sẹo cùng một chỗ đây? Lời nói của Đỗ Vân Phi thoáng chốc hiện lên trong đầu: *Lãnh Phong là một sát thủ lạnh lùng không tìm được bất cứ tư liệu nào!!*

Tìm không được bất cứ tư liệu nào?? Lâm Tử Hàn sững sờ nghĩ, tình thế đánh giá lại vẻ mặt của Tiêu Ký Phàm, bọn họ căn bản ngoại hình không giống nhau, làm sao có thể là cùng một người? Không có khả năng!

Chăm chú hồi tưởng lại mỗi một lần ở chung cùng Lãnh Phong, tìm không được chút dấu hiệu nào có thể nói bọn họ là cùng một người.

Nhưng mà, vết thương kia là chuyện gì xảy ra? Lúc trước là cô tự tay xử lý vết thương cho Lãnh Phong, vết thương ở vị trí nào cô nhớ kỹ rõ ràng.

Vì để biết rõ chân tướng này, Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, tránh ra khỏi dưới người anh, cúi người hé miệng, hung hăng mà cắn một cái tại bên cạnh vết thương của anh.

Tiêu Ký Phàm rất đau, khẽ nhú đầu lông mày, không hài lòng nói: “Em đang làm cái gì đó?”

Lâm Tử Hàn sững sờ, buông miệng ra, bên cạnh vết thương kia đã được cô thành công cắn lưu lại một dấu đỏ thẫm. Cô nhanh chóng suy nghĩ một chút, ha ha cười gượng nói: “Tôi... Tôi nhìn thấy vóc dáng của anh đẹp như thế, chịu không được thì hôn lên thôi”.

Nói xong câu đó, chính trong lòng cô cũng muốn nôn mửa một trận.

“Cô hôn người ta như thế sao?” Tiêu Ký Phàm xoay người, lần thứ hai đặt cô ở dưới thân.

“Người ta... Người ta lần đầu tiên hôn người khác thôi, không hôn qua...” Giọng nói rất vô tội, rất thanh thuần, tiến vào trong ngực Tiêu Ký Phàm lại đặc biệt chói tai, cắn giận mà bóp người cô, vị dấm chua mười phần nói: “Lần đầu tiên? Đây không phải?” Anh vung tay lên, chỉ hướng Tiểu Thư Tuyết trong góc phòng.

“Nó...!” Lâm Tử Hàn cứng lại, cô bé là một việc ngoài ý muốn! Khi đó bản thân người cha chế tạo ra cô bé cũng không có hôn qua .

Lời này đánh chết cô cũng không nói, đôi mắt Tiêu Ký Phàm bị sương mù che chắn, cười lạnh nói: “Quả nhiên rất ngây thơ, ngay cả khi nói dối cũng ngây thơ như vậy!”

“Tôi không có nói dối!” Lâm Tử Hàn kích động, nhin không được vì mình mà biện giải.

“Lẽ nào vẫn là hấn phục vụ cô?” Bên trong gian phòng, vị dấm chua thay thế mùi rượu nồng đậm.

“Tôi...” Tôi oan...! Lâm Tử Hàn vẻ mặt đau khổ, có cảm giác khổ nói không nên lời! Quá dằn vặt người khác rồi!

“Hắn ta mỗi ngày đều hôn em sao? Mỗi ngày đều ôm em như thế ngủ sao?” Tiêu Ký Phàm say, nói cũng chạm đến đại não, nhớ tới người đàn ông khác mỗi ngày đều ôm cô, mỗi ngày đều ở trên người cô hạ công phu, tim của anh chua xót đến khó chịu.

“Không có...” Lâm Tử Hàn ha ha cười gượng, nghĩ thầm dù cho cô làm gì cùng chồng trước của mình, anh cũng không cần phải tức giận thành như vậy chứ.

Nhưng mà trong lòng vẫn còn có một tia ngọt ngào, cười làm lạnh trán an nói: “Anh ta... Anh ta từ khi sinh ra đã mệt mỏi, không thể nào vận động yêu...”

“Câm miệng...” Giọng quát lạnh lùng.

Được, câm miệng! Chỉ sợ anh ta thích nghe, vẫn hỏi như thế nữa thôi!

“Hắn ta muốn em, em bằng lòng?” Lời nói chua xót không tự giác mà thốt ra, không phải bảo cô câm miệng sao? Sao lại còn hỏi.

“Tổng tài tiên sinh thân ái, nếu không thì ngày nào đó tôi gặp anh ta, giới thiệu cho hai người biết nhau, đàn ông cùng đàn ông nói chuyện này rất có cảm giác, đúng không?” Lâm Tử Hàn cố ý lảng tránh vấn đề của anh nói.

Tiêu Ký Phàm chán nản, cảm giác bây giờ cũng đã đủ cường thịnh, lại cảm giác nữa, anh chắc chắn cảm giác đến nội thương, sau đó thì học máu bỏ mình.

Cô trước đó không phải nói chồng đã chết được ba năm sao? Thế nào mà lúc này lại muốn giới thiệu cho bọn họ biết nhau? Tiểu Vương bát đản này, miệng đầy lời nói nhảm!

Chính là, cô trước đây kết hôn qua không phải sao? Anh làm sao lại tức giận với quá khứ của cô được chứ? Kết hôn thực hiện chuyện vợ chồng là rất bình thường thôi.

“Em còn yêu hắn sao?” Anh nên quan tâm đến việc này.

“Hả?” Lâm Tử Hàn sửng sốt, vô ý thức lắc đầu, sau đó gật đầu, sau đó lại lắc đầu!

“Chết tiệt! Em đang bắt nạt tôi uống say có đúng hay không?” Tiêu Ký Phàm hạ giọng nổi giận gầm lên một tiếng, cô đây là đang chơi đùa với anh sao?

“Anh sao lại cảm thấy hứng thú với quá khứ của tôi như vậy?” Lâm Tử Hàn theo dõi anh hỏi, lẽ nào anh ta thực sự yêu cô sao? Mọi người đều nói sau khi uống rượu nói lời chân tình, lẽ nào anh ta cũng thế sao?

Tiêu Ký Phàm dừng nhìn ở cô, đúng, anh tại sao lại đem tâm tình của mình biểu hiện trước mặt của cô một cách lâm li tinh trí như thế chứ? Đây là biểu hiện thật không tốt, đặc biệt là với tác phong một tên sát thủ!

“Bởi vì tôi buồn chán”. Anh xoay người xuống từ trên người cô, nằm sang một bên nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm cảnh cáo bản thân, nếu như nhiều lời nói nữa nhất định sẽ thương bản thân hai phát súng!

Chương 99: Khoảng khắc nhu tình 2

Lâm Tử Hàn bò xuống từ trên người anh, xuống giường cười tủm tỉm nói: “Vậy anh tiếp tục buồn chán ha, buồn chán cho người khác ngủ”. Nói xong cầm quần áo bẩn của anh đi tới nhà vệ sinh.

Ngồi xồm trong nhà vệ sinh, đem áo sơ mi của Tiêu Ký Phàm mạnh mẽ chà chà, một mặt mắng thầm ở trong lòng : “Được cho một Lãnh Phong! Mặc kệ anh là người hay là yêu, không đánh anh trở về nguyên hình không được, còn dám đùa giỡn lão nương?

Nghĩ đến bọn họ có thể cùng là một người, miệng của cô giương lên không tự chủ được có một tia ngọt ngào, cô chính là khinh bản thân không ít lần bị hai người đàn ông hôn qua, nếu như là cùng một người...

~~~~~

Ngày thứ hai tỉnh lại, Tiêu Ký Phàm quan sát một vòng căn phòng mà mình đã từng ở qua nửa tuần, anh lại có thể một lần nữa lại đến đây ở.

Trong phòng không có một bóng người, ngay cả hình bóng của Tiểu Thư Tuyệt cũng không thấy, anh ngồi dậy, bởi vì sự lay động của thân thể, đầu kéo tới một trận đau đớn, thống khổ mà lấy tay xoa trán. Trong lòng mắng thầm: *Tên chết tiệt Từ Nhạc Phong kia, lại có thể cả gan chinh anh?*

Đưa các loại rượu khác nhau cho anh uống không nói, còn đi tìm cái loại lý dó để cho anh mời rượu khách hàng, rõ ràng là cố ý để cho anh quá chén!

Đầu giường hiện ra chiếc áo sơ mi của anh, đã giặt sạch rồi, người phụ nữ ngu ngốc kia còn có thời gian làm, anh nghĩ ở trong lòng, lấy áo sơ mi mặc vào người.

Ở trong nhà vệ sinh rửa mặt cho sạch, chuẩn bị rời đi mới phát hiện cánh cửa đã bị khóa từ bên ngoài, căn bản ra không được, không phải chứ? Lại có thể dám khóa anh tại trong phòng của cô?

Nhìn đồng hồ, mới tám giờ sáng, đột nhiên nghĩ đến Lâm Tử Hàn nhất định là đi tặng hoa cho Duẫn Ngọc Hân rồi, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, thấy hoa hồng trong sân đẹp hơn rất nhiều so với lần trước.

Hiện lên tình hình Duẫn Ngọc Hân bắt nạt cô, còn muốn chinh cô bắt cô đi tặng hoa cho người phụ nữ (Không thể là) của mình, xác thực rất tủi thân cho cô. Đang lúc tập trung suy nghĩ, cửa được mở ra, thân ảnh của Tiểu Thư Tuyết lập tức vọt tiến đến, vui sướng kêu lên: “Ba ba Tiêu, ba tỉnh rồi!?”

Lâm Tử Hàn quýnh lên, đưa ngón tay đặt trên môi nói: “Đừng ồn ào, bị dì Văn Khiết nghe thấy, lại muốn mở cuộc phê bình”.

Tiêu Ký Phàm chụp hai tay tới, bế thân thể Tiểu Thư Tuyết lên, chọc cho cô bé cười khanh khách.

Lâm Tử Hàn đi tới bên nồi com, ha ha cười nói: “Tổng tài, không phải tôi không chào đón anh, thật sự chỗ này của tôi nhỏ không dung được anh là đại phật tôn kính, cho nên, vẫn là mời ngài đi về trước đi, xe ngài đỗ ở chỗ lần trước kia”.

Tiêu Ký Phàm sững sờ, liếc cô: “Chỗ lần trước?”

Chết tiệt! Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn thầm nguyện rửa một tiếng, biểu tình trên mặt không thay đổi, vẫn cười nói: “Đúng, chính là chỗ anh

lần trước đưa tôi trở về đó”. Hồng hét! Lần trước anh ta đưa cô trở về đỗ xe ở giao lộ, lần này cách chỗ đó hơn năm mươi mét.

“Con không muốn ba ba Tiêu đi”. Tiểu Thư Tuyết gắt gao mà ôm lấy cổ Tiêu Ký Phàm, không nghe theo nói.

“Một lúc nữa dì Lâm Lâm và dì Văn Khiết tới, ngoan, để ba ba Tiêu đi thôi”. Lâm Tử Hàn nói xong đưa tay ra ôm cô bé.

“Cám ơn sự tiếp đãi của cô”. Tiêu Ký Phàm cười nhẹ, tiến lên trước người cô, cúi người hôn một cái tại môi cô. Lâm Tử Hàn vô thức lùi về sau một bước, không tự chủ hỏi thăm: “Tôi hôm qua anh uống say, anh biết anh phạm phải điều gì không?”

Tiêu Ký Phàm giả vờ suy tư mà trầm ngâm một chút, lắc đầu, cười tà hỏi: “Không nhớ rõ, phạm vào cái gì?” Anh mặc dù là say, nhưng trải qua cái gì cũng biết.

“Không nhớ rõ là tốt rồi! Không có gì!” Lâm Tử Hàn cười gượng lắc đầu, trong lòng có chút phát hoảng, quả nhiên là uống say, hóa ra là bản thân đã tự mình đa tình.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn buồn phiền của cô, Tiêu Ký Phàm tiếp tục đùa cô: “Nhưng mà tôi rất muốn biết tôi tối hôm qua trải qua cái gì, tôi chưa từng uống say như thế”.

Lâm Tử Hàn lắc đầu lần thứ hai, miễn cưỡng vui cười nói: “Không có gì! Chẳng qua là vừa hát vừa múa thoát ý ở trên đường lớn thôi, nhưng anh yên tâm, khi anh vừa muốn cởi quần trong được tôi ngăn lại, cho nên tất cả mọi người không thấy, ha ha!”

Sắc mặt Tiêu Ký Phàm trầm xuống, liếc cô, lại có thể dám nói anh như vậy? Anh còn nhớ kỹ chuyện hôm qua, uống say, anh cũng không có

khả năng vừa khiêu vũ vừa hát!! Bởi vì anh biết bản thân vốn không có thiên phú này!

“Cám ơn cô ngăn tôi lại”. Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm cô nghiên răng nói.

“Ôi chào, khách khí như vậy làm gì, cám ơn tới cám ơn lui”. Lâm Tử Hàn vẫn như cũ miễn cưỡng vui cười, trong lòng đã mắng anh đủ.

“Sau này cô không cần phải tặng hoa cho Duẫn Ngọc Hân nữa”. Trong miệng Tiêu Ký Phàm đột nhiên nói ra những lời này, Lâm Tử Hàn sững sốt, quan sát anh vô thức mà hỏi: “Vì sao?”

“Không phải mọi chuyện đều phải có lý do, hiểu không?” Tiêu Ký Phàm giả vờ không hài lòng nghiêm mặt lại, lý do chính là anh không muốn cô chịu tội thân, không muốn cô bị Duẫn Ngọc Hân bắt nạt, muốn anh nói ra, mặt của anh để đi đâu?

Chính là vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng khóc oa oa của Vương Văn Khiết, hơn nữa càng ngày càng gần, Lâm Tử Hàn và Tiêu Ký Phàm nhìn nhau, lần này không cần cô đẩy, bản thân Tiêu Ký Phàm đã đi vào trong phòng ngủ trốn. Anh cũng không muốn bị đội một giỏ hoa ngồi trong góc bị muỗi đốt tới đốt lui.

Vì an toàn... Lâm Tử Hàn vẫn còn đuổi vào dặn dò: “Anh đồng ý nghìn vạn lần không được ra ngoài, được không?”

“Vì sao? Cô sợ họ Đỗ hiểu lầm cô?” Tiêu Ký Phàm liếc cô nói.

“Ai da, tôi không rảnh giải thích với anh”. Lâm Tử Hàn chạy đi ra ngoài, làm một cái ra dấu im lặng với Tiểu Thư Tuyết sau đó mở cửa.

“Văn Khiết, chị làm sao vậy?” Lời Lâm Tử Hàn nói còn đang trong miệng, Vương Văn Khiết liền một bên nước mắt một bên nước mũi xông

vào, đem túi tài liệu trong tay ném lên trên mặt bàn, liền gục xuống bàn gào khóc lên.

Chương 100: Ảnh ướm át

Động tác của Tiểu Thư Tuyết luôn luôn nhanh nhẹn là người đầu tiên xông lên, nắm lấy bao tài liệu rơi ra phân nửa ảnh chụp, sau đó bắt đầu thưởng thức.

“Đây là cái gì?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc cầm lấy những bức ảnh khiến Vương Văn Khiết khóc đến ruột gan đứt từng khúc, chỉ liếc mắt qua, liền hét ầm lên: “Vương Văn Khiết, cậu cầm nhiều ảnh ướm át lại đây cho mình xem để làm gì!”

“Cậu sao lại không nhìn nam nhân vật chính là ai... Oa...” Vương Văn Khiết lại khóc lớn tiếng hơn.

Lâm Tử Hàn nhìn kỹ, lại là một tiếng thét chói tai: “Lưu Bằng!”

“Mẹ, con chuột nhỏ”. Tiểu Thư Tuyết giơ ảnh chụp lên cười hì hì nói.

“A ——! Lâm Thư Tuyết! Con đi ra ngoài cho mẹ!” Lâm Tử Hàn lấy những bức ảnh ướm át trong tay Tiểu Thư Tuyết, hét lớn một tiếng, Tiểu Thư Tuyết chậm rãi mà nhìn Lâm Tử Hàn đang nổi bão, không rõ mình lại làm sai cái gì.

Vương Văn Khiết liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết, tức giận nói: “Đây không phải là con chuột nhỏ, đó là đàn ông...” Ba chữ tiểu đệ đệ còn chưa nói ra, miệng liền bị Lâm Tử Hàn che lại, quát: “Vương Văn Khiết! Chị không chỉ đầu độc em vị thiếu nữ ngây thơ! Còn đầu độc Tiểu Thư Tuyết vị ấu nữ [bé gái] ngây thơ kia! Lập tức thu hồi những bức ảnh ướm át đó lại đi!”

Cô nghe được rất rõ ràng trong phòng ngủ truyền đến tiếng động phun trà, may là tiếng khóc của Vương Văn Khiết đủ to, nếu không nhất định sẽ gặp nạn.

“Ấu nữ ngây thơ mình miễn cưỡng chấp nhận, thiếu nữ ngây thơ?” Tô Lâm Lâm đi theo sau Vương Văn Khiết cười giễu cợt một tiếng, ưu nhã mà cầm lấy những bức ảnh ướt át trong tay Vương Văn Khiết, nhẹ giọng cười nói: “Hóa ra vóc người Lưu Bằng nhà chúng ta lớn như vậy, ngay cả ánh mắt cũng như phé vật, loại đàn bà này mà cũng đề? Nhìn một bộ ngực kia, lớn như này mà còn đi khắp mọi nơi quyến rũ đàn ông, trời ạ! Mình cũng cảm thấy thẹn cho cô ta”.

“Đây là có chuyện gì chứ?” Lâm Tử Hàn cho tới bây giờ chưa thấy qua thân thể của đàn ông, sắc mặt đã ửng hồng.

Vương Văn Khiết lau nước mắt trên mặt, cắn giân mà nói ra: “Chỉ chỉ muốn trước khi kết hôn thử qua người đàn ông tí tiện này có phải là đoạn tuyệt sạch sẽ với phụ nữ ở bên ngoài hay không, tìm một người phụ nữ đi dò xét anh ta, hôm qua mới tìm người, hôm nay người phụ nữ đó đem những bức ảnh ướt át và CD đến tay chị... Ô... Cuộc hôn nhân này không có cách nào kết trái...”

“Loại đàn ông này kiên quyết không thể được! Không kết quả!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói.

“Người đàn ông này làm sao vậy?” Tô Lâm Lâm không đồng ý mà mở miệng: “Bây giờ có người đàn ông nào không phải loại này chứ? Mình nói này Văn Khiết cậu chính là bị coi thường, không có việc đi thử điều tra người ta làm chi? Kết quả cũng không phải thương tổn tim mình sao”.

“Đàn ông trong thiên hạ rất nhiều, tìm trong một trăm người, cuối cùng cũng có người chung thủy”. Lâm Tử Hàn vỗ vỗ vai Vương Văn Khiết an ủi: “Văn Khiết, em ủng hộ chị tìm một người khác”.

“Cám ơn đã ủng hộ...” Vương Văn Khiết lau nước mắt, nước nở mở miệng.

“Được, cứ như vậy, chúng ta ngay bây giờ mang áo cưới cắt làm 2009 mảnh”. Lâm Tử Hàn cầm giận nói, kéo Vương Văn Khiết đẩy qua cửa.

“Này, thực sự phải cắt sao? Nếu như muốn cắt thật không bằng tặng mình đi”. Tô Lâm Lâm đuổi theo phía sau lớn tiếng hét lên.

Wương Văn Khiết lau nước mắt trên mặt, trừng mắt với cô: “Cậu lại không kết hôn, muốn lấy để làm gì?”

“Mình có thể mặc làm áo ngủ nha, mặc thứ đó nhất định có thể có mộng đẹp”.

Lâm Tử Hàn nửa kéo nửa mang Vương Văn Khiết đẩy về phòng ngủ của chị, “Tách” một cái mở cửa tủ quần áo, đem áo cưới mà Vương Văn Khiết mấy ngày trước thử vút ra, vút ở trên giường, nói: “Hai người cắt dần dần, mình về tìm kéo lớn hơn”. Nói xong thì bước nhanh ra ngoài.

“Lâm Tử Hàn! Em là Vương bát đản!” Vương Văn Khiết hét lớn một tiếng, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lâm Tử Hàn làm bộ không nghe được sự nổi bão của chị, bước nhanh vào phòng mình, quả nhiên như cô định trước, Tiểu Thư Tuyệt không biết khi nào gục đầu xuống bàn nhìn “con chuột nhỏ”.

“Không được nhìn!” Lâm Tử Hàn chạy vọt tới, đoạt lấy những bức ảnh ướt át trong tay cô bé, bắt đầu thu dọn những bức ảnh chụp Vương Văn Khiết ném đầy mặt bàn.

“Vì sao?” Tiểu Thư Tuyệt không hiểu mà nhìn Lâm Tử Hàn, rõ ràng cũng rất đẹp mà!!

“Không nhiều vì sao như vậy, dù sao không được nhìn là được rồi”. Loại chuyện này, Lâm Tử Hàn không cảm thấy không cần thiết giải thích cùng nó, liếc mắt nhìn ảnh chụp giữa đôi nam nữ xích lõa, mặt của cô lại ửng hồng tiếp.

“Mặt cô tại sao lại đỏ như vậy?” Tiêu Ký Phàm đánh giá ảnh chụp trên mặt bàn, trêu đùa mà mở lời, cũng không phả thiếu nữ mới biết yêu.

“Người ta ngây thơ thôi, không được sao?” Lâm Tử Hàn tức giận mà giật ảnh ướt át trong tay anh bỏ vào trong túi tài liệu cùng với đĩa CD.

“Ngây thơ?” Lại một giọng mỉa mai chứa ý cười tràn ra từ trong miệng Tiêu Ký Phàm: “Hôm qua thi đấu cởi quần áo cùng người phụ nữ kia, không phải rất tiên phong sao!”

Đáng ghét! Làm sao phải nói chuyện mặt mặt kia? Tối hôm qua anh ta rõ ràng cái gì cũng đều không nhớ sao? Làm sao còn nhớ rõ chuyện cô thi đấu cởi quần áo cùng người phụ nữ kia?

“Anh không phải không nhớ rõ tối hôm qua có chuyện gì xảy ra sao?” Lâm Tử Hàn liếc anh.

“Tôi đột nhiên nghĩ được toàn bộ mọi chuyện, không được sao?”

Toàn bộ mọi chuyện?? Bao gồm việc hôn môi sao? Về mặt Lâm Tử Hàn không chỉ có ửng hồng, lại càng nóng hơn nữa. Xấu hổ đến thậm chí nghĩ một nhát đập vào mặt bàn, chết để quên đi.

Tiêu Ký Phàm tiến lên một bước, nâng mặt của cô nghiêm túc nói: “Tối qua cảm ơn cô”. Không quản vì anh, mà thi đấu cởi quần áo với người phụ nữ kia, đánh nhau, hay là thu lưu anh, anh đều cảm kích ở trong lòng.

Lâm Tử Hàn thở nhẹ một tiếng, kéo bàn tay lớn của anh ra, chỗ gáy truyền đến một trận đau đớn. Tiêu Ký Phàm sững sốt, đánh giá cô nói: “Cô

làm sao vậy?”

“Không, không có gì”. Lâm Tử Hàn không được tự nhiên lùi về phía sau một bước, lại bị Tiêu Ký Phàm chặn lại ôm về trong lòng, bởi vì khoảng cách quá gần, phải đặt tay lên lồng ngực của anh.

Tiêu Ký Phàm ôn nhu mà đẩy sợi tóc ở cổ cô ra, trên da thịt trắng nõn, một vết móng tay khoảng nửa tấc trông rất rõ, vừa nhìn liền biết là tối hôm qua đánh nhau cùng người phụ nữ kia bị thương.

“Lần sau không nên đánh nhau với người ta, biết không?” Giọng nói của anh có chút đau lòng, càng có nhiều trách cứ, coi như là vì anh, anh cũng không muốn phải nhìn... cô bị bất kể kẻ thương tổn nào nữa.

“Nói giống như thiếu nữ bất lương không bằng” Lâm Tử Hàn không vui mà nhỏ giọng nói.

“Sai, là phụ nữ bất lương” Tiêu Ký Phàm bị bộ dạng của cô đùa cho cười tươi, cười tà trên choker nói, ngón tay dịu dàng xoa xoa vết thương sau gáy cô.

Chương 101: Ảnh ướm át 2

“Anh đang đùa giỡn gái nhà lành! Nếu không đi tôi báo cảnh sát bắt anh đi”.

Lâm Tử Hàn đe dọa, tuy rằng trong lòng một chút cũng không muốn, nhưng mà cũng không thể để anh ở tại chỗ này.

Hơn nữa, cô bây giờ đang vội, Vương Văn Khiết còn ở bên kia tìm sống tìm chết, chính yếu chính là cô bây giờ đặc biệt muốn biết Lãnh Phong và Tiêu Ký Phàm có phải cùng một người hay không?

Tiêu Ký Phàm đi rồi, Lâm Tử Hàn sau một hồi lục tung các thứ mới tìm ra được mảnh giấy ăn dùng để lau mặt cho Tiểu Thư Tuyết khi đó, cầm trong tay dè dặt vuốt lên. Có lẽ là bởi vì không bảo quản tốt, một vài chữ nhỏ trên đó đã nhòe nước.

Lúc Tiêu Ký Phàm đi Tiểu Thư Tuyết chạy sang nhà bên xem nào nhiệt lúc này hứng thú cực kỳ chạy đến, lớn tiếng nói: “Mẹ, dì Văn Khiết nói mẹ có thể không cần đến, dì ấy sẽ cho con xem ảnh ướm át”.

“Mẹ đi ngay bây giờ”. Lâm Tử Hàn nhảy dựng từ trên ghế, bước nhanh đến nhà của Vương Văn Khiết.

Trong phòng ngủ của Vương Văn Khiết, thân thể khoác lên chiếc áo cưới trắng như tuyết, Tô Lâm Lâm vui sướng chuyển động trước gương, biểu tình trên mặt cùng với Vương Văn Khiết vừa vặn có thể so sánh.

“Mẹ kiếp, cậu làm đáng đủ rồi chứ? Làm đáng đủ rồi thì lập tức cời ra cho lão nương!” Vương Văn Khiết nổi giận gầm lên một tiếng, có làm hay không, chị đã khóc thành như vậy, hai đứa không lương tâm kia lại có thể so sánh kịp với cái người vô lương tâm đang thử vấy kia.

“Cậu không phải muốn cắt tan sao”. Tô Lâm Lâm không đem tức giận của chị để vào mắt một chút nào, tiếp tục quay trái quay phải đáng người tuyệt vời kia.

“Văn Khiết, kéo to tới!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói cấp thiết của Lâm Tử Hàn, ngay sau đó là thân ảnh vội vã xông vào.

“Tiểu nhân đến chậm, thật xin lỗi chủ tử”. Cô hì hì cười, cung kính trình kéo to trong tay lên.

“Hai người...” Vương Văn Khiết sắp giận đến điên lên, dùng ngón trỏ chỉ vào hai người phụ nữ trước mặt cười phá lệ chói mắt, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu phát run lên: “Hai người các người nhớ kỹ cho ta!”

Hai cô trăm miệng một lời nói: “Chúng tôi đều nhớ kỹ, xin hỏi chủ tử chúng tôi bắt đầu cắt từ đâu?”

“Đều cắt cho ta!” Tức giận mà rống lên.

“Này, loại phương thức lấy độc trị độc này có được không?” Tô Lâm Lâm cúi xuống nhẹ giọng nói bên tai Lâm Tử Hàn, người kia sau đó gật đầu, đối với tính tình của Vương Văn Khiết, cô hiểu rõ nhất, an ủi không có bất luận điểm tốt nào.

Kết quả, kẻ xướng người họa, đã đủ tiêu hao hết thời gian nửa ngày, kết quả cuối cùng, áo cưới thật vất vả mới đặt trước được thành một đồng vãi vụn.

Từ Nhạc Phong nhìn vẻ mặt âm trầm của Tiêu Ký Phàm, có chút chột dạ hắc hắc cười nói: “Ký Phàm, thật khổ nha, cậu lại có thể tới nhà của mình ngồi chơi một lúc”.

“Mình không đến chơi cùng cậu, ai mà biết lúc khác cậu nhảm chán bước tiếp theo lại làm ra chuyện gì nữa chứ?” Tiêu Ký Phàm liếc anh, ngấm nghĩa chìa khóa xe trong tay.

“Cậu nói chuyện làm sao lại luôn luôn thâm ảo như thế nhỉ” Từ Nhạc Phong quyết định giả bộ tới cùng.

“Hôm qua cậu liều mạng để cho mình quá chén, sau đó gọi Lâm Tử Hàn tới, mục đích là cái gì?” Tiêu Ký Phàm cũng không dự định vòng quanh cùng cậu ta nữa, thẳng thắn nói vào chủ đề. Tuy rằng anh có thể đoán được mục đích cậu ta làm như vậy, nhưng anh vẫn còn muốn nghe chính miệng cậu ta thừa nhận, tiện thể cảnh cáo cậu ta đừng nhiều chuyện.

Từ Nhạc Phong thấy giả bộ không được nữa, không thể làm gì khác hơn là không được tự nhiên mà cười cười, nói: “Ký Phàm, mình làm như vậy cũng là vì tốt cho cậu mà, thực ra trong lòng cậu thích Lâm Tử Hàn có đúng hay không?”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó”. Tiêu Ký Phàm cau mày nhìn anh, dù cho anh là thích Lâm Tử Hàn, cũng không cần thiết phải thừa nhận cùng cậu ta.

“Mình có nghĩ nhiều hay không, trong lòng cậu tự cậu rõ ràng”. Từ Nhạc Phong nói xong, cười gượng đẩy café trên mặt bàn tới trước mặt anh: “Tới, uống chén café cho tỉnh đầu óc”.

“Đầu óc của mình hiện tại rất tỉnh táo”. Tiêu Ký Phàm miễn cưỡng ngồi trên ghế sofa, không đón nhận café của anh.

Từ Nhạc Phong nhìn anh không buông tha cho ý đồ của bản thân, không thể làm gì khác hơn là dùng giọng nói vô tội nói: “Ký Phàm, mình thật là vì tốt cho cậu mới làm như vậy, cậu căn bản là không thích Duẫn Ngọc Hân, làm sao phải miễn cưỡng bản thân cùng ở một chỗ với cô ấy? Như vậy đối với cậu và cô ấy đều không có lợi. Mình làm như vậy chỉ là muốn cho cậu sớm thấy rõ trái tim của mình, trái tim yêu Lâm Tử Hàn”.

Tiêu Ký Phàm hạ mắt xuống, bắt đầu trầm ngâm đứng lên, cảm tình của anh đối với Lâm Tử Hàn, thật sự dễ dàng bị người ngoài xem thấu như vậy sao? Liền ngay cả Duẫn Ngọc Hân cũng xem thấu tâm tư của anh. Duy nhất không xem thấu anh, cũng chỉ có người phụ nữ Lâm Tử Hàn ngu ngốc kia thôi.

Thích Lâm Tử Hàn, điểm này chính anh đều phủ nhận không được, chỉ là, anh sẽ vì cô mà buông tha nhiều năm quen biết Duẫn Ngọc Hân sao?

“Lâm Tử Hàn là một người phụ nữ không tồi, nhưng mà phỏng chừng bác gái sẽ không chịu tiếp nhận cô ấy, cho nên cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nha”. Từ Nhạc Phong phải đem vấn đề hiện thực nói ra: “Ngoại trừ Duẫn Ngọc Hân, sợ là ai cũng không nhập được vào mắt của bà, huống chi là người phụ nữ từng kết hôn và có con nhỏ”.

“Mình biết chính mình nên xử lý như thế nào”. Tiêu Ký Phàm có chút buồn bực mở miệng nói, Lâm Tử Hàn kết hôn qua hay không anh không ngại, Tiểu Thư Tuyết là đứa bé đáng yêu như vậy, anh càng không thể chú ý.

Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, càng không nghĩ tới muốn sinh hoạt cả đời với Lâm Tử Hàn, lại mặc kệ cho mình thích cô như thế nào, dung túng cô.

“Tối hôm qua tiến triển như thế nào?” Từ Nhạc Phong cười tà bu lại gần, bà tám mà theo dõi anh.

Tiêu Ký Phàm tức giận mà liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng cậu làm như vậy mình sẽ cảm ơn cậu, nhàm chán thì tìm việc vui đi, ít chơi đùa những chuyện nhảm nhí này đó đi”.

Tiến triển? Cậu ta còn không biết xấu hổ đề cập tới, mụn trên đầu anh bây giờ còn đau đến lợi hại. Vết thương do Lâm Tử Hàn gây ra còn chưa khỏi hẳn, anh ta còn muốn yêu cầu gì?

Tiêu Ký Phàm cắn giận đứng dậy, đi tới hướng cửa.

Từ Nhạc Phong gương giọng nói với cái bóng của anh: “Ký Phàm, cậu cũng không thể bắt nạt Tử Hàn của nhà chúng mình, mình sẽ đau lòng!”
Đáp lại anh là một tiếng sập cửa lớn.

Chương 102: Trúng kế

Sáng sớm, khi Lâm Tử Hàn nhìn thấy tia nắng ban mai bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu số điện thoại, nghiên cứu nửa ngày cũng không nhìn ra rốt cuộc là số 7 hay số 1.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đó?” Tiểu Thư Tuyết hiếu kỳ nhìn xung quanh giấy ăn trên tay của Lâm Tử Hàn.

“Bảo bối, con giúp mẹ nhìn xem đây là 1 hay 7?” Lâm Tử Hàn ngồi xổm người xuống, đưa giấy ăn tới trước mặt Tiểu Thư Tuyết.

Tiểu Thư Tuyết nhìn nửa phút đồng hồ, rất tự tin nói: “Là 7”.

“Nghe lời con”. Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một chút dặn dò với con bé: “Mẹ bây giờ gọi điện thoại cho chú Lãnh, sau khi gọi được thì lúc đó con nói muốn tới nhà chú Lãnh chơi, biết không?”

“Được, con muốn đến nhà chú Lãnh chơi”. Tiểu Thư Tuyết hưng phấn nói.

Lâm Tử Hàn ra một dấu im lặng với cô bé, trách cứ nói: “Nhỏ giọng chút, bị ba ba Đỗ nghe thấy, chú Lãnh nhất định phải chết”.

“Ba ba Đỗ vì sao phải giết chết chú Lãnh?” Tiểu Thư Tuyết nghi hoặc mà chớp hai mắt, cô bé một chút cũng không hy vọng chú Lãnh chết nha.

Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, thuận miệng nói bậy: “Bởi vì chú Lãnh là kẻ trộm, nhưng là kẻ trộm tốt, ba ba Đỗ là chuyên môn bắt kẻ trộm”.

“À...” Tiểu Thư Tuyết có bộ dạng như bưng tỉnh đại ngộ, điện thoại vậy mà lại gọi được, Lâm Tử Hàn khẩn trương làm một động tác im lặng với Tiểu Thư Tuyết, nhỏ giọng nói: “Nếu như chú Lãnh không đồng ý, con phải liều mạng khóc, cho đến khi chú ấy đồng ý mới thôi, hiểu chưa?”

“Hiểu”. Lời nói của Tiểu Thư Tuyết bị Lâm Tử Hàn chặn lại, cô thanh thanh cổ họng, dùng giọng nói mềm mại ngọt ngào đến chết chìm người không đèn mạng nói ra: “Alô, chào anh Phong”.

“Chao ôi, chào em Vũ”. Đầu kia điện thoại truyền đến lời còn buồn nôn hơn, nam âm dâm uế bội phần.

Lâm Tử Hàn sững sờ, vô thức thốt ra lời mắng: “Biến thái, ai là em Vũ của anh?”

Người đàn ông kia cười hắc hắc nói: “Cô gọi tôi là anh Phong, không phải là em Vũ của tôi sao, chúng ta cùng hội cùng thuyền thôi”.

“Vô vị, anh một mình lật thuyền thôi!” Lâm Tử Hàn căm giận mắng một câu, hung hăng cúp điện thoại. Cúi đầu liền chạm vào ánh mắt vô cùng vô tội của Tiểu Thư Tuyết, nghĩ thầm mình tại sao lại ngu xuẩn như vậy, hỏi một người mù chữ chưa đọc qua sách, còn không bằng hỏi mình đi, không phải là số 1 sao.

Như thế một lần nữa bấm gọi lại, điện thoại cứ nhiên thông, chỉ bất quá khi cô gọi đến năm lần, đầu kia điện thoại mới truyền đến giọng nói trầm thấp, mà lại không hề lễ phép: “Tìm chúng tôi có chuyện gì?”

Anh sao lại không hỏi xem tôi là ai chứ? Lâm Tử Hàn khẽ nói một tiếng, xấu hổ cười gượng hai tiếng nói: “Phong ca, tôi không tìm anh, là Tiểu Thư Tuyết nhà tôi muốn tìm anh để nói chuyện”. Nói xong rất nhanh ném điện thoại vào trong tay Tiểu Thư Tuyết.

Tiểu Thư Tuyết nhận điện thoại liền đặt ở bên tai, lớn tiếng nói: “Chú Lãnh, chú Lãnh... Chú lãnh nói chuyện...”

“Nha đầu chết tiệt kia, cầm ngược điện thoại!” Lâm Tử Hàn tròn trắng mắt, ở một bên nhỏ giọng nói.

Tiểu Thư Tuyết A một tiếng, vòng điện thoại một vòng nói: “Chú Lãnh, chú đang nghe cháu nói sao?”

Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, cung chiều nói: “Đang nghe, có chuyện gì sao?” Lâm Tử Hàn gọi điện thoại cho anh, có lẽ đầu hồng rồi, anh rất ngạc nhiên xem cô muốn làm gì.

Tiểu Thư Tuyết không biết xấu hổ mở miệng nói: “Chú Lãnh, mẹ nhớ chú, Tiểu Thư Tuyết cũng nhớ chú, mẹ nói muốn đến nhà chú chơi”.

Lâm Tử Hàn sụp đổ cảm tức nhìn cô bé, hỏn hên nói: “Mẹ không nhớ chú ấy”.

Lãnh Phong trầm ngâm một lát, nói: “Thư Tuyết ngoan, đưa điện thoại cho mẹ”.

“Mẹ, chú Lãnh muốn nói chuyện với mẹ”. Tiểu Thư Tuyết giờ điện thoại lên trước mặt Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn không tình nguyện nhận điện thoại, dùng giọng nói vô tội nói: “Tôi thật sự không nhớ anh”.

“Hai mươi phút sau đi đến cửa thôn, tôi phái người tới đón cô”. Lãnh Phong lãnh đạm nói xong, liền cúp điện thoại, cái gì chứ? Lại có thể dám cúp điện thoại trước lão nương! Lâm Tử Hàn thấp giọng mắng.

Kế hoạch nhỏ đã thành công, Lâm Tử Hàn đem Tiểu Thư Tuyết đang vui sướng ngời ngời hướng tới cửa thôn, khi đi đến cửa thôn, một chiếc xe màu trắng đã đậu ở cửa thôn, ánh mắt sắc bén của Tiểu Thư Tuyết liếc mắt liền nhận ra là A Nghị, tay bé nhỏ bỏ Lâm Tử Hàn ra hướng tới chiếc xe.

“Chào chú Nghị”. Tiểu Thư Tuyết rất tự giác bò lên trên ghế phụ, ngọt ngào lên tiếng gọi, A Nghị giật giật khóe môi, cười ôn nhu với con bé.

Lâm Tử Hàn sau đó cũng lên xe, ôm Tiểu Thư Tuyết lên trên đùi, ha ha cười nói: “Anh Nghị, chúng ta lại gặp mặt”

A Nghị chỉ đơn giản là gật đầu, khởi động xe đi. Trong xe chỉ có Tiểu Thư Tuyết không an phận mà đông sờ tây chạm, không có bất luận người nào mở miệng nói.

Sau một hồi, Lâm Tử Hàn cuối cùng chịu hết nổi mà mở miệng: “Anh Nghị, anh cũng không thể hát cho chúng tôi một bài sao? Thật nhàm chán”.

A Nghị tức giận liếc cô một cái, Lãnh Phong gọi anh tới là đón người, cũng không nói qua phải hát, huống hồ, anh tuyệt nhiên sẽ không hát.

“Mẹ, con muốn hát cho chú Nghị nghe”. Tiểu Thư Tuyết ngẩng đầu nhỏ bé lên tự tiến cử.

Lâm Tử Hàn một tay ấn người con bé vào trong lòng nói: “Chú Nghị phải lái xe, về nhà tự mình tìm một góc hát đi”.

“Mẹ đáng ghét”.

“Con cũng không đáng yêu”. Hai mẹ con khanh khách nở nụ cười, xe chạy một mạch bên bờ biển, sau đó không lâu vào một hoa viên to, xe dừng lại ở hoa viên.

Đánh giá biệt thự bên biển đẹp tuyệt này, Lâm Tử Hàn bị sự mỹ lệ của nó hấp dẫn, đặc biệt là biển rộng trước nhà. Thực sự là quá đẹp, thực sự là quá... đồ sộ...

Còn chưa cảm khái xong, chỉ nghe một tiếng động đinh đinh đang đang truyền đến từ bên kia nhà, Lâm Tử Hàn vô thức quay đầu lại, liền thấy

một con chó nuôi trong nhà màu tuyết trắng “nhiệt tình” mà hướng đến bên mình.

“A. . . A. . .” Tiếng thét chói tai còn đang trong miệng, Lâm Tử Hàn liền bị một thứ tròn tròn trắng như tuyết kia nhào tới làm ngã xuống đất, chỉ có thể một bên thét chói tai một bên ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Chương 103: Trúng kế 2

Bên cạnh là tiếng cười ha ha Tiểu Thư Tuyết và tiếng cười nhẹ của Lãnh Phong, nhìn cảm thấy Lâm Tử Hàn bị giày vò đủ rồi, Lãnh Phong mới huýt một tiếng sáo, con chó kia lập tức đứng lên từ trên người Lâm Tử Hàn, trở lại bên chân Lãnh Phong.

Lâm Tử Hàn tức giận bò lên từ trên mặt đất, trừng mắt với vẻ mặt cười xấu xa của Lãnh Phong thét to: “Vương bát đản! Anh lại còn có thể cười được?”

Lãnh Phong cười ha ha một tiếng, nói : “Chú chó này hoan nghênh cô như vậy, cô làm sao lại tức giận chứ?”

“Nó đây là đang hoan nghênh tôi sao? Rõ ràng là bị anh sai khiến bắt nạt tôi” Lâm Tử Hàn liếc mắt qua nhìn con chó trắng đang chơi đến vui thích cùng Tiểu Thư Tuyết.

“Làm sao lại chấp nhậ với con chó chứ? Cô không phục có thể cắn nó hai cái mà” Lãnh Phong mỉm cười đi đến chỗ cô, lấy vụn cỏ trên đầu cô xuống.

“Đáng ghét!” Lâm Tử Hàn oán hận mà đẩy anh một cái, đi vào trong nhà.

“Hai người ăn sáng chưa?” Lãnh Phong dắt Tiểu Thư Tuyết đi theo sau cô vào nhà, Lâm Tử Hàn lắc đầu, lập tức nói: “Nhưng mà Lâm Thư Tuyết đã uống qua ít sữa bò” Cô cũng không muốn lại bị anh nói dối xử với trẻ con không tốt, giống như cô thật sự là mẹ kế ngược đãi con cái.

“Lại đây cùng nhau ăn đi” Lãnh Phong đưa cô ngồi xuống trước bàn ăn, trên bàn cơm đã dọn xong ba phần bữa sáng tinh mỹ [tinh xảo đẹp mắt], trong đó một phần là cơm cho trẻ con.

Lâm Tử Hàn đánh giá bàn bữa sáng tinh mỹ, nhìn liếc mắt bốn phía, cũng không phát hiện có người hầu ở đây, chẳng lẽ là anh làm? Làm sao có

thể?

Ngay cả tay đều lười rửa sạch, vội vàng ném một chút, lập tức khen không dứt miệng nói: “Ăn rất ngon, anh thật lợi hại, cư nhiên còn có thể làm bữa sáng ăn ngon như vậy”.

“Không phải tôi làm” Lãnh Phong liếc mắt nhìn cô thản nhiên nói.

Vãi mồ hôi! Vỡ mộng ngựa [Các bạn Bông hay dùng cái này chỉ định nốt] đến tận chân rồi, không sao, sửa chữa lại là tốt rồi. “Tôi đương nhiên biết không phải là anh làm, anh không giống như là loại người có thiên phú này”

Lãnh Phong uống một ngụm sữa, một bộ dạng lười nói cùng cô.

“Người ta cũng thích ăn Sandwiches mà” Tiểu Thư Tuyết tủi thân nhìn tới nhìn lui Sandwiches trong đĩa của Lâm Tử Hàn và Lãnh Phong, dựa vào cái gì người ta phải ăn những thứ ít thịt này! Rõ ràng là phân biệt tuổi tác!

“Ha ha, đã nhìn thấy sao, mẹ được hoan nghênh hơn con” Lâm Tử Hàn cười hì hì cắn một miếng Sandwiches. Còn cố ý làm ra một bộ dáng rất hưởng thụ để cho con bé nhìn.

“Đến đây, cho cháu này”. Lãnh Phong đem phần Sandwiches để lên trước mặt Tiểu Thư Tuyết.

“Cám ơn chú Lãnh, mẹ nói đúng, chú Lãnh là một tên trộm tốt”. Tiểu Thư Tuyết vui mừng đến la lớn, Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa không bị Sandwiches trong miệng làm cho nghẹn chết, có làm hay không, làm sao phải nhắc lại lời cô nói qua chứ.

Sắc mặt Lãnh Phong trong nháy mắt tái đi, liếc nhìn vẻ mặt xấu hổ của Lâm Tử Hàn, cau mày nói: “Đây là danh hiệu cô tặng tôi sao?”

“Không phải mà. . .” Lâm Tử Hàn càng thêm xấu hổ, cắn đầu lưỡi giải thích: ” Vương bát đản này nói vậy, anh nghìn vạn lần đừng nghe lời của nó”.

“Không biết Lâm tiểu thư sáng sớm tìm một tên trộm như tôi có chuyện gì đây?”

Được rồi! Thiếu chút nữa đã quên chính sự, Lâm Tử Hàn vỗ đầu một chút, nhưng mà lúc này không dám ngang nhiên chăm chú quan sát anh, chỉ có thể tự tạo ra cơ hội.

Nghĩ đến chính sự, cô một miếng cũng ăn không vào nữa, đứng dậy nói lớn tiếng tuyên bố nói: “Tôi ăn no rồi, hai người cứ ăn từ từ” Nói xong đi khỏi bàn ăn, khi đẩy cái ghế, “Ai ui” một tiếng đã ngã xuống đất, tay phải ôm cổ chân lớn tiếng kêu rên.

Lãnh Phong nhanh chóng đứng lên, vài bước đã đến trước mặt cô vội la lên: “Cô làm sao vậy?”

“Chân của tôi bị chuột rút” Lâm Tử Hàn ra bộ đau đớn liếc anh một cái, tiếp tục tự biên tự diễn.

Lãnh Phong cúi người, ôm lấy ngang thân thể của cô đi đến phòng ngủ, Lâm Tử Hàn hai tay vịn cổ của anh, tinh tế đánh giá mặt nghiêng của anh, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra có dấu hiệu dịch dung, chẳng lẽ là chính mình nghĩ sai rồi sao?

Nếu như thật là dịch dung, khoảng cách gần như vậy cô không có khả năng nhìn không ra chứ? Nhịn không được đưa tay ra, khẽ kéo tai của anh, cũng không có bất cứ dị thường nào.

Lãnh Phong bị cô kéo đau, nhú mày, nói: “Cô đang làm gì đó?”

“A, không có gì, đùa anh một chút” Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn thu hồi tay, nằm ở trong ngực của anh, hai chân run rẩy, lớn như vậy vẫn là lần đầu

được một người đàn ông ôm, cảm giác thật thoải mái!

“Cô không bị chuột rút sao?” Lãnh Phong liếc mắt nhìn hai chân run rẩy của cô, lạnh lùng nói, tốt thôi! Dám đùa giỡn anh?

Lâm Tử Hàn sững sốt, lúc này mới nhớ tới bản thân phải làm chính là khóc thét, mà không phải ca hát.

“Đúng là bị chuột rút, nhưng nghe nói vung chân thì mau khỏi” Cô cười gượng giải thích, Lãnh Phong thận trọng bước vào phòng ngủ, đặt cô lên giường lớn, cười lạnh nói: “Vậy thì cô tốt hơn hết cũng nên nghỉ ngơi thôi, tốt nhất ngủ một giấc, như vậy thói xấu chuột rút lần sau sẽ không dễ dàng phạm vào như vậy”

“Tôi đã hết bị rồi” Lâm Tử Hàn bò lên từ trên giường, người kia đã xoay người đi ra ngoài, còn tiện thể đóng cửa phòng lại.

Lâm Tử Hàn đánh giá phòng ngủ đầy màu xám này, gian phòng rộng lớn sáng sủa, vừa nhìn liền biết là phòng ngủ của đàn ông, không phải là gian phòng của Lãnh Phong chứ? Lâm Tử Hàn nghi hoặc đi ra ban công, trong vườn hoa dưới tầng, Tiểu Thư Tuyết cùng Lãnh Phong còn có con chó trắng kia thiếu chút nữa cường bạo cô chơi rất vui vẻ.

Vẫn nhìn quen dáng vẻ lạnh như băng của người đàn ông kia, nghĩ không ra anh còn có thời gian vui đùa thoải mái như thế, Lâm Tử Hàn ghé vào trên lan can, ánh mắt đuổi theo hai người một lớn một nhỏ, tức thì cảm thấy có chút ngây đại, loại hình ảnh này, nhìn thật âm áp!

Nếu như có thể vĩnh viễn mà lưu lại hình ảnh này thì thật tốt, chỉ là, Lãnh Phong đối với cô mà nói vẫn là một câu đố, cho nên cô vĩnh viễn cũng không có khả năng lưu lại hình ảnh này.

Chương 104: Trúng kế 3

Cô thì, nhất định phải mau chóng giải câu đố này, anh ta và Tiêu Ký Phàm rốt cuộc đúng là cùng một người hay không, cô nhất định phải điều tra rõ ràng!

Lâm Tử Hàn lấy điện thoại di động ra, mới nhớ tới căn bản không có số điện thoại di động của Tiêu Ký Phàm, nếu không thử một lần thì không biết, sau khi suy nghĩ một chút, cô quyết định dùng một chiêu cuối cùng.

Đang vào lúc này, có người gõ cửa, đi vào là một vị người hầu tuổi còn trẻ, lễ phép mở miệng nói: “Lâm tiểu thư, tiên sinh nói, Lâm tiểu thư vẫn nên nằm trở về trên giường nghỉ đi thôi, đứng như thế không tốt cho chân”.

“Đáng ghét! Tên khốn nạn! Lại dám trêu chọc lão nương!” Lâm Tử Hàn căm giận mắng, nhìn Lãnh Phong ở phía vườn hoa, Lãnh Phong vừa lúc ngẩng đầu lên, chống lại con mắt giận dữ của cô, cười tà một tiếng quay mặt đi.

“Cho tôi một bộ áo ngủ, gọi cảm một chút” Trong giọng nói tràn đầy giận dữ, xem cô làm sao chinh lại anh! Không đem anh lão yêu nghìn năm đánh cho biến trở về nguyên hình không được!

Nữ hầu sững sốt một chút, áy náy lắc đầu: “Xin lỗi, Lâm tiểu thư, ở đây chưa từng có người phụ nữ nào ở qua, tiên sinh cũng không phân phó qua phải chuẩn bị phòng cho phụ nữ”.

“Chết tiệt! Anh ta chưa từng chạm vào phụ nữ làm sao sống được? Rốt cuộc là vô năng hay là lãnh đạm đây!” Lại có thể ngay cả một bộ áo ngủ đều tìm không ra? Sắc mặt tiểu nữ hầu thoáng cái hồng tới bên tai, là vô năng hay là lãnh đạm cô ta không biết, cô ta chỉ biết là ở đây chưa từng

có phụ nữ ở qua. Chỉ vị trước mắt này là người may mắn, thực sự là nói không sợ hãi thì không đúng!

Lâm Tử Hàn thấy cô ta đã bị lời của mình dọa cho giống như bị sét đánh, chịu hết nổi mà trợn trắng mắt, nếu như ném cô ta đến bên người Vương Văn Khiết và Tô Lâm Lâm, chỉ sợ không đến hai ngày cô ta ngay cả hài cốt cũng không còn.

“Chính cô luôn luôn ở thôi? Cho mượn một bộ để mặc, sau đó tôi bảo Phong ca mua một tá cho cô”.

“Một tá?” Hai mắt tiểu nữ hầu tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm cô, Lãnh Phong đồng ý mua quần áo cho mình, cô ta cũng đã rất vui mừng, còn mua một tá?

Lâm Tử Hàn gật đầu: “Anh ta có cả đồng tiền, không lấy của anh ta một một số thì có lỗi với bản thân, mau đi đi”

Tiểu nữ hầu “A” một tiếng, thoải mái chạy đi ra, không được hai phút liền chạy trở về, trong tay hơn một bộ váy ngủ màu hồng đào.

“Đây là. . .” Lâm Tử Hàn lướt qua váy ngủ, làm một biểu tình thô huyệt, nói: “Đây là khiêu gợi? So với áo ngủ mùa đông của tôi còn bảo thủ hơn, thần thánh ơi, cô buổi tối đi ngủ còn phải đề phòng sắc lang sao?”

Tiểu nữ hầu xấu hổ cười cười: “Tôi có thói quen buổi tối mặc áo ngủ dày một chút, bởi vì tôi hay đạp chân”

“Quên đi, quên đi, cứ như vậy thôi”

“Lâm tiểu thư, cô muốn áo ngủ làm cái gì?” Tiểu nữ hầu nhin không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Tắm” Quyển rũ đàn ông! Nửa câu sau cô không dám nói ra miệng, rất sợ vị tiểu muội ngây thơ này, nhìn áo ngủ trong tay một chút, quyển rũ? Haizzz. . .

“Tắm? Ban ngày ban mặt vì sao phải tắm?”

“Tôi. . . Tôi có thói quen một ngày tắm vài lần, hì hì. . .” Lâm Tử Hàn không muốn giải thích nhiều, xoay người đi đến phòng tắm.

“Lâm tiểu thư, phòng tắm ở bên cạnh” Tiểu nữ hầu hảo tâm gọi một tiếng, chỉ vào phương hướng ngược lại.

Vãi mồ hôi! Không có việc gì làm gian phòng lớn như vậy để làm chi? Lâm Tử Hàn nói thầm ở trong lòng, xấu hổ cười cười với tiểu nữ hầu, đi vào.

Nằm ở bồn tắm lớn như vậy, Lâm Tử Hàn thư thái nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp của nước ấm ở trên người, loại cuộc sống xa hoa này, cô đã có ba năm chưa từng hưởng qua, thật là rất hoài niệm nha!

Cho đến khi nước ấm bắt đầu lạnh lẽo, cô mới không tình nguyện mà đứng dậy, lau khô bọt nước trên người, mặc váy ngủ kín không kẽ hở kia.

Có lẽ là tắm đã lâu, Lâm Tử Hàn cảm thấy đầu có một trận choáng váng, đi ra phòng tắm ngã vào trên giường lớn, vốn dĩ chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, kết quả bất tri bất giác ngủ mất.

Cũng không biết ngủ bao lâu, cảm giác trên cẳng chân có cái gì lạnh lạnh đang di chuyển, mới tỉnh lại, một góc giường lớn, Tiểu Thư Tuyết đang ngồi giữa một đống bút màu, huy động tay nhỏ bé vẽ tranh trên giấy.

Lâm Tử Hàn ngồi dậy từ trên giường, sau khi nhìn xung quanh bốn phía một chút, ý thức trong não bộ trở lại trước lúc ngủ, đúng rồi, cô không phải dự định đi quyển rũ Lãnh Phong sao? Làm sao mình lại ngủ chứ?

“Bảo bối, lão tặc kia đâu?”

“Lão tặc là gì?” Tiểu Thư Tuyết khó hiểu mà nhìn cô.

“Chính là chỉ người mời con ăn Sandwiches đó”. Lâm Tử Hàn không nhận được mà giải thích, còn có ai ngoài tên trộm đây.

Tiểu Thư Tuyết “A” một tiếng, tiếp tục bắt tay vào vẽ nguyệt ngoạc nói : “Chú Lãnh bị chú Nghị gọi đi, chú Lãnh nói chờ chú hết bận lại đi theo con”.

Lâm Tử Hàn cắn môi, suy nghĩ một chút sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, sau bảy ngõ tám ngách cũng không tìm được chỗ nào là chỗ là có thể làm việc, thật vất vả mới tóm được một tiểu nữ hầu, kéo cô ta hỏi: “Xin hỏi Lãnh Phong ở nơi nào?”

“Tiên sinh ở phòng sách” Tiểu nữ hầu nói, sau đó đánh giá cô: “Lâm tiểu thư có thể không biết chứ? Phòng sách của tiên sinh là không cho bất luận kẻ nào tới gần”

“Tôi không tới gần, cô nói cho tôi biết ở đâu, tôi xa xa mà nhìn một cái là tốt rồi” Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm nói. Nữ hầu suy nghĩ một chút, chỉ vào hành lang gấp khúc phía trước nói: “Từ nơi này đi thẳng, đến phòng cuối cùng là thấy”.

Lâm Tử Hàn gật đầu, đợi nữ hầu đi rồi, nhấc chân liền đi đến hướng phòng sách, cô mới mặc kệ cũng không thể tới gần được hay không.

Cửa phòng sách mở rộng ra, Lâm Tử Hàn thò đầu nhỏ len lén nhìn qua nhìn lại, bốn phía phòng sách đặt đầy máy vi tính, mỗi một chiếc đều đang vận hành.

Giữa phòng sách, Lãnh Phong đang nhanh chóng làm việc với laptop trên mặt bàn, Lâm Tử Hàn cũng nhìn chăm chăm cả phòng đầy máy vi tính, trời ạ, anh ta là bán máy vi tính sao?

Chương 105: Trúng kế 4

Cho dù không ngẩng đầu, Lãnh Phong cũng có thể cảm giác được đến là ai trốn ở phía sau cửa, cũng không ngẩng đầu lên lạnh lùng mở miệng nói: “Đừng trốn, có chuyện gì nói thẳng”

Lâm Tử Hàn xấu hổ đi ra từ phía sau cửa, đứng ở giữa cửa, ngọt ngào gọi: “Anh Phong. . .” Tay nhỏ bé nắm vạt áo váy ngủ, nâng váy ngủ lên tới đầu gối.

Lãnh Phong bị giọng nói khác thường của cô khiến cho toàn thân nổi da gà, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên chân nhỏ trắng nõn thon dài của cô, dừng lại thật lâu.

Đáng ghét! Còn nhìn thì có ích lợi gì nha! Làm sao còn không tiến hành động tác bước tiếp theo? Lâm Tử Hàn thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là chỉ lộ một chút như thế không để anh ta phát ra dục vọng sao?

Được rồi, lại hi sinh một chút nữa vậy, váy chậm rãi hướng lên trên, lộ ra bắp đùi càng thêm mê người, tiện thể mà bày ra một tư thế châu trọc người khác.

Nếu như lần này anh ta còn không hành động, vậy anh ta thật sự lãnh đạm hoặc vô năng! ^^

Dường như qua một thế kỷ, lâu đến Lâm Tử Hàn đã không còn kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, ánh mắt của Lãnh Phong cuối cùng từ trên đùi của cô thu trở về, khẽ động khóe môi cười nhẹ một tiếng nói: “Bức tranh cũng không tồi”

Cái gì mà bức tranh cũng không tồi? Lâm Tử Hàn khó hiểu nhìn phía anh, vẻ mặt của anh làm sao lại đình trệ như vậy? Cúi đầu nhìn phía cặp đùi

đẹp của mình, mặt trên chân nhỏ tuyết trắng, một con rùa bốn chân rất sống động khắc ở bên trên.

“Lâm Thu Tuyết!” Một tiếng hét dài tràn ra từ trong miệng cô, thân thể như lốc xoáy nhằm phía tên tiểu hồn đản chết tiệt kia!

Vọt tới trước mặt Tiểu Thu Tuyết liền lấy hai tay bóp lên cổ của cô bé, loạng choạng, hét lớn: “Con là tiểu sát tinh! Tức chết mẹ mất!” Lại có thể dám vẽ tranh con rùa trên người cô khi cô ngủ. Hại cô mất thể diện trước mặt Lãnh Phong!

Tiểu Thu Tuyết bị bóp đến nhất thời không thở nổi, lớn tiếng ho khan, Lâm Tử Hàn nghìn vạn lần một không muốn buông con bé ra. Nhìn thấy sự vô tội và mờ mịt trên mặt nó đã muốn thổ huyết!

“Chính con nhìn đi!” Lâm Tử Hàn một chân sải bước lên giường lớn, để cho con bé thưởng thức kiệt tác của mình.

“Mẹ, có đẹp hay không?” Tiểu Thu Tuyết toe toét cười hì hì nhìn cô, vẽ mặt có bộ dạng đắc ý dào dạt. Người ta vẽ bức tranh đẹp như vậy, làm sao lại không khen người ta một chút chứ?

“Nhìn đẹp cái đầu con ấy! Nhiều giấy như vậy con không vẽ! Sao lại vẽ trên đùi mẹ!” Lâm Tử Hàn điên cuồng gào thét, lần thứ hai bóp lên cổ con bé.

“Cô muốn bóp chết nó sao?” Lãnh Phong cười lạnh ngăn tay cô, nói: “Cô rút cuộc muốn làm cái gì? Nói thẳng không phải tốt hơn sao? Làm sao phải mệt mỏi dùng chiêu không lưu được như vậy?”

“Tôi. . . Tôi mới không muốn làm gì!” Mặt Lâm Tử Hàn nóng nẩy, vội vàng giải thích.

“VẬY sao? Nói như vậy cô thật sự để cho tôi thưởng thức bức tranh?” Lãnh Phong cười tà một tiếng, ôm lấy thân thể của cô đi đến phòng bên cạnh.

“Anh muốn làm gì?” Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ trừng mắt với anh, nhìn vẻ mặt của anh làm cho lòng người sợ hãi!

“Làm chuyện em muốn làm” Lãnh Phong dùng chân đóng sầm cửa lại, trực tiếp đi tới hướng giường lớn. Lâm Tử Hàn nôn nóng, tuy rằng đây là kết quả cô muốn, nhưng mà, chân chính tới giờ khắc này, cô sao lại khẩn trương như thế?

Cô không muốn làm chuyện gì, chỉ là muốn cởi quần áo của anh, sau đó xem vết thương trên lưng anh với dấu đỏ cô buổi tối ngày hôm trước cắn lên, không hơn, nhưng mà hiện tại nhìn vẻ mặt của anh, hình như không dự định muốn buông tha cho cô.

“Tôi không muốn làm chuyện gì! Thực sự không muốn...” Cô vội vàng giải thích, cô không nhìn không được sao? Chỉ cần thả cô đi ra ngoài, cô không muốn nhìn!

“Em vừa nãy không phải đang quyến rũ tôi sao? Bây giờ tôi cắn câu, em làm sao phải sợ?” Giọng nói tà mị vang ở bên tai, thân thể Lâm Tử Hàn bị để lên trên giường lớn, ngay sau đó là được thân thể nặng nề của Lãnh Phong đè lên.

“Tôi. . . Tôi không quyến rũ anh!” Lâm Tử Hàn một mặt giãy dụa, một mặt hét lên: “Người đâu cứu mạng! Lâm Thư Tuyết! Mau tới cứu mẹ của con. . . A . . .”

Hai tay của cô bị Lãnh Phong gắt gao khống chế, chỉ có thể giãy dụa thân thể biểu thị kháng nghị của mình, Lãnh Phong hạ xuống những nụ hôn nguyên sơ như mưa xối xả trên mặt của cô, cổ cô. . .

Bình tĩnh, bình tĩnh! Chân tướng ngay trước mắt, Lâm Tử Hàn cắn dặn bản thân ở trong lòng, bắt đầu thả lỏng thần kinh khẩn trương, đại não đã ở trạng thái thiếu dưỡng khí khôi phục lại.

Nụ hôn của anh cực nóng mà điên cuồng, hỗn loạn đến Lâm Tử Hàn sợ run liên tục, trong cơ thể có một cỗ dị dạng gì đó đang cuộn cuộn lưu động. Ý thức đang giãy dụa quanh mơ hồ và thanh tỉnh, qua nhiều năm như vậy cô đều “Thủ thân như ngọc”, vừa kinh vừa sợ đối với chuyện tiếp theo phải xảy ra.

Lúc trước khi làm loại chuyện này cùng con vịt kia, cô ngoại trừ cảm giác được đau đón ra, ngay cả cảm giác gì cũng không có. . .

Bàn tay lớn của Lãnh Phong phủ lên quần áo trên thân thể của cô, cuối cùng dừng lại tại ngực của cô, nhẹ nhàng mà đụng chạm. Lâm Tử Hàn bị loại cảm giác như điện giật này làm cho bừng tỉnh, mạnh mẽ đẩy anh ra ngồi dậy.

“Làm sao vậy?” Anh ngồi dậy theo, hôn bên tai cô.

“Chân tôi ngứa” Lâm Tử Hàn hắc hắc cười gượng, đưa tay gỡ chân, gỡ sau một lúc giả tạo cười duyên ôm cổ của anh, ngọt ngào mở miệng nói: “Chúng ta làm lại”.

Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, tiếp tục hôn lên thân thể của cô, bàn tay lớn tìm kiếm cổ áo của cô, từng nút áo ngủ được anh cởi ra.

Lâm Tử Hàn học theo đưa tay cởi nút áo của anh, tim đập dồn dập, không biết là bởi vì Lãnh Phong khiêu khích hay là vì chân tướng sắp xuất hiện ở trước mắt.

Nếu như bọn họ là cùng một người? Làm sao bây giờ? Nếu như không phải cùng một người, làm sao bây giờ? Đang như đi vào cõi thần

tiên, Lãnh Phong đã cởi cúc áo của cô ra hoàn toàn, bàn tay lớn cũng di chuyển đến bộ ngực của cô.

Vãi mồ hôi! Động tác nhanh như vậy! Lâm Tử Hàn khẽ nguyên rửa một tiếng, cô chẳng qua mới cởi một cúc áo của anh, anh lại có thể cởi ra toàn bộ cúc áo của mình.

“A! Chân ngứa!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng kêu lên tại lúc anh muốn bước vào động tác tiếp theo.

Chương 106: Trúng kế 5

Lãnh Phong bất mãn tách ra khỏi thân thể cô, Lâm Tử Hàn cười gượng kéo áo ngủ trên người, một tay giả bộ đi gãi chân, tay kia rất nhanh đem cài lại cúc áo đầy đủ.

Lãnh Phong cảm giận đề cô quay về trên giường lần thứ hai, túm lên vạt áo của cô hăng hái kéo, cúc áo tựa như vỏ đậu bị bung ra, rơi lả tả ra bốn phía.

“Anh” Lâm Tử Hàn tức giận trừng mắt với anh, áo ngủ này chính là cô mượn tới nha!”

“Tôi làm sao vậy?” Lãnh Phong lộ ra vẻ mặt tà ác.

“Không có gì” Lâm Tử Hàn kiêu mị cười một cái, hai tay sờ lên cúc áo trước ngực anh, một tiếng quát cả giận: “Thân ái, tôi tới giúp anh cởi quần áo thôi”.

Lãnh Phong do dự một chút, kéo tay cô xuống lại cười nói: “Tôi tự mình làm được rồi, ngoan, nhắm mắt lại”.

Kẻ ngu si mới có thể nhắm mắt lại! Lâm Tử Hàn sắp bị anh chọc giận đến thổ huyết, giằng co nửa ngày, cứ nhiên ngay cả áo của anh cũng chưa từng cởi ra! Anh là cố ý trêu đùa cô sao?

Người sau căn bản không để ý tới tức giận của cô, nhìn chăm chú vào da thịt trắng nõn lồ lộ trong không khí của cô, thân thể như xử nữ tiên diễm sâu sắc mê hoặc mỗi một dây thần kinh của anh.

Dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể đang ngo ngoe lưu động, thúc đẩy anh cúi người xuống, bắt đầu hôn lên đôi mắt xinh đẹp.

“Rất ngứa! Chân rất ngứa!” Tiếng quát to đã phá vỡ toàn bộ quang cảnh trong phòng, trùng mắt với khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội kia, Lãnh Phong giận dữ mà rống giận: “Chết tiệt! Em ngứa đủ rồi chứ!”

“Người ta rất ngứa mà!” Lâm Tử Hàn nhìn vẻ mặt hằm hằm của anh, thấp giọng nói.

“Chịu đựng cho tôi!” Lãnh Phong tàn bạo nói xong, bắt đầu một lần cướp đoạt mới, anh phát thê! Nếu như cô còn dám cắt đứt chuyện tốt của anh, lập tức đem cô ném xuống biển.

“Anh tên Vương bát đản này! Ngay cả ngứa một chút cũng không được, ô...!” Lâm Tử Hàn ra bộ đau thương làm ồ, Lãnh Phong căn bản không để ý tới cô, cánh tay dài vung lên, kéo váy ngủ trên người cô ra ném trên mặt đất.

Một bên tiếp tục khiêu khích thân thể của cô một bên rất nhanh mà bỏ đi quần áo trên người, vốn dĩ Lâm Tử Hàn đang oa oa kêu to thấy anh cởi quần áo, lập tức ngậm miệng, tròn tròn hai mắt đợi kết quả mình muốn.

Ánh mắt khi tiếp xúc với vết thương bị súng bắn và dấu đỏ trên vai thì nhất thời choáng váng! Tuy rằng cô tưởng tượng qua bọn họ là cùng một người, nhưng mà sau khi chân chính xác nhận, vẫn bị sợ ngây người.

Bọn họ quả nhiên là cùng một người? Nhưng mà vì sao sau khi mình biết kết quả này ngoại trừ kinh ngạc, còn có một loại thương cảm chứ?

“Mặc kệ em nghĩ đến cái gì đến cái gì, xin hãy tin, anh không phải cố tình muốn gạt em” Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp mà bất đắc dĩ

Lâm Tử Hàn lúc này mới phát giác, Lãnh Phong không biết khi nào đã ngừng toàn bộ động tác, đang dùng ánh mắt thâm tình dừng ở bản thân mình.

“Vì sao?” Lâm Tử Hàn sững sờ mà theo dõi anh, vì sao muốn dùng thân phận hai người tiếp cận cô? Vì sao lại muốn làm ra loại sự chuyện này với cô?

“Trước khi biết em, anh vẫn luôn dùng hai thân phận, không khéo chính là hai thân phận lại cùng một thời gian biết em”. Biết rõ cô đột nhiên muốn tới nơi này vì cái gì, anh vẫn để cho cô tới. Biết rõ cô quyến rũ anh là vì xem vết thương trên người mình, anh cũng tùy cô, bởi vì anh không muốn lừa gạt cô nữa.

“Anh tiếp cận tôi, cũng là bởi vì Ngôi sao thiên thần có đúng không?” Mắt Lâm Tử Hàn bị một tầng hơi nước bao phủ, trong lòng cô rất rõ ràng, mình là thích Lãnh Phong.

Trái tim Lãnh Phong đông cứng lại, có chút lo lắng nói: “Tử Hàn, em hãy nghe anh nói, vừa mới bắt đầu anh đúng là bởi vì Ngôi sao thiên thần mới tiếp cận em, nhưng mà không bao lâu sau, anh tin trên người em thật sự không có kim cương”

“Biết trên người của tôi không có kim cương, vì sao còn muốn tiếp cận tôi?”

“Bởi vì anh thích em” Lãnh Phong rất nhanh nói tiếp lời, trước không muốn ở trước mặt cô biểu lộ tiếng lòng của mình, là bởi vì vấn đề mặt mũi, hôm nay, anh đã cố không được nhiều hơn nữa.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc theo dõi anh, anh vừa nói cái gì? Nói anh thích cô? Làm sao có thể chứ? Duẫn Ngọc Hân xinh đẹp cao quý, cùng so sánh với cô, bản thân thật là quá bé nhỏ không đáng kể.

“Anh không phải muốn đính hôn với giám đốc Duẫn sao?” Ở trong công ty, anh ta và Duẫn Ngọc Hân vẫn như hình với bóng, anh làm sao có thể lãng nhãng như thế?

“Anh sẽ không đính hôn với cô ấy” Lãnh Phong ôn nhu hứa hẹn, bàn tay ấm áp phủ lên da thịt của cô.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà” Lãnh Phong trầm giọng nói, cúi đầu dùng môi ngăn chặn miệng nhỏ nhắn của cô, hôn thật sâu.

Lâm Tử Hàn lòng rối loạn, biết rõ anh là một rất nhân vật nguy hiểm, tâm hồn thiếu nữ cũng không nghe sai khiến mà lại đắm chìm vào. Biết rõ anh có vị hôn thê, đã biết làm như vậy là không đúng, lại vẫn như cũ thân phục dưới khiêu khích thân thể của anh.

Trái tim của cô, kể cả thân thể cùng đắm chìm giữa nhu tình của anh, khóe mắt có nước mắt rơi xuống, cô muốn khóc, không có lý do mà muốn khóc. Nếu như cô đủ lý trí, nên dứt ra rời đi vào giờ khắc này, sau đó vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống của anh, mặc kệ anh là Lãnh Phong hay là Tiêu Ký Phàm, đều không có liên quan gì đến cô! Đáng tiếc cô chỉ là một phụ nữ bình thường, một phụ nữ bé nhỏ gặp gỡ ái tình thì chỉ số thông minh biến thành số âm, cô trốn không thoát vũng bùn ái tình này. Thậm chí còn đưa tay ôm lấy lưng anh, đáp lại nhiệt tình của anh, cùng nhau diễn trận chi hoan trên giường này với anh.

“Tử Hàn” Lãnh Phong khẽ gọi tên cô, ôn nhu hôn tới giọt nước mắt trên khóe mắt cô: “Anh vẫn nghĩ trên thế giới này không có tình yêu, chỉ tới sau này gặp em, mới phát giác bản thân sai rồi”

“Anh gạt người” Lâm Tử Hàn nức nở nói, anh đã từng cùng chiều Duẫn Ngọc Hân như vậy, cuối cùng cư nhiên cũng thay lòng đổi dạ, anh là

một tên đàn ông lẳng nhăng, hư hỏng, không chịu trách nhiệm, lại có thể tùy tiện mà bắt lấy tâm hồn thiếu nữ.

“Anh không có lừa em” Lãnh Phong ôm thân thể run rẩy không ngừng của cô, tại mỗi một vị trí trên người cô, anh đều có thể cảm giác được sự thuần khiết thuộc về xử nữ. Trên mặt của anh có thật sâu nghi hoặc, tuy rằng không trọng nữ sắc, nhưng cũng không có nghĩa là anh ba mươi năm tới không gần qua nữ sắc, mà dưới thân thể này, không lưu loát giống như chẳng bao giờ trải qua tình trạng trên. Hai tấm chân tình, chăm chú mà dán hợp cùng nhau, cuộc sống sau đó sẽ như thế nào, ai cũng không suy nghĩ qua, vào giờ khắc này, tư tưởng hai bên sớm bị kích tình bao trùm.

Chương 107: Trúng kế 6

Khi Lãnh Phong rời khỏi thân thể cô thì Lâm Tử Hàn sớm đỏ từ mặt đến ngón chân, đưa tay kéo qua chăn qua gắt gao bọc lấy toàn thân, xấu hổ thầm nghĩ tìm một góc đâm đầu chết đi.

Lãnh Phong hôn xuống từng mảnh ửng hồng trên mặt cô, đứng dậy kéo áo ngủ bên giường khoác trên người đi đến phòng tắm, Lâm Tử Hàn thấy anh vào phòng tắm, chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể cuống quýt xuống giường chạy đi, không kịp cảm thụ đau nhức trên cơ thể, liền vội vã bỏ chạy qua cửa.

Chỉ tiếc, tay còn chưa kịp chạm tới cửa, thắt lưng liền bị một đôi cánh tay vững chắc ôm từ phía sau tiến vào trong ngực, tay Lãnh Phong kéo chặt trên người cô, không để ý tới tiếng thét chói tai của cô ôm ngang lấy thân thể cô đi đến phòng tắm.

“Anh còn muốn làm gì?” Lâm Tử Hàn giãy dụa trong lòng ngực của anh, ban ngày ban mặt lỏa thể trước mặt một người đàn ông, cảm giác này thực sự là quá tệ hại, ô...

“Lâu lắm không làm loại chuyện này, ngâm nước nóng em sẽ cảm giác thoải mái hơn”. Lãnh Phong ôm chặt thân thể của cô bình tĩnh nói, cúi người trước bồn tắm lớn, đem toàn bộ thân thể cô bỏ vào trong nước ấm.

Một cỗ cảm giác thư thái tràn ngập toàn thân, Lâm Tử Hàn thực sự cảm giác toàn thân cao thấp thoải mái hơn. Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, “Làm sao anh biết em lâu lắm không làm loại chuyện này?”

Lúc nói thiếu chút nữa không cắn vào đầu lưỡi, thảo luận loại vấn đề này với một người đàn ông lạnh lùng, rất mất mặt!

“Thân thể của em đã nói cho anh biết” Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, lấy tay thử một chút nước ấm nói: “Em là muốn anh giúp em tắm hay là tự mình tắm?”

“Tự mình tắm!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói, trừng mắt với anh, ước gì anh có thể lập tức rời khỏi tầm mắt của mình! Lãnh Phong cũng không làm khó dễ cô, gạt đầu xoay người đi ra ngoài. Lâm Tử Hàn nhẹ thở ra một hơi, ngơ ngác dùng khăn mặt chà lau thân thể, mỗi một tác da thịt trên người cô đều lưu lại mùi vị của Lãnh Phong. Nhớ tới tình cảnh hoan ái vừa nãy, trên mặt của cô có một trận hỏa nhiệt, dùng khăn mặt hung hăng xoa thân thể bị anh cướp đoạt.

Chỉ tới khi tự nhận là tắm rửa sạch sẽ, mới lau khô nước trên người, mặc quần áo đi ra ngoài.

Ngâm nước nóng nhưng trên người vẫn có chút đau nhức đến lợi hại như cũ, Lâm Tử Hàn chống tường trở lại trên giường, vin vào góc cánh cửa nhìn Tiểu Thư Tuyết vẫn ở trên giường nỗ lực vẽ tranh như trước.

“Mẹ, mẹ vừa làm gì vậy?” Tiểu Thư Tuyết ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô hỏi.

“Lão nương của con vừa bị dã lang lăng nhục, ô” Cô oa một tiếng khóc lên, đi qua ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết khóc rống lên. Tiểu Thư Tuyết bị bộ dạng của cô dọa, bắt chước mà vỗ lưng của cô trấn an nói: “Mẹ không khóc, mẹ ngoan nhất”

“Mẹ phải về nhà, mẹ không bao giờ muốn đứng ở trong ổ sói này nữa” Lâm Tử Hàn dùng lực mạnh lay thân thể Tiểu Thư Tuyết, trên đời này góc nhất khẳng định là cô, vội tới cửa nhà cho người ta bắt nạt.

“Đây không phải là ổ sói, tương lai là nhà của em!” Lãnh Phong mới từ trong phòng tắm ra tới cuống quýt cứu Tiểu Thư Tuyết từ trong lòng cô

ra, ôm cô trấn an nói.

Có lẽ vừa nãy anh có chút quá kích động, nhưng anh cũng không phải đã lang như cô nói, cũng không phải đang lãng nhục cô, bởi vì yêu, cho nên anh mới làm như vậy.

Không nghĩ tới sẽ làm cô bị thương tâm thành như vậy, thấy nước mắt cô, trong lòng của anh nhói lên một tia cảm giác có tội.

“Đừng khóc” Lãnh Phong dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô.

“Em phải về nhà!”

“Được, anh đưa em về nhà” Chỉ cần cô không khóc, cô nghĩ muốn làm cái gì cũng có thể.

“Anh tên khốn nạn này!” Cô vùi khuôn mặt đầy nước mắt vào trong ngực của anh nức nở, nắm tay nhỏ nặng nề nện ở trên lưng của anh, người sau chỉ ôm cô, tùy ý để cô đem tất cả tâm tình dưới đáy lòng trút ra trên người mình.

Lâm Tử Hàn hồi hận muốn chết, cũng hận muốn chết, lại không hiểu tại sao mà thất thân, anh rõ ràng chính là biết mưu kế của cô, cư nhiên còn bố trí ván cờ chờ cô nhảy vào! Quá đáng ghét!

^^^^^^^^

Tiêu phu nhân kinh ngạc nhìn chằm chằm vẻ mặt trầm tĩnh của Tiêu Ký Phàm, không dám tin mà nói lắp bắp: “Ký Phàm, con biết chính mình đang nói cái gì không?” Cùng kinh ngạc giống bà — khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẫn Ngọc Hân trắng xanh, ngã ngồi trên ghế sofa.

“Ngọc Hân, xin lỗi, anh không thể đính hôn với em” Tiêu Ký Phàm nhìn Duẫn Ngọc Hân lần thứ hai dùng giọng nói nghiêm túc nói.

“Vì sao?” Tiêu phu nhân vội la lên: “Không đính hôn với Ngọc Hân chung quy cũng phải có một lý do chứ?”

“Bởi vì con không thích cô ấy” Giọng nói của anh vẫn còn lạnh lùng vô tình như vậy, dường như có kim châm chui vào trong lòng Duẫn Ngọc Hân, đau đến cô mấy lần hít thở không thông. Tiêu Ký Phàm biết cô nhất định sẽ thương tâm, sẽ đau đớn, nhưng mà không muốn lưu cho cô bất luận niệm tưởng gì, cũng chỉ có thể cự tuyệt không lưu tình chút nào như vậy. Cùng cô ấy ở chung nhiều năm như vậy, cảm tình là có, nhưng đây không phải là tình yêu, đây là thứ anh cảm nhận từ trên người Lâm Tử Hàn.

“Trước đó không phải vẫn tốt sao? Ký Phàm, chuyện chiếc nhẫn Ngọc Hân đã nhận sai với con, con là một đại nam nhân, làm sao lại sẽ không thể tha thứ cho nó lần này chứ?” Tiêu phu nhân dìu Duẫn Ngọc Hân lệ rơi đầy mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Ký Phàm trách cứ.

“Chuyện chiếc nhẫn không có vấn đề gì, con nói, là bởi vì con căn bản không yêu Ngọc Hân, cho nên con không thể đính hôn với cô ấy”. Tiêu Ký Phàm nói xong, bước những bước chân trầm ổn đi lên lầu.

“Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân quỳnh lên, đuổi theo, lệ rơi đầy mặt kéo tay anh khóc ròng nói: “Ký Phàm, em sai rồi, em thực sự sai rồi, xin hãy tha thứ cho em”.

Tiêu Ký Phàm dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, mặt không chút thay đổi nói: “Em không có sai, ai cũng không sai. Sai chính là duyên phận!”

Duẫn Ngọc Hân khóc ròng hét lên: “Ký Phàm, anh chỉ thích Lâm Tử Hàn thôi, em không bao giờ cố tình gây sự nữa, chỉ cần anh đính hôn với

em, anh muốn thích ai cũng có thể, van cầu anh!”

Chương 108: Chịu nhục

“Ngọc Hân, lẽ nào em còn không rõ sao?” Tiêu Ký Phàm nắm hai vai của cô, dừng ở khuôn mặt đầy lệ của cô: “Bởi vì không thích em, cho nên anh không thể kết hôn cùng em, anh cho tới nay cảm thấy lấy em là đương nhiên, đó là bởi vì nghe theo an bài của trưởng bối, mù quáng mà nghe theo”

“Em mặc kệ, em không quan tâm anh yêu hay không yêu em, bởi vì em thật sự là rất yêu anh, không hy vọng mất đi anh!”

Tiêu phu nhân nhìn lướt qua. Trách cứ nói: “Ký Phàm! Mẹ không cho phép con hò đồ như thế!”

Tiêu Ký Phàm gỡ tay Duẫn Ngọc Hân xuống, chạy lên lầu, anh là người có máu lạnh, kinh doanh lạnh lùng! Lúc giết người lạnh lùng! Liên quan đến tình cảm, anh vẫn còn lạnh lùng vô tình như vậy.

“Ký Phàm, con được lắm, Tiêu gia chỉ nhận thức con dâu là Ngọc Hân, ngoại trừ con bé! Ai cũng không có tư cách đặt chân vào một bước!” Giọng nói của Tiêu phu nhân rất kiên quyết, việc hôn nhân của Tiêu gia và Duẫn gia từ cách đây rất lâu đã được thỏa thuận ngầm, làm sao có thể thay đổi thất thường chứ? Bà tuyệt đối không đồng ý!

Tiêu Ký Phàm cũng không chịu uy hiếp của bà, vững vàng bước đi, cái nhà này sớm đã thành không có gì đáng giá để anh lưu luyến, rời khỏi, có khi lại là một loại giải thoát.

Giọng điệu của Tiêu phu nhân lạnh lùng cứng rắn, trong lòng lại tinh tường biết, bà căn bản là không xen được vào việc của con trai, ba mươi năm này, Tiêu Ký Phàm chỉ biểu hiện ra là kính trọng bà, dưới đáy lòng vẫn đều cho bà là không khí.

“Bác gái...” Duẫn Ngọc Hân nhào vào trong lòng bà khóc rống lên, Tiêu Ký Phàm vẫn đều là lạnh như băng với cô, cô cũng quen chấp nhận sự lạnh lùng của anh. Nhưng mà bất kể như thế nào cũng thật không ngờ, anh lại đột nhiên nói cho cô, không đính hôn với cô.

Cô yêu anh như vậy, thích anh như vậy, thực sự không dám nghĩ những ngày sau đó không có anh sẽ như thế nào.

“Ngọc Hân, con yên tâm, Ký Phàm nhất định là nhất thời hồ đồ, nó sẽ không rời khỏi con” Tiêu phu nhân vỗ tay cô an ủi.

Duẫn Ngọc Hân chỉ có thể gật đầu, hy vọng là như thế này thôi, hy vọng anh chỉ là nhất thời bị Lâm Tử Hàn mê hoặc, cô sẽ đợi được ngày nào đó anh tỉnh táo lại.

~~~~~

Lâm Tử Hàn ôm tập tài liệu Tiêu Ký Phàm cần, do dự đi vào giữa gian nhà, sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, cô càng sợ nhìn thấy anh hơn trước đây.

Anh nhất định sẽ cảm thấy mình là một người phụ nữ tùy tiện sao? Cô là loại phụ nữ bình thường đến không thể bình thường hơn, tại trên đường có thể tiện tay tóm một ôm lớn, anh làm sao có thể thích cô?

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, một trận đau nhức truyền đến từ trán, Lâm Tử Hàn khẽ kêu một tiếng, bụng cái trán bị đập đau tròng mắt nhìn cửa thủy tinh trước mắt.

Trước đây thời gian thân thiết cùng Duẫn Ngọc Hân cũng không thấy anh đóng cửa! Ngày hôm nay làm sao... Đau chết cô mất...

“Cánh cửa lần trước em chưa bồi thường, không phải em đã quên đó chứ?” Trước bàn làm việc, Tiêu Ký Phàm liếc cô cười tà nói. Người phụ nữ

này! Khi đi làm tâm hồn cứ treo ngược cành cây!

Lâm Tử Hàn cười gượng hai tiếng, đặt tài liệu cầm trong tay lên trên mặt bàn của anh: “Tổng tài, đây là tài liệu anh muốn, không có việc gì tôi về trước đi làm”.

Khi đang nói chuyện xoay người bước nhanh qua cánh cửa.

“Tử Hàn!” Phía sau truyền đến tiếng gọi cấp bách của Tiêu Ký Phàm, Lâm Tử Hàn kinh hãi, sau khi ngừng một giây xoay người, vẻ mặt nghiêm túc theo dõi anh nói: “Xin hãy gọi là trợ lý Lâm!”

Tiêu Ký Phàm sững sốt, khóe môi khẽ động, lộ ra một dáng tươi cười đẹp trai: “Trợ lý Lâm”

“Có chuyện gì không?”

“Sắc...” Tiêu Ký Phàm suy nghĩ một chút, anh căn bản không có chuyện gì, chỉ là thấy cô đi vội quá, vô ý thức gọi cô lại mà thôi. “Phiền em giúp anh pha cốc cà phê thôi”

Được lắm! Lâm Tử Hàn nhẹ thở ra một hơi đi ra ngoài, đi vào gian trà nước, ngoài ý muốn thấy Duẫn Ngọc Hân đang ngồi ở ghế nghỉ ngơi mắt lạnh lùng liếc mình. Xem ra tựa hồ đang cố gắng chờ cô, tìm Lâm Tử Hàn đập dòn đập, bởi vì sắc mặt của cô ta rất dọa người, hai mắt sưng đỏ tràn đầy tất cả đều là lửa giận.

Duẫn Ngọc Hân “Ầm!” một tiếng đóng sầm cánh cửa phòng trà nước, cánh tay vung lên, hất nước trong chén lên trên mặt Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn hô nhỏ một tiếng, bọt nước chảy xuống dọc theo mặt gò má của cô, đọng lại trên quần áo của cô.

“Tiện nhân! Cô trà trộn vào Tiêu thị chính là vì cá mồi Ký Phàm sao?” Duẫn Ngọc Hân khinh thường liếc cô: “Cô hãy nhìn bản thân xem có

bao nhiêu cân bao nhiêu lượng đi! Dù cho cô là nữ vương đàn piano, cũng chỉ là một người nghèo bò ra từ đẳng cấp thấp hèn, có tư cách gì đoạt lấy người đàn ông của tôi!?”

Lâm Tử Hàn nổi giận, không chút nào tỏ ra yếu thế mà rống lại: “Cô giữ không được người đàn ông của mình, vì sao lại trút hết giận lên đầu tôi!? Tôi thuộc đẳng cấp thấp hèn, có ngăn trở gì cô sao?”

Trước đây cô ta đánh cô, mắng cô, cô cũng có thể không trả lại, hiện tại trực tiếp vũ nhục tới nhân cách của cô, cô phải phản kháng một chút.

“Ký Phàm là vị hôn phu của tôi! Cô cảm dỗ anh ấy! Tại sao lại không cản trở tôi chứ? Nếu như không phải cô, Ký Phàm làm sao có thể nói với tôi không muốn đính hôn với tôi, tôi thấy cô điên rồi, muốn gả cho kẻ có tiền thì không điên sao?!” Duẫn Ngọc Hân giận dữ quát.

Tiêu Ký Phàm nói không đính hôn với cô ta? Lâm Tử Hàn hơi ngần người, anh ngày đó nói với cô là thật? Anh là thực sự thích cô sao?

Cô đột nhiên thông cảm cho Duẫn Ngọc Hân, trong lòng thậm chí có chút xấu hổ, nếu như Tiêu Ký Phàm thật là bởi vì cô mà bỏ Duẫn Ngọc Hân. Như vậy Duẫn Ngọc Hân mắng cô, hận cô thì một chút cũng không quá đáng.

Cho tới nay, cô đều hận thấu xương đối với kẻ thứ ba cướp đoạt hạnh phúc của người khác, ngày hôm nay, chính cô lại thành người như thế.

“Chột dạ?” Duẫn Ngọc Hân trừng mắt với cô: “Tôi cho cô biết! Đời này cô cũng không có khả năng gả vào Tiêu gia, bởi vì cô căn bản là không xứng với Ký Phàm. Nếu như cô đủ thông minh, nên mang theo đứa con của chồng trước cắt khỏi cuộc sống của Ký Phàm đi”.

Lâm Tử Hàn gắt gao nắm chặt chiếc cốc nhựa, cốc nhựa bị cô nắm cho méo mó, lòng của cô lại đau đến lợi hại. Duẫn Ngọc Hân nói cô cũng

biết, người như cô gả vào nhà giàu có là không có khả năng, hơn nữa riêng Tiểu Thư Tuyết, người bình thường cũng sẽ không tiếp thu!

Vì sao Lãnh Phong lại là Tiêu Ký Phàm chứ? Chí ít Lãnh Phong không có vị hôn thê, cô cũng không cần bị người ta phỉ nhổ là kẻ thứ ba.

Chương 109: Cầu hôn

“Tiêu gia đã bị cô nháo loạn đến không được an bình, nói rõ cho cô biết, Tiêu phu nhân sẽ không tiếp mẹ con các cô đâu”.

“Tôi biết” Lâm Tử Hàn thấp giọng nói, lòng của cô rất loạn, đau quá!

“Hiểu là tốt rồi, cô nên thức thoir một chút” Duẫn Ngọc Hân ném những lời này, đóng cánh cửa lại đi ra ngoài.

Trên mặt Lâm Tử Hàn ẩm ướt một mảng, phân không rõ là nước mắt hay là nước, chuyện tình cảm đáng sợ nhất đời người, đừng nên yêu một người không nên yêu.

Mà bi kịch của cô, đến khi nào mới có đoạn kết đây?

Duẫn Ngọc Hân nói rất đúng, nếu như đủ thông minh, cô nên rời khỏi cuộc sống của Tiêu Ký Phàm, trở lại trước đây. Nhà giàu có đối với cô mà nói là không có bất luận lực hấp dẫn gì, cái loại cuộc sống như nuôi heo này cũng không phải sở thích của cô.

Ba năm qua tuy rằng không tính là giàu có, nhưng mà cũng rất đầy đủ, rất vui vẻ, cô nên giữ nguyên mới đúng!

Thời gian tan ca, Lâm Tử Hàn cố ý chậm chạp kéo dài đến cùng mới đi ra khỏi phòng làm việc, một mặt là bởi vì cô không muốn thấy ánh mắt khác thường của đồng nghiệp, về phương diện khác vì để tách ra khỏi cơ hội có thể chạm mặt với Tiêu Ký Phàm.

Đáng tiếc người nào đó thì hết lần này tới lần khác không theo an bài của cô, khi cô bước vào thang máy, lấy một loại tư thế của thân sĩ xuất hiện

ở trước mặt cô.

Lâm Tử Hàn hơi sững sốt, anh làm sao lại ở trong thang máy? Không phải là đang cố gắng đợi cô chứ?

“Đợi một ngày, cũng không đợi được cà phê của anh, vì sao?” Tiêu Ký Phàm nâng tay chạm lên mặt của cô, nhìn chăm chăm cô hỏi.

Lâm Tử Hàn nghênh đón tầm mắt của anh, thản nhiên nói: “Xin lỗi, tôi đã quên”

“Tránh mặt anh như vậy, lại là vì sao?” Anh dừng ở cô, ngón tay quét qua môi đỏ mọng của cô, kích động hôn xuống.

“Tôi không có” Lâm Tử Hàn lui về phía sau một bước, tách ra khỏi sự kiểm chế của anh. Buông mắt xuống trầm mặc hai giây ngẩng đầu theo dõi anh, hỏi: “Người nào mới là bộ dạng chân thực của anh?” Cô vốn đã quên hỏi vấn đề này, lúc trước bởi vì quá kinh ngạc, căn bản không nghĩ đến muốn hỏi.

“Em cứ nói đi?” Tiêu Ký Phàm cười nhẹ một tiếng nói.

“Hiện tại” Lâm Tử Hàn không suy nghĩ nhiều nói, sát thủ đều là tương đối thần bí, cô sớm đã nghĩ như vậy, Tiêu Ký Phàm gật đầu một cái, cùng cô đi ra khỏi thang máy.

“Anh đưa em về” Anh dắt tay cô đi đến cửa công ty, xe của anh đã đậu ở trước cửa. Lâm Tử Hàn rút tay ra khỏi bàn tay anh, lễ phép nói: “Cảm ơn tổng tài, không cần”

Nói xong, trực tiếp đi đến chiếc xe Audi ở ven đường, Tiêu Ký Phàm không được tự nhiên rũ tay phải trống rỗng xuống, mắt mở trừng trừng nhìn cô lên xe của Đỗ Vân Phi. Ghen tuông cùng lòng đố kỵ tại cùng một thời gian dồn lên ngực, ép tới khi anh đau như kim châm.

Cô tránh anh, cố ý kéo xa quan hệ với anh, chính là vì tên Đỗ Vân Phi kia sao?

Lâm Tử Hàn theo dõi thân ảnh ngây ngốc của anh từ kính chiếu hậu, có chút không đành lòng, nhưng mà cô phải làm như vậy, lời Duẩn Ngọc Hàn nói, một lần nữa lại quanh quẩn khắp nơi trong đầu cô.

“Tử Hàn, em làm sao vậy?” Đỗ Vân Phi nhanh chóng liếc mắt nhìn cô, nói.

Lâm Tử Hàn lắc đầu: “Không có gì” Cô không muốn cho anh biết tâm sự của mình, càng không thể cho anh biết chuyện thực ra Tiêu Ký Phàm và Lãnh Phong là cùng một người.

Đỗ Vân Phi cũng không trực tiếp về nhà, mà là cho xe chạy đến một trước một cửa hàng, Lâm Tử Hàn nghi hoặc đánh giá cửa hàng xa hoa, hỏi: “Vân Phi, anh dẫn em tới nơi này làm cái gì?”

“Tử Hàn, lẽ nào em không nhớ rõ hôm nay là ngày nào sao?” Đỗ Vân Phi mỉm cười dẫn cô đi vào một phòng.

“Anh thăng quan? Hay là phát tài?”

Đỗ Vân Phi lắc đầu, vỗ vỗ bàn tay, nhân viên phục vụ liền đẩy toa ăn mỹ lệ chậm rãi đi đến, trên toa ăn bày một chiếc bánh gatô, 24 ngọn nến nhiều màu tản ra ánh sáng dịu nhẹ.

“Sinh nhật vui vẻ” Đỗ Vân Phi cúi người, hôn xuống mặt cô.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc há hốc miệng, ngày hôm nay không phải sinh nhật của cô nha, lúc trước khi anh hỏi, cô chẳng qua là thuận miệng nói đại một ngày mà thôi, mà anh lại có thể...

“Tử Hàn, đừng quá cảm động, trước tiên thôi nển đi đã” Đỗ Vân Phi đẩy cô đến bên cạnh bàn.

Một mảnh tâm ý của Đỗ Vân Phi, cô không thể lãng phí như thế, nghĩ, Lâm Tử Hàn thật sự ước ba nguyện vọng, một hơi thôi tắt toàn bộ ngọn nến.

“Cám ơn anh, Vân Phi” Lâm Tử Hàn cảm động quan sát anh, thời gian cô thương tâm nhất, anh có mưu đồ khiến cô cảm động chết sao?

“Tử Hàn, thời gian dài như vậy, không biết em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Đỗ Vân Phi dịu dàng nói, nâng tay phải lên, nâng lên trước mắt cô một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp.

Lâm Tử Hàn lại kinh ngạc thêm một trận, anh đang cầu hôn với cô sao? Nhưng mà bản thân căn bản là không thích anh. Người cô yêu, có lẽ vĩnh viễn đều không có khả năng cầu hôn với cô, nhưng cô cũng thực sự yêu anh.

Gả cho Tiêu Ký Phàm, đây là chuyện cô cho tới bây giờ cũng không dám suy nghĩ, muốn rời khỏi cuộc sống của anh, biện pháp tốt nhất chính là tìm một người để lấy, Đỗ Vân Phi không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Đỗ Vân Phi yêu cô như vậy, cô làm như vậy là lợi dụng anh, lừa dối tình cảm của anh! Đối với Đỗ Vân Phi một chút cũng không công bằng!

“Tử Hàn” Đỗ Vân Phi khẽ gọi một tiếng, chờ đợi mà nhìn cô, cùng đợi cô tiếp nhận nhẫn của mình.

Lâm Tử Hàn thở sâu, luống cuống nói: “Vân Phi, việc này quá đột nhiên, để em suy nghĩ hai ngày được chứ?” Trực tiếp cự tuyệt anh có điểm tàn nhẫn, cô phải nghĩ một lý do hoàn mỹ mới được.

“Được, anh chờ em hai ngày”. Đỗ Vân Phi thu hồi nhẫn, loại kết quả này là trong dự liệu của anh, nhưng vì đoạt lấy cô trước Lãnh Phong, anh phải có tốc độ nhanh hơn.

Hai đều có tâm sự mà ăn bữa cơm trong ánh nến, tiếng đàn piano nhẹ nhàng trải rộng mỗi ngõ ngách gian phòng, sự lãng mạn tràn ngập phòng lại lãng phí giữa sự trầm lặng.

Thâm tình của Đỗ Vân Phi, Lâm Tử Hàn vẫn đều nhìn ra, cảm giác ở trong lòng, thế nhưng, cũng không thể do cảm động mà đồng ý lời cầu hôn của anh.

Chương 110: Chịu nhục 2

Vương Văn Khiết đánh giá vẻ mặt vô tình tảo thải của Lâm Tử Hàn, đi thẳng vào vấn đề nói: “Vì sao chị khắp nơi đều có thể nghe được lời đồn em ở cùng một chỗ với Tiêu tông?”

“Chị nói chuyện có thể văn nhã một lần không?” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn chị, tức giận nói.

“Rốt cuộc có chuyện này hay không?” Vương Văn Khiết nghiêm túc nhìn cô.

Lâm Tử Hàn buông mắt xuống, chợt dạ lắc đầu một cái, nhớ tới chuyện ngày đó, trên mặt lại phát nhiệt.

“Tốt nhất là không có, nếu như em dám làm ra loại chuyện thiếu đạo đức này, chị tuyệt đối không tha cho em! Chị hận nhất chính là loại người thứ ba đoạt người yêu của người khác này” Vương Văn Khiết cắn giận mở miệng, cô chính là người bị hại điển hình!

“Em cũng hận!” Lâm Tử Hàn thấp giọng.

“Cuộc sống cá nhân của mình thì tự mình quản cho tốt! Chị trở về làm việc”. Vương Văn Khiết liếc cô nói xong câu đó, đã đi đến phòng làm việc của mình.

Tại giữa gian phòng, một nhân viên văn thư kêu lên ở sau lưng cô: “Trợ lý Lâm, phiền chị chờ một chút”

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”

“Tiêu phu nhân gọi chị đến phòng họp” Nhân viên văn thư nói xong, cùng mọi người dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn cô.

Tiêu phu nhân?! Tim Lâm Tử Hàn đột nhiên đập rối loạn, Tiêu phu nhân xuất hiện ở công ty rất ít vì sao đột nhiên tới? Nhưng lại đi tìm danh muốn tìm cô?

Khẳng định không có chuyện tốt rồi, nhớ tới lời Duẫn Ngọc Hân nói ngày hôm qua, nhất định là có liên quan tới chuyện này.

Lâm Tử Hàn không dám có chút chậm trễ, bước nhanh qua phòng họp, bên trong phòng họp rộng lớn, Tiêu phu nhân ung dung hoa lệ như nữ thần ngồi trên ghế lãnh đạo. Mặt lạnh lùng không có chút biểu tình nào, quả nhiên là dạng người mẹ thương con trai, vẻ mặt đồng dạng như dọa người!

Bên cạnh bà, là Duẫn Ngọc Hân đợi xem kịch vui.

“Chào phu nhân, chào giám đốc Duẫn” Lâm Tử Hàn dè dặt lên tiếng, cách Tiêu phu nhân năm mét thì đứng lại.

Tiêu phu nhân coi thường đánh giá cô, vốn dĩ muốn đi thẳng vào vấn đề mà vũ nhục cô, lại nói sang chuyện khác, hỏi: “Có đúng là tôi đã gặp cô ở nơi nào hay không?”

Gặp qua cô? Lâm Tử Hàn kinh sợ, làm sao có thể? Bởi vì ngoại trừ lễ phát hành quảng cáo lần trước, cô không nhớ rõ bản thân lúc nào có gặp qua Tiêu phu nhân, nhưng mà lần kia Tiêu phu nhân cũng không nhìn thấy cô nha. Mà ba năm trước đây cô chưa bao giờ giao tiếp cùng những người trong gia đình phú quý này đó, ba năm qua rời nhà trốn đi càng không thể.

Tiêu gia cùng Tạ gia là thế giao, lẽ nào...! Lâm Tử Hàn kinh hãi, Tạ Vân Triết kết hôn tuy rằng không phô trương, nhưng quan hệ tốt hầu như đều có tham gia.

Lâm Tử Hàn cường chế sự kinh ngạc dưới đáy lòng, bình tĩnh nói: “Phu nhân, chúng ta chưa từng gặp mặt”

Tiêu phu nhân cũng không nghĩ sâu thêm, nghĩ thâm bên người Tiêu Ký Phàm xuất hiện nhiều phụ nữ như vậy, bà gặp qua cũng là bình thường. Trông mong vài ngày cuối cùng trông mong đến ngày Tiêu Ký Phàm đi công tác, bà phải giải quyết chính sự xong xuôi mới được.

Như thế, bà thanh thanh cổ họng, lạnh lùng nói: “Nghe nói Ký Phàm cự tuyệt đính hôn cùng Ngọc Hân là bởi vì cô, có đúng không?”

Quả nhiên là bởi vì chuyện này tới, Lâm Tử Hàn kêu rên trong lòng một tiếng, trong lòng cô đã đủ thống khổ, vì sao còn muốn lần lượt giáo huấn chứ ở chỗ này?

Câu hỏi của bà rất bén nhọn, cô nên đáp lại thế nào đây?

“Không trả lời chính là thừa nhận?” Tiêu phu nhân ưu nhã đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ cô, liếc cô tiếp tục nói : “Nhớ rõ đây, muốn gả cho Ký Phàm, đời này cũng đừng nghĩ đến”

Lâm Tử Hàn buông mắt xuống, không nói gì, bởi vì cô cảm thấy đắc tội với Tiêu phu nhân sẽ không có kết cục tốt gì, mặc kệ bà nói cái gì, đều chịu đựng thôi.

“Nghe nói cô đã ly hôn, còn có một đứa con có đúng không?”

“Đúng vậy”

Tiêu phu nhân chán nản, trừng mắt nhìn cô: “Vậy cô còn có mặt mũi nào quyến rũ Ký Phàm nhà chúng tôi chứ? Cô cho là gia nhập vào Tiêu gia dễ như vậy sao?”

“Phu nhân, cháu không nghĩ qua phải gả vào Tiêu gia, cũng không quyền rũ tổng tài” Lâm Tử Hàn phản bác, có tiền thì rất tốt sao? Có tiền có thể tùy tiện vũ nhục người ta sao?

Trên thực tế, cô cũng căn bản là không quyền rũ ai, Tiêu Ký Phàm thích cô, chính là sai lầm của cô sao?

“Nói như thế này là Ký Phàm theo đuổi cô?”

“Cháu...” Trái tim Lâm Tử Hàn đông cứng lại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chính cô cũng không rõ ràng lắm, bởi vì chính cô cũng bị hai thân phận của Tiêu Ký Phàm làm cho mê đảo. Rốt cuộc là làm sao yêu anh, cô cũng không rõ!

“Bác gái, cô ta đơn giản nhất định là muốn tiền của Tiêu gia mà thôi, chúng ta đưa cho cô ta một số tiền để cho cô ta rời khỏi Ký Phàm thì tốt rồi” Duẫn Ngọc Hân vẫn trầm mặc này giờ nói, nếu như có thể khiến cho Lâm Tử Hàn rời khỏi Tiêu Ký Phàm, mặc kệ muốn cô ta làm cái gì, tốn bao nhiêu tiền cô ta đều nguyện ý.

“Không có đạo lý này!” Tiêu phu nhân bất mãn trách cứ: “Tiêu gia dựa vào cái gì phải cho cô ta tiền?” Bà cũng không tin mình không đối phó được với một tiểu nha đầu!

“Tôi không cần tiền của các người!” Lâm Tử Hàn lạnh lùng nói, tiền là một thứ tốt, cô xác thực cũng rất thiếu, nhưng mà cô chịu không nổi biểu hiện của những người giàu có này.

“Vậy cô muốn cái gì?” Duẫn Ngọc Hân vội la lên.

“Mặc kệ cô muốn cái gì, Tiêu gia cũng sẽ không cho, một phân tiền cũng sẽ không cho cô!” Tiêu phu nhân không ủng hộ cách làm của Duẫn Ngọc Hân.

“Tôi cái gì cũng không muốn, bất kể là tiền hay là đàn ông của Tiêu gia, tôi cũng không muốn” Lâm Tử Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, xoay người đi ra ngoài. Cố nén nước mắt tràn ra khỏi mi, chạy đến phòng làm việc trong tiếng nghị luận của mọi người.

Tiêu phu nhân nhìn bóng dáng biến mất của cô, cười nhạt nói: “Người phụ nữ này có hai phần khí phách, cũng không biết có thể thực sự làm được hay không”

“Hiện tại chỉ là nói vậy, đầu óc cô ta cũng không phải bã đậu, làm sao có thể thả một con cá béo như Ký Phàm chứ”.

Tiêu phu nhân xoay người lại vỗ vỗ vai cô ta, ai thán một tiếng nói: “Những ngày sau này chỉ có thể dựa vào chính cháu đi kéo trái tim của Ký Phàm về, về phần những việc nhảm chán lén lút này, người phụ nữ thông minh đều sẽ không đem tâm tư lãng phí ở những chuyện nhỏ”.

Chương 111: Thâm tình

“Bác gái, cháu biết”.

“Không có người đàn ông nào thích người phụ nữ giỏi tâm kế, cố tình gây sự, hoặc là cháu lại oanh oanh liệt liệt mà đi xỉ nhục một hồi, trực tiếp giết chết cô ta, hoặc là cái gì cũng đừng làm, dùng tính cách dịu dàng, thiện lương phụ nữ nên có cảm hóa Ký Phàm” Tiêu phu nhân than nhẹ đi qua cửa phòng họp: “Bác phải trở về, nói rõ với cô ta, ai dám nói cho tổng tài bác hôm nay tới đây, người đó trực tiếp cầm tiền rời đi”

“Cháu đã dặn qua, bác gái, cháu đưa bác về đi”

“Không cần, tiếp tục ở lại công ty làm việc cho tốt, đừng đồng tình tây nghĩ nữa”.

Duẩn Ngọc Hân nhu thuận mà gật đầu, đưa bà xuống dưới lầu, căn dặn qua tài xế, nhìn xe đi xa mới xoay người quay về phòng làm việc của mình.

Bốn phía tấm kính thang máy phản quang thân ảnh cô làm nổi bật vẻ đẹp của cô, lời Tiêu phu nhân vừa nói quanh quẩn trong đầu cô ta. Hoặc là trực tiếp giết chết Tử Hàn, hoặc là kéo trái tim của Ký Phàm lại...

~~~~~

Lâm Tử Hàn đi vào sân, liền thấy Tiểu Thư Tuyết lại đang nghịch cá của mình, sau khi thấy cô tiến đến lắc lắc đầu mặt kêu lên: “Mẹ, tiểu ngư ngư đã chết”

“Con không đổi nước, ngư ngư đương nhiên sẽ chết” Lâm Tử Hàn một tay ôm con bé vào trong ngực, gắt gao mà ôm nó, rầu rĩ mở miệng:

“Tiểu Thư Tuyệt nhà chúng ta mới không phải con ghê! Mẹ vĩnh viễn yêu con”

“Mẹ, nếu như mẹ yêu con phải đi mua tiểu ngư ngư trở về cho con nha” Tiểu Thư Tuyệt tại trong lòng cô ngẩng đầu nhìn cô lớn tiếng nói.

Lâm Tử Hàn chịu hết nổi rồi mà trợn trắng mắt, lại mua tiểu ngư ngư. “Bảo bối, con không biết chăm sóc cá, trồng hoa có được hay không? Hoa trồng thế nào cũng sẽ không chết”.

“A” Tiểu Thư Tuyệt không cam lòng không nguyện mà “a” một tiếng.

“Bảo bối thật ngoan!” Lâm Tử Hàn hung hăng hôn trên mặt nó một cái, ôm nó vào trong phòng, khi đi vào phòng ngủ, bị chuyện dị thường Tiêu Ký Phàm xuất hiện ở bên trong lại càng hoảng sợ.

Vô ý thức thốt ra: “Anh tại sao lại ở chỗ này?” Tiêu Ký Phàm một thân quần áo đen lười biếng ngồi ở trên ghế sofa đọc tạp chí trong tay.

“Ba ba Tiêu mang trư trư, còn có cầu cầu cho con”. Tiểu Thư Tuyệt nâng a trư, a cầu trên bàn, vui vẻ nói, lần trước kéo trở về đều bị Vương Văn Khiết đập bể nát, Tiêu Ký Phàm liền mua cho nó nhiều thứ hấp dẫn về.

Lâm Tử Hàn vỗ vỗ đầu con bé, biểu thị cô đã thấy được, ánh mắt lại phút chốc cũng không có rời khỏi Tiêu Ký Phàm. Tiêu Ký Phàm “Soạt” một tiếng khép tạp chí trong tay lại, khẽ cười nói: “Em không nên trốn tránh anh, anh chỉ muốn tự mình tới nhà thăm em một chút mà thôi”.

“Tôi có xinh đẹp gì đâu” Lâm Tử Hàn tức giận nói, nhớ tới Duẫn Ngọc Hân cùng Tiêu phu nhân vũ nhục mình, trong lòng của cô lại tức giận.

“Ai nói em không có gì xinh đẹp chứ” Tiêu Ký Phàm đứng dậy, chậm rãi đã đi tới bên cô, nâng tay chạm vào mặt cô, nhắm ngay môi của cô hôn sâu.

“Cút ngay!” Lâm Tử Hàn khẽ nguyên rửa, giãy dụa, cô đã quyết định không hề có bất luận liên quan gì với anh, vì sao còn muốn tìm đến cô, còn

muốn hôn cô.

Tiêu Ký Phàm căn bản không để cho cô cơ hội trốn tránh, cánh tay vững chắc gắt gao vòng qua người cô, hôn càng sâu hơn, sâu hơn.

Mặc kệ cô là bởi vì sao mà trốn tránh, anh cũng sẽ không để cho cô thực hiện được, tuyệt đối sẽ không!

Tiêu Ký Phàm! Anh là tên Vương bát đản! Ở trong lòng Lâm Tử Hàn cuồn cuộn, ý thức lại bắt đầu một mảnh hỗn loạn, xấu hổ thẹn thùng đành chỉ sự giãy dụa vô dụng này, cuối cùng xụi lơ trong ngực ấm áp của anh.

Hai người quên mình mà ôm hôn, cho đến khi Tiểu Thư Tuyết chuyển từ hứng thú đùa nghịch a heo a cẩu trong lòng hiếu kỳ nhìn xung quanh, mới không cam nguyện mà ngừng lại.

Lâm Tử Hàn dựa vào ngực anh, nhẹ nhàng mà thở gấp, sắc mặt ửng hồng một mảnh, vừa rồi cô lại rơi vào sự bá đạo cùng nhu tình của anh.

Tiêu Ký Phàm trầm ngâm nhìn khuôn mặt ảo não của cô, nghiêm túc nói: “Có đúng Duẫn Ngọc Hân làm cái gì với em hay không? Nói gì đó không?”

“Không có, cô ấy cái gì cũng không làm” Lâm Tử Hàn có chút nổi giận nói.

“Vậy em tại sao lại thay đổi như thế?” Không chỉ có trốn tránh anh, thấy anh thì ngay cả một chút thân thiện dễ gần cũng không có.

“Bởi vì tôi căn bản là không thích anh, lại cùng anh làm cái loại chuyện này, tôi còn có mặt mũi nào nhìn anh chứ” Lâm Tử Hàn hàm chứa lệ nói dối, không phải không yêu anh, là không thể yêu!

Hai mắt Tiêu Ký Phàm nghiêm túc lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt hàm chứa nước mắt của cô nói: “Em nói dối! Thân thể của em đã nói cho anh biết tâm ý của em”.

“Kẻ ngu si mới có thể yêu anh, anh ngoại trừ có tiền, ngoại hình đẹp trai, có bản lĩnh...!” Đồ mê hời! Làm sao lại đếm ra nhiều ưu điểm như vậy!

“Vẫn còn có khuyết điểm! Anh lạnh lùng như thế, như thế..., tôi có lý do gì mà thích anh chứ?”

“Yêu chính là yêu, sao lại không dám thừa nhận?”

“Tôi chỉ là có một chút thích anh do anh đẹp trai và có tiền mà thôi, anh căn bản là không thích hợp làm chồng của tôi”. Tiếp tục rung rung nói dối, sắc mặt của anh rõ ràng không tốt, xem ra vẫn có chút hiệu quả .

Tiêu Ký Phàm lạnh lùng nghiêm mặt dừng ở cô, thực sự là như vậy sao? Anh luôn luôn tới đối với mình đều rất tự tin, không có người phụ nữ nào có thể thoát được lòng bàn tay của anh, bao gồm cả người phụ nữ kia bị tiền tài quyền thế địa vị của anh mà mê đảo.

Nhưng mà cô, làm sao có thể là cái loại phụ nữ này? Anh nhớ kỹ khi bị thương ở chỗ này, cô đã từng nói qua với Vương Văn Khiết, anh không thích hợp làm chồng của người khác.

Cho tới bây giờ, quan điểm của cô vẫn không cải biến sao? Anh làm sao lại không thích hợp làm chồng của người khác? Loại tội danh này đặt trên đầu anh, thật sự là có chút oan uổng!

“Mặc kệ Duẫn Ngọc Hân đã làm cái gì với em, nói qua cái gì, cũng không cần lưu ý, em chỉ cần nhớ kỹ, anh yêu chính là em là được” Anh vẫn còn nghi ngờ bởi vì Duẫn Ngọc Hân đã làm cái gì với cô, cô mới nói dối không thích anh.

Cô làm sao có thể không để ý đây? Cô và anh vốn không phải là người cùng một tầng lớp, là do cô trào cao không dậy nổi thôi!

Chương 112: Thâm tình 2

Lâm Tử Hàn chớp chớp cho nước mắt chảy xuống, lạnh lùng nói: “Anh đi về trước đi, tôi không muốn làm cho người khác phát hiện anh đến nơi đây”

“Muốn anh đi cũng được. Trừ phi em đồng ý không lẩn tránh anh” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm cô nghiêm túc nói.

“Tôi đồng ý với anh” Lâm Tử Hàn gật đầu, Tiêu Ký Phàm vẫn như cũ nhìn chăm chăm cô, làm như sợ cô đổi ý, cho đến mãi sau khi cô gật đầu, mới không tình nguyện từ sau cánh cửa đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn chạy đến cạnh cửa, nhìn chăm chú vào cái bóng của anh biến mất giữa màn đêm, cuối cùng kìm không được nước mắt của mình, rơi xuống từ trên gò má .

Nghĩ không ra cô cũng sẽ có một ngày khổ sở vì tình, vẫn đều cho rằng loại sự tình này sẽ không rơi xuống đầu mình.

Lời nói của Tiêu phu nhân tựa như kiếm sắc bén hung hăng đâm vào trong lòng cô, phán tử hình cho cô!

“Ba ba Đồ!” Giọng nói của Tiểu Thư Tuyết kéo tâm trí Lâm Tử Hàn quay về hiện thực, cô qua loa lau nước mắt trên mặt, đi tới.

“Tử Hàn, em làm sao vậy?” Đồ Vân Phi đánh giá hai mắt có chút đỏ lên của cô, thân thiết mà hỏi thăm.

Lâm Tử Hàn lắc đầu, do dự một chút nói: “Vân Phi, chuyện tối ngày hôm qua em đã suy nghĩ kỹ, em đồng ý” Khi nói những lời này, trái tim cô có một mảnh đau nhức, đau đến cô hầu như không thở nổi.

Đỗ Vân Phi kinh ngạc nhìn cô, anh không nghe lầm chứ? Cô ấy đồng ý với đề nghị của mình? Anh mừng rỡ ôm cổ cô, kích động mà mở miệng: “Tử Hàn, em thực sự đồng ý rồi?”

“Thật tốt quá, Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi vui sướng đến thân thể run rẩy lên, chỉ là, vì sao có dịch thể ẩm áp trượt vào cổ của anh chứ?

Anh thoáng đẩy thân thể của cô ra, không giải thích được mà nhìn chằm chằm cô: “Tử Hàn, em sao lại khóc?”

“Em...” Lâm Tử Hàn lau nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng mà lắc đầu, cô không thể nói cho anh biết nguyên nhân, bởi vì cô cảm giác mình đã rất có lỗi với anh.

Dù cho cô không nói, Đỗ Vân Phi cũng ít nhiều có thể đoán được là nguyên nhân gì, bàn tay nâng mặt của cô lên, dè dặt mà hỏi thăm: “Là bởi vì Lãnh Phong đúng hay không? Em yêu hắn ta đúng hay không?”

Lâm Tử Hàn kinh ngạc mà theo dõi anh, hóa ra anh cũng biết!

Mặc kệ cô có yêu Lãnh Phong hay không, Đỗ Vân Phi đều cảm thấy không sao cả, chỉ cần cô đồng ý gả cho anh, anh tin tưởng một ngày nào đó có thể đến được trái tim cô.

“Tử Hàn, Lãnh Phong không phải người em nên yêu, anh rất vui có thể thấy em nghĩ thông suốt, anh sẽ cho em thời gian, cho em quên hẳn”

Đúng vậy, Lãnh Phong không phải người cô nên yêu, trên thế giới này, nào có nhiều truyện cổ tích như vậy? Cô đã trưởng thành, cũng nên nghĩ thông suốt chuyện này!

“Biết em yêu anh ta, vì sao còn muốn kết hôn với em?” Sự bao dung của anh, chỉ biết khiến cho cô càng thêm hồ thẹn mà thôi.

“Bởi vì anh quá yêu em” Đỗ Vân Phi vuốt vuốt sợi tóc cô, cười khổ nói.

Lâm Tử Hàn vội la lên: “Chúng ta mau chóng kết hôn có được hay không? Ngày mai thì kết hôn!”

“Hả?” Đỗ Vân Phi lại có vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, ngày mai thì kết hôn?? Đương nhiên, dù cho cô muốn đêm nay kết hôn anh cũng đồng ý, chỉ là, hôn lễ chung quy cũng phải có một vài ngày chuẩn bị chứ?

“VẬY... ngày kia, ngày kia có được hay không?”

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi nắm lấy vai của cô, cô điên rồi sao? Hay là còn chịu kích thích gì? “Em đừng có gấp, anh sẽ mau chóng”.

“Được” Lâm Tử Hàn sưng sò mà gật đầu, hy vọng có thể nhanh kết hôn lên một chút, có lẽ kết hôn thì không có công việc bẽ bộn như vậy thôi? Kết hôn sẽ không còn nhớ đến anh nữa!

~~~~~

Vương Văn Khiết cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô, thoải mái nói: “Cuối cùng cũng thấy đầu óc em thông suốt, không dễ dàng nha! Đáng tiếc áo cưới của chị bị các em phá hủy, nếu không vừa vặn có thể cho em mặc”

“Văn Khiết, vì sao em một chút cũng không vui chứ?” Ánh mắt Lâm Tử Hàn đại ra nhìn chăm chăm hoa hồng đầy sân.

“Bởi vì em là một tên thần kinh!” Vương Văn Khiết liếc mắt nhìn cô, tiếp tục cắt hoa hồng trong sân xuống.

“Đây là đang làm gì đó? Sao lại cắt hết hoa hồng?” Mới từ nước ngoài bay trở về Tô Lâm Lâm vào cửa liền hét lên.

“Nói cho cậu biết một người tin tức tốt, Tử Hàn muốn kết hôn, hoa hồng này vừa vặn có thể sử dụng” Vương Văn Khiết cười hì hì nói.

“Công tử nhà ai không may như vậy?” Tô Lâm Lâm trêu đùa.

Lâm Tử Hàn chợt dạ liếc mắt nhìn cô, không dám lên tiếng, Vương Văn Khiết cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đương nhiên là đứa con không

may mắn nhà Đỗ gia”

“Đỗ Vân Phi?!” Tô Lâm Lâm hét lên một tiếng, nắm hai vai Lâm Tử Hàn quát: “Vì sao là anh ấy? Sao lại là anh ấy?”

“Vì sao không thể là anh ấy? Đỗ Vân Phi yêu Tử Hàn như vậy, gả cho anh ấy không phải tốt sao?”

“Nhưng mà... Mình...!” Tô Lâm Lâm gấp đến độ mau khóc, tại sao có thể như vậy? Cô chẳng qua mới bay vài ngày trở về, Đỗ Vân Phi lại kết hôn??

Vương Văn Khiết rất có khoái cảm báo thù rửa hận, cười nói: “Đừng như vậy, trên đời này đàn ông còn nhiều mà, làm sao cần phải thất cổ ở một thân cây, đây chính là lời cậu khuyên mình nha”.

“Vương Văn Khiết! Cậu im miệng cho mình!” Tô Lâm Lâm trừng mắt với chị, Vương Văn Khiết nhún nhún vai, quyết định không đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Tô Lâm Lâm lay người Lâm Tử Hàn, chảy nước mắt nói: “Tử Hàn, cậu không phải không yêu Đỗ Vân Phi sao? Vì sao còn muốn gả cho anh ấy? Cậu biết rõ mình thích anh ấy mà!”

“Xin lỗi, Vân Phi cầu hôn mình, mình đồng ý” Lâm Tử Hàn ân hận mà nhìn Tô Lâm Lâm, cô biết cô ấy thích Đỗ Vân Phi, nhưng mà Đỗ Vân Phi không thích cô ấy không phải sao?

“Cậu làm sao có thể đồng ý chứ? Tử Hàn! Xin cậu đừng lấy anh ấy, đừng mà, oa”

Vương Văn Khiết vừa nhìn thấy sự tình nghiêm trọng, vội bỏ lại kéo đi tới, kéo Tô Lâm Lâm khuyên giải an ủi nói: “Lâm Lâm, Đỗ Vân Phi yêu chính là Tử Hàn, ba năm qua cũng không thay đổi”

“Mình mặc kệ! Mình chính là không muốn phải nhìn anh ấy lấy người phụ nữ khác! Lâm Tử Hàn! Nếu như cậu dám gả cho anh ấy, mình sẽ

hận cậu cả đời!” Tô Lâm Lâm gào xong, tránh khỏi tay Vương Văn Khiết chạy ra sân.

“Này...!” Vương Văn Khiết thở dài, liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn sau đó đuổi theo.

Lâm Tử Hàn phiền muộn mà gục xuống bàn, sao lại biến thành như vậy?! Cô rút cuộc nên làm thế nào mới tốt đây! Tô Lâm Lâm là bạn tốt của cô, nhưng mà cô đã đồng ý với Đỗ Vân Phi rồi, hôn lễ cũng ngay mấy ngày tới, bây giờ muốn cự tuyệt cũng đã không còn kịp rồi.

Chương 113: Từ chức

Từ Nhạc Phong hấp tấp xông vào phòng làm việc của tổng tài, trừng mắt nhìn Tiêu Ký Phàm đi thẳng vào vấn đề nói: “Ký Phàm, cậu rút cuộc làm cái gì với Lâm Tử Hàn?”

“Mình làm cái gì?” Tiêu Ký Phàm không giải thích được mà theo dõi anh.

“Không làm cái gì? Vậy Lâm Tử Hàn vì sao muốn từ chức?”

Lâm Tử Hàn muốn từ chức? Anh tại sao một chút cũng không biết? “Cô ấy hiện tại ở đâu?” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Đang tiến hành thủ tục từ chức” Lời Từ Nhạc Phong nói còn đang trong miệng, Tiêu Ký Phàm giống như gió cuốn đi ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Duẫn Ngọc Hân đứng ngoài cửa.

“Ký Phàm, anh khẩn trương muốn đi đâu? Em pha cà phê cho anh” Duẫn Ngọc Hân dịu dàng nói, việc này trước đây cô vốn không làm, vì kéo trái tim Tiêu Ký Phàm quay về, cô phải thay đổi bản thân.

“Cám ơn, để trên bàn của anh, việc này sau này để thư ký làm” Tiêu Ký Phàm nói xong, lướt qua cô đi ra ngoài.

Duẫn Ngọc Hân nhìn bóng dáng anh biến mất ở ngoài cửa, xoay người hỏi Từ Nhạc Phong: “Ký Phàm anh ấy làm sao vậy?”

“Cậu ấy... Cậu ấy có việc gấp, hắc hắc... Anh về trước làm việc” Từ Nhạc Phong cười gượng hai tiếng, cũng chuồn mất.

Lâm Tử Hàn đem đơn từ chức đưa tới trong tay Vương Văn Khiết, nhẹ hít một hơi nói: “Văn Khiết, mấy ngày này cảm ơn chị đã chiêu cố”

“Em nói lời như thế nữa chị sẽ đá em từ tầng hai tám xuống!” Vương Văn Khiết liếc cô bất mãn nói.

“Được rồi, không nói là được!” Lâm Tử Hàn tức giận nói, chưa thấy qua có người phụ nữ nóng nảy như vậy, không nói sẽ chết sao!

“Rời khỏi đây sớm một chút cũng tốt, đi thôi”

Lâm Tử Hàn gật đầu: “Ngày mai em có thể không đến đi làm chứ?” Đi làm ở chỗ này, mỗi một giờ đều là dày vò thống khổ, quá khó tiếp thu rồi!

“Ai nói em có thể không tới?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lùng, hai người phụ nữ trong phòng làm việc đồng thời sững sốt, nhìn phía Tiêu Ký Phàm chậm rãi đi tới.

Tiêu Ký Phàm liếc Lâm Tử Hàn một cái, đặt đơn từ chức trên mặt bàn ngay cả nhìn cũng không nhìn một chút, giơ tay lên, đơn từ chức liền bay vào trong thùng rác bên cạnh.

“Anh...!” Lâm Tử Hàn chán nản, trừng mắt với anh.

“Muốn rời Tiêu thị có đúng không? Cho anh một lý do, trừ phi em có thể thuyết phục anh, bằng không...” Thông thả mà mạnh mẽ chính là lời nói từ miệng anh tràn ra.

“Tử Hàn em ấy...”

“Văn Khiết!” Lâm Tử Hàn cắt đứt lời chị, không thể để cho Tiêu Ký Phàm biết chuyện cô muốn kết hôn, nếu không dựa vào cá tính bá đạo của anh, khẳng định sẽ không để cho cô như ý!

Cô thở sâu, không sợ hãi chút nào mà ngênh đón anh nói: “Từ chức còn phải có lý do gì sao? Lẽ nào anh muốn tôi cả đời đứng ở Tiêu thị?”

“Bây giờ trong tay em nắm mấy tư liệu quan trọng của khách hàng, ai biết em có thể đem ra bán hay không? Phải đi, chí ít cũng là chuyện một

tháng sau!” Tiêu Ký Phàm lạnh lùng nói, lý do này rất rách nát, rất lưu manh, nhưng chỉ cần có thể lưu lại cô, anh lưu manh một lần là được rồi!

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ không làm ra loại chuyện thiếu đạo đức này” Một tháng sau?! Cô không chết ở chỗ này mới là lạ!

“Xin lỗi, anh lo lắng!” Tiêu Ký Phàm vòng tay qua ngực đứng trước mặt cô, cô rốt cuộc muốn làm gì?! Mấy ngày trước không phải nói không lẩn tránh anh sao? Vì sao còn muốn đi?

“Vì sao phải từ chức?” Anh hòa hoãn tức giận trên mặt một chút, nghiêm túc hỏi thăm. Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, theo dõi anh nói: “Bởi vì tôi không muốn làm”

“Đây không phải là lý do”

“Im lặng? Vậy nếu không có lý do, hãy lưu lại làm cho thật tốt nhé” Tiêu Ký Phàm vỗ vỗ vai của cô, khẽ cười một tiếng đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn nhụt chí sụp hai vai xuống, sao lại biến thành như vậy? Tiêu Ký Phàm! Anh thật là quá đáng! Đối mặt với vẻ mặt hồ nghi của Vương Văn Khiết, Lâm Tử Hàn không biết nên giải thích từ đâu.

Wang Văn Khiết đánh giá cô, kinh ngạc nói: “Em cùng Tiêu tổng quả nhiên có tình ý?!” Khi nhân viên nòng cốt của công ty muốn từ chức, Tiêu Ký Phàm đều là một câu giữ lại cũng không có, Lâm Tử Hàn chẳng qua chỉ là một trợ lý bé nhỏ, anh lại có thể tự mình chạy tới can thiệp.

“Văn Khiết, em biết địa vị thân phận của mình, sẽ không trèo cao” Lâm Tử Hàn hít vào một hơi nói, nhật đơn từ chức bị Tiêu Ký Phàm ném xuống.

“Khó có được em có thời gian tinh tảo như vậy! Chị mừng cho em!” Vương Văn Khiết đi tới trước mặt cô, nhận đơn từ chức trong tay cô: “Cái này trước để ở chỗ chị, cùng lắm thì một tháng sau lại đi”

“Ừm, em trở về làm việc” Lâm Tử Hàn rầu rĩ xoay người, đi ra ngoài, lại có thể không cho cô từ chức?! Quá đáng ghét!

Mới vừa trở lại phòng làm việc liền phát hiện Từ Nhạc Phong đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm mình, Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn anh, cả giận nói: “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn em, em đã chịu đủ loại ánh mắt này của mọi người rồi”.

Từ Nhạc Phong cười một tiếng: “Tử Hàn, không đi là được rồi, anh không nỡ xa em”

“Đa tạ hậu ái của đạo diễn Từ!”

“Đừng đa tạ anh, cảm ơn Ký Phàm thôi, cậu ấy so với anh càng không nỡ xa em” Từ Nhạc Phong cười hì hì nói: “Ký Phàm muốn đi gặp một khách hàng, chỉ đích danh em cùng đi, em chuẩn bị một chút nha”.

“Vì sao muốn em đi, em lại không phải trợ lý của anh ta” Lâm Tử Hàn không giải thích được mà nhìn Từ Nhạc Phong, năng lực làm việc của trợ lý của Tiêu Ký Phàm so với cô mạnh hơn, thư ký so với cô xinh đẹp hơn, không mang đi ra ngoài để ở chỗ này làm cái gì?!

“Anh đây cũng không biết, tổng tài chúng ta làm việc luôn luôn không theo lẽ thường, em phải thích ứng mới được, mau đi đi, cậu ấy đang ở dưới lầu chờ em” Từ Nhạc Phong ôm lấy vai của cô, đem cô đẩy đi khỏi phòng làm việc.

Lâm Tử Hàn xoay người lại cấp thiết mà hỏi thăm: “Em phải mang tư liệu gì đi tới?”

“Cái gì cũng không dùng, đem người mang theo là được” Từ Nhạc Phong “Ầm” một tiếng đóng cửa phòng, đẩy cô ra ngoài cửa.

Chương 114: Từ chức 2

Từ Nhạc Phong rốt cuộc đang làm cái quỷ gì đây! Vì sao cô lại có loại cảm giác bị sắp đặt? Tiêu Ký Phàm thực sự ở dưới lầu sao? Cô thực sự phải theo anh đi gặp khách hàng sao?

Mang theo vẻ mặt hồ nghi, Lâm Tử Hàn đã đi xuống lầu một, đại sảnh công ty, xe Tiêu Ký Phàm quả nhiên đậu ở chỗ này, tựa hồ thật là đang đợi cô.

Lâm Tử Hàn chần chờ một chút, đi tới, bước chân còn còn không dừng lại, cửa xe đột nhiên bị người từ bên trong đẩy ra. Một bàn tay lớn với lên cánh tay của cô cố sức kéo, thân thể của cô liền rất không văn nhã ngã vào trong xe.

Lâm Tử Hàn kinh hô một tiếng, chật vật bò lên từ trên ghế, hằm hằm trừng mắt với anh, người đàn ông này! Cũng quá thô lỗ rồi?

“Em khiến anh đợi đúng mười phút đồng hồ” Tiêu Ký Phàm nâng đồng hồ lên, lắc qua lắc lại trước mặt cô, không hài lòng mở miệng nói.

Mười phút đồng hồ! Rất lâu nha! Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà trợn trắng mắt, còn nói nữa, cô vừa rồi không có yêu cầu anh chờ cô, trí mạng chính là...

“Anh biết rõ hiện tại toàn bộ công ty đều đang truyền chuyện xấu của tôi và anh, vì sao còn kéo tôi?” Cô không chút bảo lưu nào đem bất mãn trong lòng trút ra.

Anh có thể không có việc gì, bởi vì anh là ông chủ, không người nào dám nói anh không phải! Nhưng mà cô mỗi ngày lại bị người khác chê trách, đây cũng quá không công bằng.

“Nếu như em quan tâm nghị luận của người khác, tốt thôi, ngày mai anh sẽ công bố ra ngoài quan hệ của chúng ta” Tiêu Ký Phàm liếc cô một cái bình tĩnh nói, bắt đầu khởi động xe.

“Tôi không quan tâm!” Lâm Tử Hàn vội nói, công khai ra ngoài! Trời ạ, ngẫm lại cũng thấy sợ hãi, bởi vì công khai ra ngoài thì khẳng định công khai Tạ Vân Triết bạn tốt của anh!

“Công khai quan hệ của chúng ta ra ngoài có đáng sợ như vậy sao? Hay là cảm thấy anh thất lễ với em?” Trong giọng nói của anh rõ ràng có sự không hài lòng, một đám phụ nữ đều ước gì có thể có chút quan hệ với anh, cô thì ngược lại, cư nhiên lộ ra biểu tình việc anh nói không quan trọng.

“Chúng ta lại không có quan hệ gì” Lâm Tử Hàn len lén nhìn thoáng qua vẻ mặt của anh, chỉ dám nhỏ giọng nói.

Tuy rằng cô nói rất nhỏ, Tiêu Ký Phàm vẫn còn một chữ cũng nghe không lọt tai, nếu như lúc này anh không phải đang lái xe, không dừng lại giáo huấn cô không được, khiến cho cô rõ ràng rành rành nhớ kỹ quan hệ với anh.

Anh cường chế tức giận dưới đáy lòng, cười lạnh nói: “Em cảm thấy quan hệ của chúng ta còn chưa đủ có đúng không? Tốt lắm, đêm nay anh đến nhà em, cố gắng củng cố một chút quan hệ đây đó, như thế nào?” Muốn vứt bỏ quan hệ với anh? Không có cửa đâu!

“Không cần!” Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ nhìn anh: “Tôi không muốn anh đến nhà của tôi” Ngày mai chính là hôn lễ của cô và Đỗ Vân Phi, cô cũng không thể tạo sai lầm tại giây phút cuối cùng, nếu không cô cả đời đều phải hăm sâu bên trong tình yêu của anh.

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn biểu tình sợ hãi do bị mình dọa, cười nhẹ một tiếng bình ổn lái xe. Tạm thời anh không vội, dù sao Lâm Tử Hàn là của anh! Vĩnh viễn đều chỉ có thể là của anh!

“Chúng ta hiện tại phải đi gặp khách hàng nào?” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ hỏi, thoát nhìn bộ dạng của anh căn bản là không muốn đi gặp khách hàng.

“Ngày hôm nay không tiếp khách” Tiêu Ký Phàm lãnh đạm nói, anh vốn dĩ không dự định đi gặp khách hàng, từ khi ra khỏi phòng làm việc của Vương Văn Khiết, vẫn còn đầy một bụng hỏa khí, còn có tâm tư gặp cái gì mà khách hàng chứ!

Việc hiện tại anh muốn làm nhất, chính là gõ đầu của cô ra, nhìn xem cô suốt ngày suy nghĩ cái gì! Vì sao làm một số chuyện khiến anh tức giận!

Không tiếp khách? Không tiếp khách mang cô ra ngoài để làm chi? Lâm Tử Hàn quan sát một vòng, vẫn là xe Porsche trước đây thôi! Nói là mang cô đi ra ngoài để thử xe cũng có chút không thể nào nói nổi nha.

Bản thân Tiêu Ký Phàm cũng không biết nên đi nơi nào, không hề có mục đích mà đi như vậy, sau khi đi được một lúc lâu thì dừng trước cửa vườn bách thú.

“Thư Tuyết nhà tôi ngày hôm nay không có nhà” Lâm Tử Hàn nhìn hẩn hạo tâm mà nhắc nhở, trẻ con mới thích chỗ này, mang cô tới để làm chi?

“Em coi như là vào công viên đi dạo mà thôi, anh lái xe nhiều mệt mỏi” Bản thân Tiêu Ký Phàm cũng không thích, nhưng anh thật sự là tìm không được chỗ có thể cho anh đỗ xe và hoạt động thân thể một chút.

Lúc này cũng không phải giờ ăn, ngồi ở quán cà phê và ngồi ở trong xe không có gì khác nhau.

“Phải đi dạo công viên sớm nói chứ, rất nhiều chỗ không lấy tiền” Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói, làm sao lại lãng phí tiền vé vào cửa đi vào vườn bách thú đi dạo chứ.

“Có muốn anh ôm em xuống xe không?” Tiêu Ký Phàm bày ra bộ dạng nghiêm trang nhìn chằm chằm cô, Lâm Tử Hàn quả nhiên lập tức

không lên tiếng, ngoan ngoãn đẩy cửa xuống xe.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, lưu lượng người trong vườn bách thú không nhiều lắm, hợp với tâm ý từ nhỏ không thích náo nhiệt của Tiêu Ký Phàm.

“Bên kia hình như có con hổ biểu diễn” Được xưng không thích tới Lâm Tử Hàn hưng phấn nói, kích động rất nhiều kéo tay anh đi đến nơi biểu diễn.

“Lại không ai đoạt vị trí với em, em gấp cái gì?” Tiêu Ký Phàm cười kéo cánh tay của cô mang về trong ngực của mình, nói: “Đã là mẹ người của người ta, còn lỡ mãng như thế sao”.

“Tuổi của người ta chỉ có mười tám tuổi thôi” Lâm Tử Hàn hi hi cười nói: “Nếu như tôi không nói tôi có một con gái, anh nhất định đúng là nhìn không ra tôi đã làm mẹ rồi!”

“Hành vi cử chỉ của em xác thực mới mười tám”

“Anh có ý gì?” Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nhếch lên, giả vờ giận trừng mắt với anh.

“Không có ý gì” Tiêu Ký Phàm lại cười nói, cúi người hôn một cái lên miệng nhỏ nhắn vênh vênh cao cao của cô, mặc kệ cô là mười tám hay là hai mươi tám, dù sao anh cũng thích, đây là sự thật không cách nào thay đổi được.

Lâm Tử Hàn dùng đầu ngón tay xoa xoa môi được anh hôn qua, một cảm giác ngọt ngào từ dưới đáy lòng tràn ra, tốc hành trong khắp ngõ ngách cơ thể cô.

Rõ ràng muốn từ nay về sau quên anh, rời khỏi anh, nhưng vẫn là bởi vì anh lơ đãng hôn cô mà tâm sinh rung động, vẫn còn rất hưởng thụ thời gian đẹp ở cùng một chỗ với anh.

Quên đi, coi như là một lần cuối cùng phóng túng bản thân thôi, dù sao qua hết ngày hôm nay cô chính là người của Đỗ Văn Phi, khi kết hôn, anh sẽ không quấy rối cuộc sống của cô nữa thôi?

Chương 115: Cười ra nước mắt

“Em thật đúng là mười tám tuổi nha, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn của em, giống như đang mời gọi, nếu như anh hôn sâu thêm chút nữa, em có đúng là tê liệt ngã trên mặt đất hay không?” Bên tai truyền đến lời trêu đùa không có ý tốt.

Mặt Lâm Tử Hàn nóng lên, hai tay nắm thành nắm đấm vào ngực anh, mắng: “Tên vô lại! Anh chỉ biết bắt nạt em! Chết nhạo em!”

“Được rồi, anh sai rồi!” Tiêu Ký Phàm bắt tay nhỏ bé đang giở trò của cô lại, cười tủm tỉm nói: “Phần biểu diễn của con hổ kia đã gần kết thúc, còn muốn xem hay không?”

“Hả? Nhanh hết như vậy sao?” Lâm Tử Hàn lắc lắc đầu, nhìn liếc mắt sân khấu biểu diễn, bất mãn mà oán giận nói: “Đều là anh làm hại, biểu diễn cũng không xem được”.

“Yên tâm, sẽ diễn lại lần nữa thôi” Tiêu Ký Phàm trấn an nói, ôm lấy cô tìm hàng ghế tại thính phòng ngồi xuống.

Biểu diễn thú vị của con hổ, chọc mọi người cùng nhau cười, Lâm Tử Hàn không có hình tượng mà ngã vào trong lòng Tiêu Ký Phàm, cười mà chảy ra nước mắt.

Toàn sân khấu cười thành một đoàn, chỉ có Tiêu Ký Phàm còn vẫn duy trì trạng thái ngồi ở ghế khán giả, bởi vì anh xác thực không phát giác ra có chỗ buồn cười nào.

Lâm Tử Hàn ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực của anh, lau đi nước mắt ở khóe mắt do cười chảy ra, hỏi: “Anh sao lại không cười?”

“Anh cười không nổi” Tiêu Ký Phàm cảm thấy bộ dạng của cô so với con hổ còn buồn cười hơn gấp mười lần, hoàn toàn giống tạo hình một bà

già điên.

“Không có tể bào hài hước”Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn anh, ánh mắt trở lại trên người con voi.

Khi biểu diễn kết thúc, đoàn người thừa thớt rời đi, chỉ có Lâm Tử Hàn vẫn như cũ cười đến không thở nổi, nước mắt ở khóe mắt càng ngày càng nhiều, cuối cùng rơi xuống.

Trời ạ! Đây là tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết sao? Tiêu Ký Phàm nhíu mày nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau này, cuối cùng chịu hết nổi mà nâng mặt cô lên, găm nhẹ nói: “Em cười đủ chưa?”

Lâm Tử Hàn bị anh găm lên như thế, cuối cùng cũng dừng tiếng cười so với khóc còn khó hơn nghe, khi tiếng cười dừng lại, nước mắt làm sao cũng không thu về được. Như vòi nước bị mở ra, cuồn cuộn không ngừng chảy xuống gò má, rơi vào bàn tay anh.

Trong lòng Tiêu Ký Phàm kinh hãi, kinh ngạc mà nhìn chăm chăm sự khác thường của cô, cô thật đúng là rất quái dị, ngay cả cười cũng có thể cười ra nước mắt.

Nhưng mà, vì sao anh vì sao có thể thấy bị thương trong đáy mắt cô chứ? Sự bi thương của cô từ đâu mà đến? Anh dùng bàn tay lau nước mắt trên mặt cô, ôn nhu hỏi nói : “Em làm sao vậy?”

Lâm Tử Hàn sững sờ nhìn chăm chú vào anh, vì sao anh lại ôn nhu với cô như vậy? Như vậy sẽ chỉ làm lòng của cô càng thêm loạn, lại càng không muốn lấy chồng mà thôi.

Cô cũng không biết vì sao mình cười ra nước mắt, nghĩ đến lập tức phải rời khỏi anh, cô lại cười không nổi.

Cô ngênh đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh, cố tình oan ức mở miệng nói: “Vì sao anh luôn luôn thích găm lên với người khác như vậy! Lẽ nào anh sẽ không thể ôn nhu với người ta một chút sao?”

Cô vì vậy mà khóc? Tiêu Ký Phàm không thể tin mà đánh giá cô, cảm giác thật quái dị, nhưng mà lại nói không nên lời trách móc, cánh tay dài chụp tới ôm cô vào trong lòng, an ủi: “Được, anh sai rồi, sau này không bao giờ... găm lên với em nữa”

“Biết sai có thể thay đổi là đứa trẻ ngoan... Ô...” Giọng nói rầu rĩ của Lâm Tử Hàn phát ra từ trong lòng anh, nước mắt nước mũi toàn bộ thưởng cho bộ tây trang quý giá của anh.

Tiêu Ký Phàm ôm cô, rất giống an ủi một đứa trẻ bị tủi thân, vỗ nhẹ vai cô. Người sau cũng không có ý muốn rời khỏi ngực của anh, bởi vì cô thật sự là rất không nỡ rời khỏi cái ôm ấm áp này!

Cho đến khi trời sắp tối, Lâm Tử Hàn không yên lòng với Tiểu Thư Tuyết, mới không cam không nguyện mà nói ra muốn về nhà.

Khi Tiêu Ký Phàm chạy xe đến cửa thôn Ninh Thủy, Lâm Tử Hàn vội la lên: “Thả em xuống chỗ này đi, tự em về là được”

“Anh có thể trực tiếp đưa em tới cửa” Tiêu Ký Phàm nói, anh không cảm thấy bản thân có cần thiết phải lén lút giống như kẻ trộm.

“Không cần mà” Lâm Tử Hàn năn nỉ, bị Đỗ Vân Phi thấy được, cô rất khó giải thích cho rõ ràng.

Tiêu Ký Phàm thấy cô kiên trì, đỗ xe ở ven đường, Lâm Tử Hàn chậm chạp cởi dây an toàn. Len lén đánh giá anh, muốn nói một chút gì đó, lại tìm không được lời nói thích hợp.

Tiêu Ký Phàm nhìn thấu do dự của cô, cười tà một tiếng, kéo người cô qua, cúi đầu hôn lên môi cô, sau một lúc hôn sâu chuyển qua bên tai cô, trêu đùa: “Em có đúng là đang đợi cái này hay không?”

“Em mới không có” Sắc mặt Lâm Tử Hàn chuyển sang đỏ ửng, trừng mắt liếc anh một cái mở cửa xe, rất nhanh mà xuống xe.

Đứng ở đầu đường, thấy xe Tiêu Ký Phàm biến mất giữa màn đêm, Lâm Tử Hàn mới thở dài một tiếng đi vào trong nhà, ở trong lòng mặc niệm nói: Xin lỗi, Tiêu Ký Phàm.

Ngoài sân, thân ảnh quen thuộc của một người chiếu vào tầm mắt cô, Lâm Tử Hàn không tự chủ được mà dừng bước lại, áy náy nhìn chăm chăm Tô Lâm Lâm ôm ngực bước đi thong thả.

Mấy ngày qua, cô vẫn đều cảm thấy rất có lỗi với cô ấy, cũng vẫn đều rất sợ hãi nhìn thấy cô. Tô Lâm Lâm đã thấy cô, dừng bước lại, cười khỏ mở miệng nói: “Tử Hàn, mình mặc kệ mà quấy rối việc kết hôn của cậu và Đỗ Vân Phi”

“Hà?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nhìn chăm chăm cô, cô ấy sao lại đột nhiên chạy tới nói những lời như thế với cô?

“Đỗ Vân Phi anh ấy yêu chính là cậu, mình không nên, cũng không có lý do gì can thiệp các cậu” Tô Lâm lâm đi tới trước mặt cô, áy náy nói: “Tử Hàn, ngày đó thực sự rất xin lỗi cậu, hy vọng cậu không cần để ở trong lòng”

“Nên nói xin lỗi phải là mình...”

“Được rồi, chúng ta cũng không muốn nói nhiều nữa...” Tô Lâm Lâm cắt đứt lời cô, vẫn có vẻ mặt áy náy như cũ nói: “Ngày mai mình bay đến Ý, không thể tham gia hôn lễ của các cậu, thực sự rất xin lỗi”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, “Không sao”

“Mình về trước, Tử Hàn, chúc phúc cho các cậu” Tô Lâm Lâm nói xong, tại một khắc nước mắt chảy ra kia xoay người, bước nhanh rời đi.

Chương 116: Hôn lễ

Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào bóng dáng càng đi càng xa của cô ấy, cô ấy tuy rằng nói không phản đối, nhưng mà cô biết trong lòng cô ấy rất thống khổ. Dù sao cũng là người mình yêu phải kết hôn, trước đây có lẽ cô không lĩnh hội được loại tâm tình này, bây giờ có thể, bởi vì trong lòng của cô, cùng cô ấy khó chịu như nhau, cùng tàn nhẫn mà dứt bỏ tình yêu của chính mình!

Mặc kệ cô lấy hay không lấy Đỗ Vân Phi, đều sẽ có người bị thương tổn!

Trong phòng ngủ, áo cưới trắng tinh như một đóa hoa lài thật lớn nở rộ trên giường lớn. Lâm Tử Hàn yếu ớt vươn tay, nhẹ vỗ về lụa trắng mềm mại.

Áo cưới rất đẹp, cũng rất hợp với cô, là Đỗ Vân Phi tìm người trong thời gian ngắn nhất chế tạo gấp gáp. Cô chờ đợi ước mơ áo cưới trắng như tuyết trên người, chờ đợi đứng ở gương nhìn hình bóng phản chiếu ra, đây là cô sao? Vì sao sau khi mặc áo cưới vào không có chút cảm giác hạnh phúc nào chứ?

“Bảo bối, mẹ xinh đẹp không?” Cô khẽ hé môi đỏ thắm, buồn bã mở miệng.

“Xinh đẹp!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn nói: “Mẹ thật xinh đẹp”

Cô ngồi xổm người xuống, nắm tay nhỏ bé của con bé hỏi: “Có thích ba ba Đỗ hay không?”

“Thích!” Tiểu Thư Tuyết không chút nào suy nghĩ mở miệng nói, toàn bộ người trong thôn này, không có người nào là nó không thích.

“VẬY... Thích ba ba Đổ nhiều hơn, hay là thích chú Lãnh nhiều hơn?”

Tiểu Thư Tuyết suy nghĩ một chút, cười hì hì nói: “Thích chú Lãnh nhiều hơn, mẹ không thể nói cho ba ba Đổ nha, ba ba Đổ nghe được sẽ đánh mông con”

“VÌ sao thích chú Lãnh nhiều hơn?” Lâm Tử Hàn vốn là muốn nói, mẹ cũng thích chú Lãnh nhiều hơn. Nghĩ đến vấn đề phức tạp như thế con bé cũng nhất định sẽ u mê, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại hơn.

Tiểu Thư Tuyết mờ mịt mà lắc đầu, bởi vì nó cũng không biết mình vì sao lại thích chú Lãnh nhiều hơn, “Mẹ, mẹ sao lại khóc? Ở đây lại không có dã lang”

Ồ... Bởi vì cô nhớ dã lang... Rất rất nhớ anh...

Sáng sớm, Lâm Tử Hàn bị Vương Văn Khiết kéo dậy trang điểm, buồn bã ngồi ở trước gương lớn, tùy ý để nhà trang điểm động thủ trên mặt mình.

“Lâm Tử Hàn! Có người nói cho em hiện tại lấy chồng phải khóc không?” Vương Văn Khiết nhìn hai mắt cô sưng giống như quả hạch đào, thét to.

Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm chị, vô tội mà lắc đầu, cô làm sao biết lại biến thành như vậy chứ.

Vương Văn Khiết chịu hết nổi rồi mà trợn trắng mắt, hướng về phía nhà trang điểm nói: “Thêm ba tầng phấn cho em!” Nhà thiết kế “A” một tiếng, do dự mà không biết nên hạ thủ như thế nào.

“ĐỂ cho em!” Vương Văn Khiết không nhịn được đoạt lấy cây cọ trang điểm, một tay ấn Lâm Tử Hàn nằm sấp xuống bàn trang điểm, không để ý tới của tiếng thét chói tai của cô, gần như bạo ngược mà xoa một đồng phấn trắng trắng hồng hồng lên mặt cô.

“Vương Văn Khiết! Chị là tên cuồng bạo lực!” Lâm Tử Hàn thét chói tai tránh né công kích của chị, Vương Văn Khiết cũng không cho cô cơ hội lẩn tránh, chăm chú nắm lấy người cô.

Sau một phút đồng hồ...

“Được rồi!” Cô ném cây cọ trang điểm vào tay nhà trang điểm, vỗ vỗ bụi son phấn trên tay, thoả mãn thưởng thức kiệt tác của mình, còn hơn vừa rồi, đẹp rất nhiều rồi.

Sau một lúc thưởng thức, hướng về phía cô nói: “Chị đi xem Vân Phi bên kia thế nào” Nói xong đi ra ngoài.

Giọng nói của Tiểu Thư Tuyết vang lên ngoài cửa: “Dì Văn Khiết, cháu cũng muốn đi nhìn ba ba Đỗ”

“Từ giờ trở đi gọi ba ba, không thể gọi ba ba Đỗ nha”

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì...” Giọng nói vui sướng càng đi càng xa, cuối cùng nghe không được, Lâm Tử Hàn than nhẹ một tiếng, ngửa đầu chớp chớp mắt hai mắt, rất sợ nước mắt lần thứ hai không nghe theo sai khiến mà chảy ra, phá hủy trang điểm thật vất vả mới xong.

Từ giờ khắc này, cô không bao giờ... không thể có quan hệ với người đàn ông kia nữa, cho nên, không thể nghĩ tới anh.

Đỗ Vân Phi nhất định sẽ làm cho cô hạnh phúc, nhất định sẽ...

Trong chiếc gương to như thế, làm nổi bật ra một thân ảnh xinh đẹp cô một phút đều không muốn gặp lại, người vừa tới xinh đẹp động lòng người trên mặt hàm chứa một chút mỉm cười đắc ý, môi đỏ khê mở, đọc nhấn rõ từng chữ nói: “Làm như vậy là được rồi, cần gì phải rước khổ cho mình chứ?”

“Nếu như cô tới để nói móc tôi, như vậy cô hiện tại có thể đi” Bởi vì cô hiện tại đã rất khổ, không cần thiết đổ thêm dầu vào lửa nữa!

Duẩn Ngọc Hân cười yêu kiều một tiếng, nói: “Tôi làm sao có thể nói móc cô chứ? Tôi là tới chúc mừng cô” Nói xong mở túi xách ra, lấy ra chi phiếu sớm đã chuẩn bị xong đặt ở trên mặt bàn: “Đây là quà mừng cho cô, cũng có thể nói là lễ tạ ơn tôi đưa cho cô”

Lâm Tử Hàn liếc liếc mắt chi phiếu trên mặt bàn, không nhìn kỹ rốt cuộc là nhiều hay ít, nhưng mà có thể đại khái thấy chỉ ít cũng có tám hay chín số không đứng sau.

Đưa tay, Lâm Tử Hàn cầm tờ chi phiếu vút lên trên người cô ta, mặt không chút thay đổi nói: “Cô muốn tự mình rút đi, hay là tôi gọi người đem cô khiêng ra ngoài?”

Duẩn Ngọc Hân sửng sốt một chút, đón được chi phiếu cô vút tới, không nhận? Cô ta là chê ít sao?

“Nếu như cô cảm thấy thiếu, tôi lại thêm là được, chỉ cần cô sau này đừng xuất hiện ở Tiêu thị là được” Duẩn Ngọc Hân nhìn cô nói, tiền cô ta có cả đống, Tiêu Ký Phàm lại chỉ có một!

“Rút cho tôi!” Lâm Tử Hàn cố không khiến nhà trang điểm đang làm tóc cho mình phân tâm, tức giận mà nắm đồ dùng hoá trang trên mặt bàn, ném tới trên người cô ta! Có tiền có gì đặc biệt hơn người, giây phút cuối cùng còn muốn tới vũ nhục cô một chút, thực sự là quá ghê tởm!

Duẩn Ngọc Hân tránh thoát khỏi công kích của cô, nghĩ mà sợ nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn giống như chó dại, lui về phía sau cánh cửa vài bước. Người phụ nữ này, thật khiến cho cô ta không hiểu cô đang nghĩ như thế nào! Cho cô tiền còn không muốn!

Chương 117: Cướp dâu

Lâm Tử Hàn tức giận đến sắp thổ huyết, đưa tay bóp cái chén trên mặt bàn, hung hăng rót một ít nước, hít sâu hồi lâu, mới bình tĩnh sơ sơ lại.

Tất cả thời gian chuẩn bị sắp xếp, đã hơn mười giờ, áo cưới của Lâm Tử Hàn nhìn qua cao quý mỹ lệ, da thịt trắng nõn mọng nước lỏ lỏ trong thước vải lụa mỏng, thật là mê người.

Đỗ Vân Phi đã chờ tại lễ đường nhìn như ngây dại, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đợi ba năm, anh cuối cùng chờ đến giờ phút này.

Được Vương Văn Khiết giúp đỡ, Lâm Tử Hàn từng bước một vượt qua chính giữa thảm đỏ lễ đường, đi đến đầu hạnh phúc kia.

“Vân Phi, nói mau, Tử Hàn của chúng ta có đẹp hay không” Vương Văn Khiết cười tùm tùm nói.

Lâm Tử Hàn lúng túng, nhanh chóng liếc mắt nhìn Đỗ Vân Phi, xấu hổ đỏ đôi mắt xuống, nghĩ thầm bà tám Vương Văn Khiết này thật đúng là quá tám rồi, lời này sẽ không có thể giữ lại hỏi riêng sao?

Đoàn người dưới đài vang lên một tiếng cười trộm, vẻ mặt Lâm Tử Hàn liền càng thêm đỏ lên.

Đỗ Vân Phi dừng ở Lâm Tử Hàn đang xấu hổ sợ hãi, kích động gật đầu run giọng nói: “Rất đẹp...” Thật sự rất đẹp, Đỗ Vân Phi không chỉ có giọng nói run lên, trái tim cũng run rẩy theo, cả người kích động mà run rẩy...

Wang Wen Kie cười ha ha giao tay Lâm Tử Hàn vào bàn tay anh, cha sứ không vui mà nhìn chằm chằm chị, thời khắc thần thánh như thế, không thể nghiêm túc một chút sao?

Lâm Tử Hàn từ sáng sớm đến bây giờ sẽ không có nửa điểm tươi cười miễn cưỡng cười một chút, đứng trước mặt cha sứ cùng Đỗ Vân Phi .

Cha sứ thanh thanh cổ họng, giọng nói cao vút mà trang trọng: “Đỗ Vân Phi tiên sinh...”

“Chú à, chú không cần hỏi, anh ấy đều đồng ý” Lâm Tử Hàn có lòng tốt mà cắt ngang lời ông, không cần ông phải mệt mỏi như vậy.

Cha sứ rùng mình, có cô dâu như vậy sao? Hơn nữa, cô vừa rồi kêu ông là gì?

“Sặc...” Nghe thấy thuộc hạ cười trộm, Đỗ Vân Phi xấu hổ cười gượng hai tiếng, lại không biết nên mở miệng an ủi cha sứ tim gan đã bị thương tổn như thế nào.

Làm sao vậy? Cô làm sai cái gì? Làm sao tất cả mọi người có một biểu tình biểu tình như vậy? Trong lòng Lâm Tử Hàn có một mảnh buồn bực.

Cha sứ hờn giận mà nhìn chằm chằm cô, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: “Vậy Lâm Tử Hàn tiểu thư con thì sao?”

“Con...” Lâm Tử Hàn trong lòng cứng lại, hai chữ đồng ý thế nào cũng nói không nên lời, ngừng ba giây đồng hồ, cho đến khi tất cả mọi người thay cô đổ mồ hôi, mới hé miệng...

“Cô ấy không đồng ý!” Giọng nói tà mị của một người vang lên, pha trộn với tiếng cửa gỗ của giáo đường mở ra, vang vọng toàn bộ giáo đường.

Nơi cửa, ánh sáng trắng chói mắt len vào, ánh mắt mọi người đồng thời quét qua, một người thân ảnh màu đen cao quý như vương giả bị những ánh sáng trắng vây quanh, chậm rãi mà bước vào.

“Ai đó...” Đoàn người nổi lên một trận rối loạn, bởi vì ánh sáng trắng quá mạnh mẽ, ai cũng không có thấy rõ chân diện của người vừa mới tới.

Chỉ thấy thân ảnh màu đen gần đi hết thảm đỏ, Lâm Tử Hàn mới lui về phía sau một bước, hô nhỏ một tiếng: “Lãnh Phong!” Anh sao lại đột nhiên xuất hiện?

Mà phía sau anh, trời ạ, là muốn kéo bè kéo phái đánh nhau sao?

“Anh muốn làm cái gì?” Đỗ Vân Phi liếc nhìn anh, lạnh lùng mở miệng.

Lãnh Phong chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, hướng về phía Lâm Tử Hàn sớm đã thành công trốn được dưới bàn ra lệnh: “Lâm Tử Hàn, em đi ra cho anh!”

Mới không cần đi ra ngoài! Nhìn sắc mặt kinh khủng như vậy của anh, đánh chết cô cũng không muốn đi ra ngoài! Lâm Tử Hàn hoảng sợ nghĩ, gương giọng nói: “Phong ca, anh là tới uống rượu mừng sao? Nếu vậy thì ngồi xuống bàn bên dưới, chúng ta đêm nay không say không về...”

“Ầm” Một tiếng vang thật lớn, Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, bàn đã bay ra phía sau cô, tiếp theo cả khán phòng vang lên tiếng thét chói tai.

Lãnh Phong ôm cánh tay Lâm Tử Hàn, cố sức kéo, cô chuẩn xác ngã vào trong ngực của anh.

Lâm Tử Hàn kinh hãi, thét chói tai giãy dụa: “Anh làm gì! Buông ra!”

“Tử Hàn...” Đỗ Vân Phi bị hai người mặc áo đen dùng súng uy hiếp, vừa vội vừa tức lại bất đắc dĩ, tuy rằng bản lĩnh của anh không tồi, nhưng đối phương người đông thế lớn, căn bản không phải lúc liều mạng.

“Lẽ nào anh không cảm thấy gì sao? Cô ấy không muốn gả cho anh” Lãnh Phong liếc anh cười lạnh nói, dùng bàn tay nâng cằm Lâm Tử Hàn lên, hôn lên môi cô, trước mặt mọi người hôn sâu xuống, tuyên cáo quan hệ của anh và cô.

Đỗ Vân Phi bị tức điên, cô dâu của mình bị người ta khinh bạc như vậy, thể diện của anh biết để vào đâu? Dù cho anh không có thể diện, anh cũng không cam nguyện nhìn đến người đàn ông khác khác chạm vào cô!

Lâm Tử Hàn xấu hổ đỏ mặt giãy dụa, nhưng thế nào cũng đánh không lại khí lực mạnh mẽ của anh, chỉ có thể thoá mạ dưới đáy lòng: *Vương bát đản! Ngay cả một chút thể diện cũng không giữ lại cho cô!*

Anh sao lại làm trò trước mặt rất nhiều người với cô chứ? Làm sao có thể làm trò trước mặt chú rể hôn cô dâu chứ? Trời ạ! Anh điên rồi! Biền thái rồi!

Một lúc lâu sau, Lãnh Phong cuối cùng cũng buông môi cô ra, không để ý tới chửi bới của cô, ôm lấy ngang người cô, cất bước ra cửa lớn giáo đường.

“Vân Phi! Cứu mạng! Em đồng ý! Em đồng ý gả cho anh...” Giọng nói của Lâm Tử Hàn càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất ra khỏi cửa giáo đường.

Người mặc đồ đen buông Đỗ Vân Phi ra, bắt đầu lui lại. Đoàn người chấn kinh không nhỏ lúc này mới đem trái tim treo cao lồi xuống, vỗ vỗ ngực đều thấy bản thân may mắn vì vẫn còn sống.

Rõ như ban ngày thế này, lại có người có người ngang nhiên cầm súng tới cướp cô dâu?

Đỗ Vân Phi thất vọng ngã ngòai xuống đất, cô dâu đã không có, hôn lễ này cũng không cần dùng! Vốn tưởng rằng hạnh phúc ngay trước mắt, nghĩ không ra...

Lãnh Phong! Trong miệng của anh lạnh lùng mà bức ra hai chữ này, run rẩy nắm chặt nắm tay, hung hăng nện lên thảm đỏ, thù cướp vợ này, há lại không báo chứ?

Chương 118: Chiếm giữ

Trở về biệt thự cạnh biển, Lãnh Phong liền hung hăng đẩy cửa xe, xuống xe ôm trọn người bên kia, một tay lấy Lâm Tử Hàn kéo từ trong xe ra. Ôm cô hằm hằm mà đi đến phòng ngủ trên tầng hai.

“Anh muốn làm gì! Anh sao lại có thể phá hỏng hôn lễ của người khác như vậy!” Lâm Tử Hàn tức giận đánh vào lưng anh, người sau lại có bộ dạng như được gãi ngứa, tiếp tục động tác của mình.

Cô lại có thể dám lừa anh đi kết hôn? Nhưng lại giấu diếm tốt như vậy, nếu như không phải người anh an bài bảo vệ cho cô báo cáo cho anh nghe, anh cũng không biết có chuyện lần này!

“Lãnh Phong! Tiêu Ký Phàm! Anh... ưm... không sao chứ? Anh nói đi!” Lâm Tử Hàn rống to hơn tự tiêu khiển tự vui vẻ.

“Tên khốn...!” Lời mắng chửi người vẫn chưa nói ra toàn bộ, Lâm Tử Hàn liền cảm giác được thân thể mình bay lên không, sau một đường vòng cung hoàn mỹ nặng nề mà rơi vào trên giường lớn mềm mại, ngay sau đó là bị thân thể khỏe mạnh của anh mãnh lực đè xuống.

“Anh muốn làm gì! Cút ngay!” Lâm Tử Hàn bị dáng vẻ của anh làm cho sợ hãi, kinh hãi mà khua khoắc chân tay, anh không phải là dự định cường bạo cô chứ?

“Em có đúng là rất muốn kết hôn hay không? Rất muốn đàn ông phải không?” Lãnh Phong bóp cằm cô, căm tức nhìn cô, hai mắt có những tia máu đỏ tươi, bị cô chọc tức rồi!

“Em...” Lâm Tử Hàn khẩn trương không thể nói rõ, sự trầm mặc của cô lại làm cho lửa giận của Lãnh Phong càng tăng lên, bàn tay lớn thô lỗ xé

mảnh lụa trắng trên người cô, thô bạo hôn không chút nào ôn nhu rơi xuống trên người cô, để trút hết lửa giận trong lòng.

“Không cần! Không muốn như vậy!” Lâm Tử Hàn thét chói tai, lúc này anh thật đáng sợ, rất dọa người! Cô chẳng qua là tìm một người đàn ông để kết hôn mà thôi, sao lại chọc đến anh chứ? Trên đời này làm sao có người bá đạo như vậy!

“Nói! Em còn muốn lấy chồng hay không?” Lãnh Phong rống giận, hoàn toàn không có ý phải dừng lại.

“Em không lấy! Không lấy!” Ô... Cô không bao giờ... lấy nữa, người đàn ông này thật là một tên biến thái! Cô cũng không dám... trêu chọc anh nữa!

Lãnh Phong cuối cùng cũng không cướp đoạt cô nữa, nhẹ nhàng mà hôn lên nước mắt trên mặt cô, môi chuyển qua bên tai cô, mềm nhẹ nói: “Nói em không thích Đỗ Vân Phi”

“Em không thích Đỗ Vân Phi” Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn nói, lúc này dù cho muốn cô nói không thích mẹ mình, cô cũng sẽ không chút do dự nói ra, chỉ cần anh đừng dọa người như thế là tốt rồi.

“Không thích hẳn vì sao còn muốn gả cho hẳn?” Anh không hài lòng nói.

Lâm Tử Hàn dùng hai mắt đắm lệ nhìn anh, vẻ mặt vô tội nói: “Là anh bức em nói không thích anh ấy” Cô cũng không thể bởi vì bị anh hù dọa như thế thì quên việc chính đi.

“Nói như thế này là em yêu hẳn?”

“Không có sự phê chuẩn của anh em không dám nói!” Giọng nói càng thêm oan uổng tràn ra từ miệng cô.

Chết tiệt! Lãnh Phong khế nguyên rửa một tiếng, xem ra cô rất khó đối phó! Không hung hăng mà giáo huấn cô một trận căn bản cô không nhớ

rõ, dám huyền thuyên với anh như thế!

Một trận mây mưa thất thường qua đi, Lãnh Phong thoả mãn xoay xuống từ trên người cô, nhìn cô bị chà đạp không thể động đậy, dáng tươi cười tà ác liền hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Anh rất đặc ý sao?” Lâm Tử Hàn hàm chứa lệ quan sát anh, trong lòng tủi thân cực kỳ, vô duyên vô cớ lại bị anh ăn sạch sẽ, nhưng cô lại có thể còn rất thích bị bắt nạt như thế.

Lãnh Phong ôm lấy eo nhỏ của cô, nghiêm mặt nói: “Anh mặc kệ em là bởi vì lý do gì gả cho Đỗ Vân Phi, tóm lại, nếu như em còn dám chơi đùa kiểu này nữa, anh sẽ lại làm ra loại chuyện như hôm nay”.

“Anh sao có thể dã man không có đạo lý như vậy? Em thích kết hôn với ai, anh có tư cách gì quản?” Lâm Tử Hàn cả giận nói.

“Anh chính là người không có đạo lý, em không biết sao!”

Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn anh, đẩy tay anh ra từ trên giường bò xuống, không vui nói: “Em phải đi về?”

“Trở về làm gì? Tiếp tục kết hôn sao?” Lãnh Phong mỉa mai nói: “Chỉ sợ chú rể cũng đã thương tâm đến chết, bây giờ trở về có điểm đã quá muộn hay không?”

“Vân Phi...” Lâm Tử Hàn khẽ lẩm bẩm, đúng, Vân Phi hiện tại nhất định khổ sở muốn chết, mà cô lại có thể còn ở nơi này cùng người đàn ông khác phóng đảng, cô thực sự đã quá có lỗi với Đỗ Vân Phi .

“Thế nào? Đau lòng?” Anh đưa tay ra, một lần nữa ấn cô lại về giường, bàn tay ấm áp hờ hững mà chạy xuống cổ cô. Cô thoát nhìn có bộ dạng rất lo lắng cho Đỗ Vân Phi, lẽ nào cô thực sự thích hẳn sao?

Nghĩ đến điểm đó, tay anh đột nhiên dừng trên cổ cô, thật muốn có sức vặn ra, vặn từng đoạn từng đoạn cổ cô tiết mỗi hận trong lòng! Cô là của anh, vĩnh viễn đều không thể yêu người đàn ông nào khác!

Anh không dùng lực mà vặn cổ cô, mà là gắt gao ôm cô vào trong lòng, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo âu của cô, ôn nhu mở miệng nói: “Tử Hàn, không được yêu người khác, được chứ? Vĩnh viễn cũng không được”

Lâm Tử Hàn kinh sợ, nghi hoặc mà quan sát anh, làm sao lại đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy? Vừa nãy vẫn còn có bộ dạng như bị đả kích cơ mà.

Ngữ khí của anh nghe rất chân thành, cô muốn nói cho anh biết, mình cũng không yêu người đàn ông nào khác, nhưng cuối cùng cũng nhận được cũng không nói gì, bởi vì cô căn bản là không biết bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Lâm Tử Hàn lo lo lắng lắng mà tắm sạch sẽ, thay quần áo nữ hầu đưa tới, đi ra khỏi phòng tắm, bộ áo cưới hoa lệ của cô, Lãnh Phong đã sớm sai người đem đi đốt bỏ.

Một hôn lễ tốt đẹp, lại bị hủy như thế, nhưng mà, vì sao trong lòng của cô lại có một loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm đây? Lễ nào cô thực sự không muốn gả cho Đỗ Vân Phi như vậy?

Cô bây giờ phải trở về, Tiểu Thư Tuyết còn không biết ở đâu, hơn nữa, cô cũng phải đi về xử lý hôn lễ bị gây rối loạn một chút.

Tay còn chưa chạm tới cửa, cánh cửa đã bị người ta đẩy ra, nếu như không phải cô tránh mau, đầu nhất định đã sưng đỏ.

Chương 119: Sự giam cầm của ác ma

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết cười hì hì gọi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lâm Tử Hàn.

“Bảo bối, sao con lại tới đây?” Lâm Tử Hàn ngồi xổm người xuống, kinh ngạc mà đánh giá con bé, vừa định nghĩ đến cô bé, cô bé lại xuất hiện, thực sự là mẹ con liên tâm nha.

“Chú Nghị dẫn con tới” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng nói.

Lâm Tử Hàn sững sốt, nhìn Lãnh Phong ở phía sau Tiểu Thư Tuyết, nghĩ không ra anh còn quan tâm như vậy, biết cô sẽ lo lắng cho Tiểu Thư Tuyết, đưa nó đến bên người cô.

Hừ! Cô còn cảm động cái gì nha! Là anh bắt cô đến nơi đây! Còn rất không khách khí phá hủy hôn lễ của mình! Cô nên thoả mạ anh mới đúng.

“Phải mắng thì em cứ mắng chửi đi, đừng dồn ép anh gây ra tội” Lãnh Phong toàn thân màu đen một tay xỏ vào quần, tà tà tựa ở cạnh cửa, đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn thiên biến vạn hóa của cô, trên mặt toát ra dáng tươi cười tà ác.

Lâm Tử Hàn không chịu được kích động chửi ầm lên, trừng mắt với anh, nói: “Em cho anh cơ hội sửa chữa sai lầm, bây giờ mau đưa bọn em về nhà”

Lãnh Phong cũng không đem sự tức giận của cô để vào mắt: “Anh quyết định sai tới cùng...”

“Anh muốn làm gì?” Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ đánh giá anh, trải qua sự kiện cướp dâu lần này, cô đã triệt để mà tin tưởng anh thật sự là một ác ma. Đoạt hôn cướp cô dâu của cảnh sát, anh thật là to gan lớn mật nha! Trên đời này còn có chuyện gì anh không dám làm đây?

“Phong ca, em rất ngạc nhiên mà hỏi một câu, trên đời này có thứ gì mà anh không sợ đây?” Lâm Tử Hàn mỉa mai liếc anh, hỏi.

Lãnh Phong nhìn chằm chằm cô, không suy nghĩ nhiều, bình tĩnh nói: “Có”.

“Thứ gì?” Cô đột nhiên hiếu kỳ, là sư tử? Hổ? Hay là phụ nữ.

“Anh sợ em lần thứ hai chạy đi kết hôn” Lời nói khiến người ta học máu tràn ra từ trong miệng anh, anh cũng không phải đang nói đùa, trên đời này, không có thứ gì mà anh sợ hãi, nhưng anh chính là sợ cô biến mất, hoặc là bị người đàn ông khác chạm vào, bởi vì cô chỉ có thể là của anh!

Lâm Tử Hàn làm một động tác học máu, ghé vào trên chân ghế dựa ngảng đầu nhìn anh, vẻ mặt của anh cũng không giống như là đang nói đùa. Lẽ nào anh là thuộc về cái loại người thích này nói đùa khiến người khác vui cười sao?

“Cho nên từ giờ khắc này, em cứ an an tâm tâm ở chỗ này thôi, em không phải muốn từ chức sao? Anh phê chuẩn” Nghĩ đến lý do cô từ chức là vì muốn kết hôn, trong lòng Lãnh Phong không có cách nào bình ổn được, anh cũng đã biết chuyện Tiêu phu nhân đến công ty. Tuy rằng Lâm Tử Hàn vẫn không thừa nhận là bởi vì Tiêu phu nhân mới lần tránh anh, nhưng tuyệt đối cùng cái chuyện này không thoát khỏi liên quan!

Lâm Tử Hàn kinh hãi, thất thanh thét to: “Anh đây là muốn nhốt em sao?”

“Đúng vậy” Lãnh Phong lạnh lùng kiên định nói: “Chỉ có như vậy, em mới có thể ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, không phải sao?” Anh cũng không muốn cứ ba ngày thì hai ngày lại lo lắng cô có đứng lại ở cùng với Đỗ Vân Phi, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, anh vẫn nên đề phòng một chút thì tốt hơn.

“Em vì sao phải ở lại bên cạnh anh chứ? Em nhìn anh đã thấy ác cảm! Buồn nôn...”

“VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ ĐỂ EM UẤT ỨC NHẼ NẠI MỘT CHÚT” LÃNH PHONG nói xong, dặt tay Tiểu Thư Tuyết xoay người rời đi, xa xa truyền đến giọng nói cung chiều của anh: “Chú Lãnh mang cháu đi bơi có được hay không?”

“ĐƯỢC!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn đáp lại. Kẻ phản bội! Lâm Tử Hàn điên cuồng gào thét một tiếng trong lòng, chỉ có thể khóc không ra nước mắt quay lại phòng ngủ lớn ngây người.

Không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến giọng nói cung kính của nữ hầu: “Lâm tiểu thư, tiên sinh nói chị buổi trưa chưa ăn cơm, ăn trước chút điểm tâm lót dạ thôi”

“CHẾT ĐÓI CŨNG KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN ANH TA! NÉM ĐI!” Lâm Tử Hàn cắn giận mở miệng nói, nhắc đến ăn, bụng cô bắt đầu rất không chịu thua kém mà kêu lên.

Nữ hầu không dám không theo, bụng điểm tâm xoay người lui ra ngoài. Lâm Tử Hàn chán nản, sao lại đi chứ! Như thế, giọng nói của cô rất không có cốt khí: “Quay lại!”

“Lâm tiểu thư có chuyện gì không?” Nữ hầu vẫn đang cung kính lễ độ, Lâm Tử Hàn đưa tay nhón hai cái kẹo lạc, giả vờ bình thản nói: “Đi xuống đi”

Nữ hầu nhin ý cười, cúi đầu đi ra ngoài, nghĩ thầm cô gái này thực sự là quá đáng yêu!

Lâm Tử Hàn dùng hai tay trái phải làm trợ thủ nhét kẹo lạc vào trong miệng, vòng quanh hành lang gấp khúc dựa theo trong ấn tượng trong ký ức đi xuống dưới lầu, bởi vì phòng ở quá lớn, cô thật vất vả mới tìm được cầu thang để đi xuống.

Trước cửa biệt thự là một bãi biển siêu rộng lớn, sóng biển gào lên giận dữ một lần lại một lần vỗ lên bãi cát được ánh nắng mặt trời chiếu chiếu lên vàng óng ánh.

Tại một điểm xa hơn của bãi cát, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đi qua đi lại, thoạt nhìn chơi đùa rất vui vẻ. “Đi chơi cũng không bảo cho người ta” Lâm Tử Hàn bất mãn lắm bầm một tiếng, đi đến chỗ hai người đang chơi đùa vui vẻ kia.

Phân trên cơ thể Lãnh Phong đỏ trần do mặc quần tắm, bọt nước dọc theo thịt màu mạch nha của anh chảy xuống, gọi cảm lại tà mị. Lâm Tử Hàn hơi rũ mắt xuống, lại có chút không được tự nhiên.

Tuy rằng quan hệ với anh cũng đã không như trước, cũng đã rất nhiều lần nhìn thấy thân thể anh, nhưng một lần nữa nhìn thấy, vẫn có cảm giác làm cho cô mặt đỏ tim đập như cũ.

“Mẹ!” Một tiếng gọi của Tiểu Thư Tuyết phụ họa thêm, Lâm Tử Hàn hoảng sợ kêu một tiếng, tất cả nước biển ướt át chảy từ trên đỉnh đầu cô, chảy xuống mặt. Còn chưa kịp nổi cáu, liền nghe được tiếng cười to ha ha của Tiểu Thư Tuyết.

“Lâm Thư Tuyết!” Lâm Tử Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, vọt đi tới, dám đùa giỡn ngay cả mẹ của mình?

“Mẹ bắt không được con đâu!” Tiểu Thư Tuyết ướt sũng cả người cười khanh khách trốn phía sau Lãnh Phong, nhìn vẻ mặt chật vật của Lâm Tử Hàn dáng điệu thật là đắc ý.

“Mẹ còn bắt không được con sao? Lần này không chinh đồn lại con mẹ không cùng họ với con!” Không có việc gì, dù sao nó vẫn cùng họ Lâm với cô! Lâm Tử Hàn đứng ở trước mặt Lãnh Phong vươn ma chương ra với con bé, cũng không quản mình dán vào một người đàn ông có bao nhiêu bất lịch sự.

“Chú Lãnh, chú phải cứu cháu nha!” Tiểu Thư Tuyết ở phía sau Lãnh Phong kêu la, Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, quyết định giúp nó việc này Hai tay vòng qua eo nhỏ của Lâm Tử Hàn, làm cho cô càng thêm dán chặt vào mình.

“Anh buông ra” Lâm Tử Hàn đẩy đánh hai tay của anh lớn tiếng nói, dựa vào cái gì hai người bọn họ luôn luôn hợp lại bắt nạt cô chứ?

Chương 120: Tình yêu

Thấy Lãnh Phong chút ý muốn buông tay ra nào, Lâm Tử Hàn ngẩng mặt lên nhìn phía anh, đột nhiên bị nhu tình thật sâu trong mắt của anh hấp dẫn.

Anh cúi người xuống, hôn lên môi cô, một lần nữa thưởng thức hương vị thuộc về cô, hương vị kia anh vĩnh viễn đều nắm không đủ.

Lâm Tử Hàn trừng trừng hai mắt dưới thế tiến công nhu tình của anh, yếu ớt nhắm mắt lại, hai tay không tự chủ được ôm lấy tấm lưng trần của anh, thâm tình đáp lại nụ hôn của anh.

“Lại không để ý tới người ta!” Tiểu Thư Tuyệt bất mãn lắm bầm, không vui ngồi ở bãi cát tự chơi một mình.

Sau một hồi, Lãnh Phong buông môi cô ra, dừng ở vẻ mặt e thẹn của cô, cười nhẹ nói: “Em sao lại luôn luôn dễ dàng đỏ mặt như vậy?”

Lâm Tử Hàn càng thêm quẫn bách, ban ngày ban mặt cùng một người đàn ông ôm tới ôm lui, không đỏ mặt mới là lạ, anh cho rằng ai cũng giống như anh da mặt dày sao!

“Em là tới nói với anh một tiếng, em cần phải trở về” Vì không để cho mình xấu hổ chết, cô phải nhanh mà nói sang chuyện khác, thấy sắc mặt của anh lại bắt đầu thay đổi, cô vội nói: “Em đồng ý với anh, sẽ không tái giá!”

“Chuyện em đồng ý không phải vài câu có thể chân chính làm được” Lãnh Phong nhìn chằm chằm cô mĩa mai nói, trước cũng đã đồng ý với anh không trốn tránh anh, kết quả sao? Trốn dưới gầm bàn giáo đường!

“Không nên nói như vậy nha, người ta cũng có nỗi khổ” Lâm Tử Hàn mất hứng nói, làm sao lại nói cô thậm tệ như vậy!

“Em có nỗi khổ gì, nói nghe một chút?”

“Người ta thực sự phải đi về! Em cứ đi như thế, Văn Khiết nhất định lo lắng cho em” Đỗ Vân Phi nhất định lo lắng muốn chết, thương tâm muốn chết, nửa câu sau cô không dám nói ra khỏi miệng, cô cũng không muốn có thể rước lấy sự tức giận của ác ma này!

“Em xác định em có thể làm được, không có bất cứ quan hệ nào với Đỗ Vân Phi?” Lãnh Phong nhìn cô một lần nữa nói xác nhận: “Anh nói trước, hôn lễ ngày hôm nay không thành, nếu như em còn dám có quan hệ gì với hắn...”

“Anh không cần phải đe dọa em nữa! Em biết anh lợi hại!” Hơn nữa biến thái! Tên đàn ông biến thái chuyện gì đều cũng làm được!

“Biết là tốt rồi, chân trời góc biển, đời này em cũng đừng mong tròn được anh!” Lãnh Phong nói rất tàn nhẫn, cũng là nói từ trong lòng, anh chính là nghĩ như vậy!

“Em dùng cuộc sống thâm hiểm của mình đảm bảo, tuyệt đối không lấy chồng!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng hứa hẹn.

Lãnh Phong thoả mãn gật đầu, khẽ cười nói: “Hy vọng lời đảm bảo của em hữu dụng, nếu không anh sẽ cho cuộc sống thâm hiểm của em càng thêm thâm hiểm!”

Đe dọa rất dọa người! Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ rụt lùi cổ.

~~~~~

Lâm Tử Hàn dắt Tiểu Thư Tuyết đi vào sân, liền thấy vẻ mặt lo lắng của Vương Văn Khiết đang chờ ở bậc thang trước phòng, nhìn thấy cô trái tim đang treo ngược lên cuối cùng cũng rơi xuống, kinh ngạc mà đánh giá cô, nghiêm túc nói: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Văn Khiết, em cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra loại sự tình này” Lâm Tử Hàn vô tội nhìn chị.

“Quên đi, em đi vào trước đi, ngày mai nói cho chị biết là được rồi” Vương Văn Khiết chỉ gian nhà nhìn liếc Lâm Tử Hàn, nháy mắt với cô.

Trong lòng Lâm Tử Hàn lo lắng, sau khi do dự một chút đi vào phòng trong, phòng trong, các loại hoa, đồ dùng hôn lễ rơi la tả xuống đất. Cô chậm rãi đi vào phòng ngủ, nhìn Đỗ Vân Phi ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa.

Đỗ Vân Phi thấy cô trở về, trên mặt lộ ra một dáng tươi cười ôn nhu, đứng dậy yếu ớt đi về phía cô. Sau đó dắt tay cô, ôn nhu nói: “Tử Hàn, đã khuya, chúng ta về nhà thôi” Nói xong, dùng tay kia đi dắt tay Tiểu Thư Tuyết.

“Vân Phi!” Lâm Tử Hàn áy náy khẽ gọi một tiếng, rút tay nhỏ bé bị anh nắm tại bàn tay rộng lớn: “Vân Phi, xin lỗi...”

“Tử Hàn, vì sao phải nói xin lỗi với anh?” Đỗ Vân Phi sâu lắng dừng ở cô hỏi, anh thoát nhìn rất trầm tĩnh, nhưng mà, có ai biết được trong lòng của anh có bao nhiêu hoảng sợ, hoảng sợ đến run lên.

“Vân Phi, em yêu chính là Lãnh Phong, vẫn đều chỉ yêu anh ấy, cho nên em không thể giả cho anh”

“Anh biết” Đỗ Vân Phi nâng mặt cô lên, dịu dàng nói: “Không phải nói rồi sao? Anh cho em thời gian quên hẳn, mặc kệ bao lâu”

“Em quên không được anh ấy” Lâm Tử Hàn nghênh đón ánh mắt của anh, buồn bã mà lắc đầu.

Đỗ Vân Phi nóng nảy, gằn nhẹ nói: “Em không thể thích Lãnh Phong! Hắn là một tội phạm sống ở bên bờ sinh tử, một ngày nào đó hắn sẽ rơi vào lưới pháp luật”

“Em không biết! Em cái gì cũng không biết! Vân Phi, xin anh đừng nói nữa, em không muốn nghe!” Cô không muốn nghe đến lời nói kinh tâm động phách như thế, sợ hãi nghe loại lời nói như thế! Lãnh Phong trải qua

cái gì cô không rõ ràng lắm, nhưng mà, cô lại là thật tâm mà lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện!

Đỗ Vân Phi chăm chú nắm hai vai cô loạng choạng: “Tử Hàn, xin em hãy hiểu sự thực một chút có được hay không?”

“Vân Phi! Em biết là em có lỗi với anh! Nhưng mà em không muốn nghe đến anh nói anh ấy không tốt, bởi vì anh ấy ở trong lòng em vẫn đều rất tốt...”

“Em đã hết thuốc chữa!” Đỗ Vân Phi nổi giận gầm lên một tiếng, buông vai cô ra.

“Mặc kệ là kết quả gì, đều là chính em lựa chọn” Lâm Tử Hàn nức nở nói: “Vân Phi, anh trở về đi, chuyện ngày hôm nay thật sự rất xin lỗi, em không nghĩ tới sẽ xảy ra loại chuyện này”

“Lãnh Phong! Đều là Lãnh Phong kia làm hại! Anh sẽ không bỏ qua cho hắn!” Đỗ Vân Phi tàn bạo mà nói xong, xoay người đi ra ngoài. Nếu như không có hắn ta, anh và Lâm Tử Hàn đã là vợ chồng!

Chương 121: Bị đánh lần thứ N

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cuộc sống luôn luôn phải qua đi, làm cũng phải tiếp tục đi. Lâm Tử Hàn vô tình ra khỏi nhà chuẩn bị đi làm, lại ngoài ý muốn thấy thấy Tô Lâm Lâm vốn nên bay đi Ý đứng ngoài sân, vẻ mặt vẻ giận dữ nhìn mình.

Lâm Tử Hàn sững sờ, dè dặt gọi một tiếng: “Lâm Lâm”

“Cậu đưa vô sỉ này!” Tô Lâm Lâm một người cất bước tiến lên. Hung hăng tát lên mặt Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Ô... Má trái đáng thương của cô, đều nhanh bị đánh sưng phòng!

Tô Lâm Lâm chưa hết giận hướng cô rống giận: “Lâm Tử Hàn! Cậu sao lại có thể làm ra chuyện quá đáng như thế? Chuyện biến thành như vậy, cậu bảo Vân Phi biết để mặt vào đâu!?”

“Mình...” Lâm Tử Hàn muốn nói lại thôi, cô muốn nói cô không phải cố ý, nhưng mà, cô xác xác thật thật là từ chối Đỗ Vân Phi, xác xác thật thật là khiến cho anh không chịu nổi.

“Cậu không muốn lấy chồng, lúc trước lẽ ra không nên đồng ý với anh ấy! Mình đem anh ấy tặng cho cậu, nhưng cậu lại đối xử với anh ấy như vậy!?” Tô Lâm Lâm tức giận nói.

“Lâm Lâm!” Vương Văn Khiết đi tới từ phía sau vội vàng kéo Tô Lâm Lâm kích động không ngừng, nói: “Chuyện không liên quan Tử Hàn, tình huống lúc đó cậu không tận mắt thấy, không có quan hệ gì tới Tử Hàn”

Tô Lâm Lâm bỏ tay chị ra, vẫn như cũ căm tức nhìn Lâm Tử Hàn: “Vậy bây giờ sao? Bây giờ cậu không phải nên ở trong nhà Đỗ Vân Phi sao?”

“Lâm Lâm”

“Văn Khiết, chị không cần nói nữa” Lâm Tử Hàn nói với Vương Văn Khiết: “Là em có lỗi với Vân Phi, em sai rồi, em không nên nhất thời xung động đồng ý lời cầu hôn của anh ấy”

“Lâm Tử Hàn! Hoặc là cậu từ nay về sau vui vẻ cùng sống với anh ấy, hoặc là cắt khỏi cuộc sống của anh ấy!”

“Mình... Mình từ nay về sau cắt khỏi cuộc sống của anh ấy” Lâm Tử Hàn chỉ chân chờ như vậy một chút, liền nói ra miệng.

“Hy vọng cậu có thể nhớ kỹ lời cậu nói ngày hôm nay” Tô Lâm Lâm nói xong, cuối cùng sau khi liếc mắt nhìn cô xoay người rời đi, Lâm Tử Hàn làm ra loại chuyện này, cô cảm thấy bản thân không cần phải... nhường nhịn cô nữa, bằng không Đỗ Vân Phi sớm muộn có một ngày sẽ bị cô làm thương tổn đến chết!

Lâm Tử Hàn xoa má trái nóng bỏng, ngồi ở trước bàn làm việc chỉnh lý lại ngăn tủ tài liệu, Từ Nhạc Phong nhìn cô thương cảm, không có yêu cầu cô giúp đỡ, một mình đi ra ngoài làm việc.

Đương nhiên, anh là không có quên báo cáo với tổng tài đại nhân thân ái một chút chuyện bất quá.

Chân trước mới vừa đi, Tiêu Ký Phàm liền xuất hiện ở trước mặt cô, đánh giá má trái sưng đỏ của cô, đè xuống cảm giác đau lòng, dùng khẩu khí cực kỳ không có nhân tình nói: “Em lại trêu chọc ai?”

“Không trêu chọc ai, sáng sớm hôm nay thức dậy nhớ tới chuyện thiếu đạo đức hôm qua làm, tức giận rất nhiều thương bản thân một cái tát” Lâm Tử Hàn tức giận nói, cô đời này thì xung khắc với phụ nữ ! Khắp nơi luôn nhận được cái tát.

“Lần sau khi người khác muốn đánh em, chủ động dang má phải lên, cho má trái thời gian bảo dưỡng một chút” Giọng nói tà mị rất tự nhiên nhẹ

nhàng đi ra từ miệng anh .

Lâm Tử Hàn chán nản, trừng mắt với anh, anh thật đúng là có lòng đồng tình nha! Nếu như không phải bởi vì anh, cô có bị tát thành như vậy không?

“Hình như em mỗi một lần chịu đòn, đều là anh tạo thành mà?”
Lâm Tử Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói, còn có mặt mũi ở chỗ này nói móc cô?

Thẹn ý hiện lên vẻ mặt đẹp trai của Tiêu Ký Phàm, anh đi tới từ bên cạnh bàn làm việc, bóp thuốc mỡ, dùng ngón trỏ chạm lên mặt cô, nhẹ nhàng xoa tới.

Thân thể Lâm Tử Hàn vô ý thức tới gần, loại động tác thân mật tiếp xúc này bị đồng nghiệp thấy không tốt. Tiêu Ký Phàm lãnh đạm liếc nhìn cô, nói: “Yên tâm đi, thuốc này là dùng riêng cho em, không có bôi qua chân”

Còn dùng riêng cho cô chứ, Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa văng ra, nhưng rất nhanh liền bị nhu tình của anh chinh phục. Hóa ra anh là đặc biệt vội tới đưa thuốc cho cô, anh sao phải đối với mình tốt như vậy? Khiến cho cô muốn oán hận anh đều hận không nổi.

“Cảm ơn anh” Cô cảm kích quan sát anh.

Tiếng cảm ơn này của cô chỉ biết khơi mào sự không hài lòng của Tiêu Ký Phàm, cái gì mà không cần giúp đỡ, bởi vì anh rất không thích nghe đến lời nói xa lạ như vậy từ miệng cô nói ra.

“Sau này khi em muốn cảm ơn anh, chỉ cảm ơn trong lòng là được”
Tiêu Ký Phàm lạnh lùng mở miệng nói.

Cảm ơn ở trong lòng, đó có ý gì, Lâm Tử Hàn đương nhiên biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì, nhưng mà cô vẫn còn không có thói quen thân cận với thân phận tổng tài của anh. Anh lúc này, làm cho cô cảm thấy mình

rất đê tiện, dù sao anh thiếu chút nữa chính là vị hôn phu của Duẫn Ngọc Hân.

Nhớ tới Duẫn Ngọc Hân, Lâm Tử Hàn đứng lên nói: “Tổng tài, anh đi về trước đi, em muốn làm việc” Duẫn Ngọc Hân chắc chắn đặt đầy cơ sở ngầm bên cạnh cô, thấy Tiêu Ký Phàm giúp cô xoa thuốc như vậy, không tức điên mới là lạ!

Tiêu Ký Phàm nhìn cô, lập tức gật đầu: “Anh đi cũng được, thời gian tan ca chờ anh, biết không?”

“Đã biết” Mỗi lần cô đồng ý chuyện gì đều rất lớn tiếng, thế nhưng không có mấy lần làm được.

Chờ anh mới là lạ! Thời điểm mới vừa mới tan ca, Lâm Tử Hàn liền lấy túi xách lên chuồn mất. Không phải là bởi vì cô không muốn, thật sự là mấy ngày nay trong lòng rất mâu thuẫn, căn bản không có tâm tư nói chuyện yêu đương!

Đỗ Vân Phi nhiều ngày an tĩnh cuối cùng một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Lâm Tử Hàn, sau khi trải qua sự kiện kia, trên mặt của anh có thêm một loại gọi là ưu thương.

Loại này, cuối cùng có thể làm cho trong lòng Lâm Tử Hàn càng thêm khó chịu, đều là bởi vì cô mới có thể biến thành như vậy.

“Ba ba Đỗ, con rất nhớ ba nha” Tiểu Thư Tuyết nhào vào trong lòng của anh, rất xun xoe reo lên.

“Đúng không? Ba ba Đỗ cũng nhớ Tiểu Thư Tuyết” Đỗ Vân Phi bế thân thể nhỏ bé của con bé lên, cười đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn quýnh lên, đuổi theo: “Vân Phi, anh muốn dẫn nó đi đâu?”

Đỗ Vân Phi xoay người lại nhìn cô, cười khỏ nói: “Tử Hàn, anh chỉ là giống thường ngày đưa nó đi ra ngoài chơi, em sao lại khẩn trương thành

như vậy?”

Chương 122: Mưu kế của Đỗ Vân Phi

“Ặc , em không phải khản trương, chỉ là...” Lâm Tử Hàn không được tự nhiên ha ha cười nói.

“Tử Hàn, chúng ta đã lâu không cùng ra ngoài chơi” Đỗ Vân Phi có chút van nài trông mong nhìn cô, Lâm Tử Hàn biết tâm tư của anh, sững sờ đứng tại chỗ do dự. Hiện tại đi ra ngoài cùng anh tựa hồ không quá thích hợp, nhưng mà, nếu như từ chối anh...

“Mẹ, mau lên!” Tiểu Thư Tuyết giục, cảm thấy chơi là chuyện nó vui sướng nhất, quản gì đến các trạng thái của người lớn lúc đó là cái gì, không có quan hệ gì tới nó!

Lâm Tử Hàn nhìn ánh mắt hưng phấn của Tiểu Thư Tuyết, nhìn nhìn lại biểu tình chờ đợi của Đỗ Vân Phi, không thể làm gì khác hơn là đi theo, lên xe Đỗ Vân Phi đỗ trước sân.

Đỗ Vân Phi và Lâm Tử Hàn mỗi người nắm một tay Tiểu Thư Tuyết, đi vào khu vui chơi của trẻ em, nhìn Tiểu Thư Tuyết chơi như điên như dại, trên mặt không tự giác lộ ra nụ cười.

Nếu như có thể như vậy qua hết cả đời, thì tốt biết bao nhiêu! Đỗ Vân Phi nhìn Lâm Tử Hàn bên cạnh, loại nguyện vọng này, tựa hồ đã không có khả năng.

Muốn mộng tưởng trở thành sự thật, chỉ có nhanh bắt Lãnh Phong thu vào lưới pháp luật, nhưng mà, việc này cũng không phải dễ dàng như vậy, Lãnh Phong, thật sự là quá mức thần bí.

“Tử Hàn, em và Lãnh Phong hiện tại ở chung phải không?” Trên bàn cơm, Vân Phi mỉm cười hỏi. Lâm Tử Hàn sững sốt, có chút kinh ngạc

mà nhìn anh, anh sao lại đột nhiên hỏi về Lãnh Phong? Hơn nữa chỉ dùng khẩu khí yên trầm tĩnh như vậy để hỏi.

Đỗ Vân Phi nhìn biểu tình kinh ngạc của cô, ôn nhu cười nói: “Anh đã nghĩ thông suốt, dưa hái xanh không ngọt, chuyện tình cảm phải thuận theo tự nhiên mới tốt”

“Anh không trách em?” Lâm Tử Hàn dè dặt hỏi thăm, nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt?

Đỗ Vân Phi lắc đầu: “Anh cho tới bây giờ sẽ không có trách em, anh không nên ngăn em yêu Lãnh Phong, không nên biết rõ em yêu anh ta còn muốn em kết hôn với mình”

“Cám ơn anh, Vân Phi” Lâm Tử Hàn cảm động nhìn anh, chỉ cần anh nghĩ thông suốt là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

“Chúng ta vẫn giống như trước, vẫn là bạn tốt, được chứ?” Đỗ Vân Phi xòe bàn tay ra, phủ lên bàn tay nhỏ bé của cô, thật thà nói.

Lâm Tử Hàn ra sức mà gật đầu, đây là điều cô hy vọng nhất nha, làm bạn tốt giống như trước! Sự mừng rỡ của cô, lại làm cho Đỗ Vân Phi càng thêm đau lòng. Anh nhin xuống một bụng đau lòng, tiếp tục nói: “Cho nên, anh hiện tại chỉ lấy thân phận bạn tốt quan tâm em, bởi vì anh biết Lãnh Phong là một nhân vật rất nguy hiểm”

“Em và anh ấy... rất tốt” Lâm Tử Hàn thấy anh quan tâm, cảm động ở trong lòng.

“Anh ta đối xử tốt là với em anh an tâm rồi” Đỗ Vân Phi buông mắt xuống, trong đầu đang đang suy tư kế tiếp nên nói cái gì: “Anh ta vẫn rất ít khi lộ diện trước mặt công chúng, có lẽ là đang tìm tìm Ngôi sao thiên thần”

“Bọn họ còn chưa tìm được Ngôi sao thiên thần sao? Vật kia rốt cuộc có gì đặc biệt hơn người? Tất cả mọi người lại liều mạng tìm nó” Chỉ là một viên kim cương thôi, người có tiền như Tiêu Ký Phàm, mua bao nhiêu mà không nổi?

Đỗ Vân Phi nhú mào, cân nhắc một chút mở miệng nói: “Cụ thể anh cũng không biết” Khi đang nói chuyện thì chạm vào tay Lâm Tử Hàn, nghiêm mặt nói: “Tử Hàn, em có thể giúp anh một chuyện hay không?”

Lâm Tử Hàn cả kinh, rút tay bị anh nắm: “Anh muốn em giúp anh cái gì?”

Đỗ Vân Phi nhìn liếc tay trống rỗng, buồn bã nói: “Cảnh sát tuy rằng một mực truy tìm tung tích Ngôi sao thiên thần, lại ngay cả nó rốt cuộc có ảo diệu gì, thế nào cũng không tìm ra, anh muốn biết nó rốt cuộc là thứ gì”

Lâm Tử Hàn bật cười dùng ngón trỏ chỉ mình: “Vân Phi, anh tìm nhầm người rồi? Em ngay cả Ngôi sao thiên thần bộ đáng gì nữa cũng không biết, làm sao có thể biết nguồn gốc hay bí mật của nó?”

Đỗ Vân Phi cười nói: “Em muốn biết còn không dễ dàng sao? Trong tay Lãnh Phong có một phần tư liệu về Ngôi sao thiên thần, bên trong ghi lại cụ thể bí mật và nguồn gốc của Ngôi sao thiên thần”

Anh không nói cho cô, bên trong còn ghi cụ thể lại tất cả phong ba những năm gần đây Ngôi sao thiên thần gây nên, bao gồm hành vi phạm tội trùng trùng của Lãnh Phong.

“Anh muốn em đi theo Lãnh Phong lấy tư liệu của Ngôi sao thiên thần?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nhìn anh, Lãnh Phong luôn luôn không thích cô hỏi đến chuyện viên kim cương, làm sao có thể cho cô tư liệu?

Đỗ Vân Phi lắc đầu: “Em ở cùng anh ta thì đã rõ ràng, anh ta khẳng định sẽ không cho em, nhưng mà em có thể cầm bản gốc tài liệu lên photo một phần đi ra, cũng có thể trong máy vi tính lưu trữ, em chỉ cần dùng USB copy ra là được”

“Như vậy không được, quên đi, chúng ta không nên biết rằng thì tốt hơn” Muốn cô đi trộm thứ gì đó của Lãnh Phong, cô dù sao vẫn cảm thấy làm như vậy không tốt, hơn nữa bị Lãnh Phong phát hiện, không tiêu diệt cô mới là lạ.

Đỗ Vân Phi vỗ vỗ tay cô an ủi: “Chỉ là một phần tư liệu về kim cương, không có ảnh hưởng gì tới anh ta, anh thật sự rất muốn biết Ngôi sao thiên thần là thứ gì, em giúp anh đi mà”

Lâm Tử Hàn nhìn vẻ mặt van nài trông mong của anh, gắng gượng gật đầu một cái: “Để em xem xem, nếu có cơ hội, anh giúp anh photo một phần”

“Thật tốt quá, cảm ơn em” Đỗ Vân Phi thoải mái nói, chỉ cần biết Lãnh Phong từng nay làm qua cái gì, anh chỉ cần đi tìm chứng cứ là được.

“Vật kia thực sự không ảnh hưởng tới Lãnh Phong?” Lâm Tử Hàn lo lắng xác nhận nói, cô cũng không quên, anh là cảnh sát, cục diện cùng Lãnh Phong là thế bất lưỡng lập. (không đứng chung với nhau được, đối nghịch với nhau – hay tương tự như câu “không đội trời chung”)

“Đương nhiên không có, chỉ là giới thiệu một phần tư liệu Ngôi sao thiên thần mà thôi” Đỗ Vân Phi lộ ra bộ dạng tùy ý, cười giả dối.

“Đúng không?”

“Tử Hàn, anh lừa em khi nào chưa?”

Hình như là không có lừa dối, Lâm Tử Hàn lúc này mới gật đầu, vui đầu dùng đũa gấp đồ ăn.

Đỗ Vân Phi cũng trầm mặc, nếu như Lâm Tử Hàn có thể giúp anh việc này, thì thật là thật tốt quá. Tư liệu của Ngôi sao thiên thần, chắc hẳn cô cũng xem không hiểu, cho nên anh không cần phải lo lắng cô sẽ bởi vì phát hiện dị thường mà không giao cho mình.

Chương 123: Si tình

Đỗ Vân Phi nhìn Tô Lâm Lâm đứng ở cửa, có chút mất tự nhiên để cô vào trong nhà, anh đương nhiên biết cô tại sao tới, bởi vì anh không phải kẻ ngu si, Tô Lâm Lâm yêu anh sâu đậm như vậy anh không có khả năng không cảm thấy.

“Vân Phi, Tử Hàn đối với anh như thế, vì sao anh vẫn còn không ra buông cậu ấy ra?” Tô Lâm Lâm đi thẳng vào vấn đề hỏi, Lâm Tử Hàn làm ra loại chuyện này với anh, anh lại giống người vô sự, mang theo cô và Tiểu Thư Tuyết cùng đi ra ngoài chơi như xưa, người bình thường đều không có khả năng khoan dung đến như vậy?

“Bởi vì anh thực sự rất yêu cô ấy” Đối với chất vấn của cô, Đỗ Vân Phi chỉ cười khò.

“Dù cho yêu cậu ấy, cũng không nên để mình bị cậu ấy thương tổn như thế chứ?” Tô Lâm Lâm chạy đến trước mặt anh, hai tay nắm lấy cánh tay anh nghiêm mặt nhìn anh.

Đỗ Vân Phi hơi tránh tay cô: “Lâm Lâm, anh biết mình đang làm cái gì”

“Nhưng mà em nhìn thấy anh bị đùa bỡn như vậy, trong lòng em khó chịu!” Tô Lâm Lâm khẽ nói, trên mặt Đỗ Vân Phi hiện lên một tia kinh ngạc, anh kinh ngạc không phải cô thích anh, mà là, cô cuối cùng nói ra tình cảm của mình với anh.

Bản thân Tô Lâm Lâm cũng sững sốt, nhiều năm như vậy cũng không dám lộ tình cảm ra ngoài, ngày hôm nay lại nhất thời kích động chạy đến đây, còn chính miệng nói ra lời như thế với anh!

Nếu cũng đã nói trắng ra, như vậy cô có đúng là có thể quang minh chính đại mà yêu anh, quan tâm hay anh không? Không cần giống như trước len lén mà nhìn anh vui vẻ hoặc là thương tâm như vậy.

“Không sai, Vân Phi, em chính là yêu anh, so với anh yêu Tử Hàn yêu còn sâu đậm hơn...” Cô thâm tình nhìn anh cúi đầu mở miệng nói.

Chân tình của cô khiến Đỗ Vân Phi có chút luống cuống, áy náy né tránh ánh mắt nóng bỏng của cô, nói: “Lâm Lâm, em đã biết, anh yêu chính là Tử Hàn”

“Nhưng mà Tử Hàn cậu ấy không thích anh mà, cô ấy từ chối anh!”

“Đây là ngoài ý muốn!” Đỗ Vân Phi hỏn hển đề cao âm lượng: “Nếu như không phải Lãnh Phong xuất hiện, anh và Tử Hàn đã là vợ chồng!” Nhắc tới Lãnh Phong, anh lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đem anh thu vào lưới pháp luật.

Tô Lâm Lâm học anh đề cao âm lượng, nói: “Anh đừng ở chỗ này lừa mình dối người, Lâm Tử Hàn bây giờ trở về, nhưng mà cậu ấy cũng không đồng ý làm vợ của anh, cậu ấy căn bản là yêu người đàn ông đã cướp dâu kia!”

Tử Hàn yêu Lãnh Phong, anh đương nhiên biết, có lẽ anh nói như thế này thật là đang lừa mình dối người thôi, khi cha sứ hỏi Lâm Tử Hàn có đồng ý lấy anh hay không, sự do dự của Lâm Tử Hàn cũng đã thật sâu làm tim của anh đau đớn.

Cô đồng ý lời cầu hôn của anh, vốn là bởi vì hành động theo cảm tình mới đồng ý.

“Em cho rằng trái tim anh nên làm cái gì bây giờ đây?” Anh buồn bã nhìn cô.

Tô Lâm Lâm kéo tay anh, thật thà nói: “Quên cậu ấy! Cậu ấy căn bản là không hiểu phải quan tâm anh, không hiểu phải lo lắng cảm thụ của anh không phải sao?”

Quên? Nói dễ vậy sao, yêu sâu đậm một người, nói quên là có thể quên được sao?

“Vân Phi, em khuyên anh như vậy, cũng không phải vì mình, thật sự là bởi vì nhắc tới cách làm của Lâm Tử Hàn thật là khiến cho trái tim người ta băng giá, thay anh cảm thấy khổ sở”

“Anh biết” Đỗ Vân Phi vỗ vỗ tay cô: “Cám ơn sự quan tâm của em, em yên tâm đi, anh tự biết làm thế nào”.

Người bình thường đều nghe được ra anh đây là đang nói cho có lệ, Tô Lâm Lâm buồn bã rũ tay xuống, xoay người đi ra ngoài, cô cảm thấy bản thân có điểm quá mức đa tình, người ta căn bản là không yêu mình!

[[---. -----]]

“Ngôi sao thiên thần...” Lâm Tử Hàn một đường mặc niệm đi qua phòng làm việc của Lãnh Phong, trên tay của anh thật sự có tư liệu về Ngôi sao thiên thần sao? Mặc kệ, đi tìm rồi nói, đi tiếp, cô bước nhanh hơn.

Dưới mọi tình huống, Lãnh Phong đều là không cho cô tới gần phòng làm việc, nhưng cô là người trời sinh lòng hiếu kỳ lớn, càng không cho cô đi chỗ nào cô càng thích đi.

Đi thông qua hành lang thư phòng chỉ có mấy đèn tường là sáng lên, một mảnh mờ mịt, đã muộn thế này, anh hẳn là không có ở bên trong thôi? Lâm Tử Hàn đang suy nghĩ, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói đậm mạc của một người: “Lâm tiểu thư! Cô đang làm cái gì?!”

Lâm Tử Hàn bị giọng nói này làm cho hoảng sợ, mạnh mẽ quay đầu lại, liền thấy A Nghị mặt không chút thay đổi nhìn mình chăm chăm, dưới ánh đèn mờ nhạt, sắc mặt của anh ta dọa người.

“Ừc...” Lâm Tử Hàn xấu hổ cười gượng hai tiếng, không được tự nhiên mở miệng nói: “Tôi... Tôi chuẩn bị đi tìm Phong ca tán gẫu nói chuyện phiếm”

Mặt A Nghị vẫn không chút thay đổi như cũ mà nhìn chăm chăm cô, cũng không mở miệng nói, Lâm Tử Hàn bị anh nhìn trong lòng sợ hãi, lần thứ hai cười gượng hai tiếng mở miệng nói: “Anh Nghị, nếu không thì chúng ta nói chuyện phiếm đi”

Khóe miệng A Nghị giật giật, lạnh lùng nói: “Hai người từ từ mà trò chuyện, tôi về trước đi ngủ” Nói xong xoay người rời đi.

“Đi thông thả...” Lâm Tử Hàn h giương giọng nói với cái bóng của an, đưa tay vỗ vỗ trái tim bị anh dọa cho sợ hãi, nặng nề thở hắt ra.

Đã muộn thế này anh ta sao lại đây? Lòng Lâm Tử Hàn sinh nghi, nâng bước tiếp tục đi đến phòng cuối cùng.

Ánh đèn mờ tràn ra từ trong thư phòng, bắn ra hành lang gấp khúc, hóa ra Lãnh Phong còn đang ở thư phòng! Lâm Tử Hàn luồn đầu nhỏ vào khe cửa, một chút liền tiếp xúc ánh mắt cười như không cười của Lãnh Phong.

Cô sững sốt, không nghĩ tới anh nhanh như vậy thì phát hiện ra mình, không thể làm gì khác hơn là thoải mái đứng thẳng người, hi hi cười nói: “Phong ca, đã muộn thế này còn không ngủ, em mang cà phê tới cho anh”

Lãnh Phong liếc mắt nhìn hai tay trống rỗng của cô, cau mày nói: “Cà phê đâu?”

“Cà phê?” Lâm Tử Hàn nhìn tay trống không của mình, giả vờ nghi hoặc nói: “Kỳ quái, vừa nãy rõ ràng ở trên nha! A... , nhất định là quên ở phòng bếp, em sẽ đi bung đến ngay bây giờ ” Nói xong xoay người muốn chạy trốn.

Chương 124: Trộm cướp thất bại

“Lâm Tử Hàn!” Một tiếng gầm điên cuồng truyền ra từ trong thư phòng, phía sau lưng Lâm Tử Hàn cứng đờ, xoay người lại nhìn anh nổi giận. Lẽ nào không ai nói cho anh biết sao? Tức giận rất dễ đoán mệnh!

Lãnh Phong liếc cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em lại đây cho anh!”

Lâm Tử Hàn không dám chậm trễ, do dự bước tới trước mặt anh, nhìn lên một chút mà thôi, không cần phải nổi giận như vậy chứ?

Lãnh Phong đưa tay, chạm vào cánh tay của cô cố sức kéo, Lâm Tử Hàn liền thẳng tắp ngã vào lòng anh. Trán chạm vào ngực anh, đau nhức nhất thời khiến mắt cô hiện lên ngôi sao.

Cô chật vật bò ra từ trong lòng anh, bụng trán đau đớn không ngớt, chột dạ không dám nhìn tới mặt của anh.

Lãnh Phong ôm cô yên ổn tiến vào trong lòng, nhìn chăm chú khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, lạnh lùng nói: “Lẽ nào trong mắt em, anh là một người ngu ngốc sao?”

“Anh ở trong mắt em chính là một vị thần” Lâm Tử Hàn quan sát anh nghiêm trang nói.

Còn dám ba hoa với anh!? Lãnh Phong cảm thấy sự nhẫn nại của mình sắp đến cực hạn, thật sợ mình lại nhất thời kích động chém chết cô!

“Vậy sao em còn dùng những lời nói dối ngu ngốc này tới lừa gạt anh?” Lãnh Phong cương chế kích động muốn bóp chết cô, cắn răng nói. Vừa rồi bà vú đã nói với anh hành tung quái dị của Lâm Tử Hàn, anh rất ngạc nhiên xem cô muốn làm gì.

“Đây là lời nói dối thiện ý” Lâm Tử Hàn tồ tẹt không biết xấu hổ nói.

“Nói, em lén lút rút cuộc muốn làm gì?”

Lâm Tử Hàn giãy dựa thân thể, tại trong lòng ngực của anh tìm một vị trí thư thái, giả vờ mềm mại nói: “Người ta chỉ là nhớ anh thôi”

Lời nói dối này quả nhiên đủ lực sát thương, đã thành công giảm lửa giận trên mặt Lãnh Phong đi phân nửa, cô nói chưa hẳn là thật tâm, nhưng anh nghe lại vẫn đang cảm thấy dễ nghe, hai bàn tay kìm chặt lưng áo cô không tự giác cũng thả lỏng.

Lâm Tử Hàn thấy hiệu quả quả không tồi, vội mở miệng lần thứ hai nói: “Thêm nữa, em có thể làm được cái gì, ngoại trừ gây sự, quấy rầy anh một chút, cũng làm không ra đại sự gì”

“Đúng không?” Lãnh Phong cau mày, nhìn vẻ mặt vô hại của cô.

Lâm Tử Hàn gật đầu, cũng len lén lưu ý ánh mắt của anh, bị anh phát hiện tâm tư của mình thì xong, may là, hiện nay xem ra anh cũng không có hoài nghi cái gì, xem ra cô phải tìm một thời gian khác mới được.

Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, cúi người liền muốn hôn môi cô, Lâm Tử Hàn đưa tay, lấy ngón tay ngăn môi anh lại, vui cười nói: “Phong ca, anh đúng là có thể thay đổi mọi bộ dạng nha”

Lãnh Phong bắt hạ cô, tức giận nói: “Anh cũng không phải thần tiên!”

“Nhưng mà bộ dạng của anh bây giờ rất đẹp trai, cũng không thể giúp em cũng biến dạng, em muốn biến thành Trương Mạn Ngọc là được rồi” Lâm Tử Hàn kích động nói.

“Biến em thành Dương quý phi có được hay không?” Lãnh Phong mỉa mai nói, cô cho rằng dịch dung là chuyện dễ dàng như vậy, là chuyện đùa sao?

“Nếu không thì anh biến em biến thành một tuyệt thế mỹ nữ cũng được nha” Tốt nhất xinh đẹp hơn Duẫn Ngọc Hân! Lâm Tử Hàn không

phát hiện anh không hài lòng, tiếp tục nói to mồm tưởng hảo huyền của mình.

Lãnh Phong bị khuôn mặt tươi cười phấn khởi của cô mê hoặc, lấy tay chạm lên mặt cô, ôn nhu nói: “Em đã rất đẹp, không cần thay đổi nữa”

Mặt Lâm Tử Hàn hơi đỏ lên, anh là lần đầu tiên khen cô, quả nhiên so với lúc mắng cô êm tai hơn, chỉ bất quá lại làm cô cảm thấy không chịu nổi mà thôi.

Thật khó thấy được thời khắc cô nhu mì, khéo môi Lãnh Phong khẽ nhếch, lộ ra một dáng tươi cười mông ảo, đáy mắt thẳng tắp. Lâm Tử Hàn bị nụ cười của anh mê hoặc, thế cho nên khi nụ hôn của anh hạ xuống đều đã quên phải quản chế.

Lãnh Phong hôn môi cô rất sâu, mặt của cô, sau một lúc hôn, cuối cùng không chế không được bản thân, ôm lấy thân thể của cô đi đến phòng ngủ.

////////[[^.~]]\\\\\\

Sáng sớm, sau khi cho người đưa mẹ con Lâm Tử Hàn đi, Lãnh Phong xoay người đi vào trong phòng, lại ở cạnh cửa thấy thân ảnh A Nghị, anh hơi ngáy ra một lúc, nhìn cậu ta hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nếu không có việc gì, A Nghị chắc là không biết xuất hiện ở trước mặt anh.

“Thủ lĩnh, lẽ nào anh không cảm thấy hành vi của Lâm tiểu thư thật quái dị sao?” A Nghị quan sát anh thật thà nói.

“Hành vi của cô ấy cho tới bây giờ không có bình thường qua” Lãnh Phong không lưu tâm nói, ngày nào mà cô bình thường, anh mới hẳn là cảm thấy kỳ quái.

A Nghị buông mắt xuống, nhắc nhở nói: “Lâm tiểu thư gần đây rất thân cận với Đỗ Vân Phi, không có việc gì cũng bắt đầu thích chạy qua

đây”

Lãnh Phong sững sờ, quan sát cậu ta. Lâm Tử Hàn và Đỗ Vân Phi rất thân cận? Cô lại còn dám thân cận với hắn? Nhưng còn cố gắng thân cận với anh

Thích chạy qua đây thật ra có điểm ngoài dự liệu của anh, ở công ty luôn luôn trốn tránh anh như ôn thần, hai ngày nghỉ lại có thể còn chủ động yêu cầu đến đây chơi.

Chuyện này, có chuyện sao? Cô và Đỗ Vân Phi trước đó có vấn đề gì? Nếu có hẳn là nên sớm hành động mới đúng.

“Thủ lĩnh cẩn thận một chút vẫn tốt” A Nghị thấy anh giác ngộ, biết anh đã nghe đi vào lời của mình, nói chung, anh cảm thấy Lâm Tử Hàn rất có chuyện.

Lãnh Phong gật đầu một cái, nói: “Tôi đã biết”

A Nghị không thèm nhắc lại, xoay người lui xuống.

////[[^.~]]\\\\

Xe bình ổn đi trên đường quốc lộ ven núi, Lâm Tử Hàn và Tiểu Thư Tuyết một đường hát vang như giết heo, bộ dạng rất vui sướng.

“Hai vị đại ca, các anh có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Lâm Tử Hàn hảo tâm nói với hai vị mặc trang phục vệ sĩ nói, lái xe lâu như vậy, khẳng định mệt chết đi thôi.

Hai người đàn ông mặc đồ đen đồng thời lắc đầu, vẫn không nói, dọc theo đường đi bọn họ ngay cả nửa câu nói cũng không nói qua.

Chương 125: Bị bắt

Không đợi hai người đàn ông kia lắc đầu, phía trước đột nhiên có một chiếc xe chuyển hướng, trực tiếp chắn ngang đường, người đàn ông mặc đồ đen phanh khẩn cấp, khẽ kêu một tiếng: “Xong!”

“Mau lui lại!” Một người đàn ông mặc đồ đen khác vội la lên, khi tài xế đang muốn rút lui, phát hiện phía sau cũng bị ngăn lại

“Xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Tử Hàn tuy rằng không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ra được nhất định có chuyện gì xảy ra.

“Lâm tiểu thư, nằm sấp xuống ngay” Một người đàn ông mặc đồ đen trong đó quay đầu lại ra lệnh, cửa hai xe trước sau đồng thời mở ra, mười mấy gã đàn ông dùng súng nhanh chóng bước ra xe.

“Đây rõ ràng giữa ban ngày, còn có sơn tặc?” Lâm Tử Hàn cả kinh kêu lên, trời ạ, cô sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

“Mẹ, sơn tặc là cái gì nha?” Tiểu Thư Tuyết hiếu kỳ nói.

Lâm Tử Hàn kinh sợ mà nhìn chằm chằm những gã đàn ông dùng súng đang vây tới bên người cô, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái thuận miệng nói: “Chính là loại người chuyên môn bắt trẻ con nấu canh ăn”

Tiểu Thư Tuyết sợ hãi, rút lui cổ khóc lên: “Mẹ, con không muốn bị bắt đi nấu canh”

Lâm Tử Hàn tức giận liếc nhìn con bé một cái: “Yên tâm đi, loại thứ phẩm như con, không ai nuốt trôi” Nói xong vỗ vỗ hai vị vệ sĩ ngồi phía trước, lo lắng nói: “Đại ca, các anh có thể hợp lại qua bọn họ không?” Thủ hạ của Lãnh Phong đều rất lợi hại, cô hẳn là không cần lo lắng thôi?

Nhưng mà, đối phương nhiều người như vậy, coi như là thần cũng đánh không lại thôi?

Chỗ xe Lâm Tử Hàn bị những gã đàn ông dùng súng bao vây thành vòng tròn, tài xế không thể không hạ cửa sổ, liệu chết nhất định là không có khả năng, cô muốn biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

Hai vị vệ sĩ vừa mới dùng súng nhắm đối phương, đối phương lại theo chân bọn họ cùng một thời gian dùng súng nhắm ngay đầu bọn họ. Bên cạnh một gã đàn ông đeo kính râm ngồi ở ghế sau, cung kính nói: “Lâm tiểu thư, mời theo chúng tôi đi một chuyến”

Lâm Tử Hàn co rúm lại một chút, cuống quýt lắc đầu: “Tôi không muốn!” Hóa ra mục tiêu của bọn họ là cô, khẳng định lại là bởi vì kim cương, không cần phải nói, ngoại trừ cái này không cái khác.

“Lâm tiểu thư, mời theo chúng tôi đi một chuyến” Đối phương đề cao âm lượng, có chút lo lắng nhìn hai bên đường, tuy rằng nơi này là đường quốc lộ ven núi, xe lui tới ít, nhưng ở lâu thêm một phút nhiều thêm một phần nguy hiểm!

“Tôi không có kim cương, các người bắt tôi đi cũng vô dụng!” Lá gan của Lâm Tử Hàn to thêm nói.

Gã đàn ông dùng súng không nhin được mà vươn cánh tay, kéo thân thể Lâm Tử Hàn ra ngoài cửa xe, hai vị vệ sĩ muốn ra tay ngăn lại, trên đầu lại bị nhắm nhiều hơn hai khẩu súng.

“Các người đang làm gì đó?!” Lâm Tử Hàn hỗn hển kêu la, ban ngày ban mặt cường đoạt phụ nữ? Thiên hạ còn có vương pháp hay không?

Gã đàn ông không để ý tới sự la hét giãy dụa của cô, một tay nhắc cô nhét vào một chiếc xe màu đen.

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết bị dọa đến oa oa khóc lớn lên.

Lâm Tử Hàn thấy tài xế khởi động xe chuẩn bị rời đi, khẩn trương, kêu lên: “Các người muốn mang tôi đi đâu? Con gái của tôi, các người không thể làm hại con của tôi...!”

Gã đàn ông dùng súng do dự một chút, đi qua hướng Tiểu Thư Tuyết, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó, đưa đến bên người Lâm Tử Hàn.

“Các người là lũ thổ phỉ!” Lâm Tử Hàn gắt gao ôm Tiểu Thư Tuyết vào trong ngực, khóc to. Bọn họ rốt cuộc muốn mang cô đi nơi nào? Có thể giết cô diệt khẩu hay không?!

Xe nhanh chóng cách rời hiện trường, phóng nhanh trên đường quốc lộ ven núi, hướng xe đi, là nơi Lâm Tử Hàn cho tới bây giờ cũng chưa hề đi qua. Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, Lâm Tử Hàn càng thêm lo lắng.

Xe chạy sau một hồi, bắt đầu dần dần giảm tốc độ, vào một tòa nhà lớn thoát nhìn tương đối cổ, sau khi đi qua một rừng thông xanh thẫm, cuối cùng dừng lại trước sảnh chính.

Một gã đàn ông đồng dạng mặc đồng phục đứng ở bên cạnh đi tới, mở cửa xe, đồng thời cung kính nói: “Lâm tiểu thư, mời xuống xe thôi”

“Các người bảo tôi lên xe thì lên xe, bảo tôi xuống xe thì phải xuống sao? Tôi đây không phải thật mất mặt!? Ôi... Ôi...” Lâm Tử Hàn oa oa kêu to để thêm can đảm, nói còn chưa xong, liền bị người ta cung kính rồi lại không chút nào ôn nhu mà “Mời” xuống xe.

Đáng ghét! Lâm Tử Hàn thoá mạ trong lòng, đỡ lấy cửa xe đứng thẳng người.

“Mẹ, ở đây thật xinh đẹp” Tiểu Thư Tuyết vừa mới chịu kính hách, lại sinh động lên, hiếu kỳ đánh giá tòa nhà lớn xinh đẹp phong cách cổ xưa này.

“Mời Lâm tiểu thư” Gã đàn ông mặc đồng phục làm một thủ thế “mời” với cô, Lâm ca đề cho bọn họ đem Lâm Tử Hàn bắt tới, tuy rằng bọn họ không biết ông ta vì sao phải làm như vậy, nhưng câu cuối cùng ông ta

nói kia: *Đừng làm tổn hại cô ta*. Hấn cũng nhớ ở trong lòng, xem ra Lâm ca cũng không có ý muốn đả thương Lâm Tử Hàn, hấn đương nhiên cũng không thể xằng bậy.

Lâm Tử Hàn tuy rằng không cam lòng, người dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu, cô không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn theo sau gã đàn ông kia vào nhà.

Nhà của kẻ có tiền chẳng qua cũng chỉ như thế, xa xỉ, hào hoa, cho nên, Lâm Tử Hàn cũng không có bao nhiêu hứng thú với tòa biệt thự hoàng cung này.

Theo gã đàn ông dẫn đường trực tiếp lên tầng hai, trên ghế sofa phòng khách tầng hai, một gã đàn ông khí thế vương giả cực cường đang nhắm mắt dưỡng thần.

Gã đàn ông dẫn đường đứng lại trước mặt ông ta, cung kính nói: “Lâm ca, đã đưa Lâm Tử Hàn đến”

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm ca vẫn không có mở mắt, giọng nói xa xăm từ trong miệng của ông ta nói ra: “Cậu đi xuống đi” Gã đàn ông dẫn đường gật đầu một cái, lui xuống.

Bởi vì Lâm ca là ngòi khuất bóng, Lâm Tử Hàn ban đầu cũng không thấy rõ ông ta là thần thánh phương nào, chỉ tới khi gã đàn ông dẫn đường gọi ông ta Lâm ca thì cuối cùng mới nhớ tới, mình đã từng gặp mặt ông ta tại triển lãm đồ châu báu.

Hóa ra bắt cô đến đây là ông ta! Lâm Tử Hàn căm giận trừng mắt với ông ta, cả giận nói: “Lão già chết tiệt này, ông bắt tôi tới nơi này để làm gì? Ông muốn kim cương đến điên rồi sao?”

Lâm ca mở mắt ra, tỉnh tể mà đánh giá cô, cho đến khi Lâm Tử Hàn phần nộ lớn đến luống cuống mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Ngày hôm nay chúng ta không nói chuyện kim cương”

Chương 126: Bị bắt 2

“Không nói chuyện kim cương? Vậy nói chuyện gì? Nói chuyện bát quái?” Mặc kệ là nói chuyện gì, cô đều rất không muốn nói chuyện cùng ông ta!

“Mẹ, cho mẹ ăn này!” Tiểu Thư Tuyết giơ một cái bánh ngọt hình hoa lên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với Lâm Tử Hàn, tay kia không chút khách khí nhét miếng bánh vào trong miệng.

“Không được ăn đồ của người xấu!” Lâm Tử Hàn mạnh mẽ chụp miếng bánh ngọt trong tay Tiểu Thư Tuyết, cả giận nói, Tiểu Thư Tuyết “A” lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sụp xuống.

Lâm ca ưu nhã đứng dậy, bước đi thong thả đến trước mặt Lâm Tử Hàn, đánh giá vẻ mặt không vui của Tiểu Thư Tuyết, ngón trỏ chỉ về phía con bé nghi hoặc nói: “Nó sao lại gọi cô là mẹ?”

Lâm Tử Hàn tức giận cười giễu cợt một tiếng, nói: “Con bé gọi tôi là mẹ có gì kỳ quái? Tôi gọi nó mới hẳn là cảm thấy kỳ quái chứ?”

“Nhanh mồm nhanh miệng!” Lâm ca hờn giận liếc mắt nhìn cô, lập tức vươn tay phải, lòng bàn tay chạm vào cằm cô, một lần nữa cẩn thận đứng lên.

“Này! Tôi không có hứng thú với ông lão !” Lâm Tử Hàn vô ý thức lùi về sau, sợ hãi trừng mắt với ông ta.

Lâm ca cũng không tức giận, trầm giọng hỏi: “Cô tên Lâm Tử Hàn?”

“Đúng vậy” Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn mà gật đầu.

“Tử nào? Hàn nào?” Lâm ca tiến thêm một bước hỏi, Lâm Tử Hàn lòng sinh nghi hoặc, ông ta sao lại cảm thấy hứng thú với tên của mình như

thế?! Thanh thanh cổ họng: “Tử trong Lâm Tử Hàn, Hàn trong Lâm Tử Hàn”

“Tử trong tử sắc, Hàn trong hàn lãnh, phải không?” Lâm ca hí hai mắt lại, chăm chú mà nhìn chăm chăm cô. Người sau bất mãn mà làm bầm: “Biết còn hỏi”

Đây là đoạn đối thoại hỏi Tên trong chữ gì, vì mỗi một chữ của Trung Quốc có 1 nghĩa khác nhau, Tử sắc ở đây là màu tím [Tử - tím], Hàn lãnh ở đây là lạnh giá [Hàn – lạnh]

Người kia vẫn như cũ nhìn chăm chăm cô, cười lạnh lắc đầu: “Cô căn bản không gọi là Lâm Tử Hàn, hẳn là gọi Lâm Tử Y đúng hay không?”

“Ông tại sao biết em gái của tôi?” Lâm Tử Hàn quên tức giận, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ta.

Lâm ca kinh hoảng, biểu tình của Lâm Tử Hàn một chút cũng không giống đang nói dối, nhưng mà, cô rõ ràng chính là con gái của ông ta Lâm Tử Y. Mặc dù có hai mươi năm không gặp, nhưng ông ta vẫn có thể từ trên mặt của cô nhìn ra dáng vẻ của Tử Y năm đó.

Lần trước tại triển lãm châu báu, là bởi vì cô đem mình hóa trang thành bộ dạng phụ nữ trung niên phụ nữ, cho nên ông ta mới không nhận ra cô.

“Cô nói Lâm Tử Y là em gái của cô? Làm sao có thể chứ?” Lâm ca thấp giọng hỏi.

“Đúng nha, tôi cũng cảm thấy tôi phải là Lâm Tử Y, Lâm Tử Y thật dễ nghe, sao lại gọi tôi là Lâm Tử Hàn chứ!” Lâm Tử Hàn như là tìm được tri âm, oa oa kháng nghị, từ nhỏ cô đã không thích tên của mình, cuối cùng cảm thấy quá tầm thường.

Lâm ca đứng thẳng người, nói: “Cô trước tiên ở chỗ này vài ngày, yên tâm, tôi sẽ không làm hại cô” Ông ta phải đem chuyện này làm cho rõ ràng

rồi hãy nói thêm!

“Lời ông nói tôi không thể tin được, nói nữa, tôi ngày mai còn phải đi làm” Lâm Tử Hàn có chút sốt ruột nói, ông ta sẽ không thực sự muốn đem cô nhốt ở chỗ này chứ?

“Đi làm cô cũng đừng đi, tiền lương tôi sẽ trả cô trăm nghìn lần”

“Tôi thích tự mình kiếm tiền” Lâm Tử Hàn liếc nhìn ông ta lạnh lùng nói, nhiều tiền có gì đặc biệt hơn người, cô mới không thích!

“Được, có khí phách!” Lâm ca thoả mãn mà xoa xoa đầu cô, cất bước rời đi.

“Này!” Lâm Tử Hàn quay lại hướng cái bóng của ông ta giận dữ kêu lên: “Ông bắt tôi tới để làm gì?! Tại sao không nói rõ ràng đã đi?!” Chỉ hỏi tên họ của cô rồi bỏ chạy, có ý gì đây!

Lâm ca không để ý đến cô hô to gọi nhỏ, trực tiếp đi xuống dưới lầu, phân phó với thủ vệ vài câu sau đó sải bước trong thời khắc lên xe đang chờ ở cửa.

Lâm Tử Hàn đứng trước cửa sổ lớn trên tầng hai nhìn xe lao nhanh ra khỏi tòa nhà cổ, biết rõ dù cô hét đến rát họng cũng không ai để ý tới, thất bại mà ngã ngồi trên ghế sofa.

Thật là một lão già khó hiểu, nếu không phải tìm cô muốn kim cương, vậy còn bắt cô tới nơi này làm cái gì chứ! Cô mất tích như thế, Lãnh Phong nhất định rất sốt ruột, không biết anh có thể làm chuyện kích động quá khích gì hay không?

Nghĩ đến Lãnh Phong, trong lòng cô thì mơ hồ có chút bất an, nếu như anh thực sự muốn gắng gượng với lão già này, như vậy thực sự rất nguy hiểm.

//// =”=\\\\\\\\

Sau khi xe Lâm ca chạy được gần hai tiếng, cuối cùng tới trước biệt thự Lâm gia, hai mươi năm trước không có đặt chân vào nhà này, ngày hôm nay, cuối cùng vẫn trở về.

Tuy rằng vẫn không rời khỏi thành phố này, nhưng vì không liên lụy người nhà, ông ta tuyệt nhiên cắt đứt tất cả quan hệ với người nhà !

Mở cửa chính là lão quản gia, khi nhìn thấy Lâm ca thì hai mắt trừng như muốn rơi ra, lắp bắp mở miệng: “Lão... Lão gia...”

“Nhìn cho rõ, tôi là em trai của lão gia các người” Lâm ca liếc nhìn ông ta lạnh lùng nói: “Mau mở cửa ra” Quản gia gật đầu sững sờ mà “A” một tiếng, rất nhanh mà đẩy cửa sắt lớn ra.

Xe một đường chạy đến trước nhà chính mới dừng lại, Lâm ca mở cửa xe trực tiếp đi vào trong nhà, cách bố trí gian nhà gì gì đó vẫn không thay đổi, giống như đúc với thời gian ông rời đi, cho nên, ông vẫn đang như là quay về nhà mình như bình thường.

Lâm phu nhân đang ở trong phòng khách uống trà cả kinh làm rơi cái chén trong tay, kinh ngạc nhìn chằm chằm chồng đã rời khỏi nhà... Hơn hai mươi năm, ông ta, sao lại đột nhiên xuất hiện?

Một lúc lâu sau, Lâm phu nhân mới kịp phản ứng, đứng dậy vừa mừng vừa sợ kích động nghênh đón: “Lão gia, ông cuối cùng đã trở về” Ông ấy cuối cùng đã trở về? Trở lại bên cạnh bà? Bà mộng tưởng trông mong nhiều năm như vậy cuối cùng cũng ứng nghiệm!

Đối với sự nhiệt tình của bà, Lâm ca chỉ là quay lại hừ lạnh một tiếng, lặng lẽ nói: “Bà hẳn là hiểu tôi lần này vì sao lại trở về”

“Làm sao vậy?” Lâm phu nhân có chút bất an hỏi thăm, cảm thấy nhột nhột trong lòng, nhiều năm qua, tuy rằng bà ngóng trông ông trở về, nhưng mà lại sợ ông trở về!

“Từ Y, Từ Hàn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lâm ca cảm tức nhìn bà đi thẳng vào vấn đề.

Chương 127: Thân phận

Lâm phu nhân sừng sốt một chút, nhẹ hít một hơi bình phục sự kích động dưới đáy lòng, xoay người dùng giọng điệu trách cứ nói: “Ông đã đi chính là hai mươi năm, cho tới bây giờ sẽ không có quan tâm đến chúng nó, hiện tại lại có tư cách gì đã tới hỏi tới chuyện của chúng nó?”

Lâm ca bắt lấy cánh tay bà, xoay thân thể của bà lại: “Nói mau, vì sao Tử Y lại biến thành Tử Hàn? Lại chưa kết hôn mà có con lưu lạc ở bên ngoài?”

Lâm phu nhân lại cả kinh, nghĩ mà sợ quan sát ông, chuyện của Lâm Tử Hàn, ông cũng biết? Trời ạ! Ông sao lại biết?!

“Đây là vì bà muốn có được cổ phần công ty mà bày ra mưu kế có đúng không?” Lâm ca ép hỏi nói. Năm đó, ông vì tìm kiếm Ngôi sao thiên thần thất lạc, bất đắc dĩ dùng cách giả chết che giấu bản thân. Lập di chúc để lại 70% cổ phần công ty cho con gái ruột của mình – Lâm Tử Y, nghĩ không ra, ông làm như vậy ngược lại lại hại nó!

“Đúng vậy, tôi là thay đổi tên của chúng nó!” Lâm phu nhân biết chuyện này giấu giếm không nổi nữa, đề cao âm lượng che giấu sự chột dạ của mình: “Ông vì một viên kim cương quái quỷ mà vứt vợ bỏ con, dựa vào cái gì tôi phải giúp ông quản công ty? Phải giúp ông nuôi con gái?”

“Tôi bình thường bạc đãi hai mẹ con bà sao?!”

“Tại sao không có? Ông còn có một chút lương tâm hay không? Ném công ty cho tôi quản, tên cũng là Lâm Tử Y, chỉ dùng 10% cổ phần công ty đuổi mẹ con chúng tôi đi, ông cho tôi là kẻ ngu si sao?” Lâm phu nhân giận dữ nói.

Lâm ca tức giận đến cả người phát run, độc nhất lòng đàn bà, ông cuối cùng cũng biết rõ rồi! “Tôi không phải cho Tử Hàn năm nghìn vạn tiền mặt sao? Khoản tiền này cũng đưa vào tài khoản của nó, như vậy bà còn không hài lòng?!” Trên thế giới này, không có người bố dượng nào lại đối với con riêng tốt như vậy đi? Mà bà ta, lại có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm như thế!

“Con gái của ông cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm, dựa vào cái gì công ty phải cho nó kế thừa? Ông cho tôi là cái gì? Tôi mới là người thừa kế duy nhất!”

“Bà cũng bắt quá chỉ gả vào Lâm gia hơn một năm mà thôi, từ Lâm gia đạt được gì đó còn chưa đủ nhiều sao? Vì sao còn muốn cướp đi cổ phần công ty của Tử Y, thậm chí đem nó đuổi ra khỏi nhà?” Nghĩ đến con gái ruột của mình bị người khác hãm hại thành như vậy, trong lòng của ông vạn phần khó chịu, vốn dĩ, toàn bộ Lâm gia tất cả đều là của nó nha!

“Ông có biết nó phạm phải chuyện mất mặt gì không? Lại ở chỗ này chỉ trích tôi?”

“Mặc kệ nó phạm phải cái gì, Lâm gia vĩnh viễn đều thuộc về nó! Bà không có tư cách đuổi nó ra khỏi nhà!” Lâm ca lạnh lùng kiên quyết nói, nếu như không phải ông trong lúc vô tình lưu ý đến thuộc hạ nhắc tới tên Lâm Tử Hàn, ông đến bây giờ cũng không biết trong nhà có chuyện gì xảy ra. “Lúc trước khi tôi muốn ly hôn với bà, bà hứa hẹn thế nào với tôi, bà đã quên sao? Bà hứa sau này đối đãi tốt với Tử Y, trợ giúp nó quản lý công ty tới khi nó tiếp nhận, bây giờ sao? Lời bà hứa ở nơi nào?”

Lâm phu nhân tức giận mở miệng nói: “Tôi sao lại đối với nó không tốt? Tôi để cho nó đi học học viện tài chính, chính nó sống chết không đi. Tôi thấy nó căn bản không thiên phú làm thương nhân, cho nên tìm cho nó người đàn ông tốt như Tạ Vân Triết, nhưng chính nó chế giễu, ngày thứ hai sau kết hôn đã bị tra ra mang thai tạp chủng! Ông bảo thể diện Tạ gia biết để đâu? Thể diện Lâm gia biết để đâu?” Giọng nói của bà tuy rằng rất lớn, nhưng sức mạnh vẫn là không đủ, khi Lâm ca đi năm thứ hai, bà sửa lại

tên của Lâm Tử Hàn và Lâm Tử Y, không chỉ không nghĩ tới để cho Lâm Tử Hàn đi học học viện tài chính, thậm chí còn một mực sợ hãi cô đi. Bởi vì bà sợ hãi sau khi Lâm Tử Hàn hiểu biết kinh doanh sẽ yêu cầu đến công ty đi làm, từ đó phát hiện kẽ hở chuyện này.

“Con của Tử Hàn rốt cuộc là của ai?” Lâm ca hỏi, khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Tiểu Thư Tuyết nhập vào trong đầu ông, đứa bé đáng yêu như vậy, lại có thể thật sự là cháu gái của ông?!

“Điều này ông hẳn là đi hỏi chính nó” Lâm phu nhân khinh thường ngồi xuống ghế sofa, vòng tay qua ngực liếc ông một cái, coi thường tới cực điểm chuyện này!

Lâm ca đi về trước một bước, từ trên cao nhìn xuống bao quát bà, lạnh lùng nói: “Tôi cho bà thời gian một tháng, trả lại 70% cổ phần công ty về cho con gái của tôi, nếu không, chờ khi tôi tự thân xuất mã, đừng nói 10% cổ phần công ty, một chút đồ của Lâm gia cũng sẽ không cho bà lấy đi!”

“Ông...” Lâm phu nhân luống cuống, nghĩ mà sợ nhìn ông, ông không phải là nhẫn tâm đến muốn đuổi bà khỏi Lâm gia chứ? Nếu như việc này chạm đến tòa án, không có phần công lao của bà!

“Đây một lần khoan dung cuối cùng của tôi cho bà!” Lâm ca hờ hững đứng thẳng người lên, nâng hai chân thon dài đi ra cửa.

Lâm phu nhân ngồi phịch trên ghế sofa, lập tức không biết nên làm thế nào cho phải, bà biết, Lâm ca đã là khoan dung lớn nhất với bà. Có lẽ là niệm từng có tình vợ chồng, ông cũng không có ép bà đến đường cùng.

Vẫn trốn ở cầu thang tầng hai, đầu nhỏ nhắn của Lâm Tử Y đang nhìn xung quanh thấy Lâm ca phải đi, hai ba bước đi ra khỏi cửa, trong miệng khẩn trương la lên: “Ba đừng! Ba chờ một chút! Chờ con!”

Lâm ca một chân mới vừa bước vào bên trong xe, sau khi nghe được tiếng hô phía sau sững sốt một chút, nghi hoặc xoay người lại. Xuất hiện ở

trước mắt ông chính là một người con gái xinh đẹp đáng yêu tuổi tác xấp xỉ Lâm Tử Hàn, dáng tươi cười xinh đẹp giấu không được sự hoạt bát, cá tính có vài phần tương tự Lâm Tử Hàn.

Nó là Lâm Tử Hàn thật sao? Năm đó khi theo mẹ gả vào Lâm gia mới một tuổi, là đứa con nhỏ hơn con mình hai tuổi sao?

Lâm Tử Y dùng tay phải cuốn tóc mình, hì hì cười nói: “Ba dưỡng, ba tìm được chị có đúng hay không? Cho con đi gặp chị ấy có được hay không? Con rất nhớ chị ấy”

Lâm ca liếc nó một cái, cúi người tiến vào xe, Lâm Tử Y với tốc độ nhanh cuốn vào bên kia xe, kéo cửa xe mở ra chui vào trong.

Lâm ca sững sốt, không hài lòng nhìn chằm chằm cô, người sau vẫn cuốn tóc hì hì cười làm lạnh, mở miệng nói: “Ba dưỡng, con gặp chị ấy sẽ trở lại, con cam đoan!” Khi đang nói chuyện còn không quên giơ tay phải lên làm hình dạng phát thề.

“Tử Y!” Lâm phu nhân từ trong bi thương kịp phản ứng khẩn trương vọt ra, la lên nói: “Tử Y! Con muốn đi đâu? Con mặc kệ mẹ sao?”

Xe khởi động, Lâm Tử Y từ cửa sổ xe nội vươn đầu ra, xua tay hô to với Lâm phu nhân nói: “Mẹ! Con cần mẹ! Con yêu mẹ! Con chỉ là đi ra ngoài chơi hai ngày mà thôi!”

“Tử Y...” Lâm phu nhân một đường đuổi theo phía sau xe, cho đến xe ra khỏi biệt thự Lâm gia, không có hình bóng, mới thống khổ dừng bước lại!

Con gái của bà, sao lại rời khỏi bà chứ?

Chương 128: Thân phận 2

Lâm Tử Hàn dắt Tiểu Thư Tuyết chậm rãi đi tạt qua rừng thông, hy vọng có thể tìm được lỗ hổng để cô có thể chạy thoát khỏi chỗ rộng lớn này, tiếc nuối chính là, nỗ lực nửa ngày một chút thu hoạch cũng không có.

Bốn phía chỗ rộng lớn này không chỉ có lấp đặt hàng rào điện, hơn nữa khắp nơi đều có thể nhìn thấy những gã đàn ông mặc đồ đen tuần tra, dù cho hóa thân thành muỗi, cũng chưa chắc thoát khỏi.

Đánh cuộc một lần thôi! Trong lòng cô nghĩ, nghênh ngang đi đến hướng của chính.

“Mẹ, người ta đi không nổi nữa!” Tiểu Thư Tuyết bĩu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn oán giận, vốn dĩ chân của nó rất ngắn, cứ đi như thế chắc lại tụt ngắn hơn!

“Đi, không đi con có thể chọn bò” Lâm Tử Hàn liếc con bé một cái nói.

“Mẹ bại hoại”

Lâm Tử Hàn không để ý đến sự bất mãn của nó, cười tủm tỉm nói với thủ vệ đang bảo vệ cửa: “Đại ca, tòa nhà rất đẹp, nhưng tôi đã tham quan xong, phiền anh mở cửa giúp để tôi về nhà thôi”

“Xin lỗi, Lâm tiểu thư, phiền ngài tham quan một lần nữa...” Bảo vệ cửa tuổi còn trẻ ấy náy nói, Lâm ca chính là ra lệnh qua không thể để cho cô chạy mất.

Tham quan một lần nữa? Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa không chửi ầm lên, tiểu ca này thật đúng là hài hước, ngay cả lời nói từ chối đều nói đáng yêu như vậy!

Thay đổi sách lược! Cô cười quyến rũ, ngọt ngào mở miệng: “Thân ái, cậu để tôi đi ra ngoài đi”

“Thân ái, ngài đừng làm khó dễ tôi” Nam thanh niên vẻ mặt đau khổ, một gã đàn ông khác lớn tuổi hơn nhấc tay lên, hung hăng gõ đầu của hắn một cái, nam thanh niên liền lắc lắc mặt lui qua một bên.

“Lâm tiểu thư, bên ngoài gió lớn, hay là trở về phòng nghỉ trong đó thôi” Vị bảo vệ cửa lớn tuổi quyết đoán hơn gã nam thanh niên kia, không có nửa điểm muốn thương lượng!

Lâm Tử Hàn cảm giận trừng mắt liếc anh ta một cái, xoay người chuẩn bị trở về phòng, lại bị một tiếng xe từ cửa đột nhiên truyền đến xoay nhìn lại.

Xe chậm rãi dừng lại trước mắt cô, còn chưa kịp dừng, cửa sau xe liền bị đẩy ra. Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy có một thân ảnh hồng phấn thoáng cái vụt qua trước mắt, thân thể trực tiếp ngã ra phía sau, ngã xuống thảm cỏ không đau, nhưng thứ đang đè lên người lại làm cô đau!

“Lâm Tử Hàn! Sống cũng không biết gọi điện thoại thông báo cho người ta một tiếng!” Lâm Tử Y đè trên người cô hờn dỗi mắng.

“Tử Y?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc ngẩng mặt nhìn khuôn mặt của Lâm Tử Y, quả nhiên là nó!

Lâm Tử Y kích động nức nở: “Cám ơn chị còn nhớ rõ em!”

“Em có thể đứng lên trước hay không? Chị sắp bị em đè chết!” Lâm Tử Hàn gian nan đẩy thân thể cô không tính là nặng mấy ra, đau đớn trên người che đi kích động trong lòng, nào có ai vừa thấy mặt sẽ đè người ta xuống chứ! Ô...

Lâm Tử Y bò lên từ trên người cô, Lâm Tử Hàn liền nghi hoặc quan sát cô, nói: “Em sao lại muốn tới nơi này? Lão già kia cũng bắt em tới?” Khi đang nói chuyện không quên liếc mắt nhìn Lâm ca theo Lâm Tử Y xuống xe, đang đùa với Tiểu Thư Tuyết.

“Không bắt nha” Lâm Tử Y xòe hai tay, cười tủm tỉm nói: “Là em bảo ba dựng dẫn em tới gặp chị”

“Ai là ba dựng của em?” Lâm Tử Hàn càng thêm nghi hoặc, thói xấu của Lâm Thư Tuyết khắp nơi nhận ba ba, không phải là di truyền trên người em ấy tới chứ?

“Đó” Lâm Tử Y dùng cằm chỉ Lâm ca một cái, nói, vừa nghe bọn họ huyền não một thời gian ồn ào, hẳn là không sai.

Lâm Tử Hàn cười nhạo bỏ lên từ trên mặt đất, trừng Lâm ca một cái mỉa mai nói: “Em sao lại nhận người như thế làm ba dựng chứ? Tùy tiện tìm một ông lão nhận so với ông ta không tốt hơn sao?”

Lâm ca nghe được cô nói mình như vậy, cảm thấy không hài lòng mà đi tới, dừng ở cô nghiêm túc nói: “Ta là ba ruột của con!”

“Ba ruột của tôi so với ông càng tiểu nhân hơn, ông bằng lòng làm ông ta sao?” Lâm Tử Hàn cười nhạo nói.

“Rời đi là việc bất đắc dĩ, n không liên quan tới tiểu nhân” Lâm ca vội vã vì mình biện bác, không ngờ mình trước mặt con gái chỉ là dạng người này! Ông sốt ruột muốn làm sáng tỏ, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào: “Tử Y...”

“Tôi tên là Tử Hàn!” Lâm Tử Hàn quan sát ông ta lớn tiếng nhắc nhở, không rõ ông ta sao lại có bộ dạng luống cuống như vậy, ngoại hình của mình rất dọa người sao? Không đến mức chứ?

“Tử Hàn, năm đó là ta không đúng, ta xin lỗi con...”

“Năm đó ông đã có lỗi gì, nếu không thì tôi xin lỗi ông, ông thả tôi đi thôi” Lâm Tử Hàn nói, cô mới không muốn nghe ông ta giải thích, hiện tại điều muốn nhất chính là rời khỏi chỗ này, miễn cho Lãnh Phong lo lắng cho mình.

“Chị, ông ấy đúng là ba ruột của chị!” Lâm Tử Y cười hì hì nói, hoàn toàn không bởi vì sau khi phát hiện thân thể của mình thì kinh ngạc và khổ sở.

“Vừa rồi em không phải gọi ông ta ba dượng sao?”

“Tử Y...”

“Tôi là Tử Hàn!”

“Ừ, Tử Hàn” Lâm ca thở dài giải thích: “Con là con gái ruột của ba, Tử... Y là theo mẹ của nó gả đến nhà chúng ta”

“Ha ha...!” Sau khi Lâm Tử Y cười ha ha hai tiếng, phút chốc dừng cười nói: “Lâm Tử Hàn, em từ nhỏ thì có một mộng tưởng, có thể không làm em gái của chị, ha ha! Hai mươi năm hôm nay cuối cùng cũng ứng nghiệm” Khi còn bé cô cũng không chịu không ít ức hiếp của Lâm Tử Hàn, lúc đó hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ ngóng trông ngày nào đó không cần gọi cô là chị gái.

Lâm Tử Hàn chìm đắm giữa chuyện thực chuyện giả, toàn bộ sự thoải mái là cô tự tiêu khiển tự vui sướng. Hóa ra Lâm phu nhân thật sự không phải là mẹ ruột của cô, trách không được bà ta lại buộc cô gả vào Tạ gia, mẹ kế à mẹ kế!

Nhưng người đàn ông trước mắt này, chính là ba ruột mà cô hận hai mươi năm? Lâm phu nhân nói cho cô, ba của cô lúc còn rất nhỏ vứt bỏ chị em các cô, cho nên, cô vẫn đều rất hận ba ruột mình.

“Muốn thế nào mới có thể không làm con gái của ông?” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm ca hỏi, cô mới không cần loại ba vô tình vô ý này.

Hơn nữa, anh Phong thân ái của cô cũng là người trong hắc đạo, lại có một người ba trong hắc đạo nữa, khó bảo toàn một ngày kia, cô cũng đen [Chơi chữ hắc] theo, vậy cũng không tốt.

Chương 129: Lo lắng

“Tử... Hàn, con thực sự hận ta như vậy sao?” Lâm ca đau buồn nhìn cô, năm đó vứt bỏ cô thật sự là chuyện không có biện pháp nha!

“Thực sự” Lâm Tử Hàn lạnh lùng nhìn chăm chú vào ông nói: “Nếu như ông không thả tôi ra ngoài, tôi sẽ hận ông”

“Không nên!” Lâm Tử Y lớn tiếng reo lên: “Chị, em vừa mới đến mà, chị chỉ ít để em ở chỗ này chơi hai ngày chứ?” Cô nhìn bốn phía xung quanh một chút, tòa nhà lớn này thoạt nhìn còn rất nhiều chỗ chơi, rất có cảm giác giống nhà ma trong phim ảnh!

Ánh mắt không cẩn thận rơi vào trên người Tiểu Thư Tuyết đang cầm hòn đá biến chiếc xe xa hoa kia làm trống để gỗ, cười mỉm đi tới, lấy tay chỉ cầm nhỏ nhỏ của cô bé, hỏi: “Cô bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

“Cháu không nói cho dì” Tiểu Thư Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lớn tiếng nói.

Lâm ca nhìn thoáng qua Tiểu Thư Tuyết, hỏi Lâm Tử Hàn đứng bên cạnh: “Đứa nhỏ là của ai?” Mặc kệ là của ai, dám vứt bỏ con gái của ông, ông đều sẽ không bỏ qua hẳn!

“Tôi không nói cho ông” Lâm Tử Hàn học khẩu khí của Tiểu Thư Tuyết nói, chính cô cũng không biết đứa con này là của ai, dù cho biết, cô cũng không muốn nói cho ông biết!

“Tử Hàn, con nói cho ta biết, ta nhất định sẽ làm cho hẳn phải trả giá đau đớn thâm thảm!” Lâm ca tàn bạo nói ra. Lâm Tử Hàn châm biếm cười một tiếng nói: “Loại chuyện này cần ông làm thì tôi đã nhờ sớm có phải không?”

Lâm ca cứng lại, len lén nhìn cô một cái, xấu hổ sờ sờ mũi đi vào trong nhà.

“Chị, baby nhà chị thật xinh đẹp, cha của nó nhất định rất tuấn tú có đúng hay không?” Vẻ mặt Lâm Tử Y ái muội nháy mắt ra hiệu với cô nói.

“Lời vô ích, ngoại hình không đẹp trai có thể làm con vịt sao?” Lâm Tử Hàn vô ý thức thốt ra lời, nói xong mới giật mình cảm thấy lỗ lòi, ngẩng đầu phát hiện Lâm Tử Y đang có vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình chăm chăm.

Chết tiệt! Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn thầm mắng một tiếng, nở một nụ cười hắc hắc cười nói: “Ba của Tiểu Thư Tuyết lớn lên thì đi buôn vịt (!!!!), cho nên chị mới không cần anh ta”

Lâm Tử Y có một biểu tình bưng tỉnh đại ngộ, “À” một tiếng, ngồi xổm người xuống nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết lên, chăm chú quan sát, phát hiện ngoại hình của con bé thực sự rất đẹp!

==== ^.^ =====

Trong biệt thự cạnh biển, Lãnh Phong nhìn chăm chăm A Nghị trước mắt, nói: “Điều tra ra chưa? Lâm Trúc vì sao bắt Lâm Tử Hàn?”

“Ngoại trừ kim cương, hẳn không có bất luận lý do gì đi bắt cóc Lâm tiểu thư” A Nghị bình tĩnh nói.

“Trên người Lâm Tử Hàn căn bản là không kim cương, hẳn ta sao lại còn bắt cóc cô ấy?” Hơn nữa, nếu như thực sự muốn tìm cô đoạt lấy kim cương, đã sớm ra tay, cũng không cần chờ tới bây giờ.

A Nghị hiểu rõ suy nghĩ trong lòng anh, nói: “Lâm Trúc cho tới bây giờ sẽ không dừng việc tìm đầu mối trên người Lâm tiểu thư, người ngầm truy tìm tung tích của Lâm tiểu thư không phải số ít!”

“Cậu xác định Lâm Tử Hàn hiện tại không có bất luận nguy hiểm gì?” Hai mắt Lãnh Phong híp lại, liếc nhìn cậu ta, nếu như Lâm Tử Hàn và

Tiểu Thư Tuyết xảy ra bất cứ chuyện không hay gì, anh tuyệt đối không tha cho đám người kia!

A Nghị gật đầu: “Xác định không có, hơn nữa lúc này đang ở trong nhà Lâm Trúc, nhưng Lâm Trúc cũng không có ý muốn thả người”

Lãnh Phong quỷ mị cười lạnh một tiếng: “Tôi cũng không tin hẳn đám không thả người” Nói xong đi đến cửa.

A Nghị quỳnh lên, đuổi theo sau anh nói: “Thủ lĩnh, anh muốn làm cái gì?”

“Xem ra tôi không tự thân xuất mã, tên Lâm Trúc đáng chết kia chắc là không biết thả người” Bước chân của anh không dừng lại, trực tiếp đi đến cửa, trái tim bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Lâm Tử Hàn, đập đến không có chút quy luật nào.

“Thủ lĩnh, hay là đợi thêm một ngày thôi” A Nghị ở phía sau khuyên nhủ: “Dựa vào tình hình hiện nay, Lâm Trúc cũng không có ý muốn thả thương hại Lâm tiểu thư, nói không chừng ngày mai sẽ thả cô ấy ra” Cứ chạy đi đòi người như thế, thực sự không phải một hành động lý trí, không nói thả hạ Lâm ca nhiều người, còn nguy hiểm đến tính mạng. Cứ trực tiếp đến nhà người ta tìm người như thế, cũng không có bất luận đạo lý gì, hơn nữa chuyện đi này hàm ý rõ ràng là đối địch với Lâm ca.

Lãnh Phong căn bản nghe không vào lời của cậu ta, trong lòng sớm bị lo lắng nhét cho tràn đầy, sau này sẽ xảy ra chuyện gì anh quả không được, chính yếu chính là hãy mau cứu Lâm Tử Hàn ra.

Lãnh Phong mở cửa xe, xoay người lại nói với A Nghị: “Nếu như cậu sợ, có thể không đi cùng tôi” Nói xong cúi người ngồi vào bên trong xe.

A Nghị không có do dự, kéo cửa ngồi vào vị trí tay lái phụ. Cậu ta không phải sợ hãi bản thân gặp nguy hiểm, mà là sợ Lãnh Phong gặp chuyện ngoài ý muốn, nếu Lãnh Phong cố ý muốn đi, cậu ta cũng chỉ liều mình đi theo quân chủ.

Bảo vệ Lãnh Phong vốn dĩ chính là chức trách của cậu, cho nên, chỗ nguy hiểm, cậu cũng sẽ tháp tùng tới cùng.

===== ^.^ =====

Lâm Tử Hàn và Lâm Tử Y sôi nổi đi lên một bước, muốn không sôi nổi cũng khó khăn, sáng sớm liền để chuyện phiền lòng qua sau đầu, cùng Tiểu Thư Tuyết ba người nhảy lên nhảy xuống tại hoa viên rộng lớn.

Lâm ca nhìn xuyên qua cửa sổ trên tầng hai, nhìn ba người nháo thành một đoàn, bất giác cũng vui mừng theo, ánh mắt khi rơi xuống trên người Lâm Tử Y, ý cười trên mặt trong nháy mắt nhạt đi. Nhớ tới người đàn bà hung ác kia, trong lòng của ông lại nén giận, không biết con gái ruột của bà ta có thể cũng kế thừa bản tính của bà ta hay không.

Nhìn nó và Lâm Tử Hàn quan hệ tựa hồ rất tốt, đồng dạng đều là đơn thuần như vậy, đơn thuần giống như một đứa trẻ vĩnh viễn không lớn.

Lâm ca hơi đưa tay, hướng nữ hầu phía sau nói : “Gọi tiểu thư lên đây một chút”

“Vâng” Nữ hầu lui xuống, Lâm ca lui về phía sau vài bước, ngồi xuống ghế sofa. Chỉ chốc lát sau, Lâm Tử Hàn liền xuất hiện ở trước mặt ông

“Tìm tôi để làm chi?” Dáng điệu Lâm Tử Hàn nói với ông vẫn là bộ dạng tức giận.

“Tử Hàn, nói cho ta biết, muốn làm sao mới có thể bù đắp khuyết điểm ta đã từng phạm phải?” Lâm ca yếu ớt thở dài, nhìn cô.

“Tôi không muốn nghe lại chuyện này!” Lâm Tử Hàn mất hứng che hai tai, loại khuyết điểm này không phải bù đắp có thể trở lại!

“Được, được, không nói chuyện này” Lâm ca vội nói, thấy hai tay che tai của cô hạ xuống, mới mở miệng nói sang chuyện khác: “Con hình như rất thân cận với Lãnh Phong, có đúng không?”

Chương 130: Anh hùng cứu mỹ nhân

“Đúng thì thế nào?” Cô thân cận với ai, hình như không cần ông ta quản thôi?

“Nhưng mà con biết Lãnh Phong là hạng người gì không?” Lâm ca có chút hấp tấp nói, ông cũng không thể trơ mắt nhìn con gái của mình đi đến con đường cùng.

“Tôi biết, là một tội phạm! Sát thủ!” Nhưng cô chính là thích anh, yêu anh, mà anh, tuy rằng tính tình nóng nảy một chút, bá đạo một chút, đối với cô thế là tốt lắm rồi.

“Biết? Vậy con còn ở cùng một chỗ với hắn?” Lâm ca không giải thích được nhìn chằm chằm cô.

“Bởi vì tôi yêu anh ấy”

“Tạ Vân Triết kia có điểm nào kém hơn hắn? Chỉ ít Tạ Vân Triết không bị nguy hiểm tính mạng, mà Lãnh Phong, thời điểm nào cũng có thể biến mất trên thế giới này”

Những lời này cô đã nghe đủ, Đỗ Vân Phi cũng nói qua với cô không dưới trăm lần. Chỉ là, ông sao lại nhắc tới Tạ Vân Triết? Lẽ nào ông ta đã biết mình một đoạn quá khứ hoa hoa lệ lệ kia của mình?

“Không cần nhắc đến Tạ Vân Triết với tôi, bởi vì đó đã là chuyện quá khứ” Hơn nữa, cô không thích anh, lúc trước chỉ có một chút hảo cảm, sau khi gặp Lãnh Phong cũng đã biến mất không thấy.

“Tạ Vân Triết lại dám đối với con như thế, ta không tha cho hắn!” Lâm ca nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại dám ngang nhiên đuổi con gái của ông ra khỏi nhà như thế!

“Chuyện của tôi không cần ông quan tâm!” Lâm Tử Hàn vội la lên: “Chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với Tạ Vân Triết, tôi cũng không muốn cho anh ấy biết tung tích của tôi, cho nên, xin đừng nhúng tay vào chuyện của tôi” Động một cái đã nghĩ đến dùng võ lực để giải quyết vấn đề, thô phỉ vẫn là thô phỉ!

Lâm ca bất đắc dĩ lắc đầu: “Con chính là quá thiện lương”

“Chuyện này lúc đầu là lỗi của tôi, tôi cũng không oán ai!” Lâm Tử Hàn đứng dậy, nói: “Tôi bây giờ muốn về nhà, nói cho Lãnh Phong tôi rất an toàn” Lâm ca cắt đứt tất cả công cụ để cô liên lạc ra ngoài, điểm này làm cho cô rất tức giận!

“Trong lòng của con, cũng chỉ có Lãnh Phong sao?” Lâm ca lo lắng nói, Lãnh Phong cũng không phải một người đáng giá giao phó cả cuộc đời, điểm này ông rất lo lắng!

Lâm Tử Hàn chỉ là tức giận trừng mắt với ông, hiện tại cô căn bản không có biện pháp tiếp thu chuyện ông là ba mình, mà ông, cũng đã bắt đầu đến cuộc sống cá nhân của cô

Khi hai người đang đối mặt, một vị mặc đồ đen đi tới, nhìn Lâm Tử Hàn với bộ dạng muốn nói lại thôi. Cuối cùng đi đến bên Lâm ca, cúi xuống ghé vào tai ông ta nói nhỏ một hồi.

Lâm ca hơi sững sốt, biểu tình trên mặt biến đổi, sau khi cân nhắc hai giây xoay mặt nói với Lâm Tử Hàn: “Tóm lại ba là hi vọng con sống tốt, con nhất định phải suy nghĩ cho rõ ràng, chọn một con đường tốt cho mình, được rồi, con đi chơi đi”

Lời nói nhẹ nhàng thân thiết của ông kích động đến trái tim Lâm Tử Hàn, cho tới nay cô thiếu khuyết tình thương của cha, chưa từng có cảm thụ qua loại quan tâm thân tình này, trong lòng nhiều ít còn có chút cảm động. Cô chỉ đem một phần cảm động nho nhỏ này chôn giấu dưới đáy lòng, không biểu hiện ra ngoài, xoay người đi xuống dưới lầu.

Lâm ca nhìn bóng dáng Lâm Tử Hàn biến mất tại cầu thang, trên mặt biến thành lạnh lùng, giương mắt nhìn chăm chăm thuộc hạ trước mắt: “Cậu nói Lãnh Phong tự mình đến nhà đòi người?”

“Vâng” Thuộc hạ thấp đầu một chút nói, Lâm ca đứng dậy, bước chân trầm ổn đi tới trước cổng canh gác, cười lạnh nhìn chăm chăm hình ảnh sống động trên màn ảnh.

“Ta ngược lại muốn nhìn một chút, hắn muốn lấy thân phận gì tới đòi người từ chỗ ta!” Giọng nói lạnh lùng vang lên, ông ta đưa tay, nắm ống nghe trên tường đặt ở bên miệng: “Để cho hắn tiến vào!”

Xe chạy thẳng đến trước nhà chính, gã đàn ông thủ vệ tiến lên mở cửa xe, Lãnh Phong lạnh lùng bước ra xe, ăn ý giơ hai tay lên cho gã đàn ông mặc đồ đen soát người.

Sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, gã đàn ông mặc đồ đen mới dẫn Lãnh Phong đi đến tầng hai. Trong đại sảnh tầng hai, Lâm ca lười biếng ngồi trên ghế sofa da thuộc, hai bàn tay tàn bạo khoát lên hai bên tay vịn, hai tròng mắt như sao thẳng tắp bắn về phía Lãnh Phong.

Lắc đầu cười một tiếng nói: “Có chuyện gì sao! Đã làm cho Lãnh tiên sinh ngài tự thân xuất mã chạy tới thăm lão già tôi?!”

Lãnh Phong đứng lại trước mặt ông ta, cả người tản mát ra hơi thở nguy hiểm, ngay cả giọng nói cũng lộ ra nồng đậm sát khí: “Nghĩ không ra Lâm ca cũng sẽ có một ngày làm ra chuyện hồ đồ, lặng yên không một tiếng động bắt phụ nữ của tôi?”

“Phụ nữ của cậu?” Lâm ca “Phốc” cười tươi một tiếng, đánh giá người thanh niên trước mắt rất có phong phạm vương giả này: “Dựa vào cái gì nói cô ta là phụ nữ của cậu? Tôi bắt cô ta tới, có liên quan gì đến cậu?”

“Ý của Lâm ca là không thả người?” Lãnh Phong cau mày, liếc ông ta, biểu tình trên mặt là sự lãnh đạm, nhưng mà, trong lòng lại bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Lâm Tử Hàn mà bất an tới cực điểm.

“Cậu yên tâm, cô ta ở chỗ này qua rất tốt, so với theo cậu còn tốt hơn” Lâm ca đứng dậy, đã đi đến hướng cửa sổ, cánh tay dài vung lên, rèm cửa sổ tuyết trắng đã được kéo sang hai bên.

Đập vào mắt hai người chính là ba người hai lớn một nhỏ đang chơi đùa trong hoa viên, sắc mặt Lãnh Phong trong nháy mắt thay đổi, từ lo lắng ban đầu chuyển sang buông lỏng rồi lại đến tức giận, các ngón tay do nắm chặt chuyển sang trắng bệch, cổ nén xung động muốn lao xuống đánh người phụ nữ đang cười đến thiên hôn địa ám kia một trận.

Một anh lo lắng một ngày một đêm, mà cô, lại ở chỗ này sống như thần tiên! Cô không phải bị trói tới nơi này sao? Sao mà người bị bắt cóc còn có thể cười đến vui vẻ như vậy? Anh biết cô khác hẳn với người thường, nhưng không đến mức ngu ngốc đến loại trình độ này chứ?

“Lãnh tiên sinh bây giờ có thể yên tâm trở về chứ?” Lâm ca khẽ cười một tiếng nói, muốn để Lâm Tử Hàn chủ động rời khỏi Lãnh Phong là không có khả năng, ông bây giờ muốn biết nhất chính là, Lâm Tử Hàn ở trong lòng Lãnh Phong, đến tột cùng là có địa vị gì.

“Đã đến, tôi sẽ không định tay không trở về” Tuy rằng biểu hiện của người phụ nữ rất muốn bị đánh, nhưng anh vẫn đem hết toàn lực mang cô đi. “Mục đích Lâm ca bắt cô ấy tới, không phải là bởi vì kim cương sao? Nếu biết trên người cô ấy không có, sao lại không thả cô ấy chứ?”

“Lẽ nào cậu đúng là nhìn không ra sao? Chính cô ta nguyện ý ở lại chỗ này”

“Chính là tôi không thể để cho cô ấy ở lại chỗ này” Lãnh Phong lạnh lùng kiên định nói, anh vẫn đều cho rằng Lâm ca giam lỏng Lâm Tử Hàn, chỉ là muốn đạt được kim cương trên người cô, dù sao, lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng kim cương là ở trên người Lâm Tử Hàn.

Chương 131: Anh hùng cứu mỹ nhân 2

Dưới loại tình huống này, anh làm sao có thể không lo lắng cho cô? Không mang theo cô đi?

“Nếu như tôi không thả người?”

“Vậy tốt nhất ngay cả tôi cũng bắt lại, bằng không. . . Phải làm gì tạm thời nói tiếp” Lãnh Phong liếc mắt nhìn ông ta một cái, lãnh tĩnh nói ra những lời này.

Lâm ca cười ha ha, cười đồng thời dùng ngón trỏ chỉ lên ngực của anh: “Ha ha, vị thanh niên này! Cậu làm tôi sợ!”

“Ông có thể cho rằng là tôi đang hù dọa ông, hiện tại tôi chỉ muốn hỏi một câu, người, ông là thả hay không thả?”

“Chúng ta sao không hỏi xem Lâm tiểu thư có đồng ý đi theo cậu hay không?” Lâm ca ngừng cười, quan sát anh hỏi.

“Nếu như Lâm Tử Hàn không muốn đi, cũng là bởi vì cho do ông giở thủ đoạn!” Lãnh Phong lần thứ hai nhìn phía Lâm Tử Hàn ở hoa viên, nói: “Lâm ca, kỳ thực chúng ta có thể không cần đối địch, giống như trước, không làm bạn, cũng không làm kẻ thù!”

Lâm ca thầm hít một hơi, nếu như không là bởi vì Tử Hàn là con gái ruột của ông ta, ông ta mới không thèm quản anh, cũng sẽ không để Lãnh Phong đến nơi đây.

Thoạt nhìn tình cảm của Lãnh Phong với Tử Hàn không giống như là giả, chỉ là, tình cảm dù có thật, anh cũng là một sát thủ mang trọng án trong người, sát thủ vĩnh viễn cũng khiến cho người khác được hạnh phúc!

Ông thiếu chút nữa sẽ cảnh cáo anh tránh Lâm Tử Hàn xa một chút, nói đến bên miệng lại nói không nên lời, ông nhớ tới oán hận của Lâm Tử Hàn với mình, chửi mình thô phỉ tro trên.

Nó nhất định không muốn để cho người khác biết nó có một người ba như vậy thôi?

~~~~~

Trong hoa viên, A Nghị đứng cách Lâm Tử Hàn mười mét gọi: “Lâm tiểu thư, Phong ca tới đón cô về” Lời nói còn đang trong miệng, chỉ nghe “Bịch” một tiếng, là tiếng quả bóng đập trúng đầu anh.

A Nghị kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù luyện tập được bản lĩnh công phu tốt anh cũng không có bởi vậy mà ngã xuống đất. Vốn không có biểu tình gì bây giờ vẻ mặt càng thêm khó coi, không hài lòng mà quay đầu lại, tròng mắt đầu sỏ gây nên đang mắt tròn mắt dẹt ở phía sau. Lâm Tử Y kinh hoảng nhìn anh, vô ý thức lui về phía sau một bước, há hốc miệng, lời nói xin lỗi lại thế nào cũng nói ra khỏi miệng.

Cái vợt tennis nâng cao lên quá đầu trượt từ phách do hai tay xuống, chuẩn xác không có nhầm lẫn rơi trúng chân, một tiếng kinh thiên động địa tru lên xuyên qua vạn dặm trời xanh, hướng về phía chân trời.

“Tử Y, đau lắm hả?” Lâm Tử Hàn cuống quýt chạy lên đây, nhanh tay lấy chiếc vợt đang để lên chân cô ấy.

“Rất đau...” Lâm Tử Y nháy hai mắt không nước mắt lớn tiếng nức nở, giơ tay lên chỉ nhắm ngay A Nghị: “Đều là tại anh ta làm hại...”

Đàn ông khi thấy phụ nữ vừa khóc vừa nháo cũng không có cách nào, gắng sức khóc, nói không chừng là có thể tránh thoát khỏi gã đàn ông như khối băng trước mắt kia mắng chửi! Tuy rằng, chân của cô thực sự rất đau...

A Nghị chịu hết nổi rồi nhìn cô, chịu đòn chính là anh mà, thế nào mà người khóc lớn khóc nhiều ngược lại là cô ta? Phụ nữ đều là không thể trêu

chọc vào, anh càng thêm xác định ý nghĩ của bản thân này!

“Anh Nghị, anh mau xin lỗi người ta đi!” Lâm Tử Hàn thấy Lâm Tử Y khóc “Ruột gan đứt từng khúc” như vậy, bắt đầu đứng lên bênh vực kẻ yếu.

A Nghị liếc liếc mắt nhìn vẻ mặt giả mù sa mưa của Lâm Tử Y, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ: “Rất xin lỗi”

“Không sao” Lâm Tử Y cũng rất thông minh, biết đạo lý có chuyển biến tốt hãy thu vào này.

Lâm Tử Hàn thấy cuối cùng cũng không có việc gì, hì hì cười tiến lên nói: “A Nghị, đây là em gái em Lâm Tử Y, Tử Y, đây là Lãnh Nghị”

“Chào anh Nghị” Lâm Tử Y vừa nãy còn khóc đến lê hoa đái vũ lúc này đã là vẻ mặt tươi cười.

“Tôi tên là Vương Nghị” A Nghị lạnh lùng sửa đúng, không có liếc mắt nhìn hai cô nữa.

“Chú Nghị, cháu muốn đi tìm chú Lãnh...” Tiểu Thư Tuyết kéo quần tây của A Nghị nũng nịu nói.

“Được” A Nghị cúi người, ôm lấy Tiểu Thư Tuyết đi ra bên ngoài hoa viên, Lâm Tử Hàn sững sốt, đuổi theo sau anh lo lắng hỏi: “Phong ca anh ấy ở đây?” Anh thực sự chạy đến đây? Không biết lão già kia có làm khó anh hay không?

Còn có, anh không phải là biết cô là con gái của Lâm lão tặc chứ? Lâm Tử Hàn cũng không phải suy nghĩ giống Lâm ca, sợ bản thân có một người cha ở hắc đạo mà cảm thấy mất mặt. Mà là, nếu như để Lãnh Phong biết quan hệ của cô và Lâm ca, nhất định sẽ có rất nhiều phiền phức không tưởng tượng được xuất hiện.

Tuy rằng cô không hiểu nhiều chuyện trong hắc đạo, nhưng biết rõ Lãnh Phong và Lâm ca biểu hiện ra không có xung đột gì, nhưng cá nhân

cũng đấu tranh không ngừng!

Không cần chờ A Nghị gật đầu, thân ảnh thon dài tàn bạo đẹp trai của Lãnh Phong liền xuất hiện trước mắt Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn vui vẻ trong lòng, đang muốn xông lên ôm anh thân mật, cánh tay lại đột nhiên bị người khác nắm lấy, bước đi cũng bị ép ngừng lại.

Lâm Tử Hàn xoay người lại trừng mắt với Lâm ca giữ chặt mình không tha, giận dữ hô: “Lão đầu đáng chết! Tôi cũng không biết ông, sao lại còn không thả tôi đi?”

Trong lòng Lâm ca sững sờ, nhìn vẻ mặt quật cường của cô, cô quả nhiên là không muốn nhận người ba này, có chút khổ sở mở miệng: “Lâm tiểu thư, cô xác định muốn đi cùng hắn sao?”

Lâm Tử Hàn cố ý không nhìn ông ta, chuyển hướng sang Lãnh Phong đang gắt gao nhìn mình chằm chằm, tiếp xúc với ánh mắt đầy bất mãn của anh, sau đó kiên quyết gật đầu.

Lãnh Phong hơi nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười như có như không, cái gật đầu của cô, đại biểu cho sự việc cũng không gay go như anh tưởng tượng.

Anh đi về phía trước vài bước, nắm tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn khẽ cười một tiếng nói với Lâm ca: “Chúng tôi không quấy rầy nữa” Nói xong dắt Lâm Tử Hàn đi đến hướng xe đỗ.

“Anh Nghị, chờ em một chút!” Lâm Tử Y thét chói tai đuổi theo A Nghị ngồi lên ghế trước xe, đầu nhỏ thò ra từ cửa sổ xe, đang muốn nói lời tạm biệt với Lâm ca. Cái miệng nhỏ nhắn lại bị Lâm Tử Hàn che lại, Lâm Tử Hàn lớn tiếng nói: “Không được nói lời tạm biệt với ông ta! Đừng quên là ông ta bắt chúng ta tới”

Lâm Tử Y sững sốt một chút, hiểu rõ “À” một tiếng, đầu nhỏ lúi về bên trong xe.

Chương 132: Khả nghi

“Lâm Trúc vì sao bắt em đến đây?” Lãnh Phong ôm Tiểu Thư Tuyết xao động bất an, nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn biết anh sẽ hỏi như vậy, cho nên đã sớm nghĩ ra bản thảo nói dối, mặt không đỏ tim không đập mà mở miệng nói: “Việc này còn hỏi sao? Ngoại trừ kim cương còn có thể có cái gì?”

“Chị, kim cương gì thế?” Lâm Tử Y quay người lại hiếu kỳ hỏi thăm, khi Lâm ca và Lâm phu nhân cãi nhau cũng nhắc tới kim cương, cô thực sự hiếu kỳ đó là bảo bối gì mà quan trọng như vậy.

“Làm sao chị biết được, hỏi anh Nghị đi” Lâm Tử Hàn dùng cằm chỉ A Nghị đang chuyên chú lái xe.

Lâm Tử Y lập tức xoay người sang chỗ khác, cũng không quản người ta có đang lái xe hay không, lắc lắc cánh tay anh: “Lãnh Nghị, không... anh Nghị”

“Tôi là Vương Nghị!” A Nghị vẫn nhìn phía trước như cũ, hờ hững mà sửa lại.

“Được, em sẽ nhớ kỹ tên anh, anh mau nói cho em biết kim cương gì đi” Lâm Tử Y vẫn lắc lắc cánh tay cậu như cũ. Chỉ tiếc mặc cho cô đau khổ đây đưa thế nào, A Nghị thủy chung cũng không nói một câu mà lái xe, hoàn toàn không bị cô ảnh hưởng.

“Em không có em gái đúng không?” Lãnh Phong không giải thích được nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần, vấn đề bối cảnh gia đình cô anh vẫn không quên mà chú ý đến.

“Anh thấy bọn em lớn lên có giống nhau không, em ấy chẳng qua là tên hơi giống em, bị cái lão đầu đáng chết kia sai bắt đến” Lâm Tử Hàn nói

xong, áy náy len lén liếc mắt nhìn Lãnh Phong, bản thân ở trước mặt anh tựa hồ nói dối quá nhiều, mà anh, lại luôn luôn tin tưởng cô như vậy.

Lãnh Phong cũng không hoàn toàn tin lời cô, đang dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá cô. Trên mặt của cô, cũng không có biểu hiện đang nói dối, mấy lời A Nghị nói mấy hôm trước trở lại trong đầu anh, Lâm Tử Hàn là một phụ nữ rất có vấn đề!

Chỉ là, vấn đề của cô tựa hồ không hề ở trên người Lâm Trúc, mà là trên người Đỗ Vân Phi.

“Không tin, anh có thể hỏi em ấy” Lâm Tử Hàn chỉ vào Lâm Tử Y, rất sợ anh hoài nghi cái gì, nói: “Hoặc là anh dẫn bọn em đi làm một giám định” Dù sao xác thực không phải chị em ruột, kiểm tra thế nào cô cũng không sợ.

“Anh rề, anh phải tin tưởng chị của em, chị của em đã nói với em, chị ấy chưa bao giờ nói dối” Về mặt Lâm Tử Y ái muội nhìn hai người ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, dùng giọng nói trêu đùa nói.

Đáng chết! Lại dám ngăm chế nhạo cô? Lâm Tử Hàn căm giận trừng cô ấy một cái.

Lãnh Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hay biến đổi của cô, đưa tay, gạt đi sợi tóc trên trán cô, cười nhẹ nói: “Anh tin em”

Anh tin cô? Lâm Tử Hàn sững sốt, đáy lòng càng thêm áy náy, anh càng tin tưởng, trong lòng cô lại càng không dễ chịu.

“Cám ơn” Cô giương mắt nhìn chăm chú vào anh, mũi có chút chua xót khổ sở khó chịu, bởi vì cảm động...

Chỉ là, cô cảm động quá sớm, Lãnh Phong không thể ngu ngốc như vậy, tùy ý để cô lừa dối như thế. Anh không nói gì thêm, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Hồi lâu sau, A Nghị chậm rãi dừng xe ở ven đường, hờ hững nói với Lâm Tử Y bên cạnh: “Cô có thể xuống xe!”

Lâm Tử Y sững sốt, không giải thích được mà nhìn anh: “Em vì sao phải xuống xe?”

“Lẽ nào cô còn muốn tôi đưa cô về nhà?” A Nghị liếc cô chằm chọc nói.

“Chị, người ta không nỡ xa chị...” Lâm Tử Y xoay người, lo lắng nhìn Lâm Tử Hàn, cô mới không cần trở lại ngôi nhà không khí trầm lặng kia!

“Em không sợ mẹ em lo lắng sao?” Lâm Tử Hàn khó xử mà nhìn lại cô.

“Mẹ của em bà ấy mỗi ngày bận đánh bài, không rảnh quản em, chị, em về nhà chị giúp chị trông baby nhé”

Lâm Tử Hàn trộm liếc mắt nhìn Lãnh Phong vẫn như cũ nhắm hai mắt, nói với A Nghị nói: “Để cho em ấy và em cùng nhau quay về thôn Ninh Thủy nhé”

Lâm Tử Y vui mừng thoải mái cười ha ha, liếc mắt nhìn A Nghị mặt không chút thay đổi lớn tiếng: “Chị! Em so với anh rề lại càng yêu chị hơn!”

“Khụ... anh ấy không phải anh rề của em” Lâm Tử Hàn không được tự nhiên sửa lại.

“Nếu như em không muốn gây phiền phức cho anh nữa, thì ngoan ngoãn theo anh quay về biệt thự cạnh biển đi” Lãnh Phong nhìn chằm chằm cô, nghiêm túc nói.

“Biệt thự cạnh biển? Chơi rất vui sao?” Lâm Tử Y kinh ngạc hỏi thăm, nghe tựa hồ rất vui nha.

“Chơi không vui” Lâm Tử Hàn tức giận nói, bắt mãi chuyển hướng Lãnh Phong: “Em biết lần này gây phiền toái rất lớn cho anh, xin lỗi là được thôi, nhưng em còn thích sống ở thôn Ninh Thủy”

“Vì sao?” Biểu tình trên mặt Lãnh Phong hiện lên một tia không hài lòng, tốt nhất không nên là bởi vì Đỗ Vân Phi, bằng không anh không tha cho cô!

“Em còn muốn đi làm...”

“Em ba ngày thì hai ngày bỏ bê công việc, công ty đã cho em thôi việc rồi” Giọng nói hời hợt.

“Anh cho em thôi việc?” Lâm Tử Hàn hỏn hển quát, um... cô lại phải đối mặt với chuyện thất nghiệp!

“Đúng vậy” Lãnh Phong không để ý tới sự tức giận của cô, bá đạo tuyên bố.

===== ^ . ^ =====

Xe dừng trước cửa chính, khi cửa xe được mở ra, chị em Lâm gia đầu tiên ra khỏi xe, Lâm Tử Y sớm đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, đang oa oa kêu loạn chạy qua phương trời xanh thẳm kia.

Lãnh Phong nhìn liếc mắt chị em một trước một sau đi xa, trầm tĩnh nói với Nghị: “Lâm Tử Y thì giao cho cậu tới “Chiếu cố”” Khi nói, còn kéo thật dài hai chữ “Chiếu cố”.

“Đã hiểu” A Nghị gật đầu.

Lãnh Phong thở ra một hơi, ánh mắt lần thứ hai rơi vào trên người Lâm Tử Hàn trên bãi biển, do dự một chút sau đó nói: “Bối cảnh gia đình Lâm Tử Hàn, tư liệu trưởng thành, mau chóng chuẩn bị một phần kỹ càng đưa ra cho tôi”

Anh biết mình không nên làm như vậy, cũng vẫn không có bắt tay vào đi điều tra qua cô, nhưng là vì tự bảo vệ mình, anh không thể không làm

như vậy.

Chương 133: Khả nghi 2

A Nghi hơi sững sốt, từ giữa kính chiếu hậu nhìn anh một cái, trước đây bản thân vẫn kiến nghị anh đi điều tra Lâm Tử Hàn, đều bị anh cự tuyệt, ngày hôm nay anh cuối cùng cũng thông suốt?

Lãnh Phong mở cửa xe, ôm Tiểu Thư Tuyết ngủ say đi đến phòng ngủ, Lâm Tử Hàn! Cô bây giờ là triệt để y lại anh, chỉ lo chơi đùa, ngay cả con gái cũng không để ý!

“Chị, chị sao lại muốn lừa anh rề nhiều chuyện như vậy?” Lâm Tử Y nằm úp sấp ở trên giường, đánh giá bàn chân nho nhỏ của Lâm Tử Hàn đang lay động trước mắt mình.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn cô, tức giận nói: “Không phải đã nói với em rồi sao? Anh ấy không phải anh rề của em”

“Nhưng em coi anh ấy là anh rề của em mà” Lâm Tử Y chớp chớp mắt nhìn cô: “Đúng là nhìn không ra chị còn thật sự có tài, quyến rũ được đàn ông thuộc hàng thượng đẳng”

“Quyến rũ cái gì?! Em còn nói lung tung nữa chị đá em về nhà!” Lâm Tử Hàn tức giận đến đưa tay chộp cái gối trên ghế sofa, đập vào gáy cô.

Lâm Tử Y rất nhanh mà lẩn một vòng qua bên cạnh, lánh đi, sự dè dỏm trên mặt không giảm: “Chị không nói cho em vì sao phải nói dối, em đây tìm anh rề uống trà nói chuyện phiếm vậy.

“Em dám?!”

“Em không dám!”

Lâm Tử Hàn hiểu rõ cô ấy, không có chuyện thiếu đạo đức gì là cô ấy làm không được, cho nên, cô không thể làm gì khác hơn là thu hồi tức giận không dùng được. Không tình nguyện nói: “Lẽ nào em đúng là nhìn không ra Lãnh Phong cùng ba của chị đôi đầu với nhau sao?”

“Chị là sợ anh ấy biết không cần chị sao?”

“Có một chút, chị càng sợ chính là anh ấy sau khi biết chuyện này, hoài nghi mục đích chị ở bên cạnh anh ấy” Trọng yếu hơn là, như vậy sẽ khiến Lãnh Phong ngờ vực vô căn cứ về thân phận của cô, chỉ riêng đoạn quá khứ hoa lệ kia cũng rất có thể bị tìm ra sự thật. Điều quan trọng nhất là, Tạ Vân Triết và anh là bạn tốt! Trời ạ, nhớ tới vấn đề lớn liên tiếp này, đầu cô bắt đầu tê dại!

“Chị, chị vốn rất ngốc! Chị cứ đánh như thế thì biến thành ngốc thật đấy!” Lâm Tử Y vội kêu lên, cô lại đánh xuống đầu mình như thế, một lúc sau chắc phải đưa đi viện.

Lâm Tử Y khí thế hùng hục vỗ ngực: “Yên tâm đi, anh ấy dám không cần chị, em liều mạng với anh ấy!” Bởi vì vỗ có chút dùng sức, hơi thở thiếu chút nữa không thuận, ghé vào mép giường từng ngum từng ngum thở phì phò.

Lâm Tử Hàn mĩa mai liếc nhìn cô đang sống không bằng chết, kiểu như này, còn muốn liều mạng với người ta?! Quả nhiên là cách nghĩ rất Lâm Tử Y!

“Em không gây thêm phiền cho chị, chị đã rất vui mừng” Lâm Tử Hàn chui vào ổ chăn, không hề phản ứng cô.

“Này, chị ngủ ở giường em để làm chi?” Lâm Tử Y một tay lấy cái chén cốc lên người cô, lớn tiếng nói: “Anh Nghị nói, gian phòng này tạm thời thuộc về em”

“Chúng ta còn phân cái gì mà chị em chứ, cùng nhau ngủ đi” Lâm Tử Hàn hi hi cười nói, bởi vì anh Nghị không phân phòng cho cô, Lâm Tử

Y, Lâm Thư Tuyết đều có, cô lại không có!

“Anh rề một người ở trên tầng hai lạnh lẽo, rất thương cảm nha” Lâm Tử Y cười gian kéo cô xuống giường, đẩy qua cửa.

“Anh ấy mới không cần thương xót...!” Lâm Tử Hàn bị cô một đường đẩy ra khỏi cửa phòng như thế, hỏn hển kêu lên: “Này...! Lâm Tử Y! Em có thể thu hồi chuyện bà tám của em lại không?”

Đáp lại cô là một tiếng “Rầm” cửa bị đóng sầm, Lâm Tử Hàn ôm gối đầu thì như thế thương cảm, yên lặng đứng bên cửa gỗ khắc hoa.

Ngây người một lúc, thần trí Lâm Tử Hàn mới trở lại hiện thực tàn khốc không gì sánh được, bên cạnh phòng rất nhiều, nhưng mà không có một người có thể mở ra.

Cảnh này khiến cô phải hoài nghi Lãnh Phong rắp tâm, đang muốn mở miệng mắng, phía sau lại truyền tới một người giọng nói của phụ nữ: “Lâm tiểu thư, tiên sinh mời cô đến phòng ngủ của ngài”

Lâm Tử Hàn xoay người lại, nhìn nữ hầu biết rõ còn hỏi nói : “Đến phòng ngủ của anh ta làm gì?” Nữ hầu không hiểu mà lắc đầu: “Xin lỗi, tiên sinh cũng không nói gì”

Nghe thấy Lâm Tử Hàn “À” một tiếng, nữ hầu mới cúi đầu lui xuống.

Đáng ghét, người ta thật vất vả có thể lý trí một lúc, lại còn dám dùng đến chiêu này, Lâm Tử Hàn căm giận mắng trong lòng . Cô rất rõ ràng, chuyện đi này không những không thể phản kháng lại, còn bị anh ăn sạch sẽ!

Tuy là nghĩ như vậy, bước chân lại không tự chủ được đi lên tầng hai, cánh cửa phòng ngủ Lãnh Phong khép hờ, Lâm Tử Hàn dè dặt ghé vào khe cửa nhìn xung quanh .

“Rầm” một tiếng rung động, là tiếng động một vật nặng nện lên cửa gỗ, cửa gỗ lay động, vừa vịn chạm lên mũi một người.

“A ——!” Lâm Tử Hàn sau khi thét chói tai một tiếng, lấy tay bưng mũi bị đụng đau, phần hân dùng chân đá văng cửa gỗ, nhìn thoáng qua quyển sách trên mặt đất, trừng mắt nhìn Lãnh Phong tựa ở đầu giường nhàn nhã xem tạp chí.

Nghiên răng nghiên lợi mắng: “Vương bát đản ——!”

Lãnh Phong ngay cả con mắt cũng không ngẩng lên một chút, tiếp tục lật tờ tạp chí kinh tế tài chính, thanh âm ôn hoà nói : “Nói cho anh biết, em chừng nào thì mới có thể bỏ thói quen lén lút này đi?” Nói xong câu đó, mới giương mắt không hài lòng liếc cô.

“Em vừa rồi không làm cái gì” Lâm Tử Hàn đứng cạnh cửa làm bầm.

“Tóm lại, loại thói quen này của em thật không tốt” Anh cũng không dám cam đoan ngày nào đó ngủ mơ mơ màng màng, khi nhìn thấy bóng người thì rút súng bắn chết cô.

“Em sửa là được thôi!” Sao lại hạ thủ đến cái mũi của người ta, thật là xấu!

Lãnh Phong thoả mãn cười nhẹ một tiếng, “Soạch” một tiếng khép tạp chí trong tay lại: “Không còn sớm, lại đây ngủ thôi”

Mời cô ngủ? Nghe khẩu khí sao lại giống như mời ăn cơm vậy? Thật là gã đàn ông không biết xấu hổ! Lâm Tử Hàn quần bách hi hi cười gượng hai tiếng nói: “Cám ơn ý tốt của anh, cũng là anh tự mình ngủ đi”

“Nếu như em không muốn ngủ, mời tự giác chút ra đứng ở sân thượng đi”. “Tạch” một tiếng, toàn bộ đèn đều tắt. Trong nháy mắt bóng tối bao phủ khắp ngõ ngách gian phòng.

Chương 134: Khả nghi 3

Đáng ghét! Lại có thể dùng chiêu này đối phó cô! Lâm Tử Hàn gắt gao bóp gỏi đầu ở trong lòng, nhin xuống bất mãn dưới đáy lòng nói: “Em đến chỗ tiểu quỷ gây sự kia, nó một người không dám ngủ”

“Nó đã ngủ” Lãnh Phong không ngại phiền nói, vừa rồi anh đã đi xem qua con bé, còn phái người canh giữ ở bên người Tiểu Thư Tuyết. Chính anh cũng không rõ, vì sao lại không tự chủ được mà muốn đi quan tâm cô bé.

Lâm Tử Hàn đương nhiên biết tiểu tử kia đã ngủ, bởi vì cô cũng không phải vô lương tâm như vậy, mặc kệ không hỏi con gái của mình, trước khi ngủ không nhìn qua nó, bản thân cũng ngủ không được mà.

Nhưng Lãnh Phong cũng đã nói như thế, lấy cơ này tựa hồ cũng không thể thực hiện được, cũng không thể thực sự chạy đến sân thượng đứng đi thôi?

Cô do dự một chút, do dự mà sờ soạn đi đến bên giường, nghiêm trang nói: “Phong ca, chúng ta nói chuyện phiếm đi, chỉ nói chuyện phiếm có được hay không?” Cô quyết định, nhất định phải ý chí kiên cường không bị thân thể anh mê hoặc, bởi vì mỗi một lần XXX một lần, cô sẽ hung hăng tự trách mình ba ngày.

Lãnh Phong mơ hồ cười một cái, cánh tay dài chụp tới, một tay ôm cô lên trên giường, cười tà nói: “Em muốn trò chuyện cái gì? Trò chuyện quá khứ hay là trò chuyện tương lai?”

“Không trò chuyện quá khứ” Lâm Tử Hàn vô ý thức thốt ra, nói xong mới giật mình cảm giác bản thân tựa hồ có chút dị thường, hi hi cười lên. Quá khứ của cô, thực sự quá muôn màu muôn vẻ, cô thực sự không muốn trò chuyện đến.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua rèm cửa, chiếu vào hai người, Lãnh Phong hơi khởi động thân thể, mơ màng đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Vì sao? Lẽ nào em có ẩn tình gì không muốn ai biết?”

Lâm Tử Hàn nhanh chóng lắc đầu, đối với vẻ mặt không tín nhiệm của anh, hơi có chút hoảng loạn, vội la lên: “Phong ca, anh có đúng là lại không tin em hay không? Lại đang hoài nghi em?”

Là em lại đang nói dối! Lãnh Phong cười một tiếng, nói ở trong lòng, lại chỉ lắc đầu, dùng đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Người phụ nữ đang nằm trong lòng anh, rốt cuộc là dạng gì?

“Em có sợ anh đi điều tra quá khứ, và hiện tại của em hay không?” Bên tai cô, vang lên lời nói nhu hòa của anh, lại như dao nhọn đâm vào tai cô.

“Không nên...” Lâm Tử Hàn luống cuống, nóng nảy! Cô biết anh đã nổi lên lòng nghi ngờ với mình, bằng bản lĩnh của anh, muốn điều tra ra quá khứ của cô rất dễ dàng.

Trong lòng Lãnh Phong kinh sợ, ánh trăng lại chiếu xuống, hai tròng mắt chớp động như hai ngôi sao óng ánh sáng lên. Lâm Tử Hàn, cô quả nhiên là một người phụ nữ có mục đích, có cố sự!?

“Vì sao không nên?” Anh không bị nước mắt của cô đả động, dù cho đoán được cô không phải người phụ nữ đơn giản, anh vẫn tiếp tục tàn nhẫn không để tâm tới, không đành lòng dựa theo quy củ mà để ý tới cô.

Bởi vì, anh là thực sự yêu cô, dưới đáy lòng, nổi lên một tia đau đớn, một tia bất đắc dĩ, bất đắc dĩ với cô.

Lâm Tử Hàn nhìn anh, thật thà nói: “Anh cũng không phải là lo trong quá khứ em đã làm cái gì. Nói chung em không ăn trộm không ăn cướp, không có gì tiền án gì là được”

“Như vậy hiện tại thì sao?”

“Hiện tại...?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà quan sát anh, lần thứ hai lắc đầu, hiện tại cô làm sao vậy? Vẫn rất an phận nha.

“Nếu chưa làm qua cái gì, vì sao không muốn nhắc tới, cũng không cho anh đi điều tra?”

Lâm Tử Hàn vọt từ trên giường ngồi dậy, dùng hai mắt rung rung trừng mắt với anh, hỏn hển nói : “Tóm lại! Anh không thể đi điều tra chuyện của em! Bằng không, anh nhất định sẽ hối hận! Hối hận vì biết em, yêu em!”

Lãnh Phong bị phản ứng quá kích quá kích của cô làm cho càng hoảng sợ, ngồi dậy, nhìn chằm chằm vẻ mặt hỏn hển của cô. Lâm Tử Hàn bỗng nhiên nhào vào trong ngực anh, gắt gao ôm cổ anh: “Lãnh Phong, em không làm chuyện gì thương tổn anh, tương lai cũng sẽ không làm...”

Những lời này của cô, khiến thân thể Lãnh Phong hơi run lên, cô thật không có sao? Là mình đa tâm sao? Sự hỏn nhiên, thiện lương của cô, vẫn còn thuộc về cô?

Anh rất muốn tin tưởng cô, thực sự rất muốn! Hai tay ôm eo nhỏ cô, cúi đầu, dùng đầu hôn ôn nhu mà trấn an sự bất an của cô.

~~~~~

Sáng sớm, Lâm Tử Hàn bị chuông điện thoại di động đánh thức, theo bản năng cô ngồi dậy, cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể xích lõa của mình, xấu hổ vội túm chăn khóa lại cả người.

Đã nắm điện thoại di động trên mặt bàn, sau khi thấy trên màn hình điện thoại là Đỗ Vân Phi, hơi sừng sốt một chút, nhanh chóng nhìn liếc mắt Lãnh Phong bên cạnh đang chìm trong giấc ngủ, chạy chậm đến nhà vệ sinh.

Phía sau, Lãnh Phong bỗng dưng mở mắt, nhìn chằm chằm bóng dáng cô biến mất trong nhà vệ sinh. Đặc điểm lớn nhất của sát thủ chính là ngủ

phải tỉnh, tỉnh cảnh giác cao, thị giác nhạy cảm.

“Vân Phi, tìm em có chuyện gì không?” Lâm Tử Hàn nghe điện thoại sau đó hạ giọng nói.

Đỗ Vân Phi khẽ cười một tiếng, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là vài ngày không gặp em, muốn biết em có khỏe hay không” Anh muốn hỏi chuyện tư liệu sớm đã bị Lâm Tử Hàn để qua sau đầu, lại không biết mở miệng như thế nào.

“Em khỏe, cảm ơn” Lâm Tử Hàn cảm kích nói.

“Em đang ở trong nhà Lãnh Phong sao?” Đỗ Vân Phi cố nén đồ kị dưới đáy lòng, dùng giọng nói trầm tĩnh hỏi.

“Vâng”

Bên kia trầm mặc hai giây, nói tiếp: “Rất nhớ Tiểu Thư Tuyết, lúc nào đó có thể đưa nó ra cho anh gặp chứ?”

“Ừm.. đợi xem xét rồi hãy nói” Tử Hàn áy náy nói, bởi vì cô cũng không dám cam đoan, Lãnh Phong có thể để cho cô rời khỏi đây hay không. Dù cho đồng ý cho cô đi ra, sau khi biết cô phải đi gặp Đỗ Vân Phi, chắc chắn hung hăng mà chinh đồn cô.

“Ừ, chỉ cần em sống tốt là được, vậy... Cứ như vậy thôi” Đỗ Vân Phi chung quy không mở miệng hỏi chuyện anh muốn biết. Nghĩ đến nếu như lấy được, Lâm Tử Hàn nhất định sẽ chủ động nói ra.

Sau khi anh gọi điện thoại đến, Lâm Tử Hàn cuối cùng nhớ tới đã từng đã đồng ý với anh một chuyện, gần đây bởi vì nhận ra ba, lại có thể đem việc này quên không còn một mảnh.

Chương 135: Kinh động nhãn kim cương

Cô ảo não vỗ vỗ đầu heo của mình, đi ra nhà vệ sinh. Ánh mắt khi nhìn thấy Lãnh Phong vẫn đang ‘Ngủ say’ thì dừng bước lại, khẽ cười một tiếng đi tới, đùa dai cắn cổ anh một cái.

Lãnh Phong bị đau, mày kiếm vừa nhú, xóc qua cánh tay của cô một tay vút cô lên giường, xoay người đè lên thân thể cô, tàn bạo nói: “Lại dám trêu chọc anh? Chán sống sao?”

“Quý hạp hời! Người ta biết sai rồi mà” Bị ném xuống khiến cho đầu mọc lên mấy ngôi sao lóng lánh. Lâm Tử Hàn bắt mãi bữu môi la lên, mỗi lần đều hạ thủ nặng như vậy, chẳng qua là cắn một cái nhẹ nhẹ, cần thiết phải như vậy không?

“Biết sai, nhưng không biết hối cải?” Lãnh Phong lạnh lùng nhìn gần cô, đừng tưởng rằng anh không biết vừa rồi là ai gọi điện thoại tới.

“Em sửa là được, anh đừng đè nặng em, em sắp thở không ra hơi rồi!” Lâm Tử Hàn oa oa kêu to, người sau lại hoàn toàn không để ý tới cô thở không ra hơi, hôn lên thân thể cô như sóng triều bàn bài sơn đảo hải [Dời núi lấp biển]. Mang theo đầy ngập lửa giận, bởi vì ngoại trừ trừng phạt cô như vậy, anh thực sự tìm không được biện pháp khác tốt hơn.

Lẽ nào thực sự sẽ giống như cô nói sao? Anh sẽ hối hận vì gặp cô! Hối hận vì yêu cô! Nhất định phải như vậy sao?!

~~~~~

Khi đêm đã khuya, Lâm Tử Hàn thừa dịp Lãnh Phong tắm, len lén đi đến thư phòng, bởi vì đã đến qua vài lần, dù cho ánh sáng rất mờ, cô cũng có thể rất nhanh tìm được vị trí thư phòng.

Thư phòng chỉ bật một đèn nhỏ, Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn thư phòng lớn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên bắt đầu tìm từ đâu.

Tư liệu ngôi sao thiên thần, thứ trọng yếu như vậy nhất định sẽ đặt ở chỗ bí mật nhất mới đúng, Lâm Tử Hàn nghĩ. Tùy ý tìm kiếm trên mặt bàn, sau khi chuyển hướng, ánh mắt rơi vào ngăn kéo phía dưới bàn, thật bất ngờ, ngăn kéo cũng không khóa lại.

Đắc ý khẽ mở ra, mở ngăn kéo bắt đầu chăm chú tìm kiếm.

Trong một phòng làm việc bí mật khác, Lãnh Phong nắm chặt hai tay đến gân xanh lộ ra, chăm chú nhìn trên màn hình. Theo màn hình, hình ảnh không ngừng chiếu ra, sắc mặt của anh từng chút bắt đầu xanh ra, thậm chí ngay cả thân thể cũng có chút khẽ run lên.

Đây chính là người phụ nữ duy nhất mà anh yêu sao? Là người phụ nữ anh nguyện ý mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đi cứu, đưa về? Tối hôm qua, cô nói sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn anh, anh lại có thể tin, cảm động!

Hóa ra là cô và Đỗ Vân Phi thật sự có quan hệ không đồng nhất, lúc trước A Nghị nhắc nhở anh, anh thậm chí một chút cũng không tin!

A Nghị nhìn thoáng qua sắc mặt tái mét của Lãnh Phong, không có mở miệng nói, cậu có thể lý giải tâm tình của anh, bị người phụ nữ mình yêu lừa dối, là chuyện khiến người ta đau lòng cỡ nào!

Vì an nguy của Lãnh Phong, cậu phải để cho Lãnh Phong nhận ra bộ mặt thật của Lâm Tử Hàn, tuy rằng làm như vậy rất tàn nhẫn, nhưng mà cuối cùng so với vô duyên vô cớ mà ảnh hưởng đến tính mạng còn tốt hơn!

“Tôi nên giết cô ấy sao?” Lãnh Phong nhắm mắt, run giọng nói. Vấn đề này thực sự quá ấu trĩ, giết cô? Anh đời này cũng không có khả năng hạ thủ được.

Giết cô, chẳng khác nào giết mình!

Lâm Tử Hàn bị cảnh tượng trong ngăn kéo là cho sợ, súng ống đủ loại kiểu dáng, đầy đủ đao cụ được cất trong ngăn kéo. Kinh ngạc đến cô còn không quên cầm lấy súng, bày ra các loại động tác tự tiêu khiển tự vui sướng tàn bạo đẹp trai không gì sánh được ra.

Nhiều như vậy, nhất định phải tìm cơ hội cùng anh Phong nắm lấy, cô âm thầm tính toán. Tay trái cầm lấy dao găm sắc nhọn, sau khi làm một loại động tác tự sát cũng không muốn buông ra.

Đang quan sát cô biểu diễn, khóe miệng Lãnh Phong càng không ngừng co quắp, nghĩ thầm thực sự là người phụ nữ ngu ngốc, ngay cả trộm đồ vật cũng có thể không chuyên tâm như vậy.

Luôn luôn có biểu tình lạnh lùng, A Nghi cuối cùng nhịn không được, một tiếng cười từ trong miệng của cậu tràn ra, người phụ nữ này, cũng rất đáng yêu, đáng tiếc....

Lâm Tử Hàn chơi đủ rồi, vỗ vỗ tay mở ngăn kéo thứ ba, liếc mắt liền nhìn thấy bốn chữ lớn Ngôi sao thiên thần, trong lòng vui vẻ, nhịn không được nói: “Cuối cùng cũng tìm ra mày”

Cô cũng không biết, đây là Lãnh Phong cô ý đặt ở phía trên cùng để cho cô trộm, Đỗ Vân Phi muốn thứ gì, anh sớm đã đoán được là cái này.

Đếm, đại khái có hai mươi mấy trang, Lâm Tử Hàn rất nhanh mà photo một phần. Để tư liệu gốc lại chỗ cũ.

Cô vốn đang mang theo thành quả chuẩn bị rời đi, rất sợ mình bỏ qua thứ đồ tốt, quỳ ngồi dưới đất tìm kiếm.

Xóc lên toàn bộ mọi thứ, trong góc ngăn kéo bỗng nhiên xuất hiện một hộp trang sức màu đỏ, Lãnh Phong còn đeo đồ trang sức? Lâm Tử Hàn nghi hoặc mở hộp ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương hào quang chói lóa, cô cầm nhẫn trong tay, nâng lên dưới ánh đèn, sau khi nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt trong nháy mắt trắng xanh, đây không phải là nhẫn của cô sao! Tạ Vân Triết tự tay thiết kế nhẫn cho cô!

Bởi vì quá đặc biệt, cho nên, cô liếc mắt là có thể nhận ra. Cô lúc trước nhất thời kích động thường cho con vịt kia, nhưng mà, sao lại ở trong tay Lãnh Phong?

Cô run rẩy đeo nhẫn lên ngón áp út, chiếc nhẫn lạnh buốt truyền từ đầu ngón tay cô đến tận trái tim, làm cho trái tim cô băng giá!

Lãnh Phong nhìn thấy sự khác thường của cô, trong lòng cũng nghi hoặc theo. Vừa mới bắt đầu anh còn tưởng rằng cô là bởi vì nhìn thấy nhẫn sau đó thì vui mừng, bởi vì đây không phải là một chiếc nhẫn bình thường, đủ để cho cô trải qua cuộc sống thần tiên trong nhiều năm!

Biểu tình thất thường của cô có chút khó hiểu, Lãnh Phong nhịn không được nâng hai chân thon dài lên, trầm ổn đi đến thư phòng.

Lâm Tử Hàn mới vừa rút nhẫn từ đầu ngón tay ra, thân ảnh Lãnh Phong liền xuất hiện trước mặt cô, cô kinh hãi! Vô ý thức giấu tay phải sau lưng, kinh hoảng nhìn anh.

Trời ạ! Anh sao lại đột nhiên xuất hiện ở thư phòng?! Lâm Tử Hàn liếc liếc mắt nhìn tập tư liệu photo đặt ở trên mặt bàn, đầu “oanh” một tiếng vang, đáy lòng thầm kêu một tiếng: Xong!

Chương 136: Kinh động nhãn kim cương 2

Lãnh Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, đưa tay, lấy tư liệu sao chép của Ngôi sao thiên thần, khẽ lật ra, giọng nói lạnh lùng tới cực điểm tràn ra từ miệng anh: “Muốn đưa tôi vào chỗ chết? Em quá ngây thơ rồi!” Xoẹt xoẹt vài tiếng, tập photo thành một đồng giấy vụn, Lãnh Phong dương tay, đem đám giấy lộn đó ném vào thùng rác.

Lâm Tử Hàn nhìn biểu tình lạnh lùng của anh, sợ hãi, vô ý thức lùi về phía sau một bước, vẫn đang là vẻ mặt kinh hoảng. Cô lắc đầu, lắp bắp nói: “Em... Em không muốn anh chết... Thật sự không có...”

“Không có!” Lãnh Phong nhìn chăm chăm cô, hai tròng mắt tràn đầy lửa giận, càng nhiều hơn, là đau lòng! “Em giúp Đỗ Vân Phi trộm tư liệu, chẳng lẽ không đúng là muốn cho tôi chết sao?”

“Em...” Cổ họng Lâm Tử Hàn giống như bị thứ gì chặn lại, ngay cả nói cũng không được, cô thật sự không muốn anh chết mà! Cô làm sao có thể để cho anh chết đi chứ!

Lãnh Phong liếc liếc mắt tay phải phía sau lưng cô, quát lạnh nói: “Đem thứ trong tay em lấy ra đi!”

Lâm Tử Hàn liều mạng lắc đầu, lại lần nữa lùi một bước, toàn thân anh tản mát ra lửa giận, vô tình đốt cháy thần kinh cô. Lâm Tử Hàn chưa từng sợ hãi anh như thế!

“Em muốn nó có đúng không?” Lãnh Phong cố ý dùng ngôn ngữ kích thích cô, bởi vì anh cảm giác được cô chắc chắn có quan hệ với chiếc nhẫn.

“Nhẫn này là của em!” Lâm Tử Hàn run giọng nói, cô cũng không muốn trộm nhẫn! Cô không phải kẻ trộm! Lúc trước cô thật sự không trộm.

Nhưng mà, lần này là cô thật sự tìm thấy nhẫn từ ngăn kéo, cầm nhẫn của anh, trong khi liêu mạng thì anh bắt gặp! Ngay cả một lý do giải thích đều tìm không được! Cô gấp đến độ sắp khóc lên!

Lãnh Phong kinh sợ, khiếp sợ nhìn chăm chăm cô! Cô nói chiếc nhẫn này là của cô? Như vậy, ba năm trước đây...!

Trên mặt của anh lộ vẻ biểu tình không thể nào tin tưởng, nhưng mà, trong lòng lại chờ đợi cô, hi vọng cô chính là người đàn bà anh đã từng một mực tìm kia!

“Nhẫn của em, sao lại ở trong tay người khác?” Lãnh Phong giả vờ trầm tĩnh hỏi.

“Em... Em lúc trước bởi vì thiếu tiền mới làm mất” Lâm Tử Hàn thuận miệng nói liêu.

“Nói dối!” Lãnh Phong lạnh lùng nói, ý đồ dùng lửa giận tới bức ra lời nói thật của cô, anh nghiến răng nghiến lợi mà nói ra: “Em muốn biết tôi là từ đâu mà có được nhẫn không?”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, cô không biết, nhưng rất muốn biết! Lúc trước cô đem nhẫn thưởng cho cha của Tiểu Thư Tuyết, lẽ nào anh ta bán đi?

“Là ba năm trước đây mua từ trên tay một con vịt” Lãnh Phong cúi người, lạnh lùng nói bên tai cô. Nói xong lui người, nhìn sự sợ hãi trên mặt cô, đây đúng là phản ứng anh đang đợi.

Lâm Tử Hàn nhắm mắt kinh sợ mà há miệng, trong lòng thoá mạ: *Bà nó! Anh ta không mang đi chỗ khác mà bán? Lại để người đàn ông trước mắt này mua được!*

“Nếu như em thích, thì trả lại cho em thôi” Lãnh Phong cười một tiếng, xoay người đi ra thư phòng.

Lâm Tử Hàn sững sờ nhìn chăm chăm cái bóng của anh biến mất tại cửa thư phòng, cô muốn nói cho anh biết! Cô không thích chiếc nhẫn này,

cũng không có ý muốn chiếm giữ nó. Cô biết lúc này Lãnh Phong nghe không vào bất luận giải thích gì, anh hiểu lầm cô! Không hề tin tưởng cô!

Lâm Tử Hàn hồi hận đến không thể lập tức chết đi, sụp đổ lao ra ban công, nhưng mà, thư phòng là ở tầng hai, dù cho cô nhảy xuống, cũng chết không được!

Cô giật giật tóc, nước nở trượt ngồi dưới đất, cô thực sự thật hồi hận đã đồng ý lời đề nghị của Đỗ Vân Phi!

Lãnh Phong sau khi đi ra thư phòng, trực tiếp đi đến gian phòng của Tiểu Thư Tuyết, Tiểu Thư Tuyết đang ngủ, nữ hầu sau khi nhìn thấy vẻ mặt hàn băng Lãnh Phong, thức thời mà lánh ra ngoài cửa.

Dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn đáng yêu của Tiểu Thư Tuyết, Lãnh Phong xúc động đưa tay ra, xoa nhẹ lên. Nó là con gái của mình sao? Nếu không vì sao anh chỉ độc có nuông chiều nó? Là nguyên nhân huyết mạch tương liên sao?

Bình thường, không phải người xa lạ cũng không quá nuông chiều một đứa trẻ không phải mình sinh ra sao?

~~~~~

“Thủ lĩnh, kết quả giám định đây” A Nghị đứng ở cạnh cửa, cung kính nhìn Lãnh Phong quay lưng với mình. Bên cạnh cửa sổ lớn, làm nổi bật thân ảnh cao to vĩ ngạn của Lãnh Phong.

Chỉ là, khối thân thể cao ngạo một đời này, lúc này lại lộ ra nồng đậm ý không hài lòng. Nghe được hai chữ kết quả, thân thể Lãnh Phong hơi run lên, xoay người lại nhìn về mặt trầm tĩnh của A Nghị.

Trong mắt của anh bỗng nhiên tràn đầy khản trương, cũng không tránh hai mắt A Nghị, mấy ngày nay, cậu thấy nhiều sự thất thường của Lãnh Phong, cho nên, đã thấy nhưng không thể trách!

Vươn hai tay, trình lên kết quả giám định mới lấy từ bệnh viện. Đêm hôm qua, cậu tìm tới bác sĩ lấy máu của Lãnh Phong và Tiểu Thư Tuyết, dưới bức hiếp của cậu, kết quả rất nhanh đã có.

Lãnh Phong nhìn chằm chằm kết quả trước mắt, chậm chạp không dám đi tiếp nhận, cưỡng chế kích động ngu ở đáy lòng, nói: “Không cần, cậu nói cho tôi biết kết quả là được”

“Tiểu Thư Tuyết là con gái ruột của ngài” A Nghị mang theo nụ cười thản nhiên nói ra những lời này, Lãnh Phong đối với Tiểu Thư Tuyết không lý do mà nuông chiều, thì ra là có nguyên nhân, đây là cái gọi là huyết mạch tương liên!

Trái tim Lãnh Phong vốn dĩ đang kích động, đập lên càng thêm lộn xộn, nghìn vạn loại cảm giác bài sơn đạo hải đè lên tim anh, khiến anh mấy lần hít thở không thông.

Thì ra Lâm Tử Hàn chính là người phụ nữ ba năm trước đây anh gặp gỡ một đêm, Tiểu Thư Tuyết là con gái mà thất lạc hai năm dài!

Anh lại có thể mặc kệ cốt nhục của mình lưu lạc bên ngoài hơn hai năm, qua cuộc sống nghèo khó gian khổ!

Lãnh Phong thở sâu, bước đi đã đi đến phòng ngủ, trong phòng ngủ, Lâm Tử Hàn đang ngơ ngác chơi các loại đồ chơi ở trên giường với Tiểu Thư Tuyết.

Chương 137: Trừng phạt

Khi nhìn đến Lãnh Phong thì mạnh mẽ vọt tới, ôm cánh tay anh cấp thiết mở miệng: “Phong ca! Xin anh tin tưởng em, em thật không muốn anh chết, cũng không muốn trộm nhân!” Anh là thực sự tức giận, không hề để ý cô! Nghĩ vậy, Lâm Tử Hàn đau lòng muốn chết.

Tối hôm qua đến bây giờ, anh cũng không chịu gặp cô, cũng không muốn nghe cô nói một câu giải thích.

Lãnh Phong ngay cả con mắt cũng không có liếc mắt nhìn cô, từ khi vào cửa đến bây giờ, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Tiểu Thư Tuyết. Không chút nào không để ý tới nước mắt rơi xuống trên gò má cô, vô tình gạt tay cô từ cánh tay của mình ra, nâng bước đi đến giường lớn.

“Chú Lãnh, chú chừng nào thì mới mua cho cháu máy bay lớn đây?” Tiểu Thư Tuyết giơ máy bay loại nhỏ trong tay, lộ ra chiêu bài tươi cười với Lãnh Phong.

Lãnh Phong nhu hòa cười tươi, nắm tay chụp tới, đem thân thể nhỏ bé của cô bé ôm lấy, ôn nhu nói: “Chúng ta ta sẽ đi ngay bây giờ” Nói xong xoay người đi qua bên người Lâm Tử Hàn, đi qua cửa phòng ngủ.

“Được nha! Chú Lãnh tốt hơn mẹ!” Tiểu Thư Tuyết được tiện nghi, không quên bắt đầu nịnh nọt.

“Phong ca...” Lâm Tử Hàn ghen ngào gọi, bắt đắc dĩ vừa vội vừa cấp thiết nhìn bóng dáng Lãnh Phong đi ra ngoài.

Đáp lại cô, là giọng nói vẫn ôn nhu như cũ: “Bảo bối, nói cho chú Lãnh, con còn muốn cái gì? Chú Lãnh đều đồng ý với con”

“Cháu muốn thật nhiều thật nhiều chocolate, cháu muốn thật nhiều thật nhiều đá nhiều màu, cháu còn muốn nghe tiếng chuông nước Ý...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất tại chỗ rẽ hành lang gấp khúc.

Lâm Tử Hàn lúc này mới kịp phản ứng, cuống quýt đuổi theo, đáng tiếc, khi cô đuổi tới cửa chính. Lãnh Phong đã ôm Tiểu Thư Tuyết lên xe, xe nhanh chóng chạy ra khỏi cổng chính!

“Lâm Thư Tuyết! Con trở về! Trở về đi!” Lâm Tử Hàn đuổi theo xe hỏn hển mà hô, mắt mở trừng trừng nhìn xe biến mất sau cửa chính, hai đầu gối cô mềm nhũn, thì như thế trực tiếp ngã ngòì xuống đất.

Vì sao cô lại có một loại dự cảm không tốt chứ? Vì sao cô lại có loại dự cảm Tiểu Thư Tuyết sẽ vĩnh viễn cách xa cô?

“A Nghị!” Lâm Tử Hàn khẽ lắm bạ̉m một tiếng, đúng, không sai, tìm anh ta biện hộ cho đi, có lẽ Lãnh Phong sẽ nghe lời của anh ta, bỏ qua cho hành vi ngu xuẩn lần này của cô!

Nghĩ tới đây, cô dùng tay xoa qua loa xóa đi nước mắt trên mặt, đứng dậy đi đến hậu viện. A Nghị trong mọi tình huống đều ở hậu viện, nơi đó cũng là chỗ làm việc của anh.

May là, A Nghị cũng không đi khỏi biệt thự, Lâm Tử Hàn lão đảo chạy ào vào phòng làm việc của anh, gậ́t gao mà nắm cánh tay anh loạng choạng, cầu xin: “A Nghị, xin anh giúp em cầu xin Lãnh Phong, tư liệu là em trộm, không có liên quan gì tới Tiểu Thư Tuyết! Không nên ôm nó đi! Van xin anh!”

A Nghị nhìn liếc mắt khuôn mặt lệ hoa đái vũ của cô, lãnh đạm nói: “Yên tâm đi, anh ấy sẽ không làm gì với Tiểu Thư Tuyết” Cô hiểu làm Lãnh Phong, Lãnh Phong sao lại làm gì với con gái ruột của mình chứ?

“Nhưng anh ấy ôm con gái của em đi mà...” Lâm Tử Hàn thất thanh khóc rống lên: “Các anh có thể giết em, đánh em, nhưng van xin các anh

không nên dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế dần vặt em...” Muốn cô mất đi Tiểu Thư Tuyết, không bằng giết cô đi, Tiểu Thư Tuyết là trụ cột của cô để những này cô sống qua ngày! Đã không có nó, cô sống còn có ý gì đây?

“Phong ca chỉ là mang nó đi ra ngoài vui đùa một chút, sẽ trở về” A Nghị có chút luống cuống, đời này, anh hận nhất chính là thấy phụ nữ chảy nước mắt!

“Đúng không?” Lâm Tử Hàn khẽ lẩm bầm, anh thực sự sẽ trở về sao? Đúng! Chẳng qua là mang theo Tiểu Thư Tuyết đi mua máy bay lớn thôi. Cô đang khản trương cái gì? Khóc cái gì? Trước Lãnh Phong bình thường đều có mang cô đi ra ngoài chơi mà!

Bọn họ nhất định sẽ trở về! Lâm Tử Hàn tự an ủi mình, thân thể lão đảo đi ra phòng làm việc của A Nghị. Đi tới cửa chính biệt thự, đôi mắt trông mong mà nhìn chằm chằm kia cánh cửa sắt đóng chặt kia. Chờ mong nó có thể mở ra, sau đó nghe được Tiểu Thư Tuyết vui vẻ gọi cô ME!

Thời gian từng chút trôi qua, chỉ tới đêm đã tối, cửa sắt lớn chung quy không có mở ra, ngay cả một sợi lông tơ của Tiểu Thư Tuyết cũng không nhìn thấy.

Lâm Tử Hàn vốn đang hoảng loạn, trong lòng càng thêm luống cuống, Lãnh Phong không chỉ có nhốt cô, còn sai người thu đi tất cả công cụ liên hệ thư từ qua lại ra ngoài.

Cô hiện tại ngay cả tư cách gọi điện thoại cho Lãnh Phong đều bị tước đoạt, đây chính là trừng phạt anh giành cho cô sao? Rất tàn nhẫn...!

_____ ^^ _____

Trong sân bay, Tiểu Thư Tuyết hưng phấn chỉ đường trượt máy bay lớn, hét lên: “Chú Lãnh! Chú mau nhìn này! Máy bay thật lớn!”

Cô bé là lần đầu tiên nhìn thấy máy bay lớn như vậy, kích động hoa tay múa chân nói ra. Lãnh Phong ôm cô bé, hôn một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, dục dỗ nói: “Ngoan, gọi ba ba”

“Ba ba?” Tiểu Thư Tuyết mặt mày nhìn anh, tuy rằng nó biết qua ba ba không ít, đều là ngay cả họ cũng gọi. Từ ba ba này, đối với nó mà nói quá xa lạ, thế cho nên nó rất khó gọi ra khỏi miệng.

“Ba ba mang con đi ngồi máy bay lớn, đi nghe tiếng chuông nước Ý có được không?” Chỉ cần nó muốn, anh đều sẽ cho nó, anh sẽ dùng hết mọi biện pháp đi bổ sung tình yêu thương hơn hai năm qua anh thiếu nó.

“Cám ơn ba ba” Kẻ phản bội nhỏ bé thoải mái gọi lên. Được chơi, được ăn, muốn nó gọi anh Ngọc hoàng đại đế cũng không có vấn đề gì.

Lãnh Phong thoải mái khẽ cười một tiếng, ôm cô bé lên máy bay đi Ý.

Trong khoang hạng nhất, Tiểu Thư Tuyết ghé vào bên cửa sổ vẽ mặt kính ngạc nhìn đám mây tầng tầng lớp lớp ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại quay đầu lại hỏi: “Ba ba, đây là chỗ Tôn Ngộ Không thường tới à?”

Lãnh Phong cười nhạt không nói, nhẹ nhấp một ngụm cà phê, Tiểu Thư Tuyết thiên chân khả ái, khiến anh nhớ tới Lâm Tử Hàn phản bội mình.

Nếu đổi lại là người khác, anh sẽ không chút suy nghĩ nào cho cô chết, nhưng mà, Lâm Tử Hàn cũng không phải người khác, là người phụ nữ anh yêu, hơn nữa là mẹ của Tiểu Thư Tuyết.

Dù cho hận cô đến tận xương tủy, anh vẫn không muốn hạ thủ sát hại cô!

Chương 138: Trừng phạt 2

“Ba ba, mẹ nói trên trời thần tiên ở, vì sao con không thấy được thế?” Tiểu Thư Tuyết lần thứ hai quay đầu lại, lắc vai hỏi vặn để mình không hiểu.

Lãnh Phong ôn nhu cười nói: “Mẹ là ngu ngốc, trên trời cũng không có thần tiên” Nhắc tới Lâm Tử Hàn, trong đầu của anh bị vật gì nho nhỏ tác động cho giật mình, anh biết, bản thân vẫn đang nghĩ đến cô.

Không biết cô hiện tại thế nào rồi? Nhất định sắp điên rồi? Đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ anh giành cho cô, trừng phạt một mình mang con đi!

“Cô bạn nhỏ, như vậy rất nguy hiểm nha” Giọng nói tiếp viên hàng không ngọt ngào vang lên, Tiểu Thư Tuyết nghi hoặc mà quay đầu lại, sau khi nhìn người vừa tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt cười rạng rỡ, cao giọng hô: “Dì Lâm Lâm...”

Tô Lâm Lâm kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn Tiểu Thư Tuyết cười đến dị thường hưng phấn, lại cúi đầu nhìn thoáng qua Lãnh Phong, trời ạ! Sao lại là anh ta? Người đàn ông bị câm điếc... hự... soái ca đã từng được Lâm Tử Hàn giấu qua đêm ở nhà?

“Tiểu Thư Tuyết, cháu sao lại ở chỗ này?” Tô Lâm Lâm nói lắp, bởi vì cô không biết ngôn ngữ của người câm điếc, cho nên cô không biết nên nói chuyện với Lãnh Phong như thế nào.

“Ba ba muốn mang cháu đi nghe tiếng chuông nước Ý” Tiểu Thư Tuyết đắc ý dào dạt nói.

Ba ba? Tô Lâm Lâm càng thêm nghi hoặc, người bị điếc... hự... soái ca lúc nào thì thăng cấp làm ba ba Tiểu Thư Tuyết? Lẽ nào Lâm Tử Hàn chính là bỏ trốn cùng anh ta?

“Nghe tiếng chuông nước Ý, dì Lâm Lâm cho cháu đi nghe là được rồi, sao còn muốn đích thân chạy đi? Đúng rồi, mẹ cháu đâu?”

“Ba ba nói mẹ không thích đi” Tiểu Thư Tuyết nghiêm trang nói.

Trời ạ! Không phải là bị bắt cóc chứ? Tô Lâm Lâm thầm nghĩ, đánh giá về mặt trầm mặc của Lãnh Phong, một lúc sau thì hoa tay múa chân nói: “Anh muốn dẫn con bé đi nơi nào? Tôi cho anh biết, tôi sẽ báo cáo với cơ trưởng chuyện này, anh tốt nhất không nên động chủ ý gì”

Lãnh Phong cười như không cười mà nhìn chăm chăm cô, nói: “Phiền cô cho tôi một cốc nước lọc”

“A? Anh không phải người điếc sao?” Tô Lâm Lâm lần thứ hai ngạc nhiên theo dõi anh.

“Tôi đã khôi phục bình thường”

“Anh muốn dẫn Tiểu Thư Tuyết đi nơi nào? Tử Hàn đâu? Anh làm gì cậu ấy?” Tuy rằng hận chết Lâm Tử Hàn, nhưng cô cũng không nghĩ tới muốn cô ấy chết.

“Cô yên tâm, cô ấy hiện tại rất tốt”

“Tôi không tin” Tô Lâm Lâm lần thứ hai nhìn phía Tiểu Thư Tuyết, dụ dỗ nói: “Thư Tuyết ngoan, nói cho dì Lâm Lâm, mẹ hiện tại ở nơi nào?”

“Mẹ ở nhà”

Tô Lâm Lâm vẫn có bộ dạng không tin nhiệm như cũ, nhìn liếc mắt về mặt đầy ý cười của Lãnh Phong, tức giận nói: “Anh đừng đắc ý, máy bay vừa hạ cánh xuống đất tôi sẽ gọi cho Tử Hàn, nếu như anh dám làm gì với mẹ con cậu ấy, tôi cũng sẽ không cho anh ra máy bay!”

“Xin cứ tự nhiên” Lãnh Phong không quan trọng nhún nhún vai, hiện tại trừ anh ra, không có ai có thể liên lạc với Lâm Tử Hàn! “Tiểu thư, nước lọc của tôi đâu?” Anh lần thứ hai nhắc nhở.

Tô Lâm Lâm mắt nhìn đội trưởng đang trừng mắt với mình, không tình nguyện xoay người đi vào lấy nước lọc cho anh.

Vừa xuống máy bay, Tô Lâm Lâm liền bắt đầu gọi điện thoại cho Lâm Tử Hàn, gọi mấy lần đều là tắt máy. Chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn Lãnh Phong ôm Tiểu Thư Tuyết ra khỏi sân bay.

Vì vậy, cô chuyển sang gọi cho Đỗ Vân Phi, lại một phen miêu tả đặc thù bên ngoài của Lãnh Phong, điện thoại đầu kia trầm mặc ba giây, đau buồn nói: “Hắn chính là Lãnh Phong”

“Anh ta chính là Lãnh Phong cướp dâu?” Tô Lâm Lâm không thể tin tưởng mà trợn trừng mắt, cô còn tưởng rằng cướp dâu là một phú hào thân béo thể tròn, vẻ mặt dữ tợn!

“Đúng vậy” Đỗ Vân Phi sau khi phun ra hai chữ, cúp điện thoại.

Tô Lâm Lâm biết mình lại khơi mào chuyện thương tâm của anh, trong lòng rất xấu hổ, cô không nên nói về Lâm Tử Hàn với anh. Điều là bởi vì vừa rồi bản thân quá mức sốt ruột, kết quả là, lo lắng của cô hóa ra là dư thừa!

Lâm Tử Hàn nằm trong phòng ngủ, đã hai ngày cũng không nói qua một câu gì, không có đi ra khỏi cửa phòng. Cô không biết ngày như vậy còn phải qua bao lâu, đau khổ chờ đợi như vậy một ngày đêm.

Thời gian hai ngày, lại cảm giác so với hai năm còn dài hơn, mỗi một phút mỗi một giây đều là gian nan!

“Lâm tiểu thư, qua dùng cơm thôi” Nữ hầu đồng tình mà liếc mắt nhìn cô, đặt cơm nước trên bàn trà thủy tinh. Lâm Tử Hàn dờ dẫm đi tới, bung bát lên rung rung nuốt chửng cơm.

Cô không muốn chết, cô còn muốn chờ Thư Tuyết của cô trở về, cho nên, cô phải ăn cơm, mới có khí lực đi chờ, mới có thể sống nuôi nấng con

bé trưởng thành!

Lãnh Phong ôm Tiểu Thư Tuyết đi, hai ngày, bọn họ đang ở nơi nào? Cô thực sự rất muốn biết!

“Lâm tiểu thư, tiên sinh bảo cô nghe” Một vị nữ hầu đi đến, đưa điện thoại cầm trong tay tới trước mặt Lâm Tử Hàn.

“Lãnh Phong?” Lâm Tử Hàn sững sốt, kinh hoảng mà tiếp nhận điện thoại, vội la lên: “Lãnh Phong! Anh trả lại con cho em! Hai người ở nơi nào——?”

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói hưng phấn của Tiểu Thư Tuyết: “Mẹ, ở đây chơi rất thích, chuồng thật lớn thật lớn, phòng ở thật xinh đẹp...”

“Thư Tuyết!” Lâm Tử Hàn kích động hô: “Thư Tuyết, hai người ở nơi nào? Mẹ nhớ con, không thể trở về...”

“Ba ba mang Thư Tuyết đến chơi thật nhiều chỗ...!”

“Bảo bối, chú ấy không phải ba ba của con...” Lâm Tử Hàn thất thanh khóc rống lên, nó sao lại có thể gọi Lãnh Phong làm ba ba? Nhất định là anh xui khiến! Anh rốt cuộc muốn làm cái gì!

“Mẹ không khóc, Thư Tuyết mua thật nhiều quà cho mẹ” Tiểu Thư Tuyết ngồi ở trong lòng Lãnh Phong, nghiêm trang mà trấn an.

Lâm Tử Hàn ngồi dưới đất, gấp đến độ sắp tắt thở, nức nở: “Mẹ cái gì cũng không muốn, mẹ chỉ cần con trở về! Thư Tuyết, con không cần mẹ sao?”

Chương 139: Trừng phạt 3

“Thư Tuyết muốn mẹ, ba ba nói chúng ta rất nhanh sẽ trở về”

“Thư Tuyết ngoan, để cho... Ba ba nghe, mau để cho ba ba nghe...”
Lâm Tử Hàn lau đi nước mắt trên mặt, vội vàng căn dặn.

Tiểu Thư Tuyết “À” một tiếng, giờ điện thoại lên trước mặt Lãnh Phong vẻ mặt đang trầm tĩnh khẽ nhấp cà phê, nói: “Ba ba, mẹ muốn nói chuyện với ba”

Lãnh Phong chần chờ một chút, cười lạnh buông chén, tiếp nhận điện thoại trong tay Tiểu Thư Tuyết, nghe Lâm Tử Hàn hỏn hển hò hét cũng không động lòng.

Hóa ra, cô cũng có lúc sợ, cũng có lúc lo lắng!

“Phong ca! Van xin anh trả con lại cho em, em biết sai rồi, em không nên đồng ý giúp Đỗ Vân Phi việc này, em sai rồi”

“...”

Không được đáp lại, Lâm Tử Hàn càng thêm lo lắng: “Lãnh Phong! Các người rút cuộc ở nơi nào ——?”

“Em muốn biết sao?” Lãnh Phong cuối cùng mở miệng, trước sau như một vẫn lạnh lùng!

Lâm Tử Hàn liều mạng mà gật đầu, sau khi phát hiện đối phương căn bản nhìn không thấy, mới lớn tiếng nói: “Muốn... Em muốn!”

“Vây——, đợi năm giây nữa được không?”

Lâm Tử Hàn lo lắng, không biết anh là có ý gì, khi vừa định mở miệng hỏi, đầu kia điện thoại liền truyền đến tiếng chuông vang dội có quy

luật, một tiếng lại một tiếng.

Tiếng chuông nước Ý! Lâm Tử Hàn sợ ngây người, tiếng chuông này cô rất quen thuộc, Tô Lâm Lâm bình thường hay cho Tiểu Thư Tuyết nghe tiếng chuông, Tiểu Thư Tuyết cả ngày nói ở bên miệng tiếng chuông nước Ý...

Bọn họ hiện tại ở Ý? Tiểu Thư Tuyết của cô sao lại chạy ra nước ngoài chứ?

Lâm Tử Hàn tức giận đến cả người run rẩy, rống lớn nói: “Lãnh Phong! Anh sao lại có thể đưa nó đi Ý? Vì sao phải dẫn nó đi xa như vậy?”

Đầu kia điện thoại, ngoại trừ tiếng “Keng, Keng”, không có bất luận thanh âm gì, anh lại cúp điện thoại, lại không để ý tới cô! Lâm Tử Hàn chuẩn bị nhắc lại quá khứ, mới phát hiện điện thoại di động trong tay căn bản đã bị tắt máy.

Cô hung hăng ném điện thoại cầm trong tay xuống mặt đất, điên cuồng gào thét một tiếng: “Lãnh Phong! Anh là tên Vương bát đản!” Điều này cũng không thể trút hết hận của cô, hai tay vung lên, hất cơm nước trên bàn xuống mặt đất, lớn tiếng khóc rống lên!

~~~~~

Bên kia, Lãnh Phong dắt Tiểu Thư Tuyết đi trên đường phố nước Ý phồn hoa, trong đầu quần quanh là tiếng khóc tuyệt vọng của Lâm Tử Hàn.

Vừa nãy biểu hiện ra ngoài sự lạnh lùng, chẳng qua là cho cô xem mà thôi, trên thực tế, anh cũng không phải không hề động lòng như vậy.

Anh biết cô sẽ lo lắng, cũng có thể thể lĩnh hội sự đau lòng do mất đi con của cô. Chỉ là, cô hiện tại chỉ mới có hai ngày, cùng ba năm kia của anh, quá mức không đáng giá nhắc tới!

Xem ra, anh còn phải cảm ơn tấm lòng tiểu nhân của Đỗ Vân Phi, bằng không, mình còn không biết khi nào mới có thể phát hiện Lâm Tử Hàn

chính là người đàn bà năm biển anh làm con vịt.

Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, khi tìm thấy được chẳng tốn công!
Hóa ra, người anh đang tìm là người gói đầu bên cạnh.

“Ba ba, con nhớ mẹ!” Bên chân, vang lên giọng nói non nớt của Tiểu Thư Tuyết, đang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Lãnh Phong: “Mẹ vừa khóc nè”

Lãnh Phong hoàn hồn, cười ôn nhu với cô bé một cái, gật đầu: “Chúng ta ngày mai thì đi trở về, có được hay không?” Anh cũng nhớ cô, thực sự rất nhớ.

Cho dù đã biết cô và Đỗ Vân Phi là đồng đảng, anh vẫn còn không tàn nhẫn hạ quyết tâm xử tội cô, thậm chí mới đi khỏi hai ngày, mà bắt đầu nhớ cô.

“Được!” Khuôn mặt Tiểu Thư Tuyết giãn ra nụ cười, nắm tay Lãnh Phong ở giữa đường sôi nổi lên. Sau đó chỉ vào một gian cửa hàng đồ trang sức bên cạnh, hưng phấn nói: “Ba ba, con muốn mua”

“Đi thôi” Bàn tay Lãnh Phong buông lỏng, Tiểu Thư Tuyết liền giống uyên ương thoát chỉ, đã đi đến cửa hàng trang sức.

Chủ là một người phụ nữ trung niên, thấy Tiểu Thư Tuyết đáng yêu xinh đẹp, liền nhin không được đưa tay đến ôm nó, khiến Tiểu Thư Tuyết sợ hãi, mở to một đôi mắt to kinh sợ trừng mắt với bà.

“Baby, cháu bao tuổi” Bà chủ cười tùm tùm dùng tiếng địa phương hỏi.

Tiểu Thư Tuyết nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương, chỉ có thể xin giúp đỡ mà nhìn Lãnh Phong phía sau, Lãnh Phong lại cười nói: “Mau nói cho dì, con hai tuổi”

Tiểu Thư Tuyết nghe lời mà gật đầu, xoay người lại vươn hai tay nhỏ bé hướng bà chủ, nói: “Dì à, dì có thể thả cháu xuống không?”

Sau khi được bên thứ ba phiên dịch, bà chủ mới cười ha ha mà thả cô bé xuống mặt đất, Tiểu Thu Tuyết vừa được tự do, liền tới gần quầy hàng. Đáng tiếc chiều cao quá thấp, cái gì cũng nhìn không thấy.

Lãnh Phong không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô bé, làm bạn để giúp nó chọn vật phẩm trang sức mình yêu thích.

Lãnh Phong chưa từng đưa ai đi dạo phố, cho nên, đối đủ loại kiểu dáng vật phẩm trang sức nữ tính thực sự rất lạ mắt. Hơn nữa có chút hoa mắt, nhưng thấy khuôn mặt tươi cười hài lòng của Tiểu Thu Tuyết, trong lòng bất giác cũng hài lòng theo.

“Ai nha, rơi rồi” Tiểu Thu Tuyết chỉ vào vòng tay rơi trên mặt đất nói: “Ba ba, mau giúp con nhặt lên đi”

“Đã biết” Lãnh Phong xoa mũi cô bé, cúi người nhặt trang sức bị rơi xuống. Đó là một chuỗi vòng tay màu bạc đính trân châu, một viên trân châu màu đen mọc thêm một viên màu trắng nhìn rất là đẹp.

Thấy nhiều vàng bạc châu báu của tập đoàn Tạ thị, đột nhiên thấy loại trang sức giá trị rẻ tiền này, trong lúc nhất thời có cảm giác mới mẻ.

“Đây là vòng tay mới đưa ra thị trường, chỉ có một cái, cho nên...” Bà chủ áy náy mà chỉ chỉ bằng giá, đúng là so với cái khác đắt hơn ba bốn lần.

Dừng một chút sau đó không cam lòng mà lần thứ hai mở miệng: “Tiên sinh có thể mua một cái đưa cho bà xã của mình, cô ấy nhất định sẽ thích”

Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, hơi nhắc vòng trang sức trong tay lên, đưa tới trước mặt Tiểu Thu Tuyết đang bận bịu, hỏi: “Bảo bối, mẹ sẽ thích sao?”

Chương 140: Trùng phạt 4

Tiểu Thư Tuyết nhìn vòng tay, nghiêm trang nói: “Mẹ chưa bao giờ đeo trang sức, mẹ nói chỉ có cầu cầu mới đeo vòng trang sức trên cổ” Nói xong khanh khách nở nụ cười.

Lời này lại thực chỉ có người phụ nữ như Lâm Tử Hàn mới nói được, Lãnh Phong cười thầm nghĩ, đưa tay liền bỏ vào trong túi nhỏ màu xanh.

Tiểu Thư Tuyết cúi xuống bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Nói cho ba biết nha, dì Văn Khiết nói mẹ đây là đồ kị với kẻ có tiền, cho nên mới nói châm biếm như vậy?”

“Đúng vậy” Lãnh Phong gật đầu đồng ý nói.

Hai người một lớn một nhỏ hầu như đi dạo gần nửa trung tâm khu vực thành thị, sau khi xách đầy túi lớn túi nhỏ, cuối cùng mới cam lòng quay về nơi ở.

Anh sợ nếu không quay về, Lâm Tử Hàn thực sự điên mất, đến lúc đó có thể rất phiền lòng.

~~~~~

Một đêm này, Lâm Tử Hàn không biết khóc bao lâu, cuối cùng mới mệt mỏi ngủ. Trong mộng, Tiểu Thư Tuyết đang dùng giọng nói ngọt ngào của mình khắp nơi gọi “Mẹ”.

Cô muốn trả lời con bé, ôm lấy nó, nhưng mà lại phát không ra chút thanh âm nào, tìm bốn phía cũng không thấy thân ảnh Tiểu Thư Tuyết, chỉ có một tiếng “Mẹ” kia là chân thật tồn tại.

“Ba ba, mẹ cũng không để ý con, mẹ tức giận” Tiểu Thư Tuyết đứng ở trước giường quay đầu lại nhìn Lãnh Phong, lắc lắc mặt tủi thân nói.

Lãnh Phong xoa đầu nhỏ của con bé, ôn nhu an ủi: “Mẹ không phải không để ý con, mẹ chỉ là đang ngủ” Ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi người trên giường.

Trên mặt cô đã lau sạch vệt nước mắt, chân mày nhú chặt, gắt gao đâm vào tim anh. Tim của anh, cũng đau nhức.

Nhịn không được đưa tay, xoa khuôn mặt tiều tụy của cô, nhẹ nhàng an ủi.

Động tác của anh rất nhẹ, rất khẽ, nhưng mà Lâm Tử Hàn vẫn bị anh quấy rầy tới, nhắc đi nhắc lại một câu: “Thư Tuyết... Trả lại Thư Tuyết cho em”

“Mẹ! Con đã về rồi” Tiểu Thư Tuyết tiến đến trước mặt cô lớn tiếng nói.

Lâm Tử Hàn sững sốt, phút chốc mở hai tròng mắt, ngạc nhiên nhìn chằm chằm về mặt phóng đại của Tiểu Thư Tuyết trước mắt. Về mặt không thể tin tưởng, sau đó là về mặt kinh ngạc, lấy tay dùng sức mà xoa xoa hai mắt, rất sợ là mình bởi vì quá nhớ cô bé mà sinh ra ảo giác.

Hóa ra, đây tất cả đều là sự thật, cô không nhìn lầm, Thư Tuyết của cô thật sự đã trở về!

“Tiểu Thư Tuyết...” Lâm Tử Hàn thò một tay ra ôm cô bé vào trong lòng, thất thanh khóc rống lên: “Con cuối cùng đã trở về... Hu... Con sao lại có thể hù dọa mẹ như vậy...”

“Mẹ ngoan, mẹ không khóc nha, khóc nhiều không đẹp” Tiểu Thư Tuyết giơ tay nhỏ bé lên vỗ nhẹ trên lưng cô, bắt chước mà an ủi.

“Sau này không bao giờ... làm như vậy nữa” Lâm Tử Hàn nức nở cầu xin, cô cũng chịu hết nỗi đả kích như vậy rồi, thật là đáng sợ!

“Mẹ, ba ba mua cho con thật nhiều thật nhiều đồ vật, cũng mua cho mẹ nhiều đồ” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn nói, nói xong dùng hai tay mò

mắm trong túi.

Lâm Tử Hàn mới từ kích động phục hồi tinh thần lại, trước mắt của cô, là hai chân thon dài thẳng tắp. Ánh mắt tùy thời hướng lên trên, dừng ở trên mặt Lãnh Phong, tức giận thay thế buồn vui, dùng một loại ánh mắt thù hằn trừng mắt với anh.

Lãnh Phong cũng không tránh né ánh mắt của cô, cũng không úy kỵ lửa giận của cô, trong lòng anh, làm sao không trải qua? Không tức giận?

“Mẹ xem, ba ba mua cho mẹ vòng tay, thật xinh đẹp!” Tiểu Thư Tuyết đem vòng trang sức đính trâm châu kia cầm tới trước mặt Lâm Tử Hàn trưng đưa.

Là rất đẹp! nhưng mà...!

Lâm Tử Hàn đoạt lấy vòng trang sức trong tay con bé, ném xuống mặt đất, lại hung hăng giẫm lên, nổi giận mắng: “Lâm Thư Tuyết! Con có thể có chút khí phách hay không? Nhận kẻ trộm làm ba ba? Còn loạn bậy muốn đồ của người khác?”

Tiểu Thư Tuyết bị cô rống lên như thế, nhất thời tủi thân mà im lặng, lui về phía sau hai bước trốn ở phía sau Lãnh Phong.

“Con lại đây cho mẹ!” Lâm Tử Hàn nâng cao âm lượng, càng thêm chán nản, xem ra con bé bây giờ bị Lãnh Phong thu phục đến dễ bảo. Không chỉ có gọi anh là ba ba, còn coi anh như cứu thế!

Lãnh Phong phát tay, đưa tới nữ hầu canh giữ ở cửa, phân phó cô ta ôm Tiểu Thư Tuyết ra ngoài.

Nữ hầu không dám chậm chạp, ôm lấy Tiểu Thư Tuyết bị Lâm Tử Hàn dọa cho sợ hãi đi ra ngoài. Lâm Tử Hàn thấy Tiểu Thư Tuyết một lần nữa bị ôm đi, luống cuống, la lớn với bóng dáng nữ hầu rời đi: “Trở về! Không được ôm nó đi ——!”

Đáng tiếc, nữ hầu ở chỗ này đều chỉ nghe Lãnh Phong, dù cho cô gọi đến khản cổ, cũng không có ai để ý cô.

Lâm Tử Hàn lão đảo đuổi theo, khi đi qua bên người Lãnh Phong, cánh tay bị anh chặn giữ lấy, bắt trở về.

Trên mặt của anh, là lạnh lùng vô tận, bất đồng với lạnh lùng của dĩ vãng, Lâm Tử Hàn sững sờ trừng mắt nhìn anh, không rõ anh rốt cuộc nghĩ muốn thế nào!

Lãnh Phong cúi người tới gần mặt cô, lạnh lùng liếc cô, mỉa mai nói: “Chỉ mới ba ngày không gặp con bé mà thôi, em lại chịu hết nổi rồi?”

“Anh tên tiểu nhân vô sỉ này, mang con ra uy hiếp tôi tính gì là đàn ông?” Lâm Tử Hàn căm giận mà trừng mắt nhìn anh, mắg.

“Tôi chẳng qua là mang theo Thư Tuyết đi ra ngoài chơi một vòng, sao lại uy hiếp được em chứ?”

Nước mắt của Lâm Tử Hàn chảy xuống, tức giận đến chửi ầm lên nói: “Anh có biết tôi ba ngày nay sống như nào hay không? Anh không có con gái, căn bản không cảm nhận được loại đau đớn vì mất con này, tôi...!”

“Em cảm thấy em ba ngày nay qua rất dài đằng đặc có đúng không?” Lãnh Phong cắt ngang cô, gắt gao nắm chặt cánh tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “VẬY em cảm thấy ba năm không dài? Ba Tiểu Thư Tuyết thất lạc con gái ba năm, em lẽ nào thì không cảm thấy dài?”

“Cái gì ba năm?” Lâm Tử Hàn thu nước mắt, nghi hoặc quan sát anh, không có việc gì nói đến ba Tiểu Thư Tuyết để làm chi? “Anh căn bản không phải là ba đứa bé này” Con vịt sợ nhất chính là loại chuyện này, làm sao có thể muốn con ghẻ? Nói nữa, cũng không thể để cho cô gả cho một con vịt chứ?

Chương 141: Nhắc lại chuyện cũ

“Làm sao em biết anh ta không cần?” Anh làm sao có thể không cần con của mình?

“Đây là chuyện của tôi và anh ta, không cần anh quan tâm!” Lâm Tử Hàn có điểm lo lắng, lập tức sừng sốt một chút, lần thứ hai quan sát anh, vô ý thức hỏi thăm: “Làm sao anh biết chuyện của tôi?” Lẽ nào anh thực sự tìm người điều tra cô? Còn điều tra lịch sử phong lưu của cô??

Lãnh Phong cười giấu cợt một tiếng, đã nắm tay phải của cô, bỏ chiếc nhẫn kim cương kiavào lòng bàn tay cô, mặt âm trầm nói: “Chiếc nhẫn này, là ba năm trước đây tại một khách sạn nào đó, một người phụ nữ được xưng tháng sau phải kết hôn thưởng cho tôi”

Nhắc tới chuyện cũ năm xưa không có chút hào quang này, Lãnh Phong vẫn như cũ cảm thấy ngực bị tức lấp đầy tức giận lợi hại, nghĩ không ra, biến mình thành con vẹt để sử dụng chính là người phụ nữ trước mắt này!

Nghe được lời của anh, Lâm Tử Hàn nhất thời kinh hãi, kinh ngạc quan sát anh, trong đầu trống rỗng nửa phút đồng hồ. Mới vô ý thức mà run giọng nói: “Anh chính là con vẹt năm đó?!” Thần thánh ơi! Vận khí của cô... !

Sắc mặt Lãnh Phong lạnh hơn một phần, không hài lòng ra lệnh: “Từ giờ khắc này, không cho phép ở trước mặt tôi nói hai chữ ‘Con vẹt’!”

Đầu Lâm Tử Hàn bị kinh ngạc nhét tràn đầy, còn nghe được uy hiếp của anh đi vào sao, kinh ngạc mà hỏi thăm: “Vì sao anh phải làm con vẹt? Nhà anh không phải có rất nhiều tiền sao?” Chẳng lẽ là bởi vì làm con vẹt mới phát tài thành giàu có? Được tỷ phú Hồng Kông bao nuôi...?!

Giữa lúc cô nghĩ đến các loại nguyên nhân thì ý thức đột nhiên một trận lóe sáng. Đó là Lãnh Phong cầm lấy hai vai cô đang mãnh lực lay động, tức giận đến hét lớn: “Em cầm miệng cho tôi! Lúc đó là ngoài ý muốn! Nhân viên tiếp tân đưa nhầm thẻ phòng! Cho nên tôi mới có thể đi nhầm phòng!”

Còn dám nói anh là con vịt!! Đem sự cảnh cáo của anh vào tai này ra tai kia??

Năm đó nếu không phải nữ tiếp tân phạm phải tình huống si mê rồi đưa sai số thẻ phòng, anh cũng sẽ không đi nhầm phòng, đương nhiên, cũng không có chuyện của chiếc nhẫn phía sau đó!

Lúc này nghĩ đến, anh còn phải cảm ơn mấy người nữ hoa si kia, bởi vì là bọn họ để anh và Lâm Tử Hàn quan hệ, có con gái Tiểu Thư Tuyết đáng yêu như thế.

“Nhưng mà sau đó anh vẫn còn thực hiện chức trách của con vịt nha” Lâm Tử Hàn vô tội nhắc nhở: “Nếu như không phải con vịt, lúc đó có thể nói rõ mà” =]]

Lãnh Phong nhất thời hết lời để nói, lúc đó bị người ta khiêu khích như thế, nếu như anh còn không hành động, thì quá không phải là đàn ông rồi?!

“Nói chung, đó là một chuyện ngoài ý muốn” Lãnh Phong giả vờ không làm sao mà trờng cô một cái, đổi đề tài nói: “Tôi chỉ là nói cho em biết một việc, tôi là ba của Tiểu Thư Tuyết”

“Anh muốn thế nào?” Lâm Tử Hàn cảnh giác mà quan sát anh, vội la lên: “Tiểu Thư Tuyết là tôi nuôi lớn, tôi không thể giao nó cho anh!”

“Chờ tôi xử lý xong chuyện em ăn cắp này, em cũng chưa chắc còn mạng đi nuôi nấng nó” Hai tròng mắt Lãnh Phong nghiêm khắc, tàn nhẫn mở miệng.

“Anh muốn giết tôi?” Lâm Tử Hàn kinh hoàng mà nhìn anh, lắp bắp nói: “Tư liệu... Không phải vẫn còn sao? Sẽ không thể bỏ qua cho tôi lần này sao?”

Giết cô? Dưới đáy lòng Lãnh Phong cười khở một tiếng, đời này anh cũng không có khả năng hạ thủ được!

Nhưng mà, miệng của anh lại cũng không tha người: “Em cũng muốn tôi phải đi vào chỗ chết, tôi làm sao có thể bỏ qua cho em?”

“Vì sao anh vẫn cảm thấy tôi sẽ đưa anh vào chỗ chết chứ? Tôi giống như người có máu lạnh như thế sao? Tôi đồng ý giúp Đỗ Vân Phi trộm tư liệu về kim cương là bởi vì chính mình cũng hiếu kỳ Ngôi sao thiên thần rốt cuộc là vật gì, tôi chỉ là muốn biết Ngôi sao thiên thần thay đổi cuộc đời tôi rốt cuộc là cái gì mà thôi, Lãnh Phong... , anh có thể tin tưởng tôi một lần hay không... ?” Lâm Tử Hàn quan sát anh vội vàng cầu xin.

“Em biết phần tư liệu về kim cương kia, bên trong cất giấu cái gì không?” Tay Lãnh Phong chạm lên người cô, quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy biểu tình vô tội kia.

Lâm Tử Hàn hoang mang lắc đầu, không rõ trên mặt của anh vì sao lại hiện ra đau đớn, Đỗ Vân Phi nói cho cô là tư liệu giới thiệu về Ngôi sao thiên thần.

“Đó chính là đồ vật đủ để cho tôi chết dưới tay thủ hạ của Đỗ Vân Phi” Lãnh Phong cắn răng bức ra những lời này, biểu tình của cô rất vô tội, rất chân thành. Nhưng mà, anh chính là lần lượt bị sự chân thành kia lừa gạt.

Lâm Tử Hàn kinh hãi, liều mạng lắc đầu, nói: “Đỗ Vân Phi nói cho em biết chỉ là tư liệu giới thiệu Ngôi sao thiên thần, anh ấy nói anh ấy muốn biết Ngôi sao thiên thần rốt cuộc là cái gì, anh ấy lừa em...”

“Được rồi! Tôi không muốn tin tưởng em bất luận một câu nói gì nữa!” Lãnh Phong lạnh lùng kiên định mở miệng: “Tôi đã chịu đủ miệng

đầy lời nói dối của em rồi!”

Lâm Tử Hàn kinh sợ, đáy lòng nhất thời trống rỗng đến khó chịu, đúng vậy, cô nói dối anh nghìn nghìn vạn lần, nhưng đó đều là thiện ý mà!

Anh không tin cô! Không bao giờ ... tin nữa!

Lãnh Phong cũng không liếc qua sự đau lòng trên mặt cô, đau lòng mà nhắm mắt, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn theo dõi bóng dáng anh rời đi, muốn gọi anh đừng đi, lại thế nào cũng gọi không được. Cô lừa anh nhiều như vậy, còn có tư cách gì đi cầu xin sự tín nhiệm của anh? Lãnh Phong cũng không phải kẻ ngu si, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho cô như vậy...

Buông mắt xuống, ánh mắt rơi vào vòng tay bị cô hung hăng mà giẫm lên, vòng tay đã bị đứt làm đôi. Cô khẽ thở dài, ngồi xổm người xuống nhặt lên hai đoạn vòng trang sức dính trên châu kia, trong lòng có một mảng tiếc hận. Đây là Lãnh Phong lần đầu tặng cô đồ trang sức, lại có thể bị cô giẫm lên đứt đi mất.

“Em ở trong phòng này, không được cho phép cũng không ra ngoài!” Ngoài cửa xuất hiện tiếng nói khiến cô giật mình, vô ý thức giấu tay ra sau lưng.

Ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lãnh Phong hờ hững, không có lời nào để đáp lại anh.

Lãnh Phong nhìn liếc mắt mặt đất trống rỗng, liền biết cô đang giấu cái gì, cười giễu cợt một tiếng xoay người rời đi!

Về mặt Lâm Tử Hàn bỗng dưng đỏ, siết chặt vòng trang sức trong tay, ném cũng không được, lấy đi cũng không được.

Chương 142: Một lần ôn nhu cuối cùng

Trong phòng làm việc trên tầng hai, Lãnh Phong nghiêng người dựa vào ghế sofa, một lần nhìn khắp nơi đoạn video A Nghị chỉnh lý lại, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hình ảnh bóng hình xinh đẹp quen thuộc.

Anh xem rất nhiều lần, chỉ là muốn tìm được lý do có thể làm cho mình càng thêm hận cô sâu sắc hơn! Bởi vì, anh thực sự không thể tàn nhẫn hạ quyết tâm làm những thứ gì với cô, chỉ giữ cô lại...

Nhưng mà, nhìn hồi lâu lại ngay cả nửa điểm thu hoạch cũng không có, bởi vì anh yêu cô, từ lâu đã vượt qua tất cả, thế cho nên trả giá bằng tính mạng của mình!

“Lâm Tử Hàn....” Anh nói nhỏ một tiếng, đưa tay “Tạch” một tiếng tắt máy chiếu phim đi, cả người thất vọng ngã ra sau, tựa ở trên ghế sofa.

“Thủ lĩnh” A Nghị đứng ở cạnh cửa nghiêm túc gọi một tiếng, nói: “Tư liệu thân phận của Lâm Tử Hàn đã điều tra ra”

Lãnh Phong bỗng dưng mở mắt ra, con ngươi như vì sao thẳng tắp rơi vào túi tư liệu trong tay A Nghị.

A Nghị đi đến, đặt túi tư liệu tới trước mặt anh, Lãnh Phong cũng không đưa tay đi đón túi tư liệu, nâng mắt lên khẽ liếc A Nghị. Khẽ hít một hơi nói: “Lâm Tử Hàn đã từng nói qua, nếu như tôi điều đã điều tra xong thân phận của cô ấy, tôi sẽ hối hận vì gặp phải cô ấy, yêu cô ấy, cậu thấy sao?”

A Nghị sửng sốt, sau một lúc do dự gật đầu: “Đúng vậy”

Trái tim Lãnh Phong bởi vì câu trả lời A Nghị mà trầm xuống, Lâm Tử Hàn, cô rút cuộc đã trải qua chuyện gì, sao lại khiến anh hối hận vì gặp cô, yêu cô?

Anh rất muốn biết, một giọng nói khác dưới đáy lòng lại đang không ngừng từ chối muốn biết, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, trái tim anh yêu Lâm Tử Hàn cũng đã không có khả năng thay đổi, cần gì phải đau khổ truy tìm lý do khiến mình hối hận chứ?

Lâm Tử Hàn! Đời này, tôi xem như là bại bởi em! Lãnh Phong cười khổ một tiếng. Lãnh đạm mà mở miệng nói: “Nếu như vậy, đem tư liệu đốt đi”

A Nghi gật đầu, không nói thêm một lời vô ích, xoay người lui ra ngoài. Đối với thân thể và quá khứ oanh oanh liệt liệt của Lâm Tử Hàn, anh thật sự còn kinh ngạc rất lâu.

Anh biết Lãnh Phong yêu Lâm Tử Hàn sâu đậm, cũng có thể tưởng tượng nếu Lãnh Phong biết Lâm Tử Hàn là vợ của Tạ Vân Triết, con gái của Lâm Trúc thì sẽ có tình trạng gì.

Yêu sâu đậm, tự nhiên thương tổn cũng nặng, Lãnh Phong từ lúc gặp phải Lâm Tử Hàn sau này, đã không phải là sát thủ máu lạnh, quả quyết khát máu nữa!

Đối với chuyện Lâm Tử Hàn ăn cắp, xuất hiện sự khoan dung mà Lãnh Phong từ trước đến nay chưa hề có, điểm này anh là rất không tán thành, bởi vì thân phận Lãnh Phong quá đặc biệt, không suy nghĩ kỹ, thì rất có thể thêm cả tính mạng vào.

Tình yêu, là một thứ rất đáng sợ! Chôn vùi sinh mệnh trong tay một người phụ nữ, thật sự là quá không đáng.

Nếu Lãnh Phong bằng lòng tiếp tục bảo vệ tình yêu của mình, như vậy anh là thuộc hạ, đương nhiên cũng sẽ không có bất luận dị nghị gì, anh nên làm, là ở một bên yên lặng mà bảo vệ thủ lĩnh của mình!

~~~~~

Lãnh Phong đương nhiên biết làm như vậy là rất không lý trí, nhưng mà, muốn anh mất đi người phụ nữ phức tạp như Lâm Tử Hàn, anh lại càng không muốn. Không những là bởi vì cô là mẹ của Thư Tuyết, quan trọng hơn là anh yêu cô, nguyện ý đi hết cả đời này với cô!

Bất tri bất giác anh đã đi tới cửa phòng Lâm Tử Hàn, do dự gõ cửa phòng sau đó đẩy cửa đi vào. Trên ghế sofa, Lâm Tử Hàn chờ đợi mà ngồi yên, thậm chí ngay cả có người vào cũng không phát hiện ra.

Trong lòng cô, Tiểu Thư Tuyết đã gói lên trong lòng cô ngủ.

“Vì sao không đặt con lên giường?” Lãnh Phong nhìn chằm chằm cô thản nhiên mở miệng.

Lâm Tử Hàn bị lời anh nói như thế, thân thể sững sờ một chút sau đó kinh hoảng trừng mắt nhìn anh, ôm Tiểu Thư Tuyết theo bản năng ý thức mà siết chặt.

Nhìn bộ dạng cô khẩn trương như vậy, Lãnh Phong thoáng hòa hoãn biểu tình trên mặt, cúi người xuống đưa tay ôm Tiểu Thư Tuyết.

“Anh muốn làm gì?” Thân thể Lâm Tử Hàn dựa ra sau, nỗ lực tránh thoát tay anh. Bởi vì sợ hãi làm con tỉnh, Lãnh Phong không dùng thói quen tác phong bá đạo cứng rắn đoạt lại, hạ giọng nói: “Nó ngủ như thế, rất dễ cảm lạnh”

Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng buông tay, theo anh ôm con đi. Lãnh Phong ôm lấy Tiểu Thư Tuyết, người đã đi đến hướng giường lớn, nhẹ nhàng mà đặt con bé trên giường lớn, đắp chăn lại.

Lâm Tử Hàn trầm mặc nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của anh, phát giác anh thật là một người đàn ông ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ, nuông chiều Tiểu Thư Tuyết, đã vượt quá người thường.

Một người đàn ông tốt như vậy, lại bị cô tự tay đánh mất, tuy rằng cô không muốn như thế...

Khi cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì, Lãnh Phong mới quay người lại, ánh mắt rơi vào thân thể Lâm Tử Hàn vẫn đại ra như cũ, tiếp xúc tới ánh mắt hồi hận của cô.

Cô đang hối hận? Hối hận cái gì? Hối hận ba năm trước đây gặp gỡ anh? Hối hận đã sinh con? Hay là... Nghĩ đến con, anh thật vất vả miễn cưỡng đè dụng tâm trong lòng, trong nháy mắt đã dịu xuống.

Cô một mình một người sinh con, nuôi con lớn, công trạng khổ lao phiên hà đều chiếm hết, anh nên cảm ơn cô mới đúng, là anh nợ cô!

Lâm Tử Hàn nhìn Lãnh Phong đứng ở tại chỗ nhứ chặt mày, hoàn toàn đoán không ra anh muốn làm gì, mấy ngày nay, cô thực sự rất sợ hãi nhìn thấy anh!

Cô thoát nhìn một mẻ quá, rất tiêu tụy, Lâm Tử Hàn trước đây nghịch ngợm mơ hồ đã mất. Là cô tạm thời đang lẩn trốn? Hay là vĩnh viễn thay đổi? Anh hy vọng là người trước, bởi vì anh yêu, chính là Lâm Tử Hàn đơn thuần đến ngu xuẩn, ngây thơ đến ngu ngốc kia.

Lãnh Phong lãnh đạm tiến lên phía trước vài bước đứng lại trước mặt cô, cúi người xuống một tay ôm lấy ngang người cô, ôn nhu giống như thời khắc ôm lấy Tiểu Thư Tuyết vừa rồi.

Ở trong lòng Lâm Tử Hàn hô nhỏ một tiếng, kinh sợ quan sát anh nói: “Đây là một lần ôn nhu cuối cùng trước khi em chết sao?”

Chương 143: Ngôi sao thiên thần

Bước chân trầm ổn của Lãnh Phong đã đi đến phòng ngủ, Lâm Tử Hàn ý thức được anh muốn làm cái gì, bất an mà giãy dụa thân thể trong lòng ngực anh. Lại thế nào cũng tránh không thoát ngực của anh, phải giả vờ tức giận đề cao âm lượng nói: “Lãnh Phong! Muốn giết muốn mắng cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được! Đừng nghĩ làm cái loại này chuyện với em! Anh nghe được không? Đây... ! Anh nghe thấy rồi đó! Chiến sĩ có thể giết nhưng không thể bị làm nhục...!”

Giọng nói càng ngày càng yếu. Bởi vì cô thấy trên mặt Lãnh Phong xuất hiện sự không hài lòng. Bên tai có một người lớn giọng huyên náo, mặc dù là ai cũng đều chịu hết nổi!

“Tôi cho em một cơ hội sửa chữa, đoạn tuyệt quan hệ với Đỗ Vân Phi, chấm dứt việc lừa dối tôi” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp, Lâm Tử Hàn sững sờ, đảo mắt nghi mà quan sát cầm cương nghị của anh. Cô không nghe lầm chứ! Anh cho cô một cơ hội?

“Tại sao phải cho em cơ hội?” Anh không phải nói là muốn tiêu diệt của cô sao?

“Nhìn Tiểu Thư Tuyết, tôi tha thứ cho tất cả việc em làm, nhưng đây là một lần cuối cùng” Lãnh Phong cúi đầu nghênh đón ánh mắt của cô, mở miệng cảnh cáo.

Hóa ra là do anh nể mặt Lâm Thư Tuyết, thể diện của tiểu nha đầu so với cô còn lớn hơn. Lâm Tử Hàn rầu rĩ nghĩ, trên mặt cũng không xuất hiện sự kinh ngạc nên có.

Lãnh Phong nhìn bộ dạng cô không vui vẻ, bất mãn mĩa mai nói: “Thế nào? Hai điều gây khó xử cho em sao?”

Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu: “Không phải” Muốn cô và Đỗ Vân Phi cắt đứt liên hệ, xác thực có điểm khó xử, dù sao anh ta ba năm qua vẫn đều đối xử với mình không tồi, bản thân cũng từng bởi vì chuyện hủy hôn với anh ta mà làm thương tổn anh ta sâu đậm. Nhưng mà, anh ta lại lừa gạt cô đi đánh cắp tư liệu của Lãnh Phong, hại Lãnh Phong đến nay còn đang hiểu lầm cô.

Châm dứt mọi chuyện lừa dối Lãnh Phong, muốn làm đến điểm này thì càng khó, cô đã đi vào nông nổi đâm lao phải theo lao, căn bản thu tay không được. Nói dối để che lấp, đây là bi ai lớn nhất của người nói dối!

“Em vì sao không dám đồng ý?” Lãnh Phong dùng chân đá văng cánh cửa phòng ngủ, đi tới bên giường, đặt cô trên giường lớn. Nhìn gần hai tròng mắt của cô không giải thích được, cô không phải nên vui mừng đến rơi lệ đầy mặt sao, lớn tiếng nói cảm ơn với mình sao?

“Em chỉ là đang thương tâm anh vẫn còn không chịu tin tưởng em, em là bị Đỗ Vân Phi lừa dối mới đi trộm tư liệu, em cũng không nghĩ tới muốn liên hợp với anh ta cho anh chết” Lâm Tử Hàn quan sát anh nói: “Em muốn biết về Ngôi sao thiên thần, em hiểu kỳ nó vì sao sẽ khiến hai giới hắc bạch dốc sức truy tìm”

“Em không nên hiểu kỳ về chuyện này! Bởi vì nó chỉ mang đến cho em họa sát thân!”

“Nó cũng sớm đã mang đến cho em họa sát thân!” Lâm Tử Hàn mạnh mẽ ngồi dậy, nói với anh: “Nếu như không phải nó, căn bản sẽ không xảy ra chuyện sau này!” Đương nhiên, cũng sẽ không gặp được người đàn ông trước mắt này, sẽ không yêu anh!

“Em thực sự rất muốn biết?” Tay Lãnh Phong chạm lên người cô, ngưng mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lâm Tử Hàn không chần chờ, không do dự, trầm tĩnh gật đầu. Cô thực sự muốn biết, sớm đã muốn biết. “Anh đã đồng ý tha thứ cho em, cho

em cơ hội, vì sao không thể để cho em biết về Ngôi sao thiên thần? Em thì, em đời này đều sẽ trung thành với anh”

“Trung thành với anh” Lãnh Phong cười giấu cợt một tiếng, lời thề của cô, anh còn có thể tin tưởng sao?

Phản ứng của anh, khiến Lâm Tử Hàn cảm thấy tủi thân, anh chỉ là nể mặt Tiểu Thư Tuyết mới tha thứ cho cô. Cũng không có nghĩa là nhất định tin tưởng lời của cô, một lần nữa tiếp nhận cô!

Đúng rồi, cô cũng không phải không gả ra ngoài được, cô sao lại muốn anh tiếp nhận mình chứ? Sao lại muốn quan tâm ý nghĩ của anh như vậy! Ô...!

Tình yêu à tình yêu! Cô thật sự phiền muộn với mấy chữ này! Nhớ năm đó cô đi khỏi Tạ gia hào hiệp cỡ nào! Phất ống tay áo không mang theo đi một chút bụi bặm nào, chỉ mang đi một thân đầy vết thương, hiện tại sao lại trở nên yếu yếu đuối đuối, thê thê thảm thảm như vậy?!

Khi Lâm Tử Hàn đang lấy hết dũng khí, chuẩn bị mở rộng khí thế mạnh mẽ của một người thì Lãnh Phong mở lời trước cô một bước: “Được, anh cho em biết”

Hả? Lâm Tử Hàn sửng sốt, kinh ngạc quan sát anh, anh lại có thể đồng ý nói cho cô bí mật của Ngôi sao thiên thần?

“Ngôi sao thiên thần không có bất luận bí mật gì” Lãnh Phong nhìn liên hồi suy nghĩ trong lòng cô, cười lạnh mở miệng: “Toàn bộ bí mật, chẳng qua là nói các nhân sĩ ngờ vực vô căn cứ mà thôi, Ngôi sao thiên thần chỉ là một viên kim cương hình quả lê 8 cara xuất hiện ở Châu Phi, loại kim cương này không phải không được bán, chẳng qua là tương đối khan hiếm mà thôi”

“Vậy anh vì sao muốn tìm nó?” Lâm Tử Hàn lạnh lùng lạnh lùng hỏi thăm, nếu bình thường như vậy, vì sao không đi một viên khác.

“Bởi vì kim cương là hai mươi năm trước ở trong tay anh, cho nên anh phải tìm nó về” Lãnh Phong cắn răng nói, trong đầu một lần nữa quay về tình huống trước khi ông nội lâm chung. “Ông nội anh rất thích chu du thế giới đi tìm bảo tàng trong truyền thuyết, năm ấy anh mới chín tuổi, ông mang về một viên kim cương 8 cara từ Châu Phi . Sau khi về đến nhà liền không bước ra cửa phòng một bước, cũng không mở miệng nói chuyện, cả người đều trở nên hậm hực. Cuối cùng một năm sau hậm hực mà chết, ông nội trước khi lâm chung gọi anh vào trước giường, giao Ngôi sao thiên thần vào trong tay anh, căn dặn anh nhất định phải bảo quản cẩn thận, đặc biệt phải cẩn thận Lâm gia, chính là gã Lâm Trúc lần trước bắt em đi...”

“Phụt” một tiếng chột vang, Lâm Tử Hàn mới vừa uống nước thì toàn bộ thưởng cho áo ngủ của Lãnh Phong. Kinh ngạc quan sát anh, Lâm Trúc?! Người cha ruột từ hai mươi năm trước đã chết, sau đó lại sống lại?

“Phản ứng của em vô cùng kịch liệt đó!” Lãnh Phong liếc cô, mĩa mai nói.

“Em đang suy nghĩ, hóa ra Lâm Trúc kia thật không phải là cái thứ tốt gì” Lâm Tử Hàn tùy ý nói, nói đồng thời còn không quên dùng dư quang liếc trộm Lãnh Phong.

Tâm trạng kinh ngạc, Lâm gia các cô, sao lại có quan hệ với Ngôi sao thiên thần? Mà cô, cư nhiên một chút cũng không biết.

Trong lòng có nhiều hiếu kỳ hơn, cũng không có khả năng biểu hiện ra ngoài, cô nỗ lực mà nén nghi hoặc dưới đáy lòng xuống. Ngắc đầu nhìn Lãnh Phong nói: “Sau đó thì sao?”

Chương 144: Ngôi sao thiên thần 2

Lãnh Phong bỗng nhiên nhập vào chuyện cũ của hai mươi năm trước, căn bản không có hơi dư thừa đi phát giác sự quái dị của Lâm Tử Hàn, trên mặt có sự tức giận rõ rệt: “Sau đó mẹ anh bởi vì đánh bạc thua nhiều lần, trộm kim cương trên người anh, mang ra chợ đêm bán. Bởi vậy khiến cho Lâm Trúc quan tâm, liền có một đoạn phân tranh về kim cương này”

“Lâm Trúc vì sao muốn cướp kim cương của anh? Ông ta không giống như người thiếu tiền” Lâm Tử Hàn nhin không được hỏi.

“Anh nhớ kỹ ông nội đã từng có chơi với một người bạn họ Lâm có cùng chí hướng, có lẽ có quan hệ bậc cha chú với ông ta, nhưng Lâm Trúc vì sao muốn kim cương anh cũng không rõ lắm” Khi đó anh còn nhỏ, căn bản là cái gì cũng đều không hiểu, đối với ân ân oán oán của các trưởng bối anh cũng không chút nào biết chuyện.

Bởi vì Ngôi sao thiên thần từng tạo ra phong ba không nhỏ ở hắc đạo, cho nên, đến nay tìm nó trừ anh và Lâm Trúc ra, còn có khối người.

Lâm Tử Hàn có nghi vấn đầy mình, rồi lại không biết nên hỏi từ đâu, nhiều lần mở miệng đều không hài lòng mà đóng lại.

Lãnh Phong nhìn dáng điệu khô hời này của cô, trêu đùa: “Đây là Ngôi sao thiên thần, sự ảo diệu cũng không giống như em nghĩ, phức tạp như vậy”

Bởi vì ông nội trước khi lâm chung có di ngôn, bởi vì Ngôi sao thiên thần bị mất, Lãnh Phong mới đi đến con đường sát thủ này. Anh đoán không ra ông nội và Lâm gia có ân oán gì, năm đó ông nội dặn mình cẩn thận Lâm gia thì trong mắt có bất an, nhưng càng còn nhiều hối hận.

Lâm Tử Hàn cười khỏ một tiếng, điều này so với cô tưởng tượng còn phức tạp hơn, cô thế nào cũng thật không ngờ, Lâm gia và Tiêu gia còn tồn tại loại ân oán này.

Lâm Tử Hàn trước đó sợ hãi Lãnh Phong biết thân thế của mình, chỉ là cho rằng anh cùng Lâm ca đơn chỉ bất quá là tranh nhau một viên kim cương, hiện tại xem ra, trong đó nhất định còn có tin tức lớn hơn nữa, tin tức ngay cả Lãnh Phong cũng không biết.

Có một chút xác định, Tiêu gia và Lâm gia từ hai mươi năm trước cũng đã là kẻ thù. Mà cô, còn có thể tiếp tục ở một chỗ với Lãnh Phong sao? Nếu như Lãnh Phong biết cô là con gái của Lâm Trúc, sẽ có phản ứng gì?

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn anh run giọng hỏi: “Lâm ca biết anh là Tiêu Ký Phàm không?” Thân phận của anh vẫn giấu diếm rất tốt, Lâm ca hẳn là sẽ không biết thôi?

“Trên thế giới này ngoại trừ A Nghị và em, không có người thứ 3 biết” Lãnh Phong nói xong, mắt lạnh lùng quét về phía cô: “Đương nhiên, có lẽ Đỗ Vân Phi chính là người thứ 3 này”

“Không” Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu: “Em cho tới bây giờ chưa nói với anh ấy, thật không có!”

“Hy vọng là như thế” Lãnh Phong dùng đầu ngón tay nhẹ chạm vào mặt cô, lạnh lùng kiên định mở miệng. Nếu như Đỗ Vân Phi đã biết, dựa theo tâm tính của anh ta hôm nay, phiền phức của anh không thể lớn như vậy.

Chỉ là, cô đồng ý giúp Đỗ Vân Phi trộm đồ vật, vì sao không có hỗ trợ vạch trần thân phận của anh chứ? Lẽ nào cô trộm tư liệu thật là bị Đỗ Vân Phi lừa dối.

Dù cho chỉ là một phần tư liệu của Ngôi sao thiên thần, cô cũng không nên không phân biệt được, tốt xấu chẳng phân biệt được đi giúp anh

ta chứ. Lẽ nào cô không biết anh và Đỗ Vân Phi là quan hệ chuột mèo.

Trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau, Lâm Tử Hàn mới khẽ hít một hơi, nghênh mặt cảm kích nhìn anh mà mở miệng: “Cám ơn anh nói cho em biết điều này” Tuy rằng đây không phải là kết quả cô hy vọng nghe được.

“Nếu như anh không nói cho em, ai lại biết em có thể bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy lần thứ hai làm ra chuyện gì khác người hay không?” Lãnh Phong trêu chọc nói.

Lâm Tử Hàn bị anh nói móc như thế, trên mặt một lần nữa bị quần bách, lập tức vươn tay kéo bàn tay của anh, lo lắng nói: “Vì sao nhất định phải tìm Ngôi sao thiên thần về? Cũng không thể từ bỏ được sao? Không tìm được sao?” Như vậy, anh cũng không cần làm sát thủ, không cần làm địch thủ của Lâm ca và Đỗ Vân Phi.

Bởi vì bất kể là ai mất đi sinh mệnh, cũng không phải kết quả cô muốn nhìn đến, cô thậm chí mong bọn họ đều bình an mà sống sót!

“Không thể” Lãnh Phong không chút suy nghĩ nào nói, anh đã đồng ý với ông nội bảo quản tốt Ngôi sao thiên thần, thì nhất định phải làm được, nhất định phải tìm Ngôi sao thiên thần trở về. Nếu không, gian khổ huấn luyện của anh nhiều năm như vậy, tất cả đều thành bong bóng.

“Nhưng mà, anh sẽ không sợ Tiểu Thư Tuyết một lần nữa mất đi ba ba sao? Nó mới vừa tìm được ba ba của mình mà!” Lâm Tử Hàn rung rung nói, vừa nghĩ tới Lãnh Phong có thể sẽ chết trong tay thủ hạ của người nào đó, lòng của cô run rẩy lên, cô không muốn anh chết.

Trong lòng Lãnh Phong kinh sợ, đau lòng quan sát ánh mắt ngập nước mắt của cô, đến gần người cô, cúi đầu hứa hẹn nói: “Anh không có việc gì, xin hãy tin tưởng anh”

“Thực sự?” Giọng nói rầu rĩ của Lâm Tử Hàn tràn ra từ trong lòng ngực anh, cô biết mình không có khả năng thay đổi anh, càng không có khả

năng làm cho anh bỏ qua cuộc đời sát thủ, chỉ cầu anh có thể bình an sống là tốt rồi.

Ngày mới lại tới, Lâm Tử Y liền bò lên từ trên giường , rửa sạch sẽ sau đó len lén chuồn ra ngoài cửa lớn, mới vừa chạy tới nơi cửa chính, liền bị một người phụ nữ đứng ở cạnh cửa dọa cho hoảng sợ.

“Dì Lưu, dì sáng sớm không ngủ được chạy ra đây dọa người sao?” Lâm Tử Y giả vờ lo lắng thái quá nói, cô đương nhiên biết dì Lưu một đêm thủ thành là vì ai.

Quá đáng! Dưới đáy lòng Lâm Tử Y chửi bới một tiếng!

“Nhị tiểu thư, phu nhân nói, nhị tiểu thư muốn ra khỏi cửa thì phải đi cùng với bà” Giọng nói của dì Lưu tuy rằng lễ phép, nhưng cũng không mất sự lạnh lùng kiên nghị.

Bởi vì bà cũng biết hai vị tiểu thư Lâm gia gây thơ thiện lương, chưa bao giờ đối xử với hạ nhân thế nào, nhưng phu nhân thì không giống, bắt đầu nóng nảy thì ngay cả quý cũng sợ. Cho nên, bà tình nguyện đắc tội với Lâm Tử Y, cũng không muốn trái lời của phu nhân. Tuy rằng bà cũng đồng tình với Lâm Tử Y, cô trời sinh hiếu động lại giam lỏng ở nhà, không buồn bực chết cô mới là lạ.

“Mẹ của cháu đang ở thời kỳ mãn kinh, tất cả hành vi của bà cũng coi là người bệnh điên đang phát tác, dì Lưu, dì mau để cháu đi ra ngoài đi” Lâm Tử Y căm giận mở miệng nói, thật quá đáng, cư nhiên lại dám đối xử như thế với cô.

“Lâm Tử Y!” Phía sau vang lên tiếng gầm lên của Lâm phu nhân, Lâm Tử Y bị dọa cho hoảng sợ, thậm chí kêu một tiếng “Nguy rồi!” bất chấp khó khăn xoay người sang chỗ khác.

Chương 145: Giấy dũa

Nhìn chằm chằm Lâm phu nhân một thân áo ngủ chậm rãi nói: “Mẹ, mẹ... Sao lại dậy sớm như vậy?”

“Mẹ không dậy sớm một chút, ai biết con sẽ chạy đi đâu?” Lâm phu nhân mĩa mai nói.

“Người ta chỉ là muốn đi ra ngoài chạy bộ mà thôi” Lâm Tử Y kéo kéo bộ quần áo thể thao trên người, cô sớm đã chuẩn bị tốt.

“Chạy bộ buổi sáng là một thói quen tốt, đáng giá biểu dương...”

“Thực sự?” Lâm Tử Y mừng rỡ, cảm động đến thiếu chút nữa chỗ xông tới ôm lấy Lâm phu nhân hôn nồng nhiệt hai cái. Nụ cười còn đang ở trên mặt, Lâm phu nhân liền dội một chậu nước lạnh vào: “Mẹ cũng đã lâu không chạy bộ buổi sáng, chờ mẹ cùng đi nhé”

“Không ——!” Lâm Tử Y kêu rên một tiếng, thân thể thiếu chút nữa không đã nằm úp sấp xuống mặt đất, còn tưởng rằng bà trong một đêm tu thân dưỡng tính rồi chứ, ô...

“Mẹ, khớp xương của mẹ yếu rồi, nếu vận động coi như xong, chạy hai vòng làm xương lỏng lẻo không tốt lắm đúng không nào?” Lâm Tử Y đuổi theo phía sau Lâm phu nhân đang đi lên tầng hai, hét lên: “Mẹ bình thường đánh mạt chược, cũng đã là đang vận động...”

“Tử Y!” Toàn thân Lâm phu nhân nổi giận gầm lên một tiếng với cô, nói: “Mẹ con cũng sắp bị bức chết, con còn có tâm tình ở chỗ này đùa giỡn với mẹ sao?” Bà thực sự là không rõ, tính cách Lâm Tử Y sao lại nửa điểm cũng không giống mình, ngược lại học những thứ đẹp đẽ chọc tức chết người ta như Lâm Tử Hàn!

“Ai dám bức chết mẹ? Con bức chết hần!” Lâm Tử Y khí thế bùng bột vỗ vỗ ngực, lớn tiếng nói.

Lâm phu nhân cũng sắp giận điên lên với lời nói dí dỏm của cô, ngấm lại đây đúng là bản tính của cô, quyết định không chấp nhận cùng cô. Nhẹ hít một hơi nén lửa giận xuống đáy lòng: “Chúng ta cũng sắp bị đuổi ra khỏi Lâm gia, cũng sắp phải hai bàn tay trắng, con rốt cuộc có biết hay không?!”

“Mẹ!” Lâm Tử Y chịu hết nổi mà hô: “Đây tất cả đều là mẹ tự tìm, ba dưỡng đã nói rất rõ ràng, chỉ cần mẹ trả lại cổ phần công ty cho chị, ông có thể tha thứ cho mẹ, cho mẹ tiếp tục làm bà chủ Lâm, là chính mẹ không chịu hợp tác!”

“Mẹ làm tất cả, không đều là vì con sao?”

“Con không cần! Con không muốn chiếm lấy bất luận thứ gì của chị, chúng ta không thể lấy oán trả ơn như thế!” Lâm Tử Y lớn tiếng nói.

“Lấy oán trả ơn?” Lâm phu nhân tức giận đến cả người đứng không vững, cuống quýt bám lên tay vịn cầu thang: “Tử Y, ngay cả con cũng cảm thấy như thế sao? Con cho rằng mẹ là đang lấy oán trả ơn?”

Lâm Tử Y gật đầu: “Chẳng lẽ không đúng sao? Mẹ chiếm đoạt cổ phần công ty của chị, còn muốn đuổi chị ấy ra khỏi nhà, đây chẳng lẽ còn không tính sao??”

“Là ông ta có lỗi với mẹ trước! Mẹ bằng lòng nuôi lớn Lâm Tử Hàn cũng đã không tệ rồi!”

“Lâm Trúc không có lỗi với mẹ, là chính mẹ lòng tham không đáy”

“Con!” Lâm phu nhân chán nản, phất tay hung hăng tát cô một cái, tức giận nói: “Mẹ thực sự là mắt công nuôi con lớn như vậy! Không giúp được mẹ còn chưa tính, còn tận lực gây thêm phiền toái cho mẹ!”

Lâm Tử Y không nghĩ tới bà lại động thủ, lấy tay vỗ về má trái nóng bỏng, giận dữ rống lên: “Mẹ, con biết mẹ vẫn đều muốn con đến công ty hỗ trợ, mẹ biết vì sao con không muốn không? Bởi vì con căn bản là không thích hành vi vô liêm sỉ của mẹ!”

“Mẹ là mẹ con. Con dám nói như thế với mẹ?” Lâm phu nhân muốn tát cho cô cái thứ hai, Lâm Tử Y nhẹ nhàng hướng qua một bên, tránh thoát đòn nguy hiểm.

“Là mẹ của con thì thế nào? Mẹ chiếm đoạt cả Lâm gia một câu con cũng không nói với mẹ, nhưng mẹ muốn con giúp mẹ, học mẹ, xin lỗi! Con ngồi không được!”

Lâm phu nhân sững sốt, đây là con gái ruột của bà sao? Bà chiếm đoạt cổ phần công ty cũng không phải cho bà, mà cô, lại có thể nghĩ mẹ đẻ mình như vậy?!

“Tử Y...” Lâm phu nhân hòa hoãn tức giận trên mặt, dùng ngữ khí vô cùng ưu thương nói: “Con có thể không giúp mẹ, chỉ cần ở bên cạnh mẹ là được, ngoan, nói cho mẹ, Lâm Tử Hàn hiện tại ở nơi nào?”

Vốn dĩ bởi vì nửa câu nói trước đó của bà mà Lâm Tử Y mà cảm giác hơi giật mình, khi nghe đến bà cư nhiên lại muốn hỏi thăm tung tích của Lâm Tử Hàn, hai mắt nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Mẹ hỏi chị ấy để làm gì? Mẹ muốn làm cái gì?”

“Mẹ...”

“Mẹ muốn tìm người giết chị ấy? Hay là đón chị ấy về nhà? Con hy vọng là về sau!”

“Không! Lâm Tử Hàn không thể trở về!” Lâm phu nhân kinh hoảng nói.

“Vậy chính là về trước?” Lâm Tử Y cau mày nhìn bà, lạnh lùng nói: “Mẹ, mẹ thực sự là khiến con quá thất vọng rồi! Nếu như mẹ thật sự làm như vậy, con tin mẹ sẽ không sống lâu hơn một ngày hơn chị ấy. Ba đừng

sẽ không bỏ qua cho mẹ, đến lúc đó, đừng trách con trước đó không cảnh cáo mẹ!”

Lãnh Phong cũng chưa chắc sẽ cho bà đắc thủ, đến lúc đó, bà chỉ có một đường chết!

“Mẹ là bị ép buộc, mẹ thật sự không có cách nào!” Lâm phu nhân vội vàng nói.

“VẬY trả lại cổ phần công ty cho chị đi, chuyện gì cũng coi như không có” Lâm Tử Y tận tình khuyên bảo nói: “Mẹ đừng ngốc nghếch nữa, mẹ giữ nó không được, ba dượng tùy tiện khởi tố, cả cuộc đời mẹ coi như xong, mẹ hiểu không?”

“Mẹ biết! Nhưng mẹ chính là không cam lòng...” Lâm phu nhân thất bại ngã ngồi trên bậc cầu thang, muốn bà buông tha thứ bà thật vất vả mới đạt được, bà thật không thể bỏ, rất không cam nguyện mà!

“Lúc trước mẹ hứa hẹn qua cái gì với ba dượng mẹ đã quên sao? Nếu không bằng lòng, sẽ không đồng ý với ông ấy chứ!”

“Mẹ đương nhiên không đồng ý, nhưng ông ta lại dùng chuyện ly hôn để ép mẹ” Nhớ tới chuyện cũ hai mươi năm trước, Lâm phu nhân đã cảm thấy tủi thân tới cực điểm, cũng là vì ôm lấy thân phận bà chủ Lâm này, bà phải đồng ý.

“Việc này tự mẹ xem mà làm thôi, con đi” Lâm Tử Y ném những lời này xong rồi đi đến cửa chính.

“Tử Y, con muốn đi đâu?” Lâm phu nhân quỳnh lên, đưa tay chạm vào cánh tay cô, lo lắng nhìn cô.

Lâm Tử Y dùng lực tránh ra khỏi kiềm chế của bà, tức giận nói: “Giấy tờ của con đều bị mẹ tịch thu, còn có thể đi đâu? Yên tâm, con sẽ không rời nhà trốn đi!” Lâm Tử Y nói những lời này cũng là cho dì Lưu nghe, dì Lưu liếc mắt nhìn Lâm phu nhân, thấy bà không có phản đối liền mở cửa cho Lâm Tử Y đi ra ngoài.

Chương 146: Lạnh nhạt

Việc không có, ngay cả bản thân cũng bị Lãnh Phong hạn chế, Lâm Tử Hàn chưa từng chịu qua loại hình phạt so với chết còn khó chịu hơn này.

Trước đó chỉ lo thương tâm cùng lo lắng hãi hùng, trái lại không cảm thấy có cái gì, hiện tại Lãnh Phong đồng ý không muốn cô chết, cũng không một mình cướp đi Tiểu Thư Tuyết, lòng cô cũng an tâm không ít, đặt toàn bộ tâm tư lên sự buồn chán.

Trước đây dù sao Tiểu Thư Tuyết cũng thích kẻ cận với cô, hiện tại đã rõ ràng quay ngược lại với cha mình, suốt ngày quần quít lấy anh không tha, vừa mới bắt đầu Lâm Tử Hàn còn cảm thấy ung dung. Bây giờ càng nghĩ càng không phải cảm thụ gì, dựa vào cái gì cô nuôi lớn con phải chia sẻ cùng anh?

Lâm Tử Hàn nhảy vọt qua giường lớn, đã đi đến cái gọi là “cấm địa”, xa xa chợt nghe thấy tiếng cười thoải mái của Tiểu Thư Tuyết trong phòng làm việc.

“Cấm địa” của cô, tiểu tử lại có thể biến thành sân khấu trò chơi, tùy tiện làm đi làm lại, thực sự là quá không công bằng! Cô đã phân không rõ là ghen tỵ với ai, nói chung chính là một bụng đầy vị chua xót.

Trong phòng làm việc, Lãnh Phong đang làm việc, Tiểu Thư Tuyết rất giống vẫn con khi chui tới chui lui trong ngực anh. Mà người đàn ông đang ngồi làm việc không hề cầu thả kia, lại có thể ngay cả nửa điểm tức giận cũng không có!

Nếu như cũng có thể ôn nhu với cô như thế thì tốt rồi, Lâm Tử Hàn than nhẹ một tiếng, nghĩ trong lòng.

“Mẹ... !” Tiểu Thư Tuyết thấy Lâm Tử Hàn trốn ở cạnh cửa ngăn ra, cười tùm tùm hô một tiếng, tâm tư Lâm Tử Hàn như đi vào cõi thần tiên trong nháy mắt bị cô bé gọi trở về, hơi sững sốt, lập tức tiếp xúc đến ánh mắt tà mị của Lãnh Phong.

Lâm Tử Hàn đã nhiều ngày không dám tiếp cận phòng làm việc của anh, Lãnh Phong nghe thấy Tiểu Thư Tuyết gọi to, cũng hơi hơi kinh ngạc một lúc lâu, đánh mắt trêu tức nhìn phía cạnh cửa.

Mấy ngày nay lạnh nhạt với cô, cuối cùng chịu hết nổi rồi sao? Tuy rằng anh lựa chọn tha thứ cho cô, bao dung cô, nhưng là vì vấn đề thể diện, mấy ngày nay cũng cố ý lạnh nhạt cô ở một bên.

Có lúc thậm chí mang theo Tiểu Thư Tuyết vui đùa một chút rồi biến mất, một ngày cũng không để cho cô thấy anh và con, tuy rằng trong lòng của anh cũng không chịu nổi, rất muốn mỗi một khắc đều có thể thấy cô!

Lâm Tử Hàn xấu hổ tránh né tầm mắt của Lãnh Phong, ha ha cười gượng hai tiếng, nói với Tiểu Thư Tuyết: “Bảo bối, mẹ mang con đi ra ngoài chơi có được không? Không nên quấy rối ba ba làm việc”

“Đi đâu chơi?” Hai mắt Tiểu Thư Tuyết tỏa sáng nói.

“Ừm , con nói đi đâu thì đi đó có được không?” Vì có thể lừa gạt cô bé tới tay, điều kiện gì cô cũng không quản.

“Ba ba sẽ đi sao?” Tiểu Thư Tuyết hỏi, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi nhìn Lãnh Phong. Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, đang chuẩn bị gạt đầu thì ——.

“Ba ba gần đây mắc chứng bệnh sợ hãi phụ nữ, không dám đến gần mẹ, chúng ta nên tự đi thôi” Lâm Tử Hàn không chút do dự thốt ra.

Hai mắt Lãnh Phong nghiêm lại, cảnh cáo nhìn chằm chằm cô, sợ Tử Hàn cố ý không chú ý đến sự không hài lòng của anh, hai mắt vẫn như khắc hoa liếc đến phía cô.

“Ba ba không phải thích nhất ôm mẹ một cái sao?” Không rõ ràng cho nên Tiểu Thư Tuyết nghi hoặc nói, trong trí nhớ của nó, ba ba và mẹ rất thích dính cùng một chỗ nha.

“Ba ba, ba đi cùng mẹ và con nhé!” Làm cho không người nào có thể chống cự sự cầu khẩn đó.

Quả nhiên, Lãnh Phong biến mất về mặt không hài lòng, ôm Tiểu Thư Tuyết xuống đất, dắt con bé đi ra ngoài cửa. Lâm Tử Hàn không phân biệt được thực hư nhìn anh, anh đây là đồng ý rồi? Cô cuối cùng có thể đi ra ngoài hít thở không khí?

Sững sờ nhìn chằm chằm về mặt đẹp trai cách mình càng ngày càng gần, chỉ là trước mắt tối sầm lại, mới giật mình cảm giác môi đã bị Lãnh Phong hôn lên. Cảm giác quen thuộc, mùi vị quen thuộc...

Cánh tay vòng qua eo cô, ôm chặt hôn cô, cúi đầu nhìn Tiểu Thư Tuyết bên chân, lại cười nói: “Ba ba vẫn còn rất thích ôm mẹ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nóng lên, vì che giấu sự xấu hổ của mình, trừng mắt liếc anh một cái giận dữ nói: “Anh đừng ở chỗ này dạy hư con, ba ngày học cái xấu, học theo cái tốt ba năm cũng hết chẳng lẽ anh không hiểu?”

“Thân mật với vợ mình, không phải một chuyện rất bình thường sao?” Lãnh Phong không đồng ý nhún nhún vai.

Lâm Tử Hàn càng quẫn bách: “Ai là vợ của anh! Đừng nói bậy!”

“Muốn trở thành vợ anh không dễ dàng, ngày mai chúng ta phải đi lấy giấy đăng ký kết hôn”

“Không cần!” Lâm Tử Hàn kinh hô một tiếng, lấy giấy đăng ký kết hôn? Thủ tục ly hôn của cô và Tạ Vân Triết còn chưa làm! Làm sao có thể kết hôn. Lúc trước đồng ý lời cầu hôn của Đỗ Vân Phi, chẳng qua là nhất thời xung động mà thôi!

“Không cần?!” Bên người có loại hơi thở gọi là “Nguy hiểm” tập kích đến phía cô, Lâm Tử Hàn vô ý thức lui về phía sau một bước. Quan sát vẻ mặt đẹp trai hằm hằm của anh, một lần nữa cười gượng: “Ừc... Em cũng còn chưa gặp cha mẹ anh, còn không biết bọn họ có tiếp nhận em không..., không phải bảo sau này nói rồi sao...”

“Được, anh sẽ mau chóng an bài cho em gặp mặt mẹ anh” Nếu như chỉ là bởi vì nguyên nhân này, anh tức giận không khỏi có điểm quá sớm, anh còn tưởng rằng là chính cô không chịu lấy anh? Lãnh Phong một tay ôm cô, một tay dắt Tiểu Thư Tuyết đi đến cửa chính.

Nên mang cô đi ra ngoài chơi một chút, mấy ngày nay nhất định khiến cô buồn bực muốn chết. Về phần chuyện kết hôn, anh cũng không phải đang nói đùa, kiếp này, Lâm Tử Hàn đều đã định trước là người của anh, sớm kết hôn hay muộn kết hôn đều như nhau.

Lâm Tử Hàn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, đáy lòng bị lo lắng vui mừng nhập vào, anh mong muốn lấy cô? Là bởi vì Tiểu Thư Tuyết sao? Chỉ là chịu trách nhiệm với cô sao?

Gả cho Lãnh Phong, cô đương nhiên bằng lòng, chỉ là chỉ cần vừa nghĩ tới tình cảm, trong đầu liền hiện ra vẻ mặt nổi giận đùng đùng của Duẫn Ngọc Hân. Vẻ mặt khí phách mà tà ác của Lâm ca, còn có vẻ mặt Lãnh Phong biết cô chính là con gái của ông ta thì...

Nói chung, cô thực sự rất bất an, gả cho cháu trai của kẻ thù, là một việc bất hiếu cỡ nào đây! Hết lần này tới lần khác cô nhất định yêu anh, còn sinh con cho anh!

Chương 147: Tình cờ gặp gỡ

“Anh hiện tại cả ngày không ở công ty, có được không?” Trên xe, Lâm Tử Hàn hỏi Lãnh Phong đang chuyên tâm lái xe, trong trí nhớ của cô, mấy ngày này anh hình như đều chơi cùng Tiểu Thư Tuyết.

“Chuyện của công ty anh sẽ xử lý tốt, em không cần lo lắng” Lãnh Phong nhìn cô liếc mắt nói, Lâm Tử Hàn “Ồ” một tiếng sau đó gật đầu, ngẫm lại lúc trước khi cô ở công ty, anh hình như bình quân một tuần cũng đi làm có ba ngày. Thời gian đi làm ngắn, việc kinh doanh của công ty còn không làm lỗ, không có người nào làm tổng tài lại thanh thản như anh!

“Muốn đi nơi nào chơi?” Lãnh Phong thoáng chậm lại tốc độ xe hỏi, phía trước chính là đường giao lộ.

“Con muốn đi công viên nhi đồng!” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng nói.

“Lại là công viên nhi đồng, còn chưa chán à” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi nói, hơn nữa mỗi lần đi mình chỉ có việc nhìn, buồn chán! Sắc mặt của cô biến đổi, cười tủm tỉm nói: “Bảo bối, chúng ta đi thế giới vui vẻ chơi có được không? Nơi đó có trượt tuyết, còn có đi xe trượt, còn có...”

“Được, được! Con muốn đi!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn nói.

Lâm Tử Hàn vui vẻ, cao hứng nói: “Được, Phong ca, đi nhanh lên một chút thôi” Xe cũng không nghe lời của cô mau chạy đi, Lâm Tử Hàn có chút chột dạ nhìn phía Lãnh Phong, thấy anh đang dùng ánh mắt xem thường nhìn mình.

Lãnh Phong liếc dáng điệu vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của cô, thiếu chút nữa muốn thổ huyết, ngay cả trẻ con hai tuổi cũng lừa gạt, cô thật đúng là cực phẩm giữa đám vô lại. Cái gì mà xe trượt, trượt tuyết, thứ nào mà trẻ con hai tuổi có thể chơi đây?

“Kỳ thực bên trong vẫn còn cung cấp thêm rất nhiều trang bị cho trẻ con chơi đùa” Lâm Tử Hàn hắc hắc cười nói giải thích: “Giống ngựa gỗ xoay tròn này, sà nhẩy này...”

Lãnh Phong không đợi cô dài dòng hết, đạp chân ga đi đến hướng thế giới vui vẻ, rất nhanh liền tới rồi. Bởi vì là ngày nghỉ, người xếp hàng mua vé dài hơn mười mét.

Thấy loại trận thức này, Lãnh Phong thật muốn quay đầu đi, Lâm Tử Hàn bên cạnh lại không nhanh không chậm tìm kiếm tiền trong túi. Vừa đếm xong, nhanh tay dắt Tiểu Thư Tuyết đẩy cửa xuống xe, chạy qua trước cửa sổ bán vé.

“Chờ một chút!” Lãnh Phong gọi chạy theo sau, Tiểu Thư Tuyết hoàn toàn không nghe thấy. Anh hỏn hển nhìn phía Lâm Tử Hàn, trách cứ nói: “Em để cho nó đi mua vé?!” Để cho một đứa con nít hai tuổi một mình chạy trước cửa bán vé đi mua vé sao?

“Luôn luôn đều là nó mua vé em trả tiền mà” Lâm Tử Hàn nhìn anh một cái nói, không rõ anh đang lo lắng thái quá những thứ gì.

Lãnh Phong thật sự là hết chỗ nói rồi với cô rồi, đẩy cửa xuống xe, Lâm Tử Hàn ý thức được anh muốn làm cái gì, vội vàng kéo lại cánh tay anh, nói: “Anh đừng đi xuống, chờ nó trở về là được, yên tâm đi, không có việc gì”

Nói đồng thời nhìn phía Tiểu Thư Tuyết, chỉ thấy con bé đứng ở trước cửa sổ hạ tay nhỏ bé nắm ống quần của một nữ thanh niên lắc lắc. Dùng giọng nói ngọt chết người của mình nói: “Chị ơi, giúp em mua ba phiếu phiếu” [Vé đó các bạn, Yu để thế này cho ngây thơ nhé ^^]

Nữ thanh niên đầu tiên là sững sốt, lập tức vui vẻ một tay ôm lấy con bé, nói với nam thanh niên bên cạnh nói: “Đứa trẻ thật đáng yêu”

“Tiểu Thư Tuyết?!” Đỗ Vân Phi kinh ngạc trừng mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết trong lòng đồng sự, kinh hô một tiếng, con bé tại sao lại ở chỗ này?

Vô ý thức nhìn bốn phía xung quanh. Phương thức chen ngang của Lâm Tử Hàn anh ta quá hiểu rõ, lúc này cô nhất định đang ẩn ở ngay gần đây!

“Chú Đồ!” Mặt Tiểu Thư Tuyết giãn ra thoải mái mà cười tươi, nhào về phía trong lòng anh ta. Lãnh Phong không cho phép nó gọi người khác là ba ba, nó nhớ kỹ mà.

Một tiếng xưng hô của con bé, lại khiến trái tim Đồ Vân Phi bị thương thêm một lần, anh ta thích nghe con bé gọi mình là ba ba, cảm giác như vậy rất thân thiết, nghe rất vui mừng.

“Hai người biết nhau sao?” Nữ thanh niên đã mua vé xong không giải thích được mà quan sát hai người.

Hai tròng mắt Đồ Vân Phi tối sầm xuống, không để ý đến nữ thanh niên kia, có chút thương cảm hỏi Tiểu Thư Tuyết trong lòng: “Mẹ đâu? Mẹ ở chỗ nào?”

Lãnh Phong một mực lo lắng cho Tiểu Thư Tuyết bởi vì Đồ Vân Phi xuất hiện, hai tròng mắt híp lại, trên mặt nổi lên rõ ràng một chút lạnh lùng khốc liệt. Phút chốc cũng không chần chờ mở cửa xe, cất bước lớn đi đến phía Tiểu Thư Tuyết.

“Phong ca...!” Lâm Tử Hàn kinh hãi, rất nhanh đi theo, kéo góc áo anh lo lắng nói: “Phong ca, anh ở chỗ này chờ em, em đi ôm Thư Tuyết về”

“Vì sao?” Lãnh Phong hơi quay đầu lại, dùng dư quang khóe mắt nhìn cô.

“Bởi vì...” Lâm Tử Hàn nhất thời nghẹn lời, bởi vì cô không muốn hai người bọn họ xung đột, đánh nhau trước mặt công chúng, cũng sẽ không tốt!

Lo lắng của cô chỉ do dư thừa, Lãnh Phong không phải người nông cạn như thế, Đồ Vân Phi cũng không là người không có định lực như vậy, huống hồ, anh ta còn có nhiệm vụ trong người.

Đỗ Vân Phi và nữ thanh niên mặc thường phục được cục cảnh sát phái đi điều tra sự tình, nếu không, anh ta mới sẽ không buồn chán chạy đến chỗ này chịu khổ!

Lâm Tử Hàn thấy bước chân của Lãnh Phong không dừng lại, khẽ cản môi, chặn ở trước mặt anh vọt tới trước mặt Đỗ Vân Phi, một tay đoạt lại Tiểu Thư Tuyết, với tốc độ nhanh nhất cúi mình chào: “Vân Phi, cảm ơn anh, em vội, sau này nói chuyện nhé!”

Không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Vân Phi, ôm Tiểu Thư Tuyết chạy đến bên Lãnh Phong.

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi cấp thiết gọi một tiếng, bước nhanh tiến lên, bàn tay lớn vói lên cánh tay Lâm Tử Hàn. Khi mới vừa đụng tới góc áo của cô, một trận đau đớn từ cổ tay truyền đến, anh ta sững sốt. Ngưng thần liền thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Phong, đang lạnh lùng mà nhìn mình chăm chăm.

Đỗ Vân Phi sau khi tốt nghiệp học viện cảnh sát làm cảnh sát sáu năm, bản lĩnh hiển nhiên sẽ không kém đến nỗi bị anh nắm chặt thì run run. Anh ta ra sức di động cánh tay, nỗ lực cứu tay của mình từ trong tay Lãnh Phong, đáng tiếc, mặc cho anh ta xuất lực thế nào, Lãnh Phong vẫn là một bộ dạng không chút sứt mẻ.

“Cảnh sát Đỗ, trước công chúng đây đưa không ngót, không quá thích hợp thôi?” Lãnh Phong mĩa mai mà nói ra, sau đó bỏ tay anh ta ra.

Đỗ Vân Phi nhìn người đàn ông cuồng vọng không kềm chế được trước mắt này, thù mới hận cũ đan xen trong lòng anh ta dấy lên một đám lửa nóng hùng hực, bốc cháy đến anh ta chỉ hận không thể lập tức cho anh một phát súng, khiến anh vĩnh viễn biến mất ở trên thế giới này.

Chương 148: Thế giới vui vẻ

Nhưng mà, anh ta không thể làm như vậy, chịu đựng một nhát dao trong lòng, anh ta đau lòng, trong miệng xác thực bình tĩnh nói: “Tử Hàn không cảm thấy không thích hợp, đó chính là thích hợp, không phải sao?”

“Cung à, em đồng ý để hấn ta dây dưa như thế sao?” Lãnh Phong kéo vai Lâm Tử Hàn ôm vào, giả vờ vô cùng thân mật dùng môi mơn trớn vành tai cô, nói nhỏ bên tai cô.

Lâm Tử Hàn bị anh khiêu khích nhẹn không được run rẩy, cảm giác tê dại từ bên tai tràn đầy toàn thân, tốc hành tiến đến mỗi một chỗ da thịt trên thân thể.

“Hi...” Cô không được tự nhiên cười khan một tiếng, đầu óc đang cấp tốc vận chuyển, cân nhắc nên giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào mới tốt, ánh mắt hai người đàn ông đều nóng bỏng như vậy, đều đang chờ đợi phản ứng của cô, trời ạ! Sớm biết thì đi công viên nhi đồng cho xong, cùng lắm thì nhìn tiểu nha đầu chơi!

“Ha ha, tất cả mọi người dừng đứng ở chỗ này” Lâm Tử Hàn xấu hổ cười nói: “Vân Phi, đã lâu không gặp, hôm nào rảnh rồi chúng ta tụ tập nhé, Phong ca, chúng ta đi vào sớm một chút thôi! Rồi, cứ như vậy... Đi thôi...!” Nói xong không ngoảnh lại ôm Tiểu Thư Tuyết đi qua cửa kiểm tra vé.

Chạy là thượng sách! Đã không có cô, anh không có gì để cãi nhau thôi?

Lãnh Phong liếc mắt nhìn Đỗ Vân Phi bên cạnh, trêu đùa: “Cảnh sát Đỗ cứ vội kéo cô ấy như thế, là muốn hỏi cô ấy tư liệu Ngôi sao thiên thần sao?”

Đỗ Vân Phi bỗng đứng quay đầu, kinh ngạc quan sát anh, hắn ta đã biết? Hắn ta sao lại biết? Là Lâm Tử Hàn nói cho hắn ta biết sao?

“Văn minh chấp pháp, lẽ nào không ai đã dạy cảnh sát Đỗ sao? Lừa dối kiểu phụ nữ đơn thuần như Lâm Tử Hàn, anh có ý định gì?” Lãnh Phong nói ra mỗi một chữ, đều tiết lộ sát khí nồng đậm: “Anh có biết ở giới hắc đạo, sẽ xử trí loại người phản bội này thế nào hay không?”

“Anh muốn làm gì với Tử Hàn?” Đỗ Vân Phi nóng nảy, cực lực hạ giọng nói: “Anh đã biết Lâm Tử Hàn là do tôi lừa dối mới đi trộm tư liệu, không nên đặt hành vi phạm tội trên người cô!”

Lãnh Phong gương giọng cười to hai tiếng: “Xem ra anh là thực sự rất yêu Lâm Tử Hàn, yên tâm đi, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy, chỉ cần cô ấy không tái phạm!” Tâm tình của anh đột nhiên có một loại sung sướng không gì sánh được, vốn dĩ chỉ là thử anh ta một chút, bởi vì Lâm Tử Hàn không chỉ nói rõ một lần, mình là bị lừa gạt mới đi trộm đồ vật. Hóa ra, lúc đó cô không nói dối! Không như tưởng tượng vạ ác của anh!

Mưu kế của Đỗ Vân Phi, không chỉ không có thay anh tạo thành sóng lớn, trái lại thay anh tìm được chủ nhân của nhẫn kim cương, tìm được con gái của mình, trên phương diện này, anh quyết định ngay cả anh ta cũng tha thứ!

Đỗ Vân Phi cứ như thế ngơ ngác nhìn bóng dáng cao ngất đẹp trai của Lãnh Phong xuyên qua đoàn người, nhìn anh một tay ôm Tiểu Thư Tuyết, một tay ôm eo Lâm Tử Hàn biến mất trong đám người.

“Hai người trò chuyện tựa hồ rất vui vẻ” Lâm Tử Hàn nhìn khóe miệng vẫn chứa ý cười của Lãnh Phong, hiếu kỳ mà trêu chọc nói. Cứ nhiên ra nan đề như vậy cho cô! Tuy rằng Đỗ Vân Phi đã lừa gạt cô, nhưng mà cô lại một chút cũng không hận anh ta, cho nên, cũng không muốn ở trước mắt công chúng trừng mắt nhìn anh ta xấu hổ”

“Đúng vậy” Lãnh Phong gạt đầu một cái, bàn tay từ bên eo cô phủ nhẹ lên cổ cô, nâng cằm cô lên, cúi người hôn một cái.

“Đừng làm chuyện không đúng đắn! Tất cả mọi người đang nhìn anh kìa!” Lâm Tử Hàn e lệ vuốt tay anh, giận dữ nói!

Lâm Phong không đồng ý nhìn lướt qua bốn phía, xác thực có rất nhiều chúng nữ đang chăm chú nhìn, đó lại có quan hệ gì? Anh ngày hôm nay tâm tình tốt, nhất định yêu thương mà hôn nhẹ cô, đùa giỡn cô!

“Mẹ, con muốn cùng mẹ đi sàn nhảy” Tiểu Thư Tuyết chỉ vào chỗ sàn nhảy cách đó không xa, thoải mái nói. Lâm Tử Hàn giả vờ nghiêm túc nói: “Thua phải đánh lòng bàn tay nha”

“Được! Nhưng không cho phép đánh nặng như vậy, đau lắm, đau lắm!”

Lâm Tử Hàn gật đầu: “OK! Không cho phép bày trò!” Giỏi lắm, không phải rõ ràng đòi bị đánh sao? Dám cùng ba ba của mình lạnh nhạt với cô? Thù này không báo không phải mẹ của Lâm Thư Tuyết!

Một đường vui rạo rực đi đến chỗ nhảy, Tiểu Thư Tuyết thân lùn chân ngắn, đương nhiên không phải đối thủ của Lâm Tử Hàn. Dáng điệu nhỏ bé tại sàn nhảy sôi nổi nhưng thật ra rất đáng yêu, chọc cho người bên ngoài cười khanh khách liên tục.

“Được rồi, đến chỗ đó!” Lâm Tử Hàn bế con bé nhảy xuống từ trên thảm .

“Người ta còn muốn chơi lại một lần mà” Tiểu Thư Tuyết không nghe theo giã dạy.

Lâm Tử Hàn giả vờ giận dùng ngón trỏ chỉ con bé: “Nói không được bày trò nha!” Tiểu Thư Tuyết lúc này mới ngoan ngoãn khép cái miệng nhỏ nhắn lại, nhìn Lâm Tử Hàn chơi.

Lâm Tử Hàn cười hì hì giãi lên, Tiểu Thư Tuyết vẫn bị cô dạy dỗ, lại dám đấu với cô? Quá non rồi!

Không bao lâu, liền nghe được tiếng Tiểu Thư Tuyết hô to gọi nhỏ: “Mẹ! Rất lợi hại! Mẹ dạy con đi mà!”

Lâm Tử Hàn nhảy xuống từ thảm nhảy, ngoắc ngoắc ngón tay với con bé, cười tà nói: “Chìa bàn tay ra, mẹ đánh xong sẽ dạy con”

Tiểu Thư Tuyết giấu hai tay ra sau lưng, thối lui đến phía sau Lãnh Phong núp vào.

Lại dùng chiêu này với cô, Ngọc Hoàng đại đế cũng không thể nào cứu được con! Lâm Tử Hàn trộm cười một tiếng, nhìn liếc mắt Lãnh Phong mỉm cười, nghĩ lại nghĩ, dụ dỗ lừa gạt Tiểu Thư Tuyết nói: “Sợ đau có đúng không? Nếu không thì con bảo ba ba thay con chịu đòn cũng được, ba ba thương con nhất!”

Tiểu Thư Tuyết vừa nghe có thể tìm người khác thay thế, hài lòng hết sức, kéo ống quần Lãnh Phong làm nũng: “Ba ba..., ba ba ngoan... xòe tay ra..., không đau mà”

“Tiểu lưu manh, ba ba một điểm cũng không thương con, con xem kìa, ba ba không muốn” Lâm Tử Hàn ở một bên châm ngòi thổi gió, chỉ sợ thiên hạ chưa loạn.

Lãnh Phong đương nhiên biết tâm tư của cô, vì vấn đề thể diện, tuyệt đối không thể để cho cô thực hiện được! Một tay ôm eo nhỏ của cô, hướng lên trên, trừng mắt với cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh cũng không thể không thắng được em, sau lần này hòa được chứ?”

Lâm Tử Hàn sững sốt, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú gằn trong gang tấc, lập tức mặt giãn ra nở nụ cười: “Đương nhiên có thể!” Phong ca nhảy trên sàn? Ha ha! Người lạnh lùng như thế, khóc ca [Anh chàng tàn bạo] nghiêm trang nhảy trên sàn? Cô thật đúng là muốn xem! Nói nữa, anh cũng chưa chắc có thể thắng cô.

Chương 149: Thế giới vui vẻ 2

Lãnh Phong tuy rằng đã nhiều năm không có chơi đùa kiểu này, nhưng vừa nhìn hai người chơi, có khi là do Lâm Tử Hàn tự tin quá nên muốn tùy thời trả thù!

Quả nhiên, anh không chỉ có chiều cao chuẩn xác, hơn nữa tư thế cũng không buồn cười như Lâm Tử Hàn tưởng tượng, trái lại đẹp trai mê đảo mọi người đến quan sát

“Ba ba! Ba lợi hại hơn mẹ! Rất rất rất giỏi!” Tiểu Thư Tuyết ở một bên nịnh nọt la lớn, dù sao không bị ai đánh lòng bàn tay, nó có cả đồng khí lực ở một bên nịnh nọt!

“Phong ca, anh rất rất rất ngây thơ!” Rõ ràng Lâm Tử Hàn cũng rất muốn khen anh, trong miệng lại phát ra một câu nói như vậy.

Sắc mặt Lãnh Phong trầm xuống, nhảy xuống sàn, không hài lòng trừng mắt với cô! Lại dám ngang nhiên giễu cợt anh? Tuy rằng chính anh cũng cảm thấy rất ngây thơ, rất buồn cười, còn không phải đều là cô ép?

“Ặc...Ý của em là anh rất lợi hại, ha ha... Lợi hại” Lâm Tử Hàn thấy sắc mặt của anh không đúng, rất hợp thời lấy lòng nói: “Được rồi! Hòa! Chúng ta đi thôi!”

“Lâm Tử Hàn! Em biết em thuộc về loại hình nào không?” Lãnh Phong thay đổi vẻ mặt, nói với cô.

“Biết, loại hình tìm mắng chửi!” Người sau đón rất nhanh, Lãnh Phong chịu hết nổi mà nhéo mặt cô một cái, nói: “Em là loại đồ ngốc chuyển biến tốt không biết phải thu lại! Như vậy rất nguy hiểm biết không?”

“Người ta cũng không phải gặp ai đều sẽ như vậy” Cũng không phải bởi vì anh quá mức ưu tú, ưu tú đến làm cho cô đổ kị, làm cho trong lòng cô bất bình, không chịu thua cá tính lại lần lượt bại lộ như thế!

“Mẹ, người ta đi không được rồi” Tiểu Thư Tuyết chơi xấu dừng bước lại giẫm giẫm hai chân làm nũng.

Lại nữa rồi! Lâm Tử Hàn chịu hết nổi trợn trắng mắt, liếc mắt nhìn con bé một cái nói: “Bảo ba ba ôm, ba ba khí lực lớn”

“Nhưng mà ba ba đã bế thật lâu, ba ba mệt rồi”

“Giỏi lắm, con chỉ biết đau lòng ba ba, vậy con ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi đi, buổi tối mẹ trở lại đón con về nhà” Lâm Tử Hàn mặt không đổi sắc, nghiêm trang nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết nhếch lên, mát húng lăm bầm: “Mẹ bại hoại!”

Lâm Tử Hàn mới không để ý tới sự bất mãn của nó, trực tiếp đi đến phía trước, Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, tâm tình tốt ôm lấy Tiểu Thư Tuyết hôn trên mặt cô bé hai cái, đi theo.

Lâm Tử Hàn có chút ghen tỵ liếc mắt nhìn Lãnh Phong, tức giận nói: “Từ lúc mang thai đến giờ hầu hạ nó ba năm, còn so ra kém một chút ơn huệ nhỏ của anh, em rất tủi thân!”

“Anh sẽ bồi thường em” Lãnh Phong chăm chú nhìn cô, thật thà nói. Những năm gần đây cô chịu khổ, anh sẽ dùng thời gian cả đời bồi thường cô, không bao giờ làm cho cô chịu khổ nữa!

Lâm Tử Hàn cuống quýt xua tay nói với anh: “Em không có ý muốn anh bồi thường, anh đừng để trong lòng”

“Anh là nói thật” Anh đáp lại rất nhanh, Lâm Tử Hàn ngẩng mặt liếc mắt nhìn sự thâm tình chân thành trong mắt anh, buông mắt xuống không thèm nhắc lại, vấn đề này rất miễn cảm, cô cảm thấy bản thân không nên quá

mức tiếp xúc với nó. Nhưng mà, trong lòng rõ ràng chính là rất thích nghe anh nói như thế, dù sao ánh mắt của anh thoát nhìn là hoàn toàn nghiêm túc.

Lãnh Phong cho rằng cô chỉ là e lệ, chỉ là nắm thật chặt tay cô, đi trong đám người ở thế giới vui vẻ.

Nghiên cứu bản đồ địa hình trong tay nửa ngày cũng không vị trí tìm được trượt tuyết, Lâm Tử Hàn phải súng máy súng mặt đưa tới trước mặt Lãnh Phong: “Giúp em tìm chỗ trượt tuyết trảng”

Lãnh Phong ngay cả nhìn liếc mắt cũng không, nói: “Phía trước không phải có bảng chỉ dẫn sao? Đi thẳng về phía trước là được”

“A, sao không nói sớm” Lâm Tử Hàn cất bản đồ vào trong túi, vui sướng đi đến khu trượt tuyết.

“Con cũng muốn trượt tuyết!” Tiểu Thư Tuyết hăng hái bùng bùng nói, nó còn không có chơi đùa mà, nhất định phải chơi thật nhiều!

Lâm Tử Hàn cười một tiếng, đánh giá con bé chơi xấu ở trên người Lãnh Phong không muốn xuống, trêu chọc nói: “Con không phải mệt mỗi sao? Có lẽ đừng làm đi làm khổ người ta, ở ngoài tìm ghế ngồi chờ thôi”

“Người ta không cần ngồi ở bên ngoài chờ nha!” Tiểu Thư Tuyết sốt ruột, giãy dụa từ trong lòng Lãnh Phong trượt xuống, để biểu thị mình không mệt, không thể làm gì khác hơn là để tử thân tự mình đi.

“Ba ba mang con đi chơi ngựa gỗ có được không?” Lãnh Phong nắm tay con bé an ủi, trượt tuyết lúc đầu cũng không phần của con bé, bởi vì thiếu mấy tuổi mà!

Tiểu Thư Tuyết không nghe theo mà lắc đầu, kiên trì muốn đi trượt tuyết. Lãnh Phong an ủi không có kết quả, gương mặt nhìn vẻ mặt đặc ý của Lâm Tử Hàn, người sau coi như chuyện không liên quan đến mình mà xua tay, ha ha cười nói: “Không liên quan tới em”

Quả nhiên, khi nhân viên bảo vệ thấy một nhà ba người xuất hiện ở trong đám người, không chút khách khí mà đưa tay tóm lấy Tiểu Thư Tuyết đã phóng đến khu trượt tuyết bắt trở về, rất lễ phép mà nói: “Xin lỗi, hạng mục này không cho trẻ con dưới bốn tuổi và người già trên sáu mươi tuổi vào”

Vừa dứt lời, Lâm Tử Hàn liền chỉ vào Tiểu Thư Tuyết trên mặt đất lớn tiếng nói: “Anh thấy đứa nhỏ này không đủ bốn tuổi sao? Đừng có nhìn nó bề ngoài nhỏ bé, nó đã hơn bốn tuổi! Bảo bồi, nói cho chú ấy con bao nhiêu tuổi!”

“Chú ơi, con bốn tuổi!” Tiểu Thư Tuyết rất phối hợp giơ hai ngón tay lên.

“Tiểu lưu manh! Giơ nhầm rồi!” Lâm Tử Hàn thất bại mà trừng con bé, cạy thêm hai ngón tay khác của con bé, nịnh nọt cười nói với nhân viên bảo vệ: “Đại ca chê cười, con gái của tôi si ngốc”

Lãnh Phong sắp sụp đổ, thật đúng là mẹ thế nào thì con thế ấy! Nhìn một cái, hai mẹ con này một người so với một người lại càng không có đạo đức công cộng, nói năng bậy bạ! Nhìn Tiểu Thư Tuyết, anh dường như thấy được Lâm Tử Hàn thứ hai!

“Si ngốc? Vậy càng không thể tiến vào!” Nhân viên bảo vệ lớn tiếng nói.

“Hả? Lâm Tử Hàn sững sờ, trong lòng hung hăng kêu rên một tiếng, xem ra giấc mộng trượt tuyết của cô là vô vọng, cúi đầu thì mới phát hiện sớm không có thân ảnh của Tiểu Thư Tuyết. Không chỉ có con bé, ngay cả Lãnh Phong cũng cùng nhau mất tích.

Chương 150: Thế giới vui vẻ 3

Lâm Tử Hàn sững sốt, đẩy đoàn người bắt đầu tìm kiếm, giữa biển người mênh mông, nào có bóng dáng hai người bọn họ? Cô tức giận đến một cước đá vào vòng bảo hộ khu trượt tuyết.

Trong khu trượt tuyết, thân ảnh hai người một lớn một nhỏ chiếu vào tầm mắt của cô, thân hình kia, sao lại giống hai vị không lương tâm nhà cô như vậy?

Lâm Tử Hàn ra sức dụi dụi hai mắt, không sai, chính là bọn họ! Tuy rằng quần áo trượt tuyết dày, nhưng cô vẫn còn có thể nhận ra được. Tiểu tử kia không phải bị cấm chỉ vào sao? Sao lại...

Chưa kịp ngẫm nghĩ, cô xoay người đi đến cửa vào, sau khi thay quần áo trượt tuyết thì thở phì phì đi đến chỗ hai người, gậy trượt tuyết trong tay không lưu tình chút nào nện trên người Lãnh Phong.

Sẽ hạ thủ tàn nhẫn, bởi vì cô biết Lãnh Phong nhất định sẽ né tránh, cô dự liệu không sai, Lãnh Phong đơn giản tránh được công kích của mình, cánh tay dài chụp tới, nâng thân thể cô ngã xuống mặt tuyết.

“Vô lại! Anh lại trêu đùa em!” Lâm Tử Hàn tức giận đến rống to hơn, một cô vừa nãy còn cho là nhìn không thấy, tìm khắp nơi, hóa ra...

Lãnh Phong không phát cáu mà mỉm cười giải thích: “Anh không trêu đùa em, anh tin em thông minh sẽ tìm tới nơi này, đây không phải là tìm tới rồi sao?” Bởi vì là trộm chạy vào, cho nên, anh cũng không thể giống trống khua chiêng mà gọi cô thôi?

Nói vuốt đuôi! Ở trong lòng Lâm Tử Hàn thầm mắng một tiếng, nhìn liếc mắt Tiểu Thư Tuyết mặc giống như quả cầu, đang ngồi chồm hổm trên mặt tuyết chơi đùa, nghi hoặc nói: “Vì sao nó có thể vào?”

“Chính con bé thừa dịp thời gian nhân viên bảo vệ không chú ý chui vào từ cổng” Lãnh Phong dở khóc dở cười nói, anh thật sự là phải phục một đôi mẹ con dở hơi này, thuần túy đến chỉ là ước số trong xã hội bất lương! Tiếp tục ở chung với hai người, khó bảo toàn anh sẽ không thay đổi thành người muốn mắng chửi người!

“Như vậy cũng được?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nói, sớm biết thì cô cũng không cần lãng phí nước bọt với nhân viên bảo vệ.

“Những hành vi bất lương này, không phải đều là em dạy nó sao?”

“Em là công dân tốt! Không liên quan gì tới em!”

“Em?” Giọng nói châm biếm, Lâm Tử Hàn chán nản, nắm lên lấy một nắm tuyết ném lên trên mặt anh, lúc này Lãnh Phong không ngờ rằng cô sẽ trở nên nhanh như vậy, không sai không lệch, toàn bộ bị nhận lấy.

“Yeah! Quá tuyệt vời!” Lâm Tử Hàn thoải mái vỗ tay, cuối cùng cô cũng đắc thủ một lần, trước khi anh phản kích mau mà chuồn thôi ——

“Mẹ! Con cũng muốn vui như mẹ!” Tiểu Thư Tuyết chỉ có thể bò qua trên mặt đất lại nhảy nhót nói, bắt đầu đi nhặt đạo cụ bị mình ném lung tung.

Lãnh Phong phủi tuyết rơi trên mặt, nghiêng răng hô với bóng dáng đi xa kia: “Lâm Tử Hàn! Có bản lĩnh em đừng chạy!” Nếu như không phải phải bận tâm “Loài bò sát” bên người này, anh đã sớm đuổi theo hung hăng khiến cô dừng lại!

“Ba ba...” Bên trong cái mũ đỏ thẫm, một đôi mắt thật to tràn đầy trông mong!

Muốn cùng Lâm Tử Hàn trượt nhanh như vậy? Lãnh Phong khó xử quan sát con bé, thật sự rất khó khăn!

Vì có thể đuổi kịp Lâm Tử Hàn, anh phải bỏ ra một tay ôm con bé, đi vòng quanh xuống dưới chân núi.

“Con muốn chính mình trượt”

“Ba ba sau này sẽ dạy con, có được không?”

“Ừm...” Miễn cưỡng đồng ý.

Lâm Tử Hàn quay đầu lại nhìn liếc mắt Lãnh Phong đang đuổi đến, bị anh hù dọa cho sợ, đồng thời ngã xuống, không thể đùa giỡn như vậy, tuy rằng ăn mặc dày, nhưng là vẫn còn rất nguy hiểm.

“Phong ca, em không chạy là được, anh mau thả con bé xuống” Cô vội vàng ngăn anh lại. Lãnh Phong hợp thời ngừng lại, nhìn cô: “Em yên tâm, anh không giống em không đầu óc như vậy”

“Sao lại vũ nhục người ta chứ” Lâm Tử Y bất mãn nói thầm, sợ anh trả thù, vội giả vờ khó chịu nói: “Ở đây lạnh quá, tuyết rơi ở trên người nhất định rất khó chịu...”

“Hóa ra em còn biết khó chịu đấy” Lãnh Phong cắt ngang cô, đã thấy mũi cô bị đông lạnh đến đỏ bừng, đương nhiên không đành lòng lại cầm tuyết rơi ném lên mặt cô.

Anh đặt Tiểu Thư Tuyết trên mặt tuyết, rất kiên nhẫn dạy nó trượt tuyết. Dần dần, hai tay “Loài bò sát” kia bắt đầu có dũng khí tách khỏi mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến phồng hồng hiện ra dáng tươi cười sáng lạn.

Mà trên mặt Lãnh Phong, là nụ cười thoải mái, càng không ngừng gật đầu tán thưởng.

Lâm Tử Hàn đứng ở một bên nhìn, hồi tưởng lại hơn mười năm trước, Tạ Vân Triết cũng là bắt tay dạy cô trượt tuyết như thế, trên mặt có dáng tươi cười giống như anh, mỗi một lần thành công, Tạ Vân Triết đều sẽ gật đầu, sau đó lộ ra nụ cười thoải mái.

Cô hầu như đều sắp quên một đoạn chuyện cũ này, từ sau khi biết Lãnh Phong, ngay cả Tạ Vân Triết đều rất ít khi nhớ tới!

Trên lông mi đen láy của Lãnh Phong dính mấy bông tuyết rơi xuống, Lâm Tử Hàn nhìn không được gỡ bao tay ra, dùng ngón tay phủ đi tuyết rơi trên mi anh.

Lãnh Phong chuyên tâm dạy Tiểu Thư Tuyết trượt tuyết cũng không phát hiện dị thường của cô, vẫn đang thật sự chỉ dạy.

Khi đi ra khỏi khu trượt tuyết, mặt trời chiều ngả về tây, Lâm Tử Hàn bỏ đi quần áo trượt tuyết xoa xoa hai tay bị tê lạnh đến thê thảm. Điều là bởi vì Lâm Thư Tuyết chết cũng không chịu đi, hại cô ở bên trong đã trúng lạnh lâu như vậy!

Đang giận dữ, một cảm giác ấm áp từ trong tay truyền đến, cô sửng sò, hóa ra là Lãnh Phong đang dùng bàn tay ấm áp của anh phủ lên bàn tay nhỏ bé của mình.

Cô cảm kích nhìn anh, cười tươi: “Em tưởng rằng anh máu lạnh, nghĩ không ra tay anh lại ấm áp như vậy”

“Đối với em, anh sao lại thành người máu lạnh chứ?” Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng xoa mười ngón tay của cô, dẫn hai người đi ra ngoài.

Ngày này đi chơi ở thế giới vui vẻ xem như là kết thúc, ngồi trên xe, Lâm Tử Hàn có chút lo lắng hỏi thăm: “Phong ca, lúc này trở về, anh chuẩn bị lại nhốt em vài ngày?”

Lãnh Phong liếc biểu tình sợ sệt của cô, cười nói: “Việc này phải xem biểu hiện của em, anh sẽ định đoạt sau!”

Đồ mờ hôi.. Muốn làm sao mới tính là biểu hiện tốt, cũng phải có một tiêu chuẩn cho cô chứ! Cô chiếu theo mà làm tuyết không phạm sai lầm là được! Nhìn dáng vẻ của anh, một điểm cũng không nghiêm túc, thật không biết anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì!

Chương 151: Lâm Tử Y

Trong biệt thự cạnh biển, Lâm Tử Y thở phì phì trừng mắt nhìn hai gã đàn ông giống cái đuôi đi theo sau mình, rốt cục không thể nhịn được nữa kêu lên: “Tôi nói này các thân ái, các anh có phiền hay không?”

“Không phiền” Hai gã đàn ông trấm miệng một lời lắc đầu.

“Nhưng mà tôi phiền!” Lâm Tử Y chán nản nói, ngay cả đi vệ sinh cũng có người canh giữ ở ngoài cửa, cho dù cô là đạo tặc bậc cao gì đó, cũng không cần thiết phải đề phòng như vậy chứ? Nói nữa, cô chẳng qua là lên đến đây, tìm nhà chị gái thất lạc nhiều năm của mình tâm sự cả ngày mà thôi!

“Rất xin lỗi, Lâm tiểu thư, đây là Nghị ca phân phó” Một gã đàn ông bày ra một bộ dáng xin lỗi nói, phụ nữ khó dây vào, anh ta vẫn là chó nên chọc vào!

“Chính là Lãnh Nghị kia?” Lâm Tử Y bày ra tư thế ẩm trà, trừng mắt với bọn họ hỏi, không đợi hai gã đàn ông đáp lại cả người đã đi xuống dưới lầu.

“Lâm tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Hai gã đàn ông phát hoảng, vội vàng đuổi theo, Lâm Tử Y cũng không quay đầu lại lớn tiếng nói: “Tìm anh Nghị nhà các anh tính sổ!”

“Dừng...!” Tiếng bi thương.

Lâm Tử Y mới không để ý tới bọn họ muốn hay không, trực tiếp đi đến cửa lớn, chuẩn bị từ cửa chính nhiều đến hậu viện. Thực trùng hợp, lại có thể lúc cô vừa bước ra khỏi nhà chính, liền thấy được bóng đen vĩnh viễn đều lạnh như băng kia.

“Lãnh Nghị –!” Một tiếng gầm điên cuồng từ miệng Lâm Tử Y lao ra, cô nhấc làn váy xinh đẹp vọt nhanh đi lên, thực không quen việc ôn nhu thùy mị của nữ giới, trực tiếp chỉ tay vào mặt A Nghị: “Anh dám bắt nạt tôi!”

Nắm đấm chỉ cách mặt A Nghị có mấy centimet thì bị anh chặn lại, vừa vặn bị bàn tay anh tóm lấy, A Nghị không có lập tức buông cô ra, nhìn chằm chằm cô lạnh nhạt nói: “Tôi gọi là Vương Nghị”

“Tôi quản anh gọi là cái gì Nghị! Anh mau đưa hai người kia đi cho tôi!” Lâm Tử Y dùng cằm chỉ một chút hai người bên cạnh, muốn rút tay ngọc từ bàn tay anh về, nhưng lại càng rút càng bại. Mẹ kiếp! Khí lực lớn như vậy, cô thâm mắng dưới đáy lòng.

“Ngượng ngùng, tôi không nhiều thời gian ‘Chiếu cố’ cô như vậy, cho nên chỉ có thể tìm người đi theo cô” A nghị nhẹ buông tay, buông cô ra, nói ra lời nói vẫn không có độ ấm gì.

Nếu cô thích chạy đến nơi này, anh cũng chỉ có thể như vậy, ai kêu thân thể của cô rất đặc thù chứ?

“Tôi cũng không phải Lâm Thư Tuyết, sao lại cần người khác chiếu cố chứ?” Lâm Tử Y tức giận nói.

“Bởi vì cô so với Lâm Thư Tuyết càng cần người chiếu cố hơn” A nghị cười lạnh nói, vẫy tay với hai người bên cạnh, phân phó: “Thay tôi cố gắng chiếu cố Lâm tiểu thư, tôi có việc đi trước” Nói xong xoay người đi đến hậu viện.

“Anh!” Lâm Tử Y gắt gao trừng mắt nhìn bóng dáng anh, tức giận đến hai tay bắt đầu giật giật tóc mình, dư quang khóe mắt liếc đến nam nữ hầu muốn cười lại không dám cười bên cạnh. Còn không kịp e lệ, nhanh chóng vọt đi lên, ôm thắt lưng A Nghị, dán thân hình mềm mại của mình lên trên người anh.

A Nghị đột nhiên sững sốt, cả người giống như bị điện giật run rẩy một cái, cảm giác xa lạ tới cực điểm tràn mỗi một góc đầy thân thể, kỳ dị đánh sâu vào trái tim anh.

“Ô... Anh sao lại có thể đối xử với em như vậy! Đêm đó ở trên giường anh rõ ràng nói rất yêu em, ô...” Lâm Tử Y nghiêng đầu, nhìn gương mặt đẹp trai của anh, một bên quý quái kêu một bên dùng ngón trỏ liếm nước bọt dính lên khóe mắt, trình diễn một đoạn tình cảm gian khổ này rất sống động.

A Nghị kinh hãi, căn bản không dự đoán được cô sẽ làm đến như vậy, anh luôn luôn bình tĩnh lại có thể có chút chân tay luống cuống. Hồn hèn kéo hai tay cô ra khỏi mình nói: “Lâm Tử Y! Cô điên rồi sao?”

“A... Đau quá” Cổ tay cô đau quá! “Ấn nhẹ! Anh ấn nhẹ thôi!” Lâm Tử Y oa oa kêu to: “Lãnh Nghị! Nam tử hán đại trượng phu, dám làm không dám nhận..... Ai ui... Đau”

“Cô nếu không câm miệng, tôi bóp nát cô!” A Nghị tức giận uy hiếp, cái gì mà chuyện buổi tối ngày đó?! Lại còn nói dễ dàng như vậy, Lâm Tử Y! Cho dù cô muốn diễn trò cũng phải để ý một chút đến thanh danh của mình chứ?

“Em không bao giờ đem chuyện này nói ra nữa... Ô...” Lâm Tử Y chịu đựng cổ tay đau đớn, nghĩ rằng cho dù chết cũng phải tha anh xuống nước, ai bảo anh dám bắt nạt mình!

Vừa xuống xe liền nhìn đến hình ảnh dây dưa không rõ này, Lãnh Phong và Lâm Tử Hàn nhìn nhau, đẩy cửa xuống xe. Lâm Tử Y vừa thấy hai người, liền lớn tiếng ồn ào: “Chị! Anh rể! Anh Nghị anh ấy bắt nạt em!”

“A Nghị, anh không có chuyện gì sao lại chọc đến nó?” Lâm Tử Hàn cũng không lấy chuyện Lâm Tử Y kêu la làm hồi sự, cười với A Nghị nói, cá tính của em gái mình, cô hiểu rất rõ, ai dám bắt nạt nó chứ?

“Tôi không có chộc cô ta” A nghị bỏ tay Tử Y ra, khinh thường liếc cô một cái nói.

Lâm Tử Y xoa cổ tay bị nắm đau, cắn giận mở miệng: “Đúng, anh ta không chộc em, anh ta chính là uy hiếp em không cho phép em nói chuyện buổi tối ngày đó ra”

Lâm Tử Hàn sừng sốt, buột miệng nói: “Chuyện buổi tối ngày đó? Chuyện gì?”

Lãnh Phong quét mắt nhìn vẻ mặt tủi thân và vẻ mặt tức giận của A Nghị, cúi đầu cười, ở bên tai Lâm Tử Hàn nói: “Còn có thể có chuyện gì? Đương nhiên là chuyện tốt” Nói xong ôm Lâm Tử Hàn đang có vẻ mặt kinh ngạc đi vào trong phòng.

“Nhưng...” Lâm Tử Hàn liên tiếp quay đầu nhìn vẻ mặt tủi thân của Lâm Tử Y, cô muốn nói là, Lâm Tử Y sao lại có thể hồ đồ như vậy, A Nghị kia sao có thể hồ đồ như vậy...

“Chị, hai người đi thông thả nhá” Phía sau, Lâm Tử Y nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn ra cười tủm tỉm vẫy tay với bóng dáng hai người, chỉ tới khi hai người trở lại trên lầu, mới cười hắc hắc nói với A Nghị: “Anh Nghị, hiện tại toàn thế giới đều biết tôi là người của anh, anh chỉ được để ý chiếu cố tôi thôi”

“Cô điên rồi!” A Nghị cắn răng bức ra từ này, gân xanh trên trán nổi vì tức giận mà lộ ra ngoài!

Chương 152: Ghen

Lâm Tử Hàn đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác bị một đôi cánh tay dài mang theo sự ảm áp tiến vào trong ngực, hơi mở mắt, giữa màn đêm nhìn lại con người đen của Lãnh Phong.

Cô nhất thời tỉnh táo không ít, kinh ngạc nói: “Khuya khoắt, anh chạy vào trong phòng em làm cái gì?”

Lãnh Phong cúi đầu hôn mặt cô, lại cười nói: “Bây giờ mới mười giờ, tính gì là khuya khoắt?”

“Mới mười giờ?” Lâm Tử Hàn dùng sức mà dụi dụi hai mắt, cô sao lại cảm giác mình hình như ngủ thật lâu chứ? Ngày hôm nay thật sự là chơi quá mệt mỏi, trở về phòng tắm xong, trò chuyện với Lâm Tử Y thì ngủ.

Lâm Tử Hàn mơ mơ màng màng sờ soạng xuống dưới giường. Lãnh Phong đưa tay ôm cô trở về trong lòng, hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Em đi xem Thư Tuyết”

“Anh mới vừa dỗ nó ngủ, em đừng đi quấy rối nó” Lãnh Phong xoay người đặt cô ở dưới thân, không cho cô lộn xộn nữa, bàn tay rất không khách khí phủ lên trên người cô.

“Anh đối xử với nó thật tốt” Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào hai tròng mắt đang tràn đầy dục hỏa hùng hục, có chút không phải tư vị nói: “So ra còn tốt hơn với em”

“Cung à, ghen ty?” Lãnh Phong cười nói, hôn cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên của cô, nghĩ không ra bộ dạng cô ghen đáng yêu như vậy.

“Em mới không có” Lâm Tử Hàn vô ý thức nói phủ nhận, ghen ty với con gái mình, không bị người ta cười chết mới là lạ! Coi như là có một

chút vị chua xót, cô cũng không có ý nói cho anh biết.

Lãnh Phong biết lòng hiếu thắng của cô mạnh mẽ, cũng không vạch trần lời nói dối của cô, môi anh di chuyển đến bên tai cô, thật lòng ôn nhu mà nói: “Em và Tiểu Thư Tuyết, anh yêu như nhau!”

Nói dối! Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn phản bác, anh rõ ràng yêu Tiểu Thư Tuyết nhiều gấp trăm lần, mỗi ngày còn cố chơi với nó, đối với cô lại luôn luôn có bộ dạng lạnh như băng! Dù cho ngẫu nhiên lộ ra ôn nhu, cũng luôn luôn ngăn ngủ đến thương cảm!

Lãnh Phong thật lâu không nghe thấy tiếng cô, ngay cả mình giờ trò trên người cô cũng không phản ứng chút nào, đã biết cô lại đang miên man suy nghĩ. Để biểu thị bản thân vừa rồi không nói sai, mỗi một động tác của anh càng thêm mềm nhẹ âu yếm cô, ôn nhu khiêu khích mỗi một một chỗ mẫn cảm của cô.

Cho đến khi ma chường của anh cởi mảnh quần áo cuối cùng trên người cô, gió đêm lạnh lạnh thổi từ cửa sổ vào, da thịt cô lạnh lẽo, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thân thể không biết là bởi vì lạnh, hay là xấu hổ, khẽ run run một chút. Hai tay để trên lồng ngực anh, xấu hổ kèm sợ hãi quan sát anh giận dữ nói: “Anh sao lại luôn luôn không được người khác đồng ý thì loạn cởi quần áo của người ta?”

“Có vấn đề gì sao?” Lãnh Phong cười tà dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cởi quần áo của vợ mình, còn cần phải được ai đồng ý?

“Người ta sẽ xấu hổ thôi!” Giọng nói rất không có sức lực, loại chuyện này cô đã làm nhiều lắm, lúc này còn nói xấu hổ, ngay cả chính cô đều cảm thấy xấu hổ!

Quả nhiên, tiếng cười trêu chọc của Lãnh Phong càng ngày càng nhiều, dừng bên tai thật lâu bởi hồi không đi. “Lâm Tử Hàn, em thật đúng là hoa quý thiếu nữ sao?” Bởi vì sợ cô lạnh, khi đang nói chuyện kéo chăn ở một bên phủ lên trên người hai người.

“Người ta là trực tiếp từ hoa quý thiếu nữ thăng chức làm hoa quý thiếu phụ thôi” Lâm Tử Hàn bất mãn mà phản bác, nói chung là loài hoa quý nhất là được rồi.

Lãnh Phong cười xoa xoa chóp mũi cô, ôn nhu nói: “Hoa quý thiếu phụ thân ái của anh, đời này em đều là người của anh, không cần phải giả bộ ngây thơ, bởi vì không ai được nhìn”

“Người ta...”

“Ngoan, không nên nói “người ta” nữa” Lãnh Phong khàn khàn dỗ dành, dùng môi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn nói bất tận của cô, hôn thật sâu.

Sắc quý! Vô lại! Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn hung hăng mắng, hai tay lại không tự chủ được mà vòng qua cổ anh, nghênh tiếp thâm tình vô hạn của anh.

Cảnh xuân tràn ngập phòng, đan xen giữa màn đêm đen kịt, bao phủ cả gian phòng rộng lớn.

~~~~~

Sáng sớm, Lâm Tử Hàn liền bị một trận tiếng đập cửa “Cộc cộc” đánh thức, gian nan mở hai mắt, giật giật thân thể, phát hiện căn bản nhúc nhích không được.

Lúc này mới phát hiện bên eo đang bị một cánh tay dài sát sao vòng qua, hừ! Cô giải thích được tối hôm qua sao lại mơ bị quý đặt ở dưới thân cường bạo chứ, hóa ra là con sắc quý này đè nặng.

Đang muốn đẩy rơi chướng ngại vật trên người, tiếng đập cửa càng lớn, sau đó là một tiếng nữ âm rất thấp rất thấp: “Tiểu tử tông ngoan, không thể ầm ĩ ba mẹ ngủ nha”

“Người ta muốn cùng nhau chơi đùa với ba mẹ thôi” Là giọng nói không ngoan của Tiểu Thư Tuyết.

Thật là một tiểu tử đáng ghét! Lâm Tử Hàn đang muốn đứng dậy, trên lưng lại bị kiềm chế chặt hơn, giọng nói của mơ mơ màng màng Lãnh Phong vang lên bên tai: “Không cần để ý đến nó, chúng ta tiếp tục ngủ”

Lâm Tử Hàn cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể trần như nhộng của hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt hồng đến tận tai, trời ạ! Ban ngày ban mặt lỏa thể trước mặt quý đỏi, sao cô có thể ngủ được!

Lại nhìn liếc mắt hai tròng mắt đóng chặt của Lãnh Phong, anh tựa hồ hoàn toàn không để chuyện gièm pha ở trong lòng, ngủ đến thoải mái! Thật là một tên không biết cảm thấy thẹn!

Lâm Tử Hàn trở tay kéo chăn qua, che kín thân thể xích lỏa của mình, ngoài cửa tiểu quý đáng ghét đã bị đem đi, mà cô lại ngay cả nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Buồn chán hết sức, cô nghiêng người tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Lãnh Phong khi ngủ, lần đầu tiên dưới tình huống anh ngủ say lại ngang nhiên mà quan sát anh như thế, trong lòng như bị tam nguyệt xuân phong phát qua, ầm ập dào dạt.

Đưa tay, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt lông mày anh, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, hơi khởi động thân thể, ghé vào trên người anh nhìn phía vai anh, vết sủng do cứu cô mà lưu lại còn ở đó, có lẽ là đời này cũng không cách nào biến mất khỏi trên người anh.

Đây là dấu vết cô lưu cho anh! Lâm Tử Hàn áy náy cúi người xuống, dịu dàng mà hôn xuống vết sẹo như đồng xu.

Chương 153: Thế giới hai người

Lãnh Phong bị cô giầy vò qua giầy vò lại như thế, sớm đã tỉnh lại, chỉ là không vạch trần cô mà thôi, tiếp tục giả ngủ!

Sau một hồi, Lâm Tử Hàn thực sự buồn chán đến cực độ, nhìn liếc mắt Lãnh Phong hoàn toàn không có ý muốn rời giường, lại lần nữa bò lên người anh, anh dùng lực mạnh cắn đầu vai anh một cái.

Lãnh Phong không nghĩ tới cô sẽ dùng đến chiêu này, kêu lên một tiếng đau đớn, chán nản mà xoay người đặt cô ở dưới thân, cả giận nói: “Em cảm tình con chó sao?”

“Em...” Lâm Tử Hàn bị anh dọa cho càng hoảng sợ, huy động chân tay giãy dụa, nhìn hai hàng dấu răng phân hồng trước mắt kia, đột nhiên cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, vui cười nói: “Em đang vẽ hoa mai”

“Vậy sao? Anh muốn vẽ hoa mẫu đơn” Lãnh Phong khẽ cười một tiếng, làm bộ muốn cắn xuống bờ vai cô. Lâm Tử Hàn luống cuống, gia tăng lực đạo giãy dụa thân thể bị anh đặt ở dưới thân, hét lên: “Phong ca! Anh nhẫn tâm lại vẽ trên người em sao? Bờ vai nhỏ trắng nõn của người ta...”

Cắn biến thành hôn rơi xuống vai cô, anh đương nhiên không muốn! Tuy rằng cô rất không biết xấu hổ, nhưng đúng là bờ vai nhỏ trắng nõn không có sai, anh phải cố mà quý trọng mới đúng.

“Anh làm gì? Lại muốn...”

“Không muốn, bởi vì anh còn muốn chứa chút khí lực đi dạo phố” Ngón tay Lãnh Phong luồn vào chần chạm lên eo nhỏ của cô, anh sợ bản thân khắc chế không được lại ăn cô sạch sẽ, bởi vì anh còn muốn chứa chút khí lực ra ngoài chơi.

“Anh lại muốn mang Tiểu Thư Tuyết đi nơi nào?” Về mặt Lâm Tử Hàn ước ao nhìn anh, nghĩ thầm Tiểu Thư Tuyết từ sau khi theo anh, trải qua tất cả đều là cuộc sống thần tiên! Đương nhiên, cô là nhân vật nhỏ cũng được thơm lây.

“Hôm nay không mang theo nó đi” Ngoài ý muốn, Lãnh Phong lại còn nói ra như vậy, Lâm Tử Hàn kinh ngạc quan sát anh, không mang theo Tiểu Thư Tuyết đi? Đây cũng không giống tác phong của anh!

Lãnh Phong không đáp lại kinh ngạc của cô, đứng dậy ưu nhã mặc quần áo, đích xác, ngoại trừ ban đêm, bọn họ thật lâu không hưởng thụ qua thế giới hai người, bởi vì quá yêu Tiểu Thư Tuyết, trong khoảng thời gian này chỉ lo dự dồ cho Tiểu Thư Tuyết hài lòng, cơ hồ gạt cô sang một bên. Tối hôm qua, cô ghen tỵ, anh có thể lý giải.

Để bồi thường cô, quyết định ngày hôm nay chỉ mang cô đi ra ngoài, kỳ thực trong lòng anh cũng rất muốn đến nơi chỉ thuộc về thế giới hai người, hiện tại đã biết cô trộm tư liệu đúng là bị Đỗ Vân Phi lừa dối, oán hận trước đó với cô hầu như tiêu tan thành mây khói!

Tuy rằng thân thể của cô còn là một điều bí ẩn, nhưng anh sẽ đợi được cô cho rằng có thể nói cho anh biết!

~~~~~

“Phong ca, anh thực sự chỉ là đơn giản cùng em đi dạo phố như vậy sao?” Trên xe, Lâm Tử Hàn dè dặt nhìn Lãnh Phong ở chỗ ngồi lái xe hỏi. Ngày hôm nay biểu hiện của anh thực sự quá làm cho cô bất ngờ, con người làm sao có thể trong một đêm tu thân dưỡng tính chứ!

Lãnh Phong nhanh chóng liếc cô một cái, cười nhạo nói: “Em cho rằng anh sẽ có ý đồ gì?”

“Em... Không phải ý này” Lâm Tử Hàn ha ha cười lên, lập tức nói: “Em chỉ là có chút không thể tin được, anh lại có thể có thời gian rảnh đi cùng em”

“Hóa ra trong lòng em, trong mắt em, anh là người bạc tình như vậy” Lãnh Phong nhìn phía ánh mắt của cô mang theo một chút áy náy, anh vẫn đều rất muốn biết vị trí của mình trong cảm nhận của cô, xem ra, tuyệt đối sẽ không là lý tưởng.

“Không quan hệ, bạc tình dù sao so với lạm tình tốt hơn, em miễn cưỡng có thể tiếp thu” Được rồi, anh lạm tình hay không cô làm sao biết! Trên thế giới mỹ nữ rất nhiều, ai biết anh có cùng một đường với ai hay không!

Loại chuyện này cô lại không có khả năng tự mình hỏi anh, bởi vì toàn bộ đàn ông trên thế giới đều sẽ trả lời: Đương nhiên không có! Cho nên, cô cũng không cần phải hỏi lại.

Xe dừng ở trước sân rộng của một tòa nhà mua sắm xa hoa ở khu phố sầm uất, Lâm Tử Hàn đánh giá sân rộng rãi của khu bách hóa được trang bị siêu cấp xa hoa, đôi mi thanh tú nhẹ nhúu lại, chậm chạp không xuống xe.

“Làm sao vậy?” Lãnh Phong thay cô tháo dây an toàn, không giải thích được nhìn cô.

“Tới nơi này làm cái gì?” Lâm Tử Hàn nhìn anh hỏi.

“Không phải em nói đã lâu không mua sắm sao?” Vừa rồi anh hỏi cô muốn đi nơi nào, chính cô nói, không thể nhanh như vậy đã quên chứ?

“Nơi này thứ gì cũng đều đắt tiền muốn chết, chúng ta hay là đổi lại chỗ khác đi” Nơi này cô đã có ba năm không đặt chân qua, nhưng cô vẫn đang có thể rõ ràng mà nhớ kỹ các thứ bên trong đều là giá trên trời, nhân viên phục vụ trong đó đều là nham hiểm, không có chút tài năng, tốt nhất không nên vào chịu nhục!

“Đều là đồ đẳng cấp quốc tế, đắt một chút là bình thường” Lãnh Phong không đồng ý đẩy cửa xuống xe, cho tới bây giờ anh đối với tiền tài không có khái niệm cũng sẽ không đi quan tâm đến giá cả vật phẩm, miễn là là cần, đắt hơn cũng không có ý nghĩa.

Anh đỗ xe sang bên cạnh, mở cửa xe cười tà với Lâm Tử Hàn đang mè nheo không muốn xuống xe nói: “Em là đang đợi anh ôm xuống xe sao?”

“Không dám!” Trong nháy mắt Lâm Tử Hàn nhảy ra từ trong xe, cô rất rõ ràng không có chuyện gì là Lãnh Phong không dám làm, cho nên, cô cảm thấy bản thân vẫn chớ chọc anh thì tốt hơn.

Lãnh Phong cười nhẹ một tiếng, ôm vai cô đi vào khu mua sắm, tiền sảnh tầng một là khu trang phục nam giới, các loại trang phục đẳng cấp thế giới cái gì cần có đều có, cô phục vụ lộ ra dáng tươi cười chúc nghiệp chào hỏi mỗi một vị khách hàng .

“Anh có muốn mua một bộ âu phục hay không?” Lâm Tử Hàn hỏi, tốt nhất là màu phấn hồng [!!!], bởi vì cô đã nhìn chán anh mặc màu đen. Tuy rằng màu đen mặc ở trên người anh rất tuấn tú này, rất thích hợp với anh này, nhưng mà, một người lạnh băng băng như vậy mặc màu đen nhìn thực sự có chút khiến cho người ta rét lạnh.

“Không cần” Lãnh Phong ngay cả suy nghĩ một giây đồng hồ cũng không có, quần áo của anh vẫn đều là tìm nhà thiết kế có tên tuổi đích thân làm, hơn nữa cho tới bây giờ sẽ không thiếu quần áo mặc.

“Nếu không thì mua cà vạt nhé!” Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm kiến nghị, lôi kéo anh đi đến trước gian bán cà vạt, tiện tay cầm lấy một cái màu phấn hồng thử trên cổ áo anh.

Chương 154: Thế giới hai người 2

Lãnh Phong nhìn liếc mắt cả vạt màu phấn hồng, nhú mi lộ ra vẻ mặt bất mãn nói: “Em cảm thấy màu phấn hồng thích hợp với anh sao?” Trên kệ hàng có mười màu khác nhau, người phụ nữ này hết lần này tới lần khác đều chọn thứ khiến anh tức giận, cô là ý định muốn đùa anh sao?

Về mặt Lâm Tử Hàn vô tội mà cười tươi: “Rất dễ thương, anh đeo nhất định nhìn rất đẹp, có đúng không?” Chuyển hướng sang phía cô phục vụ đang ở một bên si mê.

Cô phục vụ bị cô gọi như thế, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, e lệ thu hồi ánh mắt từ trên người Lãnh Phong lại, hành nghiệp lễ phép mở lời nói: “Tiên sinh nếu như không thích màu phấn hồng, có thể chọn màu xanh, còn có màu xám cũng không tệ”

Màu phấn hồng! Thật sự là quá không thích hợp với anh, thật không biết ánh mắt người phụ nữ kia bị làm sao, cô phục vụ liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn thầm nghĩ. Nhón đầu ngón chân, hai tay vòng qua cổ Lãnh Phong, rất nhanh nhẹn làm mọi động tác. Bộ ngực đầy đặn cố tình hay vô ý mà cọ cọ trên người anh.

Lâm Tử Hàn bị ném qua một bên tức giận đến thiếu chút nữa không đá văng cô ta từ trên người Lãnh Phong ra, có làm hay không! Hoàn toàn biến cô thành không khí còn không tính, còn dám làm loạn quyến rũ người đàn ông của cô?

“Tôi chọn màu phấn hồng, phiền cô lấy cho tôi hóa đơn” Cô nghiêng người chen vào giữa hai người, giơ giơ cả vạt màu phấn hồng trong tay trước mặt cô phục vụ lớn tiếng nói.

Cô phục vụ sững sốt, cảm giác được Lâm Tử Hàn khó chịu, tay ngọc thon thon cứng ngắc trên không trung, đáng tươi cười bên miệng cứng nhắc

hơn, nói: “Xin lỗi, tôi đi lấy hóa đơn cho ngài” Đưa tay cầm cà vạt trong tay Lâm Tử lấy hóa đơn.

Lãnh Phong nhìn vẻ mặt tức giận đến trề môi của Lâm Tử Hàn, cười một tiếng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Em đã thắng lợi, làm sao vẻ mặt còn không vui?” Bên miệng anh lộ ra ý cười, chạy thẳng vào đáy mắt.

“Lẽ nào anh thì thích bị phụ nữ cọ cọ như vậy sao?” Giọng nói mát hừng.

Lãnh Phong lắc đầu, vừa rồi nếu như không là bởi vì cảm thấy bộ dạng Lâm Tử Hàn ghen đùa thật tốt, anh đã sớm để cho cô phục vụ kia cắt ngay khỏi chu vi anh đứng. Người phụ nữ của anh, không chỉ thích khắp nơi đều ghen, còn thích tranh cường háo thắng!

Tầng hai là nơi bán trang phục nữ giới, Lâm Tử Hàn thoáng dừng bước lại, do dự xem có muốn đi lên hay không, cô có một ham mê không tốt, là thích thử quần áo mới. Cô có thể thử tất cả quần áo trong cửa hàng, sau đó rời đi dưới ánh mắt trợn trắng phục vụ như hai móng vuốt của nhân viên. Vương Văn Khiết chưa bao giờ thích cùng cô đi dạo phố, chỉ là vì nguyên nhân này.

Cô không sợ nhân viên phục vụ không chịu được, chỉ sợ Lãnh Phong sẽ sụp đổ!

“Em lại có ý nghĩ gì mới?” Lãnh Phong châm biếm liếc mắt nhìn người trên thang máy cuốn nói.

“Em đang suy nghĩ có phải mua cho anh thêm một cái cà vạt màu tím nhạt nữa hay không” Lâm Tử Hàn cười hì hì nói, người sau mặt trầm xuống, kéo cô bước trên thang máy cuốn, nghiêng răng nói: “Không cần, cảm ơn!” Coi anh là cún cưng sao? Màu phấn hồng! Màu tím?

“Nói đùa anh thôi” Lâm Tử Hàn cười ha ha, cô chẳng qua là thuận miệng nói bậy, nhìn anh hoảng sợ thôi!

Hai mắt cô cố nén tỏa sáng khi nhìn thấy quần áo đẹp hồi lâu, dưới sự mê hoặc của cô phục vụ cuối cùng cũng không chịu được, đi vào phòng thử đồ.

Khi vừa mới bắt đầu, Lãnh Phong còn giúp cô tham khảo, sau khi phát hiện mỗi một bộ mặc ở trên người cô đều rất đẹp, cũng không kiên nhẫn đi trả lời cùng một vấn đề của cô nữa, nghiêng người tựa ở ghế nghỉ ngơi nhắm mắt dưỡng thần.

“Phong ca, đẹp không?” Lâm Tử Hàn mặc âu phục gọi cảm ở trước mặt anh khẽ dạo qua một vòng hỏi. Lãnh Phong mở mắt, không nhìn cô mà là nhìn về phía nhân viên phục vụ bên cạnh, bình tĩnh nói: “Phiền cô bọc lại toàn bộ quần áo trong cửa hàng, nửa giờ sau tôi gọi người tới lấy”

“Hả?” Hai người phụ nữ đồng thời phát ra tiếng kinh ngạc.

“Muốn nhiều như vậy làm gì?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà đánh giá anh.

“Cho em về nhà thử dần dần” Lãnh Phong khẽ mỉm cười nói, ánh mắt rơi vào váy trên người cô, chân mày trong nháy mắt nhăn lại, váy trên người cô ——! Vải cũng quá thiếu rồi? Bờ vai tuyết trắng toàn bộ lộ ra ngoài, tùy tiện khom lưng một cái thì khả năng cảnh xuân sẽ lộ hết! Loại quần áo này kiên quyết không thể mặc ở trên người cô!

Lãnh Phong nói với hai nhân viên phục vụ đang sững sờ nói: “Ngoại trừ bộ trên người cô ấy”

“Bộ này làm sao vậy?” Lâm Tử Hàn khó hiểu nhìn âu phục trên người, rất đẹp nha, cô thích nhất chính là bộ này.

“Em muốn cũng được, nhưng chỉ có thể mặc thành áo ngủ vào ban đêm” Giới hạn trong phòng ngủ, mặc cho một mình anh nhìn!

Mặc làm áo ngủ! Có làm hay không! Bộ đồ đắt, tốt như thế nhìn thành áo ngủ?

Nhân viên phục vụ phục hồi tinh thần lại thành vui mừng, bắt đầu luống cuống tay chân đóng gói, Lâm Tử Hàn phút chốc tiến lên đề tay cô ta lại, hì hì cười hạ giọng nói: “Cô à, lẽ nào cô còn đứng là nhìn không ra sao? Vị kia nhà tôi đầu óc có chút vấn đề, anh ấy vừa rồi đều nói qua cùng một câu nói ở rất nhiều cửa hàng”

“Hả?” Lại là một tiếng thét kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đang mừng rỡ cũng suy sụp theo, còn tưởng rằng gặp gỡ siêu cấp đại gia chứ? Hóa ra...!

Lâm Tử Hàn nhìn mặt cười của cô ta chuyển sang âm u, trộm cười một tiếng đi vào phòng thay đồ, thay âu phục trên người.

“Phong ca, người ta không thích cửa hàng này, chúng ta tìm một gian khác thôi” Nói xong liền kéo Lãnh Phong đi ra khỏi quầy hàng, đóng gói toàn bộ mang về thì cô cả đời cũng không có khả năng mặc hết! Ai biết cô ba năm sau có thể hay không béo thành bộ dáng nào!

Lãnh Phong hiểu rõ cười tươi, không thích? Một bộ cũng không thích, cả cửa hàng này cũng không có? Thật sự coi anh là ngu ngốc sao?

“Em đói bụng, ăn cơm trước có được không?” Lâm Tử Hàn ngẩng mặt lên hỏi, cùng kẻ có tiền đi dạo phố một chút ý nghĩa cũng không có, vẫn là tìm cơ hội đem Vương Văn Khiết kéo đi ra ngoài đi dạo thôi.

Chương 155: Thế giới hai người 3

“Đương nhiên được” Lãnh Phong lại cười nói, cả ngày bận rộn, cũng nên ăn cơm.

Lãnh Phong dẫn cô đi vào một gian phòng cơm Tây cũng coi là cao cấp nhất, giữa lúc Lâm Tử Hàn đứng ở cạnh cửa còn đang cảm thán bên trong trang bị xa hoa thì một vị nữ phục vụ xinh đẹp đã đi tới, lễ phép mở miệng nói: “Hoan nghênh quý khách” Ngồi xổm xuống đặt chiếc dép cầm trong tay ở bên chân Lâm Tử Hàn tiếp tục nói: “Tiểu thư, mời ngài thay dép”

Lâm Tử Hàn vô ý thức lui về phía sau một bước, buột miệng ra: “Vì sao muốn tôi đổi giày?” Cô tới dùng cơm, cũng không phải tới tắm nước nóng.

“Ặc...” Cô phục vụ cứng lại, tức là đáp không được, lại không dám đắc tội với khách hàng, lập tức không biết nên làm sao cho phải. Cô ta vừa mới đến đây đi làm không lâu, vẫn đều cho rằng loại người sẽ tới đây khẳng định đều hiểu lòng không hết, nghĩ không ra...

Vừa vặn ở phía sau đi tới một vị thiếu phụ quý phái xinh đẹp, hai tay vòng qua tay một vị nam sĩ, mỉm cười ưu nhã với nữ nhân viên phục vụ nói: “Phiền cho tôi một đôi dép”

Đợi đến khi nữ nhân viên phục vụ đặt dép ở bên chân, mới thay dép đi vào.

Về mặt Lâm Tử Hàn trong nháy mắt nóng tới bên tai, nghĩ không ra mới ba năm làm người nghèo, đã nghiêm trọng tách rời, không đuổi kịp xã hội thượng lưu. Thấy vừa nãy trên mặt vị nam sĩ kia hiện ra dáng tươi cười, cô không dám nhìn tới Lãnh Phong bên người lúc này sẽ có biểu tình gì.

Nghĩ thầm anh nhất định cảm thấy cô khiến anh mất mặt, nhất định tức giận!

Cô căn bản là không thích hợp đến nơi này, không thích hợp đi theo bên người Lãnh Phong, cô chỉ biết cho ăn sò soạng. Ăn một bữa cơm còn làm trò cười, mua cà vạt còn ẩu trĩ tranh chấp với cô phục vụ...

Giữa lúc cô còn đang ảo não, chỗ chân trần mẫn cảm truyền đến một trận ấm áp, Lãnh Phong đang quỳ một gối xuống ngồi xổm bên chân cô, hơi nâng một chân cô cởi giày ra.

“Em tự mình làm” Lâm Tử Hàn rút chân về, sao có thể để anh đổi giày cho mình? Hơn nữa còn dưới ánh mắt đám người thượng lưu kia.

“Sắp xong rồi” Lãnh Phong một lần nữa với lên chân ngọc của cô, thay giày cao gót trên chân, không có chút phiền hà nào.

Lâm Tử Hàn không giãy dụa nữa, yên lặng nhìn chăm chú vào mỗi một động tác của anh, cảm giác tim đập càng ngày càng hỗn loạn, vì sao anh lại làm những chuyện bất ngờ này? Chẳng lẽ là anh đã bị cô chọc tức đến hồ đồ?

“Được rồi” Lãnh Phong đứng lên nói bên tai cô, một vị nhân viên phục vụ phía sau đã đi vào bên trong, tìm một vị trí tương đối an tĩnh ngồi xuống.

Sau khi ăn xong, Lâm Tử Hàn đánh giá Lãnh Phong giống như chuyện gì cũng không xảy ra, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Anh không phải hẳn là tức giận sao?” Dựa theo thường ngày, anh chắc chắn sẽ nghiêm mặt sau đó mắng cô ngu ngốc, ngày hôm nay anh không mắng, cô ngược lại cảm thấy trong lòng không yên.

“Anh không tìm được lý do tức giận” Lãnh Phong khẽ cười nói, vừa rồi anh đã cảm giác được sự tự ti của cô, cũng bởi vì cô không hiểu quy củ ở phòng ăn biến thái này mà tức giận sao? Anh cũng không phải người không có đạo lý như vậy.

“Bởi vì em tưởng anh mất mặt” Cô hạ mắt xuống nhắc lại, rất muốn biết anh lúc nào trở nên khoan hồng độ lượng như vậy.

“Em suy nghĩ nhiều quá” Lãnh Phong ha ha cười nói, thật hiếm khi thấy cô sẽ có lúc hiểu người hiểu mình, nhưng có loại ý nghĩ tự ti này cũng không sao, bởi vì ở trong mắt anh, cô vĩnh viễn đều là hoàn mỹ nhất. Cá tính quá mức uốn éo kiểu cách không thích hợp với cô, anh thích cô vĩnh viễn đều là bản tính ngây thơ như vậy!

“Có rất nhiều hàng ăn cao cấp, bởi vì do vật liệu sàn nhà, giày cao gót của phụ nữ rất dễ làm sàn nhà bị xước” Lãnh Phong ôn nhu giải thích: “Cho nên nhân viên sẽ yêu cầu phụ nữ đi giày cao gót đổi giày hoặc đi dép”

Thì ra là như vậy, Lâm Tử Hàn bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu như không phải muốn kéo gần khoảng cách với chiều cao của anh, em mới không đi giày cao gót ra ngoài” Đi giày cao gót đi dạo phố là quan trọng, không muốn đứng ở một chỗ với anh, anh cao một khối mình chỉ có nửa đoạn, cô chỉ có thể nhìn.

“Hình như là lỗi của anh?”

“Không, Phong ca vĩnh viễn cũng không sai” Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm lấy lòng, ánh mắt rơi xuống trên bàn bên cạnh, cô gái bàn bên cạnh đang dùng đĩa ăn xiên thịt bò cho người đàn ông đối diện anh, hình ảnh rất đầm thắm.

Cô đột nhiên rất ngạc nhiên, nếu như cô cũng dứt cho Lãnh Phong như thế, anh sẽ có phản ứng gì? Người nghiêm trang như anh, nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu mới đúng.

Nhất thời muốn đùa, cô cũng học bộ dạng của cô gái, dùng đĩa ăn xiên một miếng thịt nhân viên phục vụ mới vừa đưa lên tới đưa tới bên miệng Lãnh Phong. Dịu dàng cười nói: “Phong ca, anh trước thử xem ăn có được hay không?”

Lãnh Phong sững sốt, kinh ngạc đánh giá cô, bình thường cô cũng không có chủ động như vậy, hôm nay là uống nhằm thuốc gì? Mặc kệ cô lại đang đùa giỡn cái gì, anh vẫn còn không chút do dự hé miệng, tiếp được miếng thịt bò cô đưa tới.

Lâm Tử Hàn thật không ngờ anh sẽ tự nhiên phóng khoáng như thế, cánh tay giơ lên cứng đờ giữa không trung, một lúc lâu mới e lệ mà thu hồi tay. Cô luôn luôn đều cảm thấy loại mờ ám tình chàng ý thiếp này là trò của trẻ con mười bảy mười tám tuổi chơi đùa, không nghĩ tới hôm nay chính cô cũng ấu trĩ như vậy.

“Ăn thật ngon” Lãnh Phong cười với cô, lúc này khuôn mặt cô đang lộ ra vẻ mộng ảo, gật đầu nói.

“Ăn ngon là tốt rồi” Lâm Tử Hàn giả vờ thoải mái khẽ cười một tiếng, vui đầu bắt đầu ăn.

Cơm nước xong, sau khi Lãnh Phong lấy hóa đơn, nắm tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn bước nhanh đi đến cửa. Lâm Tử Hàn cực lực theo sát bước chân anh, ngẩng mặt hỏi: “Chúng ta đi gian thời trang trẻ em nhìn thôi”

“Hôm khác được chứ?” Lãnh Phong áy náy mà liếc mắt nhìn cô, tay kia bấm nút nghe tiếng kèn cóc-nê của A Nghị.

“Anh lại có chuyện gì gấp?” Bất mãn mà bấu cái miệng nhỏ nhắn, còn nói cái gì mà thế giới hai người, nhanh như vậy đã có người làm phiền!

“Đúng vậy” Lãnh Phong nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn xuống miệng nhỏ nhếch lên của cô, ôn nhu nói: “Ngoan, hôm khác anh nhất định đi với em” Khi nghiêng mặt đi, dư quang khóe mắt liếc về hai người phía phía sau bộ dạng khả nghi, anh có thể kết luận, chỉ cần nhìn qua, anh đã có thể kết luận hai người kia có ý gì với mình.

Chương 156: Truy sát

“VẬY...”

“Không phải nói thêm” Lãnh Phong ôn nhu cắt ngang cô, đã đi đến hướng thang máy.

Sao lại không cho nói chứ, Lâm Tử Hàn bất mãn ngậm miệng, cô chỉ là muốn hỏi anh có thể đi chậm một chút không, giày cao gót của cô sắp phá chân cô rồi.

Trong thang máy, Lãnh Phong bình tĩnh đứng ở trong góc nhỏ, mặt khác, hai vị thanh niên trẻ tuổi thân hình cao lớn đứng ở góc bên kia, cũng không nói gì.

Trong thang máy rộng lớn, chỉ có Lâm Tử Hàn một bên kêu thảm hô đau chân, một bên ngồi xổm người xuống lấy tay vuốt ve gót chân bị đỏ ửng, hoàn toàn không cảm giác bầu không khí căng thẳng trong thang máy.

Đang cẩn thận tỉ mỉ nghe A Nghị báo cáo bố cục nhân sự của đối phương, Lãnh Phong cúi người nâng người cô lên, khẽ mỉm cười nói: “Ngoan, hôn một cái sẽ không đau”

Cúi người phủ lên môi cô, anh hôn rất sâu, còn là có thể cảm giác được ánh mắt hai người bên cạnh nộ khí đằng đằng xuyên qua kính râm bắn thẳng lên trên người mình.

Anh không dự đoán sai, theo dõi anh không phải người khác, chính là Đỗ Vân Phi vẫn muốn đưa anh vào chỗ chết, chẳng qua là một cái hôn nóng bỏng, hẳn ta đã chịu hết nổi như vậy rồi sao? Nam tử như vậy một chút cũng không thích hợp xuất hiện trong giới hắc đạo!

Lâm Tử Hàn không ngờ tới anh sẽ không biết xấu hổ như vậy đột nhiên hôn cô, trên mặt trong nháy mắt ửng hồng một mảnh, tránh khỏi ngực

anh thấp giọng: “Có người đang nhìn mà”

Lãnh Phong chỉ là ôn nhu cười, coi kháng nghị của cô thành chuyện nhỏ. Thang máy dừng lại dưới tầng một, sau khi “Đình” một tiếng mở cửa, Đỗ Vân Phi cùng gã đàn ông kia đi ra ngoài.

“Anh quên đồ ở trong phòng ăn” Lãnh Phong kéo Lâm Tử Hàn ra ngoài, tay kia rất nhanh ấn thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng cửa, vẻ mặt nhón nhác của Đỗ Vân Phi cứ như thế bị cách ở tại bên ngoài.

“Anh quên vật gì vậy?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà hỏi thăm.

“Chìa khóa xe quên ở chỗ ngồi” Lãnh Phong nói ngắn gọn, thang máy lần thứ hai trở lại tầng hai sáu, hai người đi ra thang máy, Lãnh Phong hôn sợi tóc cô bình tĩnh nói: “Chân em đau, ngoan ngoãn đứng ở chỗ này chờ anh thì tốt rồi”

“Vâng” Lâm Tử Hàn cảm giác được hành vi của anh có chút quái dị, lại nghĩ không ra đến tột cùng quái dị ở nơi nào, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu một cái, đứng ở bên cạnh thang máy chờ anh đi ra.

Lãnh Phong thẩm thiết liếc mắt nhìn cô, chuyển hướng đi đến phòng ăn, ấn nút nghe bên cạnh phân phó cho A Nghị: “Lập tức phái người tới đón Lâm Tử Hàn trở về”

“RỒ” A Nghị nghiêm túc nói: “Người của đối phương rải rác khắp các tầng, thủ lĩnh phải cẩn thận”

“Tôi biết” Lãnh Phong cười lạnh một tiếng, đối phương nhân thủ nhiều hơn nữa, anh cũng hoàn toàn một cách tự tin thoát khỏi. Đỗ Vân Phi muốn đối phó chính là anh, mà không phải Lâm Tử Hàn, cho nên, anh tin tưởng Lâm Tử Hàn không có việc gì.

Lâm Tử Hàn đứng bên thang máy, thiếu chút nữa bị vài gã đàn ông đột nhiên lao tới đụng ngã xuống đất, Đỗ Vân Phi cải trang qua ôm cổ ngã xuống đất, tức thời có chút không muốn buông tay.

“Cảm ơn anh” Lâm Tử Hàn nhìn phía về mặt quái dị kia, cố ý nói lớn hai chữ “Cảm ơn” lên, có làm hay không, đỡ thì đỡ thôi, cần gì phải ôm, hơn nữa ôm lại không nguyện buông tay!

Dù cho hấn ta là soái ca có thân hình cao lớn, khí chất bất phàm, cô cũng sẽ không có hảo cảm với hấn!

“Đại ca!” Mặt khác vài gã đàn gọi một tiếng, Đỗ Vân Phi nhớ tới chính sự, lúc này mới lưu luyến không rời buông Lâm Tử Hàn ra, đã bước nhanh đi đến phương hướng Lãnh Phong biến mất.

Một đám người kỳ quái! Lãnh Phong kỳ quái! Trong lòng Lâm Tử Hàn mặc niệm, không tự chủ được bước nhanh hơn, vội vàng đuổi theo.

Cô chịu đựng sự khó chịu ở chân, tiến mỗi một bước, trong lòng lại nặng trĩu thêm, cô nhớ kỹ gã đàn ông kia cùng cô xuống lầu ở cùng thang máy, hiện tại lại đồng thời trở lại tầng hai sáu. Lãnh Phong cho tới bây giờ sẽ không quên đồ cũng không có khả năng lại quên đồ trong phòng ăn, anh nhất định là đã xảy ra chuyện!

Bởi vì gã đàn ông kia đi quá nhanh, trong nháy mắt liền đã không có hình bóng, cô gấp đến độ tại xoay quanh tại chỗ, lập tức không biết nên làm thế nào cho phải.

Tìm toàn bộ tầng hai sáu cũng không có thấy thân ảnh Lãnh Phong, Lâm Tử Hàn dọc theo cầu thang đi đến tầng hai bảy, cầu thang có chút tối, tối khiến trong lòng cô sợ hãi. Tại chỗ rẽ cầu thang, sau một tiếng thét kinh hãi thì bị một người ôm lấy, không cần ngẩng đầu nhìn, cô cũng có thể biết là Lãnh Phong, mùi vị đặc biệt trên người anh, đời này cô đều không có khả năng quên!

“Lãnh Phong...!” Trái tim cô còn sợ hãi mà gọi một tiếng.

“Lập tức trở lại cửa chính, sẽ có người tới đón em trở về” Lãnh Phong thấp giọng ra lệnh, cô sao lại chạy đến nơi đây tới quấy rối?!

“Vậy còn anh?” Lâm Tử Hàn lo lắng nhìn anh, anh làm sao bây giờ? Đồi phương người nhiều như vậy, anh làm sao có thể chạy thoát được?

Lãnh Phong nâng cao âm lượng, không hài lòng nói: “Nghe lời! Chính mình sẽ có biện pháp thoát khỏi bọn chúng” Anh một người muốn thoát thân rất dễ, hai người thì phiền phức!

Ở phía sau, tức giận với Lâm Tử Hàn là không có bất luận tác dụng gì, cô chỉ cảm thấy mình không thể bỏ lại anh một người mặc kệ, lại thật không ngờ bản thân ở bên cạnh anh sẽ trở thành gánh nặng của anh.

“Em muốn cùng một chỗ với anh” Cô ngẩng đầu lên, con ngươi lóe ra tia sáng kiên định, nhìn trong mắt Lãnh Phong, vừa vội vừa tức lại bất đắc dĩ cũng xúc động. Đại nạn rơi xuống, không phải thời gian nên xúc động, anh rất tỉnh táo! Chỉ tiếc mệnh lệnh còn không có nói ra miệng, đèn báo cháy trong nháy mắt sáng lên, thoáng hiện trước mặt hai người chính là một đám đàn ông giống như lang sói.

“Chạy mau!” Lãnh Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, kéo Lâm Tử Hàn còn đang kinh ngạc chạy lên tầng!

“Nhanh!” Gã đàn ông phía sau Đỗ Vân Phi vẫy tay một cái, mọi người bước nhanh đuổi theo, lấy súng ra, không lưu tình chút nào ấn cò súng.

“Không nên nổ súng!” Đỗ Vân Phi lo lắng quát một tiếng, rất sợ không là sẽ làm bị thương đến Lâm Tử Hàn, đạn này không thể dừng lại.

Lần thứ hai gặp phải loại tình huống này, Lâm Tử Hàn vẫn bị sợ hãi, được Lãnh Phong đỡ, lùi bước giữa hành lang lộn xộn. Dưới chân từ lâu đau đến chết lặng không có cảm giác, mang giày cao gót chạy đua, chính là chuyện lần đầu.

Chương 157: Truy sát 2

“Ai ui!” Sắp đến chỗ rẽ, giày bên chân trái rơi ra, Lâm Tử Hàn phải dừng bước lại.

“Làm sao?” Lãnh Phong lo lắng hỏi thăm, cúi người cời nốt chiếc giày kia của cô ra, ném sang một bên.

Lâm Tử Hàn nhin đau lắc đầu nói: “Em không sao, em còn có thể chạy!”

“Hiện nay chỗ an toàn nhất là mái nhà” Trong điện thoại truyền đến giọng nói máy móc của A Nghị, Lãnh Phong ôm nửa người Lâm Tử Hàn, chạy qua mái nhà.

“Sau đó thì sao?”

Còn chưa kịp nghe được câu trả lời của A Nghị, Lãnh Phong trực giác được trước mắt nhoáng lên, Đỗ Vân Phi mặc một thân màu trắng vọt đến trước mắt anh, nắm đấm không lưu tình chút nào quét về phía anh.

Lãnh Phong nhẹ nhàng lánh đi, nắm đấm không chạm lên mặt của anh, nhưng lại trượt đến bên tai anh. Lãnh Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, lời Lâm Tử Hàn bị dọa đến oa oa la hoảng vòng qua anh, tiếp tục trốn.

Cùng A Nghị mất đi liên hệ, chẳng khác nào mất đi hai mắt, Lãnh Phong trong lúc nhất thời không biết nên đi phương hướng nào đi. Vừa này A Nghị nói rất rõ ràng, mỗi một tầng đều có người của đối phương.

Lâm Tử Hàn cảm giác chân mình sắp bị phế đi, chưa từng chịu đựng qua gian khổ như vậy, để có thể đuổi kịp bước chân của anh, cô cắn răng cố nén.

Đỗ Vân Phi dừng bước lại, giơ súng trong tay nhắm vào bóng người lay động phía trước, cực lực muốn nhắm vào phía sau lưng Lãnh Phong, khẩn cấp muốn dưới tình huống tiếp theo không muốn súng làm Lâm Tử Hàn bị thương mà vẫn giải quyết được Lãnh Phong .

“Cũng không thể chạy được nữa” Dưới đáy lòng Lâm Tử Hàn ghen ngào, quay đầu lại nhìn mấy gã đàn ông ở tầng dưới, ánh mắt chống lại nòng súng đen kìa. Kinh sợ kêu một tiếng, chưa kịp tự hỏi, tại một khắc Đỗ Vân Phi mở cò súng, bỏ tay Lãnh Phong ra, chắn ở phía trước anh.

Đỗ Vân Phi kinh hãi, tay phải chia sang hướng khác, “Pằng” một tiếng vang nhỏ, đạn bắn lên trên bức tường bên cạnh .

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi bị cô dọa cho sợ hãi, dưới đáy lòng chỉ có thể khẽ gọi một tiếng.

“Tử Hàn!” Lãnh Phong cũng bị cô dọa cho sợ hãi, ôm cô, cấp thiết mà kêu gọi.

“Đại ca, mau hạ thủ” Một gã đàn ông bên cạnh giục nói, Đỗ Vân Phi lại sững sờ tại chỗ, tuy rằng đạn không bắn lên trên người Lâm Tử Hàn, nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ tới vừa nếu như mình lệch hướng chậm một chút, cô có thể rời khỏi cõi đời này, tim của anh ta không dung mà run rẩy.

“Tử Hàn...” Lãnh Phong vỗ mặt của cô nâng cao âm lượng, cô sao lại có thể ngốc như vậy? Sao có thể làm ra loại chuyện ngốc như vậy? Cô có ý định muốn cho anh thương tâm sao?

“Chân em đau...” Lâm Tử Hàn trừng trừng hai mắt, trân trân nhìn anh.

Cô không có việc gì! Không có việc gì là tốt rồi! Lãnh Phong kích động ôm cô. Nhu tình anh biểu hiện ra ngoài, như kim châm vào hai mắt Đỗ Vân Phi, lại một lần nữa nhếch súng lên, chỉ vào lòng ngực anh.

“Đừng!” Lâm Tử Hàn kinh sợ kêu một tiếng, vội vàng nói: “Đừng nổ súng! Các anh là người của Lâm Trúc đúng không? Nói cho ông ta biết, nếu

như ông ta dám thương tổn đến một sợi lông tơ của Lãnh Phong, tôi không tha cho ông ta!” Nhất định là ông ta! Chỉ có ông ta hận Lãnh Phong nhất! Rất muốn đoạt được Ngôi sao thiên thần!

Đỗ Vân Phi thất vọng cười khỏ một tiếng, không tha cho anh ta? Tình ý của cô với Lãnh Phong đã sâu đậm đến loại này rồi sao? Còn không luyện tiếu tính mạng của mình thay hấn ta chấn sủng?

Thâm tình như thế, anh ta dù cho chiếm được người của cô, lại có ích lợi gì đây? Bọn họ căn bản không phải Lâm Trúc phái tới! Lãnh Phong trầm tĩnh mà mỉm cười, không nói cho cô. Ở trong lòng anh, sẽ không muốn để cho Lâm Tử Hàn thấy được mặt này của Đỗ Vân Phi!

Nhìn ra được, Đỗ Vân Phi là thật sự rất yêu Lâm Tử Hàn, nếu không anh sớm đã chết dưới họng súng của anh ta, có lẽ ngày hôm nay anh chạy không thoát, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ lợi dụng Lâm Tử Hàn để bảo vệ mình.

Điện thoại di động Lâm Tử Hàn treo trên cổ đột nhiên vang lên, là Lâm Tử Y gọi tới, chuông điện thoại di động cắt đứt bốn phía vắng vẻ, đoàn người giằng co không có ý muốn khoan nhượng.

“Anh dần dần suy nghĩ, tôi nhận điện thoại” Lâm Tử Hàn giả vờ thoải mái mà cười cười, nghe điện thoại.

“Chị! Hai người ở nơi nào? Em và Nghị ca tới cứu hai người!” Tiếng nói Lâm Tử Y oa oa kêu to truyền vào tai cô.

Vừa nghe đến giọng nói của em gái, Lâm Tử Hàn liền tủi thân mà khóc ra: “Ô... Tử Y, lão già đáng chết kia đang ở truy sát bọn chị... Ô...”

“Câm miệng!” Điện thoại đầu kia không biết khi nào đổi thành giọng nói băng lãnh của A Nghị, không chút khách khí quát dẹp đường. Lâm Tử Hàn cuống quýt ngậm miệng, A Nghị lúc này mới bình tĩnh mở miệng nói: “Bên trái cô có một cánh cửa thoát hiểm, xem có thể mở ra hay không, nếu

như có thể, đi lên tầng cao nhất, đi tới Phong ca tự nhiên có biện pháp xuống...”

“Tôi xem xem có thể. . .” Hai chữ ‘Mở ra’ còn đang trong miệng, lại là “Pằng” một tiếng, toàn bộ thân thể Lâm Tử Hàn được Lãnh Phong đè ngã xuống đất, tránh thoát một viên đạn bắn thẳng đến đến!

“Lâm Tử Hàn! Em đã muốn chết! Tôi cho em toàn ý!” Đỗ Vân Phi bị tức đến hồ đồ, lửa giận thiêu đốt một tia lý trí cuối cùng của anh ta, bước nhanh tới gần hai người.

Lâm Tử Hàn không chỉ có thay đổi tâm, còn vĩnh viễn thoát khỏi cuộc sống của anh ta, hết lần này tới lần khác theo gã đàn ông trước mắt này, anh ta làm sao có thể không hận?

Lâm Tử Hàn chỉ vào cánh cửa thoát hiểm ở một bên, gương miệng lại không thể nói rõ, Lãnh Phong kinh sợ, một cước đá văng cửa thoát hiểm. Ôm cô chạy tiến vào ngòi thang máy thoát hiểm, thuận lợi đóng sầm cửa sắt lớn, đạn bắn vào trên cửa sắt phát ra những tiếng vang “Pằng pằng”.

Lâm Tử Hàn cầm điện thoại di động bị rơi xuống mặt đất, sốt ruột lớn tiếng hỏi: “A Nghị, anh còn đó không?”

“Nói cho Phong ca, tôi ở tòa nhà phía Bắc” A Nghị một bên nhanh chóng mà thao tác trên laptop, một bên mở miệng nói.

“Anh Nghị, người nào là chị em?” Lâm Tử Y đánh giá hình người chằng chịt trên màn hình máy vi tính, hiếu kỳ hỏi thăm.

A Nghị một đầu mồ hôi lạnh không để ý đến cô, nhìn màn hình máy vi tính chăm chăm không chuyển mắt.

Chương 158: Truy sát 3

Đỗ Vân Phi đập lên cánh cửa thoát hiểm bị đóng lại, tức giận đến gầm nhẹ một tiếng, toàn thân đã đi đến cửa thông đạo, nếu như vừa rồi không phải cố kỵ đến an nguy của Lâm Tử Hàn, anh ta sớm có thể lấy đi tính mạng của Lãnh Phong! Ngày hôm nay anh ta ắt phải báo thù rửa hận!

Lãnh Phong kéo Lâm Tử Hàn cuối cùng chạy lên tầng thượng, sau khi sơ sơ quan sát đại thể kết cấu của mái nhà một chút, ôm sát eo nhỏ của Lâm Tử Hàn, nói bên tai cô: “Nhắm mắt lại, ôm chặt anh”

“Anh muốn làm gì?!” Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ trừng mắt nhìn anh, nhìn dáng vẻ của anh, tựa hồ chuẩn bị từ nhảy từ trên lầu xuống đi, trời ạ! Tòa nhà ba mươi tầng đó! Nhảy xuống không chết cũng chỉ có thể làm một đôi vợ chồng sống đời sống thực vật!

Lãnh Phong không có nhiều thời gian giải thích cho cô, ấn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào trong lòng, tay kia bẻ dây thép đi thông sang tòa nhà bên cạnh, cánh cửa tầng thượng đã bị phá ra

“Muốn chạy?” Tiếng cười âm lãnh [Âm u lạnh lẽo] của Đỗ Vân Phi tràn ra từ trong miệng, Lãnh Phong kinh hãi, ôm Lâm Tử Hàn xoay người, tránh thoát những viên đạn anh ta bắn ra liên hoàn.

Đạn bắn vào kẹp tóc trên đầu Lâm Tử Hàn, kẹp tóc theo tiếng súng rơi xuống, ngay lập tức mái như làn sóng xõa ra, lại là một tiếng thét chói tai từ trong miệng Lâm Tử Hàn tràn ra.

Tiếng thét của cô cũng ngăn lại không được sự điên cuồng của Đỗ Vân Phi, anh ta thật là điên rồi! Bị cô bức điên rồi! Sau một trận điên đảo qua đi, chỉ tới đạn bắn hết, vẫn đang càn không ngừng giữ chặt khẩu súng.

Lãnh Phong từ phía sau bức tường thò người ra đi ra, nhặt kẹp tóc của Lâm Tử Hàn rơi trên mặt đất lên, cánh tay dài vung lên, kẹp tóc trực tiếp

bắn về phía Đỗ Vân Phi gần như điên cuồng, một vết máu trong nháy mắt in trên cổ anh ta.

Đỗ Vân Phi bị đau nhức, hô nhỏ một tiếng ngừng động tác trong tay. Lãnh Phong thừa dịp anh ta đổi đạn, một lần nữa ấn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn vào trong lòng, ra sức nhảy, khi đám người kia đến gần, dựa vào dây thép vững chắc trượt đến tòa nhà đối diện.

“Đại ca!” Sau đó một bước mấy gã đàn ông lo lắng nhìn Đỗ Vân Phi bị thương, Đỗ Vân Phi vung tay về phía bọn họ, quát: “Giết đôi nam nữ kia cho tôi!”

Hai tay của anh ta đang run, hai chân cũng run. Bởi vì tức giận, bởi vì sốt ruột báo thù, vốn dĩ là cơ hội báo thù tốt, anh ta lại có thể không nắm trong tay cho tốt, để anh đơn giản chạy như vậy!

Trong lòng Lãnh Phong, Lâm Tử Hàn nhắm hai mắt gắt gao vịn cổ Lãnh Phong, tiếng kêu như giết heo vang trên không trung, tiếng gió bên tai là vù vù , Lãnh Phong lại có thể thực sự ôm cô nhảy lầu?! Bọn họ thực sự phải đồng quy vu tận[Cùng sống chết]?

Đồng quy vu tận thì đồng quy vu tận thôi, dù sao anh chết, cô cũng không muốn sống! Nhưng mà! Tiểu Thư Tuyết làm sao bây giờ? “Thư Tuyết! Thư Tuyết làm sao bây giờ, oa oa!” Cô cuối cùng lớn tiếng kêu lên.

Khi sắp tới đỉnh tòa nhà đối diện, Lãnh Phong lần thứ hai ra sức nhảy, nắm một cái dây thừng đang chìa ra phía ngoài, với tốc độ nhanh nhất vòng qua lầu một.

Nhân viên công tác ở bên ngoài đều bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Loại công phu này, bọn họ khi nào nhìn thấy qua, nào ngờ màn mạo hiểm này chỉ có thể thấy trên phim truyền hình, tại cuộc sống hiện thực cũng có thể thấy. Lắc đầu than nhẹ suy nghĩ: *Bây giờ mọi người trẻ tuổi thích chơi biến thái, nhảy từ tầng thượng xuống dưới!*

“Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi nấng Thư Tuyết lớn lên” Bên tai vang lên tiếng trầm trầm nam tính bị gió thổi tán, cô nghe không được! Cái gì đều nghe không được, đều phải chết! Cô mới không có tâm tư đi nghe tiếng động nào khác!

A Nghị là một trợ thủ tốt, dưới sự an bài của anh ta cuối cùng để hai người từ đường sinh tử trốn thoát ra, cho đến khi bị đẩy vào bên trong xe, xe đã bắt đầu chạy được mấy trăm mét, tiếng thét chói tai của Lâm Tử Hàn vẫn không dừng lại.

“Chị! Chị mau tỉnh lại!” “Tẹt tẹt” hai tiếng, Lâm Tử Y không chút khách khí tát hai cái vào hai bên má trái cùng má phải của cô. Lực đạo lớn khiến hai người đàn ông bên trong xe hơi nhíu mi, Lãnh Phong đau lòng giữ chặt cái tát thứ ba của cô ấy.

“Tầng ba mươi...!” Lâm Tử Hàn oa oa kêu lên, cô lại có thể nhảy xuống từ tầng ba mươi! Cô rốt cuộc là đã chết hay là sống đây?

“Tầng ba mươi mà thôi! Chị còn kêu nữa em gọi người cho chị lên tầng bốn mươi!” Không cho đánh, Lâm Tử Y che hai tai rống lớn lên, một chiêu này quả nhiên linh nghiệm, tiếng nói vút cao của Lâm Tử Hàn phút chốc dừng lại, nghĩ mà sợ mà rụt rụt cổ.

Lãnh Phong ôm Lâm Tử Hàn bị giày vò đến không có hình dạng gì tiến vào trong lòng, ngón tay thon dài vuốt sợi tóc cô, ôn nhu trấn an nói: “Không có việc gì, sau này không bao giờ để em nhảy từ tầng ba mươi nữa”

“Em muốn nhảy” Lâm Tử Y cười tủm tỉm thốt ra, quơ cánh tay A Nghị năn nỉ nói: “Anh Nghị, lúc nào mang em đi nhảy một lần có được không?”

A Nghị xem thường liếc cô một cái, lười nói với người điên này.

“Lâm Tử Y! Em sao lại không có một chút lòng đồng tình !” Lâm Tử Hàn ghé vào trong lòng Lãnh Phong, bất mãn mắng, cô đã như vậy, cô ấy lại còn cười được.

“Chị, có người đồng tình chị là được rồi” Lâm Tử Y mờ ám liếc mắt nhìn Lãnh Phong, cười hì hì nói.

Xe trở lại biệt thự cạnh biển, Lãnh Phong ôm lấy ngang người Lâm Tử Hàn đi đến phòng tắm, không có ý muốn anh hầu hạ, Lâm Tử Hàn đẩy anh rời khỏi phòng tắm tự mình đi tắm rửa.

Nhớ tới cảnh ngộ ngày hôm nay, cô bây giờ còn có chút sợ hãi, chỉ kém một chút, Lãnh Phong mất mạng. Cô đến nay vẫn cho rằng là Lâm ca phái người truy sát Lãnh Phong, gã đàn ông kia không dám giết cô, nhất định là Lâm ca đã phân phó.

Chân cô tuy rằng không bị trật khớp, nhưng vẫn còn rất đau, vết thương bị trầy da bởi vì ngâm trong nước, đau đến đôi mi thanh tú của cô nhúu chặt lại.

Chương 159: Bất đắc dĩ

Khi cô phủ thêm áo ngủ tập tễnh đi ra khỏi phòng tắm, Lãnh Phong đã tắm và thay áo ngủ xong chờ ở bên ngoài, thấy cô đi ra, tiến lên ôm cô đặt ở mép giường.

“Chân rất đau có đúng không?” Lãnh Phong quỳ gối cạnh chân cô, nâng chân bị thương của cô lên chuẩn bị bôi thuốc cho cô.

Lâm Tử Hàn giận dỗi rút chân ngọc về, quay mặt sang chỗ khác nói: “Không cần anh giả có lòng tốt với em!”

Lãnh Phong sững sốt, trừng mắt nhìn hai tay trống rỗng, khẽ thở ra một hơi áy náy nói: “Tử Hàn, xin lỗi, ngày hôm nay khiến em sợ hãi”

“Ngày hôm nay em thật là bị sợ hãi...” Lâm Tử Hàn nức nở nói, cô thiếu chút nữa thì kéo anh chết, hại chết anh, nếu như lúc đầu cô nghe lời, anh thì sẽ không thiếu một chút thì mất mạng! Cô không muốn anh chết! Sợ hãi anh sẽ chết!

“Nhưng mà anh lại không có cách nào cam đoan với em đây là một lần cuối cùng!” Hai mắt Lâm Tử Hàn đầm lệ nhìn anh chăm chú, cầu xin nói: “Buông tha cho Ngôi sao thiên thần, có được không?” Chỉ cần anh có thể khỏe mạnh mà sống, không làm Lãnh Phong, không làm Tiêu Ký Phàm đều không có vấn đề gì!

Lãnh Phong buông mắt xuống, lảng tránh ánh mắt trông mong của cô, buông tha cho Ngôi sao thiên thần anh thật không có biện pháp nào làm được, anh có thể làm, chỉ là cố mà bảo hộ cô, nhưng mà ngày hôm nay xem ra anh ngay cả cái này cũng làm không được.

Dù cho anh buông tha cho Ngôi sao thiên thần, Đỗ Vân Phi vẫn sẽ không bỏ qua cho anh, hắn ta hận anh, đã thâm nhập đến xương tủy.

Dựa theo thói quen trong quá khứ, anh sẽ không chút do dự nào mà phải người giết chết Đỗ Vân Phi, từ khi có Lâm Tử Hàn và Tiểu Thư Tuyết, anh thu lại không ít, vì thay con tích đức, anh đã tận lực không để nhiễm nhiều máu tươi!

Sự trầm mặc của anh, khiến Lâm Tử Hàn cảm thấy mát mát gấp bội, trong sinh mệnh của anh, kim cương vĩnh viễn đều là một phần không thể phân cách, muốn anh buông tha, thật là quá khó khăn.

“Tử Hàn, anh sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh của anh đi bảo hộ em và Thư Tuyết” Anh hồ thẹn hứa hẹn, cũng tin tưởng mình nhất định có thể làm được.

“Như vậy anh thì sao?” Lâm Tử Hàn lấy tay lau nước mắt trên mặt, anh căn bản không rõ cô đang lo lắng cái gì, Lâm Trúc là ba ruột của cô, không có khả năng thương tổn cô và Thư Tuyết, cô lo lắng chính là anh!

“Anh chết, em và Thư Tuyết làm sao bây giờ? Quay về cuộc sống trước đây sao? Để Tiểu Thư Tuyết trải qua cuộc sống chân chính không có cha?” Cô không sợ nghèo và khổ, cô sợ chính là mất đi anh, sợ Tiểu Thư Tuyết lần thứ hai tìm ba ba của nó, loại ánh mắt trông mong này, cô thực sự sẽ chịu không nổi.

Chuyện như hôm nay còn sẽ phát sinh bao nhiêu lần, anh không có cách nào dự tính, sự lo lắng của Lâm Tử Hàn, là rất hợp lý.

~~~~~

Mới vừa về đến nhà, Đỗ Vân Phi liền tức giận xé mặt nạ trên mặt, kể cả chìa khóa xe cũng vứt trên mặt bàn thủy tinh.

Rót cho mình ly rượu whisky sau đó nằm lên sofa, ngửa đầu một ngum uống cạn!

Hơi giờ tay phải lên, sững sờ nhìn chằm chằm nó, vừa rồi, hần thiếu chút nữa dùng cánh tay kia nổ súng bắn chết Lâm Tử Hàn, hần lại có thể thực sự hạ thủ được?! Đây chính là người phụ nữ hần yêu nhất mà!

Hắn sao có thể bởi vì cô si tình với Lãnh Phong mà nổi lên sát tâm với cô? Nếu như cô chết, hắn cố sống cố chết như thế giết Lãnh Phong lại có ý nghĩa gì?

“Tử Hàn...” Hắn ôm đầu thống khổ khẽ lắm lắm, hắn không phải có ý muốn giết cô! Hắn thậm nghĩ đoạt lại cô từ trong tay Lãnh Phong, sau đó yêu cô!

“Vân Phi!” Gõ cửa đã lâu cũng không được đáp lại, Tô Lâm Lâm không thể làm gì khác hơn là tự mình đẩy cửa đi vào, nhìn hắn có bộ dạng đau đớn không chịu được, lo lắng đến gần.

Đỗ Vân Phi nghe được tiếng của cô, thoáng thu thập tâm tình hỗn độn, ngẩng đầu lộ ra một chút cười nhạt với cô, chỉ chỉ sofa bên cạnh: “Ngồi đi”

Tô Lâm Lâm cũng không ngồi xuống, quan sát vết máu trên cổ hắn, thân thiết nói: “Vân Phi, anh bị thương, tại sao có thể như vậy?”

Khi cô nhắc tới, Đỗ Vân Phi mới cảm giác trên cổ có một trận đau nóng bỏng, thủ pháp của Lãnh Phong thực sự quá chuẩn xác, dưới tình huống đó lại còn có thể nắm chặt được độ mạnh yếu cùng độ chuẩn xác.

Bởi vì Lãnh Phong không có ý giết hắn, cho nên mới lưu lại một vết tích trừng phạt như thế, bằng không, dưới tình huống hắn điên cuồng đến không hiểu phải tránh né, có thể dư thừa mà trúng mục tiêu là cổ họng hắn.

“Khi làm nhiệm vụ không cẩn thận bị thương” Đỗ Vân Phi nói ngắn gọn.

“Lần sau cẩn thận một chút” Tô Lâm Lâm ôn nhu nhắc nhở, đứng dậy tìm ra hòm thuốc trong tủ treo quần áo, yên lặng mà thay hắn tẩy trừ vết thương.

Đỗ Vân Phi tùy ý cho tay ngọc của cô nhẹ nhàng chạm vào cổ mình, không có mở miệng nói, Tô Lâm Lâm hiểu rõ cá tính hắn, biết khi hắn đang

buồn bực chán ghét có người làm ồn ào đến hấn, cũng chỉ làm không mở miệng.

Chương 160: Chân tình

Sau một lúc lâu trầm mặc, Đỗ Vân Phi đột nhiên hỏi: “Văn Khiết có nhà không?”

Tô Lâm Lâm sững sốt, nghi hoặc mà hỏi thăm: “Anh tìm Văn Khiết làm cái gì?”

Đỗ Vân Phi không nói, xác thực không biết nên trả lời cô như thế nào, hắn chỉ là muốn biết tin tức của Lâm Tử Hàn từ trong miệng Vương Văn Khiết, nhảy xuống từ trên tầng cao như vậy, không biết cô có bị thương không? Sợ không?

Không chiếm được câu trả lời của hắn, Tô Lâm Lâm ngắn gọn nhấn tin cho Vương Văn Khiết, tiếp tục giúp đỡ hắn xử lý vết thương.

Chỉ chốc lát sau, Vương Văn Khiết liền bước nhẹ nhàng đi đến, vào cửa liền dùng ngữ khí trêu đùa nói: “Em nói này đại soái ca, anh có thể đừng màu mè một chút hay không? Sớm có một ngày sẽ hại vẻ mặt đẹp trai của anh”

Đỗ Vân Phi cười khỏ một tiếng, nói dối: “Bởi công việc, đây là chuyện khó có thể tránh” Hắn cũng không thể để cho Vương Văn Khiết biết hắn kỳ thực là **cầu kết với hắc đạo** đi ám sát Lãnh Phong.

“Anh cũng kiềm chế chút, liều mạng như vậy làm cái gì, người xấu trong thiên hạ là vô tận, không đáng giá đền thêm mạng nhỏ” Vương Văn Khiết trợn mắt nói, âm thầm thề đời này gả cho chó lợn cũng không muốn gả cho cảnh sát, đỡ phải suốt ngày chờ đợi lo lắng!

Đỗ Vân Phi cười cười, đổi đề tài nói: “Lâm Tử Hàn ngày hôm nay có gọi điện thoại cho em không? Cô ấy có khỏe không?”

Wương Văn Khiết cười một tiếng, nói: “Tên kia không nghe thấy tiếng của em, ngủ không yên, đương nhiên là có gọi nha” Thấy thương cảm

trên mặt Đỗ Vân Phi chợt lóe rồi biến mất, dừng lại không dám nói thêm gì nữa.

Tình cảm của hắn với Lâm Tử Hàn thật là quá sâu, Vương Văn Khiết vẫn đều cảm thấy Lâm Tử Hàn không gả cho hắn là nhất tổn thất lớn. Đỗ Vân Phi đã dưỡng thành một thói quen, mỗi ngày đứng giờ hỏi thăm tin tức của Lâm Tử Hàn từ cô, thâm tình như thế, làm cho cô là người ngoài cuộc cũng bị cảm động.

Thường ngày đều là ban đêm hỏi thăm Lâm Tử Hàn, ngày hôm nay sao lại hỏi sớm hơn? Chị có chút hồ nghi, nhưng không nghĩ nhiều thêm, tình yêu nam nữ, tư tưởng là rất khó nắm lấy.

“Cô ấy khỏe không?” Đỗ Vân Phi đề sự cấp thiết xuống đáy lòng, lần thứ hai trầm tĩnh hỏi thăm.

Vương Văn Khiết nhìn liếc mắt Tô Lâm Lâm đang thương cảm, ha ha cười nói: “Em ấy rất khỏe, la hét nói ngày hôm nay bị một lão già đáng chết truy sát, em nghe không hiểu, nên cúp máy sớm”

“Vậy sao?” Trái tim treo lơ lửng của Đỗ Vân Phi cuối cùng cũng rơi xuống, không có việc gì là tốt rồi, chỉ cần cô không có việc gì, anh ta sẽ cần phải lo lắng đến an nguy của cô nữa.

Tô Lâm Lâm có chút giận dỗi mà mở miệng: “Vân Phi, Tử Hàn người đàn ông bên cạnh chiều cô, còn có thể có chuyện gì?” Trong lòng của hắn, vĩnh viễn cũng chỉ là Lâm Tử Hàn, mặc kệ cô nỗ lực thế nào đều không thay đổi trái tim hắn được.

“Đúng vậy nha, Lâm Lâm nói rất đúng” Vương Văn Khiết ở một bên phụ họa, nếu không thể ở cùng một chỗ với Lâm Tử Hàn, biện pháp tốt nhất chính là quên cô ấy đi, quý trọng người trước mắt!

Lời như thế Vương Văn Khiết khuyên qua không ít, Đỗ Vân Phi cũng nghe phát chán, hắn có chút không nhịn được nói: “Cám ơn hai người, anh đi tắm rửa”

Nói xong đã đi đến hướng phòng tắm, nếu như có thể quên Lâm Tử Hàn, hẳn cần gì phải ở chỗ này tìm cách đoạt lấy cô? Cô theo một nhân vật nguy hiểm như thế, hẳn làm sao có thể không lo lắng?

Lo lắng có ích lợi gì? Yêu sâu đậm có ích lợi gì? Lâm Tử Hàn không cảm giác thấy được chân tình của mình, không thềm tình yêu của anh, cô yêu, chính là người đàn ông khác!

Trong hoa viên, Lâm Tử Hàn buồn chán đến cực điểm ngồi xõm bên cạnh con chó trắng, đeo caravat màu hồng phấn trên cổ nó, quan sát sau một lúc thoả mãn cười tươi.

Cuối cùng cũng là không lãng phí tiền, màu phấn hồng phối với con chó một thân tuyết trắng, thật đúng là rất đẹp!

Lãnh Phong mới từ trong phòng đi ra, dừng mắt liền thấy kiệt tác của Lâm Tử Hàn, hai mắt nghiêm lại, bước nhanh đi tới, không hài lòng nói: “Caravat của anh, sao lại ở trên người nó?”

Cô lại có thể để anh và chó cùng đeo một cái caravat? Đây là một sự vũ nhục lớn!

Lâm Tử Hàn nhìn thấy anh không hài lòng, vô tội nháy hai mắt, nói: “Anh không phải không vui sao? Em chỉ đưa cho nó dùng mà thôi” Chính anh không cần, chẳng lẽ còn không muốn đưa cho chó dùng? Quỷ hẹp hòi!

“Ai nói anh không cần?” Lãnh Phong cau mày liếc cô, anh là không thích màu phấn hồng, nhưng không muốn đưa nó cho chó trắng. Nếu là cô chọn, anh nguyện ý thử nhận lấy!

“Anh nói...” Giọng nói rất nhỏ, bởi vì cô không xác định Lãnh Phong rốt cuộc có nói qua những lời này hay không. Lúc trước ở trong cửa hàng về mặt anh rất chán ghét, bởi vì giận dữ, cô mới mua nó, nghĩ anh khẳng định sẽ không cần.

“Gỡ xuống” Anh nghiêm mặt ra lệnh.

Lâm Tử Hàn “À” một tiếng, ngoan ngoãn lấy caravat trên cổ con chó xuống.

Khi cô cầm caravat trở lại phòng ngủ thì bị cảnh tượng bên trong phòng dọa cho sợ ngây người, trời ạ! Gian phòng của cô lúc nào thì biến thành quầy bán trang phục?

Toàn bộ phòng ngủ rộng lớn, bày tràn đầy giá áo, chính là ngày đó cô thử những nhãn hiệu kia, Lãnh Phong lại có thể thực sự mua toàn bộ về?

Điên rồi! Anh thật là điên rồi!

Giữa giá áo, hình bóng một người xinh đẹp như ẩn như hiện, Lâm Tử Y thử bộ đồ mới thấy Lâm Tử Hàn tiến đến, cười tủm tỉm giương giọng nói: “Chị, bên phải là của em, chị cũng đừng nhìn”

“Em là thổ phỉ sao?” Lâm Tử Hàn tức giận trợn trắng mắt, cô ấy thật đúng là không khách khí, nhưng quần áo nhiều như vậy, cô đang lo không chỗ nào giải quyết, cô ấy muốn cứ việc cầm là được rồi.

Chương 161: Không cần kết hôn

“Chị, chị so với em còn thô phỉ hơn, phá tiền của anh rể phá, nhưng em thích!” Lâm Tử Y cười ha ha nói, chưa từng có nhiều thứ mình thích như thế, nhiều quần áo đẹp cho cô chọn như vậy, sắp biến mất cô thành hoa.

“Là đầu anh ấy phát sốt!” Lâm Tử Hàn phản bác, không thể trách cô vũ nhục anh, đàn ông lại làm ra loại chuyện này, không phải đầu óc bị hỏng còn là cái gì?

“Lời này để anh rể của em nghe được, phải thương tâm đến chết mất”

“Anh ấy mới sẽ không thương tâm” Dù sao anh cũng có nhiều tiền, căn bản không đem tiền để vào mắt, cho nên mới không biết hạn chế mà tiêu xài như thế.

Đưa tay vuốt ve những bộ quần áo chất lượng thượng hạng đó, trong lòng một mặt trách cứ anh tiêu tiền như nước, một mặt cảm động anh đối xử với mình thật là tốt, Lâm Tử Hàn mâu thuẫn cực kỳ.

Đây là tâm ý của anh, tâm ý nuông chiều của anh, cô sao có thể không bị cảm động?

~~~~~

Sáng sớm tỉnh lại, Lâm Tử Hàn theo thói quen mà đưa tay hương vị trí bên cạnh, chẳng ngờ lại chụp một khoảng trống không, trong nháy mắt cô mở mắt. Bên cạnh đâu còn có thân ảnh Lãnh Phong?

Kỳ quái, anh sao lại dậy sớm như vậy? Bình thường dù cho anh đi làm, cũng không thấy phải dậy sớm như vậy.

Cô bò lên, xoa xoa hai mắt buồn ngủ không rõ lắm, nữ hầu đợi ngoài cửa sau khi nghe được động tĩnh, gõ cửa đi vào, cung kính nói: “Lâm tiểu thư, buổi sáng tốt lành”

“Buổi sáng tốt lành” Lâm Tử Hàn quan sát cô ta, cô ta chạy vào làm cái gì?

Nữ hầu không đợi cô hỏi ra miệng, tiếp tục nói: “Tiên sinh bảo cô sau khi tắm rửa sạch sẽ thì ra ngoài với A Nghị”

“Đi nơi nào?” Lâm Tử Hàn hỏi, sao lại muốn cô đi ra ngoài với A Nghị? Mà Lãnh Phong lại không thấy bóng?

Nữ hầu áy náy lắc đầu, nói: “Xin lỗi, tiên sinh cũng không nói gì”

Cũng không nói gì, làm cái gì mà thần bí thế? Vì sao anh rời đi, cô lại một chút cảm giác cũng không có? “Anh ấy ra ngoài lúc nào?” Lâm Tử Hàn hỏi.

“Đã ra ngoài được một tiếng”

“Tiểu Thư Tuyết đâu?”

“Được tiên sinh mang theo ra ngoài”

Lâm Tử Hàn gật đầu, nghi hoặc trên mặt không giảm, Lãnh Phong mang theo Tiểu Thư Tuyết ra ngoài, lại để cho cô theo A Nghị đi ra ngoài, rốt cuộc đang đùa trò gì đây?

Mang theo nghi hoặc đầy mình, cô tắm rửa sạch sẽ sau đó đi ra cổng lớn, A Nghị đã chờ ở trên xe. Lâm Tử Hàn tiến vào bên trong xe, ngọt ngào mà gọi: “Chào anh Nghị”

A Nghị chỉ hơi gật đầu một cái, mặt không chút thay đổi phân phó nói: “Lái xe” Xe đi khỏi biệt thự, Lâm Tử Hàn vốn dĩ muốn hỏi những việc kia, ngẫm lại hỏi A Nghị quá mệt mỏi, hay là quên đi, lúc sau tự nhiên là có thể biết rốt cuộc là có chuyện gì.

Lâm Tử Hàn đi theo phía sau một nhân viên phục vụ, tới một gian phòng xa hoa, đợi nhân viên phục vụ sau khi rời đi, mới đưa tay gõ cửa. Phát hiện cửa không khóa, như thế, cô đẩy cửa đi vào.

Trong căn phòng tổng thống siêu lớn, tiếng cười của Tiểu Thư Tuyết xa xa truyền vào tai cô, trong lòng Lâm Tử Hàn vốn đang lo lắng, khi nghe tiếng cười quen thuộc, mới cởi mở hơn.

Có thể nghe tiếng cười êm tai như thế, khẳng định không có chuyện xấu là được rồi! Cô nhẹ nhàng đi vào bên trong, khi đi vào, xuất hiện ở trước mặt cô chính là thân ảnh đẹp trai của Tiêu Ký Phàm.

Lâm Tử Hàn sững sốt, há hốc miệng, trong lúc nhất thời không biết nên gọi anh như thế nào, nên gọi anh Phong ca, hay là Tiêu Ký Phàm?

Tiêu Ký Phàm đón nhận ánh mắt sững sờ của cô, khẽ mỉm cười nói: “Em gọi anh là Ký Phàm thôi, hoặc là ông xã cũng được”

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn có chút không thuận miệng lên tiếng, thói quen xưng hô anh là Phong ca, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng. Gọi ông xã quá không được tự nhiên, hơn nữa còn chưa kết hôn, sao lại có thể gọi là ông xã?

“Mẹ, ba ba Tiêu nói muốn dẫn chúng ta đến nhà ba chơi” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn hô.

“Mẹ không cần!” Lâm Tử Hàn vô ý thức cự tuyệt, cô mới không cần đến nhà anh chơi!

“Không phải do em không cần” Tiêu Ký Phàm chụp lên vai cô, cô không phải nói chưa từng thấy qua cha mẹ anh, không thể kết hôn sao? Vậy anh mang cô đi gặp được rồi. “Anh đã quyết định, đưa em đi gặp mẹ anh, sau đó chúng ta kết hôn”

“Kết hôn...” Lâm Tử Hàn sững sờ lặp lại hai chữ này, cô mới không cần kết hôn! Kết hôn với Tiêu Ký Phàm, Tạ Vân Triết nhất định sẽ tham dự, các tòa báo cũng sẽ đăng ảnh chụp của cô, cô không phải sẽ xong rồi sao?

Hơn nữa, thật nhiều người cũng biết cô yêu chính là Lãnh Phong, hiện tại đột nhiên gả cho Tiêu Ký Phàm, tính là chuyện gì xảy ra?

Về phía sau vấn đề này, Tiêu Ký Phàm không phải không nghĩ qua, cho nên, anh cũng không có dự định muốn làm to quá, chỉ cần bí mật kết hôn là được.

“Thế nào? Em không muốn sao?” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm về mặt khó xử của cô, có chút lo lắng hỏi thăm, vì sao chỉ cần anh nhắc tới kết hôn, cô luôn luôn có biểu tình này?

“Em đương nhiên đồng ý, nhưng mà vẫn còn cảm thấy có điểm quá sớm”

“Lý do này không chấp nhận được, em nên ngoan ngoãn theo anh về nhà gặp mẹ anh thôi” Tiêu Ký Phàm nói.

Gặp Tiêu phu nhân!? Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ rụt rụt vai, cô cũng không phải chưa gặp qua, Tiêu phu nhân khí thế mạnh mẽ kia, cô thật sự là không muốn gặp lại lần hai!

Chương 162: Trở lại Tiêu gia

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Ký Phàm, xem ra lần này là trốn không thoát, quên đi, cứ tạm thời làm theo an bài đó thôi, dù sao sớm muộn đều phải đối mặt với chuyện này, trốn cũng không phải biện pháp tốt!

Chỉ là, nghĩ đến Tạ Vân Triết vì mình mà thương tâm đến chết, trong lòng cô vẫn có chút hơi sợ.

“Chúng ta có thể đi chưa?” Tiêu Ký Phàm hỏi bên tai cô, Lâm Tử Hàn không tình nguyện gật đầu, ánh mắt rơi vào caravat màu phấn hồng trên cổ anh, kinh ngạc ngẩng ngẩng người, anh lại có thể đeo caravat màu phấn hồng cô mua! Đó là màu phấn hồng anh chán ghét đến cực điểm đó!

Tiêu Ký Phàm mỉm cười, hỏi: “Loại vẻ mặt này của em, là biểu thị nhìn rất đẹp hay là khó coi?”

Lâm Tử Hàn gật đầu một cái: “Nhìn rất đẹp, so với con chó đeo còn đẹp hơn nhiều”

“Em nói cái gì?” Vẻ mặt tỏa sáng vừa nãy của Tiêu Ký Phàm lập tức biến âm u, cô cầm caravat cho chó đeo còn không tính, cư nhiên còn mang anh so sánh với chó!? Cô chán sống rồi sao?

Lâm Tử Hàn vô tội mà quan sát anh, không rõ bản thân làm sao lại đắc tội với anh, cô chẳng qua là nói thật mà thôi, xảy ra chuyện gì?

Sự vô tội của cô, khiến Tiêu Ký Phàm nhìn quả thật muốn thổ huyết, không chấp nhận với cô nữa, sớm muộn có một ngày anh sẽ điên mất, quên đi, nhần!

Xe đi được hơn mười phút, đi trên một làn đường riêng, Tiểu Thư Tuyết vui cười ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với Lâm Tử Hàn: “Mẹ, chúng ta đến qua đây tặng hoa cho một dì xinh đẹp rồi”

“Chê cười! Mẹ còn cần con nhắc nhở sao!” Bởi vì tim đập gia tốc, Lâm Tử Hàn tức giận mắng, lập tức sẽ đối mặt với Duẫn Ngọc Hân và Tiêu phu nhân, trời ạ! Cô cũng không thể được vào thời khắc này mà nhảy ra khỏi xe chứ?!

“Mẹ, vì sao bây giờ không cần tặng?” Tiểu Thư Tuyết dùng tiếng nói vang dội của mình làm phiền cô tới cùng.

“Hỏi ba ba Tiêu của con ấy” Lâm Tử Hàn không nhìn được nói, cũng không thể nói chuyện này chứ? Như vậy chỉ biết dẫn ra lòng áy náy của cô mà thôi, tuy rằng Duẫn Ngọc Hân rất độc ác, nhưng mình cướp đoạt vị hôn phu của người ta cũng rất không tốt.

Tiêu Ký Phàm vẫn trầm mặc dùng cánh tay dài vòng qua thân thể Tiểu Thư Tuyết, khẽ mỉm cười nói: “Bởi vì ba ba sau khi yêu một người, phát giác mình làm sai rồi”

Lúc trước anh sao lại để Lâm Tử Hàn đi tặng hoa cho Duẫn Ngọc Hân chứ? Nhớ tới điểm ấy, anh đã cảm thấy rất thấy thẹn đối với cô, rõ ràng nhận hết sự vũ nhục và toan tính của Duẫn Ngọc Hân, lại còn muốn cho cô nhẫn nhục tặng hoa, lúc trước cô nhất định rất khó chịu rồi?

Lâm Tử Hàn nghe được lời của anh, có chút động lòng nhìn anh một cái, phát hiện anh cũng không giống như là tự ái nói đùa. Mỗi lần nghe được anh nói yêu cô, cô đều như đang ở trong mộng, cảm giác rất không chân thực.

Xe đỗ ở trước nhà, Duẫn Ngọc Hân và Tiêu phu nhân sau khi nghe được tiếng xe thì mừng rỡ chạy ra. Ngày hôm qua Tiêu phu nhân đến công ty năn nỉ Tiêu Ký Phàm dọn về nhà ở, anh liền đồng ý, còn tưởng rằng anh chỉ là nói cho có lệ, không nghĩ tới hôm nay sẽ trở lại.

Tiêu Ký Phàm một tay ôm Tiểu Thư Tuyết, một tay dắt Lâm Tử Hàn ra khỏi xe, tay kia của Lâm Tử Hàn gắt gao nắm lưng ghế dựa, nhất định

không muốn xuống xe. Vừa thấy Tiêu phu nhân, lòng cô lại sợ hãi, so với Tạ phu nhân ba năm trước đây còn kinh khủng hơn!

Tiêu Ký Phàm sững sốt, cánh tay dài ôm eo cô, túm cô ra khỏi xe.

“Em không cần ——!” Lâm Tử Hàn hô nhỏ, thân thể bất ổn theo quán tính mà bổ nhào xuống đất, thẳng tắp nằm sấp trước mặt Tiêu phu nhân, đau đến chân mày cô nhíu chặt.

Tiêu phu nhân và Duẫn Ngọc Hân sững sờ, nhìn nhau lập tức không rõ là chuyện gì xảy ra.

Lâm Tử Hàn chật vật bò lên từ trên mặt đất, cúi thấp đầu đã trốn ra phía sau Tiêu Ký Phàm, nhất định không dám ngẩng đầu nhìn hai người phụ nữ trước mắt.

Tiểu Thư Tuyết đã trốn sau lưng Tiêu Ký sớm hơn một bước, ôm chân thon dài của anh thò đầu nhỏ len lén nhìn Duẫn Ngọc Hân, kia là nữ quỷ trong miệng Vương Văn Khiết, con bé nhớ rõ mà!

Tiêu Ký Phàm buồn cười quay đầu lại nhìn liếc mắt hai mẹ con dàn hàng phía sau, nói với Tiêu phu nhân: “Mẹ, đây là vị hôn thê của con, tên Lâm Tử Hàn” Không quay đầu lại, trở tay chụp tới tóm Lâm Tử Hàn tới trước mặt anh.

Lâm Tử Hàn bất ngờ đứng vững, gian nan lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, lễ phép hô: “Chào Tiêu phu nhân, chào giám đốc Duẫn”

“Là cô?” Tiêu phu nhân và Duẫn Ngọc Hân lại sững sốt, vô ý thức nói ra hai chữ này.

Ba chữ vị hôn thê làm đau đớn màng tai Duẫn Ngọc Hân, tuy rằng cô ta có thể đoán được trong khoảng thời gian này Tiêu Ký Phàm dọn ra ngoài ở là bởi vì cô. Nhưng cô ta vẫn đang là một lòng đợi chờ, cô ta tình nguyện tin tưởng Tiêu Ký Phàm chỉ là nhất thời hồ đồ, chờ sau khi anh chơi chán sẽ tự động trở lại bên mình.

Đợi thời gian dài như vậy, lại chờ tới kết quả này, trái tim cô ta, trong nháy mắt như bị gió lạnh mơn trớn, lạnh lẽo một mảnh!

“Ký Phàm, con điên rồi sao?” Tiêu phu nhân quan sát Lâm Tử Hàn bị ngã mà trên đầu dính cây cỏ, run giọng hỏi, loại phụ này lại có thể cũng muốn làm con dâu Tiêu gia?

Tiêu Ký Phàm chưa có đáp lại vấn đề của bà, trở tay kéo một người ở phía sau, đưa ra trước mặt Tiêu phu nhân, dùng giọng điệu một chút cũng không giống đang nói đùa: “Đây là con gái của con, Thư Tuyết”. Cúi người dụ dỗ Tiểu Thư Tuyết: “Ngoan, nói chào bà nội và dì đi con”

“Cháu chào bà, chào dì” Tiểu Thư Tuyết phóng khoáng nói, thấy Duẫn Ngọc Hân không hung ác với mình, lá gan liền lớn lên.

“Ký Phàm, anh sao lại có thể giúp người khác nuôi con chứ?” Duẫn Ngọc Hân vẫn trầm mặc hỗn hển nói, anh sao lại có thể lấy một người có đã kết hôn, có con với chồng trước chứ?

Chương 163: Trở lại Tiêu gia 2

“Quả thực hồ đồ!” Tiêu phu nhân tức giận quát một tiếng, bị cảnh tượng trước mắt tức giận đến run cả người, bà nhớ kỹ đứa trẻ như thiên sứ này, nghĩ không ra con bé lại là con của Lâm Tử Hàn. Bà luôn luôn thích trẻ con, vào giờ khắc này cũng đột nhiên có ý kích động muốn bóp chết Tiểu Thư Tuyết!

Lâm Tử Hàn từ lâu đã ngờ tới sẽ là loại kết quả này, ở lại một bên không nói gì, ở đây căn bản không có phần cho cô nói, cô vẫn nên đừng kích thích Tiêu phu nhân.

“Thư Tuyết là con gái của con” Tiêu Ký Phàm nghiêm túc nhắc lại.

“Con bị người phụ nữ này mê hoặc đến điên rồi sao?” Tiêu phu nhân run rẩy chỉ vào Lâm Tử Hàn. Duẫn Ngọc Hân đỡ cánh tay Tiêu phu nhân, lo lắng đến nước mắt đã hiện trên viền mắt.

“Mẹ, con biết mẹ rất khó tin tưởng, nhưng đây là sự thực” Tiêu Ký Phàm kiên nhẫn giải thích, bà trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tiếp thu chuyện này, anh có thể lý giải, bởi vì thời gian anh mới vừa biết chuyện này cũng như bà không dám tin tưởng.

Tiêu phu nhân biết Tiêu Ký Phàm chưa bao giờ nói dối, kinh ngạc đánh giá Tiểu Thư Tuyết, nó thật là người Tiêu gia sao? Tâm trạng vui vẻ, nhìn không được đưa tay ôm con bé.

Tiểu Thư Tuyết nịnh nọt tiến vào trong lòng bà, ngọt ngào gọi: “Bà nội, ôm một cái”

“Bác gái, đứa trẻ này nhất định có chuyện, nó không có khả năng là con Ký Phàm” Duẫn Ngọc Hân thấy Tiêu phu nhân lộ ra vẻ mặt yêu thích với Tiểu Thư Tuyết, vội vàng nói. Tiêu Ký Phàm là sau khi Lâm Tử Hàn đi làm mới biết, lời nói dối này rất thái quá rồi! Anh nhất định là biết Tiêu phu nhân thích trẻ con, mới có thể nói dối thế này!

Tiêu phu nhân tự có quyết định của mình, đứa trẻ có đúng là con của Tiêu Ký Phàm hay không, làm một chút giám định thì rõ thôi. Bà thu nụ cười trên mặt, kiên định nói với Tiêu Ký Phàm: “Đứa trẻ mặc kệ có đúng là con con hay không, chỉ cần con thích, cũng có thể ở lại Tiêu gia, nhưng cô ta tuyệt đối không thể ở lại Tiêu gia” Giơ ngón trỏ lên, chỉ hướng Lâm Tử Hàn.

Nghe bà nói như thế, trái tim Duẫn Ngọc Hân đang thắt chặt cuối cùng cũng lặng lẽ buông lỏng ra một chút.

Lâm Tử Hàn một điểm cũng không cảm thấy bất ngờ, trộm nhìn Tiêu Ký Phàm, thấy trên nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh rõ ràng có chút không hài lòng, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng. Anh không phải là vì cô muốn gây ầm ĩ đến không thoải mái với mẹ mình chứ? Cô không phải thành tội nhân khiến mẹ con bọn họ không hợp nhau chứ?

Từ nhỏ đến lớn, không có chuyện gì là Tiêu phu nhân có thể thay Tiêu Ký Phàm làm chủ, hôn nhân đại sự cũng không thể. Tiêu Ký Phàm cũng không có bởi vì bà ngăn cản mà cảm thấy luống cuống, phủ lên vai Lâm Tử Hàn lạnh lùng mở lời: “Mẹ, con ngày hôm nay mang hai mẹ con cô ấy về, không phải vì muốn trưng cầu sự đồng ý của mẹ. Mà là vì tôn trọng mẹ, dọn phòng cho người đến ở”.

“Con!” Tiêu phu nhân chán nản, trừng mắt nhìn anh. Anh đây là đang tôn trọng bà sao? Là ý định muốn chọc tức chết bà sao? Dù cho anh có nhiều bất mãn với bà hơn nữa, đó cũng là chuyện cũ năm xưa, thế nào có thể đối đãi với mẹ đẻ của mình như vậy

Lâm Tử Hàn cũng bị thái độ của Tiêu Ký Phàm oanh tạc tới, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh mặt không chút thay đổi. Dù cho năm đó Tiêu phu nhân trộm Ngôi sao thiên thần của anh, cũng không cần thù đến bây giờ chứ? Quý hẹp hòi quá hẹp hòi!

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn lặng lẽ kéo góc áo Tiêu Ký Phàm, ý bảo anh cố nói chuyện.

Loại ý bảo này không có chút tác dụng nào, Tiêu Ký Phàm tiếp tục mở miệng nói: “Mẹ, nếu như mẹ không muốn thấy Tử Hàn, con bây giờ mang cô ấy đi”

Tiêu phu nhân nếu như không phải có Duẫn Ngọc Hân đỡ, sớm bị tức giận đến ngã xuống mặt đất, con ngoan của bà, chính là uy hiếp bà như thế sao?

Để không mất con trai, trước tiên bà chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn, cực lực đè lửa giận bùng bùng xuống, nói: “Vào trong nhà thôi”

Tiêu Ký Phàm dắt Lâm Tử Hàn và Tiểu Thư Tuyết đi vào trong nhà, dẫn hai người trực tiếp đi lên phòng ngủ tầng hai.

Thật vất vả vượt qua một ngày gian nan, bữa cơm cũng giải quyết dưới bầu không khí không hòa thuận, Lâm Tử Hàn qua loa mà ăn vài miếng, liền đi lên tầng hai.

Tiểu Thư Tuyết đi đến chỗ nào đều được người ở đó nuông chiều, đặc biệt Tiêu phu nhân sau khi điều tra rõ nó đúng là con gái ruột của Tiêu Ký Phàm, càng ước gì từng giây từng phút đều có thể đem nó kéo đến thương yêu.

Sau khi tắm rửa xong rồi nằm ở trên giường, Lâm Tử Hàn buồn chán tiện tay lấy một quyển tạp chí kinh tế để xem, doanh nghiệp gì đó cô không có hứng thú, trở mình hai cái liền ném về trên bàn ở đầu giường.

Thì ra cuộc sống không được ai yêu thích trôi qua gian khổ như vậy, cô ai thán trong lòng một tiếng, loại cuộc sống này, lúc nào là bắt đầu đây?

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Lâm Tử Hàn bỗng đứng ngồi dậy, khăn trang nhìn hướng cạnh cửa. Tiêu Ký Phàm được bộ dạng khoa trương của cô chọc cho cười tươi, sau khi bảo nữ hầu đặt điểm tâm trên mặt bàn, đi tới bên người Lâm Tử Hàn. Nói: “Lại đây ăn một chút gì thôi”

“Em mới vừa cơm nước xong, không muốn ăn” Lâm Tử Hàn lắc đầu.

“Em ăn quá ít” Anh đưa khay điểm tâm tới trước mặt cô, nuông chiều nói: “Dù cho không có thói quen cũng nhất định phải ăn cơm biết không? Thời gian lâu, tự nhiên sẽ thói quen”

“Em biết” Lâm Tử Hàn gật đầu, vì anh, cô sẽ học thói quen có cuộc sống như thế.

“Ngoan” Tiêu Ký Phàm nâng cằm cô, hôn lên môi cô.

Lâm Tử Hàn ngẩng mặt người đang nhìn chăm chăm cô, lo lắng nói: “Mẹ anh một điểm cũng không thích em, em nên làm cái gì bây giờ?” Cô không biết thói quen của Tiêu phu nhân, cũng không biết có nên chủ động đi chỉnh quan hệ với bà hay không.

“Em chỉ cần vui vẻ sống ở đây là được, sống tốt với bà cũng được, không sống được với bà cũng không sao” Tiêu Ký Phàm không hề gì nói.

Chương 164: Đau đớn trong quá khứ

“Em sao lại cảm giác anh một chút cũng không yêu mẹ mình?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc quan sát anh, những người đàn ông gặp phải loại tình huống này, đều sẽ quát vợ mình đi lấy lòng trưởng bối, cho họ vui lòng.

Tiêu Ký Phàm vuốt tóc cô, không trả lời cô, chuyện của anh và Tiêu phu nhân ngày xưa, không phải tất cả mọi người có thể hiểu được!

“Cũng bởi vì bà lúc trước trộm Ngôi sao thiên thần của anh còn đánh bạc thua, cho nên anh hận bà có đúng không?” Lâm Tử Hàn tiếp tục hỏi.

Tiêu Ký Phàm lắc đầu hung hăng mở miệng nói: “Bà ta không phải là người vợ có đủ tư cách, người mẹ có đủ tư cách, phụ nữ có đủ tư cách”

“Có ý gì?”

“Cho tới bây giờ, bà ta đều có quan hệ không minh bạch với Duẫn lão đầu nhà họ Duẫn bên cạnh có, người mẹ như vậy, em bảo anh làm sao để tôn kính được cơ chứ?”

Họ Duẫn bên cạnh? Lâm Tử Hàn vô ý thức mà buột miệng nói: “Ba của Duẫn Ngọc Hân”

Tiêu Ký Phàm gật đầu, cười lạnh một tiếng: “Không đơn giản là Duẫn gia, bà ta còn có quan hệ không minh bạch với thật nhiều người, anh thậm chí đến bây giờ đều còn không biết trên người mình rốt cuộc là chảy dòng máu của ai”

“Anh không phải Tiêu gia...” Lâm Tử Hàn kinh ngạc quan sát anh, dè dặt hỏi thăm.

“Không phải” Tiêu Ký Phàm thống khổ nhắm mắt lại, mỗi khi hồi tưởng lại chuyện hoang đường này, anh đều vừa tức vừa hận, cũng cho tới

bây giờ cũng không dám nhắc tới thân thể sĩ nhục này.

Anh gắt gao mà ôm lấy Lâm Tử Hàn, lần đầu tiên mở rộng nói rõ nội tâm của mình với người khác, yếu ớt nói ra: “Anh vĩnh viễn đều nhớ kỷ năm bảy tuổi ấy, biểu tình đau đớn của ba anh sau khi nhận được kết quả giám định, vĩnh viễn đều nhớ kỷ tình cảnh ông ấy nhảy từ trên tầng thượng của bệnh viện, cả người đều là máu” Một màn nhìn thấy mà giật mình kia, cảm rã khắc sâu trong đầu anh, ký ức qua hơn hai mươi năm cũng không vơi đi chút nào.

Bị người mình yêu nhất phản bội, đứa con trai bảy tuổi mình thương yêu nhất không phải con mình, loại cảm giác này, nhất định so với chết còn khó chịu hơn!

Mà mẹ của anh, lại không biết liêm sỉ mà coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, vẫn như cũ trải qua cuộc sống phong lưu của mình. Khi ổn định ngôi ở ngay vàng Tiêu Phu nhân, lại có thể đem dã nam ở bên ngoài vào Tiêu gia.

Tiêu gia chỉ vì bà ta mà tuyệt hậu, sản nghiệp khổng lồ cũng thiếu chút nữa bị bà ta cùng nhân tình của mình hại cho tàn bại, để cứu lại Tiêu thị. Tiêu Ký Phàm làm sát thủ chịu rất nhiều khổ sở học gây dựng doanh nghiệp, cuối cùng năm anh hai mươi tuổi đoạt lại Tiêu thị từ trong tay gã đàn ông kia, cũng đưa lão ta đuổi ra khỏi đại viện Tiêu gia.

Nếu như lúc trước không phải Tiêu phu nhân đau khổ cầu xin, nếu như không phải nể bà ta là mẹ đẻ của mình, sớm cũng đã đuổi bà ta ra khỏi Tiêu gia.

Lâm Tử Hàn bị anh ôm đến khó có thể hô hấp, bàn tay của Tiêu Ký Phàm phủ trên vai cô cũng không biết lúc nào nắm thành quyền, làm chỗ vai của cô bị đau nhức.

“Ký Phàm, chỉ cần anh coi mình là người của Tiêu gia là được” Cô dịu dàng an ủi, vốn dĩ cho là mình thân thể đủ lý kỳ, nghĩ không ra anh so với chính mình càng lý kỳ hơn.

“Ngày ông nội mất, vẫn cho rằng anh là cốt nhục Tiêu gia, không chút do dự giao Ngôi sao thiên thần cho anh” Tiêu Ký Phàm thở sâu, cay đắng nói: “Tử Hàn, tha thứ cho anh không thể buông tha cho Ngôi sao thiên thần” Anh không thể phụ một mảnh tâm ý của ông nội, anh phải tìm ra Ngôi sao thiên thần!

“Em tha thứ cho anh” Lâm Tử Hàn thoát khỏi ngực anh, dùng đầu ngón tay vuốt ve đẹp trai vẻ mặt tràn đầy đau khổ của anh, động lòng mà mở miệng nói: “Mặc kệ anh làm cái gì, em đều ủng hộ anh, chỉ cần anh có thể sống vui vẻ!”

“Anh sẽ” Tiêu Ký Phàm với lên tay ngọc của cô, đặt ở bên miệng hôn, anh có quá nhiều chuyện chưa hoàn thành, làm sao có thể sống không vui vẻ?

“Thời gian người ta sống, không phải sống vì quá khứ, Ký Phàm, anh không nên nghĩ về quá khứ”

Tiêu Ký Phàm gật đầu, tâm tình kích động thoáng ổn định chút, thâm tình nói: “Từ khi có em và Thư Tuyết, anh mới cảm giác được cuộc sống không phải là trống rỗng, sinh mệnh chẳng phải rẻ tiền”

“Cám ơn anh” Lâm Tử Hàn ôm cổ anh, vui vẻ nói, có thể trở thành một phần sinh mệnh của anh thật tốt rồi! Kiếp này, cô đều nguyện ý đi theo anh, cho đến chết già!

~~~~~

Buổi sáng, ánh mặt trời xuyên qua song cửa, chiếu vào giường lớn tại phòng ngủ, Lâm Tử Hàn yếu ớt tỉnh giấc, phát hiện Tiêu Ký Phàm không biết khi nào đã rời giường.

Đánh giá phòng ngủ xa lạ này, không có Tiêu Ký Phàm bên cạnh cô. Tâm lý đột nhiên có chút luống cuống, ở đây không giống biệt thự cạnh biển, có thể tùy ý cô làm ầm ĩ.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Tử Hàn kéo chặn che thân thể xích lửa, kinh hoảng nhìn chằm chằm Tiêu phu nhân đứng ở cửa vẻ mặt nghiêm túc.

Tuy rằng rất sợ bà ta, vẫn còn nhịn không được đem sự bất mãn của mình biểu hiện ra ngoài, nói: “Tiêu phu nhân, xin bác lần sau đi vào trước tiên phải gõ cửa” Khi nói, kéo chặn trên người, tận lực che khuất mỗi một chỗ trên thân thể mình.

“Chê cười, tôi đi vào phòng con trai mình cho tới bây giờ cũng không cần gõ cửa” Tiêu phu nhân rất bất mãn sự vô lễ của cô oán giận, ý vào Tiêu Ký Phàm nuông chiều mình, có thể nói như vậy với bà sao?

“Nhưng mà anh ấy bây giờ không sống một mình” Lâm Tử Hàn nhắc nhở nói, nếu như bà tới sớm một chút, không phải vừa vụng chạm phải cô và Tiêu Ký Phàm xích lửa sao? Lễ nghi cơ bản nhất này, người bình thường đều nên biết đến không phải sao?

Chương 165: Làm khó dễ

Tiêu phu nhân quan sát cô, ánh mắt rơi vào bờ vai lỏa lồ của cô, cười lạnh nói: “Giống như cô người phụ nữ không biết liêm sỉ, chưa kết hôn mà đã lên giường với đàn ông, còn sợ bị người ta thấy sao?”

Bà ta lại có mặt mũi nói hai chữ “Liêm sỉ” với cô? Nếu như tối hôm qua không phải nghe chính miệng Tiêu Ký Phàm nói những lời đó với cô, đánh chết cô cũng sẽ không tin Tiêu phu nhân ung dung hoa lệ như thế sẽ là loại phụ nữ ba thói nát đó [chỉ về mặt: nàng dâu, người vợ, người mẹ]. Bà ta vẫn đều coi mình là Tiêu phu nhân là Hoàng Hậu để người ta thi lễ sao!

Nhưng mà, sự châm chọc của bà ta cũng không phải bịa đặt, cô đúng là không kết hôn thì bò lên trên giường của Tiêu Ký Phàm, còn đoạt vị hôn phu của người khác. Cô căn bản đúng là loại phụ nữ không tư cách như Tiêu Ký Phàm nói, chỉ suy nghĩ tới, trên mặt cô đã phỉếm hồng.

“Xem ra trước đó không cho cô tiền là tôi sai rồi, nói cái gì mà không cần tiền của Tiêu gia, không cần đàn ông của Tiêu gia, lời nói hùng hồn lúc trước đi đâu rồi? Thế nào mà mới tốn công phu vài ngày, thì lại bắt đầu quyến rũ Ký Phàm?”

“Bởi vì cháu yêu anh ấy” Cô không hề quyến rũ anh, là Tiêu Ký Phàm cướp hôn, nhưng mà loại giải thích này cũng không được. Bởi vì cô rất may mắn lúc trước được Tiêu Ký Phàm mang cô từ giáo đường đi, bằng không cô đời này đều không có khả năng ở cùng một chỗ với anh.

“Yêu?” Tiếng nói sắc bén của Tiêu phu nhân giương giọng lên mĩa mai: “Cô dựa vào cái gì mà yêu Ký Phàm? Sao lại không hiểu phải suy nghĩ một chút thân phận địa vị của mình chứ? Trên đời này nào có chuyện nào tốt như vậy? Nào có cô bé lọ lem nào mệnh tốt như vậy?”

“...”

“Nếu như cô đủ thông minh, lập tức rời khỏi Ký Phàm! Đời này cô đừng nghĩ gả cho nó!” Tiêu Ký Phàm phải lấy Duẫn Ngọc Hân! Đây là

chuyện nhiều năm trước mà bà đã hứa hẹn với ba của Duẫn Ngọc Hân, cho nên, mặc kệ dùng biện pháp gì, bà đều sẽ ngăn cản tiếp nữa.

“Xin lỗi, cháu không thể rời khỏi anh ấy” Lâm Tử Hàn kiên quyết nói, cô không thể rời khỏi anh, cũng không muốn Tiểu Thư Tuyết lại trưởng thành giữa hoàn cảnh không có ba mẹ.

“Tôi sẽ để cô tự nguyện rời khỏi Tiêu gia” Tiêu phu nhân tàn bạo nói.

Biểu tình của bà ta, khiến trong lòng Lâm Tử Hàn có chút sồn tóc gáy, Tiêu phu nhân tựa như một con sói xám đang đợi con thỏ trắng nhỏ, toàn thân tản ra hơi thở dọa người.

Bà ta sẽ làm như thế nào? Làm thế nào để cô tự nguyện rời đi? Giết cô? Hay là...?

Vào thời khắc này, Tiêu Ký Phàm đi đến, nhìn liếc mắt hai người phụ nữ đang giằng co, quay đầu nói với Tiêu phu nhân: “Mẹ, mẹ đi ra ngoài trước, trước hết để cho Tử Hàn thay quần áo”

Tiêu phu nhân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Tiêu Ký Phàm tiện tay khóa cửa phòng lại, đi tới bên giường, kéo Lâm Tử Hàn từ góc giường ra, hỏi: “Bà ấy nói cái gì với em?”

Lâm Tử Hàn kéo chần lắc đầu: “Không có gì”

Dù cho cô không nói, Tiêu Ký Phàm cũng có thể đoán được Tiêu phu nhân nhất định sẽ không nói ra lời hữu ích gì, anh than nhẹ một tiếng. Ôm cô vào trong lòng, ôn nhu nói: “Mặc kệ bà ấy nói cái gì, em cũng đừng để ở trong lòng”

“Vâng”

“Được rồi, trước tiên mặc quần áo vào đi, cẩn thận cảm lạnh” Tiêu Ký Phàm buông cô ra.

Lâm Tử Hàn quan sát trang phục giản dị trên người Tiêu Ký Phàm, nghi hoặc hỏi thăm: “Anh không phải đi làm sao?”

“Ngày hôm nay không có gì chuyện trọng yếu, anh ở nhà cũng có thể làm” Tiêu Ký Phàm tùy ý nói, Lâm Tử Hàn mới vừa vào Tiêu gia ở, nhất định không có thói quen, anh càng sợ Tiêu phu nhân và Duẫn Ngọc Hân sẽ gây khó xử cho cô, cho nên quyết định ở nhà cùng cô.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu phu nhân đến nhà hàng xóm đánh bài, Lâm Tử Hàn lúc này mới dám đi ra ngoài vườn hít thở không khí. Tiêu gia quả nhiên là nhà giàu, toàn bộ nhà cửa thiết kế trang bị rất thoáng mát mà khí phái.

Cô đi theo con đường đá nhỏ đến hậu viện, ở giữa hậu viện thiết kế một bể bơi, khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống, nước bể màu xanh biếc ánh sáng lên.

Lâm Tử Hàn ngồi xổm người xuống bên cạnh bể bơi, đang chuẩn bị đưa tay ra vớt nước bể, “Vù” một tiếng một bóng người đột nhiên từ dưới nước nổi lên. Lâm Tử Hàn bị dọa cho hoảng sợ, nhìn lại, thì ra là Duẫn Ngọc Hân, cô ta ở dưới này từ lúc nào? Mình tại sao một chút cũng không biết?

“Giám đốc Duẫn” Cô vỗ vỗ trái tim bị dọa đến đập “thình thịch”, lễ phép gọi một tiếng.

Giọt nước từ hai bên gò má xinh đẹp của Ngọc Hân chảy xuống, phân không rõ là nước bể hay là nước mắt, cô ta đưa tay lau đi giọt nước trên mặt. Lạnh lùng hừ một tiếng, nhảy lên trên bên bờ, khoác khăn choàng đi vào trong nhà.

Sau khi đi vài bước, quay đầu lại nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn, thần nhiên hỏi thăm: “Chuyện đưa trẻ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Vì sao nó là con của Ký Phàm?”

Lâm Tử Hàn nhìn cô ta, giật giật khóe miệng chung quy cũng không nói ra bất cứ lời nào, bởi vì cô căn bản không biết nên mở miệng nói sao, lẽ nào phải nói cho cô ta tình hình thực tế sao? Cô ta cũng chưa chắc tin.

Chuyện ly kỳ như thế, ngay cả chính cô vừa mới bắt đầu đều không thể tin tưởng, chớ nói chi là cô ta.

“Cô biết Ký Phàm từ khi nào?” Duẫn Ngọc Hân tiếp tục ép hỏi nói: “Cô vào Tiêu thị, mang con đến công ty, đều là sớm đã thiết kế tốt có đúng hay không?”

“Tôi không có” Lâm Tử Hàn lắc đầu, chuyện không phải như cô ta nói, cô trước đó căn bản là không biết Tiêu Ký Phàm sẽ là ba của Tiểu Thư Tuyết.

“Lâm Tử Hàn, cô thật hèn hạ...” Nước mắt của Duẫn Ngọc Hân đã tràn khỏi viền mắt, quay đầu đã qua đi đến cửa chính. Lâm Tử Hàn nhìn bóng dáng cô ta rời đi, khẽ thở dài, cô chưa từng chứng kiến một mặt thương tâm và bất lực như vậy của Duẫn Ngọc Hân, Duẫn Ngọc Hân đã từng không ai bì nổi thế mà.

Chương 166: Muốn cô gặp mặt Tạ Vân Triết?

Ở Tiêu gia ngày ngày người hai ngày, bởi vì có Tiêu Ký Phàm làm bạn, Tiêu phu nhân cũng không làm ra chuyện gì bất lợi với Lâm Tử Hàn.

Sáng sớm, Tiêu phu nhân liền mang theo Tiểu Thư Tuyết chơi ở hoa viên, khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Tiểu Thư Tuyết và Tiêu phu nhân làm đau đớn trái tim Duẫn Ngọc Hân, trời biết cô ta có bao nhiêu chán ghét đứa bé này!

Thời gian rảnh rỗi, Tiêu phu nhân cuối cùng phát hiện sự dị thường của Duẫn Ngọc Hân, ngồi ở bên người cô ta vỗ vỗ tay cô ta nói: “Tiểu Thư Tuyết là một đứa bé khôn ngoan, cháu sẽ tiếp nhận nó có đúng không?”

Duẫn Ngọc Hân nhìn liếc mắt Tiểu Thư Tuyết cách đó không xa, đau lòng mở miệng nói: “Bác gái, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Ký Phàm, cháu cái gì cũng tiếp nhận”

Tiếp nhận Tiểu Thư Tuyết căn bản không phải một vấn đề, cô ta hận chính là, vì sao nó lại là con gái của Lâm Tử Hàn!

“Vậy là tốt rồi” Tiêu phu nhân cười tủm tỉm đưa Tiểu Thư Tuyết tới, ôm con bé ở trên đùi, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái nói: “Tiêu gia ít người, bác vẫn đều ngóng trông Ký Phàm có thể sinh thêm mấy đứa nữa”

Duẫn Ngọc Hân cũng không nghe rõ bà đang nói cái gì, ánh mắt sớm đã bị Tiêu Ký Phàm đang đi tới bên này mê hoặc, Tiêu Ký Phàm vẫn đều nuông chiều mình sao lại đột nhiên thay đổi chứ?

“Ký Phàm...” Cô ta ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chú vào anh si ngốc gọi.

“Ngọc Hân, buổi sáng tốt lành” Tiêu Ký Phàm mỉm cười nói.

“Ba ba Tiêu, ba có đúng là muốn dẫn con và mẹ đi ra ngoài chơi không?” Tiểu Thư Tuyết nhìn Tiêu Ký Phàm lớn tiếng hỏi, đã lâu không đi ra ngoài chơi đùa rồi.

“Đúng vậy” Tiêu Ký Phàm sủng nịch nắm tay nhỏ bé của con bé, xoay người đi khỏi.

“Muốn đi đâu chơi đây?”

“...”

Thân ảnh hai người một lớn một nhỏ biến mất tại chỗ rẽ hoa viên, Tiêu phu nhân than nhẹ một tiếng, nói: “Trong lòng Ký Phàm cũng chỉ có Lâm Tử Hàn, thật không biết nó là trùng tà gì”

Không nhận được lời đáp của Ngọc Hân, quay đầu lại mới phát hiện cô ta lại bắt đầu đờ ra, lắc đầu đứng dậy đi khỏi hoa viên, đi vào trong nhà.

====...

“Ký Phàm, sao lại tiêu pha như vậy, muốn tới chỗ này ăn điểm tâm sáng sao?” Lâm Tử Hàn quan sát căn phòng được trang bị xa hoa hỏi.

“Anh có một người bạn nói muốn gặp em, anh bị anh ấy làm phiền không thể làm gì khác hơn là để anh ấy gặp” Tiêu Ký Phàm vừa nói, vừa cho Tiểu Thư Tuyết trong lòng uống trà.

“Bạn của anh? Ai vậy?” Lâm Tử Hàn hiếu kỳ hỏi thăm, Từ Nhạc Phong? Hay là..., nghĩ đến Tạ Vân Triết, cô giật mình, nghìn vạn lần không nên nha!

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Cô càng không ngừng trấn an bản thân, uống một ngụm trà.

“Tạ Vân Triết!”

Phụt! Tiếng nước trà phun ra từ miệng cô, thần thánh ời! Tạ Vân Triết?!

Tiêu Ký Phàm nhìn liếc mắt nước trà bị văng đầy sàn nhà, cười tà nói: “Gặp cấp trên cũ của mình, quá kích động?”

“Em không thể không gặp anh ta được không?” Lâm Tử Hàn sững sờ mở miệng, trong lòng đang không ngừng cầu khẩn: *Tạ Vân Triết à! Anh nghìn vạn lần đừng xuất hiện nha!*

“Không thể” Tiêu Ký Phàm không chút suy nghĩ nào nói, nghĩ đến lòng hiếu kỳ của Tạ Vân Triết có thể giết chết một con mèo, không gặp được Lâm Tử Hàn anh ấy nhất định không bỏ qua!

“Hả?” Lâm Tử Hàn kêu rên một tiếng, đứng dậy đi đến cửa phòng. Tiêu Ký Phàm ôm cánh tay cô, hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi toilet” Lâm Tử Hàn hoảng loạn nói, chỉ cần có thể né tránh Tạ Vân Triết, muốn cô ở trong toilet một ngày cũng không thành vấn đề. Bởi vì cô căn bản là không chuẩn bị tốt để gặp Tạ Vân Triết nha!

“Toilet ở bên kia” Tiêu Ký Phàm chỉ chỉ chỗ rửa tay trong phòng, muốn chuồn mất? Không có cửa đâu!

“Ồ” Trốn không thoát, Lâm Tử Hàn kiên trì đi vào toilet trong phòng, ngồi trên phiến đá cẩm thạch cắn ngón tay bắt đầu nghĩ đối sách. Mắt thấy Tạ Vân Triết sắp tới rồi, cô gấp đến độ xoay quanh trong toilet.

—————^.—

Bên trong xe tráng lệ, Tạ Vân Triết nhẹ nhàng hát theo đài phát thanh, ngón tay gõ nhịp trên tay lái.

Suy nghĩ một chút sau đó lấy điện thoại di động ra bấm số của Tiêu Ký Phàm, cười tủm tỉm nói: “Ký Phàm, anh còn năm phút đồng hồ nữa thì đến, bảo em dâu đừng nóng vội nhé!”

Cúp điện thoại, giẫm lên chân ga, xe chạy nhanh hơn. Dù sao đoạn đường này không có cameras, anh bây giờ đang khẩn cấp muốn nhìn một

chút, rốt cuộc là kiểu phụ nữ gì, có thể làm cho khối băng Tiêu Ký Phàm kia yêu như vậy, ngay cả xinh đẹp như Duẫn Ngọc Hân cũng không muốn.

Vẫn tưởng rằng cậu ta không muốn kết hôn, sau khi đột nhiên nhắc tới muốn kết hôn. Mới vừa nghe được tin tức này anh thiếu chút nữa không nước bọt trong miệng nghẹn chết, lời này mà từ trong miệng cậu ta nói ra quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Tâm tình của anh hào hứng cực độ đột nhiên một người phanh gấp, đầu thiếu chút nữa đập vào tay lái, may là đeo dây an toàn. Anh kinh ngạc nhìn chiếc xe Mercedes Benz đang chắn ngang đường phía trước, còn không chờ anh kịp phản ứng, bốn cánh cửa xe Mercedes Benz đồng thời mở ra. Bốn gã đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm bước ra xe, trực tiếp đi tới chỗ anh.

Tạ Vân Triết trừng mắt nhìn mình bị bốn gã đàn ông vây quanh, kinh ngạc không thể nói rõ, ban ngày ban mặt, bọn họ đây là muốn làm gì? Cướp sao? Nào có ai đi xe Mercedes Benz lại đi cướp.

Chương 167: Vân Triết bị uy hiếp

Không đợi anh suy đoán hoàn tất, cửa xe liền bị người từ bên ngoài giật lại, gã đàn ông không phân trần kéo anh ra khỏi xe, áp lên phía trước xe Mercedes Benz.

Tài xế thay đổi đầu xe, xe chạy với tốc độ như bay trên đường nhựa.

Tạ Vân Triết hồn hên quất: “Các anh làm cái gì vậy? Muốn mang tôi đi đâu?”

“Xấu hổ quá, oan ức cho anh” Mặt A Nghị không chút thay đổi nói ra, ngay cả nhìn cũng không có liếc anh một cái. Anh phải ngăn lại anh ấy đi gặp Lâm Tử Hàn, để bảo hộ Lãnh Phong, anh không thể không làm như vậy.

“Các anh bắt người, cũng phải có một lý do chứ?” Tạ Vân Triết cũng không phải người sợ chết, cho nên cũng không bị khí thế của bọn họ hù dọa.

“Không có lý do gì!” Giọng nói lạnh lùng, không phải không có lý do gì, mà là lý do này không phải anh ấy có thể biết được. Trước khi Lâm Tử Hàn không tự mình thẳng thắn nói với Lãnh Phong, anh sẽ không để cho hai người bọn họ gặp mặt.

Bảo hộ Lãnh Phong, là trách nhiệm duy nhất đời này của anh, từ bảy năm trước Lãnh Phong cứu anh từ trong tay tử thần, anh cũng đã giao tính mạng của mình cho Lãnh Phong.

Sau khi hỏi ba câu không đáp, Tạ Vân Triết cũng không muốn hỏi lại, dù sao người đã ở trong tay bọn họ, phản kháng cũng không có ích gì. Hơn nữa nhìn thủ pháp của bọn họ không giống như là tội phạm bắt cóc, đưa đến bọn họ đối với mình chưa chắc là chuyện tốt.

Xe chạy hơn nửa giờ, cuối cùng dừng lại trước cửa sau khách sạn năm sao của tập đoàn Vương thị, gã đàn ông mặc đồ đen áp giải Tạ Vân Triết vào thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, trực tiếp lên tới tầng hai mốt. Đưa anh vào một gian phòng tổng thống, không chút khách khí tịch thu điện thoại của anh.

Tạ Vân Triết quan sát căn phòng xa hoa này, trong lòng nhiều ít còn có chút sợ hãi, gã đàn ông bắt anh quá gọn gàng chỉnh tề, nhìn làm cho lòng người ta phát hoảng.

“Anh có thể ngủ, xem TV, hoặc là làm chuyện khác” A Nghị nói xong, không để cho Tạ Vân Triết cơ hội đặt câu hỏi, xoay người đi ra ngoài. Mặt khác vài gã đàn ông đi theo phía sau anh cùng nhau rời đi.

*****

Đợi hơn một giờ, Tạ Vân Triết được xưng năm phút đồng hồ sau sẽ tới ngay cả bóng người cũng không thấy. Lâm Tử Hàn vẫn đang ở trạng thái khẩn trương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thực sự là trời cũng giúp cô, Tạ Vân Triết tự mình thất hẹn.

“Ký Phàm, bạn của anh có thể tạm thời có việc, hay là lần sau chúng ta gặp lại nhé” Lâm Tử Hàn dè dặt nói kiến nghị.

“Ba ba Tiêu, người ta không muốn ngồi ở chỗ này đâu” Tiểu Thư Tuyết rất hợp thời ở một bên làm nũng, Lâm Tử Hàn sờ sờ tóc con bé, tiểu tử này cuối cùng cũng làm người tốt.

Tiêu Ký Phàm lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị bấm điện thoại, Lâm Tử Hàn chặn tới, giả vờ bất mãn nói: “Ký Phàm, Tạ Vân Triết không tuân thủ như vậy, anh để ý đến anh ta làm gì? Không để ý tới anh ta! Chúng ta không bao giờ đợi nữa! Có đúng hay không, Thư Tuyết?”

“Đúng” Tiểu Thư Tuyết gật đầu.

“Được rồi” Tiêu Ký Phàm đứng dậy, cùng Lâm Tử Hàn dắt Tiểu Thư Tuyết ra khỏi phòng.

———^———

Sau khi một nhà ba người ở bên ngoài chơi một ngày, ăn xong cơm tối ở nhà hàng chuẩn bị trở về nhà. Lâm Tử Hàn đứng ở cửa nhà hàng đợi Tiêu Ký Phàm đi xuống tầng một lấy xe trước.

Sắc trời đã tối, chính là thời gian ăn cơm, người ra vào nhà hàng cũng nhiều hơn. Ánh mắt Lâm Tử Hàn bất tri bất giác bị một vị phu nhân trang phục quý phái hấp dẫn, vị phu nhân đuổi phía sau người đàn ông, dùng giọng điệu cầu xin nói: “Van xin con, không nên bỏ lại mẹ mặc kệ nha, theo mẹ về nhà có được không?”

Người đàn ông lạnh lùng gạt tay bà ta đang bám lên tay mình, ra lệnh cho người đàn ông phía sau: “Tiểu Mạnh, đưa phu nhân trở về!”

Vị phu nhân được một người đàn ông khác mang đi, Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm người đàn ông lạnh lùng, kinh ngạc mà gọi: “A Nghị!” Là anh ta? Quả nhiên là anh ta!

A Nghị cũng đồng thời trông thấy Lâm Tử Hàn, khẽ sững sốt một chút, cúi đầu lướt qua cô đi vào nhà hàng.

“Đứng lại!” Lâm Tử Hàn khẽ quát một tiếng, A Nghị quả nhiên đứng lại. Lâm Tử Hàn thanh thanh cổ họng, đi đến trước mặt đánh giá anh ta, dùng giọng điệu rắn dạy nói: “Trách không được anh không thích Tử Y, thì ra là thích kiểu này, nghĩ không ra anh còn có một mặt tuyệt tình như vậy, tôi ghét nhất chính là loại đàn ông có mới nói cũ như anh!”

“...”

“Im lặng? Im lặng chính là chấp nhận...”

“Bà ấy là mẹ tôi!” A Nghị lạnh lùng mà cắt ngang cô.

Gi? Bà ấy... là mẹ anh ta? Lâm Tử Hàn quẫn bách, để không để cho mình quá xấu hổ, cố ý nâng cao âm lượng nói: “Coi như là mẹ anh, cũng không thể đối xử với bà ấy như thế...”

“Lâm tiểu thư, nếu như cô có thời gian, thì nên quản chuyện của mình đi” A Nghị không hề phiến hà trừng mắt với cô, cô quản nhiều quá!

“Tôi làm sao vậy?”

“Ngày hôm nay tôi có thể giúp cô, ngày mai thì sao? Ai tới giúp?” A Nghị cau mày, anh không có khả năng mỗi ngày đều bắt cóc Tạ Vân Triết, không phải sao?

“Anh có ý gì?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà hỏi thăm.

“Tạ Vân Triết” A Nghị hảo tâm nhắc nhở. Lâm Tử Hàn kinh hãi, trừng hai mắt lớn đến muốn rơi ra, vô ý thức hỏi thăm: “Ngày hôm nay Tạ Vân Triết chưa tới, là anh ở sau lưng động tay động chân? Anh...”

“Nếu không cô cho là gì?”

Chương 168: Trốn tránh

“Làm sao anh biết tôi sợ gặp anh ấy?”

“Anh ta là chồng trước của cô, cô làm sao có thể không sợ?” A Nghi cười như không cười đánh giá vẻ mặt khần trương của cô, nói tiếp: “Tạ Vân Triết, Lâm Trúc, Lâm Tử Y, những người này rất thân thiết...”

“A...!” Lâm Tử Hàn bật tai hét ầm lên, trời ạ! Anh ta sao lại biết những chuyện đó? Anh ta rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện của cô? Tiêu Ký Phàm thì sao? Anh có đúng là hoàn toàn biết quan hệ của cô và Tạ Vân Triết hay không, cho nên mới an bài cho hai người gặp mặt?

A Nghi liếc mắt nhìn người bốn phía nhìn Lâm Tử Hàn như nhìn quái vật, cô hiện tại đang suy nghĩ gì anh có thể đoán được. Mắt thấy xe Tiêu Ký Phàm đã ra khỏi ga ra, anh túm hai tay Lâm Tử Hàn đang bật tai, nói: “Tiêu Ký Phàm cái gì cũng không biết, bởi vì anh ấy hy vọng cô có thể chính miệng nói cho anh ấy biết tất cả!”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, buông mắt xuống đau lòng nói: “Nhưng tôi không thể nói cho anh ấy, sau khi nói cho anh ấy biết chuyện này, tôi sẽ mất đi anh ấy...”

“Tử Hàn!” Tiêu Ký Phàm đỡ hai vai cô, không giải thích được mà đánh giá cô, cô một người ở chỗ này khóc sụt sùi làm cái gì?

Lâm Tử Hàn sững sờ, nâng mắt lên kinh ngạc nhìn phía Tiêu Ký Phàm, lập tức nhìn liếc mắt bốn phía, bên cạnh sớm không có thân ảnh của A Nghi.

“Tử Hàn, em làm sao vậy?”

“Em... Em nghĩ đến anh bỏ lại em mặc kệ, về nhà một mình” Lâm Tử Hàn đau khổ nói dối, anh thực sự không biết thân thế của cô? A Nghi

cũng biết, anh lại có thể không biết?

Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, an ủi: “Anh sao lại bỏ lại em chứ? Xin lỗi, vừa nãy bởi vì nhiều xe quá, cho nên, chậm một chút” Khi nói chuyện, ôm cô đi đến bên cạnh xe.

Thật là một đứa ngốc, cũng bởi vì như vậy mà một mình ở trong đám người khóc lên?

————>.<————

Cửa phòng được người từ bên ngoài đẩy ra, Tạ Vân Triết được hầu hạ ăn uống ngon lành no đủ một ngày phút chốc đứng lên từ trên ghế sofa, cảm giác tròng mắt vài gã đàn ông bắt anh đang đứng ở cạnh cửa nói: “Các anh rốt cuộc muốn làm cái gì?! Muốn tiền hay muốn mạng thì cũng phải biểu hiện ra chứ?”

Bắt anh đến nơi đây một ngày, chuyện gì cũng không làm, cũng không nói lời nào. Anh thực sự sắp điên rồi, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp chuyện quái dị như thế!

“Anh có thể đi” A Nghị giơ tay lên, điện thoại di động của Tạ Vân Triết làm thành một hình cung hoàn mỹ giữa không trung, rơi xuống trên người anh.

Tạ Vân Triết nhanh tay bắt lấy. Không hài lòng nói: “Tại sao muốn bắt tôi mà không có lý do gì, vì sao khi thả tôi cũng không có lý do?” Sau khi ném anh ở chỗ này một ngày, cái gì chưa làm thì thả anh đi, bọn họ rốt cuộc đang diễn trò đùa gì?!

“Bắt nhầm rồi” A Nghị nói ngắn gọn, không muốn nói thêm nửa câu nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Buồn cười!” Tạ Vân Triết quay phía cái bóng của anh ta gầm nhẹ, anh hôm nay là bị xui xẻo gì? Gặp gỡ một người điên như thế!

————>.<————

Một ngày kia, Lâm Tử Hàn ăn xong bữa sáng liền nằm ở trong phòng xem tạp chí, mặc dù là thời gian cuối tuần, bởi vì gần đây bỏ bê công việc nhiều lắm, Tiêu Ký Phàm phải tự giam mình ở trong thư phòng.

Xem không được bao lâu, Lâm Tử Hàn liền ở lại không nổi nữa, đi ra ban công hít vào một hơi thật sâu. Cô thực sự rất hoài niệm thế giới bên ngoài, từ khi trở về Tiêu gia, cơ hội ra ngoài của cô ít đến thương cảm. Tiêu Ký Phàm sợ Đỗ Vân Phi không có việc gì như hỏ rình mò vẫn quan sát họ, vì nghĩ cho sự an toàn, khi anh không xử lý công việc xong trước, chỉ có thể oan ức cho cô ở lại trong nhà.

Mà ngay cả Lâm Tử Hàn đi ra ngoài gặp Vương Văn Khiết, anh cũng không phê chuẩn.

Ban công đối diện ban công của Duẫn gia, con người của Duẫn Ngọc Hân do yêu điên cuồng, lửa đổ kị đang hùng hực thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn dữ tợn khiến người ta không rét mà run.

Lâm Tử Hàn khi nhìn thấy cô ta, lòng run lên, nhấc chân đi về trong phòng ngủ. Bộ dạng của Duẫn Ngọc Hân thật là khủng khiếp! Rất dọa người!

Trái tim nhảy loạn “thình thịch” vẫn chưa khôi phục toàn bộ, nữ hầu gõ cửa vào cung kính nói: “Lâm tiểu thư, đại thiếu gia bảo cô xuống lầu một”

“Xuống lầu một làm cái gì?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà hỏi thăm.

Trên mặt nữ hầu lập tức hiện lên hai áng mây đỏ, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tạ thiếu gia tới, đại thiếu gia bảo cô xuống tiếp khách”

“Hả?” Lâm Tử Hàn giương miệng lớn, sợ ngây người, có làm hay không, Tạ Vân Triết tên Vương bát đản này, muốn đuổi theo cô sao? Lại có thể đuổi đến nơi đây!

Đúng rồi, A Nghị đâu? A Nghị tại sao không giúp cô thêm một chút?

“Lâm tiểu thư?” Nữ hầu nghiêng đầu gọi, đánh giá vẻ mặt gây cười của cô, Tạ thiếu gia ân cần đẹp trai như vậy, ở chung tốt hơn đại thiếu gia nhiều, cô tại sao vừa nghe đến thấy anh thì bị hù dọa thành như vậy?

“Um...” Lâm Tử Hàn khép miệng lại, ý thức đang nhanh chóng vận chuyển, tự hỏi khi nhìn thấy Tạ Vân Triết nên nói cái gì, nên làm cái gì.

Trời ạ, cô và anh quen biết nhau, Tiêu Ký Phàm làm sao bây giờ? Hai người bọn họ chính là bạn tốt lâu năm đó.

Lâm Tử Hàn suy nghĩ nhiều lần, quyết định vẫn là đối mặt với thực tế, dù sao sớm muộn gì đều phải giải quyết chuyện này... Chân run rẩy đi ra ngoài phòng ngủ, còn chưa tới cầu thang, chợt nghe đến giọng nói thoải mái của Tạ Vân Triết: “Ký Phàm, ngày đó thật sự là có chuyện nên chậm trễ, em cũng đừng bày ra vẻ mặt xụ này với anh, anh đây không phải chủ động đến nhà thỉnh tội sao?”

Chuyện gì cũng có thể mượn cớ được, nhất định sống chết không thể thừa nhận chuyện người khác bắt nạt, chuyện mất mặt như thế, giữ lại cho một mình mình biết là được rồi!

Lâm Tử Hàn đứng ở cầu thang tầng hai, lộ ra cả người đang len lén nhìn chăm chú vào Tạ Vân Triết, anh vẫn còn đẹp trai như vậy, nhiều ánh dương quang như vậy, ôn hòa như vậy!

Chương 169: Trốn tránh 2

Nụ cười trên mặt anh cũng vẫn còn mê người như vậy, chỉ là, loại ý cười này có thể bảo trì trên mặt anh được bao lâu? Có thể sau một phút đồng hồ thì vĩnh viễn tiêu thất hay không?

“Nếu như tôi là cô, nhất định sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh ta vào lúc này” Phía sau, A Nghị cực lực đè thấp giọng yếu ớt vang lên.

Lâm Tử Hàn phút chốc xoay người lại, kinh ngạc mà quan sát anh ta kêu lên: “A Nghị? Anh tại sao lại ở chỗ này?” Anh ta lúc nào thì đứng ở sau lưng cô. Sao mà cô một chút cũng không biết?

A Nghị không trả lời vấn đề không quan trọng này của cô, vẫn đang dùng giọng điệu trầm tĩnh nói: “Cô lúc này xuất hiện ở trước mặt Tạ Vân Triết, nhất định sẽ trào lên một đợt gió tanh mưa máu, bao gồm cả thân thể của cô, hai thân phận của Tiêu Ký Phàm. Nếu như Tạ Vân Triết nguyện ý thành toàn cho hai người thì quá tốt, nếu như không muốn, gây ồn ào lớn chuyện này, đăng báo. Đỗ Vân Phi và Lâm Trúc nhất định sẽ bởi vậy mà hoài nghi thân phận của Tiêu Ký Phàm, đến lúc đó... Tiêu gia coi như là đi tới con đường cùng”

“Có nghiêm trọng như thế không?” Lâm Tử Hàn bị ý kiến của anh hù dọa sợ đến nổi da gà lên, không tự giác quay về lui lại mấy bước.

A Nghị cũng không phải đang hù dọa cô, Tiêu Ký Phàm sẽ làm ra chuyện lỗ mãng như thế, là bởi anh bị ái tình vây quanh đến ngu muội, vội vã cho Lâm Tử Hàn một danh phận. Tuy rằng anh làm rất bảo thủ, nhưng anh lại không chú ý đến một điểm quan trọng nhất là Lâm Tử Hàn vốn chính là một nhân vật đặc biệt có thể đưa anh vào chỗ chết.

A Nghị không nói cho anh biết thân phận của Lâm Tử Hàn, trên một phương diện là đang đợi Ngôi sao thiên thần xuất hiện, chờ Tiêu Ký Phàm triệt để thoát khỏi thân phận Lãnh Phong, chỉ có rời xa hắc đạo, mới có thể không bị Lâm Trúc và Đỗ Vân Phi uy hiếp.

“Tôi nên làm cái gì bây giờ?” Lâm Tử Hàn luống cuống, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp chuyện phức tạp như thế, nghe đến Tiêu Ký Phàm có thể gặp chuyện không may, cô lại bắt đầu luống cuống.

“Trở về phòng đi”

“Nhưng mà...” Lâm Tử Hàn chỉ chỉ dưới lầu, Tiêu Ký Phàm và Tạ Vân Triết đều đang chờ cô mà.

“Cô không phải có bản lĩnh lừa gạt người sao?” A Nghị liếc cô mĩa mai nói, ngay cả Tiêu Ký Phàm anh mình một đời đều bị cô thổi đến xoay quanh, ái tình...!

Là chuyện đánh chết anh cũng sẽ không đi chạm vào.

Đáng ghét! Lúc này còn không quên châm chọc cô! Lâm Tử Hàn oán hận trừng mắt với anh xoay người rời đi. Bước nhanh đi đến phòng ngủ, làm sao bây giờ? Giả bộ bị bệnh là tốt rồi!

Mới vừa nằm lên giường, vị nữ hầu vừa nãy liền gõ cửa đi vào, không đợi cô ta mở miệng, Lâm Tử Hàn phân phó với cô ta: “Cô nói cho đại thiếu gia nhà các cô, nói tôi bị cảm, không, nói tôi khó chịu đang ngủ”

Tiểu nữ hầu hồ nghi đánh giá cô, sao mới xoay đi một chút thì cô đã khó chịu nằm xuống rồi? Không dám hỏi nhiều, cô ta lui xuống.

Tạ Vân Triết quan sát Thư Tuyết sà vào trong lòng Tiêu Ký Phàm chơi đùa, kinh ngạc hỏi thăm: “Đây không phải là đứa bé xuất hiện ở lễ phát hành quảng cáo sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Ba ba Tiêu mang cháu và mẹ tới” Tiểu Thư Tuyết bép xép nói.

Tiêu Ký Phàm cung chiều mà xoa đầu nhỏ của con bé, dụ dỗ: “Nhanh nói chào chú Tạ đi”

“Chào chú Tạ” Tiểu Thư Tuyết nhu thuận gọi, Tạ Vân Triết cười tủm tỉm xoa mặt cô bé: “Ngoại hình thật đáng yêu” Lập tức chuyển hướng Tiêu Ký Phàm, mỉm cười chuyển sang trêu đùa: “Ký Phàm, nó sẽ không thật là con gái em chứ?” Đương nhiên, nếu như là đúng vậy anh cũng sẽ không quá kinh ngạc, công tử nhà phú quý nhân gia khắp nơi lưu tình cảm là quá bình thường, đặc biệt người như Tiêu Ký Phàm năm ngày thì có ba ngày “Đi công tác”

“Vì sao sẽ không?” Tiêu Ký Phàm cười khẽ hỏi lại.

“Ha ha, lúc đó không phải không dám thừa nhận sao?” Tạ Vân Triết ha ha cười nói: “Nhưng có thể lý giải, nếu như lúc trước em nhận, Ngọc Hân nhất định sẽ không bỏ qua cho em”

Tiêu Ký Phàm chỉ cười không nói, lúc trước không phải anh không dám nhận, mà là anh căn bản là không biết Tiểu Thư Tuyết lại là con gái mình. Đánh chết anh cũng không nghĩ ra, lúc trước bởi vì cực kỳ tức giận người đàn bà kia khiêu khích mà nhất thời phong lưu, lại tạo ra đứa bé đáng thương như vậy.

Nữ hầu mới từ trên lầu xuống chân chờ đi tới trước mặt Tiêu Ký Phàm, sẽ nói đại thiếu gia, cô thực sự rất sợ đó. Nếu như bị đại thiếu gia biết Lâm tiểu thư không sinh bệnh, cô lại gặp họa rồi!

“Đại thiếu phu nhân nhà các cô thực sự là nghìn hô vạn hoán nha!” Tạ Vân Triết hai tay khoát lên lưng ghế sofa, cười hì hì trêu chọc.

Tiểu nữ hầu mặt đỏ bừng, cúi đầu: “Đại thiếu phu nhân thân thể khó chịu, đang ngủ”

“Cô ấy làm sao vậy?” Tiêu Ký Phàm lo lắng, khẩn trương hỏi thăm. Tiểu nữ hầu lắc đầu, biểu thị cô cũng không biết.

Tiêu Ký Phàm lập tức đứng lên, cất bước đi lên trên lầu.

Tạ Vân Triết nhìn dáng vẻ khăn trương của anh, nhin không được cười tươi, vẫn là lần đầu thấy anh bởi vì phụ nữ mà khăn trương thành như vậy.

Nghe được tiếng mở cửa, Lâm Tử Hàn chui vào trong chăn, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Tiêu Ký Phàm thấy cô đang ngủ, động tác nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, xóc một góc chăn lên, bàn tay lớn thăm dò trán cô, cũng không có dấu hiệu nóng sốt.

Anh ngừng đầu nói với nữ hầu chịu nạn ở cửa: “Đi gọi bác sĩ Lưu tới”

Vừa nghe đến muốn gọi bác sĩ, Lâm Tử Hàn lập tức “Tĩnh” lại, lấy tay xoa “Mắt buồn ngủ” nhẹ nhàng gọi: “Ký Phàm...”

“Nói cho anh biết, em khó chịu chỗ nào?” Tiêu Ký Phàm quan sát cô hỏi.

“Em không khó chịu nha” Về mặt Lâm Tử Hàn vô tội quan sát anh, giả vờ kinh ngạc nói: “Em chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon, mệt nhọc” Để không phải gặp bác sĩ, cô chỉ có thể nói như vậy. Chỉ cần gặp bác sĩ, người khỏe mạnh cũng có thể bị kiểm ra một đồng bệnh, thực sự cho cô uống thuốc, nước đường gluco cũng truyền cho cô hai bình.

“Em không có việc gì?” Tiêu Ký Phàm cuối cùng cũng bớt lo, không có việc gì là tốt rồi, vừa rồi thực sự là khăn trương chết anh.

Chương 170: Chịu nhục

Lâm Tử Hàn lắc đầu, nghĩ thầm Tạ Vân Triết chắc là đi rồi, mặc kệ anh ta có đi hay không, cô đều quyết định lại ở trên giường bất động.

“VẬY em ngủ đi” Tiêu Ký Phàm ôn nhu giúp cô đắp chăn lại, cúi người hôn lên trán cô. Chút mánh khoé nhỏ ấy làm sao có thể giấu diếm được anh? Nếu cô sợ hãi gặp Tạ Vân Triết như vậy, anh cũng không gây khó xử cho cô nữa.

Chân trước của anh mới vừa đi, Lâm Tử Hàn liền bò lên từ trên giường, trừng mắt nhìn cánh cửa được anh nhẹ nhàng đóng lại, chờ ra. “Ký Phàm..., xin lỗi!” Cô yên lặng thì thào.

Lừa gạt anh, thật sự là vô cùng bất đắc dĩ, cô cũng không muốn! Tiêu Ký Phàm đối tốt với cô như vậy, cô cũng không thể thẳng thắn thành khẩn đáp lại, loại tư vị này thực sự là không dễ chịu.

—————^·^—————

Khi Tiêu Ký Phàm đi làm, Lâm Tử Hàn không rời khỏi tầng hai, nhưng ngày hôm nay bởi vì Tiểu Thư Tuyết âm ỉ muốn uống sữa, việc này cô lại không muốn để cho nữ hầu đi làm, phải tự mình đi xuống lầu pha.

Lâm Tử Hàn tay nhẹ chân khễ đi xuống dưới lầu, hy vọng có thể tránh thoát khỏi mắt thần của Tiêu phu nhân, đỡ phải chịu một trận vũ nhục và quở trách.

Hết lần này tới lần khác vận khí của cô không được “Tốt”, khi cô đi đến bậc thang cuối cùng, cho rằng đã bình an vô sự. Trên sofa lại thành linh xuất hiện hai bóng người khiến cô càng hoảng sợ, cốc trong tay “Cạch” một tiếng rơi xuống đất, lên tiếng trả lời là một rặng mây đỏ.

Hai người trên ghế sofa như dính hồ cùng một chỗ trong nháy mắt mở ra, có chút luống cuống nhìn cô.

Lâm Tử Hàn gian nan nuốt nước miếng, xấu hổ mở miệng nói: “Chào Tiêu phu nhân... Cháu... Cháu đi pha sữa”

Ánh mắt lão già họ Duẫn rơi vào trên người Lâm Tử Hàn nở rộ vô hạn hào quang, phút chốc cũng không nguyện rời đi. Làm chuyện tốt vừa vặn bị bắt, Tiêu phu nhân then quá hoá giận trừng mắt nhìn cô trách cứ nói: “Pha sữa sao lại không để cho nữ hầu đi? Chân tay vụng về! Nhặt những mảnh thủy tinh trên mặt lên cho tôi, một phút cũng không thể lưu lại!”

Lúc này, bà ta chỉ có thể lấy lửa giận tới che giấu sự xấu hổ của mình, lắc đầu giương miệng mắng to.

Lâm Tử Hàn không dám ngỗ nghịch, ngồi xổm người xuống bắt đầu nhặt mảnh nhỏ thủy tinh trên mặt đất, chỉ hận mình tại sao lại không may như vậy, loại chuyện tốt này đều bị cô đụng phải.

Lão già họ Duẫn đánh giá Lâm Tử Hàn, cười tủm tỉm mà trêu chọc: “Đây là con dâu của bà sao, quả nhiên ngoại hình rất được, thảo nào Ký Phàm lại vứt bỏ Ngọc Hân”

“Tiêu gia vĩnh viễn đều chỉ nhận Ngọc Hân là con dâu” Tiêu phu nhân đề cao âm lượng nói, là nói cho lão già họ Duẫn nghe, cũng là nói cho Lâm Tử Hàn nghe.

“Tiểu mỹ nhân, cô tên là gì?” Lão già họ Duẫn mỉm cười đi tới bên Lâm Tử Hàn, giọng nói thâm tà khiến người ta mất hết hứng thú, Lâm Tử Hàn bỗng dưng đứng lên, chạy trốn lên tầng hai.

Trời ạ, sao lại có lão già khiến người ta buồn nôn như thế? Sao lại giống như chưa từng thấy qua phụ nữ như thế? Loại đàn ông có tiền như này còn thiếu phụ nữ sao? Không hiểu!

Dù sao khi Tiêu Ký Phàm không ở nhà, cô có bị đánh chết cũng không xuống lầu là được, miễn cho gặp gỡ chuyện kỳ quái này.

Lâm Tử Hàn nằm ở trên giường, trong lúc miên man suy nghĩ bất tri bất giác mà ngủ, không biết ngủ bao lâu. Trong lúc ngủ mơ, cảm giác có một bàn tay lớn phủ lên ngực qua lớp áo của cô, nhẹ nhẹ luồn vào.

“Ký Phàm...” Cô khẽ làm bầm một tiếng, xoay người nỗ lực thoát khỏi này sự khiêu khích nồng nhiệt này.

“Nha đầu ti tiện! Ngủ còn gọi tên của đàn ông!” Lão già gọi Duẫn khẽ nguyên rửa một tiếng, ra sức kéo vạt áo cô, da thịt tuyết trắng lập tức hiện ra ở trước mặt của lão ta.

Lão ta kinh hãi, một cỗ cảm giác lửa nóng như tràn đầy toàn thân lão ta, kích thích mỗi một dây thần kinh của lão ta, cúi người khản cập mà hôn lên.

Bị động tác thô bạo của lão ta làm cho tỉnh lại, Lâm Tử Hàn đầu tiên là tiếp xúc đến chính là vẻ mặt dữ tợn mà điên cuồng của lão ta, đó không phải Tiêu Ký Phàm!? Một tiếng thét chói tai từ miệng cô tràn ra, bắt đầu liều mạng giãy dụa!

Lâm Tử Hàn huy động chân tay giãy dụa, hỗn hển rống giận: “Lão già kia! Cút ra ngoài cho tôi! Cút ngay!”

“Tiểu tiện nhân, đoạt chồng của người khác” Lão già họ Duẫn tàn bạo mở miệng, nắm hai tay đang vung vẩy của cô, thân thể béo phì thuận thể đề lên. Cười dâm đang nói: “Bé con ngoan, không nên lộn xộn, anh muốn cho em nếm chút thứ mới mẻ”

“Biến thái! Cái đồ biến thái chết tiệt kia! Ô ô...!” Lâm Tử Hàn sợ hãi, đau khổ chính là đối thủ của cô là gã đàn ông có thân to thể béo. Nước mắt từ trên khóe mắt chảy xuống, tuyệt vọng hô to: “Người đâu, cứu mạng! Người đâu, cứu mạng! Ký Phàm...!”

“Không được hô, ở đây không ai cứu được em!” Lão già họ Duẫn cười nhạt, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ nói: “Ng ngoan ngoan, nếu không sau đó em sẽ bị thương, anh sẽ đau lòng đó”

Lão già họ Duẫn đưa ra một tay tiếp tục cởi áo cô, sự không nghe lời, giãy dụa của cô, chỉ thêm khơi mào cho dục vọng càng thêm hứng thú chinh phục của lão ta.

“Ký Phàm ...!” Lâm Tử Hàn trước khi lâm vào tuyệt vọng chỉ có thể làm cũng chỉ có một bên rơi lệ, một bên hô hoán tên Tiêu Ký Phàm.

“Em thử kêu một tiếng tên Tiêu Ký Phàm thử xem?” Lão già họ Duẫn lạnh giọng uy hiếp nói: “Tiêu Ký Phàm không phải của em, nó là của Ngọc Hân, là...!”

“Rầm” một tiếng, lời nói trong miệng lão già họ Duẫn biến thành một tiếng kinh hô thống khổ, thân thể mập mạp cứ thế mà ngã xuống mặt đất.

Chương 171: Chịu nhục 2

“Khốn nạn!” Tiêu Ký Phàm gầm lên giận dữ, toàn thân hướng về dưới ngăn kéo đầu giường, khẩu súng lục trong nháy mắt ở trên tay anh, hòng súng chĩa vào lão già họ Duẫn chưa kịp phản ứng kia!

“Ký Phàm!” Vào giây phút hòng súng chĩa ngay đầu lão ta, Lâm Tử Hàn từ đau khổ tỉnh táo lại đi tới bên người anh. Tiếng súng vừa vang lên, bắn trúng vào chiếc cốc thủy tinh trên mặt bàn, chiếc cốc theo tiếng đó mà nứt ra!

Tiêu Ký Phàm tựa như sư tử bị chọc tức, hai tròng mắt đỏ như tơ máu, anh muốn giết tên súc sinh dám cả gan ức hiếp làm nhục người phụ nữ của mình!

“Ký Phàm! Đừng! Đừng nổ súng!” Lâm Tử Hàn gắt gao ôm anh, rơi lệ hô to, giết người chính là phạm pháp! Tuy rằng cô rất hận, rất muốn lão già kia chết!

Lão già họ Duẫn sợ hãi, mặt trắng xanh phục trên mặt đất, chân tay không nghe theo sai khiến mà run run, khóc nức nở cầu xin: “Ký Phàm! Van xin cháu tha cho bác đi! Bác là nhất thời xung động, hồ đồ!”

Tiêu Ký Phàm bị Lâm Tử Hàn gắt gao ôm lấy tay phải, dùng tay kia quơ lấy bình hoa trên mặt bàn, không lưu tình chút nào mà ném lên đầu lão ta.

Máu loãng từ trên đầu lão già họ Duẫn kia chảy xuống, Lâm Tử Hàn luống cuống, hướng lão già đó hô: “Lão già kia! Mau rút! Rút đi đi!” Lão ta không đi, thực sự sẽ có tai nạn chết người, Tiêu Ký Phàm xuất thân sát thủ, hạ thủ thì tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Lão già kia nghe Lâm Tử Hàn hét như thế, cũng cố không được nhiều như vậy, lão đảo bỏ chạy qua cửa.

“Súc sinh! Cút trở về cho tôi!” Tiêu Ký Phàm quát về phía bóng dáng vất giơ lên cổ chạy kia, nếu như không phải Lâm Tử Hàn gắt gao ôm anh, làm anh sợ sùng sẽ làm Lâm Tử Hàn bị thương, làm sao dễ dàng để cho lão đầu đáng chết kia chạy thoát như vậy!

Lâm Tử Hàn lúc này mới buông hai tay ôm anh ra, thân thể mềm nhũn ngã cuống mặt đất, nước mắt chảy xuống gò má, rơi xuống mặt đất.

“Tử Hàn...” Tiêu Ký Phàm đang chuẩn bị đuổi theo thì lo lắng, quay người ôm thân thể mềm nhũn đang trượt xuống của cô. Mặt cô đại ra, tràn đầy vẻ kinh sợ.

Tiêu Ký Phàm đau lòng kéo áo bị xé nát của cô, anh không nên mang cô trở lại cái nhà này, lại càng không nên để cô một mình ở nhà. Nếu như anh hôm nay không phải vì lo lắng cho cô mà tan ca sớm, rất khó tưởng tượng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Duẩn lão đầu! Lại dám chạy đến Tiêu gia làm ra loại chuyện này, khoản nợ này! Anh nhất định sẽ tính gấp bội trên người lão!

“Tử Hàn, xin lỗi, xin lỗi...” Anh nâng mặt cô, lấy tay xoa đi nước mắt trên mặt cô, biểu tình đại ra của cô, khiến anh rất sợ hãi!

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn nhào vào trong lòng anh, thất thanh khóc rống lên, đem toàn bộ tủi thân và khuất nhục, cùng nhau rơi tại trên người anh, làm ướt quần áo anh.

Anh gắt gao ôm cô, vuốt vuốt sợi tóc cô, là anh làm cho cô chịu sự tủi thân, anh thật đáng chết! Ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không bảo vệ được.

Tiêu Ký Phàm run rẩy hôn tóc cô, môi muốn hôn lên mặt Lâm Tử Hàn thì bị cô lấy tay chỉ đỡ. Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn anh, nức nở nói: “Bản...”

Tiêu Ký Phàm cứng người lại, ôm ngang người cô đi đến phòng tắm, ôn nhu cởi quần áo trên người cô, ôm vào nước ấm.

Lâm Tử Hàn dùng khăn mặt hung hăng chà chà mỗi một tác da thịt trên người, nỗ lực chà sự sỉ nhục trên người đi, cho đến khi nước ấm bắt đầu nguội, mới để cho Tiêu Ký Phàm ôm mình từ trong nước đi ra ngoài.

Tiêu phu nhân thật không ngờ Tiêu Ký Phàm lại tan ca sớm, bởi vì chợt dạ, lần đầu ở trước mặt Lâm Tử Hàn đỡ xuống vẻ lạnh lùng trên mặt. Bảo chị Lưu sắc thuốc an thần mang vào phòng ngủ Tiêu Ký Phàm, giả tâm giả ý nói với Lâm Tử Hàn: “Tử Hàn, uống chút thuốc đi”

Biểu tình dối trá lại lộ vẻ đùa cợt nhìn có chút hả hê, nghĩ thầm lão đầu đáng chết kia không giết chết cô ta, đây là điều đáng tiếc.

Lão già họ Duẫn lại làm ra loại chuyện này bà ta cũng thật bất ngờ, bà ta chẳng qua là vào nhà nghe một cuộc điện thoại mà thôi, lão già kia lại thừa cơ chạy lên tầng hai.

Dựa ở trên giường, Lâm Tử Hàn thật vất vả tỉnh táo lại, vừa thấy được Tiêu phu nhân liền kích động quát: “Cút ngay! Cút!” Nhất định là bà ta bảo lão già họ Duẫn kia làm như vậy! Nhất định là bà ta!

“Tử Hàn” Tiêu Ký Phàm vội ôm lấy thân thể đang kích động không ngớt của cô, sợ cô một khi kích động sẽ ngã sấp xuống đất.

Tiêu phu nhân lui về phía sau một bước, giả vờ áy náy mà mở miệng nói: “Tử Hàn, xin lỗi, hôm nay chúng ta vốn là đang đánh bài, không nghĩ tới ông ta lại...”

“Mẹ!” Tiêu Ký Phàm lạnh giọng cắt ngang bà ta, nâng mặt lên quan sát bà ta nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, không cho phép lão già họ Duẫn kia bước vào Tiêu gia một bước!” Anh không giết lão ta, đã sự ban ân lớn nhất với lão!

“Đã biết” Tiêu phu nhân đáp lại, liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Ký Phàm ôm Lâm Tử Hàn, vỗ nhẹ vai cô trấn an nói: “Tử Hàn, em không thích nơi này đúng không? Chúng ta quay về biệt thự cạnh biển đi, có được không?”

Trở về? Thực sự có thể trở về? Lâm Tử Hàn nâng hai mắt đầm lệ quan sát anh, cô rất muốn rời khỏi đây, rời khỏi mỗi người ở đây. Nhưng mà, nơi này là nhà của anh!

“Không được, không được...” Lâm Tử Hàn ra sức lắc đầu, cô không thể ích kỷ như vậy! Bởi vì cô không thích, cho nên ngay cả anh cũng phải đi khỏi nhà!

“Vì sao?” Tiêu Ký Phàm không giải thích được, đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn u buồn của cô, cô rõ ràng là không thích ở đây, không phải sao?

“Em...” Lâm Tử Hàn chớp đi nước mắt trên viền mắt, miễn cưỡng vui cười nói: “Anh vừa rồi không phải đã nói không cho Lão già họ Duẫn kia tới sao? Lão già kia sẽ không tới, em không sợ!”

Chương 172: Sợ hãi

Tiêu Ký Phàm hôn hôn trán cô, hứa hẹn nói: “Anh sẽ không để em một mình ở nhà, nếu như anh phải đến công ty, để A Nghị ở tại đây với em”

“Không cần” Lâm Tử Hàn lắc đầu từ chối: “A Nghị bận rộn như vậy cũng đừng phiền phức anh ấy, em một mình không có việc gì” Cô tình nguyện để A Nghị đốc toàn bộ thể xác và tinh thần đi tìm Ngôi sao thiên thần, để cho Tiêu Ký Phàm sớm thoát khỏi thân phận Lãnh Phong, như vậy, anh mới không tùy thời đều gặp chuyện nguy hiểm tính mạng.

Tiêu Ký Phàm đỡ cô nằm xuống giường, ôn nhu nói: “Việc này anh sẽ an bài, ngoan, đi ngủ sớm một chút” Anh nằm xuống bên cạnh, kéo cô ôm vào trong lòng.

“Ký Phàm, có đúng là tìm được Ngôi sao thiên thần, chúng ta có thể sinh sống như người bình thường hay không?” Cô dựa vào ngực anh, yếu ớt hỏi thăm, không cần trốn Đỗ Vân Phi, cũng không cần sợ Lâm Trúc gây bất lợi cho Tiêu Ký Phàm.

“Anh sẽ mau chóng để cho cuộc sống yên bình” Hai tay anh ôm cô thật chặt nói, đúng vậy! Tìm ra Ngôi sao thiên thần, để Lãnh Phong triệt để biến mất trên thế giới này!

“Vậy là tốt rồi” Lâm Tử Hàn an tâm, ôm cánh tay anh nhắm mắt lại, an ổn ngủ.

=====.....=====

Buổi chiều ngày thứ hai, Tiêu Ký Phàm ở thư phòng làm việc, Lâm Tử Hàn lấy một tiểu thuyết nổi tiếng ngồi trên ghế sofa đọc.

Xem không được bao lâu, bất tri bất giác liền tựa ở trên ghế sofa ngủ.

Tiêu Ký Phàm đứng dậy lại gần, lấy sách trên tay cô xuống, kéo chăn đắp lên người cô. Tuy rằng động tác của anh rất ôn nhu, nhưng là bởi vì mới vừa trải qua sự kinh hách, giấc ngủ không phải tốt, bị anh chạm vào như thế lập tức giật mình tỉnh lại.

“Ký Phàm!” Lâm Tử Hàn bỗng dựng ngồi thẳng người, sau khi thấy rõ là Tiêu Ký Phàm, mới buông lỏng tâm đề phòng.

“Xấu hổ, đánh thức em rồi” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm cô có chút áy náy nói: “Lên giường đi ngủ đi”

Lâm Tử Hàn lắc đầu: “Em không ngủ, Ký Phàm, anh tiếp tục làm việc đi, em đi xem Thư Tuyết đã tỉnh chưa” Dù sao cũng quá rồi anh làm việc không tốt, nhìn thời gian, cũng là lúc Tiểu Thư Tuyết nên tỉnh ngủ.

Lâm Tử Hàn xuyên qua mấy cái hành lang gấp khúc, đi tới phòng ngủ của Tiểu Thư Tuyết, hai nữ hầu canh giữ ở cửa cung kính lên tiếng: “Lâm tiểu thư” Trên nét mặt có chút không được tự nhiên.

Lâm Tử Hàn đã nhìn ra, bình tĩnh mà hỏi thăm: “Con bé tỉnh chưa?”

Nữ hầu cúi đầu, nói: “Cô Duẫn nói cô ấy sẽ chăm sóc tiểu thư, bảo chúng tôi canh ở cửa là được”

Duẫn Ngọc Hân?! Đầu Lâm Tử Hàn “Ong” một tiếng, phút chốc đẩy cửa gỗ khắc hoa vọt đi vào. Trên giường nhỏ ở giữa phòng ngủ, Tiểu Thư Tuyết thoát nhìn ngủ rất sâu. Duẫn Ngọc Hân ngồi ở trước giường con bé nghe được động tĩnh, ngẩng đầu yếu ớt liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, ánh mắt một lần nữa rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mười năm như một ngày của Tiểu Thư Tuyết, si ngốc quan sát.

“Giám đốc Duẫn” Lâm Tử Hàn chậm rãi lên tiếng, chạy vội tới bên giường, khẩn trương nhìn Tiểu Thư Tuyết có dị dạng gì không.

May quá! Con bé thoát nhìn rất bình thường, chân vẫn còn bộ dạng khi cô tới đắp lên, vẻ mặt đáng yêu khi ngủ thậm chí hàm chứa nụ cười hạnh phúc. Con cô, vĩnh viễn đều là hạnh phúc!

“Phu nhân nói nó gọi là Tiêu Thư Tuyết, là ba chữ kia sao?” Duẫn Ngọc Hân ôm con gấu trong lòng đến trước mặt Lâm Tử Hàn. Dáng người con gấu bông cùng với vóc người Tiểu Thư Tuyết không sai biệt lắm có viết ba chữ màu hồng “Tiêu Thư Tuyết” thật to, là cô ta dùng son môi viết lên. Ôm một con gấu trên bụng cầm một con dao gọt hoa quả, Duẫn Ngọc Hân một tay đang nắm chuôi dao, một chút một chút mà đâm lên trên ba chữ đỏ “Tiêu Thư Tuyết”.

“Dừng!” Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, lui về phía sau một bước, phảng phất như chỉ cần một chút nữa thôi thì con dao nhọn kia đâm ở trên người Tiểu Thư Tuyết! Bộ dạng của Duẫn Ngọc Hân rất dọa người, con dao nhọn kia thậm chí nhiễm một màu đỏ thẫm của son môi, nhìn thấy mà giật mình!

“Tiểu tạp chủng! Nó là một tiểu tạp chủng! Nó không phải con gái của Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân tàn bạo gào thét, cô ta rất hận! Rất hận nó vì sao lại là con gái của Tiêu Ký Phàm!

“Mẹ, dì Duẫn...” Tiểu Thư Tuyết bị làm tỉnh lại xoa xoa hai mắt lim dim buồn ngủ, ngọt ngào mà gọi, ôm lấy con gấu nhỏ bên gối cười tủm tỉm nói: “Mẹ, gấu nhỏ dì Duẫn tặng con!”

Lâm Tử Hàn tiến lên, ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết chuyển sang phòng vệ, nước mắt do trên mặt cô chảy xuống. Duẫn Ngọc Hân thật là khủng khiếp! Cô ta muốn giết chết Tiểu Thư Tuyết! Cô ta sẽ giết Tiểu Thư Tuyết!

Tiêu Ký Phàm giao phó phần việc với thư ký xong, vừa vặn chạm phải Lâm Tử Hàn đang điên điên khùng khùng, vội giang tay đỡ hai mẹ con, vội vàng mà hỏi thăm: “Tử Hàn, em làm sao vậy?”

“Ký Phàm... ! Em không cần ở chỗ này! Em phải rời đi! Van xin anh... Mang em rời khỏi đây!” Lâm Tử Hàn nói năng lộn xộn mà khóc hô, cầu xin. Cô không sợ người khác làm gì với mình, nhưng mà cô không thể để Duẫn Ngọc Hân thương tổn con mình.

“Xảy ra chuyện gì sao? Em rốt cuộc làm sao vậy?” Tiêu Ký Phàm nóng nảy, ôm Tiểu Thư Tuyết từ trong lòng cô thả xuống đất, hai tay cầm lấy vai loạng choạng của cô.

Lâm Tử Hàn đẩy anh ra, lần thứ hai gắt gao ôm Tiểu Thư Tuyết vào trong lòng, khóc ròng nói: “Duẫn Ngọc Hân sẽ giết chết Tiểu Thư Tuyết, em muốn mang nó rời khỏi đây!”

“Duẫn Ngọc Hân làm sao vậy? Cô ta làm cái gì?” Hai mắt Tiêu Ký Phàm nghiêm lại, lạnh lùng nói, nếu như cô ta dám làm gì với hai mẹ con cô, anh tuyệt đối không tha cho cô ta!!!

Chương 173: Sợ hãi 2

“Dì Duẫn tặng con gấu nhỏ” Tiểu Thư Tuyết dương tay chỉ vào gấu nhỏ thoải mái nói, lập tức vỗ tay Lâm Tử Hàn, nghi hoặc hỏi thăm: “Mẹ, mẹ vì sao phải khóc nha? Dì Duẫn cũng không phải là người xấu”

“Cô ta là người xấu! Cô ta chính là người xấu!” Lâm Tử Hàn quát, hình ảnh dao nhỏ đỏ như máu, đâm thật sâu vào con gấu nhỏ khắc sâu vào tâm trí cô, chuyên đi không được!

Tiêu Ký Phàm không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu cô không thích sống ở chỗ này, anh sẽ mang cô rời đi, vỗ vai cô an ủi: “Tử Hàn, em bình tĩnh một chút, chúng ta rời khỏi đây, lập tức rời khỏi đây” Cô làm sao vậy? Chẳng lẽ là bị Lão đầu họ Duẫn kia hù dọa ra chứng sợ hãi, ngay cả thấy Duẫn Ngọc Hân cũng sợ hãi?

Nghe được anh hứa hẹn, Lâm Tử Hàn lúc này mới tỉnh táo lại, nhào vào trong lòng anh, chảy nước mắt nói: “Ký Phàm, chúng ta cũng không thể sống cuộc sống người bình thường sao? Không làm Tiêu Ký Phàm, không làm Lãnh Phong!” Không có Tiêu phu nhân, không có Duẫn Ngọc Hân, không có hắc đạo, chỉ có một nhà ba người. Tựa như lúc trước ở thôn Ninh Thủy, tuy rằng khốn cùng, nhưng chính là cuộc sống vui vẻ nhất”

“Mặc kệ em muốn cuộc sống gì, anh đều có thể cho em” Tiêu Ký Phàm ôm cô, nói nhỏ bên tai cô. Chỉ cần cô cảm thấy hài lòng, muốn anh làm cái gì cũng có thể!

“Thật vậy chẳng?” Lâm Tử Hàn rời khỏi lòng anh, hai mắt đắm lệ quan sát anh, anh thực sự có thể buông tha cho tất cả, cùng sống cuộc sống của người bình thường?

Để không cho Tiểu Thư Tuyết bị thương tổn, không cho Tiêu Ký Phàm trở lại thân phận Lãnh Phong, cô hẳn là nghe theo A Nghi, đem anh

rời khỏi nơi thị phi này.

Trước không muốn làm như vậy, là bởi vì suy nghĩ đến anh là người thừa kế duy nhất của Tiêu gia, công ty không thể tách khỏi anh, còn có sự bức thiết phải tìm kiếm Ngôi sao thiên thần của anh, nhưng hiện tại cô không thể không làm như vậy, trước khi A Nghị không tìm được Ngôi sao thiên thần, cô không thể để cho anh là Lãnh Phong hoặc là Tiêu Ký Phàm!

“Thực sự” Tiêu Ký Phàm thật thà nói.

“Nhưng mà công ty làm sao bây giờ?” Đây là một vấn đề lớn.

“A Nghị sẽ xử lý” Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần giao cho A Nghị, sẽ không có chuyện làm không xong.

“Thực sự có thể chứ?” Nếu như là dễ dàng như vậy, sao không sớm nghe lời A Nghị, bắt cóc anh đi?

Để cho cô giải sầu, Tiêu Ký Phàm tự tin gật đầu, đương nhiên, anh là thủ lĩnh tập đoàn, chuyện kí tên đóng dấu có người đại diện. Nếu Lâm Tử Hàn thích qua cuộc sống bình dân, anh sẽ sống cùng cô.

Duẩn Ngọc Hân trốn ở góc phòng nghe trộm nghe được Tiêu Ký Phàm phải đi, luống cuống, do dự hai giây đi tới. Nức nở nói: “Tử Hàn, cô hiểu lầm tôi, tôi không có ý muốn đả thương Tiểu Thư Tuyết, xin hai người đừng đi”

Thật vất vả mới trông mong được Tiêu Ký Phàm trở về, cô cư nhiên lại muốn mang anh đi? Cô sao có thể làm như vậy? Dù cho không được Tiêu Ký Phàm yêu, chỉ cần mỗi ngày có thể liếc anh một cái, cô ta cũng đã cảm thấy vừa lòng.

Lâm Tử Hàn xoay người lại nhìn chằm chằm cô ta, cô ta vừa nãy rõ ràng đã nghĩ muốn Tiểu Thư Tuyết chết, cô ta hận Tiểu Thư Tuyết như vậy, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho nó chứ?

“Ký Phàm...” Duẫn Ngọc Hân tủi thân gọi, trước đây mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần cô ta dùng loại giọng này gọi anh, anh đều sẽ ôn nhu đáp ứng tất cả thỉnh cầu vô lễ của mình.

Nhưng hiện tại không giống trước kia, sự nuông chiều, ôn nhu của anh đều chỉ cho Lâm Tử Hàn, vĩnh viễn cũng không có phần của cô ta! Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô ta, thản nhiên mở miệng nói: “Ngọc Hân, Tử Hàn không có thói quen sống ở đây, cho nên anh muốn mang cô ấy và Thư Tuyết rời đi, chính em bảo trọng”

Cha cô ta làm ra loại chuyện kia với Lâm Tử Hàn, khiến cho anh càng thêm phản cảm tới cực điểm với Duẫn gia, nhưng Duẫn Ngọc Hân là vô tội. Cho nên, thấy mình đã từng nợ cô ta, anh vẫn còn rất lịch sự với cô ta.

Duẫn Ngọc Hân đau lòng lui về phía sau một bước, chống lên tường, chuyển hướng sang cầu xin Lâm Tử Hàn: “Tử Hàn, cô không nên mang Ký Phàm đi, tôi cam đoan, tôi sau này không xuất hiện ở Tiêu gia, có thể chứ?”

Lâm Tử Hàn bị bộ dạng của cô ta dọa, đáy lòng lại có chút dao động, không được! Cô không thể bị nước mắt của cô ta lừa gạt, cô ta trước đây đã làm nhiều chuyện hãm hại mình như vậy, làm sao có thể thay đổi tốt hơn? Cô kiên quyết mà lắc đầu, cúi đầu không hề liếc mắt nhìn biểu tình thụ thương của cô ta.

~~~~~

Trong phòng ngủ, Lâm Tử Hàn đang thu dọn đồ đạc, khi chuẩn bị khóa va li thì cái va li “Rầm” một tiếng bị người ta đẩy xuống đất, đồ mới vừa thu thập xong cũng rơi xuống.

Lâm Tử Hàn nâng mắt lên, nhìn liếc mắt Tiêu phu nhân nổi giận đùng đùng, cúi người một lần nữa thu thập hành lý.

“Cô dám đem Ký Phàm và Thư Tuyết mang đi thử xem?!” Tiêu phu nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

Lâm Tử Hàn không đáp lại, tiếp tục thu thập. Cô không rõ, Tiêu phu nhân rõ ràng thích Tiểu Thư Tuyết như vậy, sao lại thả mặc cho Duẫn Ngọc Hân suốt ngày chạy qua Tiêu gia, lẽ nào bà ta không biết phụ nữ mất đi lý trí thì là rất đáng sợ sao?

“Tôi không cho phép cô dẫn bọn họ đi!” Tiêu phu nhân gào thét tê tâm liệt phế, bà ta thật vất vả mới khuyên được Tiêu Ký Phàm về nhà, sao có thể để anh rời đi lần nữa!

“Cháu nhất định phải dẫn anh ấy đi!” Lâm Tử Hàn liếc nhìn bà ta lạnh lùng nói, trước kia cô kính trọng bà ta là trưởng bối, là bởi vì bà ta là mẹ của Tiêu Ký Phàm. Nhưng mà từ sau khi bà ta bảo lão già họ Duẫn kia làm ra loại chuyện đó, cũng không muốn cung kính với bà ta nữa.

Tiêu phu nhân bị cô chọc, nhất thời tức giận đến cả người phát run lên, vô cùng tức giận, trừng mắt nói với cô: “Cô rốt cuộc muốn thế nào? Nói mau!”

“Cháu sẽ để Ký Phàm sống tốt, Thư Tuyết sống tốt!” Cô muốn chính là đơn giản như vậy, cái khác, cô cái gì cũng không cần!

Chương 174: Rời đi

“Bọn họ hiện tại có cái gì không tốt? Vì sao cô nhất định phải dẫn nó đi?!” Bà ta có thể cho phép Lâm Tử Hàn ở lại, dù sao bà ta cũng có nhiều thời gian giết chết cô, nhưng bọn họ lại đi như thế, bà ta không chỉ có đã không có cơ hội tàn nhẫn chinh cô, còn có thể mất đi con trai duy nhất của bà, bà ta thực sự rất không cam lòng!

“Bác không được...!” Lâm Tử Hàn kích động mà hô: “Bọn họ một điểm cũng không tốt! Chỉ cần đứng ở Tiêu gia bọn họ sẽ không có khả năng tốt đẹp!” Đỗ Vân Phi sớm muộn sẽ phát hiện cô ở Tiêu gia, sau khi phát hiện nhất định sẽ hoài nghi thân phận của Tiêu Ký Phàm. Mà Duẫn Ngọc Hân hận cô và Tiểu Thư Tuyết như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cho Tiểu Thư Tuyết.

“Cô là hồ ly tinh!” Tiêu phu nhân dương tay, hung hăng tát cô một cái. Thân thể Lâm Tử Hàn bất ổn, ngã bên mép giường. Bụng mặt bị bà tát đến đau đớn, ô ô khóc lên.

Cô khóc, không phải là bởi vì bị Tiêu phu nhân đánh đau, mà là đau lòng cho Tiêu Ký Phàm trên lưng đeo thêm áp lực trầm trọng như thế sống qua ngày. Một bên là thân phận địa vị, một bên là người phụ nữ yêu thương, loại lựa chọn này thật là quá tàn nhẫn.

“Tử Hàn” Mới vừa đi vào tới, Tiêu Ký Phàm bước nhanh tiến lên trước, nâng thân thể ngã ngổ dưới đất của Lâm Tử Hàn dậy, xoay người lạnh lùng nói với Tiêu phu nhân: “Mẹ, là chính con không muốn sống ở chỗ này nữa, mẹ đánh cô ấy cũng không ích gì”

“Ký Phàm, lẽ nào con thực sự không cần mẹ sao? Mẹ là mẹ đẻ của con mà ——” Tiêu phu nhân rung rung lên án nói: “Người phụ nữ này có cái gì tốt? Vì sao cô ta nói gì con cũng nghe”

“Cô ấy là vợ con” Giọng nói của Tiêu Ký Phàm vẫn không mang theo bất luận cảm tình gì như cũ, nắm tay Lâm Tử Hàn đi ra cửa, tay kia ôm lấy Tiểu Thư Tuyết đứng ở cạnh cửa.

Tiểu Thư Tuyết ghé vào trong lòng Tiêu Ký Phàm, ánh mắt lướt qua vai anh nhìn về phía Tiêu phu nhân, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Bà nội, Thư Tuyết không nhớ xa bà”

Tiêu phu nhân chảy nước mắt vọt lên, vội cầu xin: “Ký Phàm, con nghe được không? Thư Tuyết nó không muốn đi, con để nó ở lại có được không? Chỉ ít để mẹ có một người bạn nhé!”

Tiêu Ký Phàm không để ý đến bà, cũng không quay đầu lại mà đi đến cửa chính, sao bà ta lại không có bạn? Cha con nhà họ Duẫn và bà vẫn đều là so với người thân còn thân hơn, không phải sao.

~~~~~

Đánh giá căn nhà nhỏ đơn độc trước mắt giữa vùng nông thôn này, Lâm Tử Hàn bắt chấp chủ cho thuê nhà đang thiên giao vạn đãi hưng phấn ném hành lý trong tay chạy vào trong nhà.

Đây là nhà của cô từ nay về sau, chỉ có một nhà ba người bọn họ ——!

Cô thực sự là thích nó, không may dưới chân vấp phải bậc cửa cao cao kia, vui mừng nhiều quá nhưng vẫn không quên tiếp xúc thân mật với mặt sàn xi măng nhà mới!

“Oa —— Ôi cha ——!” Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, chật vật bò lên từ trên mặt đất, một bên phun bụi ở trong miệng ra, một bên tàn bạo nói với Tiểu Thư Tuyết cười đến ngã trái ngã phải: “Con còn cười nữa, mẹ nhỏ

răng sún của con!” Trong lòng lại đang thoá mạ, không có việc gì làm bậc cửa cao như thế làm cái gì, thực sự là hại chết người ta mà!

Tiểu Thư Tuyết vội ngừng cười to, tay nhỏ bé che miệng lại, ý cười dưới đáy mắt vẫn rõ ràng như cũ.

Bà thím cho thuê nhà cũng há miệng không có hàm răng chỉ còn lợi ra, ha ha cười nói: “Cô gái à, cháu cần thận một chút, phá bậc cửa đá bác không có tiền sửa đâu!”

“Bà...” Lâm Tử Hàn chán nản trừng mắt nhìn bà, có lắm hay không, cô cũng đã ngã thành như vậy, cư nhiên còn nói ra lời nói vô lương như thế? Nhưng mà nhìn nét mặt già nua của lão bà bà gầy chỉ còn da bọc xương kia, lời nói thoá mạ liền nhin xuống, ha ha cười nói: “Bà bà, bà yên tâm, cháu sẽ thề sống chết bảo hộ tốt bậc cửa nhà bà”

“Thật là một đứa trẻ ngoan” Bà thím cho thuê nhà cười đến vui sướng hơn, xoay người lại nghiêm mặt với vẻ mặt trêu đùa của Tiêu Ký Phàm nói: “Tiên sinh, vợ cháu thật là một đứa trẻ ngoan”

“Có nghe hay không? Em là đứa trẻ ngoan” Lâm Tử Hàn nhìn chăm chăm Tiêu Ký Phàm hì hì cười nói.

Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng không nói, dắt Tiểu Thư Tuyết đi vào gian nhà mặc dù cũ, nhưng được cho là sạch sẽ, đặt hành lý ở cạnh cửa.

Từ nhỏ anh sinh hoạt ở gia đình phú quý, vừa tiếp xúc đến loại chỗ ở bình dân này, tự nhiên có chút không quen. Nhưng, thấy dáng tươi cười vui sướng trên mặt Lâm Tử Hàn đang ra sức quét tước thu thập gian phòng, trong lòng lại không cảm thấy có cái gì.

Ở nơi một thị trấn nhỏ gần biên giới, hy vọng cô có thể vẫn đều được vui vẻ như vậy!

Vào đêm, cuối cùng Lâm Tử Hàn cũng thu thập xong gian nhà, nhìn liếc mắt xung quanh gian nhà được mình bố trí rất ấm áp, hưng phấn ngã trên giường, giống người điên khua khua khoắc khoắc.

Không bao lâu, chỉ nghe “Két” một tiếng, giường lớn trong nháy đã lồm xướng mảng lớn, Lâm Tử Hàn hoàn toàn không ngờ rằng giường lớn lại đột nhiên sụp xuống, thân thể nghiêng xuống, lại là một cú ngã xuống đất. =]]

“A —” Cô thống khổ rên rỉ một tiếng, xoa mông bị ngã đến đau đớn, trời ạ! Đây là cái giường gì chứ, không phải là lưu lại từ thời Khang Hi chứ?!

Ngảng đầu, lại thấy thân ảnh hai người một lớn một nhỏ bị cô đuổi ra ngoài chơi. Vẻ mặt chứa đầy ý cười nhìn cô, tiểu nhân khá lắm, còn biết bung cái miệng nhỏ nhắn lên lên cười.

Tiêu Ký Phàm tiến lên một tay ôm cô từ trên mặt đất lên, cười nói: “Được rồi, ngã xuống nữa sẽ thành ngu ngốc, anh cũng không muốn chiều cổ một người ngu ngốc cả đời”

“Các người đều không có lòng đồng tình” Lâm Tử Hàn bất mãn bĩu môi la hét.

“Rất đồng tình với em, thực sự” Tiêu Ký Phàm cười tủm tỉm nói: “Anh vẫn đều rất đồng tình với vấn đề chỉ số thông minh của em”

“Chỉ biết giễu cợt người ta” Lâm Tử Hàn rời khỏi ngực anh, lúc này mới không có rồi việc tranh cãi với anh, đánh giá ván giường bị cô giẫm lên, nói: “Lẽ nào đêm nay chúng ta phải ngủ trên sàn nhà sao?”

Chương 175: Rời đi 2

“Đừng quản chuyện ngủ, ăn trước một chút đã” Tiêu Ký Phàm kéo cô ngồi xuống trước bàn, đặt hộp thức ăn lên trước mặt cô, cung chiều nói: “Sắp sáng rồi, nên ăn một chút gì đi”

“Nhưng giường của em...” Cô vẫn còn tâm tâm niệm niệm vấn đề lớn, chính là chiếc giường gỗ được lưu lại từ thời Khang Hi kia, ngủ chính là một vấn đề lớn nha.

Tiêu Ký Phàm một tay ấn cô ngồi lên trên ghế, trấn an nói: “Chuyện chiếc giường anh sẽ xử lý, em ăn cơm trước đi” Để cho cô có thể an tâm ăn cơm, anh đứng dậy tìm đồ để sửa giường.

Lâm Tử Hàn lúc này mới an quyết tâm dùng cơm, nhìn Tiêu Ký Phàm nửa quỳ trên mặt đất bận đến đầu đầy mồ hôi, ý cười lan ra mắt cô, có chút buồn cười. Lãnh đạo một tập đoàn lại bị cô nháo đến nơi này làm cu li, bị người ta biết nhất định phải cười đến rụng răng.

Cô lấy một tờ giấy ăn, nhét vào trong tay Tiểu Thư Tuyết nói : “Lau mồ hôi cho ba ba đi”

Tiểu Thư Tuyết gạt đầu, đuôi tay nhỏ bé thay Tiêu Ký Phàm lau mồ hôi trên mặt, còn không quên nói nịnh nọt: “Ba ba Tiêu, ba thật là lợi hại nha”

“Câm miệng!” Lâm Tử Hàn quát khế, khi chạm phải ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Ký Phàm thì cười hắc hắc nói: “Anh đừng bị những lời nói bậy mê hoặc người khác của nó mị hoặc nha, lúc nó khen anh thì nhất định là đang cân nhắc nên đòi hỏi anh thế nào”

“Mẹ là người xấu!” Mưu kế nhỏ bị vạch trần, Tiểu Thư Tuyết bất mãn lắm lắm.

“Con mới là người xấu nha!” Lâm Tử Hàn tức giận nói: “Nói điều nói bất chính, cả ngày còn cố lừa gạt để cho mình được đi chơi, chúng ta hiện tại là người nghèo, sau này không có tiền cho con chơi biết không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết xụ xuống, lập tức hiếu kỳ hỏi thăm: “Ba ba, dì Văn Khiết nói mẹ nhất định nghèo đó cả đời, vì sao nha?”

“Bởi vì mẹ con chỉ có số mệnh này thôi” Tiêu Ký Phàm bận việc, tùy ý đáp.

*****~***~*****

Biệt thự Tiêu gia, Duẫn Ngọc Hân thương tâm đến chết tê liệt ngồi dưới đất, Tiêu Ký Phàm đi hai ngày, vẫn chưa trở về, anh thực sự đi...

Cô ta yêu anh như vậy, yêu nhiều năm như vậy, kết quả là cái gì cũng không có được, làm sao cô ta có thể không hận mẹ con Lâm Tử Hàn?

“Ngọc Hân, về nhà ngủ sớm một chút đi” Tiêu phu nhân chỉ biết thờ dài, kéo cô ta ngồi xuống ghế sofa, nhìn cô ta mỗi ngày kiên trì đứng ở Tiêu gia chờ Tiêu Ký Phàm trở về, bà cũng được một xấp tuổi cũng có phần cảm động.

“Bác gái, bác tìm Ký Phàm trở về có được không?” Duẫn Ngọc Hân cầm tay Tiêu phu nhân rơi lệ cầu xin, muốn Tiêu Ký Phàm về nhà, người duy nhất có thể cầu xin chính là Tiêu phu nhân, đáng tiếc...

Tiêu phu nhân lại thờ dài một tiếng, nói: “Ký Phàm nó bây giờ triệt triệt để để bị người đàn bà kia mê hoặc, bác cũng không có cách nào gọi nó về được”

“Bác gái, cháu xin bác” Duẫn Ngọc Hân quỳ gối xuống đất, nước mắt chảy từng giọt từng giọt, như những viên trân châu rơi xuống mặt đất.

Tiêu phu nhân bị hành vi của cô ta dọa cho sợ hãi, vội nâng dậy cô ta dậy, vội vàng nói: “Ngọc Hân, cháu làm gì đây chứ? Bác cũng muốn Ký Phàm và Thư Tuyết ở lại nhà nha, nhưng mà bác không ngăn nó được!”

“Bác đi tìm anh ấy về đi mà. . .”

“Ký Phàm bây giờ ngay cả công ty cũng không đến, bác biết tìm nó ở đâu?” Tiêu phu nhân bức bối nói, hai ngày này bà vẫn đến công ty, không nghĩ tới chính là Tiêu Ký Phàm đã lui về sau sân khấu. Trợ lý tổng tài còn nói cho bà sau này không cần đến, nói Tiêu Ký Phàm sẽ không xuất hiện ở công ty.

Đứa con ngoan của bà! Khi tuyệt tình so với ma quỷ còn tuyệt tình hơn, vì đàn bà, ngay cả mẹ đẻ như bà cũng không cần, hơn nữa còn đi thẳng thừng như thế.

Duẩn Ngọc Hân lau nước mắt trên mặt, kiên quyết mở miệng nói: “Mặc kệ anh ấy ở nơi nào, cháu đều phải tìm anh ấy trở về!”

Tiêu phu nhân nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm sát khí nồng đậm của cô ta, biết vậy nên bắt đầu sơn tóc gáy, trách không được Lâm Tử Hàn sợ nó, khi nó sinh ra ý ác độc, biểu tình xuất hiện trên mặt đủ để hù chết người!

Tiêu phu nhân ho nhẹ một tiếng, nói: “Tìm được rồi nói cho bác biết, dù phải tranh cướp, bác cũng phải đưa Tiểu Thư Tuyết về”

Duẩn Ngọc Hân nghe thấy, tức giận đến rống to hơn: “Bác gái! Bác sao cũng thích con nhóc kia? Con nhóc đó căn bản là có vấn đề! Nó không có khả năng là con của Ký Phàm!”

Cô ta sắp điên rồi, rõ ràng tận mắt nhìn thấy giám định ruột thịt, còn không muốn tin tưởng, tình nguyện lừa mình dối người mà tin tưởng đứa nhỏ kia là có vấn đề, cái kia bác sĩ có vấn đề! Nói chung nhất định không muốn tin đó là con Tiêu Ký Phàm! Qua nhiều năm như vậy, Tiêu Ký Phàm đối xử tốt với cô ta như vậy, nuông chiều cô ta như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với cô ta chứ?

“Ngọc Hân!” Tiêu phu nhân trừng mắt tức giận quát một tiếng: “Bác nói rồi, cháu có thể giết chết Lâm Tử Hàn, giành lại Ký Phàm, nhưng không cho phép có thành kiến với Thư Tuyết, không cho phép làm ra chuyện thương tổn nó!”

Duẩn Ngọc Hân tự biết phạm vào giới hạn, vội ủ rũ, cúi đầu: “Xin lỗi bác gái, cháu sẽ không làm thương tổn Thư Tuyết, cháu thề!” Dù sao Tiêu phu nhân là mẹ đẻ của Tiêu Ký Phàm, một người duy nhất trên thế giới này có thể giúp cô ta giành được Tiêu Ký Phàm, cô ta không thể đắc tội!

“Ngay cả ý nghĩ cũng không cho phép cháu có!” Tiêu phu nhân giận dữ bổ sung một câu, đứa nhỏ là con của Tiêu gia, là cháu gái của bà, bà tuyệt đối không để cho Duẩn Ngọc Hân gây thương tổn nó!

“Cháu biết, cháu sẽ không có ý nghĩ đó!”

“Được rồi, cháu đi về nghỉ ngơi đi, đừng biến mình thành bà cô già điên loạn, như vậy sẽ chỉ làm Ký Phàm phản cảm” Tiêu phu nhân quan sát cả người lộn xộn của cô ta, dân chơi như cô ta, lại biến mình thành như vậy! Bà lắc đầu, xoay người đi lên lầu.

Chương 176: Cuộc sống gia đình hạnh phúc

Thu dọn xong nhà cửa, Lâm Tử Hàn nằm úp sấp trên giường, cầm giấy bút tính toán cái gì. Sau khi tính toán xong mới quay đầu lại, nói với Tiêu Ký Phàm ngồi ở một bên thao tác trên laptop máy: “Ký Phàm, nhiều ngày phóng khoáng như vậy, chúng ta có nên tìm việc làm hay không?”

“Em muốn làm việc gì?” Tiêu Ký Phàm mỉm cười khép laptop lại, nằm bên người cô, ôm hôn cô.

“Em đang nói nghiêm chỉnh với anh mà” Tay Lâm Tử Hàn để trước ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng đi, tránh khỏi môi đỏ mọng kêu gọi của anh.

“Có lời gì muốn nói, anh nghe” Tay Tiêu Ký Phàm kéo tay nhỏ bé tại trước ngực anh ra, không cho cô cự tuyệt, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống cổ cô.

“Chúng ta cũng không thể tiếp tục miệng ăn núi lở như thế, nên tìm một ít việc để làm nhé?”

“Uhm...”

Những nụ hôn tê dại khiến Lâm Tử Hàn run rẩy, cô cực lực nhịn xuống không để cho anh mê hoặc, giọng quát: “Anh rốt cuộc có nghe em nói hay không!”

“Anh đang nghe nha” Tiêu Ký Phàm ngẩng đầu nhìn cô nói, trên thực tế, anh mới không phải như cô tưởng tượng, suốt ngày chơi bời lêu lổng. Công ty lớn như vậy, cũng không thể nói bỏ là bỏ được, còn có chút chuyện ma quỷ ở hắc đạo, tùy tiện chọn ra một chút cũng không thể khiến anh nhàn rỗi.

Chưa nói rõ với Lâm Tử Hàn, là bởi vì không muốn cô lo lắng cho anh, nếu cô thích trải qua loại cuộc sống bình bình đạm đạm này, anh sẽ giả bộ theo cô, chỉ cần cô hài lòng là tốt rồi.

Chờ sau khi anh đối phó tốt những chuyện kia, có thể bảo đảm một nhà ba người đều an toàn, anh sẽ mang cô trở về Tiêu gia.

“Vậy anh sao lại không trả lời vấn đề của em?” Cô đẩy bàn tay đang làm chuyện xấu của anh ra lần thứ hai.

“Hử, em vừa nói cái gì? Tìm việc làm đúng không? Anh sẽ đi tìm”

“Không bằng chúng ta mở một sạp bán vật phẩm trang sức. Trang sức đôi lứa!” Lâm Tử Hàn cười ha hả, vẽ mặt ước mơ, ngẫm lại cảm thấy có chút không thích hợp: “Nếu không thì sạp bán hoa quả? Chúng ta có thể vừa ăn vừa bán!” Ha ha, cô thích nhất là nước ăn quả. = =”

“Không được” Tiêu Ký Phàm miễn cưỡng nở nụ cười, không được tự nhiên mà cười lên, cho người ta biết anh đường đường là lãnh đạo của tập đoàn Tiêu thị bán hoa quả ở một thị trấn nhỏ xa xôi, ngày thứ hai nhất định sẽ lên trang nhất.

“Vì sao không được?” Lâm Tử Hàn mất hứng mà quan sát anh.

“Sax...”

Lâm Tử Hàn quan sát vẻ mặt đẹp trai xấu hổ của anh, cười một tiếng: “Được rồi, em đi là được, dù sao người biết em trên thế giới này cũng không có mấy” Muốn anh đi bày hàng, thật sự là có chút làm khó anh, tuy rằng anh hành sự tương đối tốt, nhưng ngẫu nhiên các tạp chí bắt được, bị người ta nhận ra xác thực không tốt lắm.

Tiêu Ký Phàm cười ha ha, hôn miệng cười của cô: “Thật vậy chẳng? Anh đây thì sẽ chờ em nuôi anh”

Lâm Tử Hàn tự tin gật đầu: “Đương nhiên là thực sự” Nhiệm vụ rất vinh quang, cô rất cam tâm tình nguyện, nhận ra anh suốt ngày mắng cô ngu ngốc, cô nhất định phải thoát khỏi danh hiệu không quá nho nhã này!

Tiếng đọc sách lạnh lạnh ngoài cửa sổ bay vào trong phòng, một tiếng thanh thúy dễ nghe, Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm nói: “Chúng ta không phải nên đưa Thư Tuyết tới trường học rồi sao, dù sao trường học cũng ngay bên cạnh”

“Em nhận tâm sao?” Tiêu Ký Phàm cười nói: “Con mới hai tuổi, có phải là quá sớm hay không”

“Có cái gì không đành lòng” Lâm Tử Hàn không đồng tình: “Tránh cho nó suốt ngày quẩn quít lấy anh không tha” Ý vào Tiêu Ký Phàm nuông chiều, suốt ngày giống một tiểu công chúa, mang theo các loại yêu cầu quá mức, Tiêu Ký Phàm hết lần này tới lần khác đều bởi vì không đành lòng phật ý của nó.

“Hay là chờ sang năm đi” Tiêu Ký Phàm nói, sang năm anh sẽ đưa con bé đến trường học tốt nhất. Sang năm, hy vọng sang năm tất cả mọi chuyện cũng có thể trần ai lạc định! [nghĩa đen là lắng đọng bụi trần, nghĩa bóng là mọi chuyện đều giải quyết tốt, yên ổn]

*****

Trong phòng làm việc cục cảnh sát nào đó, “Phịch” một tiếng, là tiếng tài liệu rơi xuống bàn làm việc. Trương Sir giận dữ trừng mắt nhìn Đỗ Vân Phi, dùng giọng điệu nghiêm khắc nói: “Nếu như cậu lại quá khích như thế nữa, tôi lập tức cho cậu về nhà nghỉ ngơi hai tháng!”

Đỗ Vân Phi lạnh lùng trừng mắt quan sát anh ta, hoàn toàn không để vào mắt sự tức giận của anh ta, lạnh lùng kiên định nói: “Anh sao lại buông lỏng cho Lãnh Phong tiêu dao ở bên ngoài, sẽ chỉ làm hấn làm ra càng nhiều chuyện táng tận lương tâm, vì suy nghĩ cho dân chúng, chúng ta phải mau chóng đuổi bắt quy án hấn!”

Lần trước lợi dụng một tay của hắc đạo diệt trừ Lãnh Phong, cục tức trong lòng Đỗ Vân Phi làm thế nào cũng không lắng xuống được, hấn thề

nhất định phải diệt trừ anh, thì nhất định sẽ làm được!

Trương Sir tức giận đập bàn, cả giận nói: “Thế kỷ hai mươi một coi trọng văn minh chấp pháp, không có chứng cứ chúng ta có thể bắt người loạn sao?!”

“Vụ án này kéo dài nhiều năm như vậy, vẫn không có chứng cứ, để cho dân chúng biết chúng ta tra xét vụ án của một người nhiều năm như vậy mà không có kết quả, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?” Đỗ Vân Phi đề cao âm lượng phản bác.

“Chúng ta đây cũng không thể bởi vì muốn làm theo dân chúng mà tùy tiện bắt người!”

“Biết người này là Lãnh Phong, cũng biết hắn phạm phải tội lớn ngập trời, chúng ta tại sao có thể buông lỏng cho hắn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?!”

Trương Sir chán nản mà vỗ vỗ trán, cảm giác mình sắp bị tức đến hôn mê, nỗ lực hạ giọng nói: “Tôi biết cậu có tinh thần trách nhiệm, vội vã muốn thay dân chúng trừ hại, nhưng mà tôi đã nói rồi!! Bắt người phải theo pháp luật, điểm này cậu hiểu rất rõ ràng, vì sao nhất định phải để tôi lặp lại nhiều lần chứ?”

Chương 177: Cuộc sống gia đình hạnh phúc 2

“Chúng ta cứ tuân theo pháp luật như thế, Lãnh Phong vĩnh viễn cũng không có khả năng quy án!”

“Kiên nhẫn chút!” Trương Sir đi tới, vỗ vai hấn trấn an nói: “Nóng ruột ăn không được đậu hũ nóng, cách nghĩ này nói trước mặt tôi thì được, nếu như bị cấp trên biết nhất định cho rằng cậu ngay cả phẩm đức nghề nghiệp cơ bản thường ngày cũng quên, cậu ấy...!”

“Tôi không cảm thấy cách nghĩ của tôi có vấn đề gì!” Đỗ Vân Phi vẫn lạnh lùng kiên nghị nói như cũ, gặp phải chuyện của Lâm Tử Hàn, lý trí của hấn biến mất hoàn toàn. Rõ ràng cũng biết Lãnh Phong nghiệp chương nặng nề, hết lần này tới lần khác hô hào phải tuân theo pháp luật, chính là không xử lý anh. Hấn hiện tại thực sự phải hoài nghi, văn minh chấp pháp có đúng là có nhiều mặt hạn chế hay không!

“Cậu còn dám nói chuyện này với tôi nữa, tôi lập tức xin điều cậu ra khỏi tổ trọng án!” Trương Sir lạnh giọng uy hiếp.

Đỗ Vân Phi cười nhạt: “Không nên lấy chuyện “Điều tôi ra khỏi tổ trọng án” uy hiếp tôi, làm như vậy quá hèn hạ” Bởi vì hấn muốn theo cách của mình, hấn không muốn rời khỏi tổ trọng án, hấn muốn tận tay bắt Lãnh Phong về quy án! Tận mắt nhìn anh chịu trừng phạt!

“Người trẻ tuổi, thời gian làm việc không nên xử trí theo cảm tính, như vậy chỉ biết hại chính cậu” Trương Sir thở dài nói: “Tan ca thôi, về nhà nghĩ lại hành vi của mình, quá thất thường!”

Đỗ Vân Phi căm giận ra khỏi cục cảnh sát, đi đến hướng bãi đỗ xe, Duẫn Ngọc Hân đợi nửa tiếng trước cục cảnh sát, vội đi tới, ngăn đường đi của hấn: “Cảnh sát Đỗ, phiền phức anh chờ một chút”

Đỗ Vân Phi sững sốt, đánh giá mỹ nhân trước mắt này, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, rồi lại nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Duẩn Ngọc Hân mỉm cười, vội hỏi: “Xin chào, tôi họ Duẫn, là bạn của Tử Hàn”

Bạn của Tử Hàn? Nghe được hai chữ “Tử Hàn”, Đỗ Vân Phi quan sát cô ta lần thứ hai, nghi hoặc nói: “Cô Duẫn, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

“Thật ra... Tôi muốn hỏi thăm tung tích của Lâm Tử Hàn, tôi tìm cô ấy có chút việc” Duẫn Ngọc Hân nói dối, cô ta nhớ lúc trước Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa gả cho Đỗ Vân Phi, Đỗ Vân Phi yêu cô như vậy, hẳn là sẽ biết tung tích của cô thôi? Đã biết tung tích của Lâm Tử Hàn, thì có thể tìm tới Tiêu Ký Phàm.

Thì ra là hỏi thăm tung tích của Lâm Tử Hàn, Đỗ Vân Phi cười khỏ một tiếng, nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết cô ấy đang ở đâu” Lâm Tử Hàn đã triệt để quên hẳn, không hề liên hệ với hẳn!

Vẻ mặt hoàn toàn thất vọng nhiễm lên mặt cười của Duẫn Ngọc Hân, khỏ sở mở miệng: “Anh không phải rất yêu cô ấy sao? Làm sao có thể không biết chứ?”

“Cô ấy sớm đã rời khỏi tôi, đi vào sự ôm ấp của Lãnh Phong” Lại là một tiếng cười khỏ tràn ra từ trong miệng Đỗ Vân Phi, lời nói nghe như bình thản, lại làm cho Duẫn Ngọc Hân chấn động trong lòng. Lâm Tử Hàn đi vào sự ôm ấp của Lãnh Phong? Cô ta không phải từ trước đến nay luôn ở cùng một chỗ với Tiêu Ký Phàm sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào Lâm Tử Hàn còn dám chơi kiêu tay ba?

“Chính là người đàn ông cướp dâu kia à?” Duẫn Ngọc Hân dè dặt hỏi thăm, trong lòng bị sự khiếp sợ buộc chặt. Cô ta nhớ rõ lúc trước Lâm Tử Hàn là bị cướp hôn, cụ thể chuyện gì xảy ra cô ta tuyệt đối không biết, chỉ nghe nói là bị cướp!

Theo cái gật đầu của Đỗ Vân Phi, thân thể cô ta bất ổn lùi về phía sau một bước, gương miệng muốn nói nhưng một câu cũng không nói được.

Đỗ Vân Phi cũng không bởi vì biểu tình khoa trương của cô ta mà hoài nghi cái gì, chỉ chú ý đến bi thương của mình, nói: “Nếu như cô tìm được cô ấy, hy vọng cô có thể khuyên nhủ cô ấy, rời xa Lãnh Phong, bởi vì một ngày nào đó Lãnh Phong sẽ rơi vào lưới pháp luật!”

Nói xong, lướt qua Y Ngọc Hân, mở cửa lên xe, xe chạy ra ngoài tại thời gian Duẫn Ngọc Hân còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Duẫn Ngọc Hân chưa kịp phản ứng, muốn hỏi chút gì đó, xe đã không thấy hình bóng.

Lâm Tử Hàn một bên nghe sát tiếng đọc sách lạnh lạnh truyền đến từ nhà bên, một bên lau chùi quả táo, tâm tình tốt rất nhiều.

Tiếng chuông tan học vang lên, tiếng đọc sách thanh bị những tiếng cười đùa âm ỉ thay thế, còn có tiếng cười của trẻ con!

Tiêu Ký Phàm ở bên ngoài “Chơi bởi lêu lổng” chạy về nhà, vừa vào cửa liền thấy trước mặt Lâm Tử Hàn là một xe đầy táo, thiếu chút nữa không té ngã xuống đất. Cả kinh nói: “Cưng à, em không phải là thực sự muốn đi bày hàng bán hoa quả chứ?”

“Thật nhiều quả táo!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn chạy nhanh tới, tóm lấy một quả cho vào trong miệng. Tiêu Ký Phàm vội lấy xuống, giả vờ giận nói: “Không phải đã nói quả táo chưa rửa thì không được ăn sao”

“Ừm” Tiểu Thư Tuyết rầu rĩ đáp lại.

Lâm Tử Hàn cười hì hì nói: “Em giống như đang nói đùa hay sao? Không cho phép coi thường em nha, đó cũng là một phần sự nghiệp nhé”

“Thật là một đứa trẻ ngoan” Khi lời nói của bà thím cho thuê nhà phát ra lần thứ hai, có chút mồm miệng không rõ ràng lắm nói: “Nếu như

cháu của bà có hiểu chuyện phân nửa như cháu thì tốt rồi”

“Bà à, cháu trai bà sẽ hiểu chuyện” Lâm Tử Hàn cười an ủi vô số lần, đẩy xe ra ngoài cổng.

Tiêu Ký Phàm vội kéo tay cô, khẽ cười nói: “Hãy để anh đi thôi” Để người phụ nữ của anh ra bày hàng bán táo, đè nén chính là sự không đành lòng và lo lắng.

Chương 178: Cuộc sống gia đình hạnh phúc 3

“Anh?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc quan sát anh, hay là thôi đi, cô không đành lòng phá hoại một đời anh danh của anh.

“Đúng, anh” Tiêu Ký Phàm gật đầu, tiếp nhận xe đẩy từ trong tay cô: “Em ở nhà trông con thôi, anh sẽ đi sớm về sớm”

“Anh... Làm được không!” Cô rất nghi ngờ!

Tiêu Ký Phàm giả vờ giận sầm mặt xuống, giả vờ không hài lòng nói: “Lẽ nào trong mắt em, chồng em là người vô dụng như vậy sao?”

“Không, trong mắt em, chồng em là người làm đại sự, loại việc nhỏ này... Hãy để cô vợ nhỏ bé này làm thôi” Nói xong giả vờ vươn đoạt lấy xe trong tay anh.

Tiêu Ký Phàm đẩy cô sang một bên, cười trấn an nói: “Ngoan, ở nhà chờ anh về”

“Dạ, vậy anh phải cẩn thận đó” Lâm Tử Hàn chạy vào phòng trong, khi chạy ra trong tay có thêm một chiếc kính râm, đeo vào thay Tiêu Ký Phàm, lui về phía sau một bước gật đầu nói: “Uhm... Như vậy thì không có ai nhận ra anh”

“Được, vào đi thôi” Tiêu Ký Phàm đẩy kính râm trên mặt, đẩy xe hoa quả ra ngoài cổng. Trong lòng thầm mắng, đây là cái xe quý gì, khó điều khiển như vậy, có thói quen đi xe bốn bánh, lại có chút cầm giữ không được xe hoa quả hai bánh này.

“Về sớm một chút nhé!” Lâm Tử Hàn ở phía sau anh giương giọng nói.

“Đã biết, mang Thư Tuyết đã vào nhà đi” Tiêu Ký Phàm quay đầu lại nói với cô, chẳng qua là liếc mắt, bánh xe không biết va phải vật gì. “Rầm” một tiếng, là tiếng xe đổ xuống đất, những quả táo tròn lăn khắp nơi.

Học sinh tiểu học đang chơi ngoài sân vèo vèo vù toàn bộ xông tới. Mười giây đồng hồ sau mỗi đứa đều cầm một quả táo vù vù vèo tán đi.

“Ba ba —” Tiểu Thư Tuyết ngồi chồm hồm trên mặt đất ai thán một tiếng, lắc đầu.

“Táo của tôi...” Lâm Tử Hàn kêu rên một tiếng, vừa nãy còn tràn một xe táo, bây giờ một quả cũng không sót lại, trời ạ —!

Tiêu Ký Phàm nhìn liếc mắt học sinh tán đi bốn phía, xấu hổ sờ sờ mũi, ha hả cười khan: “Bảo bồi đừng khóc, em xem những đứa trẻ đó đáng yêu biết bao, coi như là đưa cho bọn nó ăn đi, ha ha”

“Nhưng mà những quả táo đó em đã chi rất nhiều tiền để mua đó” Hu..., những đứa trẻ đó một chút cũng không đáng yêu, ngay cả một quả cũng không chừa lại cho cô ăn!

Tiêu Ký Phàm tiến lên kéo cô vào trong lòng, vỗ vai cô trấn an nói: “Xin lỗi, cưng à, em coi như là làm việc thiện tích đức thôi, táo không phải vẫn còn sao? Lần này anh nhất định sẽ cẩn thận, cam đoan sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa”

“Anh còn muốn đi nữa?” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà trợn trắng mắt, nếu đi nữa chắc cô không có gì để ăn mất!

Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn qua biểu tình coi thường của hai mẹ con, tâm trạng hoàn toàn bị kích thích rồi, anh cũng không tin mình ngay cả chuyện đơn giản như thế cũng làm không được, không được! Anh nhất định phải một lần nữa giành lại hảo cảm của hai mẹ con!

“Con người ta luôn luôn có thời gian thất bại mà”

Sau khi giả bộ xong, dưới cái nhìn xem thường của hai mẹ con, dè dặt đẩy xe ra cổng. Vẫn con đang đi, lần này không đồ, không chỉ không đồ, còn thành công đẩy đến đường giao lộ.

A Nghị đánh giá những quả táo chông chắt như núi trước mắt và vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiêu Ký Phàm, vẫn luôn nói năng thận trọng nhưng cuối cùng nhin không được “Phi” một tiếng bật cười, dưới cái nhìn của anh, cảnh tượng trước mắt thực sự hài hước buồn cười, Lâm Tử Hàn! Anh thật là phải phục người đàn bà kia.

Tiêu Ký Phàm hà khắc liếc mắt nhìn anh ta, không hài lòng nói: “Cười cái gì? Mau nghĩ một biện pháp giúp tôi giải quyết” Khi nói chuyện dùng cầm chỉ một xe đầy táo.

“Thủ lĩnh muốn giải quyết như thế nào?” Nụ cười tự trên mặt anh được thu hồi, đôi mắt màu xanh mê người vẫn hàm chứa ý cười, qua nhiều năm như vậy, anh còn chưa thấy được bộ dáng đáng yêu như này của Tiêu Ký Phàm.

“Cậu giúp tôi đẩy đi bán” Tiêu Ký Phàm vội vã ném củ khoai lang phồng tay cho anh ta.

“Hả?” A Nghị sững sốt, trừng mắt nhìn anh, không phải đâu? Muốn anh ta ra đường bán táo? Nhiệm vụ trọng đại như vậy anh ta làm sao có thể làm được chứ?!

“Thủ lĩnh, xin hãy cho tôi một chút thời gian để bố trí qua công việc” A Nghị cúi đầu vội la lên, dù cho bảo anh đi giết người, đi phóng hỏa, cũng tốt hơn bảo anh đi bán táo!

“Bây giờ là nhiệm vụ này” Giọng nói không cho phép phản kháng.

Ngay khi A Nghị phải tiếp nhận trọng trách này, đột nhiên tới có hai cô gái trẻ tiến tới, vẻ mặt si mê quan sát hai người siêu cấp anh tuấn đẹp trai, trong đó một cô nàng ngọt ngào mở miệng nói: “Xin hỏi, táo này bán sao?”

“Bán, nhưng chỉ bán buôn” Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn hai cô gái bình thản nói, không có chút phản ứng nào với ánh mắt mê luyến của bọn họ.

“VẬY... Mua hết thì phải trả bao nhiêu?” Ánh mắt một cô gái khác vẫn đảo quanh trên mặt hai vị anh tuấn đẹp trai này, thần thánh ời, soái ca đẹp trai anh tuấn như thế, cho dù là tảng đá, cô nàng cũng nguyện ý mua toàn bộ về nhà.

“Các cô nhìn đủ chưa?” Tiêu Ký Phàm cuối cùng chịu hết nổi cái nhìn chăm chăm của hai cô nàng, có chút phiền muộn nói.

“Soái ca, anh rất thẳng thắn” Cô nàng kia cười tủm tỉm mở túi xách ra, lắc lắc thẻ tín dụng trước mặt Tiêu Ký Phàm, cười cười nói: “Xin hỏi có thể quét thẻ không?”

Sắc mặt Tiêu Ký Phàm trầm xuống, trên trán lập tức có thêm ba đường hắc tuyến, lại dám công nhiên đùa giỡn anh? Hai cô ả “mê zai” này chán sống rồi phải không?

Cô ả kia thấy anh giận, vội thu nụ cười quynh rũ trên mặt, rút ra một chồng tiền mặt đưa tới tay Tiêu Ký Phàm: “Soái ca, anh đếm xem có đủ hay không”

Tiêu Ký Phàm lười đếm, nhận sấp tiền bỏ vào túi, sau khi nói một tiếng “Cám ơn” thì xoay người bước nhanh rời đi.

“A... Cô nàng lưu luyến không rời mà nhìn chăm chăm bóng dáng rời đi của Tiêu Ký Phàm, cô nàng còn không hỏi số điện thoại của anh mà, sao lại bỏ chạy? Người đàn ông quá lạnh lùng!

May là còn có một cô nàng chuyên hướng A Nghi, nụ cười siểm nịnh còn chưa hiện lên mặt, A Nghi lạnh lùng cười với hai cô nàng, lánh sang một phương hướng khác.

Chương 179: Phát hiện

Duẩn Ngọc Hân nắm chặt tay, mặt cười ngưng kết sự khẩn trương, tay phải ngón trở đi chuyển con chuột.

Tư liệu về Lãnh Phong trên mạng rất ít, thậm chí ngay cả ảnh chụp rõ ràng cũng không có, thật vất vả mới có được tấm ảnh, cũng là chụp được giữa màn đêm đen kịt, căn bản tìm không ra cái gì.

“Kim cương hoàn mỹ hình quả lê, là một viên kim cương lớn tìm được tại một quặng mỏ bí mật ở Châu Phi, độ tinh khiết cực cao, ánh nắng chiếu vào tạo ra năm màu sắc khác nhau, khiến người ta mở rộng tầm mắt...” Duẩn Ngọc Hân đọc lại khe khẽ, xoa xoa hai mắt khẽ lầm bầm: “Ngôi sao thiên thần?”

Mặc kệ là giới thiệu về Ngôi sao thiên thần, hay là giới thiệu về Lãnh Phong, tư liệu đều ít đến thương cảm, nhưng có một chút cô ta có thể xác định chính là quan hệ không thể chối từ của Lãnh Phong và Ngôi sao thiên thần.

Tiêu Ký Phàm sẽ là Lãnh Phong sao? Nếu như không phải, anh làm sao có thể thả cho Tử Hàn ở cùng một chỗ với người đàn ông khác?

“Không được! Tôi nhất định phải biết rõ ràng chuyện này!” Duẩn Ngọc Hân phút chốc đứng lên từ trên ghế, bước nhanh đi đến Tiêu gia ở bên cạnh.

Tiêu phu nhân đánh bài vừa vãn tan cuộc, thấy Duẩn Ngọc Hân, mỉm cười bắt chuyện: “Ngọc Hân, cháu tới rồi?”

“Dạ” Duẩn Ngọc Hân tiến lên, nắm tay bà ta ngồi xuống ghế sofa, cười tủm tỉm nói: “Bác gái, đêm nay đến nhà cháu ăn cơm nhé, chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau” Vừa nói lời khách sáo, vừa suy nghĩ nên mở miệng hỏi về chuyện của Tiêu Ký Phàm như thế nào.

Bà thân là người mẹ, nên biết con trai mình làm gì ở bên ngoài chứ? Trục tiếp hỏi hình như có điểm không tốt lắm. Vì vậy cô ta quyết định bắt đầu hỏi từ kim cương, chần chờ mở miệng nói: “Bác gái, cháu gần đây nghe người khác nhắc tới một viên kim cương gọi là “Ngôi sao thiên thần”, nghe nói rất đẹp, bác đã từng thấy qua chưa?”

Tiêu phu nhân nhìn cô ta, không chút nghĩ ngợi mà lắc đầu, nói: “Cái gì là “Ngôi sao thiên thần”? Bác chưa từng nghe qua”

Chưa từng nghe qua? Duẫn Ngọc Hân cẩn thận đánh giá biểu tình của bà ta, lúc này bà ta cũng không giống như đang nói dối. Thế nhưng cô ta không buông tha mà bổ sung thêm: “Là một viên kim cương 8 cara hình quả lê, có ở Châu Phi, hai mươi năm trước từng xuất hiện ở chợ đêm”

Tiêu phu nhân sững sốt, kinh ngạc nhìn cô ta, nói: “Cháu nghe ai nhắc tới?”

Duẫn Ngọc Hân nhìn chằm chằm biểu tình đột biến của bà ta, tâm trạng vui vẻ, xem ra bà ta biết Ngôi sao thiên thần. Cường chế kích động trong lòng, dè dặt mở miệng nói: “Ký Phàm nói với cháu..., bác gái, làm sao vậy?”

Khuôn mặt ung dung hoa lệ của Tiêu phu nhân trong nháy mắt nhiễm thêm một tầng hối hận, che mặt lắc đầu: “Viên kim cương đó, Ký Phàm đã hận bác tròn hai mươi năm” Lập tức cầm lấy tay Duẫn Ngọc Hân, thống khổ nói: “Bác thật không rõ, nó muốn bao nhiêu kim cương chẳng lẽ Tiêu gia mua không được? Vì sao hết lần này tới lần khác cứ chuyện bé xé ra to về viên kim cương này chứ?”

“Bác gái, có lẽ là viên kim cương này có ý nghĩa quan trọng với Ký Phàm” Duẫn Ngọc Hân nắm tay bà ta run giọng trấn an, cô ta bây giờ đã cơ bản xác định Tiêu Ký Phàm là Lãnh Phong. Tên sát thủ phạm tội lớn ngập trời! Cảnh sát đang dồn lực truy bắt!

Ký Phàm sẽ gặp nguy hiểm sao? Cô ta rất lo lắng, rất sợ hãi anh sẽ gặp nguy hiểm.

“Bác gái, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Kim cương làm sao?” Cô ta thực sự rất muốn biết, rất muốn biết trên người Tiêu Ký Phàm rốt cuộc cất giấu những loại chuyện cũ gì.

“Thực ra bác cũng không phải rất rõ ràng” Tiêu phu nhân lắc đầu lần thứ hai, thở dài nói: “Bác thậm chí không biết nó gọi là Ngôi sao thiên thần, chỉ nhớ rõ lúc đó là ông nội Ký Phàm mang về từ Châu Phi. Sau khi trở về không được hai năm thì hậm hực mà chết, trước khi chết giao kim cương cho Ký Phàm, sau đó bác vì trả nợ đánh bài thua, trộm kim cương từ trong tay nó. Sau khi nó phát hiện thì nổi trận lôi đình, vốn dĩ không có phản ứng gì, sau đó nó ngay cả nói cũng không nguyện nói với bác”

Mỗi lần nhớ tới chuyện cũ năm xưa này, bà ta đều hồi hận giống như phải gặp trở ngại!

Sau đó, Tiêu Ký Phàm xuất ngoại học gần mười năm, lúc đó rất ít khi trở về Tiêu gia, chuyện này Duẫn Ngọc Hân vẫn còn có ấn tượng.

Khi đó ngày nào cô ta cũng ngóng trông anh trở về, thật vất vả trông mong đến được anh học thành tài về nước, rồi lại cứ ba ngày thì có hai anh chạy ra ngoài. Bây giờ cô ta mới biết được, cuộc sống của anh cũng không đơn giản giống biểu hiện ra ngoài, anh cho tới bây giờ sẽ không bỏ qua cho việc tìm kiếm Ngôi sao thiên thần.

“Bác gái, cháu sẽ tìm Ký Phàm về” Duẫn Ngọc Hân ung dung nói hứa hẹn, cô ta đã tìm rất nhiều người truy tìm tung tích của bọn họ, nhưng vẫn không có tin tức, xem ra cô ta còn phải đưa nhiều người ra tìm mới được.

Cô ta không thể để cho Tiêu Ký Phàm gặp nguy hiểm, cô ta muốn tìm anh về, nói cho anh biết cảnh sát đang dồn lực truy bắt anh, khuyên anh buông tha Ngôi sao thiên thần, rời xa nơi nguy hiểm này!

“Cám ơn” Tiêu phu nhân lau nước mắt trên khóe mắt, sụt sịt mũi nói: “Chỉ cần Ký Phàm và Thư Tuyết có thể trở về, muốn bác làm cái gì cũng được...”

“Cháu hiểu” Duẫn Ngọc Hân vỗ vỗ vai bà ta, đứng dậy đi vào trong nhà, bắt đầu khẩn cấp điều dưỡng người, tìm kiếm tung tích Tiêu Ký Phàm.

Dù cho Tiêu Ký Phàm bỏ cô ta, thương tổn cô ta, nhưng cô ta vẫn hy vọng anh có thể sống tốt, sống an toàn. Lời nói của Đỗ Vân Phi một lần nữa lại vang bên tai, Lãnh Phong là một tội phạm nhon nhon ngoài vòng pháp luật, một ngày nào đó hắn sẽ rơi vào lưới pháp luật! Trời ạ! Ký Phàm sao lại gây nhiều phiền phức như vậy ? Cô ta hít vào một hơi thật sâu, bước đi nhanh hơn.

Chương 180: Gặp mặt

“Ký Phàm, người ta muốn đi mà!” Lâm Tử Hàn lắc tay Tiêu Ký Phàm đau khổ cầu xin.

“Không cho phép!” Một trăm lẻ một lần cự tuyệt, không chút dây dưa nào!

“Người ta sẽ về sớm mà, tối đa là nửa ngày”

“Không cho phép!”

“Ba tiếng” Được rồi, cô lui một bước.

“Chết tiệt! Anh có phải mua một máy nhắn tin về nhà không?” Tiêu Ký Phàm bị cô quấy rầy thực sự chịu hết nổi rồi, giữ chặt cánh tay đang lắc lắc của cô.

“Người ta đã lâu không gặp Văn Khiết mà, chị ấy nói em nếu không xuất hiện sẽ tuyệt giao với em” Lâm Tử Hàn vô tội quan sát anh, nói bằng giọng điệu đáng thương nhất.

“Chờ qua một thời gian ngắn gặp lại có được không?” Tiêu Ký Phàm nói chậm rãi, giống như đang dỗ dành con nít. Không phải anh thích bá đạo hạn chế tự do của cô như vậy, thật sự là gần đây tình thế có chút sít sao, anh không muốn cô gặp phải chuyện bất trắc.

“Em mặc kệ, em đã đồng ý với Văn Khiết” Lâm Tử Hàn quyết định tranh luận với anh tới cùng, tuy rằng thị trấn nhỏ này phong cảnh đẹp, người tốt bụng, nhưng mà ở lại lâu cũng sẽ chán thôi. Hơn nữa, anh luôn luôn để cô ở nhà, một mình đi ra ngoài tiêu dao. Đương nhiên, càng thêm việc bày sạp hàng bán táo nữa!

Tiêu Ký Phàm bất đắc dĩ thở dài, cân nhắc một lúc lâu, mới không tình nguyện mở miệng nói: “Vậy em phải cải trang một chút, không nên làm loạn khắp nơi”

“Biết rồi, cảm ơn anh, Ký Phàm!” Lâm Tử Hàn vui sướng vòng qua ôm anh, nghiêng người hôn một cái lên mặt anh, chạy vào phòng ngủ thay quần áo.

Tiêu Ký Phàm nhìn bóng dáng rời đi của cô, thương yêu mà bất đắc dĩ thở dài lần thứ hai, lấy điện thoại ra gọi cho một số. Lúc này, bảo anh sao có thể yên tâm để cho cô ra ngoài một mình? Còn phải tìm vài người âm thầm bảo vệ cô mới được.

Trang điểm thành lão thái bà, Lâm Tử Hàn đứng hện đi tới phòng ăn nào đó, đứng ở cửa nhìn bốn phía xung quanh tìm kiếm hình bóng của Vương Văn Khiết, đại sảnh rộng lớn như vậy, ngay cả một sợi lông tơ của Vương Văn Khiết cũng không nhìn thấy.

“Xin hỏi là Lâm tiểu thư phải không ạ?” Một người bồi bàn đứng lại trước mặt cô, lễ phép mở miệng nói.

Thấy Lâm Tử Hàn gật đầu, anh ta làm một tư thế mời, dẫn cô đi đến gian phòng thuê trước trên tầng hai. Bồi bàn đứng trước cửa thay cô mở cửa sau đó lui xuống.

Lâm Tử Hàn tránh ở một bên nghĩ làm thế nào cho Vương Văn Khiết kinh hỉ, là nhẹ nhàng mà đi ra ngoài? Hay là vui mừng mà nhảy ra? Hay là...

Không đợi cô suy nghĩ xong phương thức lên sân khấu, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, thân thể liền ngã vào một vòng ôm rộng lớn của một người, ngay sau đó là hai phiến môi ấm áp rơi vào trên môi cô.

“Uhm...” Lâm Tử Hàn kinh hãi. Mới mấy tháng không gặp mà Vương Văn Khiết đã biến thái? Tính chuyên khuynh hướng giới tính sao? Không đúng! Vóc người Vương Văn Khiết không khô như vậy.

Dám hôn cô như vậy, thích hôn cô như thế, ngoại trừ Lãnh Phong, còn ai vào đây? Lãnh Phong? Cũng không đúng! Hơi thở của anh không phải như thế!

Như vậy chính là..., mặc kệ là ai, cô đều phải thoát khỏi rồi hãy nói. Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, ra sức đẩy ra thân ảnh cao lớn trước mắt

này, động tác quán tính khiến cô lui về phía sau hai bước, cả người ngã về phía sau.

Cánh tay dài của Đỗ Vân Phi duỗi ra, lần thứ hai kéo cô vào lòng, gắt gao ôm cô. Trong lòng rung động một mảnh, hấn ngày đêm tưởng niệm bóng hình này, cuối cùng cũng có thể ôm vào trong lòng.

“Buông ra!” Lâm Tử Hàn vừa thét chói tai vừa giãy dụa, có làm hay không, mới bắt đầu gập đã ôm rồi lại hôn, đây là kẻ nào?

“Tử Hàn...” Đỗ Vân Phi không buông cô ra, khẽ nỉ non bên tai cô.

“Vân Phi?” Lâm Tử Hàn sửng sốt, động tác vung chân tay cũng theo đó mà ngừng lại, là Đỗ Vân Phi? Sao lại là anh ta? Vương Văn Khiết đâu?

“Sao lại là anh?” Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng nhịn không được hỏi ra miệng, khi hai tay của hắn buông lỏng thì cô rời khỏi ngực của hắn, đẩy lại kính mắt bị hắn làm cho xiêu vẹo, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đánh giá hắn.

“Anh quá nhớ em” Đỗ Vân Phi nhịn không được lại muốn ôm cô, Lâm Tử Hàn lui về phía sau một bước, tránh đi. Kinh ngạc nói: “Văn Khiết đâu?” Không phải chị ấy hẹn cô ra đây sao? Sao lại biến thành Đỗ Vân Phi?

Đỗ Vân Phi giơ hai tay lên, ý bảo cô không cần sợ hãi: “Là anh cầu xin cô ấy rất lâu, cô ấy mới giúp anh hẹn em ra ngoài, em không nên trách cô ấy” Là hắn quá nhớ cô, nhớ cô đến ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon, dù cho không thể chiếm được tình yêu của cô, chỉ cần để cho hắn liếc nhìn cô một cái cũng tốt rồi.

Lâm Tử Hàn xấu hổ hay dùng mu bàn tay lau môi bị hắn hôn qua, hắn sao có thể hôn cô? Hơn nữa không nhận được sự đồng ý của cô!

“Em không trách chị ấy” Cô nói, bây giờ cô như đầu chính là làm thế nào có thể ứng phó với loại thâm tình trước mắt này.

Đỗ Vân Phi vì để cho cô không xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Tử Hàn, em bây giờ sống có tốt không? Thư Tuyết có khỏe không?”

“Đều tốt” Lâm Tử Hàn gật đầu, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn một lần nữa: “Vân Phi, anh tìm em có chuyện gì không?” Hy vọng có thể có một lý do, trực tiếp nhập vào chủ đề thì không đến mức luống cuống như này.

Đỗ Vân Phi nhìn chằm chằm cô cười khỏ nói: “Em trở nên sợ anh, vì sao?” Từ trước cho tới bây giờ không phải như thế, bọn họ có thể giống như ban bè thật vui vẻ mà ở chung!

“Bởi vì em cảm thấy mình rất có lỗi với anh, em chưa từng suy nghĩ tới biểu tình của anh” Lâm Tử Hàn nhìn hắn nói thật, hắn càng có thâm tình sâu đậm với cô, cô lại càng cảm thấy có lỗi với hắn.

“Em không cần nói như thế này” Đỗ Vân Phi bắt lấy vai cô, thật thà nói: “Anh chờ mong có một ngày em trở lại bên cạnh anh một lần nữa”

“Không có khả năng” Lâm Tử Hàn lắc đầu, tàn nhẫn mà mở miệng. Cô yêu Tiêu Ký Phàm, đời này cũng không muốn rời khỏi anh!

Chương 181: Ghen tuông thâm nùng

“Anh biết em yêu Lãnh Phong, nhưng mà tình yêu này so với bọt biển trên bờ cát còn hư vô hơn, chỉ cần một cơn sóng là có thể đánh nát”

“Không phải” Lâm Tử Hàn ha hả cười khan nói: “Vân Phi, tình yêu của em, em rõ ràng nhất, không phải là như anh nghĩ, em và Lãnh Phong sống rất tốt”

“Lãnh Phong rất nhanh sẽ rơi vào lưới pháp luật, hấn mất mạng sao có thể yêu em...”

“Đừng nói nữa!” Lâm Tử Hàn rống lớn, chỉ cần nghe được Lãnh Phong sẽ nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng cô khẩn trương sợ hãi không kìm chế được. Cô trừng mắt với hấn: “Em không muốn nghe! Không thích nghe anh nói anh ấy như vậy, anh ấy không có việc gì!”

Đỗ Vân Phi đau lòng nhìn cô, bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, nói: “Anh biết em không muốn nghe, nhưng đây không phải là chuyện em có thể trốn tránh được. Anh hôm nay tới, chính là muốn xin em hãy trở lại thôn Ninh Thủy, rời khỏi Lãnh Phong xa một chút. Bởi vì rất khó cam đoan, có thể khi Lãnh Phong rơi vào lưới pháp luật thì ngay cả em có bị liên lụy hay không, em hãy nghĩ cho kỹ, đến lúc đó Tiểu Thư Tuyết làm sao bây giờ?”

“Em sẽ không rời khỏi Lãnh Phong...” Giọng điệu của Lâm Tử Hàn vẫn kiên quyết như cũ, dù cho cô sẽ phải chịu liên lụy, cô cũng không sợ!

“Tử Hàn...”

“Anh đừng nói nữa, em không thích nghe!” Hai tay Lâm Tử Hàn bịt lỗ tai, cự tuyệt nghe giọng nói của hấn.

Đỗ Vân Phi sớm đã dự liệu được sẽ là loại kết quả này, nhứt chí thờ dài, lấy hai tay đang bịt tai của cô, kéo vào trong tay. Ôn nhu nói: “Được, anh không nói, nói cho anh biết em muốn ăn cái gì, chúng ta ăn cơm trước có được hay không”

Lâm Tử Hàn gật đầu, vừa muốn rút hai tay ra khỏi bàn tay của hấn về, cánh cửa phòng liền bị thô bạo đẩy ra, Lãnh Phong lạnh lùng như hàn băng

xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Lãnh Phong?” Lâm Tử Hàn vô ý thức rút hai tay bị Đỗ Vân Phi nắm, kinh ngạc nhìn chằm chằm Lãnh Phong lãnh khốc như tử thần. Trời ạ! Anh sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Phong nhìn gần về mặt chột dạ của Lâm Tử Hàn, dường như có thể nghe được tiếng tan nát cõi lòng của mình, nội tâm đau nhức. Cô lại có thể lừa gạt anh nói là ra ngoài gặp Vương Văn Khiết? Thì ra là trốn ở chỗ này thân mật với Đỗ Vân Phi.

Qua lâu như vậy, anh cho rằng cô đã hoàn toàn bỏ Đỗ Vân Phi, không hề có bất luận liên quan gì với hắn. Vì hoàn toàn triệt để, anh thậm chí ngừng điện thoại di động của cô, nếu như không phải cô chủ động liên hệ, Đỗ Vân Phi căn bản tìm không được cô!

Ánh mắt rời đi, rơi vào hai tay khăn trương mà nắm cùng một chỗ của cô. Đôi tay kia, mới vừa rời bị một người đàn ông khác nắm, anh bây giờ rất có ý muốn chém chết cô!

“Phong ca..., sao anh lại tới đây?” Lâm Tử Hàn lắp bắp mở miệng nói, cô biết Lãnh Phong lúc này nhất định là hiểu làm cô, làm sao bây giờ? Ai có thể nói cho cô nên làm cái gì bây giờ đây?!

Đỗ Vân Phi nhìn chằm chằm Lãnh Phong, lạnh lùng nói: “Lãnh Phong, nếu như anh không muốn làm cho Lâm Tử Hàn bị thương tổn, tốt nhất cách xa cô ấy ra, xa cô ấy một chút”

“Không cần!” Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, chạy đến bên người Lãnh Phong, ôm cánh tay anh vội vàng nói: “Em sẽ không rời khỏi anh ấy, vĩnh viễn cũng sẽ không”

Lãnh Phong căm ghét liếc nhìn cô đang ôm hai cánh tay anh, Lâm Tử Hàn! Nghĩ không ra em cũng như bây giờ, có thời khắc dối trá như vậy, vừa nãy rõ ràng thì còn đang tình chàng ý thiếp với Đỗ Vân Phi, bây giờ lại nói ra lời như thế với tôi, em rốt cuộc là có ý gì?

“Tử Hàn, em phải nghĩ rõ ràng” Đỗ Vân Phi không buông tha mà khuyên can.

“Em đã nghĩ rất rõ ràng” Lâm Tử Hàn không chút nghĩ ngợi nói, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lãnh Phong, nói: “Phong ca, chúng ta đi thôi, chúng ta trở về” Cô bây giờ tựa như muốn rời khỏi đây, về nhà giải thích

với Lãnh Phong một chút chuyện ngày hôm nay, nhất định phải giải trừ hiểu lầm của anh với mình!

Ngay cả tức giận, Lãnh Phong cũng sẽ không biểu lộ ra trước mặt Đỗ Vân Phi, anh ngược lại muốn nghe một chút Lâm Tử Hàn sẽ lấy dạng lý do gì lấy làm lẽ cho mình. Khẽ cười một tiếng, cánh tay anh vòng qua vai Lâm Tử Hàn, dưới sự thất bại của Đỗ Vân Phi không coi vào đâu xoay người đi ra khỏi phòng.

Lâm Tử Hàn bị anh “ôn nhu” túm ra nhà hàng, rất không ôn nhu ném vào xe taxi, cô chật vật bò lên từ trên ghế sau, khi Lãnh Phong chưa mở lời liền vội vàng giải thích: “Phong ca, anh hiểu lầm em, em là bị lừa lại tới đây!”

“Có hiểu lầm hay không, tự tôi có mắt nhìn, hơn nữa nhìn rất rõ ràng!” Lãnh Phong nắm cánh tay cô ném qua phía trước, nghiêm túc nhìn gần cô. Vừa rồi cô và Đỗ Vân Phi chăm chú nắm tay nhau, không phải ảo giác của anh, nếu như cô còn kiên trì nói đây là hiểu lầm, thì hoàn toàn là vấn đề của cô!

“Em thề, em thực sự dự định tới gặp Văn Khiết, em cũng không biết vì sao xuất hiện ở trước mặt lại chính là Đỗ Vân Phi, anh ta nói anh ta nhớ em, sau đó thì...”

“Sau đó thì thế nào nữa? Vươn tay ra cho hắn ta nắm?”

“Không phải!” Là chính hắn cầm tay của cô, cô còn không kịp phản ứng, Lãnh Phong đã xuất hiện, việc này căn bản không thể trách cô!

Lãnh Phong cười nhạo liếc cô: “Lâm Tử Hàn, đã lâu như vậy, tôi nghĩ rằng trái tim em đã sớm không ở trên người hắn ta, nhưng mà ngày hôm nay xem ra, là tôi quá mức tin tưởng em, cũng quá qua tin tưởng chính mình”

“Em phải làm sao anh mới chịu tin em?” Lâm Tử Hàn cúi đầu mà mở miệng, cô biết lần này để anh tin tưởng mình quả thật không dễ dàng, bất gian tại chỗ, chết tiệt cô lại không may để anh bắt được!

Đỗ Vân Phi! Đều là hắn làm hại! Nếu không cô bây giờ sẽ không khó xử như vậy, Lãnh Phong tựa hồ quyết tâm không chịu tin tưởng cô, cô nên làm cái gì bây giờ?

“Nếu như tôi lại tin tưởng chuyện ma quỷ của em, em sẽ không cảm thấy tôi rất ngu ngốc sao?” Dốc lòng tin tưởng, đổi lấy chính là lần lượt bị lừa dối!

“Anh cũng không thể được nghe em nói cho hết lời sao” Lâm Tử Hàn quan sát anh vội vàng nói.

Lãnh Phong cười châm biếm một tiếng, chần chờ gật đầu, anh cho cô một lần cơ hội, xem cô có thể biên soạn ra dạng lời nói dối gì để anh tin tưởng!

Chương 182: Ghen tuông thâm nùng 2

“Em không lừa anh, em ngày hôm nay hẹn là Vương Văn Khiết, nhưng mà Đỗ Vân Phi xuất hiện. Anh ta nói anh ta nhớ em, cầu xin Vương Văn Khiết giúp anh ta việc này, anh ta một mực khuyên em rời khỏi anh, nói anh rất nhanh sẽ rơi vào lưới pháp luật” Hai hàng nước mắt chảy xuống gò má cô, cô nâng mắt lên thâm tình nhìn chăm chú vào anh, ghen ngào mà hỏi thăm: “Anh ta nói có phải thật vậy hay không? Phong ca, anh nói cho em biết anh ta nói có phải thật vậy hay không?”

Từ giải thích chuyển sang tra hỏi, nghĩ tới lời nói của Đỗ Vân Phi, cô lại nhin không được lo lắng, cũng bất chấp phải giải thích.

Lãnh Phong xoay mặt, cự tuyệt nhìn hai tròng mắt rung rung của cô, đây chỉ là mưu kế nhỏ cầu xin anh tha thứ mà thôi, anh không thể bị lừa như thế.

“Anh nói cho em biết có phải như vậy hay không?” Lâm Tử Hàn cầm lấy cánh tay anh, liều mạng lay lay, sự trầm mặc của anh khiến lòng của cô càng thêm hoảng loạn lo lắng hơn, trời biết cô có bao nhiêu sợ hãi mất đi anh!

“Tôi chết, em không phải có thể trở lại bên người Đỗ Vân Phi sao? Trở lại bên thôn Ninh Thủy mà em luôn tâm tâm niệm niệm kia?” Anh khổ tâm mà nói ra.

Lâm Tử Hàn tức giận vung tay ra, hét lớn: “Vì sao anh không chịu tin tưởng em? Anh duyệt vô số người, lẽ nào ngay cả em có phải là thật tâm yêu anh hay không anh cũng nhìn không ra sao? Nếu như em thích Đỗ Vân Phi, vì sao còn muốn đi theo anh, không để ý nguy hiểm mà ở lại bên cạnh anh? Đỗ Vân Phi nói cho em biết, nếu như em cố ý ở lại ở bên cạnh anh, rất có thể sẽ phải chịu liên lụy, nhưng em vẫn còn muốn ở bên cạnh anh!!”

“Đỗ Vân Phi hẳn ta đang hù dọa em!” Lãnh Phong lớn tiếng nói, đưa tay, lau nước mắt trên mặt cô, hòa hoãn một chút biểu tình trên mặt, ôn nhu nói: “Anh nói rồi, anh không có việc gì, em cũng sẽ không có chuyện gì”

“Anh lừa em!” Lâm Tử Hàn lắc đầu, Lãnh Phong vốn dĩ chính là một nhân vật nguy hiểm, chính là nhân vật tùy thời cũng có thể biến mất ở nhân gian, cô vẫn đều lo lắng anh sẽ đột nhiên có một ngày rời khỏi thế giới này!

“Anh không lừa em” Lãnh Phong thật thà nói: “Anh đã lừa gạt em lúc nào?” Lâm Tử Hàn! Em thành công, thành công dùng nước mắt hóa giải lòng kiên định anh thật vất vả mới có chút ít, cũng gọi tắt lửa giận hùng hực thiêu đốt trong lòng anh.

Anh lại tha thứ cho cô một lần nữa, mặc kệ cô và Đỗ Vân Phi tới cùng là chuyện gì xảy ra, anh biết mình chung quy đều sẽ tha thứ cho cô, bởi vì anh yêu cô như vậy!

*****

Bày ra mọi kiểu thiên la địa võng tìm kiếm, một tháng qua, cuối cùng có một chút đầu mối, Duẫn Ngọc Hân nhìn chăm chăm gã đàn ông ở trước mắt khẩn cấp hỏi thăm: “Tiêu Ký Phàm hiện tại ở đâu?”

“Không thấy Tiêu Ký Phàm, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ có ngoại hình tương tự như Lâm Tử Hàn” Gã đàn ông nói xong, đưa giấy ghi địa chỉ tới trong tay Duẫn Ngọc Hân.

“Một thị trấn lớn như vậy, tôi biết đi đâu tìm?” Hưng phấn của Duẫn Ngọc Hân giảm đi rất nhiều, nghiêm trang hỏi.

“Người phụ nữ này chiều nào cũng sẽ bán đồ lưu niệm, trang sức ở trung tâm thị trấn, chẳng qua là muốn Duẫn tiểu thư tự mình đi nhìn xem có phải hay không?”

“Bán đồ lưu niệm, trang sức?” Duẫn Ngọc Hân kinh ngạc khẽ lắm lắm, Tiêu Ký Phàm lại thăm như vậy sao? Tuy rằng anh không đến công ty đi làm, nhưng công ty vẫn là của anh mà!

“Nhất định là nghĩ sai rồi!” Duẩn Ngọc Hân vút địa chỉ lên trên người gã đàn ông, nói: “Lâm Tử Hàn sống như Hoàng Hậu, làm sao có thể bày sạp hàng bán đồ lưu niệm, trang sức! Đi tìm một lần nữa!”

Gã đàn ông không dám có ý kiến, gật đầu lui xuống.

Duẩn Ngọc Hân thở sâu, đứng lên từ trên ghế sofa, đứng ở cửa sổ nhìn chằm chằm Tiêu gia bên cạnh. Khẽ hé răng, thì thào mở miệng nói: “Ký Phàm, em không thể mất anh, em sẽ tìm được anh!”

Chỉ cần không cưới người phụ nữ khác làm vợ, anh có thể không thích cô ta, có thể lạnh lùng với cô ta, cô ta cũng có thể chịu được, không thể nhẫn nhịn thấy anh ở một chỗ với người phụ nữ khác!

*****

Lâm Tử Hàn vừa đếm những đồ lưu niệm trang sức trên mặt bàn, vừa ghi lại, hiện tại không bán táo đổi sang bán đồ lưu niệm trang sức, bởi vì cảm thấy bán đồ lưu niệm trang sức thuận tiện hơn.

Chủ yếu là bởi vì thời gian cô bán táo, từ sáng đến tối cũng rất khó bán được mấy hộp, mà Tiêu Ký Phàm lên sân khấu, mặc kệ nhiều ít, đều có thể bán hết về nhà. Như thế! Cô giận, cho rằng cô đời này nhất định vô duyên với táo!

Chẳng qua, nếu như để cho cô biết táo của cô thật ra đều bị Tiêu Ký Phàm chuyển vào cô nhi viện, không tức đến thổ huyết thì không xong.

“Bảo bối, em đang làm gì đó?” Tiêu Ký Phàm từ ngoài phòng đi tới, buông tay đang dắt Tiểu Thư Tuyết ra, ôm eo nhỏ của Lâm Tử Hàn hỏi.

“Tính tiền” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu nhìn anh, cười hề hề nói: “Đã về rồi?”

“Mẹ, ba ba mua kem cho mẹ đó, nhanh tới ăn đi, nếu không sẽ tan hết” Tiểu Thư Tuyết hài lòng đem hộp cầm trong tay để tới trước mặt Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn hộp kem, nâng mắt đánh giá Tiêu Ký Phàm, nghi hoặc nói: “Anh lấy đâu tiền mua kem?” Hơn nữa sao lại mua loại kem đắt mà không dinh dưỡng này?

“Sax...” Tiêu Ký Phàm cứng lại, lập tức á khẩu không trả lời được, đổ mồ hôi, anh chỉ lo mua cho cô ăn, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này.

Tại trong trí nhớ của Lâm Tử Hàn, anh nên là một người nghèo khổ mới đúng chứ!

“Anh sao lại không nói lời nào?” Lâm Tử Hàn quan sát anh hỏi.

Tiêu Ký Phàm há miệng muốn nói, cuối cùng không cam lòng nói ra hai chữ: “Cướp lấy”

“Cướp lấy ——?” Lâm Tử Hàn hô nhỏ một tiếng, hỏn hỏn kêu lên: “Anh sao lại nào có thể cướp tiền? Không đúng! Làm sao có thể dễ dàng cướp được tiền như vậy?”

“Thực sự” Tiêu Ký Phàm luống cuống vỗ vỗ vai cô, nói dối. Anh cũng không thể để cho Lâm Tử Hàn biết anh giấu tiền.

“Anh cướp của ai?” Lâm Tử Hàn lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi, cô sao lại đi theo một tên cướp chứ? ! Thô phi chính là thô phi, bản tính khó sửa đổi!

“Thì... Cướp của một bà lão, rất dễ cướp được”

“Hả...? Ngay cả một bà lão anh cũng cướp? Anh..., hu...” Lâm Tử Hàn tru lên, nắm tay nhỏ đâm lên lồng ngực anh: “Anh tên bại hoại này!”

“Anh chỉ cướp hơn mười tệ, còn lại thì trả lại cho bà ấy...” Tiêu Ký Phàm vội nắm tay nhỏ bé của cô, khẩn trương giải thích, mồ hôi lạnh trên thái dương chảy xuống, khẩn trương mà chảy... Hóa ra nói dối chơi lại không vui như vậy, nhưng gần đây lại vẫn luôn biên chế ra lời nói dối!

“Lần sau không cho phép cướp của những bà lão, người già trẻ em cũng không cho phép cướp biết không?” Lâm Tử Hàn nghiêm trang giáo huấn, muốn cướp thì cướp của những tên tham quan ấy!

“Bà xã dạy là đúng nhất!~~”

“Cũng không cho phép mua những thứ đắt như thế, biết không?”

“Biết!”

“Chúng ta thiếu tiền biết không?”

“Biết, ngày mai anh muốn đi bán táo!”

“Không bán táo nữa!” Lâm Tử Hàn mắt húng kêu lên, cắn giận liếc qua hộp kem bắt đầu tan trên mặt bàn, bắt đầu đưa vào miệng, ừm, ăn ngon thật, đã bao lâu không ăn rồi nhỉ?

*****

“Cám ơn, đi thông thả” Lâm Tử Hàn cất tiền vào trong ví, cười tủm tỉm nói. Đẩy mắt kính to trên mặt cúi người bắt đầu chỉnh lý những đồ lưu niệm trang sức bị khách hàng xem đến rối loạn.

Chợ đêm người đến người đi, rất náo nhiệt, cô vừa ngâm nga một khúc hát nhỏ vừa thu dọn. Ánh đèn trên sạp hàng đồ lưu niệm trong sức đột nhiên có một bóng hình mảnh khảnh bao phủ, khóe môi cong lên, dùng giọng nói ngọt ngào nói: “Cô à, thích thứ gì có thể nói để thử qua”

Bóng đen không có phản ứng, thế thì, cô thẳng lưng, cười dài nhìn phía cô ta. Khóe miệng tươi cười tươi tắn nhìn rõ ràng thấy người tới, trong nháy mắt giăng co, kinh ngạc mà trừng mắt nhìn khuôn mặt cười xinh đẹp trước mắt này.

Duẩn Ngọc Hân? Cô ta tại sao lại ở chỗ này? Quan sát bốn phía một chút, cũng không thấy người nào khác xuất hiện cùng.

Chương 183: Uy hiếp

“Giám đốc Duẫn...” Nhìn chăm chăm về mặt cười nhạt của Duẫn Ngọc Hân, lấp bắp lên tiếng.

“Lâm Tử Hàn, đã lâu không gặp” Duẫn Ngọc Hân mĩa mai nhìn lướt qua những đồ lưu niệm trang sức trên mặt đất, cô thực sự đang bày hàng bán đồ lưu niệm trang sức. Vốn dĩ cô ta còn chưa tin, nếu như không phải sót ruột tìm người, cô ta cũng sẽ không đặc biệt tới một chuyến. Vô cùng may mắn chính là, cô ta tới.

“Thật ra... cũng không lâu, hai tháng mà thôi” Lâm Tử Hàn ha hả cười khan nói, bắt đầu thu thập đồ lưu niệm trên mặt đất, dự định tìm một cơ hội chuồn đi.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Hân nhú lại, giả vờ kinh nghi nói: “Mới hai tháng mà thôi sao? Tôi sao lại cảm thấy qua hai năm chứ? Hai năm này, cô có biết thống khổ nhiều lắm hay không?”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, lui về phía sau...

“Ngày không có Ký Phàm, một ngày tôi cũng không muốn trải qua” Duẫn Ngọc Hân chậm rãi lắc đầu, đau đớn hiện lên khắp khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lại lui về phía sau, lưng Lâm Tử Hàn dựa trên tường, đánh bạo nâng cao âm lượng nói: “Cô muốn thế nào?”

“Tôi? Tôi đương nhiên là tới đón Ký Phàm về nhà” Nghĩ đến có thể ở cùng một chỗ với Tiêu Ký Phàm, trái tim cô ta lại đập loạn.

“Ký Phàm anh ấy sẽ không trở về” Lâm Tử Hàn tràn đầy lòng tin nói, Tiêu Ký Phàm yêu cô và Tiểu Thư Tuyết như vậy, làm sao có thể về

nhà với Duẫn Ngọc Hân? “Hơn nữa, tuy rằng khó khăn một chút, nhưng chúng tôi bây giờ sống rất vui”

Duẫn Ngọc Hân cười giễu cợt một tiếng, kéo cô vào trong ngõ, buông cô ra sau đó trêu đùa: “Cô cho là Ký Phàm anh ấy thực sự sống những ngày nghèo khổ với cô sao? Từ đầu tới cuối, đều chỉ có chính cô vui vẻ giống như diễn một vở hài kịch, còn bày hàng trên vỉa hè, thực sự là buồn cười, ngu xuẩn!”

“Tôi bày hàng vỉa hè thì làm sao? Ngăn trở gì chuyện của cô sao?” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu ưỡn ngực, dương giọng nói. Dám nhục mạ cô? Thiên kim tiểu thư thì rất giỏi sao?

“Ký Phàm lúc trước đồng ý cùng sống những ngày bình thường với cô, chẳng qua là lừa loại người ngu xuẩn như cô mà thôi, cô cho là cô thật sự là thiên tiên sao? Có thể cho anh ấy bỏ qua cho toàn bộ sản nghiệp của Tiêu gia để chơi đùa với cô sao?”

“Cô có ý gì?”

“Ký Phàm anh ấy căn bản là không bỏ công ty” Cô ta cười ha ha một tiếng, liếc nhìn cô: “Có cảm thấy mình rất buồn cười? Rất ấu trĩ hay không?”

Lâm Tử Hàn xác thực bị đá kích, thì ra Tiêu Ký Phàm vẫn đang lừa gạt cô, tiền mua kem cũng không phải cướp được. Mà cô ta..., Duẫn Ngọc Hân nói không sai, cô tựa như một con nhỏ xấu xí ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện.

Chỉ là, tuy rằng anh lừa cô, chủ ý cũng tốt. Vì để cô hài lòng, cùng sống cuộc sống cô thích, anh bỏ qua điều kiện sinh hoạt tốt ở Tiêu gia, cùng sinh hoạt với cô ở thị trấn nhỏ xa xôi này.

Điều này, càng có thể đại biểu rằng anh yêu cô, nuông chiều cô, không phải sao? Chính cô cũng không phải có một đám chuyện lớn lên lừa anh hay sao, lời nói dối thiện ý! Cô nên hiểu rõ!

Nghĩ thông suốt, trái tim bị đè nén của cô cũng bình thường trở lại, khẽ mỉm cười nói: “Cám ơn cô nói cho tôi biết việc này, khổ cực cho cô đường xa chạy một chuyến đến đây”

Nói xong, lướt qua cô ta chuẩn bị rời đi, hai chân mới vừa bước được bước đầu tiên thì phía sau truyền đến giọng nói tà ác của Duẫn Ngọc Hân: “Tôi tới không chỉ muốn nói với cô những lời này”

“Như vậy cô tới làm cái gì?” Đón Tiêu Ký Phàm về nhà sao? Ý nghĩ này có phần quá ngây thơ rồi!

“Tôi có chuyện trọng yếu hơn muốn nói cho cô” Duẫn Ngọc Hân ưu nhã bước đến trước mặt cô, cố ý tới gần bên tai cô hạ giọng nói: “Là về thân phận của Ký Phàm, hơn nữa chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của anh ấy”

Lâm Tử Hàn kinh hãi, so với thời gian ban nãy cô ta xuất hiện phải kinh ngạc gấp trăm lần, trong đầu bởi vì hai chữ “Thân phận” trở nên trống rỗng, con người mở to trừng mắt nhìn cô ta.

“Rất kinh ngạc sao? Rất không may, bí mật thiên địa này lại bị tôi phát hiện” Duẫn Ngọc Hân đắc ý nở nụ cười, phản ứng của cô, làm cho tâm tình cô ta càng thêm sung sướng hơn.

Một cảm giác bất an đột nhiên sinh ra, Lâm Tử Hàn dự cảm rằng cuộc sống hạnh phúc của cô cuối cùng cũng phải kết thúc, cho dù cô không muốn như vậy!

“Duẫn Ngọc Hân, cô nói đi, cô muốn thế nào” Lâm Tử Hàn rung rung nhìn chằm chằm cô ta nói, chỉ cần cô ta có thể buông tha cho Tiêu Ký Phàm, muốn cô làm cái gì cũng có thể.

“Rất đơn giản, tôi chỉ muốn Ký Phàm, Lâm Tử Hàn, là cô cướp anh ấy từ bên cạnh tôi, bây giờ tôi chẳng qua là yêu cầu cô hoàn trả mà thôi, một chút cũng không quá mức nhỉ?” Nếu như không có sự xuất hiện của Lâm Tử Hàn, cô ta cũng sớm đã kết hôn với Tiêu Ký Phàm.

“Không...” Không muốn!

“Tiêu gia và sự tồn vong của Tiêu Ký Phàm có thể dựa vào một ý niệm của cô, nếu như không muốn tôi đến trước mặt Đỗ Vân Phi tố giác anh ấy, muốn tôi bảo vệ anh ấy, như vậy, anh ấy nhất định phải là chồng của tôi”

“Đỗ Vân Phi...” Lâm Tử Hàn sững sờ lặp lại ba chữ kia, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống, hoảng loạn nói: “Tôi để cho Ký Phàm hôm nay về nhà với cô, cô không thể gây thương tổn cho anh ấy! Không thể gây thương tổn cho anh ấy!”

Đỗ Vân Phi sớm đã muốn cho Lãnh Phong chết, nếu như bị anh ta biết Tiêu Ký Phàm chính là Lãnh Phong, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ấy.

Lời của cô khiến cho Duẫn Ngọc Hân cảm thấy bất mãn, nhúu mày không vui nói: “Ký Phàm là người đàn ông tôi yêu đã gần mười năm, tôi làm sao có thể gây thương tổn anh ấy? Chỉ cần anh ấy ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi”

“Tôi sẽ trả lại anh ấy cho cô...”

“Được, tôi cho cô thời gian nửa tháng, tôi muốn Ký Phàm hoàn toàn chán ghét cô, hoàn toàn hết hy vọng với cô” Cô ta giờ đôi tay ngọc thon thon lên, vén tóc, thấp giọng nói: “Tôi cũng không muốn người thì trở về, trái tim lại chưa trở về, như vậy tôi sẽ rất khó chịu”

“Ký Phàm anh ấy làm sao có thể dễ dàng chán ghét tôi mà theo cô về nhà như vậy”

“Đây là chuyện của cô, tôi chỉ phụ trách ở nhà chờ anh ấy thôi” Cô ta nói xong, cười lớn một tiếng, xoay người đi đến phương hướng đỗ xe.

Chương 184: Uy hiếp 2

“Chờ một chút” Lâm Tử Hàn lo lắng gọi cô ta lại, rung rung dặn dò lần thứ hai: “Cô nhất định không thể để cho Đỗ Vân Phi biết, anh ta sẽ chinh chết Ký Phàm mất”

“Yên tâm đi, tôi biết” Duẫn Ngọc Hân ném cho cô một nụ cười nhạt, xoay người rời đi. Nụ cười của cô ta mê người như vậy, đâm vào mắt Lâm Tử Hàn, rồi lại làm mắt cô đau nhói!

Nước mắt cuối cùng cũng như lũ dâng vỡ con đê thuận theo gò má trượt xuống, lăn xuống mặt đất, ngực nghẹn ngào, ép tới cô gần như không thể thở nổi.

Ôm ngực đau đớn khó chịu nổi ngồi chồm hồm trên mặt đất, nắm chặt hai bàn tay, móng tay cắm chặt vào thịt, hiện lên hai dấu đỏ như máu.

“Ký Phàm...” Đau đớn mà gọi, tiêu tán trên đường cái ồn ào náo động, đoàn người lui tới, không ai không cúi đầu liếc nhìn cô một cái. Cô thì như một đứa trẻ bị bỏ rơi, lang thang giữa biển người mênh mông!

Cô không dám khóc lâu, rất sợ khóc làm cho mắt sưng lên, cô phải cười về nhà gặp Tiêu Ký Phàm, không thể để cho anh phát hiện ra dị thường của cô.

Cô buồn bã ngồi chồm hồm ở trong góc, ánh mắt đại ra nhìn chằm chằm đoàn người không chút tia sáng nào, trong đầu, cứ xoay chuyển rồi lại xoay chuyển về những lời nói của Duẫn Ngọc Hân.

Chỉ khi tới thời gian nên trở về nhà, mới thu thập xong đồ đạc đi về hướng nhà mình.

Nhìn xung quanh gian nhà đã từng mang cho mình nhiều niềm vui, Lâm Tử Hàn yếu ớt thở dài, ngay lập tức, ở đây đã không còn là nhà của cô và Tiêu Ký Phàm nữa rồi.

Cô nhẹ bước, lặng yên không một tiếng động bước vào phòng, Tiêu Ký Phàm đang ngồi ở trước bàn nghiêm túc thao tác trên laptop. Chuyên tâm đến ngay cả Lâm Tử Hàn đã trở về cũng không phát hiện ra.

Cô cuối cùng cũng biết anh vì sao lại thích thao tác trên laptop, anh cũng không có bỏ mặc công ty, một mực ở đây làm việc từ xa.

Lâm Tử Hàn đi vào phòng bếp, pha cho anh ly sữa, đặt bên mép bàn dịu dàng nói: “Ký Phàm, uống ly sữa đi”

Tiêu Ký Phàm kinh sợ, ngón tay tại bàn phím nhanh chóng tắt cửa sổ trên màn hình, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói: “Cảm ơn” Khi nói lời cảm ơn, cánh tay dài vòng qua eo cô, ôm cô đặt lên đùi. Hôn bên tai cô nói đùa: “Ngày hôm nay thu hoạch thế nào? Đủ cho chúng ta ăn cơm ngày mai không?”

Bình thường thường nói một câu đùa cợt, Lâm Tử Hàn hôm nay nghe truyền vào tai lại đặc biệt cảm thấy chói tai, nhưng mặt cô vẫn còn giãn ra nụ cười nói: “Đương nhiên đủ nha, anh lại coi thường em”

“Bảo bối, anh không coi thường em” Tiêu Ký Phàm nâng mặt cô cười nói: “Chỉ cần em vui vẻ, thích thế nào cũng được, chú ý an toàn là được”

“Vì sao lại đối xử với em tốt như vậy?” Cô hỏi dối, trái tim, sớm đã bị lời của anh làm cho cảm động như như lọt vào trong sương mù, vào giờ khắc này, cô đã quên lời Duẫn Ngọc Hân vừa nói.

Thật vất vả mới lau khô viền mắt ướt át, ánh mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng.

“Làm gì? Giả bộ thực nữ chơi buồn quá sao?” Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm hai mắt đầm lệ của cô trêu chọc, động một cái thì cảm động rơi

lệ, đây cũng không giống tính cách của cô.

“Đáng ghét, người ta vốn dĩ là thực nữ mà” Cô hờn dỗi chui vào trong ngực anh, không cho anh phải mặt mình nữa, sợ hãi anh phát hiện dị dạng của mình.

Cô không thể cho anh biết Duẫn Ngọc Hân đã biết chuyện, dựa theo cá tính của Tiêu Ký Phàm, là tuyệt đối sẽ không chịu sự uy hiếp của Duẫn Ngọc Hân. Chọc cho Duẫn Ngọc Hân nóng giận, làm mất cả chì lẫn chài, đó mới là thời khắc bi thảm nhất.

“Khi em ngồi bất động không nói lời nào, vẫn còn miễn cưỡng có thể so sánh với thực nữ” Tiêu Ký Phàm vuốt sợi tóc của cô khẽ cười nói.

“Ghét anh! Ghét anh!” Giọng nói rầu rĩ của Lâm Tử Hàn tràn ra từ trong ngực anh, nắm tay nhỏ nện lên lưng anh, lười biếng nằm trong lòng anh không muốn đi ra. Rất nhanh, cái ôm áp này sẽ không thuộc về cô nữa. Cho dù lưu luyến, cho dù không muốn, nhưng mà, cô lại không thể không nhường lại.

Nằm ở trong lòng Tiêu Ký Phàm một đêm không ngủ, Lâm Tử Hàn sớm bò dậy từ trên giường, dựa theo lệ cũ bắt đầu thu dọn gian phòng.

Trong đầu, vẫn nghĩ đến chuyện kia, chuyện khiến Tiêu Ký Phàm chán ghét cô, hết hy vọng với cô! Bằng không, anh nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Nhưng mà, cô phải làm như thế nào đây? Làm như thế nào mới có thể để Tiêu Ký Phàm ngoan ngoãn trở lại bên người Duẫn Ngọc Hân?

Sau khi khẽ thở ra một hơi, xoay người lại nhìn Tiêu Ký Phàm đang dạy Tiểu Thư Tuyết viết chữ, dùng giọng nói như thường nói: “Ký Phàm, em đi ra ngoài mua vài thứ đồ ăn, anh ở nhà với Thư Tuyết nhé”

Tiêu Ký Phàm bế Tiểu Thư Tuyết từ trên đùi xuống, nói: “Anh đưa em đi”

Lâm Tử Hàn kinh hãi, vội khoát tay nói: “Không cần đâu, tiểu nha đầu nửa đường đi rồi dừng lại muốn anh cõng nó, quá phiền phức”

“Mẹ ——” Tiểu Thư Tuyết tiến lên, giơ tay bức tranh vẽ đầy con giun nhỏ trong vớ, đắc ý dào dạt nói: “Con sẽ viết chữ, con không phải tên mù chữ”

Lâm Tử Hàn khẽ cười một tiếng, tiếp nhận tay quỳên vớ trong tay con bé nhìn qua sau đó đưa trả cho nó: “Sax, rất đồ sộ, trở về tiếp tục “vẽ” đi”

“Dạ” Tiểu Thư Tuyết đạt được “Khích lệ”, bị kích động mà chạy về ngòai lên ghế.

“Cẩn thận một chút, nhớ kỹ về sớm nhé” Tiêu Ký Phàm xoa xoa sợi tóc cô, thương yêu nói.

“Biết rồi, dài dòng” Lâm Tử Hàn dí dỏm đấm anh một cái, tại một khắc nước mắt chảy xuống kia xoay người bước nhanh đi ra sân.

Chạy một mạch đến trung tâm thị trấn, cô thở hồng hộc ghé vào một buồng điện thoại công cộng, nước mắt làm tầm nhìn của cô mờ mịt, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Chương 185: Xin giúp đỡ

Cuối cùng, điện thoại đã thông. Nghe giọng nói của Đỗ Vân Phi ở đầu bên kia, Lâm Tử Hàn càng thêm tủi thân rơi lệ đầy mặt.

Cổ nén thương tâm, dùng giọng trầm tĩnh nói: “Vân Phi, là em”

“Tử Hàn?” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng kinh hỷ đến vô cùng kinh ngạc của Đỗ Vân Phi, Lâm Tử Hàn lại có thể chủ động gọi điện thoại cho hắn? Đây thật sự khiến cho hắn quá kinh ngạc. Từ sau khi cô bị Lãnh Phong cướp đi, cũng không chủ động liên hệ cho hắn!

“Em... Muốn gặp anh” Lâm Tử Hàn chần chờ nói ra những lời này.

Đỗ Vân Phi ở đầu kia vui mừng khôn xiết, thoải mái nói: “Được, em ở đâu? Anh lập tức đi đón em”

“Em bây giờ mua đồ, chút nữa sẽ gọi điện đến cho anh” Lâm Tử Hàn nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại, rất sợ Đỗ Vân Phi nghe ra cô đang khóc.

Trong phòng ăn nào đó, “Em ngày hôm nay làm sao vậy?” Ngày hôm nay cô quá khác thường, cũng làm cho hắn có chút luống cuống.

Lâm Tử Hàn nâng mắt lên, quan sát hắn thật thà nói: “Vân Phi, ngày đó lời anh đã nói với em, em trở về suy nghĩ kỹ, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt...” Chần chừ, do dự... Cô nhìn chằm chằm Đỗ Vân Phi, gương miệng lại nói không ra câu tiếp theo.

Đỗ Vân Phi bị lời nói ngắt quãng của cô khiến cho khẩn trương, đợi tiếp tục nói cho hết. Thế nhưng tâm ý của Lâm Tử Hàn không quyết, do do dự dự, hắn thật sự là nóng nảy, hỏi: “Em nghĩ thông suốt cái gì?”

Lâm Tử Hàn khẽ cắn môi, nói ra lời cô cực độ không muốn nói ra: “Em phải rời khỏi Lãnh Phong”

Đỗ Vân Phi sửng sốt, kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, hắn không nghe lầm chứ? Cô nói cô phải rời khỏi Lãnh Phong? Vì bảo đảm mình không nghe lầm, hắn kinh hãi hỏi thăm: “Em vừa nói em phải rời khỏi Lãnh Phong?”

Lâm Tử Hàn kiên quyết mà gật đầu: “Đúng vậy, em nghĩ thông, em không thể sống cùng với một nhân vật nguy hiểm như vậy, không thể chịu sự liên lụy của anh ta mà phải vào tù”

Đỗ Vân Phi lại kinh ngạc, hưng phấn mà vớ lên tay nhỏ bé của cô, nói: “Tử Hàn, thật tốt quá, em cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, em sớm nên nghĩ thông suốt!”

Lâm Tử Hàn không được tự nhiên rút tay nhỏ bé bị hắn nắm chặt về, nhìn biểu tình hài lòng giống như một đứa trẻ của hắn, đau khổ mở miệng nói: “Cho nên, em muốn xin anh giúp em, giúp em thoát khỏi anh ta”

“Em muốn anh giúp em thế nào?” Đỗ Vân Phi rất vui, căn bản không có tâm tư đi lưu ý đau khổ trên mặt cô, chỉ cần cô nói ra, hắn đều nguyện ý giúp cô!

“Anh ta vẫn rất nghi ngờ quan hệ của anh và em, cho nên...”

“Anh hiểu” Đỗ Vân Phi lại cười nói: “Em muốn anh và em cùng nhau diễn kịch có đúng không?”

“Vâng” Lâm Tử Hàn gật đầu một cái, không có nhiều hứng thú nói: “Xin lỗi, lại phải làm phiền anh”

“Không cần nói xin lỗi với anh” Đỗ Vân Phi vỗ vỗ tay cô: “Anh thích làm, cam tâm tình nguyện làm, Tử Hàn, anh sẽ diễn tốt, bởi vì anh diễn chính là anh, anh yêu Lâm Tử Hàn!”

Hắn lớn mật thông báo, đã không thể tác động đến trái tim của Lâm Tử Hàn, tình yêu sâu đậm của hắn, Lâm Tử Hàn cũng không phải không biết.

“Lãnh Phong vẫn phái người âm thầm bảo hộ em, anh... Hắn là hiểu rõ lần trước anh ta vì sao lại bắt được em và anh cùng một chỗ với nhau chứ?” Sắc mặt Lâm Tử Hàn ửng hồng, lắp bắp mở miệng nói.

Đi ra thời gian dài như vậy, cô tin tưởng Tiêu Ký Phàm nhất định đã bắt đầu lưu ý hành tung của cô, có lẽ đang trên đường ra trung tâm thị trấn, cô phải nắm chặt thời gian tạo ra hiểu lầm.

Nhưng mà muốn cô nói loại yêu cầu này với Đỗ Vân Phi, có điểm quá khó khăn để mở miệng. Đỗ Vân Phi là người thông minh như thế, sao lại nghe không rõ ý trong lời nói của cô.

Khẽ cười một tiếng, nắm tay nhỏ bé của cô đến quỳ lê tận, sau khi thoải mái đăng ký xong, lấy thẻ phòng đi vào thang máy.

Trong phòng, Lâm Tử Hàn nằm lên giường lớn, cả người run rẩy đến lợi hại, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, ướt cả gối đầu tuyết trắng.

Cô không biết điều đang đợi mình là gì, nhưng cô có thể tưởng tượng được chính là, Lãnh Phong nhất định sẽ hoàn toàn thất vọng về cô, nhất định sẽ cho rằng cô là một người phụ nữ tùy tiện.

Chỉ cần vừa nghĩ tới anh sẽ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, trái tim, đau đến không thể kìm lại được, thân thể, cũng run rẩy lợi hại hơn.

Trên ghế sofa, Đỗ Vân Phi hút từng điếu thuốc một, ánh mắt si ngốc nhìn bờ vai trần trụi của Lâm Tử Hàn trên giường lớn. Sự mê hoặc chí mệnh như thế, hắn là một gã đàn ông bình thường, gã đàn ông yêu cô, làm sao có thể không có ý nghĩ kỳ quái.

Tâm lý càng không ngừng báo cho bản thân, không thể có ý nghĩ xác thịt với người mình yêu, không có được trái tim của cô trước, không thể mạo phạm cô!

Bước chân cũng không nghe theo sai khiến đi đến phương hướng giường lớn, bờ vai tuyết trắng trơn bóng vì mồ hôi ẩm ướt, hiện ra những tia sáng khêu gợi.

Đỗ Vân Phi nâng tay lên, chần chừ chạm xuống, ôn nhu va chạm.

Bờ vai ấm áp, như dòng điện chảy khắp người Lâm Tử Hàn, cô trở mình xoay người, trừng mắt về mặt đẹp trai gần trong gang tấc của hắn.

Bởi vì vô cùng kích động, bởi vì xoay người thật mạnh, mền chắn trước ngực trượt xuống, vài cánh xuân lộ ra, kích thích dục vọng nguyên thủy nhất mà Đỗ Vân Phi đang đang cực lực khống chế.

“Vân Phi, dừng...” Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn con người bị dục hỏa đốt cháy mà đỏ lên, sợ hãi lắc đầu, con người hiện ra nước mắt.

Đầu ngón tay Đỗ Vân Phi lướt qua mặt cô, dừng bên cổ cô, giọng nói khàn khàn: “Tử Hàn, anh sẽ không làm ra chuyện khiến em thương tâm, anh chỉ muốn nhìn em một chút, ôm anh một chút, được chứ?”

Cúi người, hạ xuống nụ hôn nhẹ trước ngực cô, thu hai tay lại, gắt gao ôm cô vào lòng.

Chương 186: Xin giúp đỡ 2

Lâm Tử Hàn sợ hãi, cứng ngắc trong ngực của hắn động cũng không dám động một chút, tùy ý hắn xúc động ôm mình. Trong lòng đang không ngừng hò hét: Lãnh Phong sao còn chưa tới? Anh không phải luôn luôn làm việc nhanh nhẹn sao?

Có lẽ là do cô hò hét có hiệu lực, tại một khắc trước khi cô sụp đổ kia, cửa phòng đột nhiên bị ai đó rất không ôn nhu mà đạp ra. Không sai, xuất hiện ở trước mắt cô chính là người đàn ông cô chờ mong thấy, lại sợ hãi thấy, cô bằng lòng để cho người đàn ông này suốt đời được hạnh phúc.

“Khốn nạn!” Một tiếng gầm lên từ trong miệng Lãnh Phong tràn ra, Đỗ Vân Phi chưa kịp phản ứng liền bị anh nắm tay lôi xuống sàn nhà.

Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, cuống quýt kéo chắn che ngực, da thịt trần trụi lỏa lồ trong không khí. Lão đạo bò xuống bên người Đỗ Vân Phi ở dưới giường, vội hỏi thăm: “Anh sao rồi?”

Cô thật không ngờ, Lãnh Phong sẽ ra tay đánh Đỗ Vân Phi, cũng thật không ngờ bản lĩnh của Đỗ Vân Phi tốt như vậy, lại có thể bị Lãnh Phong đánh liên tiếp. Tơ máu chảy xuống từ khóe miệng Đỗ Vân Phi, hắn lấy tay lau qua loa, nói: “Anh không sao”

Lãnh Phong thấy Lâm Tử Hàn lại còn che chở hắn như thế, vốn dĩ con người tức giận đến đỏ ngầu càng thêm lạnh lùng ác liệt hơn, một tay kéo Lâm Tử Hàn từ bên người Đỗ Vân Phi lại đây, giận dữ hét to lên: “Lâm Tử Hàn, em có biết em đang làm cái gì hay không?!”

“Em...” Lâm Tử Hàn chảy nước mắt, giả vờ hoảng loạn mà lùi về phía sau, lắc đầu lắp bắp nói: “Lãnh Phong, anh... Anh sao lại ở chỗ này? Em...”

“Mặc quần áo vào!” Lãnh Phong điên cuồng gào thét ném cô xuống sàn, đầu óc trống rỗng, trời ạ! Anh nhìn thấy gì? Lại có thể thấy người đàn bà của mình trên giường với gã đàn ông khác! Lâm Tử Hàn!!

Lâm Tử Hàn ôm quần áo của mình chạy nhanh vào toilet, Đỗ Vân Phi bị đánh ngã xuống đất yếu ớt bò lên, lau đi tơ máu trên khóe miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt của người thắng cuộc, đánh giá người đàn ông hấn ta sớm đã nghĩ đưa đến cái chết kia, mĩa mai mở miệng: “Lãnh Phong, thấy thế nào? Dù cho anh dùng sức mạnh thủ đoạn chiếm lấy thân thể của cô ấy, cũng vĩnh viễn chiếm không được trái tim cô ấy, không phải bất luận thứ gì cũng có thể dùng võ lực giải quyết!”

“Đỗ Vân Phi! Lại dám chạm vào người đàn bà của tôi!?” Lãnh Phong nghiến răng gặm nhẹ, tim như bị dao cắt, đau đến ngay cả hô hấp anh cũng cảm giác là một chuyện khó khăn!

“Lâm Tử Hàn là người đàn bà của ai anh còn rõ ràng hơn tôi, nếu như không phải anh ép buộc cô ấy ở lại ở bên cạnh anh, bọn tôi cũng sớm đã kết hôn” Đỗ Vân Phi phản bác, đúng vậy, nếu như không phải sự xuất hiện của anh, hẳn sẽ là một đôi với Lâm Tử Hàn, một đôi rất hạnh phúc!

“Anh mơ tưởng mang cô ấy đi khỏi bên người tôi đi!” Giọng nói lạnh lùng kiên quyết vang lên.

Lâm Tử Hàn trốn ở trong phòng tắm, nghe từng lời từng lời tranh chấp của hai người, ngã ngồi xuống đất ôm đầu khóc rống lên. Loại kết quả này, là điều cô chờ mong, lại là điều cô căm hận!

Cô và Lãnh Phong, đời này đã định trước vô duyên, nhất định không thể ở cùng một chỗ!

Cô chảy nước mắt mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, ánh mắt kinh hoàng lộ vẻ chột dạ, khúm núm đi đến phía Lãnh Phong, run giọng nói: “Lãnh Phong, em..., anh hãy nghe em nói...”

“Nghe em nói cái gì?” Nghe cô giải thích sao? Nghe cô cam đoan cô không có chuyện gì với Đỗ Vân Phi sao? Lãnh Phong đau lòng nhắm mắt, thất bại mà lui về phía sau một bước.

“Em... xin lỗi...”

“Đừng nói xin lỗi với tôi!” Lãnh Phong như một con sư tử nổi giận rống lên, thô bạo với lên cánh tay cô, kéo ra cửa.

Đỗ Vân Phi lên đến trước mặt hai người, nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn vội vàng nói: “Tử Hàn, không phải sợ hấn sẽ đối xử với em như nào, không thích chính là không thích, phải dũng cảm đối mặt với trái tim của mình” Tử Hàn, em không phải là thay đổi chủ ý chứ? Nghìn vạn lần không nên nha!

Lãnh Phong căn bản không để cho Lâm Tử Hàn cơ hội nói, kéo cô đi đến hướng thang máy.

Một đường trầm mặc về đến nhà, Lâm Tử Hàn đã chẳng phải thất kinh, ngoại trừ viền mắt không ngừng tuôn ra nước mắt là chân thật, trái tim cô, ý nghĩ của cô, cách làm, không phải sự thật.

Cô đã không phải người của trước kia, trên người cô bây giờ mang theo sứ mệnh, mang theo dấu vết. Chỉ có thể dựa theo an bài của Duẩn Ngọc Hân bước từng bước một về phía trước, biết rõ phía trước là một con đường chết, cũng sẽ không tiếc!

Lãnh Phong tức giận đến vài lần không khống chế được không chút nào thương hương tiếc ngọc ném cô vào trong góc, Lâm Tử Hàn khẽ kêu một tiếng, nhíu mày xoa đầu gối bị anh ném đến đau đớn, cắn chặt môi đỏ mọng không nói một câu.

Sự trầm mặc của cô, khiến Lãnh Phong càng thêm đau lòng, lẽ nào cô ngay cả giải thích đều lười nói sao? Anh tình nguyện bị cô tóm gọn như mọi lần, hoang mang rối loạn, khóc bù lu bù loa giải thích, như vậy còn có thể đại biểu cô còn thương anh, đem cảm thụ của anh để trong mắt.

Ngày hôm nay, cô lựa chọn trầm mặc, ngoại trừ khóc vẫn là khóc!

Lãnh Phong quỳ gối tới gần cô, cánh tay gắt gao chế trụ cánh tay cô rống giận: “Lâm Tử Hàn! Em tại sao không nói? Em không phải luôn luôn có một đồng lớn lý do thuyết phục tôi sao? Em bây giờ tại sao không nói?!”

“Đau quá...” Lâm Tử Hàn thống khổ rên rỉ, trên cánh tay truyền đến từng đợt đến đau đớn. Đau nhức, biểu thị anh tức giận sâu đậm, cô lại bắt đầu kinh sợ, tròn tròn mắt lộ vẻ khủng hoảng!

Anh sẽ giết chết cô sao? Giết chết cô cũng tốt! Đã chết, chuyện gì cũng không có, xong hết mọi chuyện!

Chương 187: Trút hết tâm tình

“Nói!!” Lời nói như phun hỏa vang ở bên tai.

Cô cuối cùng cũng chịu đựng không nổi dần vật về thể xác và tinh thần này, tan vỡ..., quỳ gối xuống anh khóc trước mặt: “Lãnh Phong! Anh giết chết em đi! Giết em đi! Em không muốn sống như này nữa!”

Nếu như không có Lãnh Phong, đã không có Tiểu Thư Tuyết, cô sống còn có ý gì? Trước đây cô vẫn cho rằng, trắc trở lớn cỡ nào, chỉ cần hai người đồng tâm, nên trắc trở gì cũng không có.

Ngày hôm nay cô mới phát hiện, căn bản là không phải như thế! Ngày hôm nay phải đối mặt với trắc trở, chỉ có một biện pháp có thể giải quyết, đó chính là giết Duẩn Ngọc Hân! Giết cô...?

Giết cô?? Đó là chuyện vĩnh viễn cũng không có khả năng!

Nắm tay Lãnh Phong chạm lên người cô, cô hết sức hạ giọng, gào nhẹ: “Cuộc sống bây giờ có vấn đề gì? Không phải em muốn sao? Em nói em nghĩ tới cuộc sống của người bình thường, tôi đã sống cùng em! Vì sao suốt ngày còn muốn chạy đi gặp Đỗ Vân Phi?! Tại sao phải làm ra loại sự tình này?!”

Lâm Tử Hàn cắn cắn môi đỏ mọng, trái tim tan vỡ, lớn tiếng nói: “Bởi vì em muốn anh ấy! Em yêu anh ấy! Nhưng mà em lại không thể cầu xin anh thả em đi, bởi vì em biết anh nhất định sẽ không đồng ý...”

“Em nói dối!” Lãnh Phong phản bác. Cô làm sao có thể không thích mình chứ? Tuy rằng anh biết cô vẫn có tình cảm đặc biệt với Đỗ Vân Phi, nhưng mà, anh vẫn còn có thể cảm giác được là cô yêu mình.

Trải qua việc sinh hoạt chung nửa năm, từng chút từng chút, đều là hạnh phúc chồng chất mà thành không phải sao? Nếu như không thích, sao lại vui vẻ như vậy? Nếu như không thích, lại làm sao có thể không để ý đến chuyện nguy hiểm tính mạng thay anh đỡ đạn?

Nhưng mà, một màn trên giường anh nhìn thấy ngày hôm nay kia, lại là sự tồn tại thật sự, hình ảnh đó khiến anh nhiệt huyết sôi trào!

Lâm Tử Hàn chậm rãi lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Em không nói dối, mỗi ngày em đều chờ mong có thể thoát khỏi bên cạnh anh, mỗi ngày đều sống trong lời hứa, mỗi ngày đều ở nghĩ tất cả biện pháp lừa anh, thực sự quá mệt mỏi” Cô nâng hai mắt đầm lệ lên, nhìn chằm chằm Lãnh Phong tiếp tục nói, “Chúng ta căn bản là đã sắp duy trì không nổi nữa, vì sao còn muốn miễn cưỡng ở cùng một chỗ chứ?”

“Một mực miễn cưỡng??” Lãnh Phong buồn bã cười khô, dưới cái nhìn của cô, những ngày trôi qua trong nửa năm của bọn họ đều là đang miễn cưỡng sao? Anh cũng dụng tâm tiến hành mỗi một ngày, hận không thể tặng cho cô sự vui sướng khắp thiên hạ, tặng cô hạnh phúc khắp thiên hạ!

“Đúng vậy” Lâm Tử Hàn lạnh lùng mở miệng: “Chúng ta đã đến mức cần dùng lời hứa mới có thể duy trì tiếp, cái gì là tình yêu, cái gì cuộc sống bình dân, tất cả đều là giả, là chúng ta cùng nhau bịa đặt ra. Lãnh Phong, anh căn bản thoát không khỏi thân phận địa vị của mình, còn vui đùa em như một vở hài kịch, chơi như thế anh cảm thấy rất vui vẻ sao?”

Lãnh Phong sững sốt, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia hoảng loạn, tâm trạng khiếp sợ, cô sao lại biết? Anh vẫn đều cho rằng tự mình giấu diếm rất khá, nghĩ không ra...

Hai tay của anh với lên vai cô, nhìn chằm chằm cô trịnh trọng nói: “Tử Hàn, anh lừa em là anh không đúng, anh xin lỗi em. Tiêu thị không thể rời khỏi anh, nhưng anh lại hy vọng em có cuộc sống vui sướng...” Anh

nóng nảy, lần đầu tiên trong đời bởi vì lời hứa bị vạch trần mà chân tay luống cuống.

Lâm Tử Hàn khóc rống, hai tay bịt kín tai, cô không muốn nghe! Không thích nghe! Bởi vì mỗi một câu nói của anh đều sẽ làm cho trái tim cô lắc lư bất định. Cô sợ bản thân sẽ chống đỡ không được, hại anh!

Tất cả những việc Lãnh Phong làm cho cô, trời mới biết cô có bao nhiêu cảm động! Cô căn bản là không trách anh mà! Là bản thân quá tùy hứng, quá cố tình gây sự, cứng rắn buộc anh buông tha tất cả.

Mà anh lại có thể đáp ứng với yêu cầu vô lý của cô, mang cô đi tới thị trấn nhỏ vùng ngoại thành này! Thâm tình như thế, cô tại sao có thể không cảm động? Tại sao có thể không yêu anh sâu đậm đến chết?

“Anh không cần nói nữa, em căn bản là không quan tâm anh có đang lừa em hay không, vẫn không có vạch trần anh, là bởi vì sự lừa dối của anh, có thể giảm bớt cảm giác mang tội của em, em cũng một mực lừa dối anh mà!”

Lời hứa! Lời hứa không biên giới! Cô đã sắp chết lặng!

“Lãnh Phong! Xin anh hãy thả em đi...”

“Không! Anh căn bản là không tin bất luận một câu nói gì của em!”

“Lãnh Phong, anh thật tàn nhẫn, thật đáng sợ, em chỉ biết anh nhất định sẽ không đồng ý!”

“Em là mẹ của Tiểu Thư Tuyết, là người đàn bà của anh, sao lại có thể làm ra chuyện xấu xa như thế?” Dù cho không yêu anh, còn gia đình này thì sao? Lẽ nào cô sẽ không có một chút cảm giác mang tội sao?

“Em căn bản không phải người đàn bà của anh! Em hối hận vì gặp phải anh! Hối hận đã sinh ra Tiểu Thư Tuyết! Em vốn không nên sinh nó!”

Lãnh Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị nước mắt bao phủ, nổi giận tím tay cô, ném lên giường lớn. Thân thể cao to cường tráng đè ép

lên, một bên xé rách quần áo của cô một bên cắn giận mở miệng nói: “Lâm Tử Hàn, em vĩnh viễn đều là người đàn bà của tôi, bây giờ hối hận đã quá muộn...”

Lâm Tử Hàn luống cuống, ra sức giãy dụa chân tay, lớn tiếng khóc hô: “Tên khốn, anh buông ra, không nên đụng vào tôi... Cút ngay!”

“Chỉ cho phép Đỗ Vân Phi chạm vào em sao? Em là đồ tiện nhân! Lại dám lên giường với người đàn ông khác?!” Còn muốn cắt đứt quan hệ với anh? Còn muốn rời khỏi anh? Một màn trên giường kia lại diễn ra trong đầu anh, lửa giận càng thêm hùng hực bốc cháy lên. Từng nụ hôn điên cuồng thô bạo hôn rơi vào trên người cô, bàn tay to tuyệt đối không ôn nhu nắm xoa mỗi một tác da thịt trên người cô.

“Buông...” Lâm Tử Hàn khàn giọng kêu to, đau đớn trên người so ra còn kém hơn đau đớn dưới đáy lòng, đau nhức đồng thời còn không quên kích thích anh, khiến anh càng thêm chán ghét bản thân.

Chương 188: Thương tâm

“Tôi chính là ti tiện, mới có thể lần lượt bị anh bắt nạt, làm ra chuyện có lỗi với Vân Phi!” Giọng nói của cô quật cường lại oán giận, kích thích màng tai và mỗi một dây thần kinh trên người Lãnh Phong.

“Câm miệng, câm miệng cho tôi!” Lãnh Phong điên cuồng gào thét, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, cố nén xung động đánh cho cô im miệng.

“Vương bát đản! Tôi căn bản là không thích anh! Vì sao phải bức tôi?! Không cần...”

“Yêu hay không yêu! Thân thể sẽ nói rõ!” Sự kiêu ngạo, sự tự tôn của anh không thể để cô khinh nhờn như vậy, bá đạo như anh! Lạnh lùng như anh...

Sự tức giận của anh, Lâm Tử Hàn cũng không phải là không cảm giác được, cũng không phải một chút cũng không sợ, chỉ là bây giờ không phải thời gian cho cô sợ không phải sao?

Căn răng chịu đựng sự điên cuồng phát tiết của anh, nước mắt của cô thấm ướt vỏ gối, nâng hai tay lên, mấy lần muốn xoa vai, lưng anh nhưng cũng nhịn được. Cuối cùng buông xuống giường lớn, gắt gao nắm chặt chăn đơn bên cạnh.

Dường như qua nửa thế kỷ, Lãnh Phong cuối cùng cũng ngừng lại, yếu ớt ghé vào trên người cô, tiếng hít thở gấp quanh quẩn trong phòng ngủ nhỏ nhỏ.

Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng không chế không được bản thân, tay nhỏ bé lướt qua mái tóc anh, ở trong lòng thương tâm hỏi: Khá hơn chút nào

không?

Nếu như vậy có thể làm cho anh dễ chịu chút, thông khổ vừa nãy của cô coi như là đáng giá!

Trong bóng tối, hô hấp của Lãnh Phong thoáng bình phục, hai tròng mắt như sao lóe ra hai tia sáng lạnh giá băng lãnh đến tận xương, thẳng tắp chiếu vào đáy mắt Lâm Tử Hàn. Cơ thể lập tức đứng dậy từ trên người cô, mặc quần áo qua loa rồi đi ra ngoài.

Chỉ lưu lại Lâm Tử Hàn cả người bủn rủn không thể động dậy trên giường lớn, Lâm Tử Hàn yên lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh biến mất tại cửa của anh, lời nói gọi anh ghen nơi cổ họng, cùng nuốt lòng chua xót vào trong bụng.

Bóng tối hắc ám bao phủ khắp người cô, gió mát thổi qua song cửa, thân thể trái tim cô giá băng!

Một dòng suối trong veo bên cạnh, thân ảnh hai người một lớn một nhỏ nghỉ chân dòng suối, ánh trăng nhu hòa rơi trên mặt suối, hiện lên từng đợt tia sáng óng ánh chói mắt. Ánh trăng kéo dài thân ảnh hai người, màn đêm có vẻ thờ ơ mà cô tịch.

“Ba ba, mẹ vì sao phải khóc nha?” Tiểu Thư Tuyết ngẩng đầu nhỏ, đầu môi, si ngốc nhìn chăm chăm Tiêu Ký Phàm bên suối nước hỏi.

“...”

Không đạt được đáp lại, Tiểu Thư Tuyết quơ bàn tay anh tiếp tục truy hỏi: “Ba ba, ba đánh mẹ sao? Ba vì sao đánh mẹ nha?”

Trầm mặc một hồi, khóe môi Tiêu Ký Phàm cuối cùng cũng giật giật, khẽ thì thào: “Bởi vì mẹ không ngoan”. Thân ảnh cao ngất thon dài đứng sừng sững dưới màn đêm, lộ vẻ buồn bã. Buồn bã..., loại hình tượng này thực sự rất không thích hợp với anh!

Anh là sát thủ khát máu, cũng là tổng tài lãnh khốc, lại cũng sẽ có một ngày vì yêu một người phụ nữ mà hao tổn tinh thần, thật là quá không nên.

Dòng suối trong veo phản chiếu lại vẻ mặt đau đớn của anh, phóng ra hàn quang đóng băng ba thước, khiến người ta sợ hãi, làm cho lòng người đau nhức...

“Nhưng mà một mình mẹ ở nhà sẽ sợ nha” Trên thế giới này chỉ có duy nhất Tiểu Thư Tuyết không sợ anh, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nói, vẫn ngẩng đầu nhỏ như cũ, tay nhỏ bé quơ cánh tay anh: “Ba ba, con không muốn ba không vui, con cũng không thể để mẹ khóc”

Một phần mềm mại trong đáy lòng của Tiêu Ký Phàm được sự ôn nhu làm cho giật mình, yếu ớt cúi đầu, nghênh đón ánh mắt trông mong của Tiểu Thư Tuyết. Dưới ánh trăng, nước mắt trên mặt Tiểu Thư Tuyết được chiếu thành từng hạt đậu nhỏ, xé tan trái tim làm người ta đau đớn.

“Ba ba, đừng trách mẹ có được không?” Tiểu Thư Tuyết khóc nức nở cầu xin, nó không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Ân ân oán oán của người lớn lại há lại là chuyện một đứa trẻ như nó có thể hiểu được? Nó muốn, chẳng qua là một gia đình hoàn chỉnh, gia đình hạnh phúc, giống như trước ngày hôm qua!

Tiêu Ký Phàm cười khở xoa gáy con bé, nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, dắt tay nhỏ bé của con bé, bước trên bờ cỏ dại mọc thành bụi bên khe suối, bước đến ngôi nhà nhỏ bé kia.

Lâm Tử Hàn ôm chần nằm trên giường, phòng ngủ nhỏ yên tĩnh thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của mình, một tiếng một tiếng rất quy luật.

Lần đầu tiên ở nhà một mình trong đêm, cô lại cố không sợ hãi, một lòng toàn bộ vẫn vương trên người Tiêu Ký Phàm. Anh sẽ đi nơi nào? Có thể xảy ra chuyện gì hay không? Có thể hay không...

Lo lắng biến thành cúi đầu khóc, tràn ra khỏi miệng, quanh quẩn trong gian phòng bao phủ đầy bóng tối.

Một chiều này quả nhiên có hiệu lực, cô lại mất đi người đàn ông mình yêu nhất trong cuộc đời. Khi đi bước đi đầu tiên, cô chỉ biết sẽ trả giá rất đau đớn thê thảm, nhưng mà cô lại không hối hận, bởi vì không làm như vậy, cô cũng sẽ mất đi anh!

Khóc khàn giọng, cũng khóc mệt mỏi, cuối cùng cô cuộn tròn người rung rung ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngủ bao lâu, trong mộng không ngừng xuất hiện thân ảnh của Tiêu Ký Phàm, hài lòng, thống khổ.

Sau cùng trong nháy mắt xuất hiện chính là Tiêu Ký Phàm tuyệt mệnh dưới tay Đỗ Vân Phi tay, khi tính mạng của anh còn chút nữa thì biến mất, Lâm Tử Hàn mở mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy người. Hai mắt kinh sợ khi tiếp xúc đến vẻ mặt đẹp trai lạnh lùng của Tiêu Ký Phàm, trong lòng khẽ sững sốt, thiếu chút nữa không khóc rống nhào vào trong lòng anh.

May mắn thay! Vừa rồi tất cả đều là mơ, may là anh không có việc gì! Lâm Tử Hàn điên cuồng kêu gào dưới đáy lòng, cường chế sự vui mừng trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng đi, tách ra khỏi ánh mắt cực nóng của anh.

Cô không thể kích động, không thể nhẹ dạ, nếu không tất cả những việc làm trước đó đều uổng phí, trực tiếp không nhìn sự hiện hữu của anh, có lẽ là biện pháp tốt nhất.

Chương 189: Thương lượng

“Tử Hàn, tôi tha thứ tất cả những việc em làm trước đó, vì Thư Tuyết, chúng ta trở lại như trước đây được chứ?” Tiêu Ký Phàm vòng tay qua sau lưng cô, ôm lấy người cô, ôn nhu, từng cái từng cái giúp cô bộ mặc quần áo.

Dưới da thịt tuyết trắng, lộ ra dấu vết xanh tím tối hôm qua anh lưu lại, tối hôm qua, anh thực sự là điên rồi, lại chà đạp cô thành như vậy. Anh đau lòng dùng đầu ngón tay vuốt ve những dấu vết thuộc về mình kia.

Nhớ, hồi hận, chỉ có thể hồi hận!

Mỗi một chỗ anh chạm đến, đều có thể khiến cho Lâm Tử Hàn rung động, để không không thần phục dưới nhu tình mật ý của anh. Lâm Tử Hàn ngồi thẳng người, một tay đẩy anh ra, tay nhỏ bé hoảng loạn túm lấy chăn đơn bao chặt người lại.

Giọng nói không mang theo một tia cảm tình thốt ra: “Anh không nên đụng vào tôi! Tôi cũng không muốn quay lại những ngày sống không bằng chết trước kia!”

Sống không bằng chết? Cô lại có thể dùng bốn chữ này tới khái quát cuộc sống trước kia anh cho rằng ngọt ngào?

Thương tâm, vì sao mỗi một câu nói của cô đều làm cho người ta thương tâm như vậy? Lẽ nào cô thực sự quyết tâm muốn vu cho anh tội danh “Chết” hay sao?

“Tử Hàn, lẽ nào em sẽ không vì con mà ở lại bên cạnh tôi sao?” Anh đau lòng nói, con chẳng qua là mượn cớ, không nỡ xa cô, không bỏ được cô mới là tâm lý chân thực của anh. Mặc kệ cô làm cái gì, anh cũng có thể tha

thứ, mà ngay cả thân phận của cô không muốn người ta biết kia anh cũng có thể không muốn biết, tình yêu của anh với cô, đã cắm rễ quá sâu!

Lâm Tử Hàn khẽ động biểu tình nghiêm mặt, lộ ra vẻ mặt chán ghét với anh, cười lạnh nói: “Đừng dùng con tới ép tôi, vì con, tôi đã bị anh áp bách lâu lắm rồi! Tiêu Ký Phàm, đừng tưởng rằng phụ nữ đều sẽ thích người đàn ông có tiền bá đạo, tôi đã chịu đủ sự tưởng tượng của anh rồi, bộ dạng cao cao tại thượng, một phút chốc tôi cũng không muốn ở lại bên cạnh anh nữa!”

Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm cô, buồn bã nói: “Đây là lời nói trong lòng của em sao?”

“Đúng vậy” Lâm Tử Hàn trả lời không chút do dự, trong lòng lại đau nhức như nhỏ máu, lời nói đả thương người này, quả thực không phải điều cô muốn nói! Tình yêu của cô giành cho anh, trời đất chứng giám!

“Em là mẹ Tiêu Thư Tuyết, tôi không thể thả em đi” Tiêu Ký Phàm biến sắc, âm trầm nói. Mềm không được, thì mạnh bạo, nói chung, anh nhất định không muốn thả cô đi.

Lâm Tử Hàn cười lạnh một tiếng mở miệng, tà tà nhìn anh nói: “Tốt thôi, anh một mực muốn nhốt tôi, nếu như ngày nào đó phát hiện có người thất cổ, cắt cổ tay, người nợ nhất định chính là tôi Lâm Tử Hàn!”

“Em!” Tiêu Ký Phàm thất bại trừng mắt nhìn cô, cô lại dám dùng cái chết tới uy hiếp anh? Một loại thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn trên đời này, bởi vì anh sẽ bỏ qua!

“Anh hãy cố mà chờ xem là được rồi, tôi muốn để cho anh biết, không phải ai cũng sợ anh!” Lâm Tử Hàn lạnh lùng kiên quyết nói xong, xoay người xuống giường, mặc nhanh quần áo đi ra cửa phòng.

Bỏ lại Tiêu Ký Phàm vẻ mặt yêu hận không rõ, anh thật sự không nghĩ đến, chuyện lần này lại ầm ĩ như vậy, Lâm Tử Hàn lại là người phụ nữ ác tâm như vậy!

Lâm Tử Hàn khóc ròng chạy ra sân, tầm mắt sớm bị nước mắt làm cho mờ mịt, mà ngay cả Tiểu Thư Tuyết canh giữ ở bên ngoài cũng bị mình đụng ngã lăn xuống đất cũng không cảm giác được, một đường ra ngoài.

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết ngã trên mặt đất hô một tiếng với bóng dáng Lâm Tử Hàn, oa oa khóc lớn lên, con bé khóc, không phải là bởi vì ngã đau, mà là bị Lâm Tử Hàn dọa.

Lâm Tử Hàn sững sờ, xoay người lại phát hiện Tiểu Thư Tuyết ngã trên mặt đất, vội quay người lại, ôm con bé dậy.

“Mẹ, đừng khóc... đừng đi...” Giọt nước mắt trong suốt rơi xuống khuôn mặt trắng mịn non mềm của Tiểu Thư Tuyết, lay động lòng người!

Lâm Tử Hàn lau nước mắt trên mặt mình, cũng lau trên mặt Tiểu Thư Tuyết, gất gao ôm con bé vào trong lòng, nức nở nói: “Bảo bối không khóc, mẹ cũng không nên khóc, không nên khóc”

Tiểu Thư Tuyết giãy dụa lui đi ra khỏi ngực cô, trông mong nhìn chằm chằm cô cầu xin: “Mẹ đừng đi... con không muốn mẹ đi”

“Mẹ vĩnh viễn cũng không rời xa con” Cô xúc động ôm chặt con bé vào lòng, gất gao ôm thân thể nhỏ bé của nó. Tiểu Thư Tuyết sau khi nghe được lời của cô vui mừng hơn, nở nụ cười dưới hai hàng nước mắt.

Thấy khuôn mặt tươi cười của con bé, Lâm Tử Hàn lại thế nào cũng không vui mừng được, Tiểu Thư Tuyết nhất định cô phải mang đi, đã không có Tiêu Ký Phàm, nếu như lại mất đi Tiểu Thư Tuyết, cô thực sự sống không nổi.

Nhưng mà, Tiêu Ký Phàm sẽ để cho cô mang Tiểu Thư Tuyết đi sao? Dựa vào cá tính của anh, nhất định sẽ không đồng ý!

Thoảng bình phục tâm tình kích động, Lâm Tử Hàn khẽ hít vào một hơi, nhìn chằm chằm Tiểu Thư Tuyết hỏi: “Bảo bối, mẹ mang con về nhà đi

Văn Khiết ở có được hay không? Ở cùng với ba ba Đỗ được không?”

“Vậy ba ba thì sao?” Tiểu Thư Tuyết nghiêng đầu hỏi, đối với nó mà nói, chỉ cần có thể sống cùng với ba mẹ, sống ở đâu cũng như nhau.

“Ba ba có việc phải bận, không thể theo chúng ta” Lâm Tử Hàn miễn cưỡng vui cười nói: “Chờ ba ba hết việc bận, chúng ta trở về có được hay không?”

“Con không cần!” Tiểu Thư Tuyết không chút nào suy nghĩ mà cự tuyệt: “Con sẽ ở cùng với ba ba! Không cần chú Đỗ!”

Lâm Tử Hàn giả vờ giận xụ mặt, khiển trách: “Con tại sao lại không ngoan? Không phải nói ba ba có việc bận sao?”

“Nhưng mà người ta sẽ nhớ ba ba mà”

Lâm Tử Hàn nhìn dạng muốn khóc của con bé, đau xót trong lòng, khẽ hít một hơi an ủi: “Ba ba sẽ đến thăm chúng ta, lúc rảnh rồi sẽ tới”

Mặc kệ , trước tiên cứ lừa gạt con bé rồi hãy nói! Lâm Tử Hàn âm thầm hạ quyết tâm.

Chương 190: Trở về nhà cũ

Khi Lâm Tử Hàn thừa dịp Tiêu Ký Phàm thương tâm quá độ, một thời khắc không lưu ý, mang theo Tiểu Thư Tuyết trở lại thôn Ninh Thủy. Bà Vương và Vương Văn Khiết sợ hãi, kinh ngạc đánh giá cặp mẹ con biến mất gần nửa năm.

Wang Văn Khiết trong khoảng thời gian đó gặp Lâm Tử Hàn nhiều lần, kinh ngạc lại không nhiều như bà Vương, nhưng là đã đủ vô cùng kinh ngạc. Sững sờ hỏi thăm: “Hai người đang làm gì vậy? Sao mất lại sung đồ vậy?”

“Con muốn ba ba...” Tiểu Thư Tuyết khóc nức nở nói, chớp chớp hai mắt đầm lệ, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lâm Tử Hàn sững sốt, vội ngồi xổm người xuống nói với con bé: “Không phải đã nói với con rồi sao? Chú ấy không phải ba ba con, không thể nhắc lại ba ba!” Dọc theo đường đi, cô đã nghiêm túc dặn dò hơn mười lần, không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới Tiêu Ký Phàm.

Wang Văn Khiết ôm cổ Tiểu Thư Tuyết, lau nước mắt trên mặt con bé nói: “Muốn ba ba thì bảo mẹ con đi tìm một người nha, ngoan, đừng khóc” Nói xong hai mắt nghiêm lại, nhìn chăm chăm Lâm Tử Hàn chất vấn: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Soái ca thô phi đẹp trai kia bỏ hai người bọn em?”

Lâm Tử Hàn buông mắt xuống, gật đầu một cái xem như là đáp lại, trước mặt hai người, cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Dì đã nói gã đàn ông kia nhìn không giống người tốt, haizzz, Tử Hàn, cháu sao lại ngốc như vậy, sao lại nhất định không nghe khuyên bảo?”

Bà Vương thở dài nhắc đi nhắc lại.

“Cháu đã biết sai rồi” Lâm Tử Hàn bầm chặt ngón tay như sắp xuất huyết, thương cảm nói, chuyện căn bản không phải như vậy, cô không muốn nghe đến hai người nói Tiêu Ký Phàm như thế này, nhưng mà lại không thể thay anh phản bác, loại cảm giác này thực sự là quá khó tiếp thu rồi!

“Tử Hàn, hoan nghênh em trở về” Ngoài sân vang lên tiếng của Đỗ Vân Phi, Lâm Tử Hàn xoay người lại, nhìn phía cửa. Đỗ Vân Phi đang cười dài đi vào trong, phía sau theo là Tô Lâm Lâm vẻ mặt mát mát.

Lâm Tử Hàn muốn lên tiếng gọi Tô Lâm Lâm, há miệng ra lại nói không nên nữa câu nói, cô biết cô ấy nhất định sẽ hận chết mình, bởi vì cô lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Đỗ Vân Phi.

Tô Lâm Lâm gian nan hé ra nụ cười, nói với Lâm Tử Hàn: “Tử Hàn, hoan nghênh cậu trở về” Cũng thắm thiết nhìn liếc mắt Đỗ Vân Phi đưa tay ôm Tiểu Thư Tuyết.

Đỗ Vân Phi nâng cao Tiểu Thư Tuyết lên, thoải mái cười nói: “Tiểu Thư Tuyết, có nhớ ba ba Đỗ không nào?”

Tiểu Thư Tuyết im miệng lắc đầu, lại gật đầu, vô luận Đỗ Vân Phi đùa con bé thế nào, nhất định không lộ ra nụ cười nào.

Đỗ Vân Phi ôm Tiểu Thư Tuyết, xoay mặt nói với Lâm Tử Hàn: “Tử Hàn, em tạm thời sang nhà anh ở đi, ở đây lâu lắm em không ở, không quá an toàn”

“Buồn cười, ở đây có chỗ nào không an toàn? Em không phải sống rất tốt sao? Cái cơ này cũng quá nát vụn rồi?” Vương Văn Khiết cười ha ha trêu chọc.

Lâm Tử Hàn đương nhiên biết anh không chỉ an toàn là cái gì, phỏng chừng rất nhanh Tiêu Ký Phàm sẽ tìm tới nơi này, nếu phải diễn, sẽ diễn rất thật một chút không phải sao?

Cô gật đầu, khẽ cười nói: “Vây cảm ơn anh trước, tạm thời em cũng chưa thu dọn được phòng”

“Chúng ta đây thì hãy đi trước thôi, cơm tối anh cũng đã chuẩn bị xong” Đỗ Vân Phi vui vẻ nói, nói xong bỏ ra một tay nắm tay cô.

Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt Tô Lâm Lâm không nói một câu, cảm giác tội ác đột nhiên tập kích lên đỉnh đầu, lòng đau khổ, theo Đỗ Vân Phi đi ra sân.

Đỗ Vân Phi dẫn hai mẹ con về đến nhà, thả Tiểu Thư Tuyết xuống, đánh giá vẻ mặt mất mát của Lâm Tử Hàn, đau lòng nói: “Em có đúng là không muốn rời khỏi Lãnh Phong hay không?”

Lâm Tử Hàn cười khỏ một tiếng, nói: “Ở chung lâu như vậy, chắc chắn sẽ có một chút khó xử, để em và Tiểu Thư Tuyết tốt hơn, em sẽ không hối hận”

“Vây là tốt rồi, nghĩ thông suốt là tốt rồi” Đỗ Vân Phi cười tươi, nhìn liếc mắt bốn phía gian nhà lớn nói: “Ở đây có nhiều phòng, em cứ yên tâm ở chỗ này đi”

“Cảm ơn anh” Lâm Tử Hàn cảm kích nói, càng có nhiều hổ thẹn, Đỗ Vân Phi đối xử với cô tốt như vậy, cô lại đang lợi dụng hẳn, cảm thấy mình thật là quá có lỗi với hẳn!

“Sao mới rời khỏi nửa năm, em lại trở nên khách khí như vậy?” Đỗ Vân Phi hơi không hài lòng nói.

“Em... Em là thực sự rất biết ơn anh” Lâm Tử Hàn bị lời anh nói có chút xấu hổ, nâng mắt lên nhìn hẳn.

Đỗ Vân Phi ôn nhu cười một cái, cung chiều vuốt tóc cô, nói: “Được rồi, đừng cảm ơn tới cảm ơn lui nữa, anh là thật tâm muốn giúp em, ăn cơm trước đi”

Lâm Tử Hàn gật đầu, cùng đi vào phòng ăn với hẳn.

Ngây ngốc qua một đêm, khuyên can mãi mới khuyên được Đỗ Vân Phi đi làm, Lâm Tử Hàn mới đi ra ngoài sân, chờ người nhìn chăm chăm bóng người ngoài cửa thỉnh thoảng lại lướt qua.

Đỗ Vân Phi mới vừa đi không lâu sau, một chiếc xe Porsche nhìn quen mắt xuất hiện ở trước mắt Lâm Tử Hàn. Lâm Tử Hàn kinh hãi, bỗng đứng lên bỏ chạy vào trong phòng, đáng tiếc, sức đôi bàn chân của cô đâu so được với thân cường lực kiện của Lãnh Phong. Mới vừa chạy không đến vài bước liền bị Lãnh Phong bắt được, cánh tay bị anh gắt gao giam giữ trong bàn tay.

“Anh ——!” Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn anh, hỏn hển mà giãy dụa.

“Giao con ra đây!” Cánh tay dài của Lãnh Phong đuổi ra, thân thể Lâm Tử Hàn cách anh gần thêm một bước, trừng mắt nhìn vẻ mặt đẹp trai gần trong gang tấc, cô dừng lại tất cả giãy dụa vô ích. Lắc đầu, nói: “Không có khả năng!”

“Em đã đồng ý theo Đỗ Vân Phi, được, tôi không ngăn cản em, Tiểu Thư Tuyết là con gái tôi, tôi phải mang nó đi” Giọng nói của anh lạnh lùng kiên quyết không cho người khác chống cự!

Chương 191: Tranh đoạt

Chỉ là, Lâm Tử Hàn cũng không phải người khác, cho nên, anh tức giận với cô cũng là vô ích. Cô biết Lãnh Phong thương yêu Tiểu Thư Tuyết, cũng biết sau khi anh mất đi Tiểu Thư Tuyết nhất định sẽ rất thương tâm. Nhưng cô cũng không thương yêu ít hơn anh, những năm gần đây, cô cũng sớm đã quen những ngày có con bé.

Cô ngênh đón ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Phong, mở miệng nói: “Tiểu Thư Tuyết là tôi sinh, là tôi nuôi lớn, cái gì anh cũng không làm, dựa vào cái gì phải giao nó cho anh?”

“Được, em trả giá bao nhiêu, tôi trả lại gấp đôi cho em!”

“Thời gian, thời gian ba năm anh có thể trả lại cho tôi không? Anh có thể đổi lại máu trong cơ thể nó xóa sạch quan hệ của tôi với anh không?” Lâm Tử Hàn nhìn đôi mắt thụ thương của anh, lời nói sắc như dao vẫn cứ tàn nhẫn mà thốt ra như thế. Trái tim sớm đã đau đến chết lặng.

Lãnh Phong ngưng tụ đau đớn dưới đáy mắt, cũng không phải lạnh lùng có thể che giấu được, gần như điên cuồng gầm nhẹ: “Lâm Tử Hàn, là em không đúng! Tôi đã đồng ý cho em đi, chẳng qua là muốn giành lại con gái ruột của mình mà thôi, như vậy rất quá mức sao?”

“Đương nhiên quá mức! Bởi vì tôi không thể không có nó!” Lâm Tử Hàn gương giọng nói, nỗ lực nhịn xuống nước mắt muốn tràn khỏi mi, không phải cô không đúng, cô chỉ là không có cách nào mới làm như vậy. Con là bọn họ cùng sở hữu, nhưng lại chỉ có một, là tài sản không thể phân cách!

“Con tôi nhất định phải mang đi” Lãnh Phong lạnh lùng nói, nếu cô nhẫn tâm như vậy, anh cần gì phải van xin cô chứ?

“Anh dám!” Lâm Tử Hàn hồn hển kêu lên: “Anh dám mang con bé đi, tôi lập tức chết cho anh xem!” Không sai, dùng một chiêu này nhất định sẽ linh nghiệm, Lâm Tử Hàn hoảng loạn nghĩ. Lãnh Phong nếu muốn cướp đi con từ bên người cô, quá dễ dàng, cô thực sự rất sợ hãi!

Quả nhiên, một chiêu này của cô linh nghiệm, trong mắt Lãnh Phong hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng không đành lòng. Dù cho cô phản bội anh, anh vẫn còn yêu cô như vậy, làm sao có thể cam lòng để cô đi cái tìm chết đây!

“Ba ba!” Phòng trong vang lên tiếng non nớt mà vui mừng của Tiểu Thư Tuyết, ngay sau đó, thân thể nhỏ bé chạy tới phía hai người. Lâm Tử Hàn kinh hãi, xông lên đi một tay ôm con bé vào trong ngực, kinh sợ trừng mắt nhìn Lãnh Phong.

“Ba ba, con muốn ba ba ôm...” Tiểu Thư Tuyết không nghe lời giẫy dụa thân thể nho nhỏ, mắt to tròn trông mong nhìn Lãnh Phong cách đó vài mét.

“Không nên! Không cho phép!” Lâm Tử Hàn lui về phía sau một bước, lo lắng quát Lãnh Phong: “Anh đi đi! Lập tức đi! Cút khỏi đây đi!”

Lãnh Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hãi của cô, đau lòng lại bất đắc dĩ nhắm mắt, ôn nhu nói: “Tử Hàn, em không nên kích động như vậy, bình tĩnh một chút, ngẫm lại rõ ràng xem em làm như vậy có đúng không? Là chân tình của em sao?”

“Tôi đã nghĩ rất rõ ràng!” Lâm Tử Hàn không chút nào suy nghĩ mà gào lên, chuyện này căn bản là không cần phải suy nghĩ, quan hệ đến chuyện sinh tử tồn vong của Tiêu gia, căn bản không cho phép cô suy nghĩ nhiều!

Cô lùi về phía sau một bước lần thứ hai, lớn tiếng đe dọa: “Anh mau tránh ra! Nếu không đi tôi lập tức chết cho anh xem!” Cô sợ anh sẽ cướp đi Tiểu Thư Tuyết, càng sợ Đỗ Vân Phi trở về, cô không thể để cho bọn họ

gặp mặt, đặc biệt không muốn để cho Đỗ Vân Phi biết Tiểu Thư Tuyết là con gái của Lãnh Phong.

Vì có thể diễn càng thật hơn một chút, Lâm Tử Hàn cuống quýt chạy ào trong phòng lấy dao gọt hoa quả để trên cổ mình, tuyệt vọng hô: “Anh có đi hay không?! Cút đi!”

Tiểu Thư Tuyết đã bị dọa đến oa oa khóc lớn lên, dao gọt hoa quả lóe ra ánh sáng trắng trước mắt con bé khiến con bé hoảng loạn. Không chỉ có con bé, ngay cả Lãnh Phong cũng bị hành vi điên cuồng của Lâm Tử Hàn dọa, rất sợ cô sẽ không nghĩ nhiều sẽ gây thương tổn cho Tiểu Thư Tuyết.

“Tôi sẽ đi” Lãnh Phong nghiến răng nói ra những lời này, tàn bạo trừng mắt nhìn người phụ nữ giống như người điên, sau đó không cam lòng quét mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết, lui về phía sau hai bước xoay người đi ra ngoài.

“Ba ba... Ba ba ơi...” Tiểu Thư Tuyết giãy dựa chân tay, khóc lớn, lại chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn xe càng đi càng xa.

Lâm Tử Hàn thất bại tê liệt ngã xuống đất, dao gọt hoa quả rơi khỏi tay cô, “Leng keng” một tiếng rơi xuống sàn nhà. Nâng đôi mắt yếu ớt, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết áy náy nức nở nói: “Bảo bối, xin lỗi, mẹ cũng không muốn mà!”

“Mẹ! Con hận mẹ! Con ghét mẹ ——!” Tiểu Thư Tuyết khóc gào, mới mặc kệ cô là không phải cố ý, nó chỉ biết là mẹ nó ép ba ba rời đi!

Lâm Tử Hàn gắt gao ôm con bé, khóc rống lên: “Đừng hận mà...” Cô thật sự vô tội, Lãnh Phong nhìn cô như vậy, nếu như Tiểu Thư Tuyết lại hận cô, cô thực sự sẽ tan vỡ!

Tìm chết tìm sống diễn trò thành như vậy, mục đích chính là vì tránh cho Đỗ Vân Phi trở về. Đáng tiếc, trời không chịu lòng người, khi xe Lãnh Phong vừa rời đi, thân ảnh Đỗ Vân Phi liền xuất hiện trước mặt hai người đang ôm nhau mà khóc.

Lâm Tử Hàn hoảng sợ, kinh ngạc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Vân Phi, kinh hãi thậm chí đã quên rơi lệ. Anh ta sao lại đột nhiên xuất hiện? Xuất hiện lúc nào? Anh ta...

Đỗ Vân Phi thông minh như thế, đương nhiên sẽ không để cô ở nhà một mình, nếu như không là bởi vì có chuyện gì, Lâm Tử Hàn sao lại dốc sức khuyên hấn đi làm?

Như thế, hấn chạy xe đến cục cảnh sát liền trực tiếp quay về, không nghĩ tới sẽ thấy được một màn quyết liệt như thế. Kinh ngạc, đồng thời càng đau lòng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Lâm Tử Hàn, xem ra cô thật sự hạ quyết tâm phải rời khỏi Lãnh Phong.

“Vân Phi...” Lâm Tử Hàn sững sờ lên tiếng, không biết nên mở miệng như thế nào, anh ta nghe được bao nhiêu? Đã biết bao nhiêu? Trời ạ!

Chương 192. Giật giây

“Lãnh Phong thật sự là bạn trai trước của em? Là ba ruột của Tiểu Thư Tuyết?” Đỗ Vân Phi chậm rãi đi về phía trước, ngồi xổm trước mặt mẹ con hai người, yếu ớt hỏi thăm.

Lâm Tử Hàn lại sững sốt, đột nhiên nhớ tới mình từng đã lừa gạt Đỗ Vân Phi nói mình là bạn gái cũ của Lãnh Phong, xem ra lời nói dối này rất có tiêu chuẩn. Cô gật đầu, nói: “Đúng vậy”

Đỗ Vân Phi cười tươi, đưa tay xoa sợi tóc của Tiểu Thư Tuyết, hứa hẹn nói: “Mặc kệ Tiểu Thư Tuyết là con của ai, anh đều thương yêu nó như nhau, yêu quý nó” Hắn hận Lãnh Phong, nhưng Tiểu Thư Tuyết cũng vô tội, nhìn con bé từ lúc sinh ra đến lớn lên, hắn là thật tâm thích Tiểu Thư Tuyết. Tự nhiên cũng không có khả năng bởi vì nó là con gái của Lãnh Phong mà không thích con bé, nếu như cho hắn cơ hội, hắn sẽ đổi đời với con bé như con đẻ.

“Cám ơn anh” Lâm Tử Hàn cảm kích nói, tuy rằng biết hắn không thích nghe hai chữ “Cám ơn”, nhưng cô vẫn nhịn không được nói.

“Vào đi thôi” Đỗ Vân Phi ôn nhu nâng cô dậy, đi đến trong phòng.

Trong biệt thự Duẫn gia, Duẫn Ngọc Hân nghe đầu kia điện thoại báo cáo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thoả mãn. Tay nhỏ bé vừa chuyển, thu điện thoại xoay người đi ra cửa.

Tại chỗ cầu thang, ngoài ý muốn thấy lão già Duẫn và Tiêu phu nhân còn đang trò chuyện cái gì tại phòng khách lầu một, bước chân ngừng dừng lại sau đó ưu nhã đi xuống. Lại cười nói: “Bác gái, đêm đã khuya, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi”

“Ừ, bác về đây” Tiêu phu nhân đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Cháu đưa bác đi” Duẫn Ngọc Hân vui vẻ nói, nhìn liếc mắt lão già họ Duẫn sống chết không dám bước vào Tiêu gia một bước, bước nhanh đuổi kịp bước chân của Tiêu phu nhân.

“Mấy đoạn đường như thế, đưa cái gì chứ” Tiêu phu nhân vỗ vỗ tay nhỏ bé của cô ta, cười tủm tỉm nói.

Duẫn Ngọc Hân chỉ cười không nói, đi khỏi biệt thự, mới nhìn trộm bà ta một cái, do dự mở miệng nói: “Bác gái, cháu đã tìm được Ký Phàm”

“Thực sự?” Tiêu phu nhân hưng phấn khẽ kêu một tiếng, dừng bước nhìn cô ta, Duẫn Ngọc Hân mỉm cười gật đầu, không đợi cô ta mở miệng nói, Tiêu phu nhân khẩn cấp mà hỏi thăm: “Bác ngày mai phải đi bảo nó trở về à? Còn có Tiêu Thư Tuyết”

Duẫn Ngọc Hân bất mãn bĩu môi, cô ta không muốn nói sớm cho Tiêu phu nhân chuyện tìm được Tiêu Ký Phàm như vậy, chính là sợ nhìn thấy bà ta tâm tâm niệm niệm đứa trẻ kia.

“Bác gái, mình đi thôi, ngày mai cháu đi đón bọn họ trở về” Duẫn Ngọc Hân nói nhưng không quá nắm chắc, Tiêu Ký Phàm là khẳng định sẽ không nghe lời của cô. Nghe báo cáo của những người đó, Lâm Tử Hàn một mình mang theo con về nhà Đỗ Vân Phi. Cô ta tuy rằng có thể xác định Tiêu Ký Phàm đã kết thúc với Lâm Tử Hàn, nhưng cũng không nắm chắc có thể bảo được Tiêu Ký Phàm về, nếu như mang đứa nhỏ kia về nhà thì sao? Có đúng là sẽ tốt hơn hay không có?

Bất kể thế nào, cô ta đều phải thử một lần!

“Vậy thì tốt quá, thực sự là cảm ơn cháu, Ngọc Hân” Tiêu phu nhân cảm kích nắm tay cô ta, kích động nói

Duẫn Ngọc Hân hãy còn đang rơi vào giữa trầm tư, sau nghĩ xong, nhìn Tiêu phu nhân nói: “Bác gái, Ký Phàm và Lâm Tử Hàn náo loạn

không thoải mái, Lâm Tử Hàn một mình mang theo con đến nhà người đàn ông khác ở...”

“Bác đã nói người đàn bà kia không có cái gì tốt rồi!” Tiêu phu nhân cắn giận cắt ngang cô ta, lộ ra vẻ mặt xem thường! Ngẫm lại như vậy cũng không sai nha, không phải là giống như bà ta hy vọng sao?

Duẩn Ngọc Hân lại cười khê một tiếng, nói: “Cho nên, ngày mai cháu có thể mang đứa nhỏ trở về, nhưng nếu Ký Phàm hỏi thì nghìn vạn lần đừng nói là cháu làm nha... Bác gái, bác cũng biết Ký Phàm có thành kiến với cháu...”

“Bác hiểu” Tiêu phu nhân vỗ vỗ vai cô ta, trấn an nói: “Việc này một mình bác gánh chịu, cháu yên tâm đi”

“Nhất định không thể để cho Ký Phàm biết cháu điều tra chuyện của anh ấy nhé” Duẩn Ngọc Hân lại một lần nữa nói bảo đảm, để cho Tiêu Ký Phàm biết cô ta đã từng xuất hiện trước mặt Lâm Tử Hàn, nhất định sẽ khả nghi, đến lúc đó tất cả việc cô ta làm thành không công!

“Cháu vẫn chưa yên tâm sao?” Tiêu phu nhân dùng ngón trỏ chỉ mũi của cô ta cười nói: “Bác đứng về phía cháu, cho nên cháu có thể thả lỏng tâm tình được rồi”

“Vâng, cháu an tâm” Duẩn Ngọc Hân tuy là nói như thế này, nhưng trong lòng vẫn có chút bất ổn, so với một người đàn ông thông minh như Tiêu Ký Phàm, muốn lừa gạt anh cũng có chút khó khăn.

“Ngoan, trở về đi, bác chờ tin tức tốt của cháu” Tiêu phu nhân thoải mái nói, lần thứ hai vỗ vỗ tay cô ta bước nhanh rời đi.

Khóc náo loạn một đêm, Tiểu Thư Tuyết cuối cùng cũng ngủ khi trời gần sáng, hai hàng lông mi cong cong còn đọng lại nước mắt, nhìn làm cho người ta đau lòng.

“Tử Hàn, em đừng lo lắng, qua một thời gian thì tốt hơn” Đỗ Vân Phi dìu Lâm Tử Hàn mệt suy sụp bên giường tới ngồi lên ghế.

Lâm Tử Hàn lau đi giọt nước mắt đau thương trên mặt, không nói gì mà gật đầu. Hy vọng là như thế, hy vọng con bé có thể nhanh quen cuộc sống này.

“Vân Phi, anh mau đi ngủ đi” Đỗ Vân Phi một lần nữa liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết ngủ say, xoay người đi ra ngoài. Lâm Tử Hàn thì ngơ ngác mà ngồi ở bên giường như thế, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nõn nà đang ngủ của Tiểu Thư Tuyết, không có chút buồn ngủ nào.

Trong lòng, trong đầu tràn đầy tất cả đều là Tiêu Ký Phàm, lúc này anh nhất định thống khổ cực kỳ, anh đang ở nơi nào đây? Ở lại trong phòng nhỏ tràn đầy sự vui vẻ, hay là trở lại Tiêu gia?

Cô là hy vọng anh trở lại Tiêu gia, chỉ ít nơi đó còn giống một gia đình, có Tiêu phu nhân quan tâm đến anh!

Duẩn Ngọc Hân ép cô rời khỏi anh, không phải là đang chờ anh về nhà sao?

Chương 193: Cầu xin

Trời đã sáng, Đỗ Vân Phi liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, đoán rằng Lâm Tử Hàn hẳn là đang ngủ, không nên quấy nhiễu cô, đi làm thôi.

Ngồi ngây ngẩn đã lâu, chỉ khi tia nắng chiếu vào trong phòng, Lâm Tử Hàn mới đứng dậy, thay Tiểu Thư Tuyết kéo chăn, thuận tiện kéo rèm cửa sổ.

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng tiếng đập cửa nhẹ nhàng, sau khi Lâm Tử Hàn lên tiếng trả lời, một nữ hầu đẩy cửa lại, lễ phép nói: “Lâm tiểu thư, dưới lầu có vị tự xưng là bạn cô, họ Duẫn tới tìm cô”

Họ Duẫn?! Lâm Tử Hàn bỗng dừng xoay người, kinh ngạc trừng mắt nhìn nữ hầu vẻ mặt vô tội, Duẫn Ngọc Hân?! Cô ta muốn thế nào?

Tên “Duẫn Ngọc Hân” này, cô sớm đã có sợ hãi sâu đậm với nó, mới nghe tới, thiếu chút nữa không hù dọa cô ngất xỉu đi.

“Lâm tiểu thư, nếu không thì tôi bảo cô ấy lần sau trở lại nhé” Nữ hầu thấy sắc mặt Lâm Tử Hàn không đúng, vội hỏi, khi đang nói chuyện xoay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Lâm Tử Hàn gọi cô ta lại, Duẫn Ngọc Hân bây giờ là thái thượng hoàng, cô không thể có chút đắc tội nào! “Để cô ta lên đây đi”

Nữ hầu gật đầu một cái rồi đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Duẫn Ngọc Hân liền xuất hiện ở trong phòng. Sau khi thấy Tiểu Thư Tuyết nằm trên giường lớn, ưu nhã đi đến bên giường, cúi người tỉ mỉ nhìn khuôn mặt như thiên sứ kia.

Giả tạo nhếch khóe môi trêu đùa: “Đứa trẻ đáng yêu như thế, mà lại bị cô làm hại khiến hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt đau khổ, nhìn thật làm cho người ta lo lắng nha”

Lâm Tử Hàn dò xét cửa một chút, trở tay đóng cửa lại, nhìn chăm chăm cô ta nói: “Tôi đã theo ý nguyện của cô rời khỏi Tiêu Ký Phàm, cô còn tới làm cái gì?”

Duẫn Ngọc Hân đứng thẳng người, giả vờ tùy ý nói: “Tiêu phu nhân muốn đứa trẻ này, cho nên tôi thân chinh đến đây đón nó trở về” Nói xong, tay nhỏ bé vươn ra, rèm cửa sổ “Roẹt” một tiếng mở ra, cô ta dùng cầm chỉ ngoài cửa sổ: “Đó, Tiêu phu nhân ở trên xe chờ gặp cháu gái đó”

“Đừng!” Lâm Tử Hàn vô ý thức khẽ hô một tiếng, vội la lên: “Tôi sẽ không giao Tiểu Thư Tuyết cho bất luận kẻ nào, chết cũng sẽ không!”

“Việc này cũng không phải do cô”

“Tôi đã tặng Ký Phàm cho cô, cũng chỉ còn lại có Tiểu Thư Tuyết, van xin cô đừng mang nó đi” Lâm Tử Hàn lách đến trước mặt Duẫn Ngọc Hân lo lắng cầu xin.

“Không phải tặng Ký Phàm cho tôi, là trả lại cho tôi! Trả lại!” Duẫn Ngọc Hân tới gần cô, cực lực hạ giọng quát, rõ ràng chính là cô cướp Tiêu Ký Phàm từ bên cạnh mình, cô ta hiện tại chẳng qua là muốn lấy lại đồ thuộc về mình mà thôi!

“Đúng vậy, tôi nguyện ý trả lại Ký Phàm cho cô, ngoại trừ con của tôi cái gì cũng không muốn, cầu xin cô”

“Xấu hổ quá, là Tiêu phu nhân muốn đứa trẻ này, cô cầu xin tôi cũng vô dụng” Duẫn Ngọc Hân cười lạnh nói, cho rằng cô ta thích đứa bé này sao? Trời biết cô ta có bao nhiêu hận Tiểu Thư Tuyết, để đạt được mục đích, cô ta bất đắc dĩ mới đến đây đón con bé quay về Tiêu gia, nếu không cô ta mới lười liếc nhìn con bé một cái!

“Tôi đây đi cầu xin Tiêu phu nhân!” Lâm Tử Hàn nói xong, toàn thân đã sai bước đi đến cánh cửa.

“Đứng lại!” Duẫn Ngọc Hân gọi cô lại, lạnh giọng ra lệnh: “Cô cho rằng cô cầu xin Tiêu phu nhân có tác dụng sao? Tiêu phu nhân và Ký Phàm đều yêu thương đứa bé này như vậy, để bọn họ hài lòng, tôi hôm nay nhất định phải mang nó đi”

“Tôi thì sao? Con là của tôi mà” Lâm Tử Hàn bị lời của cô ta dọa, khẩn trương nhìn chằm chằm cô ta, cô biết, chỉ cần Duẫn Ngọc Hân cố ý, cô nhất định sẽ mất đi Tiểu Thư Tuyết.

“Cô phải nhẫn nhịn thôi, dù sao Ký Phàm là người đàn ông chúng ta cùng nhau yêu, để anh ấy không thương tâm, cuối cùng nên vì anh ấy làm chút công hiến thôi?” Duẫn Ngọc Hân cười cười nói.

“Tôi không cần!” Lâm Tử Hàn hỏn hển quát, cô không muốn làm cho Tiêu Ký Phàm thương tâm, nhưng mà càng không muốn từ nay về sau mất đi con!

Tiểu Thư Tuyết trong lúc ngủ mơ bị một tiếng gầm rú này của Lâm Tử Hàn làm tỉnh lại, mở mắt quét mắt liếc nhìn bốn phía phòng ngủ,

bắt đầu oa oa khóc lớn lên.

Lâm Tử Hàn vội chạy đi tới, ôm lấy thân thể nhỏ bé của con bé dỗ dành lên: “Bảo bối, xin lỗi, mẹ hù dọa đến con”

Tiểu Thư Tuyết giãy dụa chân tay, khóc lớn tiếng hơn nữa, mồm miệng không rõ mà gọi: “Chán ghét mẹ! Ghét mẹ! Con muốn ba ba... Ba ba...!”

“Ba ba đi làm việc, ngoan, không khóc” Lâm Tử Hàn gắt gao ôm con bé dỗ dành, viền mắt trong nháy mắt bắt đầu ướt át, cô bị Duẫn Ngọc Hân bức đến lo lắng bất an, lúc này càng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Xem đi, đứa nhỏ này căn bản là không muốn theo cô” Duẫn Ngọc Hân cười lạnh một tiếng, nắm tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết, cười nhạt chuyển sang cười tươi, dụ dỗ: “Thư Tuyết ngoan, dì Duẫn mang cháu đi tìm ba ba có được hay không?”

Vừa nghe đến có thể tìm ba ba, Tiểu Thư Tuyết lập tức ngừng khóc lớn, mở to mắt trông mong nhìn chằm chằm Duẫn Ngọc Hân, không quá tin tưởng mà hỏi thăm: “Dì Duẫn thực sự đồng ý mang Thư Tuyết đi tìm ba ba sao?”

“Đương nhiên là thực sự”

“Cám ơn dì Duẫn!” Tiểu Thư Tuyết mỉm cười, vui mừng nhào vào trong lòng Duẫn Ngọc Hân.

“Thư Tuyết, con không thể tin tưởng lời của cô ta! Cô ta là người xấu đó!” Lâm Tử Hàn tức giận muốn đoạt lại con từ trong lòng Duẫn Ngọc Hân, lại bị Duẫn Ngọc Hân nhẹ nhàng tránh được.

Mặt cười của Duẫn Ngọc Hân lần thứ hai hiện lên sự lạnh lùng, liếc Lâm Tử Hàn nói: “Cô lớn tiếng ồn ào như vậy, chẳng lẽ là muốn cho người trên toàn bộ thế giới biết bí mật của Ký Phàm sao?”

“Tôi không ồn ào, chỉ cần cô trả lại con cho tôi là được” Duẫn Ngọc Hân chán ghét Tiểu Thư Tuyết như vậy, nhất định sẽ chinh chết nó, Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ

Duẫn Ngọc Hân làm như nhìn thấu tâm tư của cô, cười khẩy nói: “Cô đã quên Tiêu phu nhân có bao nhiêu yêu thương đứa bé này sao? Tiêu phu nhân và Ký Phàm đều cưng chiều nó như vậy, tôi có nhiều lá gan hơn nữa cũng không dám làm gì với nó, cô yên tâm được rồi”

Lâm Tử Hàn thất bại ngã ngồi bên giường, khóc bù lu bù loa lên: “Vì sao nhất định phải tàn nhẫn như thế...”

“Là cô tàn nhẫn với tôi trước!” Duẫn Ngọc Hân tàn bạo nói xong, ôm Tiểu Thư Tuyết đi đến cửa.

Chương 194: Đau khổ

“Thư Tuyết! Con không cần mẹ sao?” Lâm Tử Hàn khẽ gọi rồi đuổi theo, bởi vì sợ hãi bị nữ hầu phát hiện dị thường, lại không dám khóc lớn tiếng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Duẫn Ngọc Hân ôm con vào xe.

Bên trong xe, Tiêu phu nhân cười đến thật vui vẻ, liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn thống khổ ngã ngồi bên cạnh cửa, nghênh ngang đi!

“Thư Tuyết...” Lâm Tử Hàn hô nhỏ trong lòng, tầm mắt càng ngày càng không rõ, thêm nữa, đầu óc cũng thiếu sức sống. Thân thể mềm mại trượt trên mặt đất, cuối cùng truyền vào tai cô, là một tiếng gọi của nữ hầu kèm thêm một tiếng lo lắng...

Đỗ Vân Phi một mạch quay về như bão táp, đóng sầm cửa xe sau đó khần cấp phóng đến phòng ngủ Lâm Tử Hàn. Phòng ngủ rất an tĩnh, Lâm Tử Hàn bị giày vò như người tàn tật lẳng lẳng nằm ở giường lớn, nhìn liếc mắt, cũng không tìm được thân ảnh của Tiêu Thư Tuyết.

“Đứa nhỏ đâu?” Đỗ Vân Phi nắm cánh tay nữ hầu, lớn tiếng hỏi.

Nữ hầu vô tội mà lắc đầu, kinh hãi lui về phía sau một bước: “Tôi... Tôi không biết, có một cô họ Duẫn tìm đến Lâm tiểu thư, khi tôi từ phòng bếp đi tới thì thấy Lâm tiểu thư ngã vào cửa”

Đỗ Vân Phi cất bước đi tới bên giường, cúi đầu nhìn chân mày khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhú chặt lại, nhìn không được đưa tay xoa chân mày cô, cười khổ nói: “Tử Hàn, vì sao em ngay cả thời gian ngủ cũng khóc?”

Mặc dù động tác của hắn rất ôn nhu, Lâm Tử Hàn vẫn tỉnh, thói quen đưa tay hướng bên kia giường lớn. Tiếc nuôi chính là, không có Tiêu Ký Phàm, cũng không có Tiểu Thư Tuyết...

Một màn Duẫn Ngọc Hân ôm con đi kia xẹt qua trong óc, cô đột nhiên tỉnh táo, lý trí quay lại. Quay về phía Đỗ Vân Phi ôn nhu cười một cái: “Tiểu Thư Tuyết làm cho em thực sự chịu hết nổi rồi, em chỉ nhờ bạn em đưa nó đi”

“Em muốn đưa nó về bên cạnh Lãnh Phong?” Đỗ Vân Phi kinh ngạc nói.

Lâm Tử Hàn gật đầu, cực lực dồn nén sự đau lòng, bình tĩnh nói: “Nó ăm ỉ muốn ba ba, em căn bản khuyên không được”

“Em sao lại có thể ngốc như vậy?” Đỗ Vân Phi vụt tới túm cô từ trên giường lên, hỏn hển nói: “Lãnh Phong là trung tâm truy tìm của cảnh sát, vẫn không có chỗ ở cố định, hắn làm sao có thể chăm sóc tốt cho một đứa trẻ?”

“Anh ta có thể, anh không biết anh ta cũng chiều Tiểu Thư Tuyết biết bao nhiêu đâu, cho dù chết, anh ta cũng sẽ bảo vệ tốt nó” Lâm Tử Hàn nhin không được cãi lại thay Tiêu Ký Phàm, không sai, Tiêu Ký Phàm chính là một người như thế, anh yêu Tiểu Thư Tuyết một chút cũng không ít hơn so với cô, giao con cho anh cô rất yên tâm, điều duy nhất không yên tâm, chính là người đàn bà Duẫn Ngọc Hân kia!

“Thế nhưng Lãnh Phong một ngày nào đó sẽ bị cảnh sát bắt giữ, xử bắn...”

“Câm miệng!” Lâm Tử Hàn trừng mắt với hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hắn vì sao phải liên tiếp nói với cô kết quả rất có thể xảy ra với Lãnh Phong chứ, trời biết cô có bao nhiêu hận nghe được như thế.

“Tử Hàn, em phải đối mặt với hiện thực, pháp luật là không nói chuyện tình cảm” Đỗ Vân Phi tiếp tục bắn tiếng đe dọa, phản ứng của Lâm Tử Hàn, khiến hắn đặc biệt thoả mãn, hắn cần thỉnh thoảng truyền thụ loại tư tưởng này cho cô, mới có thể làm cho cô triệt để bỏ Lãnh Phong.

Nước mắt chảy xuống từ trong mắt trừng trừng của Lâm Tử Hàn, căm giận mở miệng nói: “Nếu như thật sự có ngày đó, em sẽ mang Tiểu Thư Tuyết trở về”

Đỗ Vân Phi thấy cô tràn đầy phẫn hận, vội giữ vai cô, dùng giọng nói áy náy: “Xin lỗi, Tử Hàn, anh là quá lo lắng cho Tiểu Thư Tuyết, mới có thể không để ý cảm thụ của em nói ra những lời này”

Thái độ chân thành của hắn khiến Lâm Tử Hàn xấu hổ, đã biết đang làm phiền phức người ta, còn chẳng biết tại sao mà phát hỏa với người ta, thật là quá không nên.

Buông mắt xuống, áy náy nói: “Nên nói xin lỗi chính là em” Tiếp theo cười khỏ một tiếng nói: “Giao con cho anh ta cũng tốt, em không cần quan tâm, có thể không lo toan đi làm việc”

“Sau này đừng đi làm việc, thanh thản ổn định ở chỗ này, được chứ?”

Lâm Tử Hàn nhìn vẻ mặt nhu tình của hắn, biết rõ ý tứ những lời này của hắn. Chỉ là, lòng của cô cũng sớm đã ở trên người Tiêu Ký Phàm, cho dù người đàn ông tốt như thế nào cô cũng không có hứng thú.

Để cho Đỗ Vân Phi hiểu rõ ý tưởng của mình, lắc đầu khẽ cười một tiếng: “Em đã phiền phức anh công việc bề bộn như vậy, sao lại không biết xấu hổ muốn anh nuôi, hiện tại chỉ có một mình em, em có thể nuôi sống chính mình, hơn nữa, anh cũng nên tính toán cho mình một chút đi, cũng không thể vẫn độc thân tiếp như vậy”

“Tử Hàn, em không cần phải gấp gáp từ chối anh, anh vẫn nói câu nói kia, vẫn chờ em” Hấn không e dè mà nói ra lời trong tim mình.

Lâm Tử Hàn lại luống cuống, cô sợ nhất chính là đối mặt với người đàn ông thâm tình, bởi vì cô có thể hiểu được cái loại thống khổ khi không chiếm được tình yêu này.

Biệt thự Tiêu gia.

Một tiếng động cơ xe từ xa đến truyền vào trong phòng, sau đó là tiếng cổng lớn tự động mở ra. Duẫn Ngọc Hân vui vẻ, phiêu nhiên ra ngoài đón.

Xe Mercedes Benz dừng lại bên chân cô ta, thân thể lạnh lùng tàn bạo của Tiêu Ký Phàm liền xuất hiện ở trước mắt cô ta.

“Ký Phàm...” Duẫn Ngọc Hân xúc động quy đầu gối, hai tay ôn nhu vòng qua vai anh, vòng qua cổ anh. Thân thể mềm mại lén lút vùi vào trong ngực anh, rung động trong lòng.

“Em rất nhớ anh...” Cô ta không chút bảo lưu nào nói thẳng tâm ý của mình ra: “Em mỗi ngày đều chờ anh trở về, cuối cùng cũng trông mong được anh về” Khi đang nói chuyện, thân thể càng thêm dán vào trong ngực anh cọt cọt.

Ngửi mùi thơm thanh nhã trên người cô ta, con người lạnh lùng của Tiêu Ký Phàm xẹt qua một tia nhu tình, nhưng cũng chỉ thoáng qua. Ôn nhu mà lại lạnh lùng kéo cánh tay cô ta xuống, thoáng chốc đẩy cô ta qua bên cạnh. Bước hai chân thon dài trực tiếp đi đến phía Tiêu phu nhân sau Duẫn Ngọc Hân.

Tiêu phu nhân ôn hòa mà cười tươi, trên mặt tắn lộ vẻ thân là người mẹ nên phải hiền lành, vui vẻ nói: “Ký Phàm, con cuối cùng đã trở về, trở về là tốt rồi”

Con người sắc bén của Tiêu Ký Phàm phóng tới trên mặt bà ta, nói ngắn gọn: “Con bé ở đâu?”

Chương 195: Nhớ

“Ngủ trên lầu” Tiêu phu nhân thấy sắc mặt anh không đúng, vội nói.

Tiêu Ký Phàm lướt qua bà ta, trực tiếp đi vào trong phòng, Tiêu phu nhân cùng Duẫn Ngọc Hân nhìn nhau, đi theo sau đó, hoàn toàn đoán không ra Tiêu Ký Phàm đang suy nghĩ gì.

Vừa nghe đến Tiêu phu nhân đoạt lấy con từ trong tay Lâm Tử Hàn, Tiêu Ký Phàm liền lập tức gấp rút trở về, hy vọng con vẫn mạnh khỏe, bằng không...

Biểu tình trên mặt càng rét lạnh hơn, đẩy cửa gỗ phòng trẻ con ra, đi vào, trên giường nhỏ trong phòng, Tiểu Thư Tuyết đang chìm trong giấc ngủ, ngoại trừ con mắt có chút sưng đỏ ra tất cả đều mạnh khỏe.

Tiêu Ký Phàm cúi người, kéo kéo mền chặn họa tiết hoạt hình trên người con bé, đau lòng đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn kia như thiên sứ kia. Mới hai ngày không gặp, anh cũng đã nhớ con bé đến nỗi điên, nhớ, còn có người phụ nữ chọc giận anh kia.

Mùi vị bốn năm thật khó chịu nổi, cô bây giờ sao rồi? Có đúng là đang chịu đựng loại dẫn vật thấu xương tủy này hay không? Ngay cả chết đều không muốn buông tay, Tiêu phu nhân dùng thủ đoạn gì cướp được con trong tay cô đây?

“Ký Phàm, con bé rất tốt, một đứa cháu gái như thế, mẹ thương yêu nó sắp khắc sâu tận tim can” Tiêu phu nhân cười tủm tỉm nói, lời nói

này là thật tâm.

Tiêu Ký Phàm đứng thẳng người, hơi quay đầu lại nhìn bà ta một cái, hỏi ra chuyện anh muốn biết nhất: “Lâm Tử Hàn hiện tại thế nào?”

“Cô ta...” Tiêu phu nhân cứng lại, được rồi, bà ta nên nói cô ta tốt hay là không tốt?

Duẩn Ngọc Hân thấy bà ta cùng lời, vội nói: “Sáng sớm khi em đi cùng bác gái đi đón đứa nhỏ này về, không phát hiện cô ta có cái gì không tốt”

“Cô ấy không có khả năng sẽ tốt” Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm cô ta, gằn từng chữ, không ai bị cướp mất con còn có thể tốt, Lâm Tử Hàn càng không có khả năng.

“Nói! Cô ấy vì sao sẽ giao con cho cô?!”

Duẩn Ngọc Hân bị dáng vẻ của anh dọa cho kinh ngạc hoảng sợ, vô ý thức lui về sau một bước, nói: “Khi chúng em đi, Tiểu Thư Tuyết đang khóc hô muốn ba ba, Lâm Tử Hàn dỗ không được, thì... đồng ý để chúng em mang con bé đi”

Lý do này là đơn giản nhất, cũng là dễ dàng làm cho người ta tin phục nhất, vốn dĩ cô ta muốn nói dùng tiền trao đổi với Lâm Tử Hàn, ngấm lại lý do này rất khó để cho Tiêu Ký Phàm tin tưởng.

Thấy Tiêu Ký Phàm không nổi bão, vội dùng cảm chỉ Tiểu Thư Tuyết trên giường, tiếp tục nói: “Không tin anh xem, con mắt Tiểu Thư Tuyết đến bây giờ vẫn còn sưng”

Tiêu Ký Phàm nhìn liếc mắt Tiểu Thư Tuyết đang ngủ, ánh mắt của con bé xác thực sưng đỏ đến lợi hại, người lớn âm ỉ, thâm nhất chính là

con trẻ. Anh áy náy mà thở dài, xoay người đi ra ngoài, trong lòng mong nhớ, còn đang nghĩ Lâm Tử Hàn sẽ một mình khổ sở đau đớn như nào khi mất đi con.

“Ký Phàm, đừng đi nữa, ở lại thôi” Tiêu phu nhân đi theo phía sau anh ôn nhu nói: “Vui đùa nơi phồn hoa bên ngoài một chút là được rồi, chơi mệt mỏi thì trở về nhà thôi”

Toàn thân Tiêu Ký Phàm tản mát ra sự thương tâm cô đơn, thân là mẹ, bà ta làm sao có thể không đau lòng? Vốn dĩ đã cảm thấy Lâm Tử Hàn không xứng với con trai bà ta, bây giờ lại còn dám làm ra chuyện phản bội anh, cục tức này, bà ta thật sự là không có cách nào nuốt xuống được!

Bước đi của Tiêu Ký Phàm trong phút chốc cũng không dừng lại, đã đi đến phòng ngủ của mình, mặc kệ ở trước mặt bất luận kẻ nào, anh vẫn đang lựa chọn phong bế nội tâm của mình.

Kiều ngạo như anh, có thể nào tùy tiện cho người ta nhìn thấy một mặt đáy lòng máu chảy đầm đìa của mình chứ?

Sáng sớm, Lâm Tử Hàn bị tưởng niệm về Tiêu Ký Phàm và Tiểu Thư Tuyệt dẫn vật ngủ không được, cho dù một đêm không ngủ nhưng rất muốn ngủ một giấc thật ngon. Nhưng mà, mỗi khi nhắm mắt trong đầu lại bắt đầu không ngừng hiện lên thân ảnh hai người một lớn một nhỏ.

Cô không thể không bỏ người dậy, tẩy rửa sạch sẽ sau đó đi ra ngoài, có lẽ cô nên tìm một ít chuyện để làm, nhưng mà, cô nên làm cái gì đây?

Một người ướm sông không có mục đích đi trên đường cái, tùy ý để đoàn người như nước chảy bao phủ mình giữa biển người mênh mông,

hai gò má được cơn gió thổi qua vuốt ve, cô khẽ hít vào một hơi.

Không chút ý thức đi tới trước biệt thự Tiêu gia, hoa cỏ tươi tốt trong công sắt lớn khắc hoa, nửa hơi thở mùa thu cũng không có.

Lâm Tử Hàn trốn ở góc, duỗi cổ, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sắt lớn rơi vào cửa lớn tòa biệt thự, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Đáng tiếc, mặc cho cô duỗi cổ dài bao nhiêu, ngay cả một sợi lông của Tiểu Thư Tuyết cũng nhìn không thấy, hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ là mấy người nữ hầu thỉnh thoảng lại đi ngang qua hoa cỏ.

Một tiếng xe truyền đến, Lâm Tử Hàn kinh sợ, cuống quýt trốn qua một bên vườn hoa, cửa sắt lớn tự động chậm rãi mở ra, xe lại không đi vào trong.

Tài xế đẩy cửa xuống xe, thành thạo mở cửa sau xe ra, dưới sự kinh hãi sững sờ của Lâm Tử Hàn, thân ảnh cao quý ưu nhã của Tiêu phu nhân đi ra từ bên trong xe.

Trực tiếp đi đến phương hướng của Lâm Tử Hàn, thản nhiên mở miệng: “Đi ra, đừng trốn nữa”

Lâm Tử Hàn càng thêm hoảng loạn hơn, không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Tiêu phu nhân, cô nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Uy nghiêm lạnh lùng trên mặt Tiêu phu nhân không cho phép chống cự, một chút cũng không giống biểu hiện ôn hòa hiền lành trước mặt Tiêu Ký Phàm.

Lâm Tử Hàn bước ra một bước, lặng lẽ hít vào một hơi, thử đánh bạo nói: “Chào Tiêu phu nhân, tôi chỉ là muốn đến nhìn con”

“Nhìn con?” Tiêu phu nhân mĩa mai một tiếng đánh giá cô: “Cô hại Ký Phàm người không ra người quý không ra quý, lại còn có mặt mũi đến nhìn con?”

Chương 196: Khắc tinh kiếp này

“Ký Phàm anh ấy làm sao vậy?” Lâm Tử Hàn thốt ra hỏi, hỏi xong liền biết hỏi thừa, Tiêu Ký Phàm hiện là dạng gì, cô nên tưởng tượng được chứ, còn cần phải hỏi sao?

Cô vừa hỏi như thế, khiến Tiêu phu nhân tức, nổi giận gầm lên một tiếng: “Lập tức cắt cho tôi! Sau này đừng làm để tôi nhìn cô tới gần Tiêu gia một bước nữa!”

Cô ta lại còn có mặt mũi hỏi Ký Phàm làm sao? Nam nhi bảy thước bị cô ta thương tổn thành như vậy, ngay cả bà là người mẹ nhìn cũng chướng mắt, Ký Phàm yêu cô ta như vậy, cô ta sao lại nhẫn tâm thế!

Lâm Tử Hàn quỳnh lên, tiến lên phía trước vài bước đứng ở trước mặt bà ta, cầu xin: “Tiêu phu nhân, cầu xin bà để tôi nhìn con một chút, tôi chỉ muốn xa xa nhìn qua thì tốt rồi, nhìn xong tôi lập tức đi”

“Nửa mắt cũng không được!” Tiêu phu nhân lạnh lùng liếc cô, nghiêng răng nói.

Lâm Tử Hàn choáng váng, cô mang thai mười tháng mới sinh con ra, lẽ nào sau này ngay cả nhìn một chút cũng không được sao? Trời ạ! Tiêu phu nhân là ý định muốn bức cô điên sao?

Hai đầu gối cô chầm đất, ngẩng khuôn mặt đầm lệ nhìn Tiêu phu nhân, nghẹn ngào nói: “Tiêu phu nhân, Thư Tuyết từ nhỏ đã không rời xa tôi, thói quen sinh hoạt của nó chỉ có tôi rõ ràng nhất...”

“Sau này Ngọc Hân chính là mẹ của Thư Tuyết, nếu như cô còn dám đến đây, tôi gọi người chặt đứt chân cô!” Tiêu phu nhân tàn bạo nói hết, xoay người tiến vào bên trong xe xa hoa, xe tiến vào biệt thự Tiêu gia.

“Tiêu phu nhân... Bà đừng đi...!” Lâm Tử Hàn ngã xuống đất thống khổ, giọng khàn khàn lại không giữ được chiếc xe đã đi xa.

Trong biệt thự Tiêu gia, tiếng khóc giết heo của Tiểu Thư Tuyết vang khắp ngõ ngách gian nhà, mặc cho người khác làm dịu thế nào, nhất định nhắm mắt lại khóc điên cuồng.

Tiêu phu nhân gấp đến độ xoay quanh, xin giúp đỡ nhìn phía về mặt cô đơn của Tiêu Ký Phàm. Trong ấn tượng của bà ta, không có gì chuyện có thể làm khó con trai bà, chút “Đại sự” vô cùng nhỏ hảnh là cũng không làm khó được nó mới đúng!

Tiêu Ký Phàm giật giật thân thể, ôm Tiểu Thư Tuyết lên trên đùi, dùng khăn tay nhỏ thay con bé lau đi nước mắt cuồn cuộn chảy không ngừng. Đúng vậy, không gì chuyện có thể làm khó anh, duy chỉ có gặp gỡ hai mẹ con này, khắc tinh kiếp này của anh!

“Ba ba, con muốn mẹ... Mẹ nha...!” Tiểu Thư Tuyết huy động hai chân ngăn ngủi để giãy dụa, khóc nháo. Nghĩ thầm trước đây nó đau khổ muốn ba ba là có thể nhìn thấy ba ba, vậy bây giờ nó cũng nỗ lực khóc, khóc đem mẹ trở về là được rồi.

Tiêu Ký Phàm gất gao không chế thân thể con bé, rất sợ nó sẽ ngã lăn xuống đất, khẽ nhếch môi, lạnh lùng nói: “Mẹ đã chết! Đã chết!”

“Ba ba gạt người! Mẹ mới không chết! Con muốn mẹ...!”

Tiêu phu nhân lấy lòng dỗ dành: “Bảo bối ngoan, bà nội đưa cháu đi vườn bách thú chơi, nếu không thì đi công viên nhi đồng chơi...”

“Không cần! Không cần!” Tiểu Thư Tuyết không thềm mà hô, khóc lớn tiếng hơn nữa, lúc này coi như là mang nó lên thiên đường cũng không thềm, Tiêu phu nhân thất bại mà lắc đầu, lui ra.

Tiếng khóc điếc tai kích thích màng tai mỗi người, bay ra khỏi biệt thự Tiêu gia, truyền vào tai Duẫn gia sát vách. Duẫn Ngọc Hân đứng ban công tầng hai, yên lặng nhìn chăm chú vào Tiêu gia sát vách, nghĩ thầm con nhóc kia trực tiếp khóc đến chết, xong hết mọi chuyện.

“Đứa bé kia là ma quỷ khóc chuyên thể phải không?” Lão già họ Duẫn chịu hết nổi mà xoa bóp màng tai, đã rống lên một buổi tối, thể mà tiếng khóc còn to rõ lạnh lạnh như vậy!

“Ba, ba đi ngủ đi” Duẫn Ngọc Hân cũng không quay đầu lại, trong lòng vẫn có chút oán hận ông ta lúc trước làm ra loại chuyện kia với Lâm Tử Hàn, nếu không Tiêu Ký Phàm cũng không đến mức lạnh lùng với mình như vậy.

“Tiếng gào khóc thảm thiết này, ba ngủ được mới giỏi” Lão già họ Duẫn lắc đầu, lẩm bẩm đi ra ngoài.

~~~~~

Tiêu gia.

Nữ hầu do dự đi vào phòng khách, trộm liếc mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết khóc đến sôi nổi, dè dặt nói: “Phu nhân, đại thiếu gia, sát vách có mấy nhà có ý kiến, nói ầm ĩ bọn họ”

Nói xong nhanh chóng cúi đầu, dường như đây là lỗi của cô ta.

“Nhà ai?” Tiêu phu nhân the thé nói: “Àm ỉ bọn họ? Trẻ con nhà ai không khóc? Họ tưởng chúng ta muốn sao?”

Tiêu Ký Phàm nhìn Tiểu Thư Tuyết giãy đành đạch khóc nháo, móc điện thoại ra ấn mấy dãy số, sau khi tiếng “Tút tut” vang lên, chuyển qua bên tai lạnh giọng ra lệnh: “Trong vòng hai mươi phút đưa Lâm Tử Hàn đến cho tôi, dùng dây trói, cũng phải trói cô ta tới!”

Nói xong, cúp điện thoại.

Lần thứ hai lau nước mắt trên mặt Tiểu Thư Tuyết, yêu hận không rõ mở lời: “Đừng giả bộ nữa, con thắng”

Tiếng khóc đột nhiên đình chỉ, Tiểu Thư Tuyết mở to hai mắt tròn đăm lẹ quan sát anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, lẩm bẩm nói: “Người ta thật sự muốn mẹ mà~~”

Tiêu phu nhân quýnh lên, nói: “Ký Phàm, con tại sao có thể để người đàn bà kia đến nơi đây?”

Tiêu Ký Phàm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bà ta, cau mày nói: “Nếu không mẹ nói làm sao bây giờ?”

“Mẹ...” Tiêu phu nhân đột nhiên nghẹn lời, căm giận trừng mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết không ngoan, đứa trẻ này thật đúng là đã chuẩn bị!

Chương 197: Gặp lại

“Tử Hàn, em mặt ủ mày chau như vậy, chị sao làm sao tìm việc làm cho em đây?” Vương Văn Khiết đánh giá Lâm Tử Hàn tiêu tụy như hoa tàn, tức giận nói.

“Anh bảo cô ấy không cần đi làm, cô ấy nhất định không chịu” Đỗ Vân Phi bất đắc dĩ thở dài nói.

Lâm Tử Hàn khẽ hít một hơi, nói: “Em ở trong nhà anh đã rất xấu hổ, làm sao có thể ở nhà anh ăn uống không phải trả tiền chứ?” Ở chỗ này là không có cách nào, muốn để cho Tiêu Ký Phàm nhìn.

“Nếu không thì, em trở Tiêu thị đi làm nha, Từ Nhạc Phong rất vui khi tiếp nhận em” Vương Văn Khiết nói.

“Không được!” Đỗ Vân Phi thốt ra, kinh ngạc cảm thấy phản ứng của mình có chút quá lớn, cười ha hả nói: “Danh tiếng Tiêu tổng nhà em không tốt, anh sợ Tử Hàn sẽ...”

Wương Văn Khiết cười ha ha, vỗ vỗ tay hấn trán an nói: “Anh yên tâm được rồi, Tiêu tổng cũng sớm ra nước ngoài quản lý công ty rồi, Tử Hàn rất an toàn”

“Ai biết có thể tháng sau sẽ trở lại hay không” Đỗ Vân Phi vẫn không yên lòng, hấn cũng không quên, lúc trước Tiêu Ký Phàm đối xử với Lâm Tử Hàn còn đặc biệt hơn một chút so với những nhân viên khác.

Lâm Tử Hàn nghe đến Vương Văn Khiết nhắc tới Tiêu Ký Phàm, trái tim đột nhiên trầm xuống, đã lâu như vậy, anh thật không lộ diện ở công ty sao? Bây giờ cũng không?

“Chị ngày mai giúp em tìm xem” Vương Văn Khiết đứng lên, duỗi lưng dài đi ra cửa. Lâm Tử Hàn theo sát sau đó, đưa chị tới cửa.

Hai người mới vừa đi ra cổng, một chiếc xe cao cấp màu đen liền “Két” một tiếng dừng lại, chặn lối đi của hai người. Hai người đồng thời sửng sốt, nhìn nhau sau đó lùi xuống một bước.

Cửa xe bị đẩy ra, hai gã đàn ông mặc âu phục cung kính khom lưng với Lâm Tử Hàn, nói: “Lâm tiểu thư, tiên sinh bảo cô đi theo chúng tôi”

“Đi làm cái gì?” Lâm Tử Hàn hoảng sợ trong lòng, trong nháy mắt tim đập tăng tốc hơn, Tiêu Ký Phàm tìm cô? Vì sao?

“Tiểu tử tử muốn cô” Gã đàn ông nói lời máy móc như một người máy đang phát âm.

“Tiểu Thư Tuyệt?” Lâm Tử Hàn mừng rỡ kêu một tiếng: “Tôi có thể nhìn thấy Tiểu Thư Tuyệt? Thật tốt quá” Một kích động rồi loạn lòng người, hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả, thì chuẩn bị tiến vào xe.

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi một tay kéo cô trở về, lạnh lùng nói: “Em lại nổi điên sao? Lại muốn đến gần tên kia?”

Lâm Tử Hàn bị hấn mắng như thế, nhất thời tỉnh táo hơn, đứng, cô thật vất vả mới từ bên cạnh anh thoát ly đi ra, sao có thể trở lại bên cạnh anh một lần nữa đây?

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Hàn nâng mắt lên nói với hai gã đàn ông:
“Tôi... Tôi không đi”

Chỉ là, thật khó mới có cơ hội gặp mặt Tiêu Thư Tuyết, cũng bởi vì muốn không lãng phí việc chạy trốn lẫn tránh Tiêu Ký Phàm, cô lúc nào mới có thể gặp được đây!

“Xin lỗi, tiên sinh nói, trong vòng hai mươi phút nhất định phải nhìn thấy cô” Gã đàn ông mặt không chút thay đổi nói.

“Anh dự định cướp bằng sức mạnh sao?” Đỗ Vân Phi lạnh lùng quét mắt nhìn hai gã đàn ông mặc tây trang, Lãnh Phong hay sống nhiều quá rồi phải không? Ba ngày thì hai ngày đầu tới chỗ hãm ở cướp người!?

“Nếu như các vị cố ý không muốn phối hợp, chúng tôi sẽ!” Giọng nói băng lãnh vang ở trong bóng đêm, làm cho Vương Văn Khiết cùng Lâm Tử Hàn sởn tóc gáy.

Chuyện Lãnh Phong cần làm, ai cũng ngăn cản không được, điểm này Lâm Tử Hàn biết rõ. Để không cho Đỗ Vân Phi phát sinh xung đột với đối phương, vội hoà giải: “Tôi đi, tôi đi còn không được sao?”

“Không được!” Đỗ Vân Phi cố ý không muốn thỏa hiệp, tự phụ như hãn, dù cho liều mạng, cũng sẽ không đơn giản cúi đầu trước Lãnh Phong!

Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào anh, cầu xin: “Em nhớ Thư Tuyết, em muốn thấy nó, nó xa em nhất định sẽ không có thói quen, cũng giống như ngày đó rời khỏi Lãnh Phong”

“Em căn bản là muốn gặp gã đàn ông kia có đúng hay không?!”

“Không phải!” Lâm Tử Hàn vội vàng phủ nhận: “Tất nhiên em đã quyết định rời khỏi anh ta, thì nhất định sẽ làm được, em dễ dàng được con sẽ trở lại”

Cô nhớ Lãnh Phong! Mỗi thời mỗi khắc đều nhớ! Thực sự nhớ lắm! Nhưng mà cô không thể nói, không thể biểu hiện ra ngoài, làm như vậy thực sự rất thống khổ, nhưng mà, cô phải chịu.

“Mời Lâm tiểu thư lên xe” Gã đàn ông mặc tây trang liên tiếp nhìn xung quanh, lo lắng nói.

Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt Đỗ Vân Phi bị thương một lần nữa, cúi người tiến vào bên trong xe, xe Mercedes Benz đi như bay trên đường. Đến một nơi vắng vẻ, Lâm Tử Hàn được đưa vào một chiếc xe khác, mới chạy đến Tiêu gia.

Xe một đường chạy đến đại viện Tiêu gia, dừng lại trước biệt thự, một người hầu tiến lên mở cửa xe, lễ phép nói: “Lâm tiểu thư, mời cô xuống xe”

“Đại thiếu gia nhà cô ở nhà sao?” Lâm Tử Hàn run giọng hỏi, bởi vì sợ hãi mà ngồi như chết bên trong xe. Người hầu mỉm cười trả lời: “Đại thiếu gia đang ở chơi cùng với tiểu tỷ tỷ”

“Ồ” Lâm Tử Hàn gật đầu một cái, chân chờ xuống xe, đi vào trong nhà. Đã từng ở chỗ này ở một vài ngày, kiến trúc của gian nhà cô vẫn còn nhớ kỹ.

Tiêu phu nhân sớm đã tức giận đến trở về phòng đi ngủ, bên trong phòng khách chỉ còn lại có Tiểu Thư Tuyết chờ Lâm Tử Hàn đến, còn có Tiêu Ký Phàm đồng dạng cũng chờ Lâm Tử Hàn.

“Mẹ~~!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn hét lên một tiếng, vui mừng trượt khỏi đùi Tiêu Ký Phàm, nhào vào trong lòng Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn cúi người xuống, tiếp được thân thể nhỏ nhỏ con bé chạy vội đến, gặt gao ôm vào trong lòng khẽ gọi một tiếng: “Tiểu bảo bối...”

“Mẹ, con và ba ba đều rất nhớ mẹ nha” Tiểu Thư Tuyết ghé vào đầu vai cô, tủi thân nói.

Chương 198: Gặp lại 2

“Mẹ... Cũng nhớ con” Lâm Tử Hàn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, kích động đến nói không nên lời, ánh nắng xuyên thấu qua hõm vai Tiểu Thư Tuyết, rơi vào vẻ mặt cô đơn của Tiêu Ký Phàm.

Mới vừa tiếp xúc đến ánh mắt cực nóng của anh, Lâm Tử Hàn liền luống cuống né tránh, tay nhỏ bé gắt gao bám chặt vào áo Tiểu Thư Tuyết, trong lòng lại điên cuồng hô: *Ký Phàm, Ký Phàm, Ký Phàm...*

Làm như cảm thụ được tiếng hô của cô, Tiêu Ký Phàm nhẫn nại kiềm chế tâm tình kích động không ngớt, ưu nhã đứng dậy, bước thận trọng đi qua chỗ hai người ôm nhau.

Lâm Tử Hàn không rõ ràng lắm anh muốn làm cái gì, nghĩ mà sợ lui về phía sau một bước, buông mắt xuống chăm chú nhìn chằm chằm cặp chân dài đứng trước mắt mình kia.

Tiêu Ký Phàm cúi người, kéo Tiểu Thư Tuyết từ trong lòng Lâm Tử Hàn ra, ôn nhu lại có chút ra lệnh: “Được rồi, thấy mẹ rồi, nên lên lầu ngủ”

Nói xong vẫy tay, hai nữ hầu liền đi tới.

“Con không đi, con ngủ thì mẹ sẽ đi mất” Tiểu Thư Tuyết không nghe theo nói, nó mới không phải đồ ngốc, muốn lừa gạt nó đi ngủ sao, không có cửa đâu!

“Mẹ đi con lại tiếp tục khóc” Tiêu Ký Phàm đưa cột nhìn con bé.

“Ba ba đã đồng ý chuyện này với con nên không cho phép giờ trò, nếu không con sẽ khóc lớn tiếng hơn hôm nay” Tiểu Thư Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói uy hiếp. Chỉ tới khi Tiêu Ký Phàm gật đầu, mới không nghe theo không muốn tùy nữ hầu đưa lên lầu đi ngủ.

“Thư Tuyết...” Lâm Tử Hàn gọi theo bóng dáng con bé, nữ hầu lại không để ý tới cô, ôm nó biến mất tại góc cầu thang.

Cô quay đầu lại, tức giận mà trừng mắt với Tiêu Ký Phàm trước mắt, bất mãn nói: “Anh bắt tôi đến đây, sao lại không cho tôi ở với Tiểu Thư Tuyết?”

“Tiểu Thư Tuyết ngày hôm nay mệt mỏi, không rảnh chơi với em” Tiêu Ký Phàm cười châm biếm một tiếng, xoay người đi đến quầy rượu, rót cho mình một ly Whisky, nhẹ nhấp một ngụm đưa tới trước mặt cô: “Uống chứ?”

Lâm Tử Hàn căm giận quay mặt sang chỗ khác, giả vờ giận nói: “Tôi không rảnh uống rượu với anh, nếu như Tiểu Thư Tuyết không cần tôi, tôi đi về trước” Anh đang căm dỗ cô? Trời ạ! Sẽ không đi, cô thực sự sẽ cắn câu!

“Em khẩn cấp muốn trở lại trong lòng Đỗ Vân Phi như vậy?” “Choang” một tiếng, tiếng ly thủy tinh đế cao rơi xuống đất, còn có... giọng nói lạnh lùng tới cực điểm.

Lâm Tử Hàn bị hành động bất ngờ của anh dọa cho lại càng hoảng sợ hơn, ngay sau đó cảm giác được một trận trời đất quay cuồng, toàn bộ thân thể liền bay lên không.

Cô hô nhỏ một tiếng, vô ý thức nắm góc áo Tiêu Ký Phàm, lúc này mới phát giác mình đã bị anh bế ngang lên không trung, trong lòng

quỳnh lên, nói: “Anh thả tôi xuống”

Tiêu Ký Phàm dường như không có nghe được, hai chân thon dài thận trọng bước lên đã qua trên lầu, đi vào gian phòng ngủ Lâm Tử Hàn vô cùng quen thuộc.

“Anh muốn làm gì?!” Lâm Tử Hàn ý thức được anh muốn làm cái gì, vẫn biết rõ nhưng còn hỏi, giấy dựa suy nghĩ muốn nhảy xuống từ trên vai anh xuống. Ở trong lòng âm thầm căn dặn bản thân, nhất định không nên bị anh mê hoặc nữa, không nên thần phục dưới sự lạnh lùng cùng ôn nhu của anh, không thể...

“Lâm Tử Hàn, tôi muốn em” Tiêu Ký Phàm nghiêm túc mở miệng liền làm Lâm Tử Hàn kinh sợ, không biết là bởi vì cảm động hay là khiếp sợ, cô quơ hai tay cứng ngắc giữa không trung, nhìn chăm chăm Tiêu Ký Phàm mặt không chút thay đổi, tâm tình lại dâng trào.

Anh đang nói cái gì? Bị cô gây thương tổn thành như vậy, lại còn nói với cô những lời này? Lâm Tử Hàn xấu hổ, cảm động... Nháy mắt nghiêm trọng quật cường nói: “Vậy thì lại thế nào? Có liên quan gì đến tôi!”

Tiêu Ký Phàm đặt cô lên giường lớn, cúi người, mặt tới gần mặt cô, tinh tế đánh giá gần mặt cười trong gang tấc kia, ánh mắt sắc bén tiến vào đôi mắt cô, mang theo tìm tòi nghiên cứu sâu sắc.

Anh không muốn tin tưởng, không thể tin tưởng, người phụ nữ mình yêu lâu như thế sẽ bỏ anh, quay đầu cho kẻ khác ôm ấp!

Lâm Tử Hàn bị anh nhìn trong lòng có chút phát hoảng lên, hai tay bị anh không chế tại hai bên giường lớn, làm cho cô không cách nào giấy dựa. Không thể làm gì khác hơn là quay mặt sang một bên, cự tuyệt nhìn vào mắt anh.

Tiêu Ký Phàm cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn lướt nước biển thành nụ hôn thâm nhập đầu lưỡi, lập tức chuyển qua mặt cô, ghen tuông mười phần hỏi thăm: “Đỗ Vân Phi mỗi ngày đều hôn em như thế có đúng hay không? Mỗi ngày đều làm loại chuyện này với em đúng không?!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nóng lên, vừa thẹn vừa giận mà trừng mắt với anh: “Chuyện này không liên quan đến anh!” Đỗ Vân Phi và cô thanh bạch! Nhưng mà, cô lại trả lời mơ hồ không rõ như vậy, để lại không gian tưởng tượng cho Tiêu Ký Phàm.

Tiêu Ký Phàm thành công bị cô chọc giận, không để ý đến sự giãy dụa của cô, khẽ hôn biến thành hôn thô bạo, trải rộng mặt cô rồi đến cổ cô. Bàn tay mò lấy chỗ vạt áo của cô, “Xoẹt” một tiếng, áo cô báo hồng, bị vô tình ném xuống sàn nhà.

Dấu hôn một đường đi xuống, khiêu khích mỗi một chỗ da thịt mẫn cảm của cô.

Lâm Tử Hàn bị anh dụ dỗ đến tim đập nhanh liên tục, thở dốc thuộc về hưng phấn hòa lẫn tiếng gầm nhẹ thỉnh thoảng lại tản mát ra, tràn đầy mỗi một ngõ ngách gian phòng.

Cô muốn đẩy anh ra, vươn tay nhỏ bé lại không tự chủ được mà ôm lưng anh, cảm thụ được áp lực nội tâm cùng dục vọng hồi lâu của anh.

Nụ hôn của anh rất thô bạo, bàn tay lướt trên người cô cũng rất không ôn nhu, Lâm Tử Hàn cắn môi, không nói một câu. Trong lòng anh có bao nhiêu đau đớn cô biết, nếu như như vậy có thể giúp anh giảm sức ép, cô sẽ không giãy dụa nữa!

“Chỉ cần vừa nghĩ tới Đỗ Vân Phi mỗi ngày có thể ở cùng một chỗ với em, mỗi ngày đều ôm em như thế, hôn em, đặt trên người của em

mua vui, tôi hận không thể giết hắn, giết em!” Giọng nói của Tiêu Ký Phàm tràn đầy khí phách, nếu nghe nghiêm túc, có thể tìm kiếm được từ bên trong vài tia bất đắc dĩ.

Bởi vì anh biết rõ mình giết Lâm Tử Hàn là chuyện không hiện thực cỡ nào, đời này, anh cũng không có khả năng hạ thủ được!

“Đừng nói nữa! Anh đừng nói nữa!” Lâm Tử Hàn rơi lệ hô, cô không muốn nghe, không thích nghe! Trái tim lúc này đã giống như bị kim đâm đến đau nhức, cô không muốn lại nghe được những lời nói làm cho cô đau lòng nữa.

“Em đau lòng?” Tiêu Ký Phàm lạnh lùng cười giễu cợt một tiếng, một thứ cứng rắn tiến nhập trong cơ thể cô, không chút nào giữ lại mà đem đầy ngập lửa giận cùng tình dục rơi tại trên người cô.

Ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua rèm cửa tuyết trắng, chiếu vào hai người đang yêu nhau giữa giường lớn, rồi lại dần vật thân thể nhau, có vẻ như không phối hợp.

Chương 199: Yêu cầu

Tảng sáng ngày mới, Lâm Tử Hàn liền bị một trận tiếng đập cửa không có tiết tấu đánh thức, muốn di chuyển thân thể một chút, mới phát giác căn bản không thể động đậy, vòng ôm của Tiêu Ký Phàm cứng như sắt thép giam cầm cô gắt gao.

“Mẹ... Mẹ ở đâu?” Tiểu Thư Tuyết thông minh quả nhiên đứng hạm tới phòng kiểm tra.

Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt Tiêu Ký Phàm đang ngủ say, muốn đuổi tiểu tử phiền toái ngoài cửa đi, rồi lại không dám lớn tiếng ồn ào, không thể làm gì khác hơn là nhẹ chân nhẹ tay tránh khỏi cánh tay đang gác trên người mình ra, lén xuống dưới giường.

Không đợi cô bò người lên, thắt lưng liền căng thẳng, một lần nữa bị kéo vào trong vòm ngực ấm áp kia. Bên tai truyền đến giọng trầm thấp của Tiêu Ký Phàm: “Em chỉ cần đáp lại con bé một tiếng, chính nó sẽ hiểu chạy đi chỗ khác chơi”

“Ba ba.. Mẹ...” Giọng nói như quỷ đòi mạng ngoài cửa vang lên không ngừng.

Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giương giọng nói: “Bảo bối ngoan! Mẹ ở đây”

“Yêu mẹ!” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn kêu một tiếng, liền nghe tiếng bước chân con bé càng lúc đi xa.

Lâm Tử Hàn bất an nhìn liếc mắt Tiêu Ký Phàm, ngực của anh thật ảm áp, nhưng mà cô lại không thể không rời khỏi. Đêm qua giao hoan chỉ là đau khổ, khẽ mở mắt nhìn tia nắng mặt trời đã chiếu vào, phải trở lại hiện thực.

Lâm Tử Hàn biết anh đã tỉnh, không nhìn anh, dè dặt mà mở miệng nói: “Anh buông ra, tôi cần phải trở về”

Tiêu Ký Phàm phút chốc mở mắt, dùng tay phải nâng cằm cô lên, nhìn gần cô nói: “Xác định phải đi về sao? Trở lại bên người Đỗ Vân Phi?”

“Đúng vậy” Lâm Tử Hàn không chút nào suy nghĩ nói, gắt gao lấy chăn che trước ngực, dưới mảnh chăn, là thân thể mềm mại mê người.

Tiêu Ký Phàm buông cằm cô ra, xoay người ngã vào một bên, lạnh lùng kiên định nói: “Xấu hổ ghê, Tiểu Thư Tuyết không thể rời xa chúng ta, cho nên, tôi không thể thả em đi”

“Anh!” Lâm Tử Hàn kinh hãi, khởi động thân thể trùng mắt nhìn anh nói: “Anh muốn thế nào? Nhốt tôi một lần nữa?”

“Đúng vậy” Tiêu Ký Phàm vẫn là bộ dạng nhất quán ôn hoà, anh nếu không có cách nào để cho mình cả ngày đều không nhìn thấy cô, cho nên, mặc kệ là dùng phương pháp gì, anh đều sẽ giam cầm ở chỗ này.

“Em có thể không thích tôi, hận thù tôi, em chỉ cần chăm sóc con tốt là được”

“Tiêu Ký Phàm anh khinh người quá đáng!” Tuy rằng ở đây thực sự tốt, có thể mỗi ngày thấy anh và Tiểu Thư Tuyết, nhưng mà, Duẫn Ngọc Hân nhất định sẽ bị tức đến giậm chân.

Đáng tiếc, mặc cho cô thoá mạ thế nào, Tiêu Ký Phàm vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt tiếp tục ngủ, cũng không biết rõ anh ngủ hay không ngủ.

Lâm Tử Hàn đánh anh, mắng anh, chỉ tới khi làm đi làm lại quá mệt mỏi, mới xoa dịu được một chút tâm tình, thật thà nói: “Muốn tôi làm người hầu cũng được, mỗi tháng cho tôi tiền lương, mỗi cuối tuần cho tôi hai ngày nghỉ về nhà” Tiêu Ký Phàm là một kiểu người bá đạo, muốn anh cải biến chủ ý không có khả năng, chỉ có thể tận lực bàn luận điều kiện với anh bảo hộ lợi ích của mình.

Về nhà? Chân mày Tiêu Ký Phàm cau lại, bị hai chữ “Về nhà” trong miệng cô kích thích. Cô lại có thể biến nhà Đỗ Vân Phi thành nhà mình! Chẳng qua mới chỉ có hơn một tuần mà thôi!

Tiêu Ký Phàm mở mắt, nhìn chằm chằm cô nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi đồng ý!”

“Đồng ý là tốt rồi, đi một buổi tối, tôi sợ Vân Phi sẽ lo lắng cho tôi, cho nên tôi bây giờ phải đi về...”

“Câm miệng!” Tiêu Ký Phàm xoay người, chặn bóp cổ mảnh khảnh của cô, tàn bạo uy hiếp: “Từ nay về sau, không cho phép ở trước mặt tôi nói đến ba chữ Đỗ Vân Phi kia! Có nghe hay không!” Anh hận hấn, hận thấu xương!

Lâm Tử Hàn bị dáng vẻ của anh dọa cho sợ đến sắc mặt mày trắng xanh, hai tay vớ lên bàn tay to đang bóp cổ mình của anh, hoảng loạn gật đầu: “Tôi không đề cập tới... Anh mau buông tay”

Ngay khi cô cảm giác mình sắp hít thở không thông thì Tiêu Ký Phàm cuối cùng cũng buông ra, thất bại quay sang một bên một lần nữa. Vòm ngực trần khêu gợi bởi tức giận mà phập phồng lên xuống.

Lâm Tử Hàn xoa cổ bị anh bóp đau đớn, từng hơi từng hơi thở hỗn hển, nâng mắt tiếp xúc đến biểu tình thụ thương của anh, tức giận trong lòng trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói.

Hồ thẹn nhìn chăm chú vào anh, không biết nên làm thế nào cho phải, khi gây thương tổn cho anh, trong lòng cô cũng không chịu nổi!

Tiêu Ký Phàm không liếc mắt nhìn cô nữa, lạnh giọng quát dẹp đường: “Đi ra ngoài!”

Lâm Tử Hàn chỉ chần chờ một chút, liền xoay người xuống giường, ôm lấy quần áo trên mặt đất nhanh chóng bỏ chạy vào phòng tắm. Người sau nhìn chăm chú vào bóng dáng trốn tránh của cô, đau lòng nhắm lại hai mắt. Lâm Tử Hàn! Anh nên bắt cô phải làm sao bây giờ? Dù cho giam cầm được thân thể của cô, cũng không giữ được thân thể cô!

Tại trước cửa phòng Tiểu Thư Tuyết do dự một lát, Lâm Tử Hàn than nhẹ một tiếng xoay người đi xuống dưới lầu, vẫn không nên trêu chọc con bé tốt hơn, bằng không nhất định sẽ không đơn giản để cho cô rời đi.

Vì tránh chạm mặt với Tiêu phu nhân, Lâm Tử Hàn nhẹ chân nhẹ tay đi xuống tầng một, một mạch đi đến cửa chính Tiêu gia chuẩn đi mất, trước cửa chính, một thân hình nhỏ bé quen thuộc ngoài ý muốn xuất hiện ở trước mặt cô.

“Mẹ!” Tiểu Thư Tuyết ngoác miệng cười đến cực kỳ ngây thơ, mắt to ngập nước nhìn Lâm Tử Hàn.

“Thư Tuyết...” Lâm Tử Hàn sững sờ gọi, quan sát tạo hình nữ hoàng của con bé. Ngồi lên trên ghế bành sofa bọc da giữa cổng, Tiểu Thư

Tuyết dù bận vẫn ung dung mà ngồi ở giữa, váy công chúa thêu hoa xinh đẹp như hoa mẫu đơn tươi đẹp nở rộ trên ghế sofa.

Mặt Lâm Tử Hàn giãn ra, dùng ngón trỏ điểm con bé một cái, ha ha cười nói: “Con đang bắt chước theo công chúa bạch tuyết đúng hay không, ha ha! Rất giống!”

Chương 200: Tiểu nữ hoàng

Xoay người lại, sắc mặt trầm xuống, khẽ trách mắng nữ hầu bên cạnh: “Trong các cô ai giúp nó mang sofa ra đây?”

Nữ hầu cúi đầu, khẩn trương nói: “Là tiểu tử tử âm ỉ muốn bọn Tiểu Lí mang ra”

Giỏi thật, dám dùng đến chiêu này! Lâm Tử Hàn len lén đảo cặp mắt trắng dã, trên mặt xuất hiện nụ cười vô hại lần thứ hai, cúi người một tay ôm lấy Tiểu Thư Tuyết, dụ dỗ: “Bảo bối ngoan, về phòng chơi với các dì có được không?”

“Không được, trừ phi mẹ chơi với con” Tiểu Thư Tuyết không chút nào suy nghĩ lắc đầu, nó mới không ngốc như vậy nha, một mình phòng thủ ở chỗ này sớm như vậy, nếu như còn để mẹ chuồn mất, thì quá kỳ cục. =]]

“Mẹ muốn đi làm, đến muộn sẽ bị ông chủ mắng nha”

“Mẹ gạt người, mẹ lại muốn lên trốn đi”

“Thế nào chứ, mẹ ngày mai sẽ trở lại, chúng ta có thể móc nghèo” Lâm Tử Hàn vươn ngón tay nhỏ bé, lấy lòng mà cười nói.

Tiểu Thư Tuyết hồ nghi quan sát cô, bộ dạng không muốn tin tưởng, sau đó quay đầu đi, không nhìn!

Lâm Tử Hàn đau đầu mà vỗ vỗ đầu, cô nếu không quay về, Vương Văn Khiết và Đỗ Vân Phi sẽ lo lắng chết mất. Mà muốn dọn dẹp tiểu nữ hoàng trước mắt này, hình như có chút không dễ dàng!

“Bảo bối, mẹ không gạt người, không tin con có thể đi hỏi ba ba”

“Ba ba cũng gạt người! Hai người một đều là những tên đại lừa đảo!” Tiểu Thư Tuyết nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, sống chết nhất định không cho đi. Lâm Tử Hàn không nói, suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra chiêu nào, mặt cười suy sụp, vẻ mặt cầu xin nói: “Vậy con muốn thế nào mới tin tưởng, con nói đi”

“Con đi hỏi ba ba” Tiểu Thư Tuyết trượt xuống từ trên người cô, chạy chậm vào nhà chính, khi đi không quên ra lệnh cho vệ sĩ nói: “Không cho phép mở cửa cho mẹ!”

“Vâng” Vệ sĩ đáp lại, cho đến khi Tiểu Thư Tuyết chạy xa, mới bắt đầu dĩ cười gượng hai tiếng với Lâm Tử Hàn: “Xin lỗi, Lâm tiểu thư” Không có cách nào, hiện tại phỏng chừng ở Tiêu gia tiểu tử ty là lớn nhất, ai cũng không được trêu chọc!

Không đến hai phút, Tiểu Thư Tuyết liền chạy trở về, thở hồng hộc lau mồ hôi trên trán, vươn tay nhỏ bé về phía Lâm Tử Hàn. Làm bộ như tiểu ma quỷ nói: “Ba ba nói, chỉ cần đưa chứng minh thư của mẹ ra, mẹ sẽ đi được”

“Hả?” Lâm Tử Hàn ngạc nhiên giương miệng, nhìn chằm chằm vẻ mặt nghiêm trang của con bé, sau đó xoay người lại, ngẩng đầu nhìn phía cửa sổ nhà chính trên tầng hai.

Cửa sổ kính trong suốt, thân ảnh đẹp trai của Tiêu Ký Phàm như pho tượng đứng trên mặt đất, một tay xỏ túi quần. Con người trầm mặc đen

láy như đầm lầy ngoại trừ có thể nhìn ra là nhìn phía phương hướng cửa chính ra, thấy không rõ bất luận tâm tình gì.

Anh rõ ràng là đang đùa giỡn cô, Lâm Tử Hàn oán hận nghĩ, không cam lòng lấy chứng minh thư ra, giao cho Tiểu Thư Tuyết.

Tiểu Thư Tuyết thoả mãn cất chứng minh thư của cô vào túi, cười hì hì nói: “Hẹn gặp lại mẹ ngày mai”

“Hẹn gặp lại bảo bối” Lâm Tử Hàn hôn một cái lên mặt con bé, không dám liếc mắt lên tầng hai nữa, đi ra ngoài. Đây là một đường nhỏ, đi bộ mệt chết đi, hơn nữa tốn nhiều thời gian, Lâm Tử Hàn bước nhanh đi xuống chân núi.

Vừa đi vừa cân nhắc có nên theo mệnh lệnh Tiêu Ký Phàm đến Tiêu gia làm người hầu hay không, muốn cãi mệnh lệnh của anh, tựa hồ rất khó. Nhưng mà, muốn thuyết phục Đỗ Vân Phi tựa hồ cũng rất khó. Đang muốn quên đi thì một chiếc xe sang trọng “Két” một tiếng dừng lại bên chân cô.

Lâm Tử Hàn sửng sốt, chỉ thấy cửa xe bị người ta đẩy ra, một người đàn ông mặc đồng phục nhân viên Tiêu gia nho nhã lễ độ mở cửa sau xe, nói: “Lâm tiểu thư, mời lên xe thôi”

“Làm cái gì?” Lâm Tử Hàn cảnh giác theo dõi anh ta, không phải là Tiêu Ký Phàm thay đổi chủ ý, lại muốn bắt cô trở về chứ?

“Đại thiếu gia bảo tôi đưa cô trở về” Tài xế kiên nhẫn nói.

Hóa ra chỉ là đưa cô về, Lâm Tử Hàn thở hắt ra, sau khi nói lời cảm ơn thì tiến vào bên trong xe. Nghĩ không ra Tiêu Ký Phàm vẫn còn săn sóc như vậy, quan tâm cô như vậy, liên tiếp làm cô cảm động như vậy.

Lâm Tử Hàn len lén nhìn Đỗ Vân Phi, đưa ngón tay xoay thành dạng bánh quẩy, do dự nửa ngày vẫn không dám mở miệng nhắc tới chuyện đi làm ở Tiêu gia với hắn.

“Tử Hàn, mệt rồi thì đi ngủ sớm một chút đi” Đỗ Vân Phi mỉm cười đi tới trước mặt cô, thương yêu vuốt sượt tóc cô, ôn nhu mở miệng nói.

Lâm Tử Hàn lui về phía sau một bước, vẫn đang không có thói quen cùng tiếp xúc chân tay với anh.

Tay giơ lên cao của Đỗ Vân Phi cương cứng giữa không trung, lập tức không được tự nhiên mà rũ xuống, nói: “Em làm sao vậy? Sao lại có bộ dạng như có tâm sự nặng nề?” Hỏi xong mới giật mình cảm giác vấn đề này rất buồn cười, mấy ngày nay, ngày nào cô cũng có tâm sự nặng nề không phải sao?

Lâm Tử Hàn nâng mắt, tăng thêm dũng khí quan sát anh nói: “Em hôm nay đi Tiêu thị tìm chị Lệ, chính là tổ trưởng bộ phận vệ sinh trước đây, vốn là muốn hỏi chị ấy có thể trở lại Tiêu thị đi làm hay không, chị ấy nói công ty không thiếu người, nhưng Tiêu gia đang ở tìm người hầu”

Quả nhiên như cô đoán trước, vừa nghe đến hai chữ “Tiêu gia”, sắc mặt Đỗ Vân Phi trầm xuống, liếc cô nói: “Em đừng nói cho anh, em muốn tới Tiêu gia đi làm người hầu”

“Em... Em rất muốn đi, tiền lương rất cao, so với làm ở Tiêu thị cao hơn” Lâm Tử Hàn dè dặt nói.

Hai tay Đỗ Vân Phi nắm hai vai cô, khẽ hít một hơi nỗ lực ngăn chặn kích động trong lòng: “Tử Hàn, trước tiên em cứ ở nhà hai ngày, anh

giúp em tìm một công việc văn phòng có được không?” Chỉ cần không phải Tiêu thị, không phải Tiêu gia, hẳn thật vất vả mới cướp cô từ trong tay Lãnh Phong về, không muốn tăng thêm sai lầm gì nữa.

Chương 201: Nữ hầu

“Nhưng mà em đã đồng ý với chị Lệ, ngày mai sẽ đi làm”

“Lâm Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi cuối cùng không thể nhịn được nữa mà rống giận một tiếng, dùng lực lắc lắc hai vai cô: “Vì sao nhất định phải đi làm? Tại sao phải làm người hầu cho người khác? Tiêu gia không phải là có tiền! Hắn ta có tiền chúng ta không xen vào vì sao phải hạ thấp mình làm người hầu hầu hạ bọn họ?”

Lâm Tử Hàn bị phản ứng của hắn dọa cho hoảng sợ, nhưng cũng vì lời của hắn cảm thấy bất mãn, nhìn hắn lớn tiếng phản bác: “Công việc không phân biệt được quý trọng hèn hạ thế nào, làm người hầu thì làm sao? Em trước đây là lao công quét dọn ở Tiêu thị, anh cũng không phải không biết. Em từ nhỏ chính là có số mệnh hèn hạ, số mệnh làm người hầu! Dù cho em chen chúc thế nào, cũng không có khả năng chen vào xã hội thượng lưu”

Đỗ Vân Phi thấy cô phát hỏa, luống cuống, vội giải thích: “Tử Hàn, anh không phải có ý này, anh chỉ là không muốn để em bị người khác khinh bỉ, nhìn sắc mặt họ mà sống”

Lâm Tử Hàn thấy vẻ mặt hắn luống cuống, cũng không kích động nữa, cười khỏ nói: “Làm việc ở đâu mà chả cần nhìn sắc mặt người khác? Em sớm đã thành thói quen”

“Cho nên anh không muốn để em đi làm việc, anh có thể nuôi được em, cả đời”

Lại nữa rồi. Lâm Tử Hàn buồn bã mà thở dài nói: “Vân Phi, cảm ơn anh giúp em diễn vở kịch này, nhưng mà em thực sự không muốn yêu thêm bất kỳ một người đàn ông nào nữa, xin hãy hiểu cho em, tha thứ cho em”

Yêu một người quá mệt mỏi, quá khổ, cô đời này cũng không muốn yêu nữa, không bao giờ muốn ném thử sự đau điếng người đó nữa.

“Anh rất hiểu” Đỗ Vân Phi vỗ vỗ vai cô, không phải là chờ sao, hắn sẽ chờ ngày nào đó, sẽ chờ được cô, hắn tin tưởng rất tin tưởng!

“Nếu như em cố ý muốn đi Tiêu gia đi làm, phải đi thôi, nhất định phải cẩn thận, không nên bị người khác mê hoặc” Rất rõ ràng, hắn chỉ chính là Tiêu đại thiếu gia, dù cho hiện tại hắn ta xuất ngoại, cũng khó bảo đảm ngày nào đó hắn ta có thể đột nhiên trở về hay không.

Cho dù hắn có một nghìn một vạn lần không muốn để Lâm Tử Hàn đi, nhưng mà hắn biết mình quản không được cô, không có tư cách quản chế cô.

“Cám ơn anh, Vân Phi” Lâm Tử Hàn cảm kích nói, hắn là thực sự quan tâm cô, cho tới nay đều quan tâm cô!

Đỗ Vân Phi chỉ cười khổ một tiếng, đi lên lầu, chỉ để lại cô ở dưới lầu thương tâm đau khổ.

Duẩn Ngọc Hân trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn ngoài ý muốn xuất hiện ở trước mắt, giọng nói sắc bén tức giận: “Cô tại sao lại ở chỗ này?”

Ngày hôm nay cô ta vừa vào Tiêu gia, chợt nghe nói một người hầu nói Lâm Tử Hàn trở lại Tiêu gia liền khẩn cấp đi tới gian nhà người hầu ở sau nhà. Quả nhiên thấy Lâm Tử Hàn đang thu dọn giường chiếu, bộ dạng dự định ở lâu dài.

Lâm Tử Hàn cả kinh, vội chạy đến cạnh cửa đóng cửa, vội vàng nói: “Giám đốc Duẫn hãy nghe tôi nói, tôi không phải muốn đến đây, bởi vì Tiểu Thư Tuyết vẫn khóc, vẫn nháo loạn, Ký Phàm mới bắt đầu đã muốn tôi ở tại chỗ này làm bảo mẫu, chờ thêm một thời gian ngắn, con bé có thói quen thì sẽ đi”

“Ký Phàm anh ấy cho cô tới sao? Tôi thấy cô căn bản là cố ý, muốn hòa giải với Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân tức giận mà kêu lên.

“Tôi không có...”

“Giám đốc Duẫn, tôi tuyệt đối sẽ không đoạt Ký Phàm với cô, tôi thề!” Lâm Tử Hàn nhắc tay làm kiểu xin thề: “Ký Phàm hiện tại đã rất hận tôi, cảm thấy tôi là một người phụ nữ tùy tiện, cô yên tâm đi, anh ấy sẽ không muốn tôi nữa đâu”

“Hy vọng cô có thể nói được thì làm được” Duẫn Ngọc Hân nhìn chằm chằm cô lạnh lùng nói: “Cô tốt nhất không nên nói chuyện tôi uy hiếp cô với Ký Phàm, như vậy sẽ chỉ làm anh ấy càng thống khổ, bởi vì theo giao tình nhiều năm của chúng tôi, anh ấy tuyệt đối không có khả năng giết tôi diệt khẩu. Nhưng mà, chỉ cần tôi sống một ngày, tôi sẽ không để cho một nhà ba người các cô sống khá giả!”

“Tôi biết, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết”

“Vậy là tốt rồi, sau này cô ít đi đến nhà chính, tốt nhất ít xuất hiện trước mặt Ký Phàm!”

“Tôi sẽ” Lâm Tử Hàn gật đầu, Duẫn Ngọc Hân lúc này mới thoải mái đi ra ngoài.

Duẫn Ngọc Hân đứng ở cửa thư phòng, sau khi do dự hai giây, khóe môi nhếch lên, nụ cười mê người liền hiện lên trên mặt cô ta. Gõ cửa đi vào, trong phòng, Tiêu Ký Phàm ngồi bên bàn làm việc lớn, Tiểu Thư Tuyết ngồi trước bàn làm việc nhỏ vẽ tranh, tình cảnh rất hài hòa.

“Ký Phàm, mệt mỏi chưa? Uống chút cà phê đi” Duẫn Ngọc Hân mỉm cười đặt cà phê đặt trên bàn làm việc.

“Dì Duẫn, nhìn rất đẹp sao?” Tiểu Thư Tuyết giờ kiệt tác của mình lên cao, cười hì hì hỏi.

Duẫn Ngọc Hân tiếp nhận bức vẽ trong tay con bé, giả vờ nghiêm túc nhìn, cười tủm tỉm mà gật đầu: “Ừ, vẽ rất đẹp” Lập tức lấy tay vuốt sợi tóc con bé, yêu thương nói: “Dì Duẫn dắt con đi ra ngoài chơi có được không? Không thể quấy rối ba ba làm việc nha”

Tiểu Thư Tuyết không trả lời, chỉ là đem ánh mắt tìm tòi hỏi han trên người Tiêu Ký Phàm, cùng đợi anh phê chuẩn.

Duẫn Ngọc Hân thấy vẻ mặt lo lắng của Tiêu Ký Phàm, cười tươi: “Ký Phàm, bọn em chơi ngay tại hoa viên, sẽ không ra khỏi cửa”

“Anh sẽ phân phó người bảo vệ hai người” Tiêu Ký Phàm lạnh lùng nói ra câu này đả thương người ta này, vùi đầu tiếp tục làm việc. Nhất thời cảm thấy có cảm giác áp bức lặng nhục, nhưng là vì có thể giành hảo cảm của hai cha con này. Cô ta chỉ có thể ép buộc bản thân không suy nghĩ nhiều lời của anh.

Chương 202: Nữ hầu 2

Mỉm cười nắm tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết đi ra cửa thư phòng, Tiêu Ký Phàm lại có thể nghĩ mình kinh khủng như vậy, lẽ nào anh cho là mình sẽ đối xử với đứa nhỏ này thế nào sao? Trời đất chứng giám, cô ta căn bản là không nghĩ qua muốn làm ra chuyện gì gây thương tổn Tiểu Thư Tuyết nha, tuy rằng cô ta hận con bé như vậy.

Tức giận, lại cảm thấy tủi thân, Tiêu Ký Phàm đã sớm không phải người đàn ông lịch sự nho nhã trước đây nữa.

Tiểu Thư Tuyết lay lay tay cô ta, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Dì Duẫn, cháu muốn đi tìm mẹ chơi”

Duẫn Ngọc Hân cúi người một tay ôm lấy con bé, lại cười nói: “Mẹ đang làm việc, không rảnh chơi với cháu, dì Duẫn chơi cùng cháu có được không?”

“Vì sao mẹ mỗi ngày đều bận rộn như vậy chứ” Tiểu Thư Tuyết mắt húng nói: “Cũng đã lâu không có chơi với cháu”

“Bởi vì mẹ phải kiếm tiền nha” Duẫn Ngọc Hân lấy lòng nói dối, tâm tư trẻ con đơn thuần, chỉ cần con bé không hề ỷ lại Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn không có lý do gì đứng ở Tiêu gia.

Dưới lầu, Lâm Tử Hàn mặc quần áo lao động đang đổ mồ hôi nhễ nhại quỳ trên mặt đất lau sàn nhà sáng bóng. Tiểu Thư Tuyết hưng phấn hô: “Mẹ” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, liền thấy Tiểu Thư Tuyết cười đến vô cùng vui sướng cùng vẻ mặt đắc ý của Duẫn Ngọc Hân. Sắc mặt khế biến, lo lắng mà nhìn chằm chằm cô ta.

Duẫn Ngọc Hân hiểu rõ cười tươi, dùng cằm chỉ mấy vị người hầu phía sau: “Ký Phàm nghĩ còn chu đáo hơn cô..., tôi thật không rõ, lẽ nào tôi trong cảm nhận của các người thực sự ác độc như vậy sao? Ngay cả trẻ nhỏ cũng có thể hạ thủ?”

Lâm Tử Hàn buông mắt xuống, lạnh lùng mở miệng nói: “Tình cảm của Ký Phàm với Tiểu Thư Tuyết cô cũng biết, chính cô hiểu mà” Nói

xong cúi đầu lau liên tiếp.

“Không cần cô phải nhắc nhở!” Duẫn Ngọc Hân chán nản, hầm hầm đi ra ngoài, mấy vị người hầu phía sau theo sát sau đó.

Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm hai người đã đi đến cửa, trong lòng chua xót, không chỉ có là lo lắng Duẫn Ngọc Hân sẽ làm ra cái gì với Tiểu Thư Tuyết, càng là bởi vì con của mình đột nhiên thân thiện với người khác, trong lòng có chút buồn phiền.

Sau đó Tiêu phu nhân từ trên lầu đi xuống tới thấy Lâm Tử Hàn đang bần thần, liền khí thế hùng hồn trừng mắt mắng cô: “Còn không làm mau, tốc độ này của cô lúc nào mới có thể lau đến tầng ba?”

Lâm Tử Hàn không dám làm ầm lên, không thể làm gì khác hơn là tăng động tác trong tay, càng thêm ra sức lau.

“Lâm Tử Hàn, cô đừng không phục, đây chính là cô tự tìm!” Tiêu phu nhân lãnh lạnh mở miệng, ưu nhã ngồi xuống ghế sofa. Nếu cô muốn ở lại, tốt thôi, bà ta phụng bồi tới cùng!

Lần trước bởi vì có Tiêu Ký Phàm bảo vệ, cô dám hoàn toàn biến bà ta làm không khí, nếu hiện tại Tiêu Ký Phàm mở một con mắt nhắm một con mắt. Không có ý muốn xen vào, vậy thù mới hận cũ bà ta cùng nhau trả lại cho cô là được rồi.

“Tiêu phu nhân, tôi không dám không phục” Lâm Tử Hàn bình tĩnh nói, trước khi vào đây, cô cũng đã làm tốt chuẩn bị bị Tiêu phu nhân độc ác chinh lại.

“Cô tốt nhất cách xa Tiểu Thư Tuyết một chút cho tôi, người đàn bà vô sỉ như cô, căn bản là không xứng làm mẹ của nó, may là Ký Phàm có thể sớm nhận rõ bộ mặt thật của cô!”

“Tiêu phu nhân, tôi đã biết” Lâm Tử Hàn tái cũng không có cách nào bình tĩnh, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà sáng bóng, giọng có chút run run.

“Cô tốt nhất mau chóng rút ra khỏi Tiêu gia cho tôi!” Tiêu phu nhân đứng lên từ trên ghế sofa, sắc mặt nổi giận hầm hầm khi nhìn thấy người đàn ông đứng trên cầu thang thì sừng sốt một chút, lập tức hòa hoãn biểu tình trên mặt, gọi: “Ký Phàm”

Lâm Tử Hàn khi nghe đến hai chữ “Ký Phàm” thì thân thể cứng đờ, nhưng rất nhanh lại bắt đầu huy động công việc trên cánh tay. Tiêu Ký Phàm! Anh rõ ràng chính là cố ý muốn trả thù cô! Nhưng mà, cô lại chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở Tiêu gia tiếp nhận sự trả thù của anh.

Tiêu Ký Phàm lạnh lùng liếc liếc mắt Lâm Tử Hàn quỳ ngồi dưới đất tiếp nhận trừng phạt, không nói một câu nâng bước đi đến cửa.

Sự hờ hững của anh, càng thêm cổ vũ khí thế cho Tiêu phu nhân, trừng phạt Lâm Tử Hàn cũng càng thêm lớn mật hơn.

Lâm Tử Hàn mệt mỏi mỗi ngày cuối cùng cũng chịu không nổi, khi trở lại sau nhà ngay cả cơm cũng không muốn ăn, mềm mại trượt ngồi ở một góc cây cây ngọc lan.

Cả người bủn rủn làm cho cô chuyển động một chút đều cảm thấy cố sức, bất tri bất giác dựa vào gốc cây ngủ.

Trên cửa sổ sát tầng hai, Tiêu Ký Phàm đau lòng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô. Anh sai rồi, cho rằng trừng phạt cô như thế sẽ khiến trong lòng mình thoải mái chút, sự thực chứng minh, hiệu quả là tương phản, như vậy sẽ chỉ làm trong lòng anh càng thêm khó chịu.

Mặc kệ cô đã làm cái gì, anh cũng sẽ không có cách nào hạ thủ tàn nhẫn với cô!

Nhấc chân, xuống lầu đi đến phương hướng sau nhà, cúi người, dưới ánh đèn hoa viên, quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt chân mày kia. Trên khuôn mặt đó, bởi vì cái gì mà ưu thương? Là mệt mỏi? Hay là thương tâm?

Thương tâm? Đây chẳng phải là cuộc sống cô muốn sao? Rời khỏi anh, tìm đến cái ôm ấp của Đỗ Vân Phi nương tựa!

Tiêu Ký Phàm vươn hai tay, ôn nhu ôm ngang người cô, bước đi đến nhà chính. Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu phu nhân, đi vào phòng khách, trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô trên giường lớn.

Cô thật sự mệt mỏi, mặc cho người ngoài lăm lăm thế nào cũng không phản ứng chút nào.

Buổi sáng, Lâm Tử Hàn là bị một những tia nắng chói mắt chiếu vào làm tỉnh lại, yếu ớt mở mắt ra, ánh sáng chói mắt khiến cô phải lấy tay

che đi.

Phòng ngủ lớn xa hoa, là nơi cô quen thuộc, thân thể cường kiện đứng quay lưng về phía cửa, là bóng hình cô quen thuộc. Chỉ là, vì sao cô lại tỉnh dậy trong phòng anh chứ?

Lâm Tử Hàn đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, trời ạ! Đã nghiêm trọng ngủ quên! Việc thứ nhất nghĩ đến đó là Tiêu phu nhân sẽ xử lý cô như thế nào.

Chương 203: Hạnh phúc nhỏ nhoi

“Tôi tại sao lại ở chỗ này?” Cô sững sờ mà hỏi thăm, ánh mắt rơi vào trên người Tiêu Ký Phàm. Ánh nắng ban mai nhu hòa xuyên qua, chiếu vào áo ngủ trên người Tiêu Ký Phàm, dường như thêm một vầng sáng mới, đẹp đến quái dị!

“Em cứ nói đi?” Tiêu Ký Phàm cau mày nhìn cô, dáng điệu ôn hoà.

“Tôi...” Đúng rồi, cô sao lại chạy tới phòng của anh chứ? Tối hôm qua sau khi xong việc cô rõ ràng trở về sau nhà nha. Cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, áo ngủ tuyết trắng may mà vẫn mặc ở trên người, tuy rằng cô không biết là ai giúp cô mặc vào, nhưng có thể xác định chính là không phải tự cô mặc vào.

Quần áo lao động của cô, đang vắt trên ghế.

Quầng sáng chiếu trên thân anh di chuyển, ưu nhã đi tới phía cô.

“Anh...” Lời nói cứng nhắc của Lâm Tử Hàn nuốt vào trong miệng, một nụ hôn nồng nhiệt chào buổi sáng bắt đầu trình diễn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nóng lên, ảo não đến suýt chết, cô sao lại luôn luôn không chịu được mà bò lên giường của anh vậy! Bị Duẫn Ngọc Hân biết, không trừng trị cô không được!

Tiêu Ký Phàm hôn cô thật sâu, trên thực tế, tối hôm qua anh rất thành công làm quân tử. Nhìn cô mệt mỏi như vậy, chỉ là giúp cô lau thân thể, thay đổi áo ngủ, không hơn.

Khớp xương ngón tay rõ ràng phủ lên cằm cô, lập tức sử dụng thêm lực. Thật sâu ngưng nhìn con người đen ngập nước gần trong gang tấc kia, khi Lâm Tử Hàn sắp chịu không nổi cái nhìn chăm chú của anh, thì anh thản nhiên mở lời: “Cải trang một chút, theo tôi ra ngoài”

Lâm Tử Hàn sửng sốt, nghi hoặc đánh giá anh hỏi: “Vì sao?”

“Không có nhiều vì sao như vậy, đi!” Anh buông cô ra, lạnh giọng ra lệnh.

Lâm Tử Hàn bữu miệng nhỏ nhắn, bất mãn mà quan sát anh, có làm hay không! Dù cho anh là chủ nhân, cũng không thể ra lệnh cho người khác? Cùng anh ra ngoài, cuối cùng cũng nên có một lý do chứ.

Tiêu Ký Phàm không để ý tới tức giận đầy ngực cô, lấy bên trong tủ quần áo một bộ quần áo đơn giản thay vào, sau đó bắt đầu chỉnh lý lại quần áo. Người sau chính là ngơ ngác nhìn anh, cho đến khi anh chuẩn bị hoàn tất, đã đi qua cửa mới giật mình cảm giác mình là không phải nên xuống giường rồi chứ.

Khoảng khắc Tiêu Ký Phàm vỗ lên cánh cửa, quay đầu lại nói với cô: “Tôi ở dưới lầu chờ em, trong vòng mười phút phải xuống”

“Ồ...” Lâm Tử Hàn đáp lại, sau khi cánh cửa được đóng lại, mới nhanh chóng nhảy xuống từ trên giường. May là trong phòng này còn lưu lại quần áo của cô, tùy tiện chọn một bộ để thay, rửa mặt chải đầu một phen liền phóng xuống dưới lầu.

Xe Tiêu Ký Phàm đã chờ ở cổng, Tiểu Thư Tuyết nhô đầu nhỏ ra mắt hứng mà hô: “Mẹ, mẹ chậm muốn chết”

Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai khấn trương của Tiêu Ký Phàm, dùng tay ra hiệu bảo Tiểu Thư Tuyết chó có lên tiếng, mở cửa xe chuẩn bị lên xe. Vừa mới chạm vào thì thân ảnh mỹ lệ đột nhiên đập vào mắt cô, cô sững sờ, ngẩng đầu nhìn phía ban công nhà bên cạnh, Duẫn Ngọc Hân vẻ mặt vẻ giận dữ đang gắt gao nhìn mình chằm chằm.

“Xong!” Dưới đáy lòng cô thầm kêu một tiếng, xem ra Duẫn Ngọc Hân phát hỏa! Không được, cô không thể ra ngoài với Tiêu Ký Phàm!

Cúi người, nghiêng mặt cười với Tiêu Ký Phàm: “Anh rốt cuộc muốn đi đâu? Tôi không cần đi có được không?”

“Không được! Con muốn mẹ đi! Phải là mẹ...!” Tiểu Thư Tuyết lần thứ hai xuất ra đòn sát thủ của mình, bắt đầu trình diễn tiết mục vừa khóc vừa nháo.

“Được, được, mẹ đi!” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi rồi mà trấn an, vòng qua bên kia xe.

Thần thánh ơi! Sự tình sao lại trở nên loạn như thế? Duẫn Ngọc Hân là người mẫn cảm như vậy, cô nên giải thích hành vi hôm nay với cô ta thế nào đây!

Trộm liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm bên cạnh trầm mặc không nói, hỏi: “Anh muốn dẫn chúng tôi đi đâu?” Kỳ thực nhìn Tiểu Thư Tuyết sau khi mặc thành như thế, đại thể cô có thể đoán được.

“Mẹ, ba ba ngày hôm nay muốn mang con đi bơi” Tiểu Thư Tuyết lanh mồm lanh miệng nói, vui mừng làm động tác bơi. Ngày hôm nay khi Tiêu Ký Phàm hỏi nó muốn đi nơi nào chơi, khiến nó vui mừng khôn xiết, tuy rằng Tiêu gia rất lớn, nhưng mà ở lại lâu cũng sẽ ngấy thôi. Như thế, con bé không chút suy nghĩ nào mà lựa chọn đi bơi.

“Bơi?” Lâm Tử Hàn giả vờ không vui nói: “Trong nhà không phải có bể bơi lớn sao, vì sao phải chạy ra ngoài bơi chứ” Tuy rằng chính cô cũng rất muốn đi, nhưng mà ra ngoài như thế khó tránh có phần mạo hiểm.

Duẩn Ngọc Hân sẽ không nói gì, ai biết có thể hay không gặp gỡ người quen chứ!

“Cái đó không giống nha, ba ba nói đi cạnh biển có thể bơi cùng cá mập” Tiểu Thư Tuyết nói lớn tiếng phản bác.

“Lời nói ầu trĩ như thế là anh nói sao?” Lâm Tử Hàn nhìn Tiêu Ký Phàm, nhin ý cười hỏi.

Tiêu Ký Phàm tức giận mà liếc mắt nhìn cô, quay mặt đi tiếp tục không nhìn sự tồn tại của cô, Lâm Tử Hàn không thú vị mà buông mắt xuống, ngay sau đó một lần nữa nhìn anh nói: “Chúng ta đi ra ngoài như vậy có quá mạo hiểm hay không”

“Vì sao lại mạo hiểm?” Tiêu Ký Phàm liếc cô.

Lâm Tử Hàn quan sát anh, dè dặt thử nói: “Lẽ nào anh sẽ không sợ người khác phát hiện anh là Lãnh Phong?”

Tiêu Ký Phàm lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, tà mị nói qua kẽ răng: “Người nào biết đến đều đã chết, sau này những người khác biết cũng sẽ chết”

Ánh mắt của anh có chút nghiền ngẫm, lưu luyến trên mặt cô, ý tứ rất rõ ràng, nếu như cô dám nói cho Đỗ Vân Phi, như vậy người chết kế tiếp đó là Đỗ Vân Phi.

Chương 204: Hạnh phúc nhỏ nhoi 2

Lời của anh khiến Lâm Tử Hàn sờn tóc gáy, vô ý thức hít một hơi lạnh, run giọng nói: “Nhưng tôi cũng biết, vì sao...”

“Bởi vì tôi không nỡ giết em” Tiêu Ký Phàm nghe được cô ập a ập ứng nói, anh tin tưởng cô, chính là nguyện ý tin tưởng cô, đây là một loại hành vi rất đặc biệt, giao vào trong tay cô, dù sao cũng là tính mạng của anh.

Lâm Tử Hàn cảm động quay mặt sang chỗ khác, ngửa mặt tựa lưng vào ghế ngồi, cố gắng không cho nước mắt cảm động rơi xuống. Cô phản bội anh mà! Anh sao có thể tùy ý tin tưởng cô như vậy chứ?

Vậy có đúng là anh cũng tin tưởng thanh mai trúc mã Duẫn Ngọc Hân như thế hay không? Có đúng là như Duẫn Ngọc Hân nói, dù cho phát hiện cô ta biết tình hình thực tế, cũng không nỡ giết cô ta hay không?

Không giết cô ta, mọi thời khắc Tiêu Ký Phàm đều sẽ đối mặt với nguy hiểm. Giết cô ta, anh rất có thể phải đối mặt với chế tài pháp luật. Ai cũng biết, Lãnh Phong là một tội phạm nghiệp chương nặng nề, cô không thể để cho anh tùy tiện giết người nữa ——!

Xe dừng lại tại một bãi biển, Tiểu Thư Tuyết xuống xe liền sôi nổi mà phóng tới chỗ có nước. Lâm Tử Hàn vội đuổi theo, lấy mũ trên đầu con bé xuống: “Cẩn thận một chút”

“Biết rồi” Giọng Tiểu Thư Tuyết lan vào giữa những làn gió biển vi vu.

“Tôi sao lại cảm giác nó rất giống một tội phạm mới từ trong ngục giam thả ra” Lâm Tử Hàn cười một tiếng nói. Khóe mắt Tiêu Ký Phàm hàm chứa ý cười, ôm lấy cô đi đến phòng thay quần áo.

Trên bờ cát rộng, ngoại trừ mấy nhân viên công tác ra, không có một người nào. Nhất định trong lòng có chuyện, Lâm Tử Hàn căn bản không thể vui vẻ được.

Chỉ là si ngốc nhìn chăm chăm nụ cười sáng lạn của Tiểu Thư Tuyết, trong lòng cảm thán, nếu như ai cũng có thể sống tự nhiên thoải mái như con bé thì thật tốt, đáng tiếc bản thân vĩnh viễn đều không chiếm được cuộc sống như thế.

Tiêu Ký Phàm đang kiên nhẫn dạy Tiểu Thư Tuyết các loại tư thế bơi, nụ cười trên mặt cũng không như ánh dương quang sáng rực như trước đây. Thậm chí mang theo một chút cay đắng nhàn nhạt, Lâm Tử Hàn biết, đây tất cả đều là mình gây cho anh.

“A —— oa ——!” Tiểu Thư Tuyết hét lên một tiếng, cơ thể nhỏ nhắn mập mạp chìm trong nước. May là Tiêu Ký Phàm đủ nhanh tay lẹ mắt, một tay vớt được con bé từ dưới đáy nước.

Lặn xuống như thế, xác thực khiến Tiểu Thư Tuyết bị nghen đủ thảm, thân thể nho nhỏ rúc trên người Tiêu Ký Phàm ho lên, bọt nước được ánh mặt trời chiếu vào thành những hạt đậu vàng lấp lánh rơi xuống, nhỏ xuống biển rộng.

Nhìn dáng điệu nhỏ bé khôi hài kia của con bé, Lâm Tử Hàn cuối cùng nhịn không được cười ra tiếng, tâm tình bị vẻ lo lắng bao phủ nhiều ngày trong nháy mắt trong sáng hơn.

“Mẹ chế nhạo người ta!” Tiểu Thư Tuyết mắt hứng huy động hai chân, ngẩng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt mang nụ cười của Tiêu Ký Phàm không vui nói.

Lâm Tử Hàn ha ha cười nói: “Ai bảo bảo bối nhà chúng ta là con vẹt lên cạn chứ”

“Người ta mới không phải vẹt lên cạn! Mới không phải á! Mẹ bại hoại!” Tiểu Thư Tuyết vừa hét, vừa trượt xuống từ trong lòng Tiêu Ký Phàm, vốc nước té lên người Lâm Tử Hàn.

Sau khi phát giác nước té lên người Lâm Tử Hàn không có ý nghĩa thực tế gì, sửa dùng cát.

“Bí đao lùn, bắt lấy nè!” Lâm Tử Hàn cười hì hì một bên đùa giỡn nàng một bên đã chạy ra xa xa tránh né.

“Con không phải bí đao lùn nha!” Tiểu Thư Tuyết đuổi không kịp, bắt đầu chơi xấu ngồi xuống bãi cát, đập đập hai chân không nghe theo nói, hu... Lùn cũng không phải lỗi của nó, không biết chữ cũng không phải lỗi của nó mà...

Lâm Tử Hàn mới không chịu lép vế bộ dạng này của con bé, tiếp tục cười trêu nói: “Ai nói con không phải, con hỏi ba ba đi”

“Ba ba nói mẹ là thiên hạ nhất quả trứng hồ đồ rất hồ đồ!” Tiểu Thư Tuyết không chút nào tỏ ra yếu kém phản bác. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn xụ xuống, giả vờ giận nói: “Con nói cái gì?”

Mặt Tiểu Thư Tuyết mang ý cười, nhắc lại rõ ràng: “Mẹ là quả trứng hồ đồ!”

“Tiểu nha đầu! Mẹ còn trị không được con sao?” Lâm Tử Hàn căm giận vọt lại đó, khi Tiểu Thư Tuyết còn chưa kịp đứng lên chạy trốn thì

một tay lấy ôm lấy con bé, đi đến mép bờ nước, một bên đe dọa nói: “Mẹ trực tiếp ần con xuống nước uống no rồi trở lên nha!”

“Đừng! Mẹ đừng mà!” Tiểu Thư Tuyết giãy dựa múa may chân tay, lớn tiếng hét lên: “Ba ba cứu con nè! Ba ba à ——!”

“Không ai cứu được con đâu!”

“Không mà! Người ta không dám nữa! Đó là ba ba nói á!”

“...”

Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chú vào hai mẹ con vui vẻ, tâm tình không tự giác cũng tốt theo, biểu tình lúc này của Lâm Tử Hàn vẫn còn ngây thơ thuần khiết như vậy. Vẫn giống như lúc trước, chỉ là, từ lúc nào cô bắt đầu thay đổi? Vì sao một chút anh cũng không tự cảm thấy được.

Nếu như không phải anh nhiều lần bắt được cô và Đỗ Vân Phi ở cùng một chỗ, cô còn giấu diếm bao lâu? Có thể ở lại bên cạnh anh bao lâu?

Giọt nước trong suốt lăn trên gương mặt thanh tú của cô, môi đỏ mọng phấn hồng mê người cong lên, cũng đã ở chung lâu như vậy, anh phát hiện mình lại vĩnh viễn đều nhìn thiếu, vẫn còn bị tất cả mọi điều thuộc về cô hấp dẫn.

Sóng biển vỗ lên khuôn ngực trần rấn chắc của anh, mỗi một lần chạm vào, lại mang không đi được sự đau lòng thấu xương của anh.

Anh bơi đến chỗ hai mẹ con, bế Tiểu Thư Tuyết từ trong tay cô xuống, giao cho nhân viên công tác bên cạnh, hai tay ôm qua vòng eo mảnh khảnh trong nước của Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn kinh sợ, nụ cười thoải mái cứng ngắt trên mặt, cảm thụ được thân thể tinh tráng rắn chắc cũng mang đến nhiệt độ từ phía sau.

Chương 205: Hạnh phúc nhỏ nhoi 3

“Ba ba, hai người lại không để ý tới người ta sao? Vì sao mỗi lần đều như vậy chứ...” Tiểu Thư Tuyết bất mãn kháng nghị.

Lâm Tử Hàn hi hi cười gượng vầy vầy tay với con bé, nói: “Ngoan, đi chơi với các dì đi, nhiều dì như vậy nhất định sẽ dạy con bơi được, làm một con vịt dưới nước béo mũm mĩm đi...”

Nói còn chưa nói hết, Tiêu Ký Phàm bắt đầu hôn tới, cắt ngang lời muốn nói tiếp, hôn thật sâu.

Sắc mặt Lâm Tử Hàn trong nháy mắt ửng hồng, hoảng loạn đẩy anh ra giận dữ nói: “Có rất nhiều người ở đây, không sợ người ta chê cười sao” Hơn nữa, còn có nhi đồng ở đây, tuy rằng con bé đã nhìn qua vô số lần.

Tiêu Ký Phàm ngang ngược hòa cùng vào mặt cô, không để cho cô cơ hội trốn tránh, lần thứ hai hôn lên. Ở chỗ này ai dám cười anh? Chán sống phải không? Hay đây căn bản là cô mượn cớ chống cự anh?

Nghĩ tới đây, anh hôn càng thêm càn rỡ hơn, gắt gao ôm chặt eo cô, làm cho thân thể mềm mại của cô dán chặt trong ngực anh.

Hai tay Lâm Tử Hàn vòng qua eo anh, ôm anh sát sao, đáp lại sự nhiệt tình của anh.

Sóng biển vỗ lên trên người hai người vẫn đang hôn nhiên hôn nhau, quên mình hôn nhau, đón lấy từng đợt từng đợt sóng, hai người chăm

chú ôm nhau lại không hề cảm giác.

Nhân viên công tác trên bờ đều lộ ra ánh mắt hâm mộ với hai người, dù sao rất khó thấy rõ một người đàn ông có tiền một lòng với vợ như vậy, hơn nữa là ở tình huống con đều hai ba tuổi.

Không biết rõ lắm đã qua bao lâu, Tiêu Ký Phàm cuối cùng cũng rảnh tay buông ra, cúi đầu nhìn chăm chú cô nép trong lòng thở gấp không thôi. Đôi mắt đen như mực thẳng tắp nhìn vào đáy mắt cô, nói: “Lâm Tử Hàn, em rõ ràng chính là yêu tôi”

Lâm Tử Hàn lại sững sốt, chật vật tránh né tầm mắt của anh, giả vờ giận nói: “Anh suốt ngày quyến rũ tôi, tôi có thể không rơi vào tay giặc sao? Tôi... chỉ chính là trên thân thể thôi”

“Hôn môi với người đàn ông không thích, phải là một chuyện rất thống khổ, nhưng mà mỗi lần em đều rất hưởng thụ, vì sao vậy?” Giọng nói của anh rất nhẹ, lời nói ra lại làm cho không người nào có thể cãi lại.

Lâm Tử Hàn bị anh nhìn đến da đầu tê dại, hỏi không thể chống đỡ được, tim đập loạn, nâng mặt trùng mắt với anh nói: “Tôi! Tôi chính là một người khác thường, thấy soái ca thì trái tim nở hoa, tôi! Tôi còn tìm con vịt nữa!”

Nói xong, không để ý tới trên mặt anh có thêm mấy nét vẽ màu đen hay không, giả vờ tức giận xoay người đưa lưng về phía anh. Chết rồi! Nam sắc là tai họa nha! Vì sao cô luôn luôn nhảy vào hố lửa chứ?

Tiêu Ký Phàm tức giận kéo người cô lại, trùng mắt nhìn cô nói: “Em không cần mạnh miệng, em căn bản không phải người như vậy!”

“Anh sao lại xác định như thế? Anh quên sao? Lúc trước tôi một ngày thân mật với Lãnh Phong, một ngày thân mật với Tiêu Ký Phàm, một

ngày với thân mật Đỗ Vân Phi... làm gì... tôi nói đều là sự thực...”

Muốn cô im miệng, muốn cô bớt nói lời tranh cãi đả thương người khác, biện pháp tốt nhất đó là bịt miệng cô lại, hôn cô đến choáng đầu trướng não, hai mắt mờ, tốt nhất là ngay cả mình họ gì cũng không biết!

Hiệu quả chờ mong có phần xa cách, nhưng, cuối cùng cũng làm cho cô nhu thuận, không kêu không náo loạn.

Vốn thấy cô ở Tiêu gia bị áp bách quá lâu, mạo hiểm mang cô ra ngoài thư giãn một chút, cũng không phải để cho cô nói những lời khiến anh tan vỡ này.

Nhất thời gỡ bỏ nguy trang xuống, một nhà ba người vô cùng vui vẻ chơi một ngày, trở lại Tiêu gia đã là màn đêm buông xuống. Thời gian một ngày đúng là rất ngắn, trong chớp mắt!

~~~~~

Cuộc sống lại trở về ban đầu, Lâm Tử Hàn kinh sợ mà nhìn chăm chăm Tiêu phu nhân về mặt hàn băng ngồi trên ghế sofa, còn có dáng điệu nàng dâu nhỏ bị ức hiếp của Duẫn Ngọc Hân, ý thức được vui sướng ngắn ngủi, chỉ biết sẽ mang đến cho mình tai họa lớn hơn nữa.

Tiêu phu nhân đứng lên, trừng mắt một nhà ba người đứng ở cửa cả giận nói: “Ký Phàm! Con mang theo một nữ hầu ra ngoài chơi, nói là cái gì đây?!”

“Mẹ, mang một bảo mẫu cùng con nhỏ ra ngoài, có vấn đề gì sao?” Tiêu Ký Phàm nói rất thỏa đáng, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Bảo mẫu”.

Nói xong, dắt Tiểu Thư Tuyết đi lên tầng hai, Lâm Tử Hàn sững sờ nhìn chăm chăm hai cha con biến mất trên cầu thang. Không phải đâu? Mặc kệ cô? Cứ như thế ném cô tới trước mặt hai con sư tử cái?

Hai cha con thật độc ác! Lâm Tử Hàn bắt đắc dĩ mà thu hồi tầm mắt, buông mắt xuống dùng giọng cung kính nhất nói: “Tiêu phu nhân, nếu đã đưa con bé an toàn về, tôi quay về sau nhà trước”

“Thực sự chỉ là vì chiều cổ con bé sao?” Duẫn Ngọc Hân liếc cô mĩa mai nói, ý của cô ta, Lâm Tử Hàn tự nhiên nghe ra. Giọng nói Duẫn Ngọc Hân lạnh lùng, cô nói dối thành tinh lại cũng khó thở một chút, gật đầu: “Đúng vậy”

Lần thứ hai cúi đầu rũ vai xuống, rất sợ Duẫn Ngọc Hân sẽ thấy sắc mặt ửng hồng của cô, căn bản là không phải giống như cô nói. Ngày hôm nay cô làm trái với lời thề của mình, làm một đôi vợ chồng ân ái chân thực với Tiêu Ký Phàm, là một ngày vui sướng nhất trong nhiều ngày trôi qua.

“Sau này không cho phép ra ngoài với Ký Phàm!” Tiêu phu nhân lớn tiếng ra lệnh.

“Đã biết”

Giày cao gót Duẫn Ngọc Hân bước đi mang theo những tiếng lanh lảnh, chậm rãi đã đi tới, tới gần bên tai cô nói nhỏ: “Lâm Tử Hàn, thu những chuyện ma quỷ của cô trở về đi, không ai sẽ tin cô!” Lạnh lùng nói, lướt qua cô đi đến hướng cửa.

Lâm Tử Hàn cả kinh, xoay người lại lo lắng nói với bóng dáng cô ta: “Giám đốc Duẫn, cô chờ một chút” Duẫn Ngọc Hân nghiêng chân, xoay người lại lạnh lùng liếc cô.

Lâm Tử Hàn do dự đi tới, chậm rãi nhìn chằm chằm cô ta: “Tôi còn tỉnh táo, còn nhớ rõ thân phận của mình, xin cô yên tâm”

“Biết thân phận của mình, còn chưa cút về sau nhà đi?!” Tiêu phu nhân nổi giận nói.

Lâm Tử Hàn gật đầu, lễ phép nói: “Phu nhân ngủ ngon, giám đốc Duẫn ngủ ngon” Dừng chân nhanh chóng đi đến hướng sau nhà, trở lại căn phòng nhỏ mình ở.

Ghé vào trên giường nhỏ, trong đầu hỗn loạn, toàn bộ mọi việc như những sợi tơ ma quái vắt gao quẩn quanh trong đầu cô, vô luận cô để ý hay không để ý cũng rất mơ hồ.

Chương 206: Sợ hãi

Sáng sớm, Lâm Tử Hàn bị phân phó đến phòng bếp làm vệ sinh sàn nhà, lau phòng bếp đã không phải lần đầu tiên, cho nên, cô làm coi như thuận lợi.

Yêu cầu của Tiêu phu nhân là không dính một hạt bụi, sàn nhà phải phản chiếu được bóng người như mặt gương. Lâm Tử Hàn cúi sấp người nhìn thoáng qua, cảm thấy hẳn là có thể báo cáo kết quả làm việc mới từ từ chuẩn bị đứng lên từ trên sàn.

Một tiếng giày cao gót thanh thúy truyền vào tai cô, từ xa đến gần, tựa hồ đang đi đến phòng bếp. Mỗi lần, Lâm Tử Hàn chỉ cần vừa nghe đến tiếng động này trong lòng lại sợ hãi lên.

Bởi vì... tiếng bước không những chẳng ưu nhã, chạm xuống tạo nên tiếng như thế, chỉ có Duẫn Ngọc Hân siêu cấp thích đày ải mới có thể gõ ra.

Xuất hiện ở tầm mắt cô, là một đôi giày cao gót hàng hiệu tinh mỹ, ánh mắt của cô từ đôi chân kia lướt lên. Dừng lại khuôn mặt có chút hả hê của Duẫn Ngọc Hân, lập tức lập tức rũ đôi mắt xuống, lễ phép nói: “Giám đốc Duẫn buổi sáng tốt lành”

“Xem cô khẩn trương chưa kìa” Duẫn Ngọc Hân cười một tiếng, liếc cô: “Ký Phàm ra ngoài, Tiểu Thư Tuyết kề cận tôi, muốn tôi đưa nó ra ngoài chơi, tôi bây giờ mới phát giác, nó thực sự rất làm cho người ta yêu thích”

Khích bác của cô ta, mỗi một chữ đều đâm vào khiến màng tai Lâm Tử Hàn đau đớn, nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô ta, vừa nhìn chính là khẩu phật tâm xà! Mà Tiểu Thư Tuyết lại càng ngày càng dính vào cô ta, vừa mới bắt đầu Tiểu Thư Tuyết còn mỗi ngày hô muốn tìm mẹ, hiện tại đã rất ít tìm cô, ngược lại thích quần quít lấy Duẫn Ngọc Hân chơi.

“Hy vọng cô có thể giúp tôi chăm sóc tốt con bé” Lâm Tử Hàn lạnh lùng nói.

“Yên tâm đi, Ký Phàm rất quan tâm nó” Duẫn Ngọc Hân nghiêng răng nói, mặt cười duyên tràn đầy oán giận. Vừa nghĩ tới hai vị người hầu Tiêu Ký Phàm xếp vào bên cạnh mình kia, cô ta lại hận đến nghiêng răng, lâu như vậy, lại vẫn còn không tin cô ta!

Hung hăng đè bắt mãn xuống đáy lòng, nụ cười trên mặt Duẫn Ngọc Hân không đổi, liếc mắt nhìn cô nói: “Cô tiếp tục lau nhà đi, tôi chỉ là vào lấy sữa cho Tiểu Hoàng Hậu của chúng ta thôi, không phải tới tìm cô gây phiền phức” Nói xong, xoay người đi đến kệ bếp.

“Giám đốc Duẫn, hãy để cho tôi làm đi” Lâm Tử Hàn xông lên đi muốn cướp cái cốc có in hình hoạt hình trên mặt.

Duẫn Ngọc Hân nhanh tay lẹ mắt nghiêng tay qua, tách hai tay của cô ra, thản nhiên phun ra hai chữ: “Không cần!”

Hai tay Lâm Tử Hàn cứng nhắc trên không trung, luống cuống nhìn chằm chằm cô ta, đã thấy cô ta lấy chai nước bên cạnh, rót nước vào cốc sữa.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc tròn trừng mắt, nhìn chằm chằm động tác không chút hoang mang của cô ta, cả kinh nói: “Giám đốc Duẫn, cô sao lại có thể dùng nước lạnh pha sữa cho Thư Tuyết uống? Uống như thế sẽ bị đau bụng!”

“Đừng lo lắng, thân thể Tiểu Hoàng Hậu rất khỏe” Mặt Duẫn Ngọc Hân lộ vẻ tàn ác liếc nhìn cô, dùng thìa quấy đều sữa.

Lâm Tử Hàn tức giận vung cánh tay dài, đẩy cốc sữa của cô ta xuống sàn, chiếc cốc lên tiếng trả lời bắn sữa lên trên hai người.

Duẫn Ngọc Hân hét lên một tiếng sừng sốt, hoàn toàn không ngờ Lâm Tử Hàn dám làm như thế, cúi đầu liếc mắt nhìn sữa dính đầy quần áo. Tức giận đến dương tay tát lên mặt cô: “Lâm Tử Hàn! Cô muốn chết sao!?”

Lâm Tử Hàn điên rồi, căn bản không suy nghĩ đến hậu quả, vươn tay đỡ bàn tay vung tới của cô ta. Tức giận nói: “Duẫn Ngọc Hân! Cô có bất mãn gì thì hướng về phía tôi là được, sao lại dám gây thương tổn cho trẻ nhỏ?”

Duẫn Ngọc Hân đánh cô, mắng cô, cô cũng có thể tiếp nhận, duy chỉ có điều không thể tiếp nhận chính là gây thương tổn hai người cô yêu nhất hiện tại, một người là người đàn ông cô yêu, một người là con gái cô cưng chiều!

“Cô là con điên à!” Duẫn Ngọc Hân kêu gào, muốn lên phía trước, lại bị Tiêu phu nhân đột nhiên xuất hiện ở cửa quát: “Có chuyện gì lại cãi lộn?!”

Hai người phụ nữ đồng thời an tĩnh lại, trên mặt đều là lửa giận hừng hực, không có ý tứ muốn nhân nhượng, Tiêu phu nhân không hài lòng trừng mắt nhìn Duẫn Ngọc Hân trách cứ: “Ngọc Hân! Bác vẫn nhắc nhở cháu phải tu dưỡng, rèn luyện hàng ngày, cháu đem lời của bác vào tai này ra tai kia sao? Chỉ là loại phụ nữ khóc lóc om sòm này sao?”

“Bác gái...” Duẫn Ngọc Hân tủi thân mà hô một tiếng, rèn luyện hàng ngày, rèn luyện hàng ngày! Cô ta sắp bị những thứ này kiềm chế muốn

chết!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!” Tiêu phu nhân chuyển hướng Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn không sợ hãi chút nào mà nghênh đón tầm mắt của Tiêu phu nhân, lớn tiếng nói: “Giám đốc Duẫn không biết pha sữa là phải dùng nước sôi, tôi chẳng qua là hảo tâm nhắc nhở cô ta mà thôi, cô ta...!”

“Cho nên đánh nhau?” Tiêu phu nhân thét chói tai cắt ngang cô: “Cô tính là thân phận gì?! Dựa vào cái gì đánh nó?”

“Tôi lo lắng Tiểu Thư Tuyết uống vào sẽ đau bụng, có cái gì không đúng? Chúng ta có thể tìm đại thiếu gia phân xử! Duẫn Ngọc Hân, cô dám đi cùng tôi không?”

“Cô!” Duẫn Ngọc Hân tức giận trừng mắt nhìn cô, tốt! Cô ta dám uy hiếp mình? “Cô đương nhiên hy vọng tìm Ký Phàm tới phân xử, bởi vì cô biết rất rõ ràng anh ấy sẽ che chở cô. Lâm Tử Hàn, cô dùng một chiêu nhỏ này tới uy hiếp tôi, ép tôi đi đến đường cùng, ngay cả chết còn không sợ, thì sợ gì?”

Lâm Tử Hàn nhìn biểu tình quyết liệt của cô ta, trong lòng vẫn còn một chút cố kỵ nhỏ, phụ nữ khi phát điên xác thực rất đáng sợ, cô thực sự phải cẩn thận mới được.

Nhưng mà, cô làm sao mới có thể tránh cho cô ta gây thương tổn cho Tiểu Thư Tuyết? Ý vào Tiêu phu nhân cung chiêu, cô ta có thể biến Tiêu gia như nhà mình đi qua đi lại, làm cái gì cũng không có chỗ nào cố kỵ!

“Chỉ cần cô không làm ra chuyện thương tổn Tiểu Thư Tuyết, Tiêu Ký Phàm sẽ là của cô” Lâm Tử Hàn yếu ớt nói hết, xoay người đi ra ngoài, người phụ nữ không có tố chất như cô ta cô nên tránh xa một chút!

Chương 207: Vô đề

“Ngọc Hân, cô ta nói là sự thật?” Tiêu phu nhân đánh giá Duẫn Ngọc Hân cúi thấp đầu, lớn tiếng hỏi.

“Bác gái, nếu như cháu muốn hại Tiểu Thư Tuyết, sẽ không giúp bác cướp nó về” Duẫn Ngọc Hân mở to đôi mắt vô tội, vội vàng nói biện giải.

“Cháu nếu dám có thành kiến với Tiểu Thư Tuyết, đừng trách bác không che chở cháu!” Tiêu phu nhân nghiêm túc giáo huấn, không quan sát một thân chặt vật của cô ta: “Nhìn bộ dạng hiện tại của cháu đi, có gì khác với mụ điên không có giáo dục kia đâu! Để Ký Phàm thấy thì sẽ nhìn cháu thế nào”

“Bác gái” Duẫn Ngọc Hân đau lòng nước nở nói: “Ký Phàm anh ấy thích loại điên loạn không có giáo dục này, bác lại mỗi ngày nói với cháu phải rèn luyện hàng ngày, giáo dưỡng, những thứ đó căn bản là đồ vô dụng đã ràng buộc cháu đủ lâu...”

“Nói cái gì!” Tiêu phu nhân cắt ngang cô ta, dùng giọng điệu khinh bỉ nói: “Cô gái ngoan hiền, nên có tu dưỡng, có tri thức, có theo đuổi tình yêu. Loại cỏ dại ven đường như Lâm Tử Hàn này nơi đâu cũng có thể thấy được, leo không đến được nơi thanh nhã! Vĩnh viễn đều không có khả năng dung nhập vào gia đình phú quý”

Nói xong, hít vào một hơi thật sâu, nói với cô ta: “Mau trở về thay quần áo đi”

Loại giáo huấn này nghe nhiều lắm rồi, Duẩn Ngọc Hân cũng không muốn nghe tiếp nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Mẹ, ở đây chơi không hay” Tiểu Thư Tuyết quan sát gian phòng nhỏ nhỏ này, lớn tiếng nói: “Dì Duẩn nói muốn dạy con vẽ tranh”

Mở miệng ngậm miệng đều là dì Duẩn, gọi khiến trong lòng Lâm Tử Hàn rất không vui, cô ôm Tiểu Thư Tuyết lên đùi, chỉ ra ngoài đường nói: “Bảo bối, sau này dì Duẩn cho con cái gì cũng đừng lấy, không có thể ăn biết không?”

“Vì sao nha?” Tiểu Thư Tuyết không giải thích được mà nhìn chằm chằm cô.

Lâm Tử Hàn không được tự nhiên cười cười: “Bởi vì..., dù sao con muốn cái gì tìm ba ba lấy là được, biết không?”

“Ba ba luôn luôn không rảnh mà”

“Vậy tìm bà nội lấy” Tiêu phu nhân là thật tâm yêu thương Tiểu Thư Tuyết, khẳng định sẽ không hại con bé. Tiểu Thư Tuyết không giải thích được nói: “Vì sao không thể lấy các thứ của dì Duẩn? Dì Duẩn đối xử với Tiểu Thư Tuyết tốt nhất”

“Đứa không có tiền đồ!” Lâm Tử Hàn đảo cặp mắt trắng dã tức giận nghĩ, cho nó một chút ngon ngọt, thì nhận kẻ trộm làm mẹ!

“Mẹ, con nhớ ba ba Lạnh” Tiểu Thư Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Lâm Tử Hàn sửng sốt, kinh ngạc nhìn chăm chăm con bé, con bé sao lại đột nhiên nhớ tới Lãnh Phong? Người thật lâu cũng không xuất hiện trước mặt nó!

“Ba ba Lãnh ra nước ngoài” Lâm Tử Hàn thuận miệng nói liêu.

“Vậy ba ba lúc nào đến gặp con chứ?”

“Chờ ba ba về nước thì tới thăm con” Lâm Tử Hàn sợ con bé hỏi ra càng nhiều vấn đề làm cho mình khó có thể trả lời, dắt con bé đi ra khỏi phòng. Tiêu phu nhân không vui khi cô gặp con, cô vẫn nên đưa con về sớm một chút thôi. Mới vừa đi ra khỏi phòng, một vị nữ hầu đầm đầu đi tới nói với cô: “Lâm tiểu thư, đại thiếu gia tìm cô”

“Đã muộn thế này, anh ta tìm tôi làm cái gì?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc mà hỏi thăm.

Nữ hầu cười mờ ám một cái, đi ra. Lâm Tử Hàn bị dáng tươi cười của cô ta khiến cho có chút không được tự nhiên, bước nhanh đi đến phòng ngủ Tiêu Ký Phàm.

Trong phòng ngủ, Tiêu Ký Phàm lười biếng ngồi ở trên ghế sofa, hai tay lật từng tờ từng tờ tạp chí. Trong phòng tràn ngập mùi vị nhàn nhạt của rượu Whisky, mùi thơm ngát rất dễ chịu làm say lòng người.

Lâm Tử Hàn đi tới trước mặt anh rồi đứng lại, nhìn anh hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Đêm nay tôi không muốn ngủ một mình” Tiêu Ký Phàm nói trắng ra khiến Lâm Tử Hàn thiếu chút nữa thổ huyết, mặt nhỏ nhăn trâm xuống, giả vờ giận nói: “Anh cho rằng tôi là gái bôi đêm sao? Tùy tiện gọi thì đến?”

Tiêu Ký Phàm vẫn không có liếc nhìn cô một cái, bỏ tạp chí trong tay xuống, chuyển qua ôm eo nhỏ của cô, hơi dùng lực kéo cô vào trong lòng mình, liếc cô cười tà nói: “Em so với gái bôi đêm còn cao cấp hơn một ít”

“Anh! Khốn nạn!” Lâm Tử Hàn giãy dụa mắg, lại đang vũ nhục cô? Đáng ghét! Nhưng mà, trong mắt của anh, bản thân cũng sớm đã là một món hàng hạ tiện ba thối nát, còn ở cùng một chỗ với Đỗ Vân Phi. Anh nói như thế này cô cũng tình nguyện, tuy rằng nghe rất chói tai!

“Nói cho tôi biết giữa em và Duẫn Ngọc Hân xảy ra chuyện gì?” Anh kìm chặt eo cô, sắc mặt nghiêm lại, lớn tiếng hỏi.

“Có ý gì?” Lâm Tử Hàn cả kinh, vô ý thức hỏi, lẽ nào anh cũng cảm giác được giữa cô và Duẫn Ngọc Hân có vấn đề lớn?

“Tôi hỏi em, em sao lại hỏi tôi?” Tiêu Ký Phàm không hài lòng nhìn chằm chằm cô, nhiều ngày trôi qua như vậy, anh cảm giác được Lâm Tử Hàn tựa hồ đặc biệt sợ Duẫn Ngọc Hân, thậm chí so với trước đây còn sợ hơn.

Lâm Tử Hàn cân nhắc nên mở miệng như nào, bởi vì cô không biết Tiêu Ký Phàm vì sao lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng cô có thể khẳng định chính là, anh cũng không biết chân tướng. Do dự một lúc lâu, dè dặt nói: “Tình địch gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt, thì giống như... Anh và Đỗ Vân Phi!”

Còn dám nhắc đến Đỗ Vân Phi với anh? Sắc mặt của anh bỗng dưng trầm xuống. Lâm Tử Hàn mắt thấy anh muốn nổi bão, vội hỏi: “Xin lỗi, tôi biết tôi không nên nói tên này, xin hãy tha thứ”

“Tôi cho tới bây giờ không yêu Duẫn Ngọc Hân” Sắc mặt của anh trở nên khẩn cấp, lời nói xoay chuyển cũng nhanh, nhanh đến Lâm Tử

Hàn hầu như đều theo không kịp.

Lâm Tử Hàn giật giật thân thể, nỗ lực đứng lên từ trên đùi anh, sau khi phát hiện không thành công không thể làm gì khác hơn là buông tha. Ha hả cười gượng hai tiếng: “Kỳ thực giám đốc Duẫn rất tốt, lại xinh đẹp có học thức, còn là một thiên kim tiểu thư...”

“Không cần em nói cho tôi biết những thứ này” Tiêu Ký Phàm bất mãn cắt ngang cô, anh từ nhỏ đã biết Duẫn Ngọc Hân, cô ta là hạng người gì anh không thể rõ ràng hơn cô sao? Cần gì cô đến nói với mình chứ?

“Đừng làm bà tám, quyết định của tôi sẽ không bởi vì em khuyên can mà thay đổi” Cô lại có thể đẩy anh vào trong lòng người phụ nữ khác? Chán sống sao?

Chương 208: Thư Tuyết bị bệnh

Lâm Tử Hàn len lén thè lưỡi, ngoan ngoãn ngậm miệng nhỏ nhắn không dám nói nhiều lời nữa.

“Hỏi em một lần cuối cùng, vì sao sợ hãi Duẫn Ngọc Hân như vậy” Anh cau mày, nhìn chăm chăm cô nói.

“Tôi....” Lâm Tử Hàn nhìn lại anh, chần chờ nói ra: “Tôi sợ cô ta sẽ gây thương tổn Tiểu Thư Tuyết, cho nên, tôi không dám đắc tội với cô ta”

“Cô ta không dám” Tiêu Ký Phàm tự tin nói.

“Cô ta dám!” Lâm Tử Hàn vội vàng nói, nhớ tới ngày hôm nay Duẫn Ngọc Hân dùng nước lạnh pha sữa, trong lòng cô lại sốt ruột. Cô cũng không muốn cáo trạng việc này, bởi vì cô không thể để cho Tiêu Ký Phàm có phản cảm với Duẫn Ngọc Hân, nhưng là vì Tiểu Thư Tuyết cô quản không được nhiều như vậy.

Chỉ là, cô cũng không biết, thật ra sáng sớm hôm nay Duẫn Ngọc Hân là đang diễn trò mà thôi, cô ta tạm thời còn không có can đảm đi thương tổn Tiểu Thư Tuyết, sau này có thể làm ra chuyện gì khác người cũng không biết.

“Em muốn làm như thế nào, em nói, tôi đều làm theo” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chú vào cô, giữa con người đen láy là sự chân thành.

“Tôi...” Không cho cô ta vào Tiêu gia! Không cho cô ta tới gần Tiểu Thư Tuyết! Lâm Tử Hàn nói dưới đáy lòng. Nhưng nghĩ đến sẽ làm Duẫn Ngọc Hân tức giận, lời nói bên miệng lại nuốt trở về: “Tôi không muốn làm như thế nào, tôi nghĩ là tôi cũng thẳng thắn kinh”

“Vậy thì nên cố mà nghỉ ngơi” Tiêu Ký Phàm ôm lấy thân thể cô, đi đến phương hướng giường lớn.

Lại vô sỉ mà ngủ trên giường người ta một đêm, Lâm Tử Hàn sau khi hung hăng khinh thường bản thân, vẫn không thể tiết hận. Dùng cái xẻng nhỏ ra sức nện vào cổ đại trong hoa viên, phảng phất những đám cỏ dại trong hoa viên có thù oán với mình.

Phía sau truyền đến những tiếng bước chân gấp gáp, Lâm Tử Hàn chưa kịp quay đầu lại, cuống quýt lánh sang một bên. Thân hình đó mờ dần đến nhà của bác sĩ tại gia, không thấy hình bóng.

Lâm Tử Hàn kéo nữ hầu phía sau vừa chạy vừa thở hổn hển, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Nữ hầu một tay che bụng, một tay chỉ vào phương hướng nhà chính, thở hổn hển nói: “Tiểu... Tiểu tử tử...” Chờ cô ta thật vất vả nói cho hết lời, đứng thẳng người thì đâu còn có thân ảnh của Lâm Tử Hàn.

Nữ hầu kia ngây ra một lúc, than một tiếng, chạy về phía trước.

“Thư Tuyết...! Thư Tuyết làm sao vậy?” Lâm Tử Hàn lão đảo chạy vào phòng ngủ Tiểu Thư Tuyết, trong phòng ngủ rộng lớn, vây đầy người.

“Ba ba... Bụng đau quá! Đau quá đi!” Trên giường nhỏ, Tiểu Thư Tuyết giãy dụa khóc hô trong lòng Tiêu Ký Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn do đau đớn mà trắng bệch một mảnh.

“Ngoan, tiêm thì tốt rồi” Tiêu Ký Phàm vừa đỡ dành vừa một bên gất gao đặt chân nhỏ của con bé lên gối, để cho bác sĩ tiêm.

“Thư Tuyết!” Lâm Tử Hàn vọt đi tới, chân tay luống cuống mà trừng mắt nhìn Tiểu Thư Tuyết giãy dụa như con cá trạch nhỏ trong lòng Tiêu Ký Phàm: “Ký Phàm, Tiểu Thư Tuyết làm sao vậy?”

Tiểu Thư Tuyết nghe được tiếng của Lâm Tử Hàn. Khóc lớn tiếng hơn nữa: “Mẹ... Thư Tuyết đau quá đi, trùng trùng đang gặm bụng oa...”

“Lâm tiểu thư, phiền phức cô nhích sang một chút” Bác sĩ nói với Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn cuống quýt lui một bước, nhìn bộ dạng Tiểu Thư Tuyết, nước mắt cũng chảy xuống. Tiêu phu nhân bực bội bất an tiến lên vài bước, không lưu tình chút nào đẩy Lâm Tử Hàn ra ngoài cửa, trong miệng mắng: “Tiện nhân! Đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần! Không cho phép đi đến tiếp cận bên người con bé! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho tôi!”

“Tiêu phu nhân, để tôi nhìn con bé thôi, cầu xin bà...” Lâm Tử Hàn khóc ròng cầu xin, đáp lại cô, là tiếng hung hăng đóng sầm cửa của Tiêu phu nhân.

“Thư Tuyết...” Cô tuyệt vọng ngã ngò tại bên tường, nghe tiếng khóc bên trong của Tiểu Thư Tuyết, nước mắt cuồn cuộn không ngừng chảy xuống sàn.

“Nghe nói, cô tối hôm qua thực sự ở trên giường Ký Phàm, thật không?” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi của Duẫn Ngọc Hân, lạnh lùng đến cực điểm.

Lâm Tử Hàn phút chốc nâng mắt ngập nước lên, cảm giận trừng mắt nhìn cô ta, lập tức nhe nanh múa vuốt đánh tới bên người cô ta, lớn tiếng mắng: “Là cô cho con bé uống sữa pha sai có đúng không? Duẫn Ngọc Hân! Cô vì sao phải đối xử như thế với con bé chứ!”

Duẫn Ngọc Hân lắc mình tách ra khỏi công kích của cô, hỏn hển nói: “Trẻ con chẳng qua là đau bụng mà thôi, cô đã chịu hết nổi rồi? Nếu như là đứt tay đứt chân, đi đời nhà ma thì sao? Cô chẳng phải là...”

“Câm miệng! Cô câm miệng cho tôi!” Lâm Tử Hàn hét lớn: “Cô rất tàn nhẫn! Duẫn Ngọc Hân! Cô so với bọ cạp độc còn độc hơn!”

“Người điên! Đưa cô ta ra sau nhà đi!” Duẫn Ngọc Hân giả vờ tức giận phân phó người hầu canh giữ ở cửa, trên mặt cũng là sự lạnh lùng do đạt được ý đồ, không hề để ý tới cô, đẩy cửa đi vào gian phòng Tiểu Thư Tuyết.

Tiêm thuốc giảm đau, Tiểu Thư Tuyết dần dần an tĩnh lại, nằm trong lòng Tiêu Ký Phàm ngoan ngoãn tùy ý bác sĩ loay hoay.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Ký Phàm bị xoay đi xoay lại đến đầu đầy mồ hôi nhìn chăm chăm bác sĩ gia đình hỏi.

Bác sĩ mỉm cười yên bình với mọi người, nói: “Đại thiếu gia, phu nhân không cần lo lắng, tiểu tử tử chỉ là viêm túi mật, tiêm hai mũi là tốt thôi”

“Làm sao lại đột nhiên viêm túi mật? Hơn nữa là đứa trẻ nhỏ như vậy” Tiêu phu nhân không thể tin tưởng mà quan sát ông.

“Viêm túi mật đều tới không có dấu hiệu, chẳng phân biệt được tuổi tác” Bác sĩ gia đình kiên nhẫn hỏi đáp.

Duẩn Ngọc Hân rút khăn giấy, đưa tới trước mặt Tiêu Ký Phàm, ôn nhu lau mồ hôi trên trán anh, mỉm cười an ủi: “Ký Phàm, bác sĩ nói Tiểu Thư Tuyết không có việc gì, anh không cần lo lắng”

“Ừ” Tiêu Ký Phàm thản nhiên đáp lại, đưa tay đẩy tay nhỏ bé mềm mại của cô ta, cự tuyệt sự ôn nhu vô cùng thân thiết của cô ta.

Chương 209: Mẫn cảm quá độ

Lâm Tử Hàn lo lắng vô cùng bồi hồi đứng trước cửa nhà chính, vô luận cô cầu xin thế nào, mấy người hầu trong nhà nhất định không cho cô bước vào nhà chính một bước.

Không phải bọn họ không có lòng đồng tình, thật sự là lệnh của phu nhân khó cãi!

Lâm Tử Hàn nức nở gào khóc: “Tôi chỉ là muốn nhìn liếc mắt con của tôi! Vì sao không cho?! Tiêu Ký Phàm! Anh lăn ra đây cho tôi! Đi ra!”

“Cô ồn ào nữa, tôi đuổi cô đi ra ngoài!” Tiêu phu nhân tàn bạo uy hiếp.

Tiêu Ký Phàm trên tầng hai ngồi bên Tiểu Thư Tuyết mơ hồ nghe được dưới lầu có động tĩnh, tựa hồ là tiếng của Lâm Tử Hàn. Lúc này mới nhớ tới, trước đó cô cũng đã tới, lại bị Tiêu phu nhân đuổi đi ra.

Lúc đó anh đang bẽ bộn, căn bản không có thời gian lo lắng cho cô.

Duẩn Ngọc Hân thấy anh đang ngưng thần nghe động tĩnh dưới lầu, vội mỉm cười nói: “Ký Phàm, anh cũng không thể đi, Thư Tuyết tình cảm không được anh sẽ khóc”

“Anh đi xuống xem một chút” Tiêu Ký Phàm đứng dậy, vẫy tay hai nữ hầu canh giữ ở cửa, ý bảo bọn họ bảo vệ tốt Tiểu Thư Tuyết, nhắc

chân sai bước đi xuống dưới lầu.

Lâm Tử Hàn vừa nhìn thấy Tiêu Ký Phàm, liền kích động mà vọt đi tới, gắt gao nắm hai tay anh cấp thiết hỏi thăm: “Ký Phàm, Tiểu Thư Tuyết thế nào? Nó có khỏe hay không?”

“Nó khỏe rồi, đã ngủ” Tiêu Ký Phàm trở tay ôm người cô, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

Mới vừa lau hết, nước mắt Lâm Tử Hàn lại tuôn ra lần nữa, khóc rống lên án: “Ký Phàm! Là Duẫn Ngọc Hân làm hại! Là cô ta cho Tiểu Thư Tuyết uống sữa bột pha sai, Thư Tuyết mới có thể đau bụng!”

“Em không có!” Duẫn Ngọc Hân bên cạnh tủi thân biện giải, tủi thân hạ mặt xuống, là mỉm cười mỉa mai. Không có là không có, thân đứng không sợ bóng nghiêng, hoàn toàn không quan tâm sự lên án của Lâm Tử Hàn.

“Có! Chính là cô! Cô vẫn đều muốn hại chết nó!” Lâm Tử Hàn chỉ cô ta phẫn hận mắng, lập tức chuyển hướng Tiêu Ký Phàm, hai mắt đầm lệ nói: “Ký Phàm! Là cô ta, đều là cô ta làm hại”

“Tử Hàn, em bình tĩnh một chút” Tiêu Ký Phàm không chế được thân thể giãy dụa không ngớt của cô, lo lắng trấn an: “Tiểu Thư Tuyết chỉ bị viêm túi mật, không thể bị người ngoài hãm hại”

“Không phải như thế... Ký Phàm, anh phải tin tưởng tôi! Thật là cô ta làm hại!” Cô ta vừa rõ ràng thì thừa nhận là cô ta làm hại, rõ ràng chính cô ta!

Tiêu Ký Phàm ôm cô vào trong lòng, lớn tiếng hứa hẹn: “Tử Hàn, em phải tin tưởng tôi, không người nào dám thương tổn Tiểu Thư Tuyết, bằng không mặc kệ là ai, tôi sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Lời của anh lạnh lùng kiên định lại nghiêm túc, Duẫn Ngọc Hân bên cạnh không khỏi rung mình một cái, may là cô ta không nghĩ qua muốn gây thương tổn cho Tiểu Thư Tuyết! Bộ dạng của Tiêu Ký Phàm thật đáng sợ, dù cho cho cô ta thêm một trăm lá gan nữa, cô ta cũng không dám!

Lâm Tử Hàn lại căn bản không thể tin lời hứa hẹn của anh, cô chỉ tin tưởng thứ mình thấy, cô cũng tin tưởng Duẫn Ngọc Hân tuyệt đối làm được ra loại chuyện này. Nhưng mà, Tiêu Ký Phàm không tin lời của cô, Tiêu phu nhân cũng không tin lời của cô!

“Tử Hàn, là em quá nhạy cảm” Tiêu Ký Phàm hôn trán cô, tựa như chính cô nói, cô xác thực có phần quá căng thẳng thần kinh.

Lâm Tử Hàn nâng hai mắt đắm lệ lên, quan sát anh năn nỉ: “Anh để tôi gặp Tiểu Thư Tuyết, có được hay không?”

Tiêu Ký Phàm không mở miệng nói, ôm cô đi đến gian phòng trên lầu của Tiểu Thư Tuyết.

Nhìn chăm chú vào Tiểu Thư Tuyết đã khôi phục sắc mặt hồng nhuận, trái tim lo lắng vô cùng của Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng hạ xuống, bộ dạng Tiểu Thư Tuyết trước đó thực sự sắp hù chết cô! May là con bé không có chuyện gì!

Tiêu Ký Phàm đau lòng ôm cô, ôn nhu an ủi: “Tiểu Thư Tuyết không có việc gì, em không cần lo lắng, cũng không phải suy nghĩ nhiều quá”

Lâm Tử Hàn sững sờ gật đầu, trong túi đột nhiên truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, sợ hãi sẽ đánh thức Tiểu Thư Tuyết, cô cuống

quít lấy điện thoại ra ấn nút nghe.

Điện thoại là Đỗ Vân Phi gọi tới, hàm chứa ý cười hỏi: “Tử Hàn, em xong việc chưa? Anh đi đón em”

“Không cần” Lâm Tử Hàn len lén liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm bên cạnh, thấy anh đang dùng ánh mắt kết thành hàn băng nhìn mình chăm chăm, nâng bước tránh ra ban công.

Hôm nay là cuối tuần, cô bởi vì quá lo lắng cho Tiểu Thư Tuyết, lại quên việc này!

“Không có việc gì, dù sao anh vừa vặn tan ca, thuận tiện đi đón em”

“Vân Phi, em đêm nay không thể trở về” Ánh mắt Lâm Tử Hàn xuyên thấu qua cửa kính, rơi vào trên người Tiểu Thư Tuyết. Tiểu Thư Tuyết đang sinh bệnh, cô làm sao có thể rời xa con bé chứ!

“Vì sao?”

Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, nói dối: “Ngày mai sinh nhật Tiêu phu nhân, phải làm tiệc sinh nhật, cho nên em phải ở lại hỗ trợ”

Bên kia chần chờ một chút, mới mát mát mở miệng nói: “Ừ, vậy được rồi, ngày mai em có thể rời đi thì gọi điện thoại cho anh”

“Ừ, được” Lâm Tử Hàn không dám trò chuyện nhiều, nhanh chóng cất điện thoại vào trong phòng.

“Tiểu Thư Tuyết đã không có việc gì, ngày hôm nay em có thể trở về” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chăm cô thản nhiên mở miệng, trong lòng đã sớm bị ghen tuông lấp tràn đầy.

“Không sao, tôi muốn ở lại” Lâm Tử Hàn cúi thấp đầu, không dám tiếp xúc ánh mắt sắc bén của anh.

“Em hình như nên trở về đi làm rồi?”

“Vâng, tôi về đây” Lâm Tử Hàn không dám dừng lại quá nhiều, xoay người đi ra ngoài. Tiêu Ký Phàm trừng mắt nhìn bóng dáng cô rời đi, tức giận! Lại cảm thấy bất đắc dĩ!

Chương 210: Tình yêu khó quên

Vài ngày trôi qua, Tiểu Thư Tuyết đã quay lại bộ dạng sinh long hoạt hổ của mình, thoát nhìn tất cả đều quy về yên ổn, chỉ là yên ổn cất giấu có bao nhiêu phần mục đích hoạt động không muốn ai biết, rất ít người biết.

Lâm Tử Hàn đứng ở sau nhà, đã hai ngày không chạm mặt Tiêu Ký Phàm, hai ngày này anh thường đi ra ngoài, hơn nữa luôn luôn tới khuya mới về. Anh nhất định lại là bận đi làm công tác ngầm của mình rồi! Lâm Tử Hàn nghĩ.

Sáng sớm hôm nay Tiêu Ký Phàm theo thường lệ đi ra ngoài, nhưng lại mang theo Tiểu Thư Tuyết, Lâm Tử Hàn không nghĩ ra anh đang làm cái gì. Chỉ là vểnh tai lắng nghe động tĩnh ở nhà chính, nếu có xe tiếng vang lên, đó là thời khắc vui vẻ nhất của cô, bởi vì cô biết nhất định là Tiêu Ký Phàm đã trở về.

“Còn không mau giặt!” Phía sau truyền đến một tiếng gầm không hài lòng, Lâm Tử Hàn vội tăng sức tay nhanh hơn, nỗ lực xoay xoay tay, giặt quần áo.

Quản gia nhìn sắc mặt Tiêu phu nhân hành sự, tự nhiên sẽ không nhìn vào sắc mặt của Lâm Tử Hàn, còn không thì tìm chút phiền toái nhỏ làm khó dễ cô.

Lâm Tử Hàn vui đầu đau khổ lắm, trước nhà cuối cùng cũng truyền đến tiếng xe ô tô cô từng giây từng phút đều đang chờ đợi, tâm trạng cô không khỏi vui vẻ, việc trên tay cũng dốc sức hơn.

Nhanh chóng giặt xong quần áo, phơi tại vị trí quy định. Vốn tưởng rằng có thể nghỉ, sờ soạn mở cái ghế, còn chưa kịp ngồi xuống, mệnh lệnh của quản gia lại vang ở bên tai: “Pha hai cốc café mang tới nhà chính, động tác nhanh lên một chút! Đừng làm cho khách sốt ruột chờ”

“Đã biết” Lâm Tử Hàn đáp lại, xoay người đi đến gian cà phê chuyên dụng.

Khách đến Tiêu gia? Bình thường ngoại trừ bạn đánh bài của Tiêu phu nhân thường tới, thì rất ít khi có người tới, Lâm Tử Hàn tuy là hiếu kỳ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhà chính, Tiêu Ký Phàm lộ biểu tình chiêu bài của mình, đạm mạc ngồi trên ghế sofa, tâm tư bất tri bất giác lại bay đến nhà sau. Bởi vì kiêu ngạo, thực sự không có cách nào lần lượt không nể mặt bất cô tới đây, anh thử buông tay vài ngày, chẳng qua mới vài ngày, cũng có chút kiên trì không nổi nữa.

Tiểu Thư Tuyết vừa vào cửa liền bị Tiêu phu nhân đưa trên lầu, dỗ đi ngủ.

Tiêu Ký Phàm có chút không nhịn được nhìn chằm chằm Tạ Vân Triết nhàn nhã tựa ở trên ghế sofa, vĩnh chân bất chéo, mặt không chút thay đổi nói: “Nếu như thực sự buồn chán, mời đến nơi khác tìm việc vui đi, em không rảnh ở với anh”

Tạ Vân Triết đánh giá vẻ mặt không nhịn được của anh, cười tủm tỉm nói: “Ký Phàm, em sao lại không có tình cảm như thế? Anh hảo tâm ngay cả làm cũng không đi, đặc biệt chạy tới thăm em, em sẽ không thể cho một biểu tình thân thiện dễ sao?”

“Cám ơn, anh đã cũng đã xem qua, vậy mau rút thôi” Tiêu Ký Phàm nhìn rõ sự trêu chọc của anh ấy tại trong mắt, anh rất bận, mới không có thời gian, chẳng có tâm tình ngồi chỗ này nói chuyện phiếm với anh ấy.

“Chỉ ít phải để anh uống trước chén nước rồi đi chứ?” Tạ Vân Triết sớm quen bộ dạng này của anh, cũng không thêm để ý lời nói lạnh nhạt của anh, tiếp tục mở miệng nói: “Phụ nữ mà thôi, lại tìm một người khác thì trở ngại gì?” Anh cũng là thật tâm đến gặp Ký Phàm, bởi vì bọn họ xác thực đã

nhiều ngày không thấy, ai biết nhìn thấy cũng hé ra vẻ mặt người mới thất tình.

Nghe nói Tạ Vân Triết đi tới Tiêu gia liền đã chạy tới nhà Duẫn Ngọc Hân trộm nhìn Tiêu Ký Phàm, không mở miệng nói.

“Những lời này anh hẳn là nên nói với mình chứ?” Tiêu Ký Phàm đánh giá anh trêu tức, nhìn sắc mặt của anh khẽ biến, tâm tình đột nhiên khoan khoái một ít.

Nụ cười trên khóe miệng Tạ Vân Triết cứng đờ, lập tức nhanh chóng khôi phục dáng tươi cười trước kia nói: “Anh đã quyết định buông tha!”

“Chúc mừng anh, cuối cùng cũng tỉnh táo”

Duẫn Ngọc Hân nhìn Tạ Vân Triết cười nói: “Vân Triết, anh cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, đây là việc tốt!” Suy nghĩ một chút rồi hiếu kỳ mở miệng tiếp tục nói: “Không biết là kiểu phụ nữ gì, đáng giá để anh thả tâm đào phôi như thế? Em thật sự muốn biết”

“Ngọc Hân, kiểu phụ nữ gì cũng kém em, đáng tiếc có một số người có mắt không trông” Tạ Vân Triết có ý mà liếc mắt về phía Tiêu Ký Phàm, ha hả cười nói.

“Nếu như em thật sự tốt như vậy, người có mắt không trông còn bao gồm cả anh đó”

“Vợ của bạn không thể bắt nạt, anh không dám tranh cùng Ký Phàm”

“Anh vẫn còn an ủi người khác như vậy” Duẫn Ngọc Hân cười khỏ nói, trong phòng khách nhất thời rơi vào trầm mặc, lòng Duẫn Ngọc Hân khỏ tới cực điểm. Tiêu Ký Phàm đã sớm không cần cô ta, coi là cái gì vợ bạn chứ?

Mà Tiêu Ký Phàm hình như bắt mắt Tạ Vân Triết khơi mào trọng tâm câu chuyện này, nhíu mày, bộ dạng không kiên nhẫn tựa trên ghế sofa.

Tâm tư Tạ Vân Triết, tạm thời bất tri bất giác bay tới bên người phụ nữ luôn miệng nói buông tha, lại bất kể như thế nào đều không thể quên được.

Buông tha? Tạ Vân Triết cười khỏ trong lòng một tiếng, coi như là buông tha tìm kiếm, trong lòng cũng vẫn còn không bỏ xuống được, sắp bốn năm, cô ấy nhất định sớm đã gả cho người khác, gia đình mỹ mãn.

Cô thề sống chết bảo vệ con, không biết có khỏe mạnh sinh ra không? Cha của đứa nhỏ là ai? Người làm cho anh mất đi người phụ nữ mình yêu thương là ai?

Tạ Vân Triết tùy ý gác tay lên chỗ tựa uốn lượn sofa, tay gắt gao nắm thành quyền, bàn tay xám trắng chỉ tiết lộ một tin tức, đó chính là anh hận thấu xương gã đàn ông kia!

Chương 211: Cô ấy là của em

Trong tay Lâm Tử Hàn đang cầm cà phê đã pha xong, cúi đầu đi đến nhà chính, mái tóc dài mượt che đi trán cô. Bước chân có chút mất trật tự, có chút khẩn cấp, dù cho chỉ là len lén liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, cô cũng thỏa mãn.

Cúi đầu thấp đầu bước vào phòng khách, bầu không khí bên trong tựa hồ có chút quái dị, dư quang khóe mắt rõ ràng liếc thấy có vài bóng người, nhưng không ai mở miệng nói.

Lâm Tử Hàn sợ hãi tiếp xúc ánh mắt sắc bén của Tiêu Ký Phàm, càng sợ tiếp xúc ánh mắt thù hận của Duẫn Ngọc Hân, cho nên, cô không dám ngẩng đầu, chỉ cung kính đặt cà phê đến trước mặt mỗi người.

Thời khắc cô đi tới, ánh mắt cực nóng của Tiêu Ký Phàm sẽ không rời khỏi cô, người phụ nữ anh vừa yêu vừa hận này, lúc nào cũng kéo tầm mắt anh, trái tim anh...

“Tiên sinh mời uống cà phê” Lâm Tử Hàn quỳ một gối xuống sàn, đặt cà phê trên bàn kính phía trước Tạ Vân Triết, lễ phép mở miệng nói.

Tạ Vân Triết như đi vào cõi thần tiên hoàn hồn, vội nói lời cảm ơn, đưa tay đi đón cà phê trong tay Lâm Tử Hàn. Bởi vì động tác quá mạnh, chén sứ do anh không cẩn thận đựng rơi xuống đất, cà phê nâu sậm bắn lên người Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn hô nhỏ một tiếng, không xem chân của mình có bị thương không, mà là hoảng loạn thu dọn mảnh sứ vỡ, liên tiếp xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Duẩn Ngọc Hân nhìn có chút hả hê cười lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Tiêu Ký Phàm muốn nhìn phản ứng của anh. Lại nhìn thấy Tiêu Ký Phàm vẻ mặt khản trương ngồi thẳng người, chỉ kém không xông lên ôm cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẩn nhẩn lại, bị đồ kị lấp đầy.

“Là lỗi của tôi, nên nói xin lỗi chính là tôi” Tạ Vân Triết bị cô làm khiến cho có chút xấu hổ, áy náy ngồi xồm người xuống, giúp cô nhật mảnh nhỏ trên mặt đất.

“Tiên sinh, hãy để cho tôi làm đi” Lâm Tử Hàn nói, bị Tiêu phu nhân thấy chắc sẽ dừng lại trách phạt, cô phải làm nhanh trước khi Tiêu phu nhân xuất hiện mới được. Bởi vì quá mức hoảng loạn, căn bản không có nghe ra giọng nói này quen tai cỡ nào.

Tạ Vân Triết lại sững sốt, hai tay cương cứng giữa không trung, giọng nói này...!

Anh kinh ngạc quan sát người phụ nữ sắp cúi đầu thấp xuống dưới nền đất trước mắt này, không sai! Thân ảnh này, giọng nói này, chính là người vợ anh tìm kiếm sắp tới bốn năm!

Tạ Vân Triết đưa tay, run rẩy nâng cầm cô lên, bốn mắt nhìn nhau, ngoại trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, nhìn chăm chăm mặt cười ngày nhớ đêm mong trước mắt này, ngay cả giọng nói của anh cũng run lên: “Tử Hàn...”

Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt này, trong lòng dấy lên nồng đậm hoảng loạn, sợ hãi! Sao lại là anh ấy? Vì sao lại là anh ấy chứ!

Mảnh sứ vỡ trong tay rơi xuống lên tiếng trả lời, Lâm Tử Hàn xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất xưa nay lão đạo bỏ chạy qua cửa. Tạ Vân

Triết! Cô không thể gặp mặt Tạ Vân Triết vào lúc này!

“Tử Hàn ——!” Tạ Vân Triết sững sờ, nhanh chóng đuổi theo.

Tiêu Ký Phàm vẫn biết Lâm Tử Hàn sợ hãi gặp Tạ Vân Triết, nhưng mà không nghĩ tới sau khi hai người gặp mặt phản ứng lại lớn như vậy. Đột nhiên ý thức được chuyện có chút kỳ quặc, đứng dậy, bước nhanh theo đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn chạy ra nhà chính, nhìn chăm chăm hoa viên sừng sốt nửa giây, tăng đủ tinh thần sau đó bỏ chạy ra sau nhà. Tiếng gió vù vù bên tai, pha lẫn tiếng hô hoán của Tạ Vân Triết, truyền vào tai cô.

Mặc cho Tạ Vân Triết gọi thế nào, nhất định sống chết không muốn dừng bước lại, cô biết mình trốn không thoát, nhưng mà, lại cố chấp chạy trốn giữa hoa cỏ.

Cuối cùng không biết vấp phải cái gì, cô kinh hô một tiếng ngã lăn xuống đất, trái lại trên chân truyền đến đau đớn, giãy dụa bò lên từ trên mặt đất.

Còn không chờ cô bước đi, thắt lưng đã bị một cánh tay cứng như sắt quán lên, thân thể đong đưa sau đó ngã vào một vòng ôm áp rộng lớn.

“Lâm Tử Hàn... Em còn chạy! Còn dám chạy!” Tạ Vân Triết gắt gao giữ chặt eo cô, kéo cô vào trong lòng, run rẩy quát!

Lâm Tử Hàn đẩy đánh cánh tay rắn chắc của anh, quay người trừng mắt nhìn anh, hỏn hển hét lên: “Tôi không nhận ra anh! Anh buông ra! Buông ra!” Không sai, vào giờ khắc này, cô tình nguyện mình cho tới bây giờ sẽ không biết anh. Không gả cho anh, không...!

“Lâm Tử Hàn! Em chạy thoát ba năm đã đủ chưa? Em còn muốn anh đuổi em tới khi nào?” Trờì biết ba năm này anh sống thế nào, lại nhận được một câu “Không nhận ra” của cô!

“Tôi không nhận ra anh! Tôi không nên biết anh!” Lâm Tử Hàn dốc sức lắc đầu, cực lực muốn trốn tránh hiện thực. Biết giãy dụa là vô ích, cô từ từ an tĩnh lại, nước mắt cuộn cuộn không ngừng rơi xuống gò má.

Tạ Vân Triết ôm cô, nhìn chăm chú vào cô , áy náy nói: “Tử Hàn, năm đó là anh không tốt, là anh không đúng, anh sai rồi, anh xin lỗi em, anh có thời gian cả đời có thể chuộc tội” Chỉ cần cô có thể trở về với anh, đừng nói không nhận ra anh nữa!

“Tôi không cần!” Lâm Tử Hàn không khổng chế được mà hét rầm lên: “Tạ Vân Triết! Anh buông tha cho tôi đi! Van xin anh thả tôi đi!” Năm đó rõ ràng chính là lỗi của cô, tại sao có thể trách Tạ Vân Triết chứ? Chuyện này không liên quan gì đến anh!

Cô biết, cô và anh không có khả năng trở lại trước đây, Tạ gia không dung tha cho cô! Cô không bỏ được Tiêu Ký Phàm, không bỏ được Tiểu Thư Tuyết, đời này, những thứ ràng buộc cô rất nhiều...!

“Tử Hàn, em đang nói cái gì? Em tại sao lại ở chỗ này?” Tạ Vân nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đánh giá cô hỏi.

“Tôi...” Lâm Tử Hàn á khẩu không trả lời được chỉ nhìn chăm chăm anh, chuyện cũ của cô thật dài, cô phải mở miệng giải thích vấn đề này thế nào?

“Cô ấy là người phụ nữ của em” Phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng của Tiêu Ký Phàm, hai người đồng thời quay đầu lại, cách đó hai mét. Tiêu Ký Phàm nắm tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết, đứng ở một góc cây cây ngọc lan.

Vốn dĩ đang ngủ trưa, Tiểu Thư Tuyết sau khi nghe được động tĩnh chạy đến xem nào nhiệt cười hì hì gọi: “Mẹ~~”

Chương 212: Ôn nhu như dĩ vãng

Tạ Vân Triết buông thân thể Lâm Tử Hàn ra, kinh ngạc đánh giá hai cha con đứng thẳng ở hoa viên, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lâm Tử Hàn rõ ràng chính là một nữ hầu, sao lại là người phụ nữ của cậu ấy? Còn có đứa bé này...

“Mẹ, mẹ tại sao lại khóc nè?” Tiểu Thư Tuyết làm một động tác vẽ mặt xấu hổ, cười trêu nói.

“Cô ấy là mẹ ruột của con gái em” Tiêu Ký Phàm mở miệng lần thứ hai. Khiếp sợ, đau đớn, được anh hoàn toàn chinh chinh đè xuống đáy lòng, hiện ra trước mặt mọi người chính là trầm tĩnh, yên lặng!

Tạ Vân Triết khiếp sợ lui về phía sau một bước, mơ, đầu óc trống rỗng. Vợ của anh, sao lại trở thành vợ của bạn? Sao lại là mẹ ruột của con gái người khác?

Anh chậm rãi tiến lên, đánh giá Tiểu Thư Tuyết xinh đẹp như thiên sứ, cay đắng quay đầu lại nhìn chăm chú vào Lâm Tử Hàn: “Nó chính là đứa nhỏ lúc trước em thề sống chết bảo vệ?”

Lâm Tử Hàn chậm rãi gật đầu, lo lắng nhìn anh.

Tạ Vân Triết buồn bã cười tươi, lần thứ hai quan sát Tiểu Thư Tuyết, đúng, ba năm, cũng nên lớn như vậy! Đứa bé đáng yêu cỡ nào, đáng tiếc, lại không phải của anh!

Hai tròng mắt ưu thương đột nhiên tập kích một tầng hung quang, Tạ Vân Triết xoay chặt nắm tay, hung hăng đánh vào mặt Tiêu Ký Phàm. Tiêu Ký Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau vài bước suýt nữa ngã sấp xuống, tơ máu đỏ thẫm tràn ra từ miệng anh.

“Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân và Lâm Tử Hàn vọt đi tới cùng một thời gian, lo lắng đỡ lấy thân thể Tiêu Ký Phàm.

Tiêu Ký Phàm cũng chẳng phải người yếu đuối, anh hoàn toàn có thể dễ dàng né tránh nắm đấm của Tạ Vân Triết, thậm chí trước khi anh ấy xuất thủ thì chế phục. Nhưng mà anh không làm như vậy, một quyền này, bao hàm bao nhiêu khổ sở và căm tức của Tạ Vân Triết, anh có thể nghĩ được, cho nên, anh nhận!

“Ba ba...” Tiểu Thư Tuyết bị hù dọa khóc, chỉ vào Tạ Vân Triết khóc reo lên: “Chú Tạ là người xấu! Không cho phép đánh ba ba của cháu!”

Tiêu Ký Phàm vẫy tay một cái, nữ hầu bên cạnh bị dọa đến không nhẹ liền tiến lên dẫn Tiểu Thư Tuyết đi xuống.

Lâm Tử Hàn nhìn Tạ Vân Triết tức giận đến hai mắt đỏ bừng, rung rung lo lắng biện giải: “Vân Triết, chuyện không liên quan đến Ký Phàm! Anh ấy vô tội!”

Lúc trước nếu như không phải cô chạy đi khách sạn tìm con vịt, căn bản là sẽ không gặp gỡ Tiêu Ký Phàm, càng sẽ không biến anh trở thành con vịt mà sử dụng. Một quyền này Tiêu Ký Phàm nhận thực sự có điểm oan uổng!

“Không liên quan đến cậu ta? Con không phải của cậu ta sao? Sao lại không liên quan đến cậu ta?” Tạ Vân Triết thống khổ nhắm mắt: “Tử Hàn, năm đó em trốn hôn nhân, chính là vì cậu ta sao? Thì ra hai người sớm đã dự mưu tốt, đúng không?”

“Tạ Vân Triết, anh biết rõ không phải như vậy!” Tiêu Ký Phàm qua loa lau đi tơ máu chảy ra khóe miệng, lạnh lùng nói: “Em hôm nay mới biết được Lâm Tử Hàn là người anh muốn tìm, cũng là nửa năm trước mới gặp cô ấy, cuộc sống ba năm này của em là dạng gì, anh không phải rõ ràng lắm sao?”

Ba năm qua, bên cạnh anh ngoại trừ Duẫn Ngọc Hân, liền không có xuất hiện qua người phụ nữ khác, Tạ Vân Triết rất rõ ràng.

Tạ Vân Triết cười lạnh một tiếng, anh ba ngày thì hai ngày đầu đi công tác, thì ra là có nguyên nhân, cuộc sống của anh là dạng gì, anh ấy ngày hôm nay mới chính thức lý giải thấu triệt!

Tiêu Ký Phàm nâng cánh tay Lâm Tử Hàn đẩy về phía trước, vẫn nhìn chăm chăm Tạ Vân Triết nói: “Anh chừng nào thì cảm thấy bản thân đủ bình tĩnh, thì tìm Lâm Tử Hàn nói rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối”

Chuyện rốt cục là xảy ra như nào anh cũng rất muốn biết, Lâm Tử Hàn chính là người vợ Tạ Vân Triết tìm ba năm, anh lại tới ngày hôm nay mới biết được.

Ba năm trước đây, anh nghĩ tới một tràng diện ba năm trước đây, Lâm Tử Hàn bị Tạ phu nhân đánh cho mình đầy thương tích, gắt gao che chở bụng mình. Còn bò đến dưới chân anh, cầu cứu anh...

Hình ảnh kia, vĩnh viễn lưu lại trong đầu của anh, nghĩ không ra, đứa bé trong bụng của cô là của anh. Mà lúc trước, anh lại tàn nhẫn mà cự tuyệt sự cầu cứu của cô, lạnh lùng nhìn cô bị Tạ phu nhân xua đuổi ra cổng Tạ gia!

Anh đau lòng, đau giống như kim đâm! Anh cũng tức giận, giận Lâm Tử Hàn che giấu một việc lớn như vậy với mình!

Anh nhớ tới Lâm Tử Hàn đã nói qua, nếu như anh điều tra quá khứ của cô, nhất định sẽ hối hận gặp cô, yêu cô. Quả nhiên là như vậy! Anh thực sự là hối hận đã gặp, đã yêu vợ của bạn tốt!

Chuyện cũ nhắc lại, Lâm Tử Hàn ngoại trừ hối hận vẫn là hối hận, lúc trước nếu như không phải cô tùy hứng, làm sao lại xảy ra nhiều chuyện như ngày hôm nay?

Yêu một người đàn ông không thể yêu, khổ như thế, lại có ai có thể chân chính lĩnh hội chứ?

Bên trong phòng người hầu nho nhỏ, Lâm Tử Hàn gặt gao cắn môi đỏ mọng sớm đã biến thành trắng bệch, mà chính cô lại không hề hay biết.

Phía sau, hơi thở điên cuồng của Tạ Vân Triết gặt gao mà vây quanh cô, làm cho lòng hồi hận của cô càng thêm hồi hận đến triệt để!

Tạ Vân Triết đưa tay bám lấy người cô, giữ hai vai cô, cố nén kích động dưới đáy lòng, nhìn chăm chú vào cô nghiêm túc mở miệng nói: “Tử Hàn, mặc kệ lúc trước em đã làm cái gì, anh cũng sẽ không quan tâm. Cứ theo như lời ba năm trước đây, anh Tạ Vân Triết không phải nuôi không nổi một đứa trẻ, anh sẽ yêu thương con bé như con ruột của mình, em không cần lo lắng”

Trong con người sâu nặng, vẫn ôn nhu như ba năm trước đây, vẫn thẳng thắn thành khẩn như vậy!

Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, lông mi cong cong chớp một chút, nước mắt đọng trên đó rơi xuống, nức nở nói: “Ký Phàm là ba ba Thư Tuyết...”

Chương 213: Vĩnh viễn không bỏ cuộc

“Ký Phàm muốn có bao nhiêu con, sẽ có Ngọc Hân thay cậu ta sinh!” Tạ Vân Triết gầm nhẹ, nhắc tới Tiêu Ký Phàm, tức giận anh thật vất vả mới bình tĩnh lại liền bốc cháy lên lần thứ hai. Lực đạo giữ vai cô cũng mạnh lên: “Mà em là vợ của anh!”

“Vân Triết...” Lâm Tử Hàn nhú chặt chân mày, cũng không dám giãy dụa, lắc lắc đầu: “Em không thể làm vợ anh nữa, Tạ gia dung tha cho em, chính em cũng không có cách nào bỏ qua cho mình. Tạ phu nhân nói rất đúng, em căn bản là không xứng làm con dâu Tạ gia”

“Người muốn sống cả đời với em là anh, không phải Tạ gia!” Tạ Vân Triết lớn tiếng nói, về phía Tạ phu nhân, anh tự tin có thể xử lý tốt, chỉ cần cô đồng ý về nhà với anh.

Lâm Tử Hàn áy náy mở miệng nói với anh: “Xin lỗi, em không thể trở về với anh”

“Vì sao?” Tạ Vân Triết run giọng hỏi, ánh mắt luống cuống lưu luyến tại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Trong lòng thực ra sớm đã thành biết đáp án, chỉ là Lâm Tử Hàn vẫn không nói gì, cho nên anh vẫn trốn tránh mà thôi.

“Bởi vì em yêu Tiêu Ký Phàm”

Quả nhiên, cô nói ra kết quả anh không muốn nghe đến nhất, yêu cũng thật vĩ đại, vĩ đại đến không thể phá vỡ, anh phải làm thế nào cô mới có thể quay về đây?

“Tử Hàn, em là vợ anh, sao lại có thể yêu người khác chứ?” Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn yêu cô như vậy. Đợi ba năm, trông mong ba năm, anh tuyệt đối sẽ không thì đơn giản buông tha như vậy.

Lâm Tử Hàn rơi càng nhiều nước mắt hơn, khóc rống thất thanh nói: “Em biết không thể, cho nên em không dám trông cậy vào có thể gần nhau đến già với Ký Phàm, nhưng mà em đồng ý yên lặng yêu anh ấy như vậy”

Tiêu Ký Phàm là của Ngọc Hân, cô không dám, không thể có ý nghĩ không an phận với anh!

“Như vậy còn anh? Em quyết định ly hôn với anh?”

“Vân Triết, buông tha cho em đi...”

Cô không biết mình còn có thể ở lại Tiêu gia bao lâu, chỉ cần có thể mỗi ngày thấy Tiêu Ký Phàm, thấy Tiêu Thư Tuyết, cô đã thỏa mãn. Tạ Vân Triết là một người đàn ông tốt như vậy, cô cũng tin tưởng theo anh nhất định sẽ hạnh phúc, chỉ là, làm như vậy không công bằng với Tạ Vân Triết quá. Vợ yêu người đàn ông khác, đây là loại vũ nhục lớn biết bao nhiêu!

“Nếu như có thể buông tha, anh tại sao lại đau khổ tìm kiếm em ba năm chứ?” Tạ Vân Triết cay đắng cười tươi, đau đớn trên mặt lộ vẻ mất mát.

“...”

“Tử Hàn, lúc trước khi gả cho anh, anh rõ ràng có thể cảm giác được em rất vui mừng, em nhất định là đang trách anh lúc trước không ngăn cản mẹ anh, gán tội lớn như vậy cho em phải không...?”

“Không phải!” Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu nói: “Em cho tới bây giờ sẽ không có trách anh, sai chính là em...”

“Tử Hàn!” Tạ Vân Triết cắt ngang lời cô, vội giải thích: “Lúc trước mẹ anh gọi người nhốt anh trong phòng, ngày thứ hai mới thả anh ra, khi anh chạy tới Lâm gia, em đã biến mất”

“Anh đừng nói nữa!” Lâm Tử Hàn cầu xin, xảy ra loại chuyện này, cô đâu còn mặt mũi ở lại, dù cho Lâm phu nhân không đuổi cô khỏi nhà, cô cũng sẽ chạy trốn.

Lúc trước, cô đúng là thích anh, cũng đồng ý gả cho anh, ai biết cuộc sống tốt đẹp lại như thế bị một tay mình phá hủy. Kết quả là, yêu một người đàn ông vĩnh viễn cũng không thể có kết quả!

Tạ Vân Triết thay cô lau đi nước mắt trên mặt, cay đắng ôm cô vào trong lòng, khẽ thì thào mở miệng nói: “Tử Hàn, anh không thể mất đi em, cho nên, anh sẽ không ly hôn với em, anh muốn em theo anh trở về!”

“Vân Triết, em không yêu anh, loại say đắm của những cô gái trẻ lúc trước đã biến mất khi em gặp Ký Phàm rồi. Em thích anh, nhưng đây không phải là tình yêu!”

“Anh mặc kệ, mặc kệ là cái gì tình anh đều muốn!”

Lâm Tử Hàn nắm chặt áo anh, nước mắt rơi vào vòm ngực anh, cô nên làm cái gì bây giờ! Ai có thể giúp cô đây?

“Em không cần...” Lời nói đau khổ tràn ra từ trong ngực anh, nghe tuyệt vọng như vậy, đáy lòng Tạ Vân Triết xẹt qua một tia không đành lòng, đau lòng ôm chặt cô.

*****

“Ký Phàm, Vân Triết cuối cùng cũng tìm được vợ của anh ấy, chúng ta hẳn là phải vui mừng thay anh ấy, anh sao lại có bộ dạng rầu rĩ không vui chứ?”

Trong thư phòng, Duẫn Ngọc Hân đánh giá vẻ mặt mát mẻ của Tiêu Ký Phàm, dè dặt mở miệng nói.

Từ khi Lâm Tử Hàn bị Tạ Vân Triết kéo ra sau nhà, Tiêu Ký Phàm lại không mở miệng nói, tâm tình biến hóa nghìn vạn lần trên mặt anh, nhiều nhất là đau đớn.

Duẫn Ngọc Hân vui mừng nhất, bởi vì cô ta rất hiểu rõ người đàn ông này. Tạ Vân Triết yêu Lâm Tử Hàn như vậy, là tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô, mà Tiêu Ký Phàm cũng sẽ không chiếm lấy người của bạn.

Xem ra phần thắng chiếm được Tiêu Ký Phàm lại thêm một bậc, thực sự là hả lòng hả dạ!

“Ngọc Hân, đề anh yên lặng một chút” Tiêu Ký Phàm đứng ở cửa sổ không liếc nhìn cô ta một cái, buồn bã mở miệng nói. Vì sao cô lại là vợ của Tạ Vân Triết chứ?

Cô yêu Đỗ Vân Phi cũng được, Đỗ Vân Phi yêu cô cũng có thể, bởi vì anh có thể dùng thủ đoạn cường ngạnh giữ cô ở bên người.

Hết lần này tới lần khác, lại là Tạ Vân Triết, bạn tốt của anh – Tạ Vân Triết!

“Ký Phàm!” Duẫn Ngọc Hân không cam lòng gọi: “Lâm Tử Hàn lừa anh như vậy, căn bản là đùa bỡn anh như kẻ ngu ngốc, vì sao anh vẫn không thể hết hy vọng với cô ta chứ?”

“Ký Phàm, em bắt đắ dĩ mới lừa gạt anh mà” Ngoài cửa, Lâm Tử Hàn đột nhiên chạy tiến đến, cấp thiết mà giải thích: “Em chính là không muốn nhìn thấy cục diện như hôm nay, cho nên mới vẫn không dám nói cho anh biết, bởi vì em biết anh nhất định sẽ thống khổ khổ sở!”

Cô quản không được Duẫn Ngọc Hân có ở đây hay không, thâm nghĩ giải thích cho Tiêu Ký Phàm, nhận được sự tha thứ của anh, biết rõ làm như vậy là không đúng, cô lại một mực nghĩ tất cả biện pháp để anh chán ghét mình, có cơ hội chân chính, lại nhin không được vì mình mà phản bác lại.

Chương 214: Xin thông cảm

Là không muốn thấy anh thống khổ sao? Đả kích lặp đi lặp lại nhiều lần, là người đều sẽ chịu không nổi!

Duẩn Ngọc Hân không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên xuất hiện, hồn hên cắt ngang lời cô nói: “Cô sao lại tới đây? Vân Triết đâu?”

“Anh ấy về trước?” Lâm Tử Hàn rũ mắt xuống.

“Đi về?” Duẩn Ngọc Hân kinh sợ kêu một tiếng, Tạ Vân Triết về, vì sao cô còn ở nơi này? Không phải nên theo trở về sao?

“Ngọc Hân, em đi ra ngoài trước” Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chú vào con mắt sưng đỏ của Lâm Tử Hàn, nói ra một câu kia.

“Ký Phàm...”

“Đi ra ngoài!”

Duẩn Ngọc Hân cứng lại, không cam lòng trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Ký Phàm nhếch khóe môi một chút, lộ ra một chút cười nhạt, nói với Lâm Tử Hàn: “Em nên trở về với Tạ Vân Triết”

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn ghen ngào khẽ hô một tiếng, xông lên ôm eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt dán tại lồng ngực anh: “Xin hãy tha thứ cho em, em thật sự không có cách nào mới phải lừa gạt anh”

“Tôi tha thứ hay không, đối với em có ý nghĩa sao?” Tiêu Ký Phàm đẩy cô từ trong ngực ra, cay đắng nói. Vấn đề này, cô hẳn là đi giải thích với Đỗ Vân Phi chứ?

Đương nhiên là có ý nghĩa, bởi vì cô yêu anh, cho nên cô cần được anh tha thứ!

“Em làm như vậy, có đúng đại biểu em còn có chút tình cảm với tôi hay không?” Lâm Tử Hàn! Cô thật là một người phụ nữ bác ái, bên người chưa bao giờ thiếu đàn ông!

“Em...” Lâm Tử Hàn mở lại khếp miệng, lại trả lời không được vấn đề của anh, cô rất mâu thuẫn, rất thống khổ. Yêu không thể nói ra miệng, áp bách đến cô sắp hít thở không thông.

“Là tiếp tục ở lại bên người Đỗ Vân Phi, hay là trở lại bên người Tạ Vân Triết, tự em quyết định đi. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không can thiệp chút gì về em nữa” Giọng của anh rất bình thản, dưới sự bình thản cất giấu đau đớn lại chỉ có chính anh mới có thể cảm giác được.

Lâm Tử Hàn sửng sốt, tròn to hai mắt đắm lệ nhìn chăm chú vào anh, anh muốn buông tha cô sao? Vĩnh viễn buông tha cho cô? Cô hẳn là nên cảm thấy rất nhẹ nhàng nha, cô và Duẫn Ngọc Hân đạt được mục đích. Nhưng mà trong lòng cô lại đau đớn như vậy, hoảng loạn như vậy!

Lâm Tử Hàn ngơ ngác ngồi trên giường, lòng nóng như lửa đốt! Tạ Vân Triết ngày hôm qua rời đi, nói hôm nay trở lại đón cô về nhà, cô thực sự rất không muốn trở về nhà!

Nhưng mà, cô không thể tiếp tục ở lại Tiêu gia, Tiêu Ký Phàm không hề cần cô ở lại, cô có thể đi nơi nào đâu? Trở lại thôn Ninh Thủy sao?

Đi về, thì sẽ không còn được gặp lại Tiêu Ký Phàm và Tiểu Thư Tuyệt!

“Vân Triết lập tức đến, cô còn không dọn dẹp một chút?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói không có ý tốt của Duẫn Ngọc Hân, Lâm Tử Hàn hơi nâng mắt lên, nhìn chằm chằm vẻ mặt đắc ý của cô ta.

“Mẹ, dì Duẫn nói muốn dẫn con đi ra ngoài ăn” Tiểu Thư Tuyết hưng phấn mở miệng nói.

Duẫn Ngọc Hân quay đầu lại liếc mắt cùng ở hạ nhân phía sau, nói: “Các cô đi ra ngoài trước, tôi nói lời từ biệt với cô Lâm”

“Xin lỗi, Duẫn tiểu thư” Gã đàn ông cúi đầu lạnh lùng kiên quyết mở miệng, bước chân lại không có di động nửa bước. Tiêu Ký Phàm nói, chỉ cần Duẫn Ngọc Hân và Tiểu Thư Tuyết ở cùng nhau, bọn họ nhất định không thể rời đi nửa bước, trừ phi cô ta để cho bọn họ đưa cô bé đi.

Duẫn Ngọc Hân chán nản, lại không có cách nào với bọn họ, phải đè lửa giận dưới đáy lòng xuống. Biểu tình trên mặt biến đổi, đại lượng nói với Lâm Tử Hàn đang trầm mặc: “Tạ phu nhân chính là một người rất xoi mói, coi như là bề ngoài, cô cũng phải chuẩn bị đủ nha. Mặc quần áo đẹp chút, đúng không sai đâu”

Dừng một chút, thấy Lâm Tử Hàn vẫn trầm mặc không nói như cũ, tiếp tục nói: “Vân Triết là một người đàn ông tốt, cô kiếp này có thể gặp gỡ anh ấy là kiếp trước đã tu luyện có phúc, đừng không biết đủ”

“Tôi sẽ không theo anh ấy trở về, cô đừng nói những lời nhảm nhí này nữa” Lâm Tử Hàn rũ mắt xuống, không liếc nhìn cô ta thêm một cái.

“Vì sao? Là không nỡ xa Ký Phàm? Hay là không nỡ xa Tiểu Thư Tuyết? Cô yên tâm đi, Ký Phàm tôi sẽ hầu hạ tốt, Tiểu Thư Tuyết tôi cũng sẽ chiều cố tốt” Duẫn Ngọc Hân liếc mắt cô, kiểm tra mỗi một phản ứng của cô, đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Đúng rồi, tiểu bảo bối gần đây dạ dày không phải thật là tốt như vậy, tôi pha cho con nhỏ dược thảo uống, thật hy vọng nó có thể mau khỏe lên”

“Dược thảo gì?” Lâm Tử Hàn đứng dậy từ trên giường, vẻ mặt khản trương nhìn chằm chằm cô ta.

Duẫn Ngọc Hân không nói bật cười: “Lâm Tử Hàn, không nên luôn luôn cả kinh bất chợt như thế, nếu không Ký Phàm thực sự sẽ cho rằng tôi

đã làm cái gì với tiểu bảo bối”

Lâm Tử Hàn bất chấp lời nói lạnh nhạt của cô ta, hét lớn: “Cô rút cuộc cho con bé uống thảo dược gì!?”

“Bảo bối, đưa cho mẹ nhìn” Duẫn Ngọc Hân gọi Tiểu Thư Tuyết trong lòng, dụ dỗ.

Tiểu Thư Tuyết nghe lời giơ giơ bình nước nhỏ trong tay lên: “Mẹ, mẹ xem”

Lâm Tử Hàn một tay đoạt cái bình lại đây, mở nắp ngửi ngửi, mùi vị rất xa lạ, là mùi vị cô chưa ngửi qua!

“Loại trà này tác dụng rất nhiều, khỏe tim lợi tiểu, ổn định hơi thở xoa dịu đau nhức...” Duẫn Ngọc Hân chậm rãi dừng ở đoạn cuối, liếc nhìn sắc mặt trắng xanh của cô.

Chương 215: Cảm xúc mất kiểm soát

Cô ta không có khả năng đối xử với Tiểu Thư Tuyết tốt như vậy, làm sao có thể có lòng tốt tìm thảo dược trị bệnh cho con bé? Lâm Tử Hàn nóng nảy, hung hăng ném bình nước trong tay xuống đất. Bình nhỏ lên tiếng trả lời mà nứt ra, nước màu trà chảy ra. Lâm Tử Hàn quỳ trên mặt đất, nhặt lên vài chiếc lá rơi xuống đất.

Trúc đào? Cô ta lại có thể cho Tiểu Thư Tuyết uống trúc đào? Cả người Lâm Tử Hàn run rẩy đến lợi hại, nước mắt đảo quanh tại viền mắt, phần nộ nhìn chăm chăm về mặt cười đến yêu mị của Duẫn Ngọc Hân.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tiểu Thư Tuyết thấy viền mắt Lâm Tử Hàn rung rung, giấy dựa từ trong lòng Duẫn Ngọc Hân trượt xuống, tay nhỏ bé quơ cánh tay của cô.

“Mẹ phải về nhà, không nỡ xa cháu đó” Duẫn Ngọc Hân cười tủm tỉm mở miệng nói.

“Mẹ phải về nhà người nào nha?”

“Quay về nhà mình”

Bởi lửa giận hừng hực thiêu đốt, trong đầu Lâm Tử Hàn ong ong rung động, lời nói của Duẫn Ngọc Hân và Tiểu Thư Tuyết như âm thanh phiêu lãng lơ lửng, kích thích màng tai cô.

“Duẫn Ngọc Hân! Tôi liều mạng với cô!” Một tiếng gào lớn tràn ra từ trong miệng Lâm Tử Hàn, cô khóc rống lấy bình nước trên mặt bàn, khi Duẫn Ngọc Hân còn không kịp phản ứng thì chuẩn xác không lầm lẫn nện ở trên người cô ta.

Duẫn Ngọc Hân né tránh không kịp, kinh hô ngã cuống đất, sợ đến hoa dung thất sắc mắng: “Cô là người điên! Điên rồi!”

“Tôi là điên rồi! Bị cô bức điên rồi!!” Lâm Tử Hàn không khống chế được Hai vệ sĩ canh giữ ở cửa vội vọt tiến đến, kéo Lâm Tử Hàn gần như điên, lấy những đồ vật từ trong tay cô xuống.

“Các người buông ra! Buông ra!” Lâm Tử Hàn giãy dụa, khóc hô. Cô đã nhìn nhìn đủ lâu, thật sự là nhìn không nổi nữa!

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết lui ở trong góc nhìn Lâm Tử Hàn nổi điên, bị dọa đến oa oa khóc lớn lên.

“Mau bắt người điên này cho tôi! Nhanh lên một chút!” Duẫn Ngọc Hân hỗn hên sau khiến hai người kia, cô ta ngã xuống đất nhất thời hồi lâu đứng dậy không nổi.

“Duẫn tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Không có việc gì!”

Thừa dịp một người trong bọn họ nâng Duẫn Ngọc Hân dậy, Lâm Tử Hàn phút chốc tránh khỏi kiềm chế trên cánh tay, một tay ôm Tiểu Thư Tuyết vào trong lòng, tông cửa xông ra, chạy đi đến phương hướng cổng chính!

Cô cũng chịu hết nổi rồi, không bao giờ có thể ở lại Tiêu gia nữa! Nếu còn ở lại, Tiểu Thư Tuyết sớm muộn có một ngày cũng bị Duẫn Ngọc Hân chinh đến chết, cô muốn dẫn con bé rời xa nơi hiểm ác đáng sợ này!

Nước mắt thuận gò má chảy xuống, tiếng gió vù vù pha lẫn tiếng của gã đàn ông kia, nhưng cô lại không dừng bước lại, chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là chạy thoát khỏi Tiêu gia!

Trúc đào, lá và vỏ cây có kịch độc, nó đích xác có thể trị rất nhiều loại bệnh. Nhưng mà nếu như một người không biết dùng, thì rất có thể sẽ đoán mệnh. Những điều này Lâm Tử Hàn vẫn biết, Duẫn Ngọc Hân cho con cô uống loại trà này, rõ ràng là muốn dưới tình huống có thể che giấu tai mắt mọi người hại chết con bé!

Trước nhà chính, một vị người hầu nam đang phân phó chuẩn bị xe cho đại thiếu gia xuất hành, mới vừa dừng xe đẩy cửa ra, liền cảm giác thân thể bị vật gì chèn qua, sau đó ngã xuống đất. Còn chưa kịp nhìn lại, “Rầm” một tiếng, là tiếng cửa xe bị đóng sầm lại, xe giống như tên lửa phóng về phía trước.

“Chuyện gì xảy ra?” Vị nam người hầu hoang mang rồi loạn bò lên, la hoảng lên: “Xe chạy, làm sao có thể tự chạy chứ?”

“Là Lâm tiểu thư ôm tiểu tử tử chạy!” Một vị nữ hầu cũng hoảng lên, không có sự phê chuẩn của đại thiếu gia, Lâm Tử Hàn và Tiểu Thư Tuyết đều không thể ra ngoài, ngày hôm nay cô không chỉ ôm Tiểu Thư Tuyết chạy, còn lấy xe của đại thiếu gia. Trời ạ! Phải xảy ra chuyện lớn!

Tiêu Ký Phàm đang từ trên lầu đi xuống nghe được *Lâm tiểu thư chạy*, trong lòng hoảng sợ, bàn tay lớn giữ chặt cánh tay nữ hầu, cấp thiết mà hỏi thăm: “Cô nói ai chạy? Lâm Tử Hàn?”

Nữ hầu bị dáng vẻ của anh dọa sợ hãi, hoảng loạn mà gật đầu, lắp bắp mở miệng: “Đúng vậy... Cô ấy ôm tiểu tử tử chạy...”

“Chết tiệt! Chuẩn bị xe!” Tiêu Ký Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, người giúp việc kia liền chạy nhanh đến ga ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Tiêu Ký Phàm sốt ruột bất an chất vấn, tất cả mọi người lắc đầu biểu thị không biết, mắt Tiêu Ký Phàm nghiêm lại, trừng mắt một vị người hầu trong đó lạnh lùng nói: “Tôi cho cậu bảo vệ tiểu tử tử, cậu lại còn chơi đùa thất trách?”

Người hầu kia “Huych” một tiếng quỳ xuống, khấn trương nói: “Đại thiếu gia, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, Dẫn tiểu thư mới vừa nói mấy câu với Lâm tiểu thư nói, Lâm tiểu thư đã điên rồi, chạy đi mất!”

*****

“Mẹ, thật nhanh! Thật nhanh!” Tiểu Thư Tuyết không rõ vì sao, trên mặt còn chảy đầy nước mắt, người này đột nhiên cười đến vô cùng lớn

tiếng, hoàn toàn nhận không rõ bản thân đang gặp tình thái nguy hiểm nào.

Lâm Tử Hàn lau nước mắt trên mặt, nhún ga thật sâu chạy trên làn đường nhỏ. Thiếu chút nữa đụng phải xe ở phía trước.

May là xe đối diện né tránh đúng lúc, cô mới tránh khỏi nguy hiểm mất mạng nhỏ.

Tạ Vân Triết vội giẫm phanh, trái tim bị dọa đến thành thịch đập loạn lên, giữa kính chiếu hậu, chỉ có thể nhìn thấy phần đuôi xe. Anh thậm chí không có thấy rõ là xe của Tiêu Ký Phàm, đây là đường tới Tiêu gia, xe kia nhất định là đi từ Tiêu gia ra.

Anh mặc dù tâm sinh hiếu kỳ, lại cũng không suy nghĩ nhiều, một lần nữa khởi động xe đi lên trên núi, ngày hôm nay anh tới đón Lâm Tử Hàn về nhà, nhưng mà anh không chút nào nắm chắc có thể làm cho cô ngoan ngoãn về nhà với mình!

Chú thích:

Nước chiết từ lá trúc đào được sử dụng để điều trị sung huyết, cũng như được sử dụng cục bộ để điều trị các rối loạn da. Lưu ý là toàn bộ các bộ phận của cây trúc đào đều chứa nhiều chất độc nên việc điều trị phải theo đơn và sự chỉ định của bác sĩ chuyên khoa.

Trúc đào là một trong những loài thực vật có độc tính cao nhất và chứa nhiều hợp chất có độc, nhiều hợp chất trong số này có thể gây tử vong ở người, đặc biệt là trẻ em. Độc tính của trúc đào được coi là cực kỳ cao và đã có nhiều thông báo cho thấy trong một số trường hợp chỉ cần một lượng nhỏ cũng đã đủ gây hậu quả tử vong hay cận kề tử vong (Goetz 1998). Đáng kể nhất trong số các chất độc này là oleandrin và neriin, đều là các gilcozit tim mạch (Goetz 1998). Chúng có mặt trong toàn bộ các bộ phận của loài cây này, nhưng chủ yếu tập trung trong nhựa cây. Người ta cũng cho rằng trúc đào còn có thể chứa nhiều hợp chất chưa rõ hay chưa được nghiên cứu khác và chúng có các tác động còn nguy hiểm hơn (Inchem,

2005). Vỏ cây trúc đào chứa rosagenin, có các tác động tương tự như strychnin. Toàn bộ cây này, bao gồm cả nhựa cây màu trắng sữa là rất độc và bất kỳ bộ phận nào đều có thể gây ra các phản ứng có hại cho sức khỏe. Người ta cho rằng chỉ cần ăn phải từ 10-20 lá trúc đào thì một người lớn cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng và chỉ cần 1 chiếc lá cũng có thể gây tử vong ở trẻ em. Theo Toxic Exposure Surveillance System (TESS) năm 2002 đã có 847 trường hợp ngộ độc tại Hoa Kỳ có liên quan tới trúc đào (Watson 2003).

Chương 216: Cảm xúc mất kiểm soát 2

Xe trực tiếp đi vào trong hoa viên, đang lo lắng chờ người hầu mang xe ra, anh bước nhanh đến bên xe Tạ Vân Triết.

Tạ Vân Triết mới vừa bước ra xe, chìa khóa xe liền bị Tiêu Ký Phàm bước đi tới chụp lấy, nói: “Xe cho em mượn dùng một chút”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Khi Tạ Vân Triết lãnh đạm hỏi hết những lời này, cửa xe đã bị Tiêu Ký Phàm đóng sầm từ bên trong, xe chạy với tốc độ nhanh nhất ra khỏi Tiêu gia.

Khi xe đi đến làn đường nhỏ Tiêu gia, Tiêu Ký Phàm một mặt thành thạo điều khiển tay lái, một mặt bấm điện thoại, chuyển sang phím thông tin.

“Thủ lĩnh xin phân phó” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng cẩn thận tỉ mỉ của A Nghị.

“Lập tức truy tìm hành tung chiếc xe kia cho tôi” Tiêu Ký Phàm vội phân phó, xe đã chạy ra khỏi làn đường nhỏ, vội chạy đuổi theo.

Mười giây đồng hồ sau, giọng của A Nghị vang lên lần thứ hai: “Xe đang chạy với tốc độ 140 km/h qua chỗ rẽ Đại Bằng, đang chuẩn bị rẽ đi vào đường vách núi”

“Chết tiệt!” Tiêu Ký Phàm khẽ nguyên rửa một tiếng, ra sức xoay tay lái, cấp tốc thay đổi đầu xe đã qua phóng đi phương hướng đoạn rẽ Đại Bằng.

Lòng anh nóng như lửa đốt, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ ra từng giọt, tốc độ 140, Lâm Tử Hàn quả nhiên là điên rồi, lẽ nào cô sẽ không biết như vậy có bao nhiêu nguy hiểm sao?

Trong lòng của anh chưa từng có hoảng loạn qua như thế, hai người anh yêu nhất, hiện tại rất có thể sẽ xảy ra nguy hiểm, anh làm sao có thể không sốt ruột chứ.

“Mẹ, con sợ... Con sợ...” Tiểu Thư Tuyết ban đầu cảm thấy chơi vui cuối cùng cũng chịu không nổi kích thích, gắt gao ôm tay cô gọi.

Bên trái xe là vách núi, bên phải là đại dương mênh mông nhìn không thấy đáy, mặc dù là lái xe bình thường, cũng sẽ không chế tốc độ trong vòng 50.

Lâm Tử Hàn điên cuồng căn bản cảm thụ không được nguy hiểm, nước mắt trên viền mắt cuồn cuộn không ngừng chảy xuống, cô thậm chí không biết mình phải chạy đi đâu, chỉ muốn bỏ chạy, một mạch chạy trốn...

“Mẹ à...”

Một tiếng mẹ này cuối cùng cũng khiến Lâm Tử Hàn tỉnh lại, cũng tỉnh táo nội tâm của người làm mẹ, xe bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ, càng ngày càng chậm.

Bên kia, giọng nói máy móc của A Nghị truyền vào tai Tiêu Ký Phàm: “Tốc độ xe đã giảm thấp đến 60, hiện nay rất ổn định”

Trái tim treo lơ lửng của Tiêu Ký Phàm cuối cùng rơi xuống phân nửa, nhấn ga đi với tốc độ nhanh hơn, anh phải nhanh chóng ngăn cô lại!

Lâm Tử Hàn đi chậm lại, dừng xe ở sườn núi, ngón tay mảnh khảnh gắt gao nắm chặt tay lái, thất thanh thống khổ.

Tiểu Thư Tuyết không hiểu gì cho nên nhìn chằm chằm cô, bắt chước kiểu người lớn vỗ lưng cô an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khóc, Thư Tuyết sau này nghe lời là được”

Lâm Tử Hàn một tay kéo con bé vào trong lòng, mặt vùi sâu vào vai con bé nghẹn ngào nói: “Bảo bối, mẹ nên làm cái gì bây giờ? Mẹ thực sự sắp chịu hết nổi rồi!”

“Mẹ không khóc...” Tiểu Thư Tuyết nghe không rõ lời của cô, chỉ biết lặp lại đơn giản câu nói này.

Lâm Tử Hàn ôm con bé xuống xe, đứng bên vách núi cao, dưới chân là biển rộng cuộn trào mãnh liệt dâng trào, nếu như có thể, cô thực sự tình nguyện nhảy xuống, xong hết mọi chuyện!

Nhưng mà, cô không bỏ được Tiêu Ký Phàm, không bỏ được Tiểu Thư Tuyết, điều quan trọng nhất sinh mệnh cô là hai người này!

Đau lòng, khiến cô căn bản không có biện pháp đứng thẳng, hai đầu gối mềm nhũn, cô sụp đổ ngồi xồm xuống vách núi đá. Tiểu Thư Tuyết trong lòng, là tinh thần trụ cột để cô sống sót. Cô không muốn làm cho Tiểu Thư Tuyết từ nhỏ thì mất đi mẹ, nó mới vừa tìm được ba của mình mà!

“Bảo bối, yêu mẹ không?” Vỗ về sợi tóc mềm mại của Tiểu Thư Tuyết, cô ôn nhu hỏi ra những lời này, ánh mắt u ám nhìn chăm chú vào nước biển xanh thẳm.

“Yêu mẹ” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng hồi đáp.

“Mẹ cũng yêu con” Lâm Tử Hàn cười tươi, cười rơi lệ, an bình ngăn ngủi cũng là hạnh phúc, những ngày sau đó sẽ như thế nào cô không biết, bởi vì cô căn bản không dám nghĩ!

Phía sau truyền đến một tiếng xe từ xa đến gần, lập tức dừng lại, Lâm Tử Hàn không quay đầu lại, lại nghe tiếng Tiểu Thư Tuyết mừng rỡ hô “Ba ba”, sau đó giãy khỏi trong lòng cô, chạy đi.

Lâm Tử Hàn do hai chữ “Ba ba” mà lưng cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại đi, cách đó năm mét, Tiêu Ký Phàm nắm tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết đứng ở bên cạnh xe. Khuôn mặt đẹp trai tức giận đùng đùng, con người đen thâm thúy ngưng tụ người ta thành băng đá, anh đang tức giận!

Đã thấy cô an toàn, thấy Tiểu Thư Tuyết an toàn, lo lắng ban đầu biến thành lửa giận, hùng hục thiêu đốt dưới đáy lòng, hầm hậm thiêu đốt khiến

anh đau lòng!

Lâm Tử Hàn rũ mắt xuống, đã không dám tiếp xúc ánh mắt sắc bén của anh, anh sao lại tới? Sao lại đuổi theo đến đây? Anh nhất định là cho là mình muốn đi tìm cái chết sao? Hay là rất lo lắng cho mình sao?

Đôi môi Tiêu Ký Phàm khẽ mở, giọng nói băng lãnh như tràn ra khỏi kẽ răng: “Lâm Tử Hàn, nếu như ngày hôm nay em không thể giải thích hợp lý hành vi của mình, như vậy, em coi như ngày hôm nay Tiểu Thư Tuyết đã bị em hại chết tại vách núi này đi, đời này cũng đừng nghĩ đến gặp lại nó!”

Chương 217: Chân tướng rõ ràng

“Đừng” Lâm Tử Hàn nóng nảy, nước mắt bùng lên lần thứ hai: “Tôi cái gì cũng không có làm, tôi chỉ là muốn mang Tiểu Thư Tuyết đi ra giải sầu mà thôi!”

“Vậy sao?” Tiêu Ký Phàm buông tay nhỏ bé của Tiểu Thư Tuyết ra, bước hai chân thon dài đi tới, cúi người đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt xâm nhập thành sưng đỏ. Vẫn đang dùng sự lạnh lùng tới che giấu sự đau lòng của mình, nếu như là giải sầu, cần phải nổi điên chạy đến đây sao? Cần phải chạy với tốc độ bão táp 140 chạy trên đường núi sao?

Đưa tay, nâng cằm cô lên, nhìn cô: “Nói cho anh biết, Duẫn Ngọc Hân dùng thủ đoạn gì không chế em?”

Nhắc tới Duẫn Ngọc Hân, sự tức giận Lâm Tử Hàn thật vất vả mới bình tĩnh lại lần thứ hai sôi trào lên, hai tay vòng qua cổ Tiêu Ký Phàm gắt gao ôm anh, điên cuồng khóc hô: “Ký Phàm! Em cũng chịu hết nổi rồi! Em thật sự không có cách nào nhẫn nhịn tiếp nữa! Duẫn Ngọc Hân cho Tiểu Thư Tuyết uống sữa bột sai, cho nó uống trúc đào, trúc đào kia uống vào sẽ chết người đó ——!”

“Anh đã nói rồi, Duẫn Ngọc Hân cô ta không dám!” Tiêu Ký Phàm trầm tĩnh vỗ về vai cô.

“Cô ta dám! Cô ta sớm đã muốn hại chết Tiểu Thư Tuyết! Cô ta đã biết anh là Lãnh Phong, cô ta dùng cách này tới uy hiếp em rời xa anh! Bằng không sẽ đến chỗ Vân Phi tố giác anh, còn muốn hại chết Thư Tuyết! Ký Phàm! Em có thể rời khỏi anh, nhưng mà em không thể mất mở trừng trừng nhìn anh chết đi, không thể mất mở trừng trừng nhìn cô ta thương tổn Tiểu Thư Tuyết, như vậy quá tàn nhẫn, em thực sự sắp chịu hết nổi rồi!”

Thân thể Tiêu Ký Phàm bởi vì lời của cô mà trong nháy mắt cứng ngắc, tay phủ trên lưng cô cũng cứng lại, hai tròng mắt đau lòng hiện lên sự kinh ngạc.

Lập tức đẩy người cô ra khỏi vòm ngực mình, buông mắt xuống dừng ở khuôn mặt đầy nước mắt của cô, ngạc nhiên nói: “Em nói cái gì?”

Lâm Tử Hàn chỉ là rơi lệ, gương miệng không thềm nhắc lại, cô lại có thể nói ra chuyện này, đợi chờ cô, là phúc hay họa? Duẫn Ngọc Hân...

Chỉ cần nghĩ đến tên này, cô bắt đầu sờn tóc gáy.

“Cho nên em ngu xuẩn nhận sự uy hiếp của cô ta? Tự cho là thông minh tìm Đỗ Vân Phi diễn trò như thế?” Tiêu Ký Phàm nhìn chằm chằm cô nghiêng rằng nói ra tên này.

Lâm Tử Hàn chớp mắt chảy nước mắt, nghĩ mà sợ mà quan sát khuôn mặt đẹp trai biến đổi sang thờ ơ của anh, cắn chặt môi đỏ mọng vẫn đang không nói một câu.

“Em căn bản là không thích Đỗ Vân Phi đúng hay không?” Cô không nói lời nào, như vậy để anh nói xem, anh vẫn cảm thấy chuyện này kỳ quặc, bởi vì anh rõ ràng có thể cảm giác được Lâm Tử Hàn là yêu anh. Thật không ngờ sẽ có một bí mật thiên đại như thế giấu ở đáy lòng Lâm Tử Hàn.

Đau lòng, phẫn nộ, kinh ngạc, nghi hoặc, ưu thương, đủ loại thần sắc kỳ quái nhất nhất hiện lên trên gương mặt đẹp trai của anh, anh cảm giác được tim của mình sắp bị những thứ tình cảm này đè ép đến chết.

Đứng dậy, ôm cô bước vào trong xe.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc, tránh ra khỏi ngực anh, dùng hai mắt đắm lệ khẩn trương trừng mắt nhìn anh: “Ký Phàm, anh muốn làm gì? Dự định làm cái gì?” Giết Duẫn Ngọc Hân sao? Hay là bỏ mặc cô ta?

“Đây căn bản nói không phải việc em nên quản!” Tiêu Ký Phàm giận dữ hét to lên với cô, đau lòng qua đi, ưu thương qua đi, lưu lại dưới đáy

lòng chính là phần nộ. Bởi vì sự ngu xuẩn của cô, sự tự chủ trương của cô, sự tự cho là đúng của cô mà phần nộ!

Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn theo dõi anh, chậm rãi lắc đầu: “Ký Phàm, em không muốn thấy anh chết, em càng không muốn thấy anh làm thêm chuyện phạm pháp gì nữa. Mỗi lần Vân Phi tại bên tai em kể ra Lãnh Phong phạm phải bao nhiêu tội nghiệt, sắp sửa bị trừng phạt như nào, trong lòng em rất sợ hãi, thực sự rất sợ hãi!”

“Anh đã nói với em, tất cả mọi chuyện anh đều sẽ xử lý tốt, xử lý Duẫn Ngọc Hân như thế nào anh sẽ tự mình suy xét” Ký Phàm vẫn đang rống lên, không phải anh không hiểu phải cảm ơn, thực sự nhớ tới gần đây phải chịu khổ, anh lại bình tĩnh không được.

Rõ ràng đều yêu nhau, lại càng không ngừng làm ra chuyện gây thương tổn cho đối phương, nước mắt của cô, đau khổ của cô, từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu anh.

Không sai, cô thật vĩ đại, vĩ đại đến anh trực tiếp nhảy đến cảm động, có chỉ là đau lòng thật sâu cùng tự trách.

... ..

Duẫn Ngọc Hân cười tủm tỉm đứng ở cửa, nhìn xe chậm rãi dừng lại, một chiếc xe mở ra kia. Đánh giá sắc mặt không đúng của một nhà ba người, cuối cùng đem khuôn mặt tươi cười chuyển hướng Lâm Tử Hàn, lại cười nói: “Tử Hàn, Tạ phu nhân ra ngoài gặp chút chuyện ngoài ý muốn, Vân Triết đã đi tới xử lý, anh ấy nói anh ấy sẽ nhanh chóng tìm đón cô trở về”

Lâm Tử Hàn nhìn vẻ mặt cười đến vô hại của cô ta, len lén liếc mắt nhìn vẻ mặt đẹp trai hàn băng của Tiêu Ký Phàm, gật đầu đến đi một bên.

Duẫn Ngọc Hân cũng không yên ổn giống biểu hiện ra như vậy, Lâm Tử Hàn đột nhiên nổi điên, là chuyện cô ta bất ngờ. Chó nóng nảy sẽ nhảy ra tường, người nóng nảy sẽ làm ra chuyện rất khó nói.

Một nhà ba người trở về, chỉ có biểu tình Tiểu Thư Tuyết là bình thường, làm cho cô ta không muốn cũng phải khản trương.

“Ngọc Hân, lên xe” Khuôn mặt đẹp trai băng lãnh của Tiêu Ký Phàm tiến tới, nụ cười mộng ảo tràn ra từ khóe miệng, chạy xuống đáy mắt.

Như sứ giả câu hồn mị hoặc thần trí người ta, dắt Duẫn Ngọc Hân đi bước một đi đến phía anh, nghe lời theo anh lên xe.

Xe được khởi động, Lâm Tử Hàn luống cuống, vội vàng đập cửa sổ xe hét lớn: “Ký Phàm! Ký Phàm anh muốn làm gì? Anh muốn dẫn cô ta đi nơi nào?!”

Cửa sổ xe lần thứ hai lay động, xe bình ổn chạy tới cửa chính, bỏ rơi Lâm Tử Hàn xa xa gấp đến độ xoay quanh.

“Ký Phàm... !” Lâm Tử Hàn quỳ rạp xuống đất, trời ạ! Tiêu Ký Phàm anh muốn làm cái gì? Anh muốn mang Duẫn Ngọc Hân đi nơi nào! Cô không nên thiếu kiên nhẫn như vậy, không nên nói cho anh biết!

Chương 218: Quên quá khứ?

Duẩn Ngọc Hân hưng phấn chuyển hướng Tiêu Ký Phàm, hiếu kỳ hỏi thăm: “Ký Phàm, anh muốn đưa em đi đâu?” Tiêu Ký Phàm đã có nửa năm không đưa cô ta đi ra ngoài, mặc dù đưa cô ta đi tìm chết, cô ta có thể cũng sẽ không chút do dự đuổi theo!

Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh, mặc kệ là ở đâu cô ta đều bằng lòng! Cô ta bị ngu muội giữa ái tình, căn bản không có suy nghĩ sâu đậm thêm cái gì.

Mặc dù sắc mặt Tiêu Ký Phàm rất nghiêm túc, một chút cũng không giống như là muốn dẫn cô ta đi ra ngoài chơi.

Tiêu Ký Phàm hòa hoãn một chút biểu tình trên mặt, đau lòng liếc mắt nhìn cô ta, trầm tĩnh mở lời: “Đưa em đi một nơi mọi người không có lục đục với nhau, không có thống khổ”

“Đó là nơi nào?”

“...”

“Ký Phàm, anh làm sao vậy?” Duẩn Ngọc Hân cười nhìn anh, anh sao lại đột nhiên nói ra lời nói nhu tình như vậy? Điểm này cũng không giống lời anh sẽ nói nha. Lẽ nào Lâm Tử Hàn vừa thuyết phục anh tiếp nhận mình? Giúp mình nói những lời hữu ích gì?

Một nụ cười kiêu diễm nở rộ khắp mặt cô ta, cô ta thư thái cười tươi.

Tiêu Ký Phàm lắc đầu, không mở miệng nói tiếp, tràn đầy đáy lòng, tất cả đều là sự không đành lòng. Tuy rằng không có chân chính có yêu cô ta, nhưng dù sao cũng là từ nhỏ đã biết, nửa năm trước, cũng còn coi cô ta

trở thành người phụ nữ để kết hôn. Hôm nay sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn như thế với cô ta, trong lòng của anh vẫn còn rất khó chịu!

Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác cô ta lại biết chuyện không nên biết đến, anh phải làm cho cô ta quên tất cả những chuyện này.

Ngoại trừ như vậy, căn bản anh nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn!

... ..

Trên đường trở về, Tiêu Ký Phàm lấy ra máy thông tin liên lạc với A Nghị ở Anh, sau khi kết nối được cuộc gọi thì nghiêm túc nói: “Tôi muốn cậu lập tức về nước, đồng thời cần phải mời Morgan tiên sinh tới”

“Owen Morgan?” A Nghị nghi hoặc nói xác nhận.

“Đúng vậy, trước khi mời phải điều tra rõ lai lịch của ông ta”

“Đã hiểu, tôi lập tức đi làm” A Nghị nói xong, Tiêu Ký Phàm liền ngắt điện thoại. Ngón tay buồn bực mà gõ tay lái, anh cũng không biết người là Owen Morgan này, chỉ là nghe thoáng qua, lần này mời ông ta tới cũng là chuyện bất đắc dĩ.

~~~~~

Khi xe vào Tiêu Gia, Lâm Tử Hàn liền chạy ra sau, sốt ruột chui vào bên trong xe nhìn xung quanh, trong xe ngoại trừ Tiêu Ký Phàm không có thân ảnh người thứ hai nữa.

“Ký Phàm...” Cô run giọng gọi một câu, kinh sợ trừng mắt với người đàn ông lạnh lùng đến cực điểm trước mắt này, anh sẽ không...?

“Cô ấy vẫn tốt, em không cần lo lắng” Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn cô nói, cất bước đi đến phương hướng nhà chính.

Lâm Tử Hàn đuổi theo sau anh, chịu hết nổi kêu lên: “Anh rốt cuộc đưa cô ta đi đâu, có đúng...”

Tiêu Ký Phàm quay lại, làm một cái ra dấu im lặng với cô, không hài lòng nói: “Em cứ coi như cô ấy ra ngoài du lịch là được rồi”

Lâm Tử Hàn kinh hãi, vọt tới trước mặt Tiêu Ký Phàm, cầm lấy áo anh thất thanh nức nở: “Ký Phàm, anh... Cô ta đã chết rồi sao? Ký Phàm... Anh rất tàn nhẫn... Rất ác độc!”

Tiêu Ký Phàm ôm ngang người cô, túm cô vào thư phòng sau đó quay người đóng cửa phòng lại, nhìn chăm chăm cô cực lực đè thấp giọng nói: “Nương tay với người khác, là tàn nhẫn với mình, cho nên, anh không thể mặc kệ cô ấy sống trên thế giới này như thế nữa”

Làm sát thủ, tối kỵ nhất chính là nhân từ nương tay, đó là thể hiện rất không hợp cách. Nếu đổi lại là người khác, anh sớm thì không lưu tình chút nào để đối phương vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, cũng bởi vì cô ta là Duẫn Ngọc Hân, anh mới nhân từ nương tay một lần, đó đã là cực hạn!

Cô vẫn cho rằng Đỗ Vân Phi đang nói láo hù dọa mình, ngày hôm nay mới biết được. Người đàn ông trước mắt này không đơn giản là biểu hiện ra lạnh lùng như vậy, lạnh lùng, còn có nội tâm của anh

Anh quả nhiên như sát thủ trong truyền thuyết đều lãnh khốc vô tình, khát máu tàn nhẫn!

“Có thể có một ngày, anh cũng xử lý em hay không?” Lâm Tử Hàn chớp đi những giọt nước mắt trên mi, sững sờ mà quan sát anh.

“Sẽ không” Tiêu Ký Phàm lắc đầu, chăm chú nhìn cô. Anh cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới sẽ làm cái gì với cô, mặc dù trước đây cô “Phản bội” mình, chuyển sang vòng tay ôm ấp của Đỗ Vân Phi.

“Duẫn Ngọc Hân vẫn đều tin tưởng anh sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn cô ta, anh còn lưu lại vài phần tình ý với cô ta, cho nên cô ta mới dám kiêu ngạo mà uy hiếp em như thế, cô ta tin tưởng anh như vậy...”

“Tử Hàn...” Tiêu Ký Phàm gắt gao kéo cô vào trong lòng, thống khổ khẽ thì thảo bên tai cô: “Vậy em nói cho anh biết, anh có thể làm như thế

nào? Em nói cho anh biết...”

Anh cũng không muốn mà, Duẫn Ngọc Hân tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, lại cũng không có đến nông nổi phải nhận loại trừng phạt vô tình này.

“Em không biết” Cô chỉ biết là làm như vậy quá tàn nhẫn, là kết quả cô vẫn đều sợ hãi xuất hiện. Cô đồng tình với Duẫn Ngọc Hân, càng thêm quan tâm hơn chính là người đàn ông trước mắt này!

Cuộc đời của anh, vì sao nhất định phải đầy máu tanh như thế?

Anh ôm cô, hôn lên sợi tóc cô an ủi: “Tử Hàn, anh sẽ không giết cô ta, anh chỉ là muốn làm cho cô ta quên quá khứ, quên ký ức mà cô ấy không nên có này” Thuận tiện quên luôn anh!

Lâm Tử Hàn kinh ngạc ngẩng mặt đầy nước mắt lên, hai tròng mắt tròn tròn tràn ngập tất cả đều là nghi hoặc, quên quá khứ? Ký ức một người, có thể bị người khác điều khiển sao? Trong thiên hạ, có chuyện thần kỳ như thế sao?

“Em yên tâm đi, Ngọc Hân cô ấy sẽ sống vui vẻ hơn so với trước đây” Tiêu Ký Phàm cười khỏ nói, đúng vậy. Anh hẳn là nên nghĩ đến. Khi trong đầu Duẫn Ngọc Hân có hồi ức nhiều không thoải mái, bao gồm —— Tiêu Ký Phàm!

Một người đàn ông cô ta yêu, rồi lại vĩnh viễn đều không có khả năng có được!

Chương 219: Nhân từ nương tay

Trước cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp xen qua song cửa chiếu vào, chiếu vào trên người Tiêu Ký Phàm đẹp như điêu khắc. Lúc này khóe môi anh khẽ nhếch, chau mày, khiến người ta nhìn không được muốn suy đoán nội tâm của anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Là dạng tâm sự gì, khiến anh phải lo nghĩ thành như vậy?

Một người đàn ông cũng rất đẹp trai, bước đi thận trọng đứng lại phía sau anh, cung kính mở lời nói: “Thủ lĩnh, tôi đã trở về”

“Morgan tiên sinh đã tới chưa?” Tiêu Ký Phàm xoay người lại, quan sát anh ta nói.

A Nghị gật đầu: “Tới rồi, đợi ở dưới lầu” Nói xong đem tài liệu trong tay trình đến trước mắt Tiêu Ký Phàm: “Đây là tư liệu của Morgan tiên sinh”

Tiêu Ký Phàm chỉ thản nhiên liếc liếc mắt tài liệu trong tay A Nghị đưa tay đón, đi về phía trước một bước, ưu nhã ngồi xuống ghế sofa.

A Nghị di chuyển bước đi, đứng ở phía trước anh, nghiêm trang mở miệng nói: “Morgan tiên sinh sinh ra tại London, Anh, 52 tuổi, đã từng bởi vì y thuật hơn người đã được nhân dân các quốc gia Châu Âu kính yêu. Mười sáu năm trước bởi vì thương tổn tình cảm, một lòng một dạ tiến vào nghiên cứu phương pháp có thể xóa đi ký ức của con người. Đáng tiếc chính là, ông ta thành công, lại không có cách nào xóa bỏ ký ức trong đầu mình...” Nói đến đây, đôi mắt nghiêm túc của A Nghị xuất hiện một tia mỉa mai.

“Kỹ thuật của ông ta có thể tin được không?” Tiêu Ký Phàm run sợ nghiêm mặt lại nhìn anh ta.

A Nghị cảm giác được anh coi trọng chuyện lần này, không nắm chắc trăm phần trăm tự nhiên cũng không mời Morgan tiên sinh về.

“Thủ lĩnh xin yên tâm”

“Được! Cậu đi xuống đi” Tiêu Ký Phàm đứng lên, nhắc chân đi đến phòng của Duẫn Ngọc Hân.

Duẫn Ngọc Hân bị giam lỏng một ngày một đêm vừa nhìn thấy Tiêu Ký Phàm, lập tức vọt lên, túm lấy góc áo anh hoảng loạn nói: “Ký Phàm, anh vì sao nhốt em trong phòng này? Vì sao?”

“Ngọc Hân, xin lỗi” Tiêu Ký Phàm dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn thất kinh của cô ta, trầm tĩnh mở miệng nói: “Bởi vì em đã biết chuyện em không nên biết đến, cho nên...”

“Ký Phàm...!” Duẫn Ngọc Hân càng thêm hoảng loạn, quả nhiên giống như cô ta nghĩ, Tiêu Ký Phàm đã biết! Lâm Tử Hàn nói cho Tiêu Ký Phàm! Trời ạ!

“Ký Phàm, xin lỗi, em... Cũng là trong lúc vô ý biết đến, em thề... Em chưa nói qua với bất luận kẻ nào, sau này cũng sẽ không nói cho người khác!” Duẫn Ngọc Hân giơ tay phải lên, nước mắt nhanh chóng đảo quanh viền mắt: “Ký Phàm, em yêu anh như vậy, em làm sao có thể đi vạch trần anh? Em nói muốn tố giác anh, là hù dọa Lâm Tử Hàn...!”

“Ngọc Hân! Em bình tĩnh một chút!” Tiêu Ký Phàm vỗ về sợi tóc cô ta, an ủi: “Em yên tâm, anh sẽ không làm như vậy với em, bình tĩnh một chút được không?”

“Thực sự?” Duẫn Ngọc Hân kinh ngạc nhìn anh, ra sức nhào vào trong ngực anh, hai tay sít sao ôm cổ anh, ghé vào trong ngực anh thâm tình mở miệng nói: “Ký Phàm, anh biết em yêu anh biết bao nhiêu không? Nhiều năm như vậy, em vẫn đều yêu anh sâu đậm như vậy. Em làm sao có

thể nữ để anh bị thương tổn chứ. Cho dù chết, em cũng sẽ bảo vệ bí mật này...”

Tiêu Ký Phàm đưa tay, nhẹ vỗ về vai cô ta không tiếng động an ủi, anh vẫn biết Duẫn Ngọc Hân yêu mình, muốn kết hôn với mình. Nhưng mà chưa từng có nghĩ tới tình yêu của cô ta sâu đậm đến thế, cô ta thực sự giống Lâm Tử Hàn sao, dù chết cũng phải bảo vệ bí mật của anh sao?

Chỗ nào đó dưới đáy lòng mềm yếu lại, các dây thần kinh xúc động, Tiêu Ký Phàm đột nhiên do dự, anh có nên tin tưởng cô ta hay không? Tựa như tin tưởng Lâm Tử Hàn?

Giọng của Ngọc Hân càng ngày càng thấp, cuối cùng chống cự không nổi tác dụng của thuốc, xụi lơ trong lòng Tiêu Ký Phàm.

“Thủ lĩnh, anh đã phạm quy rất nhiều lần” A Nghị lần đầu dùng giọng nói bất kính nói với Tiêu Ký Phàm. Làm người trong giới hắc đạo, xử trí theo cảm tính là rất không lý trí, là một cách làm bằng lòng đi đến con đường chết!

Tiêu Ký Phàm cũng không trách tội anh ta, rũ mắt cúi đầu hít vào một hơi, A Nghị nói không sai, ở nơi có quy tắc trò chơi, anh bởi vì phụ nữ mà phạm quy nhiều lần.

Nhân từ với người khác, đó là tàn nhẫn với mình, đây là lời nói hôm qua anh mới nói với Lâm Tử Hàn, sao mà ngược lại anh lại bắt đầu do dự chứ?

“Thủ lĩnh, xin ngài hãy lắng tránh” Giọng của A Nghị vang lên lần thứ hai, Tiêu Ký Phàm gạt đầu một cái, ôm lấy ngang người Duẫn Ngọc Hân, đặt trên xe đẩy tay.

Bên trong phòng khách tầng một, một cô gái trẻ nhàn rỗi đi dạo xung quanh gian nhà rộng lớn xa hoa này, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp có hai

đôi mắt tròn tròn, như đá quý màu đen. Đang chuyển động nhanh như chớp, vẻ mặt xinh đẹp khả ái.

“Saili Alizarin” Giữa phòng khách truyền tới một nam âm hồn hậu.

Thiếu nữ xoay người lại, hai chân khép lại hơi cúi mình vái chào, cung kính đáp lại: “Vâng, cha” Giữa giọng nói nghiêm túc, lại vẫn khó nén sự hoạt bát của cô nàng.

Trên ghế sofa phòng khách, một người đàn ông Anh quốc, mắt xanh mũi nhọn, khi đôi mắt màu xanh buồn kia nhìn cô gái, càng thêm ảm đạm vô quang.

“Nếu như con không thể ngồi yên lặng, như vậy xin mời con yên lặng đứng ở cửa” Người đàn ông gục đầu xuống, tiếp tục lẩm nhẩm tài liệu trong tay.

“Vâng, cha” Thiếu nữ len lén thè lưỡi, trở lại ngồi xuống trước mặt ông ta.

Chỗ cầu thang truyền đến tiếng bước chân nghiêm chỉnh trầm ổn, đi tới phương hướng hai người, A Nghị dừng lại đứng trước mặt định Morgan tiên sinh, lễ phép mở lời nói: “Morgan tiên sinh, mọi thứ chuẩn bị xong, mời ngài đến phòng giải phẫu tầng hai”

Morgan tiên sinh cũng không có di chuyển người, vẫn là bộ dạng lười biếng tựa trên ghế sofa da thuộc, hơi nâng đôi mắt xanh lên, nhìn chăm chú vào vẻ mặt trầm tĩnh của A Nghị, lãnh đạm mà hỏi thăm: “Cameron tiên sinh, tôi rất muốn biết cậu vì sao phải hạ thủ với một người phụ nữ xinh đẹp như vậy”

Chương 220: Yêu người không nên yêu

A Nghị nhếch khóe môi, cười nhạt hầu như nhìn không thấy, nói ngắn gọn: “Bởi vì cô ấy đã yêu một người không nên yêu, cô ấy rất thống khổ”

Morgan tiên sinh nghe được lời của anh, con người màu xanh mất đi hào quang lần thứ hai, chìm vào trầm tư của mình.

“Morgan tiên sinh?” A Nghị gọi xác nhận hai tiếng, người sau lại như một pho tượng cương cứng trên ghế sofa, hồn phách từ lâu đã không còn trong cơ thể.

Thiếu nữ nhìn A Nghị đẹp trai mê người, lập tức cười một tiếng nói: “Cha tôi bình thường sẽ như vậy, theo người Trung Quốc chúng ta nói thì gọi là linh hồn đi rong”

A Nghị vẫn coi cô là không khí cuối cùng cũng đồng ý dùng con mắt nhìn cô, đánh giá cô, dùng giọng trào phúng nói: “Cô rất giống không phải người Trung Quốc? Cô Saili Alizarin Morgan?”

Thiếu nữ thần bí cười một cái, len lén liếc mắt nhìn Morgan tiên sinh hồn bay lên trời cao, nói: “Cha tôi là người Anh, mẹ tôi là người Mỹ”

“Người Anh và người Mỹ làm sao lại sinh ra khuôn mặt của người Trung Quốc?” Nữ hầu đứng một bên nhin không được hỏi, hỏi xong mới giật mình cảm giác mình lẩm miệng, kinh sợ cúi đầu xuống.

“Đây đúng là chỗ cao minh của cha tôi” Thiếu nữ cười ha ha, một chuỗi tiếng cười này cuối cùng cũng kéo Morgan tiên sinh như đi vào cõi thần tiên về hiện thực.

Chỉ thấy ông ta trầm xuống, một tiếng rống to nổi giận ùng ùng tràn ra từ trong miệng: “Saili Alizarin!!” Ngay sau đó là rút con dao nhỏ

giải phẫu sáng loáng ngang qua không trung, nổi lên một tia sáng trắng chói mắt, thẳng tắp vọt tới phía thiếu nữ.

Thiếu nữ bị dọa đến ngây ngốc tại chỗ, trong lúc nhất thời đã quên né tránh, dao nhỏ theo tiếng gào thét của cô vút qua bên tai, “Phập” một tiếng vang nhỏ, vũng vàng cắm trên ghế sofa da thuộc.

Chân mày A Nghị khẽ nhú, trong lòng kinh ngạc Morgan tiên sinh này thân là bác sĩ, thủ pháp lại tinh chuẩn như thế, liếc liếc mắt nhìn thiếu nữ sắc mặt trắng bệch, lần thứ hai làm một thủ thế “Mời” với Morgan tiên sinh.

Morgan tiên sinh phảng phất như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì, ưu nhã đứng dậy, sửa sang lại áo đi theo A Nghị đi lên tầng hai.

Tiếng vọng của bước chân thận trọng vang lên trong hành lang gấp khúc vắng vẻ, rào bước đi đến hướng phòng giải phẫu, thiếu nữ theo sau người nhìn chằm chằm bóng dáng thon dài cao lớn của A Nghị, chớp đôi mắt đẹp hiếm kỳ mà hỏi thăm: “Cameron tiên sinh, anh tên là gì?”

Morgan tiên sinh từ lâu đã tập mãi thành thói quen với hành vi vô lễ của cô, không để ý tới tới cô nữa, A Nghị không quay đầu lại, thản nhiên mở miệng: “Mạc Lặc Nghị Phàm · Cameron”

“Mạc – Lặc – Nghị – Phàm...” Thiếu nữ đọc lại một lần, ngẩng đầu thì mới phát hiện người đi ở phía trước sắp chuyển sang một đường khác, vội chạy đuổi theo, giương giọng hô: “Mạc Lặc Nghị Phàm.., chú Nghị, anh chờ tôi một chút”

Chú Nghị?! Khuôn mặt đẹp trai của A Nghị hơi trầm xuống, cô bé này thật sự thiếu sự dạy dỗ của tư bản!

Vào trong phòng giải phẫu, Morgan nhanh nhẹn mặc vào áo giải phẫu vào, chỉ là thản nhiên liếc liếc mắt nhìn Duẩn Ngọc Hân trên giường lớn, bắt đầu chuẩn bị dao giải phẫu.

Bên ngoài cửa kính, thiếu nữ vươn dài cổ quan sát Duẫn Ngọc Hân trên giường, quay mặt lại nhìn A Nghị hi hi cười nói: “Anh muốn cô ấy quên anh sao?”

A Nghị không để ý đến cô, chỉ là lẳng lặng canh giữ bên ngoài cửa kính.

Thiếu nữ xoay người, cười tủm tỉm nhìn anh từ trên xuống dưới, khoa tay múa chân nói: “Tôi còn rất hiếu kỳ cha tôi vì sao lại nhận lời mời của anh đó, thì ra là vì để mỹ nhân này quên tình, cha thích nhất chính là khai đao vì những người như này, tôi...”

“Cô họ Lâm sao?” A Nghị đột nhiên nói ra những lời này, quay sang lạnh lùng liếc cô. Ở trong ký ức của anh, chỉ có chị em họ Lâm kia mới có thể thản nhiên không, sinh động, chọc người phiền hà như thế!

Thiếu nữ vui vẻ, thoải mái mà quan sát anh kêu lên: “Làm sao anh biết tôi họ Lâm? Tôi là Lâm Duyệt! Duyệt trong du duyệt...” **Du duyệt ở đây là sung sướng.**

“A Minh, đưa cô Morgan đến phòng khách nghỉ ngơi” Giọng nói không vui của A Nghị vang lên, A Minh canh giữ ở cửa liền đi đến, làm một thủ thế Mời với Lâm Duyệt: “Mời Morgan tiểu thư đi theo tiểu nhân thôi”

“Tôi không cần... Hey...” Người kia mới mặc kệ cô có muốn hay không, nâng người cô đi đến phía cửa, chỉ để lại một chuỗi tiếng nói hỏn hển: “Chú Nghị... Chú Nghị sao lại đuổi tôi đi...”

Bên trong phòng khách Tiêu gia, Tạ Vân Triết nhìn Lâm Tử Hàn chậm rãi đi xuống, sự ngưng trọng trên mặt cuối cùng cũng lộ ra dáng tươi cười thư thái, ngênh đón: “Tử Hàn, con cũng gặp qua, chúng ta có thể đi sao?”

Lâm Tử Hàn cúi thấp đầu, bắt đẽ cho người khác thấy nước mắt trên viền mắt cô, thấp giọng nói: “Cũng không thể được chờ một chút nữa sao? Em sợ sau khi Tiểu Thư Tuyết tỉnh lại không thấy được em và Ký Phàm, nó sẽ khóc”

“Yên tâm đi, có tôi ở đây” Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn cô nói, chỉ cần cô không mang theo con đi, cô phải đi, là điều bà ta mong. Nói xong ánh mắt lần thứ hai rơi xuống trên người cô, dùng giọng mỉa mai nói: “Lúc trước tôi lần đầu tiên thấy cô thì đã cảm thấy nhìn quen mắt, thì ra cô chính là Tạ gia...”

“Phu nhân, nếu không có việc gì, chúng cháu xin đi về trước” Tạ Vân Triết vội cắt ngang lời bà ta muốn nói làm thương tổn người khác, bàn tay to nắm tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn nắm thật chặt, im lặng an ủi.

“Đi thôi, giúp bác chào Tạ phu nhân một tiếng nhé” Tiêu phu nhân cười tủm tỉm nói.

Chương 221: Buông tha

“Nhất định sẽ” Tạ Vân Triết gật đầu, nắm tay Lâm Tử Hàn đi đến cửa. Lâm Tử Hàn vừa vội lại bất đắc dĩ bị anh nửa đẩy nửa dắt đi ra khỏi nhà.

Cô thực sự không muốn trở về với anh ấy! Một chút cũng không muốn! Ký Phàm đâu? Vì sao anh vẫn chưa trở lại? Anh sao lại hết lần này tới lần khác biến mất vào lúc này mà không gặp chứ!

“Vân Triết...” Lâm Tử Hàn năn nỉ gọi một tiếng, dừng bước lại.

Tạ Vân Triết sững sờ, biểu tình trên mặt cứng đờ, xoay người lại nở nụ cười hiền hoà với cô, nói: “Có chuyện gì lên xe rồi hãy nói, được không?”

“Em không muốn đi theo anh” Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nói ra những lời này vô số lần, cô thật vất vả mới giải trừ hiểu lầm với Tiêu Ký Phàm, thật vất vả mới không phải chịu uy hiếp của Duẫn Ngọc Hân...!

“Tử Hàn, anh đã đồng ý với mẹ hôm nay đưa em về, cho nên anh nhất định phải đưa em đi” Vân Triết không có chút ý muốn thương lượng nào, anh hiện tại căn bản không muốn bắt kể cô có yêu Tiêu Ký Phàm, Tiêu Ký Phàm là không phải là bạn tốt của anh hay không. Chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là đưa cô về nhà, trông mong hơn ba năm thời khắc này, anh làm sao có thể tùy tiện buông tha?

“Vân Triết, anh ép em như vậy, lẽ nào anh sẽ không sợ em hận anh sao?” Con người đen ngập nước dâng lên một tia lửa giận, Lâm Tử Hàn

ngẩng mặt gắt gao trừng mắt nhìn anh.

Tạ Vân Triết chăm chú nhìn ta, sau một lúc lâu lắc đầu, “Không sợ, chỉ cần có thể mỗi ngày thấy em, anh đồng ý tiếp nhận hận của em”

“Tạ Vân Triết! Anh tên khốn này!” Lâm Tử Hàn rống giận một tiếng, vẫn gắt gao trừng mắt nhìn anh như cũ.

Tạ Vân Triết cay đắng cười tươi, hận anh cũng tốt, mắng anh tên khốn cũng được! Không sai! Anh chính là một tên khốn, rõ ràng chia rẽ một nhà ba người hoàn mỹ. Cho dù là trước đây Tiêu Ký Phàm chia rẽ anh và Lâm Tử Hàn, nhưng là bọn họ đã kết bạn từ khi còn nhỏ!

Một tiếng xe quen thuộc truyền đến, cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, nụ cười trên mặt Lâm Tử Hàn cũng từ từ hiện ra! Tiêu Ký Phàm cuối cùng đã trở về, cuối cùng cũng xuất hiện!

Sắc mặt Tạ Vân Triết lại bởi vì xe xuất hiện mà lạnh băng, Tiêu Ký Phàm căn bản là không nên xuất hiện vào lúc này!

Cửa xe mở ra, thân thể thon dài của Tiêu Ký Phàm đi ra từ bên trong xe, mặt không chút thay đổi quan sát hai người trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại hai nắm tay nhau.

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn mừng rỡ mà gọi, muốn tránh khỏi bàn tay to của Tạ Vân Triết, lại làm thế nào cũng tránh không thoát, chỉ có thể đứng tại chỗ bất động.

Tiêu Ký Phàm rũ mắt xuống, lập tức cất bước đi về phía hai người, bốn mắt nhìn nhau với Tạ Vân Triết, đã không có tình thâm bạn bè của dĩ vãng. Vốn tưởng rằng đàn ông chỉ có thời gian liên quan đến tiền tài mới có thể phản bội, hóa ra liên quan đến phụ nữ cũng như nhau.

“Tạ Vân Triết, anh nhất định phải đưa cô ấy đi sao?” Tiêu Ký Phàm liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn, cố ý không chú ý sự chờ đợi trong mắt cô.

“Đúng vậy” Tạ Vân Triết thật sự nghiêm túc mà mở miệng: “Thứ gì đó anh cũng có thể nhường, thế nhưng vợ thì không thể, bởi vì cô ấy là duy nhất”

“Được, em đồng ý trả lại cô ấy cho anh” Ngoài ý muốn, Tiêu Ký Phàm nói ra những lời này, không chỉ có Tạ Vân Triết kinh ngạc, ngay cả Lâm Tử Hàn đều sợ ngây người! Anh muốn tặng mình cho Tạ Vân Triết? Lúc trước cô không muốn ở cùng Đỗ Vân Phi, dùng tất cả biện pháp bắt cô tới Tiêu gia, ngày hôm nay lại tùy ý thì tặng mình cho người đàn ông khác như thế?

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn lạnh lùng gọi, anh không cần cô sao? Hoàn toàn không cần cô? Là đáp lại sự lừa dối của cô sao?

Nói ra những lời này, trái tim Tiêu Ký Phàm làm sao lại không nếm trải sự đau đớn như dao đâm chứ! Quyết định thống khổ này, anh cũng suy nghĩ tròn hai ngày mới hạ được.

Trái tim lúc này, giống như trước đó thấy Lâm Tử Hàn trên giường với Đỗ Vân Phi, vậy đau đến hầu như hít thở không thông.

Tình cảm của Tạ Vân Triết với Lâm Tử Hàn, không có ai rõ ràng hơn anh, anh thậm chí đã sùng bái thâm tình ở trong lòng. Chỉ là thật không ngờ người anh ấy muốn tìm sẽ là người phụ nữ trước mắt này, ông trời muốn an bài như vậy, anh chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

“Cám ơn” Tạ Vân Triết quan sát anh, trong lòng sớm đã bị cảm động cùng cảm kích lấp đầy.

“Ký Phàm, anh có muốn hỏi một chút em có đồng ý hay không?” Lâm Tử Hàn nghẹn ngào hỏi, nước mắt mờ hồ chảy ra, mặt Tiêu Ký Phàm lạnh lùng trở nên không rõ, hư vô!

Tiêu Ký Phàm nhìn cô, giấu điếm đau đớn dưới đáy lòng, vươn bàn tay ấm áp bắt lấy tay ngọc thon thon của cô. Lấy ra chiếc nhẫn kim cương 4 cara từ trong túi, nhẹ nhàng đeo lên ngón áp út của cô, ôn nhu nói: “Nhẫn trả lại cho em, từ nay về sau...”

“Từ nay về sau gặp như người lạ, không có quan hệ có đúng không?” Lâm Tử Hàn cắt ngang lời anh, nước mắt thuận gò má chảy xuống. Lòng bàn tay của anh, vẫn còn ấm áp như vậy, xuyên thấu qua đầu ngón tay cô chậm rãi lan ra toàn thân cô. Nhưng vì sao, trái tim của cô càng ngày càng lạnh chứ?

“Em vẫn là mẹ Tiểu Thư Tuyết, nếu như nhớ con bé, em tùy thời có thể trở về gặp nó” Tầm mắt anh tránh nhìn mặt cô, cự tuyệt phải nhìn tiếp sự tuyệt vọng của cô.

Anh sợ mình lại một lần nữa dùng sức mạnh thủ đoạn chiếm hữu cô, giữ lại cô! Nếu như là đổi thành một người đàn ông khác, anh sẽ không chút do dự làm như vậy!

“Tạm biệt!” Tạ Vân Triết quay sang Tiêu Ký Phàm nói ra hai chữ này, kéo tay Lâm Tử Hàn đi đến phía đỗ xe, anh cũng không phải là nhìn không ra Tiêu Ký Phàm yêu Lâm Tử Hàn nhiều bao nhiêu, nhưng mà, anh còn không có vĩ đại bởi vì đồng tình mà nhường vợ mình cho người khác!

Là bởi vì quá yêu Lâm Tử Hàn? Yêu đến ích kỷ!? Không biết, anh cũng không muốn đi suy nghĩ sâu xa vấn đề này!

Hai mắt Lâm Tử Hàn hy vọng anh có thể giống như trước không chút do dự giữ cô ở bên cạnh. Nhưng anh không có, vì giữ tình bạn mà tặng cô

cho người đàn ông khác!

Tiêu Ký Phàm vẫn không dám tiếp xúc ánh mắt của cô, cho đến khi cô bị đẩy vào xe, đi khỏi Tiêu gia, anh mới đau lòng nhắm mắt, ngơ ngác đứng yên chỗ.

Đau đớn tê tâm liệt phế như cuồng phong bão táp chợt đột kích, vốn hạnh phúc nên tới tay thì vào giờ khắc này tan nát tiêu tán, Tiêu Ký Phàm cảm thấy trái tim trong nháy mắt lạnh giá ba thước.

Chương 222: Trở lại Tà gia

Trong đầu lái đi không được là viên mắt đầy nước mắt tuyệt vọng trước khi rời đi của cô, nước mắt rơi, tuyệt vọng, còn có trông mong da diết, kỳ vọng anh có thể mở lời giữ cô lại!

“Tử Hàn...” Dưới đáy lòng đọc đi đọc lại tên này, càng đọc, trong lòng càng thêm khó chịu, đau đến khó có thể hô hấp.

“Ký Phàm!?” Tiêu phu nhân tại phía sau anh gọi một tiếng, trấn an mà vỗ vỗ vai anh, nói: “Con làm như vậy là đúng, Lâm Tử Hàn rõ ràng chính là vợ của Tà Vân Triết, chúng ta cũng không thể đoạt lấy con dâu nhà người ta”

“Mẹ, thay con báo cho ba của Ngọc Hân, nói Ngọc Hân đã đi Mỹ” Tiêu Ký Phàm thu hồi sự đau lòng, nghiêm túc mở miệng nói.

Tiêu phu nhân vui mừng: “Thực sự?”

“Đúng vậy, có thể qua chừng mười ngày mới có thể trở về”

“Nha đầu kia, đi chơi cũng không biết tự mình thông báo một tiếng, nhưng không có việc gì là tốt rồi” Tiêu phu nhân cười tủm tỉm nói, Tiêu Ký Phàm gật đầu một cái, lướt qua bà đi lên trên tầng.

Lâm Tử Hàn một đường trầm mặc trở lại Tà gia, Tà gia vẫn giống như ba năm trước đây, biệt thự kiểu cổ, hoa viên tươi tốt.

Ba năm trước đây tại Tạ gia chỉ có một chút hồi ức trong đầu, ung dung hoa lệ, Tạ phu nhân nghiêm khắc hiền lành không biết là vẫn còn truyền thống như vậy, hay là cẩn thận tỉ mỉ đây?

Xe cuối cùng ngừng lại trước nhà chính, trái tim Lâm Tử Hàn sớm đã là tan nát, căn bản là không có tâm tư sợ hãi cái gì nữa.

Tùy ý Tạ Vân Triết ôm lấy mình đi vào trong nhà, bên trong phòng khách, một vị phu nhân đang ưu nhã ngồi ở trên ghế sofa lật xem báo, sau khi nghe đến tiếng bước chân. Khuôn mặt vẫn còn trẻ ngẩng lên, không sai, bà ta là Tạ phu nhân đuổi Lâm Tử Hàn ra khỏi nhà ba năm trước đây.

“Mẹ, bọn con đã trở về” Tạ Vân Triết nắm thật chặt tay Lâm Tử Hàn, mặt mang theo ý cười nói.

“Chào phu nhân” Lâm Tử Hàn gật đầu, lễ phép gọi một tiếng.

Tạ phu nhân đứng dậy đi lại đó, tháo kính đen trên mặt xuống đánh giá Lâm Tử Hàn trước mắt, lập tức vươn tay phải chạm lên người cô, ánh mắt di chuyển trên mặt cô.

Lâm Tử Hàn bị hàng loạt hành động của bà không được tự nhiên nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn qua một bên, tránh ra sự kiểm chế của bà. Tay phải Tạ phu nhân cứng nhắc trên không trung hai giây, khi rũ xuống hỏi: “Con đâu?”

Lâm Tử Hàn nghi hoặc nhìn chằm chằm bà ta, vì sao câu nói đầu tiên của bà ta lại hỏi về con? Bà ta chính là thiếu chút nữa thì hại chết Tiểu Thư Tuyết của cô nha!

“Ở nhà ba ba nó” Lâm Tử Hàn đáp, hoàn toàn đoán không tâm tư của Tạ phu nhân lúc này, dáng tươi cười của bà ta, làm cho trong lòng cô bất

đầu có chút sợ hãi.

“Trách ta sao!” Tà phu nhân toàn ngồi xuống ghế sofa, nói: “Giống như Vân Triết nói, Tà gia cũng không phải nuôi không nổi một đứa bé, trách ta lúc trước không xét kỹ mọi chuyện sao?”

Lâm Tử Hàn càng thêm kinh nghi, trên mặt bà ta lại có thể có sự hối hận? Lại có thể nói ra lời như thế với cô? Điểm này cũng không giống phong cách làm việc của bà ta, thời gian ba năm, có thể cải biến tính cách một người sao?

Trong ý nghĩ của cô, Tà phu nhân khi nhìn thấy mình thì hung hăng vũ nhục cô, sau đó tại lấy cái chết ép con trai đuổi cô ra khỏi nhà.

Cô thậm chí còn trông cậy vào việc này có thể trở lại bên người Tiêu Ký Phàm!

“Mẹ, chuyện quá khứ để nó trôi qua đi thôi, không nên để ở trong lòng” Tâm tình Tà Vân Triết sung sướng không gì sánh được mở miệng nói, anh cũng thật không ngờ Tà phu nhân sẽ nói tốt như vậy, vốn dĩ còn lo lắng bà sẽ giống ba năm trước đây đuổi Lâm Tử Hàn ra khỏi nhà.

“Được, mẹ không đề cập tới, các con cũng không cần nhớ trong lòng” Tà phu nhân nói.

“Mẹ, con chưa từng ghi tạc trong lòng” Vì biểu hiện hiếu tâm, Tà Vân Triết không thể không nói ra lời nói dối, trên thực tế, anh không chỉ hơn một lần oán giận Tà phu nhân cưỡng chế đuổi vợ anh đi, nếu người tìm được rồi, Tà phu nhân cũng khoan dung mà tiếp thu, như vậy anh cũng không có gì oán hận.

“Thu lời nói dối của con lại đi, dẫn Tử Hàn đi nghỉ ngơi thôi, thấy các con tinh thần không phấn chấn được” Tà phu nhân tức giận nói. Thân là

người mẹ, bà làm sao có thể không cảm nhận được nội tâm con trai chứ? Tuy rằng không có oán hận mình, nhưng nhiều ít vẫn có một chút.

Không sai, loại người phụ nữ không sạch sẽ như Lâm Tử Hàn bà không thích, nhưng mà con trai bà lại coi cô như bảo bối. Ba năm qua, vẫn sống qua cuộc sống nửa người nửa quỷ, bà thân là người mẹ nhìn rõ hết vào trong mắt, sao lại không đau ở trong lòng?

Bà cũng từng không chỉ một lần hối hận cách làm của mình, ngày hôm nay Tạ Vân Triết cuối cùng cũng tìm được Lâm Tử Hàn trở về, bà cảm tạ trời đất cũng không kịp, đâu còn dám ra đuổi ra ngoài.

Tuy rằng bà vẫn còn rất khinh thường cô, cảm thấy nề nếp gia đình cô bại hoại, nhưng nếu Tạ Vân Triết thích, bà sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt quên đi.

“Mẹ, bọn con lên trước đây” Tạ Vân Triết cười tủm tỉm nói hết, ôm Lâm Tử Hàn về mặt trầm tĩnh đi lên lầu.

Trong phòng ngủ rộng lớn, vẫn ấm áp thanh nhã như năm đó, vẫn là bố cục cô quen thuộc, màu sắc quen thuộc, cô đã từng vượt qua đêm tân hôn của mình ở phòng này.

“Tử Hàn, nếu như em mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm một chút thôi” Tạ Vân Triết ôn nhu mở miệng nói, nhìn chăm chú vào ánh mắt có chút phiêu bồng bất định của cô, biết cô rất không muốn trở về nơi đây, anh biết cô rất tức giận. Nhưng mà, anh đồng ý dùng quãng đời còn lại của mình tới lấy lòng cô, hòa tan cô!

Chương 223: Cường hôn

“Tử Hàn, đừng không nói lời nào” Anh vói lên vai cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng. Anh tình nguyện để cô hung hăng khóc rống một hồi, mắng chửi mình, trút hết đau nhức cùng sự kìm nén trong lòng ra. Như vậy, cô mới không đến mức đau khổ như vậy.

“Anh muốn em nói cái gì?” Lâm Tử Hàn tránh khỏi ngực anh, lạnh lùng quan sát anh: “Em nói cái gì anh cũng nghe sao? Em bây giờ muốn nói nhất chính là ly hôn! Em muốn ly hôn!”

“Không...” Tạ Vân Triết lắc đầu: “Ngoại trừ ly hôn, em muốn cái gì anh cũng có thể đồng ý với em, cũng có thể cho em, anh không muốn ly hôn!”

“Em không yêu anh, hôn nhân không có tình yêu là không có khả năng lâu dài!” Lâm Tử Hàn quan sát anh, cô hiểu anh, biết anh yêu mình sâu đậm. Nhưng mà cô nếu không có biện pháp tiếp thu, cả đầu óc cô bây giờ chỉ nghĩ đến chính là Ký Phàm có thống khổ đứng ở trong phòng tối nào hay không, Tiểu Thư Tuyết có khóc hô muốn tìm mẹ hay không!

Toàn bộ lo lắng của cô đều ở Tiêu gia, cô làm sao có thể an tâm ở một tòa nhà lớn này chứ?

“Nhất định có thể lâu dài” Tạ Vân Triết tràn đầy tự tin mở miệng, anh thực sự tin tưởng là có thể lâu dài, bởi vì anh yêu cô như vậy.

Lâm Tử Hàn dùng hai mắt đắm lệ liếc anh, chậm rãi mở miệng: “Tạ Vân Triết, anh rất ích kỷ!”

“Anh Tạ Vân Triết suốt đời chỉ ích kỷ một hồi như thế! Lẽ nào như vậy không đáng tha thứ sao?” Tạ Vân Triết ấn hai vai cô găm nhẹ.

Lâm Tử Hàn sụp đầu đấm đánh ngực anh, thất thanh mắng chửi: “Vì sao lại là em!? Em thực sự là hận chết lúc trước vì sao muốn gả cho anh! Em không nên gả... A...!”

Cô chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thân thể thẳng tắp ngã về sau, ngã vào giường lớn mềm mại. Cái miệng nhỏ nhắn khóc mắng không ngớt bị hai cánh môi đè lên, ngăn chặn lời cô muốn nói ra khỏi miệng tiếp theo.

“Uhm...” Đầu cô trống rỗng vài giây, đột nhiên ý thức được Tạ Vân Triết đang làm cái gì, vừa vội vừa tức mà lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn cùng giấy dựa thân thể.

Tạ Vân Triết! Anh lại có thể hôn cô? ! Không cần!

Thân thể cường kiện của Tạ Vân Triết đè trên người cô, hai tay cố định trên khuôn mặt cô, điên cuồng hôn đôi môi vốn dĩ thuộc về anh, lại chưa từng thưởng thức qua!

Đôi môi này, thân thể này, trước đó anh đều chưa kịp yêu thương, lại bị bạn tốt của mình chiếm giữ. Chỉ cần nghĩ vậy, trong cơn giận dữ, anh hôn cũng càng ngày càng cuồng dã!

“Tạ Vân Triết...!” Lâm Tử Hàn giấy dựa, mơ hồ không rõ mà rống giận, lòng cô nóng như lửa đốt bị buộc thành cấp thiết. Chưa từng có nhiều tự hời, hàm răng hung hăng cắn đôi môi đang hôn sâu mình.

Tạ Vân Triết đau nhức, kinh sợ rời đôi môi cô, nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm cô. Tơ máu chảy ra từ trên môi anh, Lâm Tử Hàn có phút chốc hoảng loạn, nhưng nghĩ đến anh bất kính với mình trước, tất nhiên không thể sợ, quật cường nghênh đón ánh mắt chứa lửa giận của anh.

Tạ Vân Triết tránh khỏi trên người, qua loa lau đi tơ máu bên môi, lạnh lùng nói: “Em yên tâm, anh vẫn nói câu nói ba năm trước đây, đợi em tự nguyện giao bản thân ra thì anh mới có thể chạm vào em”

Nói xong, anh xoay người đi đến cửa phòng ngủ. Lâm Tử Hàn quan sát thân ảnh biến mất tại cửa của anh, buông lỏng thở phào một hơi, trong lòng có chút cảm kích.

Cũng tự trách hành vi vừa rồi của mình, vươn đầu lưỡi liếm một chút đôi môi vừa bị anh hôn qua, mặt trên có mùi máu tươi nhàn nhạt, cô lại có thể cảm thấy anh bị thương!

~~~~~

Một tiếng đập cửa nhẹ nhàng đột nhiên vang lên, Lâm Tử Hàn đột nhiên bật dậy trên giường, run giọng đáp: “Mời vào”

Cửa phòng được đẩy ra, đi tới là một người phụ nữ vẻ ngoài hòa ái, nhìn Lâm Tử Hàn một thân chật vật cười tủm tỉm mở miệng nói: “Thiếu phu nhân, đồ mới cho cô, bây giờ mời Thiếu phu nhân tự chọn một chút”

Nói xong vẫy vẫy tay phía ngoài cửa, hai vị nữ hầu mang những bộ quần áo đủ mọi màu sắc đi đến, đứng trước mặt Lâm Tử Hàn.

“Thiếu phu nhân, đây là áo ngủ, mời cô chọn một bộ đêm nay mặc”
Quản gia Vương cung kính làm một thủ thế mời, nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn nói.

Lâm Tử Hàn cũng không phải chưa từng thấy qua tình cảnh cô bé lộ lem, đối với loại cuộc sống xa hoa này một chút cũng không ngạc nhiên, thản nhiên nhìn lướt qua các loại vải vóc, áo ngủ cùng các loại nhan sắc kiểu dáng, kiểu dáng dài ngắn không đồng nhất. Tiện tay lấy một bộ đặt trên giường, lãnh đạm nói: “Được rồi”

Chị Vương vung tay, nữ hầu đem áo ngủ lui ra ngoài, ngay sau đó là một loại quần áo kiểu dáng khác được đẩy tiến đến. Chị Vương vẫn dùng giọng nói cẩn thận tỉ mỉ như trước nói: “Thiếu phu nhân, đây là quần áo ở nhà, mời cô chọn một bộ”

Lâm Tử Hàn cũng như lúc nãy, tiện tay lấy một bộ, dù sao đều là làm theo yêu cầu số đo của mình, đều có thể mặc, căn bản không có cái gì phải

chọn.

“Thiếu phu nhân, đây là các loại kem dưỡng da, chăm sóc da...”

“Đây là các loại nữ trang...”

“Đây là các loại sữa tắm, tinh dầu còn có....”

Cho đến khi Lâm Tử Hàn hoàn toàn chịu hết nổi rồi, trình tự còn không có ý muốn hết, cô đột nhiên đứng lên từ trên giường, lớn tiếng nói: “Cám ơn, sau này không cần hỏi lại tôi, chị giúp tôi tùy tiện chọn là được rồi”

“Nhưng mà...” Chị Vương khó xử mà nhìn cô, những điều này là do thiếu gia nghìn căn vạn dặm, tỉ mỉ chuẩn bị, chị ta tại sao có thể giúp Thiếu phu nhân chọn chứ?

“Không được nhưng mà, cứ làm như thế thôi” Lâm Tử Hàn lạnh lùng kiên định nói cự tuyệt, chỉ tới khi bọn họ đều lui ra ngoài, quay người khóa cửa lại, trừng mắt nhìn các thứ trong phòng.

Một mảnh tâm ý của Tạ Vân Triết, cô vốn không nên tùy ý chà đạp, nhưng mà ngẫm lại anh nỗ lực đưa mình trở lại Tạ gia, cô lại cảm kích không nổi, trong lòng có oán giận thật sâu!

Chương 224: Sáng tỏ

Trốn tránh lâu như vậy, anh cuối cùng cũng phải đối mặt với hiện thực anh không muốn đối mặt, bắt tay vào lật xem tư liệu thân thể của Lâm Tử Hàn. Lòng Tiêu Ký Phàm ngoại trừ kinh nghi, càng còn nhiều hơn là phần nộ, lúc này mới phát hiện, hiểu biết của anh về Lâm Tử Hàn thật sự chỉ là giấy trắng!

Cô căn bản không phải là dân thường, mà là người thừa kế vốn được hưởng địa vị nhất định của gia tộc Lâm thị, là thiên kim Lâm thị.

Tuy rằng hàng ngày không có làm ăn gì, nhưng cũng là gia tộc có thể trà trộn vào xã hội thượng lưu, nhiều ít cũng có văn hóa và học thức.

“Còn có tư liệu gì chưa bày ra?” Tiêu Ký Phàm nâng mắt, nhìn chằm chằm A Nghị đứng ở một bên, khôn khéo như anh, làm sao có thể nhìn không ra A Nghị có việc đang giấu giếm?

Khuôn mặt đẹp trai của A Nghị bình tĩnh không gợn sóng, đáy lòng lại hơi ngậy ra một lúc, anh biết Tiêu Ký Phàm nếu như khôn khéo lên, mặc kệ chuyện gì đều rất khó lừa được anh ấy. Hơn nữa, anh cũng biết rõ bản thân không phải Lâm Tử Hàn, có thể dùng nước mắt tới mê loạn nội tâm của anh ấy.

Tư liệu duy nhất chưa đưa ra, đó là quan hệ của Lâm Tử Hàn và Lâm Trúc, anh không muốn để Tiêu Ký Phàm biết đến thân phận lớn nhất này. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Lâm Tử Hàn, Tiêu Ký Phàm sẽ mất đi trình độ, trở nên do dự.

Lâm Trúc là đối thủ một mất một còn của anh, nếu như cho anh biết Lâm Trúc là ba ruột của Lâm Tử Hàn, lần sau gặp lại ông ta, nhất định sẽ hạ thủ quyết đoán như trong quá khứ, không lưu tình.

“Trước đây tôi từ chối xem tư liệu điều tra Lâm Tử Hàn, là bởi vì cô ấy nói tôi biết nhất định sẽ hối hận, mà cậu, cũng nói như thế” Tiêu Ký Phàm liếc nhìn anh ta thản nhiên mở miệng nói.

Đôi mắt màu lam của A Nghị nghiêm lại, nghiêm mặt nói: “Ngày hôm nay, tôi vẫn tiếp tục kiến nghị anh bỏ qua cho việc biết chân tướng”

Tiêu Ký Phàm cười lạnh một tiếng: “Cậu nói đến quan hệ của Lâm Tử Hàn và Lâm Trúc sao?”

A Nghị khẽ sùng sờ lần thứ hai, anh đã biết? Tiêu Ký Phàm nâng ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm rượu vang, trên mặt vẫn là nụ cười lạnh lùng: “Dù cho tôi có ngốc, cũng nên đoán được. Lâm Tử Hàn là con gái của Lâm Cốc Nam, mà Lâm Cốc Nam vừa vạ chết trong tai nạn xe hai mươi năm trước...” Thời gian chết so với ông nội cô không kém xa lắm!

A Nghị thấy Tiêu Ký Phàm đã đoán được bảy tám phần, biết rõ giấu diếm không nổi nữa, liền cẩn thận tỉ mỉ mở miệng nói: “Hai mươi năm trước Lâm Cốc Nam gặp tai nạn xe chết giả, sau khi hóa thân thành Lâm Trúc thì một mục truy tìm điều tra tung tích của kim cương”

“Lâm Tử Y là em ruột của Lâm Tử Hàn?”

A Nghị lắc đầu, nhắc tới cô thiên kim bốc đồng điều ngoa đó, chân mày hơi nhăn lại: “Là một đôi chị em không có quan hệ huyết thống, Lâm Cốc Nam sau khi giả chết, để lại công ty cho con gái ruột Lâm Tử Y, Lâm phu nhân không phục, len lén đổi tên hai người con gái, cho nên Lâm Tử Y chân chính mới có thể hai bàn tay trắng, bị đuổi ra khỏi Lâm gia”

“Ông ta biết Lâm Tử Hàn là con ruột mình từ khi nào?” Tiêu Ký Phàm nghi hoặc hỏi thăm, nhớ kỹ lúc trước tại buổi triển lãm châu báu, Lâm Trúc còn thiếu chút nữa muốn nổ súng tiêu diệt Lâm Tử Hàn.

“Lâm Trúc lúc trước là bởi vì nghe nói người phụ nữ lấy đi kim cương tên là Lâm Tử Hàn, bởi vì hiếu kỳ, dùng sức mạnh thủ đoạn bắt Lâm Tử Hàn nhốt trong khu biệt thự, hai cha con mới quen biết nhau”

Tay cầm ly rượu của Tiêu Ký Phàm xiết chặt, khớp xương trên ngón tay xám trắng rõ ràng một mảnh, trong lòng giận dữ, lúc trước anh còn ngốc đến mức không để ý nguy hiểm chạy đi cướp người, thực sự là trò khôi hài giữa trò khôi hài.

“Thủ lĩnh, Lâm Tử Hàn lừa dối anh, cũng là xuất phát từ một mảnh hảo tâm” A Nghị nhìn biểu tình thụ thương, lại phần nộ của anh, trấn an nói: “Tựa như cô ấy lần này không dám vạch trần Duẫn Ngọc Hân, cô ấy chỉ có một lòng một dạ, đó chính là để anh sống hoàn hảo trên đời”

Tay xiết chặt ly rượu buông lỏng, đầu ngón tay cũng không trắng bệch nữa, rất hiển nhiên, anh nghe lọt được lời nói của A Nghị. Lâm Tử Hàn một lòng một dạ suy nghĩ vì anh, anh làm sao có thể không cảm giác được?

Có lẽ, đây là mùi vị của yêu hận, bởi vì yêu cô, cho nên anh thống hận sự lừa dối của cô, như vậy, anh và cô, nhất định trở thành kẻ thù?

Kẻ thù! Tiêu Ký Phàm cười khổ dưới đáy lòng, dù sao cô đã trở lại bên người Tạ Vân Triết, có là kẻ thù hay không lại có quan hệ gì? Anh đời này đều không có khả năng có được cô!

Ông trời! Anh chạm phải kiểu phụ nữ này, chỉ sợ người phụ nữ phức tạp nhất khắp thiên hạ chính là cô Lâm Tử Hàn, hết lần này tới lần khác, anh cứ ngẫu nhiên mà gặp gỡ cô!

“Còn có một việc, thủ lĩnh phải cẩn thận” A Nghị hơi suy nghĩ một chút sau đó nói: “Lâm Trúc đã bắt đầu nghi ngờ Lâm tiểu thư không có ở biệt thự cạnh biển, đang đang âm thầm tìm kiếm tung tích mẹ con hai người”

Con người đăm đăm như vì sao của Tiêu Ký Phàm hóa thành lạnh lẽo không đáy, lại uống thêm một ly rượu mạnh, đôi môi khô gợt nhếch lên nụ cười lãnh liệt sợ khiếp tâm hồn người.

Ý của A Nghị rất rõ, trong khoảng thời gian này tốt nhất đừng cho Lâm Tử Hàn tới gần Tiêu gia, bằng không, để Lâm Trúc biết Lãnh Phong có một thân phận khác, hậu quả khó thể tưởng tượng được.

“Lăn lộn hai mươi năm ở giới hắc đạo, ông ta hẳn là sẽ không u mê rồi?” Anh nâng mí mắt liếc mắt nhìn A Nghị: “Chúng ta đã biết ông ta là tổng tài Lâm thị, cũng không nghĩ tới muốn đi tố giác ông ta?”

A Nghị lạnh lùng cười một cái: “Quy củ, chỉ để cho người biết tuân theo, đối với một vài người lại không có bất luận ý nghĩa gì. Lâm Trúc sẽ là loại người nào, ai trong chúng ta cũng đều không rõ ràng lắm”

Những lời nói này rất kinh điển, anh xác thực không biết Lâm Trúc, cho nên, anh chỉ có thể sát chặt tự bảo vệ mình. Anh không dám tưởng tượng khi Lâm Trúc biết tình hình đặc biệt Lâm Tử Hàn đã trở lại bên người Tạ Vân Triết lúc ấy sẽ có thái độ như nào. Thế nhưng có một chút khẳng định, ông ta sẽ càng thêm hận anh, cho rằng anh đùa bỡn con gái của mình.

Trầm tĩnh mà than thở một tiếng, ánh mắt xuyên thấu rơi xuống cửa sổ kính, rơi vào cây tường vi nở đầy hoa. Hoa đẹp đến lóa mắt. Hoa màu phấn hồng, một người phụ nữ xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông cùng với một cô gái đáng yêu làm cho không người nào có thể chịu được. Đang nằm trên cỏ lật xem quyển sách trên tay, tiếng cười như chuông bạc thỉnh thoảng lại lướt qua song cửa đi vào.

Chương 225: Hồi phục

Tiêu Ký Phàm thu hồi tầm mắt, một lần nữa quay lại trên mặt A Nghị, hỏi: “Thân thể Duẫn tiểu thư khôi phục thế nào? Có xảy ra vấn đề gì hay không?”

A Nghị nhanh chóng nhìn liếc mắt hai người dưới bụi hoa, thoả mãn mở miệng nói: “Tình huống hiện nay của Duẫn tiểu thư vô cùng tốt, bởi vì có Morgan tiểu thư làm bạn, tính cách so với hai ngày trước lạc quan hơn”

Nghĩ không ra cô nàng như ma quỷ kia còn có chút tác dụng, có cô nàng ở đây, Duẫn tiểu thư muốn không vui cũng không được, khoe miệng A Nghị khẽ nhếch, lộ ra nụ cười giấu cợt.

Tiêu Ký Phàm gật đầu, nhẹ hít một hơi thật sâu tựa người vào sofa da thuộc, trên mặt lần thứ hai bị một tầng ưu thương nhàn nhạt bịt kín, A Nghị thấy anh trầm mặc, dừng chân không tiếng động lui xuống.

Trong hoa viên, Lâm Duyệt nằm lên trên cỏ mềm mại, quơ cánh tay của Duẫn Ngọc Hân, làm nũng mở miệng: “Chị Ngọc Hân, chị mau giúp em đưa ra một chủ ý đi!”

“Chị đang xem nè, em đừng thúc giục chị” Duẫn Ngọc Hân lật xem các tư liệu trường học, chăm chú mà so sánh, cười tủm tỉm nói: “Chị cảm thấy trường nữ sinh tương đối thích hợp với em”

“Chị xấu xa! Nữ sinh không có soái ca, em mới không cần!” Lâm Duyệt nói. Dư quang khoe mắt liếc thấy A Nghị đang qua bên này, trong lòng vui vẻ, bật đứng dậy từ trên cỏ, cướp lấy cuốn sách tự giới thiệu trên tay Duẫn Ngọc Hân, cười hì hì nghênh đón: “Chú Nghị, anh giúp em chọn một trường học đi, phải có thật nhiều soái ca, trường học đẹp, còn phải có ký túc”

Nói xong, gơ tài liệu trong tay lên trước mặt A Nghị, hai tròng mắt đen như đá quý đen chớp chớp lại chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, trong suốt trong sáng như trẻ con.

A Nghị thản nhiên liếc liếc mắt nhìn tài liệu trong tay cô. Không đưa tay đi đón, mặt không chút thay đổi mà mở miệng: “Morgan tiểu thư, tôi tới báo cho cô, cô có thể theo Morgan tiên sinh quay về Anh”

“Tôi báo cho chú Nghị anh, tôi dự định ở lại Trung quốc chưa?” Lâm Duyệt thần bí mà cười một cái: “Bởi vì tôi đột nhiên thích ở đây”

“Đó là tự do của cô” A Nghị liếc mắt nhìn cô, chuyển hướng Duẫn Ngọc Hân, lễ phép gật đầu một cái nói: “Duẫn tiểu thư, mời cô đến phòng chữa bệnh một chuyến, để Morgan tiên sinh giúp cô làm một lần kiểm tra toàn diện cuối cùng”

“Được, cảm ơn anh, Cameron tiên sinh” Duẫn Ngọc Hân đứng lên từ trên cỏ, theo A Nghị đi đến phòng chữa bệnh.

Trải qua một thời gian ngắn, kiểm tra cuối cùng cũng hoàn thành, Morgan tiên sinh gật đầu, thoả mãn nói: “Cameron tiên sinh, giải phẫu rất thành công, tôi nghĩ tôi thực sự có thể đi rồi”

“Cha, cha sẽ không sợ chị Ngọc Hân...”

“Vào giờ khắc này, con không có quyền nói gì” Morgan tiên sinh lớn tiếng cắt ngang lời nói của Lâm Duyệt, xoay người đi ra khỏi phòng chữa bệnh, Lâm Duyệt rụt rụt cổ, sau khi làm một mặt quỷ đi tới bên giường Duẫn Ngọc Hân. Đem hoa tường vi cầm trong tay phóng tới bên cạnh gối Duẫn Ngọc Hân, cúi người đánh giá vẻ mặt an tường ngủ của cô, hì hì cười nói: “Chị Ngọc Hân xinh đẹp, em là người bạn đầu tiên khi chị sống lại đó, không được quên em... A...”

Khó chịu trên cổ làm cho cô sợ hãi lên tiếng, giãy dụa chân tay, Morgan tiên sinh không để ý phản kháng của cô, bắt lấy cổ cô, xách cô giống như xách một con gà con tha ra khỏi phòng chữa bệnh.

“Cha, cha không thể để con dùng tư thế văn nhả rời khỏi tòa nhà lớn này sao?” Lâm Duyệt bất mãn kêu la, Morgan tiên sinh giống như không nghe được, xách cô đi đến cổng chính, sau một khắc liền rất không ôn nhu nhét cô vào bên trong xe.

Xe bình ổn chạy ra khỏi cổng chính, trong nháy mắt biến mất trước mặt mọi người. Trên cửa sổ tầng hai, Tiêu Ký Phàm thu hồi nụ cười, lui về phía sau một bước xoay người đi đến phòng chữa bệnh.

Gần gũi dừng ở trước khuôn mặt xinh đẹp của Duẫn Ngọc Hân, một tiếng than nhẹ lại tràn ra khỏi miệng Tiêu Ký Phàm. Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đang ngọt ngào, an tĩnh ngủ, có ai có thể tin tưởng cô đã từng là Duẫn Ngọc Hân thủ đoạn độc ác, quỷ kế đa đoan kia?

Lông mi cong cong của tiểu mỹ nhân trên giường chớp chớp một cái, yếu ớt mở hai mắt, ánh mắt thanh thuần không chút tạp chất khi đối diện với khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Ký Phàm thì ngọt ngào cười tươi, lại cười nói: “Tiêu tiên sinh, anh tại sao lại ở chỗ này?”

Một câu Tiêu tiên sinh này gọi đến Tiêu Ký Phàm sững sốt trong lòng, lập tức khẽ mỉm cười nói: “Gọi anh Ký Phàm thôi, em trước đây đều gọi anh như thế” Gọi như này, anh mới nghe lại không được tự nhiên.

“Ký Phàm” Duẫn Ngọc Hân sáng khoái mà hô một tiếng, khởi động thân thể chuẩn bị xuống giường. Tiêu Ký Phàm chỉ là lúi qua bên cạnh một bước, thậm chí không ra tay đỡ cô.

Một là bởi vì tình huống thân thể hiện tại của cô rất tốt, hai là anh không thể tiếp xúc nhiều với cô, để tránh khỏi cô yêu mình lần thứ hai, lần thứ hai rơi vào trong vòng thống khổ.

“Ký Phàm, em có nên trở về nhà hay không? Em sợ ba em sẽ lo lắng cho em” Duẫn Ngọc Hân chỉnh lý lại quần áo, nói với Tiêu Ký Phàm. Trong mấy ngày nay, Morgan tiên sinh đã nói rõ thân phận, chuyện không may

gặp phải nhập vào trong đầu cô. Mà cô, cũng không nghi ngờ nó mà tin, tin tưởng mình là bởi vì tai nạn xe mà mất trí nhớ.

“Được, ngày mai sẽ đưa em về” Tiêu Ký Phàm đáp.

“Cám ơn, mấy ngày nay, thực sự rất cám ơn anh và Cameron tiên sinh đã chăm sóc” Duẫn Ngọc Hân cảm kích mở miệng nói: “Tuy rằng em mất trí nhớ, nhưng mấy ngày nay em sống rất vui vẻ, có loại cảm giác rất nhẹ nhàng, em nghĩ, từ nay em nhất định là rất hạnh phúc”

“Chỉ cần em sống thoải mái là được rồi” Tiêu Ký Phàm mỉm cười nói, cô thực sự giải thoát rồi sao? Vui vẻ sao? Nhìn biểu tình của cô, cũng không giống như là đang nói dối!

Kỹ thuật của Morgan tiên sinh, quả nhiên xuất thần nhập hóa như nghe đồn, anh đang suy nghĩ, anh có thể như Duẫn Ngọc Hân hay không, đem toàn bộ ký ức trong quá khứ biến mất, tất cả trở lại từ đầu!

Tình ái rất đau khổ, so với độc còn đau hơn, tại một thời gian ngắn này anh cuối cùng cũng cảm nhận được.

Chương 226: Nặng tình

Vừa nói chuyện điện thoại với Tiểu Thư Tuyết, thật vất vả dỗ dành con bé, Lâm Tử Hàn yếu ớt đứng lên, đi ra ban công. Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, chiếu vào giữa các ngón tay cô.

Nhẫn kim cương bốn cara phát ra những tia sáng lấp lánh, chiếu vào đôi mắt mất đi màu sắc của Lâm Tử Hàn. Cô thản nhiên hít vào một hơi, dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào.

Ánh mắt buồn bã rơi vào hoa viên dưới tầng một, mặt nước hồ bơi xanh nhạt, bởi vì gió mát khẽ thổi tạo nên những gợn sóng lấp lánh.

Xúc cảm đầu ngón tay lạnh lẽo, làm cho tâm tư cô quay về mấy ngày trước, quyết không thể đi, Tiêu Ký Phàm giúp cô đeo nhẫn thì trên mặt có một chút tuyệt vọng. Cô biết anh yêu mình, bởi vì hai chữ “Tín nghĩa”, anh cứ thế mà buông tha cô.

Anh có khỏe không? Nghe Tiểu Thư Tuyết oán giận nói anh cả ngày đều không ở nhà, chắc là xử lý chuyện của Duẫn Ngọc Hân rồi, cô thực sự rất muốn nhìn thấy anh!

Đang ngây người, cửa phòng vang lên những tiếng gõ cửa cạch cạch, xuất hiện ở trước mặt cô chính là Tạ phu nhân. Lâm Tử Hàn hơi sững sốt, gian nan hé ra một nụ cười nói: “Tạ phu nhân” Khi nói chuyện liếc mắt nhìn nữ hầu bung điểm tâm vào ở phía sau.

Về mặt Tạ phu nhân hiện từ vẫy tay với nữ hầu một cái, đợi đến khi nữ hầu đặt điểm tâm trong tay lên trên bàn, cười tủm tỉm nói với Lâm Tử

Hàn: “Chị Vương mới vừa làm kẹo lạc, ăn ngon cực kỳ”

Lâm Tử Hàn nhìn chằm chằm mặt bàn, kẹo lạc được bày thành hình hoa, lúc trước, Tạ phu nhân cũng từng nói qua những lời này. “Kẹo lạc mới vừa làm xong, ăn thật ngon...”, mà ngay cả cách bày biện cũng giống nhau.

Tạ phu nhân là cố ý? Hay là vô ý? Từ khi bà bắt đầu vào chỉ là một bộ dáng cười hiền từ, căn bản đoán không ra tâm tư của bà.

Lâm Tử Hàn chỉ có thể coi như là một mảnh hảo tâm của bà, cảm kích nói: “Cám ơn phu nhân”

“Ừ, không cần cảm ơn” Tạ phu nhân không có quy định cô phải gọi mẹ giống như Tạ Vân Triết, bởi vì tại trong tiềm thức, bà vẫn còn khinh thường cô, cho rằng cô không xứng trở thành con dâu Tạ gia. Nhưng mà đứa con không tiền đồ kia của bà thích, nhất định không rời xa người ta, vì con trai, bà phải tiếp nhận Lâm Tử Hàn.

“Hôm nay tinh thần Vân Triết thoát nhìn không tốt lắm, hôm qua ngủ không ngon sao?” Tạ phu nhân vẫn dùng giọng cực kỳ hòa ái của bà để nói chuyện.

Lâm Tử Hàn lại lúng túng, không tự giác đã nghĩ đến phương diện kia, vấn đề này của Tạ phu nhân, ngược lại thực sự là làm khó cô. Không đợi cô khôi phục lại từ trạng thái xấu hổ. Đột nhiên cảm thấy một cảm giác ám áp truyền đến từ đầu ngón tay, cúi đầu nhìn, mới phát hiện Tạ phu nhân đang dùng bàn tay mềm mại của bà nâng tay mình lên.

Trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên, trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn nói: “Chiếc nhẫn này, không phải con nói rơi vào toilet sao? Tại sao lại ở trên tay con?”

Lâm Tử Hàn sững sờ, xấu hổ cười khan một tiếng, nói dối: “Sau này em gái cháu nhất được trong nhà vệ sinh, trả lại cho cháu”

“À, thì ra là như vậy” Tạ phu nhân lại có thể tin, gật đầu cười nói: “Vậy con ăn từ từ, ta đi ra ngoài trước” Nói xong xoay người đi đến phía cánh cửa.

“Cám ơn phu nhân” Lâm Tử Hàn cảm ơn lần thứ hai, mặc kệ nụ cười kia thật hay giả, nói chung, không gây khó xử cho cô, cô đã cảm thấy rất may mắn. Tạ phu nhân đi hai bước, quay đầu lại nói: “Thi thoảng đi dạo quanh hoa viên đi, như vậy thân thể mới có thể tốt” Sau khi nhìn lướt qua thân thể vô cùng mảnh khảnh của cô, đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn cánh cửa gỗ được đóng lại một lúc lâu, mới quay người lại một lần nữa, tròn tròn mắt quan sát nhẫn kim cương trong tay một lần nữa.

Đó là chiếc nhẫn cưới Tạ Vân Triết tặng cô, biểu thị công xiềng băng lãnh cô vĩnh viễn thuộc về anh, nhưng mà, cô thực sự không muốn bị anh giam cầm như thế!

Rút nhẫn kim cương ra khỏi ngón tay, dè dặt nâng lên, sững sờ nhìn chăm chú vào. Trái tim hoảng sợ, dương tay, nhẫn kim cương trên không trung tung một đường cong hoàn mỹ, “Tõm” một tiếng vang nhỏ, mặt hồ xanh nhạt tạo thành một gợn sóng nhỏ.

“Đing đong” một tiếng vang, Lâm Tử Hàn mới giật mình cảm giác bản thân vừa phạm phải lỗi gì, đây chính là nhẫn kim cương giá trị liên thành! Dù cho cô không muốn, cũng không thể tiện tay ném như thế!

Đang định đi xuống tìm người giúp đỡ mò lên, tại một khắc xoay người kia, đụng phải một vòm ngực rộng lớn. Lâm Tử Hàn cả kinh, vô ý thức lui về phía sau một bước.

Tại Tạ gia, có thể có vóc người rắn chắc như thế, hơn nữa có thể tùy tiện ra vào phòng cô, ngoại trừ Tạ Vân Triết còn ai vào đây?

Cô luống cuống, tức là không dám ngẩng đầu tiếp xúc ánh mắt của anh, vừa rồi anh nhất định đã thấy cô ném nhãn vào bể bơi, nhất định thương tâm sắp chết!

Trốn tránh không phải biện pháp, Lâm Tử Hàn thở sâu, ngẩng đầu nhìn anh gọi một tiếng: “Vân Triết, anh trở về khi nào?”

Quả nhiên, anh thấy được, anh đang tức giận, con người đen thâm thúy xẹt qua một chút phần nộ, xẹt qua một chút đau lòng, xẹt qua một chút ưu thương... Cuối cùng, hàm hàm xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn sững sờ tại chỗ, trừng mắt nhìn cánh cửa bị hung hăng đóng sầm, lập tức không biết nên làm thế nào cho phải. Cô làm anh thương tổn! Tuy rằng cô hận anh như vậy, hận anh không chịu thành toàn. Nhưng mà, loại phương pháp trả thù này có điểm quá mức, quá độc ác!

Bên ngoài bể bơi truyền đến một tiếng “Ùm ùm” nhảy xuống nước, Lâm Tử Hàn sững sốt, xoay người. Trên bể bơi, một vòng sóng nước tản ra bốn phía, thân ảnh màu trắng như cá lặn xuống đáy nước.

Tạ Vân Triết ngay cả quần áo cũng không cởi thỉnh thoảng lại lộ lên trên mặt nước, sau khi hít một hơi không khí mới mẻ, chìm vào đáy bể một lần nữa, tỉ mỉ tìm kiếm.

“Vân Triết... đừng tìm!” Lâm Tử Hàn lo lắng hô, trời ạ! Lẽ nào anh sẽ không thể chờ hút sạch nước bể rồi tìm sao? Như vậy rất nguy hiểm nha!

Tạ Vân Triết dưới lầu không biết là có nghe được không, hay căn bản là không muốn nghe, vẫn cố chấp lặn xuống đáy bể như cũ.

Chương 227: Nặng tình 2

Ngay khi Lâm Tử Hàn gấp đến độ xoay quanh, chuẩn bị xuống lầu, Tạ Vân Triết cuối cùng cũng lên bờ, lắc lắc tóc đầy bọt nước đi đến cửa nhà.

Lâm Tử Hàn hồ thẹn nhìn chăm chăm Tạ Vân Triết ướt sũng, khéps mở miệng nhưng một chữ cũng nói không nên lời, lúc này, cô thực sự không biết mình còn có thể nói cái gì.

Tạ Vân Triết đưa tay, nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của cô, ôn nhu đeo nhẫn kim cương vẫn tỏa ra ánh sáng ngọc như cũ vào ngón áp út của cô. Ôn nhu nói: “Chiếc nhẫn này là tự tay anh thiết kế, tự tay chọn kim cương, tự mình giám sát công tác hoàn thành. Tử Hàn, lần sau đừng làm mất nó”

Trên mặt của anh, không có trách cứ không có bất mãn, có, chỉ là thâm tình!

“Dạ...” Lâm Tử Hàn ghen ngào nhìn anh chăm chú, trời ạ! Vì sao anh lại đối tốt với cô như vậy! Vì sao lại không có thể chia về phía cô mắng to, cô thực sự nên bị mắng!

Chiếc nhẫn này đã đánh mất ba năm, cuối cùng trở lại tay cô, lại bị chính cô vứt bỏ một lần nữa! Cô liên tục vứt bỏ, làm sao chỉ còn là một chiếc nhẫn, còn có chân tình của Tạ Vân Triết!

“Rất xin lỗi...” Cô có thể nói, cũng chỉ có ba chữ kia, cô có lỗi, còn có ý chí sắt đá của cô nữa. Cô, vẫn không thể yêu anh, không có cách nào để yêu anh, mặc dù anh có làm nhiều hơn nữa!

“Không có gì phải xin lỗi” Tạ Vân Triết buồn bã cười khổ, nên nói xin lỗi chính là anh, dù cho Lâm Tử Hàn bắt anh rồi giết, anh cũng sẽ không có thêm một câu oán hận nào.

Có lẽ là bởi vì ngâm nước lạnh quá lâu, bàn tay luôn luôn ẩm áp của anh trở nên lạnh lẽo, nước đọng trên quần áo anh nhỏ từng giọt xuống sàn nhà.

“Vân Triết...” Lâm Tử Hàn quan sát anh, viền mắt ngập đầy nước mắt, nức nở nói: “Em đi pha nước nóng cho anh, đi thay quần áo thôi”

Tạ Vân Triết còn chưa mở miệng cự tuyệt, cô đã lướt qua anh đi đến phòng tắm, lấy đầy nước ấm vào bồn tắm lớn.

Phía sau, Tạ Vân Triết si ngốc nhìn chăm chăm bóng dáng bận rộn của cô, trái tim càng thêm ẩm áp, nếu như cô có thể thật vui vẻ ở lại bên cạnh anh, mỗi ngày chờ đợi mình tan ca, làm một chút chuyện bé nhỏ ẩm áp không đáng kể thì thật tốt.

~~~~~

Trong phòng của một khách sạn cấp cấp nào đó, Tiêu Ký Phàm lẳng lặng ngồi ghế sofa, trên mặt là sự lạnh lùng nhất quán. Trong lòng lại không trầm tĩnh không chút gợn sóng giống biểu hiện ra ngoài như vậy, bởi vì anh — nhớ cô, muốn lập tức có thể nhìn thấy cô!

Nhưng mà, anh lại không muốn nhìn thấy cô, không thể yêu nhau nữa, gặp mặt cũng uổng công!

Tiểu Thư Tuyết dựa bên người anh, hỏi thăm vô số lần: “Ba ba, mẹ lúc nào mới đến nhà?”

Trên mặt bình thản lộ ra một nụ cười thương yêu, Tiêu Ký Phàm xoa tóc con bé, lại cười nói: “Lập tức sẽ tới” Chỉ có trước mặt Tiểu Thư Tuyết

và Lâm Tử Hàn, anh mới có thể lộ ra dáng tươi cười khiến người ta mê say này!

Anh ưu nhã đứng dậy, nâng Tiểu Thư Tuyết lên cao, chọc cho Tiểu Thư Tuyết “Khanh khách” nở nụ cười. Anh lại thả cô bé xuống sàn, nhìn chằm chằm nó nói: “Mẹ lập tức đi ra, không thể nói cho mẹ ba ba đã ở đây, biết không?”

“Vì sao nha?” Tiểu Thư Tuyết không giải thích được nói ra.

“Trẻ con không thể hỏi chuyện người lớn” Tiêu Ký Phàm giả bộ giận nói, vì sao? Lẽ nào muốn nói cho con bé, anh là vì trốn tránh gặp mặt Lâm Tử Hàn, mới ần núp đi sao?

Rõ ràng cảm giác càng muốn gặp lại không thể gặp thực sự giày vò người ta, anh nhẹ nhàng dắt Tiểu Thư Tuyết, đẩy cửa đi vào căn phòng nhỏ. Kiếp này, anh cũng không phải làm chuyện uất ức — trốn tránh phụ nữ!

Tựa hồ đã tính xong thời gian, anh mới vừa đóng cửa cửa gỗ, cánh cửa phòng liền truyền đến một tiếng động, Lâm Tử Hàn đẩy cửa vào.

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết hoan hô một tiếng vọt đi tới, Lâm Tử Hàn cúi người, đồng dạng hưng phấn đón được thân thể đang nhào tới, chăm chú kéo vào trong lòng.

Lâm Tử Hàn hôn cái trán của cô bé, cười hỏi: “Bảo bối, ở nhà có khóc hay không nha?”

“Khóc, khóc rất là lớn tiếng!” Tiểu Thư Tuyết lớn tiếng nói, một bộ dạng cho rằng rất quang vinh. Lâm Tử Hàn giả bộ giận nghiêng mặt, trách mắng: “Thật sự không phải một bé ngoan”

“Người ta nhớ mẹ thôi” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thư Tuyết xụ xuống, tủi thân nói.

Lâm Tử Hàn xúc động ôm lấy con bé, đi vào bên trong phòng, bất đắc dĩ nói rằng: “Mẹ cũng nhớ con, nhưng mà mẹ có việc cần hoàn thành, không thể mỗi ngày chơi đùa cùng con, có đúng không nào?”

Khi nói, ánh mắt cô đảo qua từng góc trong phòng, không có thân ảnh Tiêu Ký Phàm, người đàn ông cô hàng đêm tưởng niệm!

Nhưng, cô rõ ràng có thể cảm giác được hơi thở của anh vẫn ở nơi này, mùi hương của anh, cô muốn quên cũng không thể quên được.

Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Thư Tuyết hỏi: “Bảo bối, ba ba đâu?”

“Không biết” Tiểu Thư Tuyết lắc đầu, ba ba vừa nói qua, không thể nói ba ở chỗ này, cho nên nó không thể nói, nếu không sau này sẽ không có nhiều món ăn ngon, trò chơi hay.

Lâm Tử Hàn vốn không tin lời con bé, cúi người thả con bé xuống mặt đất, trong phòng có rất nhiều cánh cửa. Mở ra cánh cửa đầu tiên là toilet, cánh cửa thứ hai là ban công, cánh cửa thứ ba là tủ quần áo, bên trong cũng không có người cô muốn tìm.

Đứng ở trước cánh cửa cuối cùng, cô hít một hơi thật sâu, không có lý do, cô có thể đủ tin tưởng và kết luận anh nhất định sẽ ở bên trong. Cảm giác của cô, tuyệt đối sẽ không sai.

“Ba ba đang chơi mèo trốn chuột, trốn mẹ không được... Ha ha...” Tiểu Thư Tuyết ngồi trên ghế sofa, khanh khách nở nụ cười.

“Nói linh tinh!” Lâm Tử Hàn bắt mắn trườg con bé, lại dám liên hợp với Tiêu Ký Phầm lừa gạt cô? Tay phải chạm lên, run rẩy mở ra, trái tim cô, cũng đang run rẩy như bàn tay.

Động tác của cô rất nhẹ, nhưng Tiêu Ký Phầm đang ngồi ở quầy uống rượu vang Martell một mình lại hoảng sợ, quay người lại.

Chương 228: Yêu thương quay về

Trên mặt không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì anh sớm biết trốn ở chỗ này không có tác dụng, anh trốn quá muộn. Nâng ly rượu lên lắc lắc, khóe miệng hé ra một ra một độ cong hoàn mỹ, nói: “Có muốn uống một chút hay không?”

Lâm Tử Hàn nhìn chất lỏng trong suốt trong tay anh, cất bước vọt tới, nhón đầu ngón chân vòng hai tay qua cổ anh, chặt đến hầu như khiến Tiêu Ký Phàm hít thở không thông.

“Choang” một tiếng ly rượu rơi xuống đất, chất lỏng trong suốt và mảnh nhỏ thủy tinh, tạo thành đóa hoa xinh đẹp trên nền nhà sáng bóng

“Ký Phàm, em nhớ anh nhớ anh lắm...” Lâm Tử Hàn nghen ngào lặp lại, rất sợ anh nghe không được, không cảm giác được cô nhớ anh biết bao nhiêu.

Hai tay Tiêu Ký Phàm cương cứng trên không trung, muốn ôm cô, lại cảm thấy không thích hợp, cảm giác thống khổ đè ép khiến anh thật là khó chịu. Anh sao lại không nếm trải như cô chứ?

“Ký Phàm, anh muốn em xin lỗi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn chôn ở cần cổ anh, chất lỏng ấm áp trượt xuống cổ anh. Trong lòng của anh cũng tràn ngập hoài niệm, cũng không chế không được tưởng niệm tràn ngập trong lòng nữa, hai tay vòng qua eo nhỏ của cô, gắt gao ôm lại cô.

Hai trái tim chân tình dính sát vào nhau, run rẩy, thống khổ...

“Em biết anh không muốn làm ra chuyện bội tín vong nghĩa với bạn bè, cho nên mới để em ra ngoài, nhưng em không phải vật phẩm, em cũng có tình cảm, là người có máu có thịt mà!”

Cô chảy nước mắt, nói ra bất mãn dưới đáy lòng, vì sao hai người rõ ràng yêu nhau, lại không thể ở cùng một chỗ chứ?

“Tử Hàn...” Anh khẽ thì thào, không biết mình có thể nói cái gì để an ủi cô, dạng an ủi gì cũng an ủi không được sự bất bình thương tâm của cô.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ trán cô, môi khẽ gợi trượt một đường hôn tới nước mắt trên mặt cô, tìm kiếm môi đỏ mọng của cô, kích động ôm hôn.

Lâm Tử Hàn run rẩy đáp lại nụ hôn sâu của anh, nước mắt càng chảy xuống càng nóng, cô biết, sự đau đớn của anh một chút cũng không nhẹ hơn so với mình, anh cũng không sống khá giả hơn mình một chút nào.

“Tử Hàn, không nên hận anh” Giọng nói bất đắc dĩ tràn ra khỏi miệng anh, Lâm Tử Hàn gạt đầu, chủ động dang đôi môi của mình.

Vào giờ khắc này, cái gì tín nghĩa, cái gì bạn bè, đều bị bọn họ ném sau đầu, dường như trên thế giới này cũng chỉ có anh và cô, mọi thứ đều thuận theo phản ứng thành thực nhất trong cơ thể, điên cuồng trút ra tình dục nóng bỏng.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Tiêu Ký Phàm gắt gao ôm cô, mồ hôi của hai người giao hòa, thân thể sát sao dựa sát vào nhau. Anh chăm chú nhìn vẻ mặt ngủ đầy bất an của cô, để cho cô yên tĩnh ngủ ở trong lòng mình. Tình cảm mãnh liệt qua đi, da thịt nõn nà hiện lên nét đỏ ửng nhàn nhạt, như nam châm hấp dẫn ánh mắt anh.

Tiêu Ký Phàm thỏa mãn khẽ hít một hơi, ngón tay thon dài ôn nhu lướt qua sợi tóc trên trán cô, cúi đầu, in lại một nụ hôn dịu dàng lên trán cô.

Lại một lần có được người phụ nữ anh yêu, cảm giác mát mát đau lòng dưới đáy lòng bởi vì khoảnh khắc tương hồ này mà hoàn chỉnh hơn.

Cô mệt mỏi rồi mà ngủ, anh lại không có chút buồn ngủ nào, đáy lòng chỉ có tràn đầy hồi hận cùng sầu lo, sầu lo qua đi rồi lại nghĩ trong lòng, tình cảnh cô nằm cùng một chỗ với Tạ Vân Triết, Tạ Vân Triết có giống như anh, thích ôm cô, cùng cô hoan ái trên giường hay không?

Nghĩ xong lại hung hăng thâm mắng mình dừng lại, Tạ Vân Triết và cô là vợ chồng hợp pháp, làm chuyện gì đó đều là đương nhiên.

Anh nhẹ nhàng nắm tay trái cô, dừng ở chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng trên ngón tay cô, chiếc nhẫn kim cương này đeo trên tay cô, thực sự đẹp quá!

Cúi người, sau khi hôn lên ngón tay cô một cái, lặng yên đứng dậy mặc quần áo, rời đi.

“Ba ba, mẹ đâu?” Tiểu Thư Tuyết xem phim hoạt hình thấy Tiêu Ký Phàm đi ra, hiếu kỳ mà hỏi thăm.

“Mẹ mệt, đang ngủ” Tiêu Ký Phàm cầm lấy mũ trên ghế sofa giúp cô bé đội, ôm cô đi khỏi căn phòng.

“Mẹ còn không có chơi với con mà, con không muốn trở về sớm như vậy thôi”

“Ngoan, lần sau chơi nữa”

“Không mà...!”

“...”

~~~~~

Căn phòng trở lại yên tĩnh, tựa hồ vừa cái gì cũng chưa xảy ra, chỉ tới khi bóng đêm đã bắt đầu hạ xuống, Lâm Tử Hàn mới bị một tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Cô tiện tay cầm lấy điện thoại di động trên bàn đầu giường nhìn thoáng qua, quả nhiên như cô dự đoán, là Tạ Vân Triết gọi tới. Cô do dự vài giây sau đó bắt máy: “Vân Triết...”

Điện thoại đầu kia truyền đến giọng nói ôn nhu của Tạ Vân Triết: “Tử Hàn, em ở đâu, anh đi đón em cùng nhau về nhà”

Lâm Tử Hàn nhanh chóng nhìn liếc mắt thân thể xích lữa của mình, vội nói: “Không cần, em đang trên đường về nhà, rất nhanh sẽ tới”

“Như vậy... Chúng ta đây trở về nói chuyện tiếp nhé” Tạ Vân Triết nói.

“Bye bye” Thu điện thoại, Lâm Tử Hàn nhẹ hít vào một hơi, chuyển hướng bên kia giường lớn đã trống không, trên giường lớn vẫn giữ lại mùi hương của anh, anh lại đi...

Cô biết, mình giữ anh không được, ngoại trừ sầu não ra, cô cũng không thất kinh. Đứng dậy, mặc quần áo của mình, rời khỏi căn phòng VIP đã “yêu thương” cô một thời gian.

Hôm nay là ngày vui vẻ, không phải cô đã gặp được Tiểu Thư Tuyết, đã gặp được Tiêu Ký Phàm sao, cô đã thỏa mãn!

Chương 229: Bị bắt

Từ khi Lâm Tử Hàn trở lại Tạ gia tới nay, Tạ Vân Triết vẫn là lần đầu thấy cô có tâm tình vui vẻ như thế, trái tim anh trái lại lại thấy mát mát.

Cô có phải là nhìn thấy Tiêu Ký Phàm hay không? Nếu như không phải, cô sao lại vui vẻ như vậy? Bản thân vất hết óc, nghĩ tất cả biện pháp chưa từng khiến cô cười một cái, ngày hôm nay, cô lại cười tươi.

“Tâm tình của em hình như rất tốt?” Tạ Vân Triết cười khỏ nhìn cô nói, Lâm Tử Hàn sững sờ, cuống quýt khôi phục biểu tình bình thường, một cảm giác hổ thẹn bỗng nhiên nảy sinh.

Áy náy rũ mắt xuống, nói: “Ngày hôm nay em gặp Tiểu Thư Tuyết, cho nên em rất vui vẻ” Nhớ tới việc ôm hôn, dây dưa Tiêu Ký Phàm, mặt cô bắt đầu nóng lên.

Trong lúc vô tình, cô lại làm chuyện có lỗi với Tạ Vân Triết, mặc dù trước đó từng có rất nhiều lần thân cận da thịt với Tiêu Ký Phàm. Nhưng mà, dù sao cô bây giờ còn là thân phận Tạ thiếu phu nhân!

“Nếu như em nhớ con bé, có thể đón con bé lại đây ở vài ngày, Ký Phàm hẳn là sẽ đồng ý thôi!” Tạ Vân Triết ân cần mở miệng nói, như vậy, cô cũng không cần đi gặp riêng, anh cũng không cần cả ngày đều ở lo lắng hãi hùng.

Cả ngày nay, anh đều không có tâm tình làm việc, nghĩ rằng cô có gặp mặt Tiêu Ký Phàm hay không, gặp sẽ như thế nào, cô có thể lại chạy hay không!

Anh cảm thấy mình cũng sắp điên rồi, lần đầu tiên trái tim treo lơ lửng như thế, đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức nhìn thấy cô, đưa cô về nhà!

“Cám ơn, vẫn không cần phiền phức như thế” Lâm Tử Hàn cảm kích nói, thực sự không sẵn sàng ở cùng một chỗ với anh nữa, cô cúi đầu, nói: “Vân Triết, em lên trước đi ngủ”

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút” Tạ Vân Triết tuy rằng không muốn, tuy rằng rất muốn tiếp tục ở một chỗ với cô. Nhưng mà, cô cũng đã mở miệng nói muốn ngủ, anh cũng không thể giữ cô lại được!

“Anh cũng đi ngủ sớm một chút thôi” Lâm Tử Hàn nói xong câu đó, xoay người chạy lên lầu. Khóa cửa phòng ngủ, liền nhấc chân phóng tới toilet, vốc nước hắt lên mặt đầy lửa nóng, nỗ lực tát vào đập tắt lửa khó chịu kia.

Cô lại có thể làm ra loại chuyện này sau lưng Tạ Vân Triết, thực sự là không thể tha thứ, quá vô sỉ! Tuy rằng cô yêu Tiêu Ký Phàm như vậy, say đắm từng chút yêu thương của anh như vậy, nhưng cô hiện tại thân phận là Tạ thiếu phu nhân nha!

Ảo não vỗ vỗ đầu, cô còn chưa kịp xấu hổ xong, ngoài miệng đột nhiên bị vật gì đó che lấp, một cánh tay cứng như thép kéo cô vào một vòng ôm rộng lớn.

Lâm Tử Hàn kinh hoàng nhìn thân ảnh màu đen chiếu vào trong gương kia, một người đàn ông mặc đồ đen bao trùm hết toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt đen.

Lâm Tử Hàn theo bản năng lắc lắc đầu giãy dụa, nhưng xác thực chỉ là vô ích, gã đàn ông mặc đồ đen cực lực hạ giọng nói: “Lâm tiểu thư, xin đừng lộn xộn, bằng không tôi...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa cắt ngang lời nói của gã đàn ông, hần kéo Lâm Tử Hàn đi ra phòng tắm, đưa tay, cảnh giác chia hòng súng nhắm ngay cửa.

“Tử Hàn, em đã ngủ chưa?” Là tiếng của Tạ Vân Triết.

Lâm Tử Hàn luống cuống, trừng mắt kinh sợ ra sức lắc đầu, cầu xin gã đàn ông không nên thương tổn Tạ Vân Triết. Gã đàn ông vốn không phải người Tạ gia, nói uy hiếp bên tai Lâm Tử Hàn: “Mau đuổi hắn đi, bằng không tôi bắn chết hắn”

Khi nói chuyện xong thì buông tay che miệng cô ra, miệng Lâm Tử Hàn vừa được tự do, liền hít thở từng hơi từng hơi một, quay mặt lại phần hện trừng mắt nhìn gã đàn ông dùng súng.

“Tử Hàn...” Ngoài cửa Tạ Vân Triết gọi một tiếng lần thứ hai.

Gã đàn ông phiên hà dùng cầm chỉ hướng cánh cửa, ý bảo Lâm Tử Hàn nhanh đuổi anh đi. Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn súng trong tay hắn, không dám không theo, dịu giọng giương giọng nói ra ngoài cửa: “Vân Triết, em ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau”

Ngoài cửa ngừng vài giây, mới truyền đến giọng nói ôn nhu của Tạ Vân Triết: “VẬY... ngủ ngon, anh không có chuyện gì, chỉ là muốn gặp em”

“Không cần, cảm ơn” Lâm Tử Hàn vội nói, ngừng một chút, ngoài cửa cuối cùng cũng vang lên tiếng bước chân rời đi, càng đi càng xa!

Lâm Tử Hàn quay sang lần thứ hai, hằm hằm trừng mắt nhìn “con nhện đen” trước mắt này, ánh mắt vừa tiếp xúc với họng súng đen kìa thì lời nói mắng chửi vừa định nói ra miệng miễn cưỡng nuốt đi vào, nín nọt cười nói: “Đại ca, ngài đây là cướp tiền hay là cướp người thế?”

“Cướp người!” Gã đàn ông nói xong, móc ra một lọ nước phun sương từ trong túi, Lâm Tử Hàn bị dọa đến vô ý thức lui về phía sau một bước, chỉ hắn nói: “Anh dám? Tôi...”

“Siu” một tiếng, Lâm Tử Hàn chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên có vật gì đang chói sáng, ý thức càng ngày càng mờ ảo, tầm mắt cũng bắt đầu không rõ, hai chân bủn rủn, ngã vào trong lòng gã đàn ông.

Gã đàn ông nhét súng vào đai lưng, tay chân lưu loát vác Lâm Tử Hàn xúi lơ kia trên lưng, thân thể nhanh nhẹn nhẹ nhàng nhảy qua song

cửa, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

~~~~~

Một chiếc xe cao cấp đi vào biệt thự Tiêu gia, dừng lại trước nhà chính. Lão già họ Duẫn đã lâu không dám đặt chân vào Tiêu gia nghe nói con gái ngày hôm nay trở về, mặt dày mày dạn đi sang.

Nghe nói Duẫn Ngọc Hân gặp chuyện ngoài ý muốn, mấy ngày nay đều khiến lão ta lo lắng gần chết.

Mà Duẫn Ngọc Hân xuất hiện ở trước mặt lão ta, ngoại trừ trên mặt thoát nhìn vui vẻ hơn trước đây ra, cái gì cũng không thay đổi. Cô đứng ở ngoài cửa xe dịu dàng cười một cái, trêu chọc nói: “Ba, biểu tình này của ba là không chào đón con trở về sao?”

Lão già họ Duẫn lấy tay chỉ chỉ mũi mình, kinh nghi nói: “Con đang nói ba sao?”

Chương 230: Trở về nhà

Tiêu phu nhân tức giận liếc mắt nhìn lão ta, cười tủm tỉm đi qua phía Duẫn Ngọc Hân, nắm tay nhỏ bé cô nói: “Ba cháu đã điên rồi, đừng chấp nhặt với ông ấy” Khi nói chuyện lướt nhẹ tay qua trán cô, vui mừng nói: “Trở về là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

“Không phải nói Ngọc Hân mất trí nhớ sao?” Lão già kia không cam lòng tỏ ra yếu kém mà cãi lại.

Duẫn Ngọc Hân có chút không được tự nhiên nhìn Tiêu phu nhân, người cứu cô đã nói rất rõ ràng, cô không có mẹ, vị phu nhân hiền lành trước mặt này là ai?

Nhìn thấu nghi hoặc của cô, Tiêu phu nhân vội nói: “Ngọc Hân, cháu không nhớ rõ bác sao? Bác là mẹ Ký Phàm, bác Tiêu vẫn rất thương cháu mà”

“Xin lỗi, cháu đều không nhớ rõ...” Duẫn Ngọc Hân xấu hổ cười cười, bọn họ chỉ cho cô xem qua ảnh chụp ba mình, những người khác đều không nhận ra.

Lão già họ Duẫn cảm kích xoay người nhìn Tiêu Ký Phàm từ đầu đến cuối cũng chưa mở miệng nói, chần chờ nói: “Ký Phàm, cảm ơn cháu giúp bác tìm Ngọc Hân về, bác...”

“Không cần cảm ơn tôi” Tiêu Ký Phàm liếc liếc mắt nhìn lão ta, lạnh lùng nói. Sự lạnh lùng của anh khiến lão già Duẫn vô ý thức rụt cổ lại, tránh khỏi ánh mắt sắc bén của anh cũng không dám mở miệng nữa.

Tiêu phu nhân nắm tay nhỏ bé của Duẫn Ngọc Hân đi vào trong nhà, lão già họ Duẫn quýnh lên, gọi: “Ngọc Hân, đây không phải là nhà con, chúng ta cần phải sang bên kia” Ngón tay chỉ về biệt thự Duẫn gia.

“Tự ông về trước đi, tôi còn chưa nói chuyện với Ngọc Hân” Tiêu phu nhân cũng không quay đầu lại mà nói ra, lão già họ Duẫn không có cách nào, chỉ có thể tự đi về nhà.

“Ba ba!” Tiểu Thu Tuyết mới vừa tỉnh ngủ, được nữ hầu xuống dưới lầu, vừa thấy được Tiêu Ký Phàm liền thoải mái gọi một tiếng, chạy đến phía hai tay giang rộng của anh.

Tiêu Ký Phàm mới vừa nhận lấy con bé trong tay nữ hầu, Tiểu Thu Tuyết liền hi hi cười hôn chào buổi sáng lên má anh: “Chào buổi sáng ba ba”

“Chào buổi sáng bà nội, chào buổi sáng dì Duẫn” Tiểu Thu Tuyết ngọt ngào chào, Tiêu phu nhân cười đến vô cùng thoải mái, xoa sợi tóc con bé: “Bảo bối ngày hôm nay tâm tình không tồi nha”

“Ba ba nói muốn mang cháu đi gặp mẹ...” Tiểu Thu Tuyết lớn tiếng nói, sắc mặt Tiêu Ký Phàm trong nháy mắt bị một cỗ ưu thương thay thế, ôm con bé cất bước đi lên lầu.

Hôm qua mới gặp mặt, anh đã đồng ý với con bé muốn dẫn nó đi gặp mẹ lúc nào? Tối hôm qua mơ giấc mơ đẹp sao? Gặp người phụ nữ kia, anh cười khở một tiếng, ôm sát thân thể con bé.

Duẫn Ngọc Hân nhìn bóng dáng hai cha con rời đi, trong lòng lại có chút ước ao, người đàn ông yêu thương con mê người như thế, đáng tiếc, người đàn ông ưu tú như thế đã là ba của người ta.

Tiêu phu nhân không biết trong lòng của cô đang suy nghĩ gì, ho khan một tiếng kéo thần trí Duẫn Ngọc Hân quay về, nói: “Ngọc Hân, cháu thích Ký Phàm có đúng không?”

“Cháu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẫn Ngọc Hân nóng lên, chưa kịp mở miệng, trên cầu thang truyền đến giọng nói không hài lòng của Tiêu Ký Phàm: “Mẹ, không nên nói những lời vui đùa này với Ngọc Hân, cô ấy không có khả năng thích con!”

Tiêu phu nhân và Duẫn Ngọc Hân đồng thời sửng sốt, nhìn chăm chăm bóng dáng của anh biến mất lần thứ hai trên tầng hai. Duẫn Ngọc Hân không rõ anh vì sao đột nhiên lớn tiếng nói ra những lời này như vậy, lẽ nào anh không thích những câu nói đùa như này sao?

Cô nghe không hiểu, Tiêu phu nhân cũng u mê. Ý của Tiêu Ký Phàm rất rõ ràng, muốn bà không nên nhiều việc. Tuy rằng bà thực sự rất thích Duẫn Ngọc Hân, cũng hy vọng cô có thể gả cho con trai mình. Nhưng mà vẻ mặt xụ xuống kia của Tiêu Ký Phàm, bà không xét hỏi cũng không dám làm loạn, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn im lặng.

~~~~~

Lâm Tử Hàn là bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, không phiền hà trở mình, đưa tay sờ hướng phát ra tiếng kêu. Sau khi mò lấy điện thoại di động ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, liền nghe máy.

“Tử Hàn, em còn đang ngủ à?” Tạ Vân Triết sửng sốt một chút, nghi hoặc hỏi thăm.

Lâm Tử Hàn xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, lẩm bẩm nói: “Vâng, anh có chuyện gì không?”

“Đã sắp mười giờ rồi” Tạ Vân Triết cười một tiếng, lập tức nói: “Anh không có gì, chỉ muốn hỏi em có ăn điểm tâm hay không”

“Em... lát nữa đi ăn” Lâm Tử Hàn đánh giá gian phòng xa lạ siêu xa hoa này, con mắt càng trừng càng lớn, đây không phải là phòng bình thường cô hay ở nha. Được rồi, tối hôm qua... Gã đàn ông dùng súng... Cô chậm rãi bật dậy từ trên giường.

“Vậy không có việc gì, em tiếp tục ngủ đi” Tạ Vân Triết nói xong, Lâm Tử Hàn đã quên nói tạm biệt với anh, liền vội vã tắt điện thoại.

Cúi đầu nhìn thoáng qua trên người, vừa nhìn càng khiến cô sợ hãi, ai giúp cô thay quần áo? Gã đàn ông kia sao? Nghĩ đến rất có thể là hắn, Lâm Tử Hàn liền hét lên một tiếng, xấu hổ đến thiếu chút nữa đụng đầu vào tường.

Tiếng thét chói tai vừa vang lên, cửa phòng liền đột nhiên bị người khác đẩy ra, hai nữ hầu đi đến, đứng ở trước mặt cô cung kính nói: “Lâm tiểu thư, cô tỉnh rồi? Xin hỏi có cái gì cần không?”

“Quần áo của tôi đâu? Ai thay quần áo cho tôi? Tôi lột da hắn!” Lâm Tử Hàn hỗn hển điên cuồng gào thét. Nữ hầu sợ hãi, “Huỵch” một tiếng quỳ xuống vội vàng nói: “Xin lỗi, là lão gia bảo chúng tôi giúp cô thay áo ngủ, xin lỗi...”

“Thì ra là các cô, sao không nói sớm” Lâm Tử Hàn vung tay, ý bảo bọn họ đứng lên, thực sự là những đứa trẻ không có gan, mới hù dọa như thế thì đã nhào quỳ xuống đất, đây rốt cuộc là chỗ nào, sao lại đè ép người ta như thế!

“Nơi này là chỗ nào? Chủ nhà của các cô là ai?” Lâm Tử Hàn đánh giá gian phòng xa hoa này hỏi, khi ánh mắt bay ra song cửa nhất thời đã hiểu rõ, trong miệng lại gầm lên một tiếng điên cuồng: “Lão già đáng chết dưới nghìn thiên đao đâu, lại dám làm trò bắt tôi tới đây!”

Chương 231: Cha con

Hai vị nữ hầu rụt cổ đứng tại chỗ nhìn cô nổi bão, một câu nói cũng không dám nói, Lâm Tử Hàn tức giận đi ra ban công. Cách ngoài cửa sổ không xa là một sân gôn, thân ảnh hai người một đen một trắng đang đánh gôn.

Thân ảnh màu trắng vừa vặn ngẩng đầu nhìn về phía cô, cười ngoác tay với Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn sững sốt, lại có thể là Lâm Tử Y? Em ấy sao lại chạy đến nơi đây?

Hai người đang chơi gôn đưa gậy cho nữ hầu, bắt đầu đi tới nhà chính.

Vừa thấy được Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Y liền hi hi cười nói: “Chị, em vừa thiếu chút nữa đánh gục ba, chị cũng không thấy được bộ dạng đẹp trai tức giận kia đâu nhỉ?” Nói xong vui người vào sofa, tiếp nhận nước trà nữ hầu mang lên ra sức uống một ngụm.

Lâm Tử Hàn hiện tại căn bản không có tâm tư tham thảo trọng tâm câu chuyện này với cô, cảm giận vọt tới trước mặt Lâm Trúc thân nhiên tự đắc ngồi trên ghế sofa, mắng: “Lão đầu chết tiệt! Ông làm trò bắt tôi đến đây làm cái gì?”

Lâm Trúc uống một ngụm trà , chỉ chỉ một bên sofa: “Ngồi xuống trước, xin bớt giận”

“Tôi mới không rảnh chơi đùa với ông” Lâm Tử Hàn phiền hà nói, như này nếu Tạ Vân Triết biết cô mất tích, nhất định phải vội muốn chết, cô phải thừa dịp trước khi anh tan ca chạy trở về trước.

“Ta biết mời con không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp như thế buộc con về” Lâm Trúc một chút cũng không cảm

thấy xấu hổ nói.

“Nghe rất kích thích, ba đừng, ba chừng nào thì phải người bắt con một lần, tốt nhất là thời gian sáng sớm” Lâm Tử Y cười tủm tỉm nhìn Lâm Trúc nói.

Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà trợn trắng mắt, mạng nhỏ của cô đều bị hù dọa đến rơi mất một nửa, cô ấy còn cảm thấy kích thích? Thực sự là người không biết viết chữ “Chết”.

Lâm Tử Hàn liếc Lâm Trúc, tức giận mà hỏi: “Lần này bắt tôi về đây lại muốn làm gì? Nói cho ông biết, tôi cái gì cũng không biết”

Lâm Trúc đánh giá cô, thở sâu nói: “Tử Hàn, chúng ta sẽ không thể bình tĩnh hòa hoãn nói chuyện một lần sao?”

“Không thể!”

“Vậy con nói cho ta biết, vì sao đột nhiên lại về Tà gia?” Lâm Trúc nhìn chăm chăm cô hỏi.

“Đây là chuyện của tôi” Lâm Tử Hàn nổi giận nói, nghĩ ông ta làm sao biết nhanh như vậy, nhất định là Tà phu nhân truyền tai cho Lâm phu nhân, Lâm phu nhân mới truyền cho ông ta biết.

“Hồ đồ! Mấy tháng trước còn luôn miệng nói phải sống với Lãnh Phong, sao mà đảo mắt lại chạy tới Tà gia? Hôn nhân đại sự, dễ dàng để cho con chơi đùa như thế sao?” Lâm Trúc lớn tiếng trách cứ.

Lâm Tử Y gật đầu, ở một bên ăn khóp nói: “Ba đừng nói đúng”

Lâm Tử Hàn không chút nào phản bác nói: “Chê cười, ông có thể lấy hai người vợ, tôi vì sao lại không thể gả cho một người, bên ngoài nuôi một người?”

“Chị nói rất hay!” Lâm Tử Y vỗ tay.

Lâm Trúc chán nản, há miệng một lúc lâu mới nói được: “Con nuôi Lãnh Phong? Con điên rồi à? Con phải nuôi cũng tìm một người đàn ông không kinh khủng mà nuôi chứ!” Lãnh Phong kia là nhân vật nào, cô lại mở miệng nói phải nuôi anh? Quả nhiên là con gái của Lâm Trúc ông, có gan lớn!

“Đúng nha, nuôi anh Nghị còn ưu việt hơn anh ấy” Lâm Tử Y gật đầu.

“Hai người này có gì khác nhau sao?” Lâm Tử Hàn yếu ớt hỏi một câu.

“Đương nhiên là có khác nhau, một người có đôi mắt màu xanh, một người có đôi mắt màu đen. Mắt màu xanh của anh Nghị rất đẹp, khi tia nắng mặt trời chiếu vào có thể biến thành màu tím”

“Thực sự á?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc nhìn cô ấy, có chuyện thần kỳ như vậy sao? Sao cô lại không phát hiện ra chứ?

“Thực sự, không tin...”

Khụ! Khụ! Lâm Trúc lớn tiếng ho khan, cắt ngang hai chị em bắt đầu tám chuyện bát quái. Về mặt vẫn nghiêm túc như cũ nhìn chằm chằm Lâm Tử Hàn: “Rốt cuộc bởi vì sao lại rời khỏi Lãnh Phong chuyển đầu đến bên người Tạ Vân Triết?”

“Tôi không muốn nói cho ông biết” Lâm Tử Hàn nghiêng mặt qua một bên, không để ý tới ông ta.

Lâm Trúc bắt đắc dĩ cầm lấy cái chén trong tay, gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, Lâm Tử Y phát hiện tình huống không đúng, lần thứ hai lên tiếng giảng hòa: “Ha ha, ba đừng, thực ra anh rể Tạ cũng rất tốt, ngoại hình đẹp trai lại ôn nhu, lúc trước thiếu chút nữa không mê hoặc chết con”

“Người đàn ông nào mà chả mê hoặc chết em?” Lâm Tử Hàn mỉa mai mở lời, tiểu mê zai, gặp một người yêu một người, thực sự là hết thuốc

chữa!

“Chị ghen tị” Lâm Tử Y cười ha ha, cô thích người đàn ông hoàn mỹ mà thôi, không có cách nào.

Lâm Trúc đứng dậy, nói với Lâm Tử Hàn: “Con theo ta đến thư phòng!” Nói xong bước nhanh lên lầu, để hai chị em này ở cùng một chỗ, căn bản không có cách nào khác nói chuyện, ông trốn còn không đúng sao?

Lâm Tử Hàn và Lâm Tử Y nhìn nhau, sau khi thu được mặt quỷ của đối phương, sải bước đi theo. Đi theo phía sau Lâm Trúc đi vào thư phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

“Có phải Lãnh Phong làm chuyện gì có lỗi với con hay không?” Lâm Trúc đi thẳng vào vấn đề. Lâm Tử Hàn sững sốt, vội lắc đầu: “Không phải, anh ấy chuyện gì cũng không làm, là tôi không thích anh ấy”

“Lần trước con không phải nói như thế này, ta cũng không tin yêu một người có thể nhanh thay đổi như vậy, phương diện này nhất định có nguyên nhân khác. Nếu như con không nói, ta tự mình thỉnh giáo hấn” Trên mặt Lâm Trúc lộ ra một chút hung ác độc địa, Lâm Tử Hàn tiếp xúc tới, vô ý thức lui về phía sau một bước.

Lại vẫn thi gan, bất mãn mở miệng nói: “Ông lại muốn đi tìm anh ấy gây phiền phức sao? Ông trộm kim cương của anh ấy còn chưa đủ, còn muốn lấy tính mạng của anh ấy sao?”

“Cái gì gọi là ta trộm kim cương của hấn?” Lâm Trúc nghi hoặc nhìn chằm chằm cô, lập tức lạnh lùng nói: “Khi cần ta sẽ lấy tính mạng của hấn, tựa như khi hấn cần sẽ lấy tính mạng của ta, nhưng nếu như hấn làm ra chuyện gì có lỗi với con, ta tuyệt đối không tha cho hấn!”

Chương 232: Nhắc lại chuyện cũ

“Các người không thể yên bình sao?” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi kêu lên: “Vì sao nhất định phải đưa đối phương vào chỗ chết! Một viên kim cương mà cướp tới cướp lui, ông cũng không ngại mệt sao? Ông có tiền như thế, muốn mua bao nhiêu mà chả được!”

Lâm Trúc than nhẹ một tiếng, nhìn cô bất đắc dĩ mở miệng: “Tử Hàn, việc này con không hiểu, không biết”

“Không phải là Ngôi sao thiên thần sao? Tôi đương nhiên hiểu rồi!” Lâm Tử Hàn đi về phía trước một bước quan sát ông, thật thà nói: “Ngôi sao thiên thần là ông nội Lãnh Phong để lại cho anh ấy, thứ đó có ý nghĩa lớn với anh ấy, ông vì sao nhất định phải tranh đoạt với anh ấy?”

Tuy rằng cô hận ông từ nhỏ thì bỏ lại mình mặc kệ, nhưng dù sao cũng là ba ruột của cô. Một người là ba ruột máu mủ tình thâm, một người là người đàn ông cô yêu, mặc kệ là bên nào bị thương tổn, cũng không phải điều cô muốn nhìn đến!

Nhìn thấy sự lo lắng trên mặt cô, Lâm Trúc cười châm chọc một tiếng: “Còn nói không thích hấn, không thích hấn sẽ không lo lắng thành như vậy”

“Tôi...!” Lâm Tử Hàn nghẹn lời, oán hận nghiêng mặt qua một bên, không hề để ý tới ông.

Lâm Trúc hít vào một hơi lần thứ hai, ưu nhã ngồi xuống ghế sofa, giữa con người đen tảo ra thù hận nhàn nhạt, nhìn chăm chú vào Lâm Tử Hàn: “Tử Hàn, nhìn con trở lại Tà gia, ta vui mừng thay con, Tà Vân Triết nhất định sẽ làm con hạnh phúc, như vậy ta cũng an tâm. Mà Lãnh Phong cũng không phải một người đáng giá giao phó cả đời, hơn nữa lại là kẻ thù hai mươi năm qua của Lâm gia chúng ta”

Ông dừng một chút, phát hiện Lâm Tử Hàn đang ngưng thần lắng nghe, mới tiếp tục nói: “Không phải ta muốn cướp đi kim cương của người khác, Ngôi sao thiên thần lúc đầu thuộc về Lâm gia chúng ta”

“Tôi không tin!” Lâm Tử Hàn cắt lời ông, nói: “Lãnh Phong nói với tôi Ngôi sao thiên thần là ông nội anh ấy mang về từ Châu Phi, tự tay giao vào tay anh ấy, Lãnh Phong anh ấy sẽ không lừa gạt tôi!”

Lãnh Phong từ trước đến nay không thích nói dối, cô quá hiểu rõ, hơn nữa chuyện này anh cũng không cần phải lừa gạt cô!

“Không sai, kim cương là ông nội của hắn mang về từ Châu Phi, nhưng hai mươi năm trước đi trước Châu Phi có hai người, còn có một người là ông nội con, là cha ta, bọn họ có được Ngôi sao thiên thần từ trong tay một tù trưởng trong thôn nhỏ của người dân bản xứ. Ông nội Lãnh Phong...”

Lâm Trúc suy nghĩ một chút, cười tươi: “Thật ra cùng đi với ông nội hắn rốt cuộc là ai ta cũng không rõ ràng lắm, nếu Lãnh Phong nói ông nội hắn... Ta đây coi như là ông ta là được. Ông nội Lãnh Phong bởi vì lòng tham, muốn độc chiếm Ngôi sao thiên thần, trước một ngày về nước đây ông nội con xuống vách núi. Hai ngày sau, ông nội con mới được đoàn người đi du lịch phát hiện đưa vào bệnh viện cứu chữa, khi ta đuổi tới, ông ấy đã chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, chỉ kịp nói với ta câu nói sau cùng, đó chính là: Nhất định phải tìm Ngôi sao thiên thần về”

Lâm Tử Hàn kinh ngạc quan sát ông, nói lắp: “Ông nói là sự thật?” Tiêu lão thái gia làm sao có thể là người như thế? Sao lại là hung thủ mưu sát ông nội cô? Trời ạ!

Lâm Trúc châm một tẩu thuốc, trầm tĩnh phà khói, nhớ lại chuyện cũ này, trong lòng vẫn đang hận đến đau nhói. Ông ta nâng mắt nhìn Lâm Tử Hàn, nhẹ giọng nói: “Những điều này là do chuyên gia cùng thôn dân địa phương suy đoán ra, bởi vì ông nội con giữ lại một hơi thở cuối cùng chính

là vì nói cho ta biết nhất định phải tìm được Ngôi sao thiên thần, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ông ấy đã không có khí lực nói cho chúng ta biết”

“Chỉ là suy đoán sao?” Lâm Tử Hàn sững sờ mở miệng, nghe được chỉ là suy đoán, trong lòng cô đột nhiên thư giãn một chút ít. Cô hy vọng suy đoán này là sai lầm, Lâm gia cùng Tiêu gia không có thù hận sâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không có!

Nhưng mà, cô nhớ tới Tiêu Ký Phàm nói qua với cô, Tiêu lão thái gia sau khi từ Châu Phi về thì hậm hực, từ đó trở đi không ra khỏi nhà. Nếu như không phải chột dạ, ông ấy vì sao lại không ra khỏi nhà chứ? Nếu như không phải trong lòng có thẹn, ông ấy sao lại không nói một câu, hậm hực mà chết!

“Ngôi sao thiên thần có ý nghĩa quan trọng cùng bí mật gì chúng ta cũng không biết, có lẽ chỉ đơn thuần là một viên kim cương hình quả lê”

Lâm Tử Hàn chỉ nhìn ông, cả kinh có chút nói không ra lời.

Lâm Trúc đứng dậy, vỗ vỗ vai cô ôn nhu nói: “Ta cũng không phải người đáng chết như con suy nghĩ, ân oán lớn tốt nhất không nên để các con gánh chịu, cho nên khi phát hiện con là thực sự yêu Lãnh Phong, ta tìm mọi thủ đoạn cường ngạnh đi bức bách con rời xa hắn. Thế nhưng, nếu như hắn dám phụ con, nợ mới nợ cũ ta nhất định sẽ đòi lại hắn đầy đủ!”

“Không!” Lâm Tử Hàn cuống quýt lắc đầu: “Anh ấy không phụ tôi, thật không có!”

Lâm Trúc chỉ cười khỏ một tiếng, cũng không tin lời của cô, nói: “Con chính là quá thiện lương, cho nên mới chịu nhiều đau khổ như vậy”

“Tôi không khổ, thực sự, một chút cũng không khổ!” Lâm Tử Hàn lắc đầu xua tay, trời biết cô bây giờ sống có bao nhiêu khổ. Nhưng mà, những điều này là do chính cô lấy được, không gì đến Lãnh Phong, cũng không liên quan gì đến Tạ Vân Triết!

“Hai mươi năm trước bởi vì Ngôi sao thiên thần, phải đưa con cho người đàn bà kia chiều cố, không nghĩ tới sẽ làm con chịu nhiều tủi hổ như vậy, là ba có lỗi với con” Lâm Trúc hổ thẹn vỗ về sợi tóc cô, một thiên kim tiểu thư bị chà đạp thành như vậy, ông ta thật là có lỗi! Cũng khó trách cô vẫn không chịu nhận người cha này!

“Ông không phải ba tôi!” Lâm Tử Hàn kéo tay ông từ trên người mình xuống, hàm hàm nói: “Đừng tưởng rằng nhận thức sai lầm có thể làm cha, trên đời này không có chuyện dễ dàng như vậy!”

“Vậy con muốn thế nào? Con nói đi, ta đều làm theo con” Lâm Trúc bất đắc dĩ nhìn cô, là ông có lỗi với cô trước, muốn nhận được sự tha thứ của cô chỉ có thể ăn nói khép nép như thế.

“Tôi muốn ông lập tức đưa tôi quay về khu vực thành thị, còn có, sau này không cho phép nhúng tay vào cuộc sống của tôi”

“Được, được...” Lâm Trúc vội gật đầu lia lịa, chuyện đơn giản như vậy đồng ý với cô cũng không sao, về phần có nên nghe theo hay không lại là một chuyện khác.

Chương 233: Về thôn Ninh Thủy

“Tôi muốn đi bây giờ” Lâm Tử Hàn nói xong, xoay người đi xuống dưới lầu, điện thoại di động trong túi vang lên lần thứ hai, lại là Tạ Vân Triết gọi tới.

Lâm Tử Hàn do dự không biết có nên nhận hay không, lại tiếp xúc đến vẻ mặt mờ ám của Lâm Tử Y, cười tủm tỉm trêu chọc nói: “Chị, là anh rể nào gọi thế? Có cần em nghe máy hộ không?”

Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn cô, bắt điện thoại nói một tiếng: “Vân Triết, anh tìm em có chuyện gì?”

Tạ Vân Triết ở đầu kia điện thoại vẫn ôn nhu như vậy, mỉm cười nói: “Tử Hàn, anh sắp xếp việc hôm nay cho trợ lý, chuẩn bị đưa em đi ra đi dạo phố, em chờ anh mười phút, anh đang trên đường về nhà...”

“Không cần!” Lâm Tử Hàn vô ý thức kinh hãi kêu một tiếng, kêu xong mới giật mình cảm giác phản ứng của mình quá lớn, xấu hổ gương mặt không biết nên nói cái gì.

“Làm sao vậy?” Tạ Vân Triết cứng lại, dự cảm không tốt tập trung lên đầu, trái tim cũng nguội lạnh theo.

“Em...” Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt vẻ mặt đầy ý cười của Lâm Tử Y, linh cơ khẽ động, nói: “Bởi vì em hiện giờ không ở nhà, em ra ngoài chơi với em gái... Không tin anh hỏi Tử Y đi”

Như khoai lang phồng tay, ném điện thoại di động tới trên người Lâm Tử Y. Lâm Tử Y không chút hoang mang bắt lấy điện thoại di động, cười hì hì nói: “Anh rể, anh còn nhớ em không?”

Tạ Vân Triết sửng sốt, lập tức cười tươi: “Em là Tử Y?” Đáy lòng cũng bắt đầu cởi mở chân tình hơn, thì ra Lâm Tử Hàn thực sự ở cùng một

chỗ với Tử Y.

Xem ra là chính anh quá khẩn trương, chung quy vẫn sợ hãi cô đột nhiên chạy, hoặc là đột nhiên chạy đi gặp Tiêu Ký Phàm.

“Đúng, em chính là cô bé Lâm Tử Y sáu tuổi bắt đầu say đắm anh, hai mươi tuổi mới bắt đầu tỉnh ngộ, ha ha...” Hai mươi tuổi tỉnh ngộ, là bởi vì anh kết hôn với chị gái...

Ba năm không gặp, cô ấy nói vẫn còn tùy tiện như vậy, Tạ Vân Triết xấu hổ cười cười nói: “Nhiều năm không gặp em như vậy, anh cứ tưởng em ở nước ngoài”

“Em thích làm chủ nhân đất nước mình, không thích chạy sang nước ngoài làm người ngoại quốc!” Lâm Tử Y hi hi cười đùa anh. Cảm giác Tạ Vân Triết có chút xấu hổ vô cùng, mới đổi đề tài nói: “Anh rề, chị em muốn xin anh hai ngày nghỉ phép, anh sẽ không phê chuẩn chứ?”

“Sax... Đương nhiên sẽ không” Tạ Vân Triết mặc dù có chút không quá cam tâm tình nguyện, nhưng Lâm Tử Y đều mở miệng nói như thế này, không đồng ý cũng không được. Suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chị em khi nào thì trở về? Gọi điện thoại bảo anh đến đón cô ấy nha”

“Anh rề, anh là người đàn ông tốt nhất trên đời này, ha ha..., em cảm thấy hạnh phúc thay chị em, em nhường cho chị nói với anh nhé” Lâm Tử Y đưa điện thoại trả lại cho Lâm Tử Hàn, ghé vào trên ghế sofa nhìn cô.

“Tử Hàn, em đã không có chuyện gì, anh về đi tiếp tục đi làm là được” Tạ Vân Triết cười tủm tỉm nói, một chút dấu hiệu không hài lòng cũng không có.

Lâm Tử Hàn áy náy “Dạ” một tiếng, Tạ Vân Triết nhắc lại lần thứ hai: “Nếu như muốn trở về, thì gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em” Ngày kia là cuối tuần, anh vẫn còn hy vọng cô có thể ở nhà.

“Em biết”

“VẬY... Bye bye”

“Tạm biệt” Lâm Tử Hàn tắt điện thoại, nặng nề ngồi xuống ghế sofa, ngấm điện thoại di động có chút tâm phiền ý loạn. Ngày kia là cuối tuần, dựa theo thường ngày, cô cần trở lại thôn Ninh Thủy.

Cô không muốn để Đỗ Vân Phi biết cô lại từ Tiêu gia chuyển tới Tạ gia, ở giữa quan hệ tầng tầng lớp lớp này, cô càng không biết nên giải thích thế nào với Đỗ Vân Phi!

Một lời giải thích không tốt có thể xảy ra nhiều chuyện, cho nên cô phải cẩn thận một chút!

“Chị, chị rốt cuộc yêu Lãnh Phong nhiều hơn hay là yêu Tạ Vân Triết nhiều hơn?” Giọng nói hiếu kỳ của Lâm Tử Y cắt ngang tâm tư cô, Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, không cần nghĩ ngợi nói: “Chị chỉ yêu Lãnh Phong”

Một câu nói kia của cô khiến bước đi của Lâm Trúc trên cầu thang chần chờ một chút, mới tiếp tục đi xuống dưới lầu. Lâm Tử Hàn nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại thấy là ông ta, mắt húng nói: “Đã chuẩn bị xe tốt chưa?”

“Con xác định muốn lập tức đi?” Trên mặt Lâm Trúc có sự không muốn rõ ràng, nhìn chằm chằm cô nói.

“Tôi không cần về nhà với con sao?” Lâm Tử Hàn cố ý nói rõ không muốn, cô mới không cần sớm tha thứ cho ông ta như vậy! Tha thứ cho ông ta như thế thì quá không cá tính, quá tiện nghi cho ông ta!

Lâm Trúc trầm ngâm hai giây, ngẩng đầu lên nói: “Con đi đi, xe đã chuẩn bị tốt” Nói xong dùng cằm chỉ ra cổng chính. Nhanh như vậy? Lâm Tử Hàn nghi ngờ đi ra ngoài, ngoài cửa quả nhiên có một chiếc xe xa hoa đang chờ đợi mình.

Cô quay đầu lại, nói lời “Cám ơn” với Lâm Trúc sau đó đi về phía xe. Lâm Tử Y đuổi ở phía sau vọt ra, tiến vào từ một cánh cửa khác, nói: “Chị,

em muốn đi cùng chị đến Tạ gia chơi hai ngày”

Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt Lâm Trúc đứng ở trên bậc thang, nghĩ thầm để ông một mình ở nhà cô đơn quá. Quên đi, dù sao ông ta cũng đã cô đơn hai mươi năm.

“Lái xe” Cô phen phó một tiếng, xe liền chậm rãi đi đến hướng cổng, chạy trên làn đường riêng.

~~~~~

Sau khi đưa Lâm Tử Y quay về Lâm gia, Lâm Tử Hàn liền một mình về thôn Ninh Thủy, vừa đi vào sân nhà Đỗ Vân Phi, chợt nghe đến trong nhà có những tiếng cười đùa vui vẻ.

Lâm Tử Hàn bước nhanh vào, thì ra là Vương Văn Khiết chuẩn bị làm lẩu ăn, đang chuẩn bị trước nguyên liệu. Dì Vương ngồi ở một bên mắng nhỏ cái gì.

“Tử Hàn, đừng để ý tới bà, mau tới giúp chị đi” Vương Văn Khiết nói với Lâm Tử Hàn.

Chương 234: Về thôn Ninh Thủy 2

“Dì à, Văn Khiết trời sinh đã đoan trang, sẽ không nổi cáu, dì yên tâm đi” Lâm Tử Hàn cười, bắt đầu bắt tay vào hỗ trợ.

“Vân Phi và Lâm Lâm đâu?” Cô quan sát một vòng gian nhà, cũng không thấy hai người kia, trước đây ăn lẩu đều là này bốn năm người bọn họ, ngày hôm nay hẳn là cũng không ngoại lệ.

“Anh ấy đang ở trên lầu giúp Lâm Lâm sắp xếp đồ, Vương Văn Khiết thuận miệng nói, Lâm Tử Hàn nghi hoặc nhìn chằm chằm chị, trong lúc nhất thời không có hiểu rõ ý lời này của chị.

Wương Văn Khiết thấy cô sững sờ, mới tiếp tục nói: “Nhà Lâm Lâm tháng này tu sửa lại, không chỗ ở, dù sao ba mẹ Vân Phi đều ở nước ngoài, nhà cũng rộng lớn, không thể làm gì khác hơn là ở nhờ chỗ này một thời gian ngắn”

“À, thì ra là như vậy”

“Đúng rồi” Vương Văn Khiết nhắc ngẩng mặt lên nhìn cô một cái nói: “Nhà chị cũng dự định sửa chữa một lần, em xem những đồ vật kia của em cần những gì, dọn trước đến nhà Vân Phi đi”

“Dù sao cũng không hay ở, cũng không có cái gì đáng giá, không cần dọn” Lâm Tử Hàn không quan trọng gì mà nói, những ngày sau này, cô cũng không thể ở chỗ này nhiều. Sớm muộn gì cũng phải tìm một lý do rời khỏi đây, chỉ là hiện tại cô còn không biết nên lấy lý do gì”

“Thực sự là đứa nhỏ bại gia, thứ gì có thể sử dụng được thì làm sao có thể nói không cần chứ?” Dì Vương không vui phê bình.

“Mẹ, mẹ nếu như cảm thấy thích gây ồn ào, thì trở về nhà ngủ đi thôi” Vương Văn Khiết chịu hết nổi phát tay vẩy bà.

“Các con đều là những đứa trẻ xấu xa, cũng không biết cần cù tiết kiệm, nói một chút con còn ngại phiền...” Mắt thấy dì Vương lại muốn giáo huấn, Lâm Tử Hàn vội nói trấn an: “Dì à, dì dạy phải lắm, ngày mai cháu phải thu dọn mọi thứ trong nhà một lần”

“Có chuyện gì làm dì phát cáu thế” Về mặt Tô Lâm Lâm đầy ý cười đi từ trên lầu xuống, thoạt nhìn bộ dạng thì tâm tình rất tốt, Đỗ Vân Phi đi theo sau cô cùng đi xuống, khi thấy Lâm Tử Hàn, mừng rỡ mở miệng nói: “Tử Hàn, em hôm nay tại sao về sớm thế?”

“Không có chuyện gì, nên về sớm một chút” Lâm Tử Hàn nói, ánh mắt chuyển hướng Tô Lâm Lâm, cười tủm tỉm nói ra: “Lâm Lâm, cậu ngày hôm nay không bay sao?” Tuy rằng Tô Lâm Lâm biểu hiện ra không có gì, nhưng trong lòng còn có chút oán hận cô, Lâm Tử Hàn cũng vẫn biết, lại không có cách nào khác.

Cuối cùng cũng có cơ hội ở chung với Đỗ Vân Phi, cô ấy thực sự hy vọng Đỗ Vân Phi có thể tiếp thu nhận tình cảm của mình, dù sao Tô Lâm Lâm thật tâm yêu hẳn.

“Phải dọn nhà, không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ” Tô Lâm Lâm cười cười nói, kéo ghế ý bảo Đỗ Vân Phi ngồi trước, mới ngồi xuống bên cạnh hẳn.

Vương Văn Khiết nhìn Đỗ Vân Phi, nói đùa: “Vừa lúc nhà em và Lâm Lâm cùng sửa chữa, em và mẹ cùng nhau dọn đến nhà anh ở nha, nhiều người càng náo nhiệt”

“Tốt thôi, anh vô cùng hoan nghênh” Đỗ Vân Phi vô cùng tán thành, hẳn cũng không ngại nhiều người.

Máy hát của dì Vương lại mở: “Các con nghĩ cách giải quyết như thế, lão Đỗ trở về không lột da Vân Phi thì không thể, “giày vò” nhà bọn họ thành như vậy”

“Sẽ không, nhà xây ra không phải để ở sao” Đỗ Vân Phi không quan trọng lắm.

“Được rồi, có thể ăn” Vương Văn Khiết thu xếp, thấy Lâm Tử Hàn có chút thất thần ngồi trên ghế, thả chiếc đĩa trong tay đĩa tới trước mặt cô, giả vờ giận nói: “Chị cảnh cáo em, mặc kệ có chuyện gì trong lòng thì cũng phải thu lại cho chị, đừng phá hỏng khẩu vị của chị vào giờ khắc này”

Lâm Tử Hàn vội đưa tay đỡ lấy đĩa trước mắt, không được tự nhiên cười cười, ngẩng lại vào lúc này mọi người xác thực đang hưng phấn, không dám thất thần nữa.

Ánh mắt Đỗ Vân Phi lướt qua Tô Lâm Lâm bên cạnh, đau lòng nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Hàn, hẳn biết trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ, nhưng lại không có cách nào đến giúp cô.

Sự cự tuyệt liên tiếp của cô, sự cố ý làm bất hòa của cô, khiến hẳn thương tâm, lại càng bất đắc dĩ.

“Tử Hàn, uống chút rượu thôi” Đỗ Vân Phi đưa ly rượu vang cầm trong tay đẩy tới trước mặt cô, lại cười nói, khi lướt qua trước mặt Tô Lâm Lâm thì bị cô ấy đỡ lấy.

Tô Lâm Lâm cười tủm tỉm đưa ly rượu đẩy quay về trước mặt hẳn, nói: “Tử Hàn không uống rượu, anh cũng không phải không biết” Cô không thích thấy hẳn Lâm Tử Hàn nói gì thì nghe nấy, biểu hiện tình yêu tăng thêm, thực sự rất không thích.

Đỗ Vân Phi bị cô ấy ngăn như thế, có chút xấu hổ cười cười. Lâm Tử Hàn tự nhiên cảm giác được ra tâm kế nhỏ nhỏ của Tô Lâm Lâm, vội mở miệng phụ hợp nói: “Đúng vậy nha, em sẽ không uống rượu”

Bữa cơm này đến khuya mới kết thúc, rất lâu không ở cùng một chỗ nên mọi người trò chuyện với nhau thật vui.

Lâm Tử Hàn được xưng không uống rượu là người duy nhất ngã xuống, trán nặng nề gục xuống bàn cơm lại có thể cũng không cảm thấy

đau.

“Tử Hàn...” Tô Lâm Lâm thúc cánh tay cô gọi.

“Sẽ không vô ích như thế chứ?” Vương Văn Khiết cười một tiếng, thúc cô ở bên kia, nỗ lực đánh thức cô. Lâm Tử Hàn phỉn hà vung vẩy tay nhỏ bé lắm bầm nói: “Mọi người không nên âm ỉ... Tôi muốn đi ngủ...”

“Bọn mình đỡ cậu lên tầng nhé” Tô Lâm Lâm đứng dậy, ý bảo Vương Văn Khiết cùng mình đỡ cô dậy. Khi hai người đang muốn hợp lực đỡ cô, Đỗ Vân Phi đứng dậy: “Đề anh”

Tô Lâm Lâm sừng sốt, vội la lên: “Không cần, bọn em có thể đi” Đỗ Vân Phi cũng không nói hai lời vòng qua cô, ôm ngang lấy Lâm Tử Hàn, thận trọng đi lên lầu.

Tô Lâm Lâm nhìn chằm chằm thân ảnh hai người biến mất tại cầu thang, nhất thời cô đơn, Vương Văn Khiết bên cạnh thấy thế. Kéo kéo ống tay áo cô ha ha cười nói: “Đề anh ấy đi đi, chúng ta tiếp tục ăn”

Tô Lâm Lâm ừ một tiếng, ngây ngẩn ngồi trở lại ghế.

Chương 235: Là kim cương?

Đỗ Vân Phi đặt Lâm Tử Hàn xuống giường lớn, ôn nhu đắp chăn cho cô, quỳ một gối xuống ghé vào bên giường si ngốc nhìn cô trong lúc ngủ mơ.

Khuôn mặt trắng nõn của cô bởi vì tác dụng của rượu hơi có chút ửng hồng, môi đỏ mọng hé mở, trông rất đẹp mắt, chỉ có chân mày nhú chặt kia khiến người ta nhìn mà đau lòng.

“Tử Hàn, vì sao em ngay cả ngủ đều khóc?” Đỗ Vân Phi khẽ lẩm bẩm, cầm lấy tay nhỏ bé của cô đặt ở bên miệng hôn một cái, lưu luyến canh giữ bên giường cô.

Người trên giường chỉ an tĩnh ngủ, hoàn toàn không cảm giác được trái tim của hắn bị thương, bởi vì cô đang ngủ, trông rất không tốt.

Đỗ Vân Phi than nhẹ một tiếng, bỏ tay nhỏ bé của cô vào trong chăn, đứng dậy nhìn cô một cái cuối cùng, xoay người đi ra ngoài.

~~~~~

Khi Lâm Tử Hàn tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, sau khi nói chuyện điện thoại với Tạ Vân Triết, cô đuổi người rửa mặt hoàn tất sau đó đi xuống dưới lầu.

Đỗ Vân Phi đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn chờ cô đến ăn điểm tâm, nhìn thấy cô xuống tới, mỉm cười gọi: “Tử Hàn, chào buổi sáng, nhanh lại đây ăn điểm tâm thôi”

“Chào” Lâm Tử Hàn đi đến bàn ăn, quan sát gian nhà một chút nghi hoặc nói: “Lâm Lâm đâu?”

“Cô ấy có việc ra ngoài” Đỗ Vân Phi thay cô múc một bát cháo dinh dưỡng để trước mặt cô, sẵn sóc đến ngay cả chiếc đũa đều để tới tay cô.

“À”

“Ngày hôm nay chúng ta cùng đi ra ngoài một chút nhé, em đã thật lâu không đi dạo qua phố” Đỗ Vân Phi nói xong, có chút bức thiết nhìn cô, hy vọng cô có thể đồng ý.

Lâm Tử Hàn lại lắc đầu, cười nói: “Hôm khác thôi, ngày hôm nay em muốn sang bên nhà Văn Khiết thu dọn đồ đạc, tránh cho dì nói em bại gia”

Đỗ Vân Phi có chút thất vọng gật đầu, trên mặt xuất hiện một tia bất đắc dĩ, hẳn biết Lâm Tử Hàn là đang cố ý trốn tránh hẳn, nhưng mà lý do của cô lại khiến hẳn không thể nào phản bác.

Lâm Tử Hàn suy nghĩ một chút, len lén liếc mắt nhìn hẳn, chần chờ mở miệng nói: “Vân Phi, em nghĩ em nên tự tìm một chỗ ở, cuối cùng ở đây cũng không tốt, đúng không, ha ha”

Đỗ Vân Phi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu mới nói ra lời: “Sống ở đây cũng tốt, vì sao phải đi. Đừng nói cái gì phiền hay không phiền, bởi vì em biết rõ một điểm cũng không phiền phức”

“Nhưng mà, em không thể ở nhà anh, em có thể tìm một phòng ở gần nơi làm việc...” Lâm Tử Hàn dè dặt nói xong, phát hiện sự bất mãn trên mặt hẳn, lén lút dừng nói câu cuối.

“Ở một mình rất không an toàn, anh lo lắng” Đỗ Vân Phi nói xong, cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng, ý tứ rất rõ ràng, hẳn không đồng ý!

Lâm Tử Hàn cũng không thể tiếp tục nói hết, tùy tiện ăn xong bữa sáng liền đi đến nhà Vương Văn Khiết.

Một lần nữa trở lại gian nhà đã ở hơn ba năm, trong lòng Lâm Tử Hàn đột nhiên bị một mảnh sầu não tập kích, từng hồi ức đẹp hiện lên trong đầu cô.

Ở chỗ này ba năm tuy rằng qua rất khốn cùng, nhưng cũng rất vui vẻ, bởi vì có Tiểu Thư Tuyết yêu quý làm bạn, làm cho cuộc sống được của cô phong phú lại có động lực.

Nếu như không vào Tiêu thị làm việc, không gặp Lãnh Phong, cuộc sống của cô cũng sẽ không biến thành như vậy. Cô vẫn còn sống vui sướng sống nương tựa lẫn nhau với Tiểu Thư Tuyết, qua những ngày đơn giản mà vui sướng.

Bởi vì lâu lắm không có ai ở, gian nhà đã tích một tầng bụi hơi mỏng, mọi thứ vẫn đặt tại chỗ cũ như khi cô đi.

Ánh mắt đảo qua mỗi một chỗ, đều có thể làm cô nhớ về Tiểu Thư Tuyết, cô nhớ Tiểu Thư Tuyết!

Nước mắt hòa lẫn vào hai mắt cô, tia nắng mặt trời chiếu lọt qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, chiếu vào bình cá cạnh cửa sớm đã khô. Những quả bóng nhiều màu chiếu ra những tia sáng óng ánh chói mắt làm nhói hai mắt cô.

Đó là đá màu Tiểu Thư Tuyết góp nhặt đã hơn một năm, cũng là đồ vật con bé yêu tha thiết nhất. Lâm Tử Hàn đi tới, ôm bình cá vào trong ngực.

Cô lần này trở về duy nhất chỉ mang đi thứ đó, chính là đá màu của Tiểu Thư Tuyết, chuẩn bị giao cho con bé vào lần gặp tiếp theo, nghĩ thâm con bé nhất định sẽ rất vui vẻ.

Khi Lâm Tử Hàn ôm bình cá trở lại Đỗ gia, Đỗ Vân Phi đang ở sau nhà luyện tập bắn súng, cô không quấy nhiễu hấn, trực tiếp đi lên phòng trên lầu hai.

Đỏ đá màu đã có chút bẩn lên tờ báo trải trên giường, ngồi xếp bằng ở một bên dùng khăn lau từng viên một.

Những màu rực rỡ thấy có chút hoa mắt, Lâm Tử Hàn xoa hai mắt, tiếp tục bắt tay vào làm việc. Khi mới lau được phân nửa, xúc cảm trong tay đột nhiên có chút không giống, cô nghi hoặc cúi đầu xuống. Phát hiện đá màu trong tay quả nhiên không giống với những viên khác.

Không chỉ không phải là viên, kích thước cũng không giống nhau, chính xác mà nói, nó là một viên hình quả lê, so với đá màu càng thêm trong suốt trong lấp lánh hơn.

Dù cho không nghiên cứu về kim cương, giá trị thứ trong tay còn gấp vài lần so với cô nghĩ. Cầm lấy khăn lau bụi trên viên kim cương, viên kim cương có vẻ càng thêm trong suốt loá mắt.

Lâm Tử Hàn lấy chiếc nhẫn kim cương bốn cara từ trong ngăn kéo ra bởi vì sợ hãi Đỗ Vân Phi thấy mà len lén giấu đi, đi tới bên cửa sổ nâng lên..., dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, lại vô cùng tương tự nhau.

Cô cả kinh tròn tròn hai mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên bốn chữ “Ngôi sao thiên thần”, viên kim cương hình quả lê!! Viên kim cương trong tay chính là hình quả lê, khổ cỡ gần như miêu tả từ trong miệng người khác!

Chương 236: Là kim cương 2

Làm sao có thể? Hai giới hắc bạch tìm Ngôi sao thiên thần đến nghiêng trời lệch đất, làm sao có thể ở trong bình cá của Tiểu Thư Tuyết chứ? Lâm Tử Hàn lắc đầu, thực sự không thể tin được.

Cô chưa từng thấy qua Ngôi sao thiên thần, ngay cả hình ảnh đều chưa từng thấy qua, cho nên, cô cảm thấy nhất định không có khả năng là viên trong tay mình.

Cô ngồi trên giường, sững sờ chuyển động viên kim cương lấp lánh, đây rõ ràng chính là kim cương, chẳng lẽ là giả?

Lâm Tử Hàn như đi vào cõi thần tiên ngay cả tiếng đập cửa càng lúc càng lớn đều không nghe được, sau khi gõ vài tiếng bị cửa phòng người ta đẩy ra, đi tới chính là Đỗ Vân Phi mới vừa luyện tập xong.

“Tử Hàn, sao mà gõ cửa cũng không đáp lại?” Đỗ Vân Phi hàm chứa ý cười đi đến, Lâm Tử Hàn cả kinh, viên kim cương trong tay lên tiếng trả lời rơi xuống đất, rơi xuống bên chân Đỗ Vân Phi.

Lâm Tử Hàn hô nhỏ một tiếng, trái tim nhảy ra ngoài cơ thể mấy lần, tại một khắc Đỗ Vân Phi cúi đầu nhìn xuống chân, cô nhanh chóng nhảy xuống từ trên giường, ra sức chạy ào vào trong lòng Đỗ Vân Phi, chăm chú ôm cổ hắn, không để cho hắn có cơ hội nhìn xuống.

Đỗ Vân Phi bị sự nhiệt tình bất ngờ của cô dọa cho hoảng sợ, gương hai tay giữa không trung cứng đờ, thụ sủng nhược kinh kéo vai cô, cười nhẹ nói: “Làm sao vậy?”

“Vân Phi, em nhớ Tiểu Thư Tuyết...” Lâm Tử Hàn ghé vào trong ngực hắn khóc nức nở nói ra, ôm hắn xoay người, ánh mắt lo lắng vô cùng rơi vào kim cương dưới chân hắn.

Kim cương vừa vịn ở bên chân hắn, bước khéo lên năm bước thì có thể giẫm lên.

“Anh biết...” Đỗ Vân Phi ôn nhu vỗ về sợi tóc cô, khi bàn tay xẹt qua trán cô thì sừng sốt, nghi hoặc hỏi: “Tử Hàn, đầu em sao lại đầy mồ hôi? Rất nóng sao?”

Cũng không phải bị anh hù dọa sao, Lâm Tử Hàn thầm thở than dưới đáy lòng, gật đầu.

“Anh giúp em mở điều hòa” Đỗ Vân Phi nói xong đi lấy điều khiển, Lâm Tử Hàn quỳnh lên, gắt gao ôm hắn: “Không cần!”

Đỗ Vân Phi lại sừng sốt, đánh giá cô thần tình quái dị: “Em làm sao vậy? Sao anh cảm thấy em ngày hôm nay là lạ?”

Lâm Tử Hàn dốc sức đè nén sự hoảng loạn dưới đáy lòng, miễn cưỡng vui cười nói: “Em... Em không thích mở điều hòa, điều hòa không tốt cho làn da...”

“Thì ra là có chuyện như vậy” Đỗ Vân Phi cười nói, dựa vào cổ cô, hít mùi thơm thanh nhã trên người cô, không nỡ buông tay.

Lâm Tử Hàn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giả vờ nhu mì mở miệng nói: “Vân Phi, em có món quà muốn tặng cho anh, anh nhắm mắt lại trước đi”

“Thực sự? Vì sao đột nhiên muốn tặng quà cho anh?” Đỗ Vân Phi mặt mày rạng rỡ đánh giá cô, thật là hài lòng, Lâm Tử Hàn ngày hôm nay thực sự là lúc nào cũng khiến hắn kinh ngạc, chủ động nhào vào lòng, còn muốn tặng hắn quà?

“Người ta còn chưa bao giờ tặng quà cho anh, ở chỗ này ở lâu như vậy, nên có, anh mau nhắm mắt lại” Lâm Tử Hàn thúc giục.

“Được” Đỗ Vân Phi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Không cho phép nhìn lên nha” Lâm Tử Hàn dặn dò, chỉ tới khi hấn gạt đầu, mới từ lui đi ra trong ngực hấn, len lên cúi người, nhanh tay lẹ mắt nhặt kim cương lên, nhét vào trong túi.

Cuối cùng cũng an toàn! Nặng nề thở dài một hơi, Lâm Tử Hàn thoải mái nói: “Được rồi”

Về mặt Đỗ Vân Phi chờ mong mở hai mắt, đánh giá hai tay không của Lâm Tử Hàn, nghi hoặc mở miệng nói: “Quà đâu?”

“Quà?” Lâm Tử Hàn cả kinh, đúng, cô kích động thế nào mà lại quên việc này? Quà! Quà! Trên mặt bàn ngoại trừ chiếc bát si rô trái cây trống rỗng nữ hầu đưa lên cô vừa ăn xong ra, cái gì cũng không có.

Không có cách nào! Lấy nó thôi! Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ, bưng chiếc bát kia giơ lên trước mặt Đỗ Vân Phi, cười tủm tỉm nói: “Cái này!”

“Đây là quà em tặng anh?” Đỗ Vân Phi nhìn qua lại giữa cô và cái bát trống rỗng, bát này hình như là của nhà hấn thôi? Lại chỉ là một cái bát sứ bình thường.

Lâm Tử Hàn xấu hổ mà cười cười: “Em chỉ biết anh nhất định sẽ không thích, nhưng mà lễ nhẹ tình nghĩa nặng...”

“Anh đương nhiên thích” Đỗ Vân Phi cắt ngang lời cô nói vô số lần, mỉm cười tiếp nhận bát trong tay cô: “Tử Hàn, cảm ơn món quà của em”

Tuy rằng hấn không biết cô đến tột cùng có chuyện gì lừa mình, thế nhưng cô không muốn cho hấn biết chuyện này, hấn chắc là không nên ép cô.

Mặt Lâm Tử Hàn vừa quần bách vừa xấu hổ, không được tự nhiên cười gượng hai tiếng, cô biết Đỗ Vân Phi không muốn vạch trần cô, mới có thể làm bộ nhận lấy, hấn thật là một người đàn ông am hiểu ý!

Đỗ Vân Phi vỗ vỗ vai cô, đóng đưa bát sứ trong tay lại cười nói: “Anh không quấy rầy em, em làm việc của mình đi” Nói xong nhìn lướt qua đá

màu trên giường, đi ra ngoài.

Lâm Tử Hàn nhìn bóng dáng hắt rời đi, khẽ thở dài một hơi, một loại cảm giác phức tạp lại tập kích vào đầu cô, phần đa là áy náy với Đỗ Vân Phi.

Nghĩ đến kim cương, cô nhanh chóng chạy đi khóa cửa phòng lại, lấy kim cương trong túi ra tiếp tục nghiên cứu, chỉ là, cô là một người thường căn bản nghiên cứu không ra cái gì.

Cô quyết định trước tiên dò xét rõ ràng “Ngôi sao thiên thần” đến tột cùng là dạng gì, sau đó xác định thứ trong tay cô rốt cuộc là không phải.

Thật vất vả chờ đến khi Đỗ Vân Phi đi làm, Lâm Tử Hàn lặng yên đi đến thư phòng hắt.

“Lâm tiểu thư” Phía sau vang lên tiếng của nữ hầu, Lâm Tử Hàn bị dọa cho hoảng sợ, phút chốc xoay người trừng mắt nhìn cô ta. Nữ hầu thấy cô bị mình hù dọa, vội cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, hù dọa đến cô”

“Không có việc gì” Lâm Tử Hàn vẫy vẫy tay, lập tức quan sát cô ta: “Ừm... Cà phê là mang vào cho thiếu gia sao?”

Chương 237: Là kim cương 3

“Không có việc gì, yên tâm đi” Lâm Tử Hàn vung tay, xoay người đi đến thư phòng của Đỗ Vân Phi, gõ vài tiếng, sau khi thấy bên trong lên tiếng thì đẩy cửa đi vào.

Đỗ Vân Phi ngẩng đầu, thấy là cô thì trên mặt có sự kinh ngạc rõ ràng. Lâm Tử Hàn ha ha cười nói: “Em đang định tới tìm anh mượn vài cuốn sách tới giải buồn, ở ngoài cửa vừa vặn gặp Tiểu Bích, thuận tiện giúp cô ấy mang vào, anh đừng cảm động loạn” Nói xong đặt cả phê trên bàn làm việc.

Bắt đầu xem lướt qua những loại sách khác nhau, Đỗ Vân Phi đứng dậy, đi tới bên người cô sau đó hỏi: “Em muốn loại sách gì, anh sẽ đề cử cho em mấy quyển”

“Em đương nhiên thích xem về phương diện thời trang làm đẹp, anh cũng không có nha” Lâm Tử Hàn quay đầu lại nhìn hấn cười nói.

Đỗ Vân Phi gầy gầy mũi: “Loại đó không có”

“Vậy giới thiệu cho em mấy quyển tiểu thuyết thôi”

Đỗ Vân Phi suy nghĩ một chút, lấy một quyển 《Thiên đường》 trên giá sách đưa tới tay cô: “Quyển này không tồi, em cầm xem đi”

“Được, em tin anh” Lâm Tử Hàn vốn không có ý mượn sách, dù hấn đề cử 《Tam Tự kinh》 cô cũng sẽ nhận lấy. Tùy ý xem vài trang sách nghĩ nên mở miệng hỏi hấn chuyện Ngôi sao thiên thần như nào, suy nghĩ sau một hồi tùy ý mà hỏi thăm: “Gần đây công việc thế nào, bận không?”

“Nước ta lớn như vậy, nhân khẩu nhiều như vậy, muốn thông thả là không có khả năng” Đỗ Vân Phi quay trở lại bên cạnh bàn làm việc, bung cả phê uống một ngụm nói.

“Vụ án Ngôi sao thiên thần có tiến triển không?” Lại là giọng nói rất tùy ý, trái tim lại nhảy loạn “thình thịch”, cùng đợi đáp án của hắn.

Sau một lúc trầm mặc, Đỗ Vân Phi mới bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: “Không có tiến triển gì, cấp trên cho bọn anh thời gian hai tháng, nếu như vẫn còn không có tiến triển, coi như là án tử treo”

Lâm Tử Hàn sững sốt, tử án? Vậy Lãnh Phong và Lâm Trúc có nguy hiểm không?

“Anh thật không rõ, phạm án nặng như vậy, làm sao có thể xử lý như là tử án! Quá tiện nghi cho những nhóm phần tử tội phạm này” Vừa nói đến chuyện này, Đỗ Vân Phi lại tức đầy một bụng.

Bất mãn với cấp trên, bất mãn với văn bản quy định rõ ràng, nói chung, cái gì cũng bất mãn!

“Có lẽ cấp trên chỉ không muốn tốn thêm nhân lực, tài lực truy tìm điều tra loại án tử không có kết quả này...”

“Làm cảnh sát, không phải nên vì dân trừ hại sao? Nhân lực tài lực lại tính là cái gì? Một ngày không bắt được Lãnh Phong về quy án...” Đỗ Vân Phi đột nhiên dừng lại, nhìn sắc mặt hơi có chút trắng bệch của Lâm Tử Hàn, vội hòa hoãn biểu tình trên mặt: “Xin lỗi, Tử Hàn...”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, mỉm cười nói: “Không cần nói xin lỗi với em, em đã không có bất cứ quan hệ nào với anh ta”

“Tử Hàn, em ủng hộ cách làm của anh có đúng không? Truy nã Lãnh Phong, em có thể dễ dàng đưa Tiểu Thư Tuyết về, đúng không?”

“Đúng...” Lâm Tử Hàn cố nhẫn nhịn cho nước mắt khỏi tràn mi, gạt đầu.

Nhớ tới việc chính, cô hít một hơi thật sâu dưới đáy lòng, chỉnh lý tâm tình ngẩng đầu nghi hoặc mà hỏi thăm: “Anh biết “Ngôi sao thiên thần” là dạng gì không? Đã thấy chưa?”

“Gần đây mới điều tra được, xem qua hình ảnh cùng giới thiệu”

“Thực sự? Em cũng muốn nhìn một chút” Lâm Tử Hàn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thấy hẳn tựa hồ có chút khó xử, vì vậy dùng giọng nói làm nũng tiếp tục cầu xin: “Để cho em nhìn chút đi mà, em thực sự rất hiếu kỳ nó là dạng gì, Vân Phi...”

Nói ra giọng nũng nịu như thế, ngay cả chính cô đều cảm thấy có chút buồn nôn, giữa lúc cô cảm thấy có chút diễn quá hay không. Đỗ Vân Phi vòng qua bàn làm việc, hai tay bắt đầu thao tác máy vi tính, vài giây đồng hồ sau ngừng đầu nói với cô: “Lại đây thôi”

Lâm Tử Hàn mừng rỡ đi tới, trên màn hình máy vi tính hiện lên hình dạng kim cương, giống nhau như đúc với viên trong tay cô, hình dạng cao thấp đều tương đồng.

“Đây... chính là “Ngôi sao thiên thần” trong truyền thuyết sao?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc hỏi thăm, trong đầu lại vang lên ong ong, trời ạ! Ngôi sao thiên thần!

“Đúng vậy” Đỗ Vân Phi nói: “Viên kim cương hoàn mỹ hình quả lê, kim cương lớn báu vật xuất phát từ một quặng mỏ bí mật Châu Phi, độ tinh khiết cực cao, tổng cộng có 58 mặt...”

“Thật đẹp...” Lâm Tử Hàn nuốt nước bọt sợ hãi than.

Đỗ Vân Phi không đồng ý mà cười cười: “Kim cương hình quả lê mặc dù là được làm trên tay người có đỉnh cao khoan cắt trên thế giới, có tiền cũng không phải mua không được, cho nên không có gì kinh ngạc. Anh hoài nghi chính là, viên kim cương này nhất định có bí mật gì kinh người”

Bí mật? Lâm Tử Hàn cười khở một tiếng ở trong lòng, ngay cả Lâm Trúc và Lãnh Phong đều không rõ ràng lắm nó rốt cuộc có bí mật gì, chỉ vì một câu nói người đời trước, chỉ biết là luôn luôn cướp giật!

“Tử Hàn, em làm sao vậy?” Đỗ Vân Phi đánh giá Lâm Tử Hàn đứng tại chỗ đờ ra, nghi ngờ hỏi. Lâm Tử Hàn sững sốt, lập tức lắc đầu cười nói: “Không có gì, em chỉ là cảm thấy quá kinh ngạc”

~~~~~

Nằm trên giường, Lâm Tử Hàn vẫn không nghĩ ra Ngôi sao thiên thần sao lại chạy vào bình cá của nhà mình. Từng chút từng chút nghĩ lại mọi việc trong quá khứ, lọc bỏ từ ngày bắt đầu vào Tiêu thị.

Ngày cô chọc phải hắc đạo, là do Duẫn Ngọc Hân phái cô đưa túi tài liệu quảng cáo, gã đàn ông đánh nhau với Lãnh Phong... Cô hoảng loạn cầm đi túi của người đàn ông kia, sau đó...

Lâm Tử Hàn đột nhiên bật dậy từ trên giường, lúc đó về đến nhà bởi vì quá mệt mỏi, ngã xuống giường liền ngủ, Tiểu Thư Tuyết tìm chocolate trong túi cô, nhất định là thời gian đó ném kim cương vào trong bình cá!

Trách không được gã đàn ông kia sống chết nói cô cầm đi kim cương, hóa ra thật sự đúng là bị cô cầm đi! Trời ạ! Thực sự thật là khó tin!

Cô dè dặt lấy viên kim cương được cô bao bọc tầng tầng lớp lớp trong ngăn kéo ra, ngồi trên sàn nhà si ngốc nhìn chăm chú

Viên kim cương Lãnh Phong, Lâm Trúc một mực tìm cuối cùng cũng xuất hiện, hiện tại ngay trong tay cô, nhưng mà cô giao kim cương cho ai?

Hai người bọn họ, một người là ba ruột, một người là người đàn ông cô yêu nhất, đều chiếm địa vị ngang nhau trong sinh mệnh cô.

Ba cô là bởi vì viên kim cương này mà vứt bỏ cô, tuy rằng miệng cô vẫn không chịu tha thứ cho ông, vẫn quát ông. Thật ra trong lòng đã tha thứ cho ông, bởi vì cô có thể cảm giác được chân tình ông thực sự thương yêu mình.

Nếu như phong ba về kim cương được dẹp loạn, hai người bọn họ có thể vĩnh viễn rời khỏi hắc đạo hay không? Sống cuộc sống người bình

thường? Cô thực sự rất hy vọng bọn họ có thể không cần tranh đoạt tiếp nữa!

Chương 238: Van xin

Ngày hôm nay đột nhiên gió nổi bão về, bầu trời trong nháy mắt tối mù, Tiêu Ký Phàm vừa xả giao xong đi ra khỏi khách sạn mặt nhăn mày nhíu, đi đến hướng bãi đỗ xe.

“Tiên sinh, anh hãy chờ trong chốc lát hãy ra ngoài” Một nhân viên phục vụ xinh đẹp thân thiết nói ra: “Lúc này lái xe rất nguy hiểm”

“Đúng rồi, Tiêu tổng, nếu không thì chúng ta trở về tiếp tục nói đi” Một người đàn ông trung niên cùng đi ra với Tiêu Ký Phàm cười ha ha nói, mới vừa rồi Tiêu Ký Phàm vội vã rời khỏi bữa tiệc, cũng không nói được cái gì.

Tiêu Ký Phàm gật đầu, xoay người ánh mắt dừng tại một thân ảnh quen thuộc xinh đẹp, dưới đáy lòng sừng sốt một chút, bước nhanh đi đến phía cô.

Lâm Tử Hàn hai tay ôm cánh tay tránh mưa cùng với rất nhiều người qua đường, sợi tóc bị gió thổi trúng có chút mất trật tự, đang lạnh run trong đám người.

Tiêu Ký Phàm cởi áo khoác trên người choàng lên trên người cô, kinh ngạc hỏi thăm: “Em tại sao lại ở chỗ này?”

Lâm Tử Hàn trước đó chỉ là nhìn chằm chằm không chuyển mắt chiếc xe Porsche quen thuộc kia, cũng không thấy thân ảnh Tiêu Ký Phàm. Đột nhiên xuất hiện sự ấm áp làm cho lòng cô sừng sốt, phút chốc ngẩng đầu, nhìn phía người vừa tới, cười tươi.

Tiêu Ký Phàm không nói hai lời ôm lấy cô đi vào khách sạn, với tốc độ nhanh nhất đăng ký phòng, sau đó dắt cô đi tới thang máy.

Anh sau khi điều chỉnh tăng nhiệt độ bên trong, nhìn chăm chú vào cô bình tĩnh nói: “Em bây giờ có thể nói” Trâm tĩnh, là tràn đầy tưởng niệm cùng kích động, anh thậm chí không dám nhìn cô quá nhiều.

Xoay người lại, đưa lưng về phía cô, hai tay chống bên quầy rượu, nhưng không có ý muốn uống rượu.

“Em... Em là tới tìm anh” Lâm Tử Hàn nhìn chăm chăm cái bóng của anh, dè dặt mở miệng nói, chân chờ đi tới.

Thân thể Tiêu Ký Phàm cứng đờ, phút chốc quay người lại, run rẩy vươn tay nâng cằm cô lên, ngay cả giọng nói cũng run lên: “Tìm anh...? Tìm anh làm cái gì?”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, cúi đầu nói: “Không biết, Vân Triết hỏi em muốn đi đâu chơi, em nói em muốn đi dạo phố một mình, anh ấy thả em xuống giữa đường rồi đi làm...Em... Không nghĩ qua là đi dạo đến Tiêu thị...”

Tiêu Ký Phàm ra sức ôm cô vào trong lòng, cúi đầu hung hăng hôn xuống, câu nói kế tiếp của Lâm Tử Hàn chưa kịp sinh sôi thì đã bị cắt đứt.

“Em là tiểu yêu tinh, hỏi tại sao luôn luôn tại lúc anh thật vất vả mới bình tĩnh lại lại xuất hiện ở trước mặt anh!?” Tiêu Ký Phàm gặm nhẹ, môi với răng rất không ôn nhu gặm môi cô, cổ cô.

Mỗi lần hạ quyết tâm phải quên cô, cô luôn luôn hợp thời xuất hiện, dễ dàng đánh vào lòng tin thật vất vả anh mới xây nên.

“Ký Phàm...!” Lâm Tử Hàn cuống quýt đẩy anh ra, thừa dịp mình còn tỉnh táo cự tuyệt anh. Cô nhớ anh, không tự chủ được đi dạo tới Tiêu thị, không tự chủ được theo sát anh đến nơi này.

Một nguyên nhân khác thúc đẩy cô làm như vậy là cô muốn chính miệng hỏi anh một số vấn đề về kim cương.

“Tử Hàn, xin lỗi” Tiêu Ký Phàm dùng đầu ngón tay nhẹ xoa đầu đỏ trên gáy cô, hồ thẹn khẽ thì thào, vừa rồi anh bởi vì quá nhớ cô, cho nên vô cùng kích động.

Lâm Tử Hàn lắc đầu, nắm chặt áo khoác trên người, Tiêu Ký Phàm lúc này mới nghĩ đến, quan sát cô không hài lòng trách: “Lạnh như thế, vì sao không mặc nhiều hơn một chút?”

“Khi em ra ngoài không có gió bão, hơn nữa... Dự báo thời tiết cũng không có nói có bão nha” Mặt Lâm Tử Hàn vô tội biện giải.

Tiêu Ký Phàm than nhẹ một tiếng, đưa tay xoa sợi tóc trên trán cô, ôn nhu nói: “Đói không?”

“Có một chút” Lâm Tử Hàn ha ha cười nói, một chút cũng không khách khí với anh. Tuy rằng đã qua thời gian ăn cơm, nhưng cô còn chưa ăn cơm trưa.

Tiêu Ký Phàm xoay người cầm lấy điện thoại trên bàn đầu giường, sau khi gọi nhân viên phục vụ phân phó vài câu, kéo Lâm Tử Hàn ngồi xuống ghế sofa.

Lâm Tử Hàn len lén liếc mắt nhìn anh, do dự một chút hỏi: “Ký Phàm, anh bây giờ còn đang tìm kim cương sao?”

Tiêu Ký Phàm chỉ là nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, đưa chén trà nóng vào tay cô. Lâm Tử Hàn cầm chén trà, thử hỏi: “Nếu như là Lâm Trúc tìm được kim cương trước, anh sẽ làm sao?”

Hai mắt Tiêu Ký Phàm nghiêm lại, nhìn chằm chằm cô, tàn nhẫn nói ra một chữ “Cướp”. Lâm Tử Hàn cả kinh, thiếu chút làm rơi cái chén trong tay, may là Tiêu Ký Phàm nhanh tay lẹ mắt đỡ được, thuận lợi đặt cái chén ở trên mặt bàn.

“Tử Hàn, em đang khẩn trương cái gì?” Giọng nói của anh chậm rãi như thường, nghe không ra bất luận gợn sóng gì. Con người thâm thúy

chăm chú nhìn cô, cô đang lo lắng cho Lâm Trúc sao? Cô hẳn là lo lắng, Lâm Trúc là ba ruột của cô mà.

“Em không hy vọng hai người đao thương gặp nhau, em sợ anh sẽ... gặp chuyện không may” Không sai, là như vậy, cô sợ anh gặp chuyện không may, cũng sợ ba cô cũng sẽ xảy ra chuyện. Cô thực sự rất hy vọng có một cách có thể chủ động đưa kim cương ra, như vậy, thiên hạ thái bình, không bao giờ phải sinh sống với loại chờ đợi lo lắng này nữa.

“Anh hiểu...” Tiêu Ký Phàm xoa xoa hai gò má cô đau lòng nói nhỏ, bị mắc kẹt giữa hai người đàn ông thương yêu, cô nhất định rất khó chịu, so với anh không chiếm được kim cương còn khó chịu hơn.

Vốn dĩ cuộc sống cũng bởi vì Tạ Vân Triết thêm vào mà thống khổ, còn phải lo lắng vấn đề của anh và Lâm Trúc, gánh nặng trong lòng cô quả thực rất lớn.

Anh nhìn cô thống khổ, nhìn cô khóc, nhưng không giúp gì được, bởi vì anh cũng bất lực!

“Ký Phàm, hai mươi năm, lẽ nào anh không phiền lụy sao?” Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chú vào anh, nức nở nói: “Buông tha thôi, tính là vì em, cũng nên suy nghĩ vì Tiểu Thư Tuyết, tính mạng của anh đã không hề thuộc về một mình anh, anh hiểu không?”

Chương 239: Van xin 2

“Tử Hàn!” Tiêu Ký Phàm ấn hai vai cô gằm nhẹ một tiếng, nói: “Đừng ép anh nữa, đừng cầu xin anh, em biết rất rõ ràng tầm quan trọng của kim cương đối với anh, em cũng biết rõ nước mắt trời sinh của em chính là thiên địch của anh, anh sẽ bởi vì nó, phá hủy niềm tin duy nhất hai mươi năm qua của mình!”

“Lâm Trúc nói với em, Ngôi sao thiên thần là của ông ta!” Lâm Tử Hàn hô, hai tay Tiêu Ký Phàm cứng đờ, lại vẫn đang vịn trên vai cô, kinh ngạc nhìn chăm chăm cô.

“Ừm...” Lâm Tử Hàn đóng lại khép miệng, nói lắp: “Lần trước... chính là lần... Lâm Trúc bắt em, ông ta nói với em”

“Ông ta nói cho em cái gì?”

“Ông ta nói lúc trước có hai người đạt được “Ngôi sao thiên thần” ở Châu Phi, một là ba ông ta, người còn lại ông ta cũng không biết là ai, người kia bởi vì nhất thời nổi lên lòng tham, sát hại ba ông ta, sau khi cướp được kim cương về nước một mình...”

“Không có khả năng!” Tiêu Ký Phàm một tay đẩy ra cô ra trước rồi đứng lên, rống lớn nói: “Ông nội tuyệt đối không có khả năng là người như thế! Lâm Trúc ông ta đang lừa em, là ông ta để em khuyên anh buông tha cho kim cương có đúng không?” Nhất định là như vậy, nhất định là Lâm Trúc để cô tìm đến anh.

Tiêu lão thái gia là một người thiện lương như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Tuy rằng anh khi đó mới mười tuổi, nhưng mà các hành vi cử chỉ của ông anh vẫn còn nhớ rõ ràng rành.

Tiêu gia có rất nhiều tiền, Tiêu lão gia thậm chí hàng năm chỉ ít quỳên ra một nghìn vạn giúp đỡ người nghèo, người như vậy, làm sao lại sinh lòng tham với một viên kim cương.

“Không phải, ông ta căn bản không bảo em làm như vậy, hơn nữa ông ta cũng biết em không có nghĩa vụ phải giúp ông ta” Lâm Tử Hàn đứng lên theo anh: “Ông ta thậm chí không biết người cướp đi kim cương là ông nội của anh”

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn cầm tay anh, thật thà nói: “Em cũng chưa nói lời của Lâm Trúc sẽ đúng, nhưng sao anh không nghĩ qua, Tiêu lão gia vì sao sau khi về nước đột nhiên hậm hực, nếu như không phải trong lòng có thẹn, ông ấy sao lại phong bế chính mình, cho đến khi hậm hực mà chết chứ...?”

“Được rồi!” Tiêu Ký Phàm lạnh giọng cắt ngang cô, hờ hững nói: “Tử Hàn, chuyện này em vĩnh viễn cũng không được phép quan tâm, không cho phép hỏi đến, bởi vì đây không phải vấn đề em nên hỏi đến!”

Anh không muốn nghe được càng nhiều từ miệng cô, khả năng sẽ tan rã hảo cảm của anh với ông nội tồn tại suốt ba mươi năm. Nhưng mà, trong lòng anh lại rõ ràng, chợt nghe vào lời của cô.

Ông nội vì sao hậm hực mà chết, anh không phải không nghĩ qua, lại thế nào cũng không nghĩ ra sẽ là loại nguyên nhân này. Anh thực sự hy vọng là Lâm Trúc đang nói dối, hoặc là Lâm Tử Hàn đang nói dối, vì vậy nguyên nhân thực sự có sức thuyết phục!

“Anh nghĩ rằng em muốn quản sao?” Nước mắt Lâm Tử Hàn chảy xuống gò má, nước mắt lượn quanh quan sát anh: “Ngay từ đầu anh không nên mang em vào vòng xoáy này, đưa em vào rồi, lại bảo em không được quản, anh sẽ không thể lo lắng một chút cho cảm thụ của em sao?”

“Tử Hàn!” Tiêu Ký Phàm đưa tay ôm cô vào trong lòng, hôn sợi tóc cô trấn an: “Anh đồng ý với em anh sẽ xử lý tốt chuyện này...”

Lâm Tử Hàn đẩy đánh anh, thống khổ lớn tiếng lên án: “Anh mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều hôn hôn ôm ôm lừa gạt qua đi, lại không giải quyết vấn đề thực chất”

Tiêu Ký Phàm chỉ ôm cô, yên lặng tiếp thu sự lên án của cô, anh vẫn đều tin tưởng mình có thể xử lý tốt chuyện này. Nhưng không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một đường rẽ làm cho anh trở tay không kịp, Lâm Tử Hàn lại có thể là con gái Lâm Trúc! Bởi vậy, thật nhiều chuyện cũng khó làm!

Anh còn có thể không cô kị chỗ nào đối kháng tiếp nữa với Lâm Trúc sao? Giết ba ruột của người phụ nữ mình thương yêu? Nếu như anh thực sự làm như vậy, Lâm Tử Hàn đời này cũng không có khả năng tha thứ cho anh, còn có Tiểu Thư Tuyết...

Lâm Tử Hàn biết mình ép buộc anh như thế không đúng, biết trong lòng anh cũng mâu thuẫn như mình, thống khổ như mình. Nhưng là vì Tiêu Ký Phàm và Lâm Trúc đều có thể hoàn chỉnh mà sống, cô phải ép buộc anh!

“Đừng khóc, anh buông tha...” Tiêu Ký Phàm vẫn hôn sợi tóc cô, gian nan nói ra những lời này, khi nói xong câu đó, cảm giác toàn bộ trái tim đều bị người ta đào thành trống rỗng. Giống như một khắc thay cô đeo nhẫn kim cương bốn cara, giao cô cho Tạ Vân Triết, đau lòng như bị dao đâm trúng.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh, anh vừa nói cái gì? Đồng ý buông tha kim cương? Nhưng mà trong đôi mắt anh toát ra thống khổ, sâu đặc hơn, cô sai lầm rồi sao?

Anh vừa nãy nói không sai, tìm kiếm kim cương là lòng tin duy nhất hai mươi năm qua của anh, cô lại miên cưỡng loại bỏ đi lòng tin này, cô cảm giác mình rất tàn nhẫn!

Tiêu Ký Phàm và Lâm Trúc, dù sao phải một người đồng ý buông tay! Nếu như Tiêu Ký Phàm không đồng ý, cô còn có thể đi cầu xin Lâm Trúc, cho đến khi bọn họ có một bên đồng ý nhượng bộ mới thôi!

“Xin lỗi. ..” Nước mắt Lâm Tử Hàn chảy vào trong ngực anh, ướt áo sơ mi trắng của anh: “Em chỉ muốn anh tốt hơn, thậm chí mong Tiêu Thư Tuyết được tốt hơn..., xin lỗi...”

“Anh hiểu” Tiêu Ký Phàm nhẹ nhàng hít vào một hơi, gắt gao ôm cô vào trong lòng, hy vọng như vậy có thể giảm bớt một chút trống rỗng dưới đáy lòng. Anh không trách cô, không hận cô, mặc kệ cô làm cái gì, cũng vẫn thế!

Điện thoại di động Lâm Tử Hàn vang lên vào lúc này, không cần đoán, cô cũng có thể biết nhất định là Tạ Vân Triết gọi tới, lúc này Tạ Vân Triết nhất định phải tức chết rồi.

Lấy tay lau nước mắt trên mặt, cô nhanh chóng nhìn Tiêu Ký Phàm, ấn điện thoại di động để nghe, quả nhiên, Tạ Vân Triết đầu kia lại lo lắng, nôn nóng nói: “Tử Hàn! Em bây giờ ở đâu? Anh bây giờ lập tức đi tới đón em”

Chương 240: Thất vọng

“Em... em đang trú mưa ở một nhà hàng...”

“Được, em chờ anh...”

“Vân Triết!” Lâm Tử Hàn nhìn mưa gió gào thét ngoài cửa sổ nói: “Lúc này lái xe quá nguy hiểm, anh không cần lại đây, chờ cơn bão này qua đã”

“Tử Hàn, xin lỗi, anh vừa nãy họp, đi ra phòng họp anh mới phát hiện có bão, em nhất định sợ hãi, nhất định rất lạnh có đúng không?” Tạ Vân Triết vừa buồn bực kéo áo, vừa đi đến thang máy.

“Không phải!” Lâm Tử Hàn thật vất vả mới lau khô nước mắt giờ lại chảy xuống lần thứ hai, nước mắt lúc này là vì Tạ Vân Triết mà chảy, anh luôn luôn lo cho cô, quan tâm cô...

“Em bây giờ rất tốt, thực sự tốt, Vân Triết, anh không cần lại đây...”

Lâm Tử Hàn thất thanh khóc rống, che miệng ngồi chồm hổm trên mặt đất, cô không muốn anh lại đây, là bởi vì bên ngoài thực sự rất nguy hiểm, cô sợ anh sẽ xảy ra chuyện!

Tiêu Ký Phàm cũng vẫn biết Tạ Vân Triết có tình cảm sâu đậm với Lâm Tử Hàn, cho nên cũng không kỳ quái với cách làm của anh, có thể được một người đàn ông thương yêu, anh tin tưởng Lâm Tử Hàn nhất định sẽ qua rất tốt. Cho nên anh mới đồng ý buông tay, trả lại cô cho Tạ Vân Triết.

“Tử Hàn, em sẽ hạnh phúc” Tiêu Ký Phàm cúi đầu nhìn chằm chằm thân thể nhỏ bé và yếu ớt của cô, nhẹ giọng nói.

“Ký Phàm, em thật là khó chịu, mỗi lần đối mặt với Vân Triết, em đều cảm thấy chân tay luống cuống, khó thở. Em sợ hãi thâm tình của anh ấy, sự nuông chiều của anh ấy” Mỗi lần đối mặt với anh, cảm giác có tội của cô thân nhiên mọc lên, bởi vì trong lòng cô, vẫn đều chứa người đàn ông khác!

“Đừng khóc” Tiêu Ký Phàm nâng người cô lên,, lau xoa nước mắt trên mặt cô, cay đắng nói: “Vân Triết lập tức tới, lẽ nào em muốn cho anh ấy biết em khóc sao?”

Lâm Tử Hàn gật đầu, nỗ lực không chế tâm tình bi thương.

Khi Tạ Vân Triết xuất hiện ở phòng này, Tiêu Ký Phàm đã đi, đánh giá Lâm Tử Hàn trước mắt vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, Tạ Vân Triết kích động một tay ôm cô vào trong lòng, găt gao mà ôm, gọi tên cô.

“Tử Hàn, mới vừa rồi thấy gió bão ngoài cửa sổ, anh sợ hãi, chưa từng có khẩn trương như vậy!” Anh cúi đầu kể ra lo lắng của mình bên tai cô.

Anh mới mặc kệ có bão hay không, có mưa xối xả hay không, không có bất luận thứ gì có thể quản bước chân anh đi đến bên cạnh cô. Anh chỉ biết mình cần phải lập tức xuất hiện ở trước mặt cô, làm bạn với cô.

“Em có biết hay không, em cũng đang lo lắng cho anh nha!” Lâm Tử Hàn nghẹn ngào mở miệng nói: “Nếu như anh xảy ra chuyện, anh muốn cho em ấy náy cả đời sao?”

“Xin lỗi, anh quên đi cân nhắc” Tạ Vân Triết vỗ về sợi tóc cô, giọng điệu có thân nhiên mừng rỡ. Nghe được Lâm Tử Hàn nói lo lắng cho anh, anh thực sự rất cảm động!

Lâm Tử Hàn vẫn đều hận anh, anh biết, anh cho là mình chỉ ít nếu tốn thời gian ba năm gạt bỏ hận ý của cô!

Rời mắt, không cẩn thận tiếp xúc đến dấu đỏ trên cổ cô, nụ cười cảm động trong nháy mắt đông lại tại trên mặt. Đó rõ ràng có thể thấy được là

dấu hôn, hơn nữa là mới in lại.

“Tử Hàn...” Anh ghen lời gọi tên cô, đau lòng quả thực sắp hít thở không thông, vừa nãy cô nhất định gặp lại Tiêu Ký Phàm, nhất định là thế!

“Hửm?” Lâm Tử Hàn đáp lại, không được tự nhiên rời khỏi ngực của anh, mười phút trước, cô còn đang trong lòng Tiêu Ký Phàm khóc mắng, hiện tại lại ở trong lòng một người đàn ông khác. Cô cảm thấy bản thân thực sự rất vô sỉ, rất dơ bẩn!

“Không có gì” Anh ôn nhu thay cô kéo cổ áo, che khuất một dấu đỏ chói mắt kia, đem cay đắng nồng đậm nuốt vào bụng.

Cơn bão cũng giảm bớt, để lại đông hỗn độn đầy đường, Tạ Vân Triết choàng áo khoác lên trên người Lâm Tử Hàn, dẫn cô lên xe.

Trở lại Tạ gia, Lâm Tử Hàn nói muốn tắm rửa, một mình trở về phòng. Tạ Vân Triết ngồi xuống trước bàn làm việc tại thư phòng, do dự vài phút sau đó cầm điện thoại, trực tiếp gọi tới cho thư ký của Tiêu thị.

Thư ký nhận được giọng anh, cho nên không chút do dự nói rõ lịch trình ngày hôm nay của Tiêu Ký Phàm nói cho anh biết, trong đó có hành trình đến khách sạn XX tiếp khách.

Ông nghe từ trong tay của anh trượt xuống, “Cạch” một tiếng rơi xuống mặt bàn, anh đột nhiên bắt đầu hối hận mình lại gọi cuộc điện thoại này. Hối hận tại sao mình phải nóng lòng đi thăm dò rõ ràng chuyện này, sau khi điều tra rõ ràng, ngoại trừ đau lòng, anh có thể đạt được cái gì đây?

XXXXXXXXXX

Lâm Tử Hàn cầm điện thoại, do dự một lúc lâu, ấn một chuỗi dãy số cô vẫn không muốn nhớ. Sau khi điện thoại thông, đầu kia điện thoại truyền đến giọng nam.

“Tôi muốn tìm Lâm Trúc!” Lâm Tử Hàn không chờ hẳn đem lời khách sáo nói xong, xen lời hẳn.

“Cô phải...”

“Tôi là Lâm Tử Hàn”

“Lâm tiểu thư, cô chờ một chút” Điện thoại đầu yên tĩnh sau một lát, vang lên giọng nói có chút mừng rỡ của Lâm Trúc: “Tử Hàn, con tìm ta có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn gặp ông” Lâm Tử Hàn đi thẳng vào vấn đề. Lâm Trúc trầm mặc hai giây, khẽ cười nói: “Tốt, ta cũng đang muốn gặp con, ta lập tức phái người đi đón con”

Đề điện thoại xuống không bao lâu, người của Lâm Trúc đã tới rồi, Lâm Tử Hàn vòng qua Tạ gia, bước nhanh đi đến cửa chính, xe nhanh chóng chạy khỏi cổng lớn Tạ gia”

Khi tới khu biệt thự của Lâm Trúc, nghênh tiếp cô vẫn là Lâm Tử Y, Lâm Tử Hàn quan sát cô ấy, hỏi: “Em tại sao lại ở chỗ này?”

“Em tìm đến chỗ ba dựng đánh gôn nha”

“Lão đầu kia đâu?”

“À, ông nói có chuyện đi ra ngoài, còn dẫn theo rất nhiều soái ca đi ra ngoài, phỏng chừng có việc cần làm” Lâm Tử Y cười tủm tỉm nói.

Chương 241: Giam lỏng

“Ông ta gọi chị đến đây, mình lại chạy mất?” Lâm Tử Hàn giận dữ hét to, lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị gọi điện thoại mắng chửi ông ta thì mới phát hiện điện thoại di động không có một chút tín hiệu nào.

Lâm Tử Y vừa đánh gôn vừa nói với cô: “Chị, chị đừng gọi, tín hiệu đều bị ba dựng ngăn, phỏng chừng là không muốn chị liên hệ với người ngoài thôi”

“Vì sao?” Lâm Tử Hàn kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, người sau nhún nhún vai biểu thị không biết, Lâm Tử Hàn phút chốc xoay người, đi đến cổng chính.

“Lâm tiểu thư, lão gia phân phó, cô không thể rời khỏi đây” Nhân viên bảo vệ ngăn cản lối đi của cô, lễ phép rồi lại lạnh lùng kiên quyết nói.

Lão đầu kia lại dám giam lỏng cô? Lâm Tử Hàn mắng dưới đáy lòng, lòng bắt đầu nghi ngờ. Giỏi lắm, ông ta vì sao muốn giam lỏng cô? Còn ngăn tín hiệu điện thoại di động của cô?

Trong lòng mơ hồ cảm giác có chút bất an, vốn dĩ cô là dự định tới khuyên Lâm Trúc buông tha kim cương, bởi vì tuy rằng Tiêu Ký Phàm đồng ý với cô là buông tha, nhưng cô biết trong lòng anh không muốn cỡ nào. Nghĩ thầm có lẽ Lâm Trúc sẽ đồng ý buông tha, tuy rằng hy vọng xa vời, cô vẫn còn bằng lòng thử một lần.

“À, tôi đây sẽ không đi ra” Lâm Tử Hàn nói xong, xoay người trở lại nhà chính.

“Chị, làm sao mà vừa tới thì đã vội vã đi?” Lâm Tử Y đang nhàn nhã uống trà liếc mắt nhìn cô hỏi, cô ấy chỉ biết khẳng định sẽ bị oanh tạc lại.

“Em đi theo chị” Lâm Tử Hàn kéo tay cô, không để ý tiếng sói tru của cô ấy kéo lên phòng ngủ tầng hai, “Rầm” một tiếng đóng cửa phòng.

“Làm gì vậy nha?” Lâm Tử Y mất hứng xoa cổ tay trái bị cô làm đau, thở phì phì nói.

“Tử Y, ý đồ xấu của em nhiều hơn chị, mau nghĩ một biện pháp để chị chạy ra khỏi đây” Lâm Tử Hàn cầm lấy tay cô hạ giọng lo lắng cầu xin.

“A, chị đây là đang khen em hay là châm biếm em nha?” Lâm Tử Y đảo cặp mắt trắng dã, cái gì gọi là ý đồ xấu của cô nhiều, quá vũ nhục người ta!

“Đương nhiên là khen em nha, hiện nay lưu hành loại phương thức khích lệ này” Lâm Tử Hàn nịnh nọt cười nói: “Em nhất định phải giúp chị nhé, nhanh lên một chút”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Dù sao chuyện rất trọng yếu, em đừng hỏi” Lâm Tử Hàn vội la lên, cô cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm giác nhất định có chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Tử Y nhìn cô từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau, đi đến cánh cửa, mở cửa gỗ khắc hoa. Nói với hai gã đàn ông canh giữ ở cửa: “Đi giúp tôi tìm hai nữ hầu tới đây đấu địa chủ, còn có, đưa thêm một chút đồ ăn”

“Dạ” Một gã đàn ông bước rời đi.

Sau đó không lâu, hai nữ hầu đi vào, trong tay bưng hoa quả điểm tâm. Lâm Tử Y đi thẳng vào vấn đề nói với hai vị nữ hầu “Bây giờ chị tôi muốn đi ra ngoài hóng gió, mượn quần áo của các cô mượn một chút thôi, cô, mau cởi quần áo ra” Khi nói chuyện chỉ vào người có vóc người tương đối thon dài cao gầy.

“Hả?” Nữ hầu sững sốt.

“Hả cái gì? Chút chuyện này cũng không giúp đỡ, có muốn lẫn không?” Lâm Tử Y uy hiếp nói.

Nữ hầu từ trước đến nay không dám đắc tội hai vị quý khách này, bởi vì hai cô báo cáo một chút chút, Lâm Trúc rất có thể sẽ lột da bọn họ. Nữ hầu vóc dáng.

Bộ quần áo mặc này ở trên người Lâm Tử Hàn vừa khít, cô đánh giá mình, lo lắng nhìn Lâm Tử Y nói: “Như vậy được chưa?”

“Uhm...” Lâm Tử Y quan sát một phen, một tay ấn cô ngã vào ghế sofa, lấy hộp phấn son tay chân lạnh lẽo vẽ bậy trên mặt cô.

Vài phút sau, đã biến thành một bộ dạng khác, hai vị nữ hầu chỉ nhìn đến sững sờ.

“Ừm, không tồi” Lâm Tử Y thỏa mãn gật đầu, nói: “Chị sau khi ra ngoài trực tiếp đi ga ra, nơi có một bảng điều khiển 24 giờ, nói lão nương muốn ăn Häagen Dazs mới nhất là được”

“Nhưng mà người ở ngoài phát hiện chị không ở trong phòng thì làm sao bây giờ?”

Lâm Tử Y hắng giọng, đè nặng tiếng nói nói: “Chị cũng không cần quản” Lời nói từ trong miệng cô ấy nói ra, lại có tám phần giống giọng của Lâm Tử Hàn.

“Cừ thật, bản lĩnh kia em giấu kín quá” Lâm Tử Hàn hì hì cười nói.

“Ít nói nhảm, mau đi đi” Lâm Tử Y nói xong, nói với hai vị nữ hầu: “Tới, tới, chúng ta đấu địa chủ, thua thì trần truồng chạy một vòng trong hoa viên”

“Đừng ——!” Giọng kinh hoàng vang lên.

Lâm Tử Hàn khẽ cười một tiếng, sửa sang lại quần áo trên người, bụng khay đã đi ra cửa. Cúi thấp đầu mở cửa phòng, khi đi qua hai vệ sĩ, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Tại một khắc cô đóng cửa lại, hai vệ sĩ nhìn thoáng qua nữ hầu Lâm Tử Hàn đã thay quần áo, đưa lưng về phía cửa, không phát hiện kẻ hở gì.

Tim Lâm Tử Hàn “Thình thịch” nhảy loạn, dưới chân như có làn gió, vội đi đến gara. Tài xế liếc mắt nhìn qua cô, nói: ”Cô muốn xe sao?”

“Đúng vậy, Lâm tiểu thư phân phó tôi đi ra ngoài mua Häagen Dazs”

Lâm Tử Hàn cúi đầu dè dặt tiếng nói.

“Đến bên chiếc xe kia đi” Tài xế dùng cằm chỉ một chiếc xe đẳng cấp thấp bên cạnh, Lâm Tử Hàn không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi tới, cúi người đi vào.

Xe đi ra cửa sắt lớn biệt thự, cuối cùng cũng đi ra! Lâm Tử Hàn mừng rỡ như điên. Nghĩ không ra lại dễ dàng đi ra như vậy, Lâm Tử Y quả nhiên lợi hại!

Chương 242: Đối đầu

Trong thư phòng Tiêu gia, A Nghị rũ mắt nhìn Tiêu Ký Phàm trầm ngâm, một lúc lâu sau, mở miệng nói một lần nữa: “Cái trông của Lâm Trúc quá rõ ràng, chúng ta không ra mặt thì tốt rồi”

“Lâm Trúc có chết cũng không nghĩ ra, chúng ta đã biết Lâm Tử Hàn là con gái ruột của hắn” Tiêu Ký Phàm cười lạnh một tiếng, thân thể hơi ngả ra sau, tựa trên ghế da mềm..

Đột nhiên nhận được tin tức Lâm Tử Hàn bị bắt cóc, tim của anh đều nhanh nhảy ra khỏi cổ họng, nhưng khi nghe được người bắt cóc cô là Lâm Trúc thì không chỉ có trái tim trở về vị trí cũ, trên mặt anh tuần thậm chí xuất hiện ý cười, mĩa mai cười.

“Tôi ngược lại rất muốn biết hắn đến tột cùng đang đùa cái gì” Giọng nói quỷ mị vang lên, ngón tay thon dài khẽ gõ vào tay vịn ghế.

“Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hắn muốn lợi dụng Lâm tiểu thư dẫn anh đi ra, tùy thời hạ độc thủ với anh” A Nghị hờ hững nói, làm sát thủ không nên động tình với phụ nữ, đây là di huấn thiên cổ bất biến. Bằng không tựa như ngày hôm nay, bị người ta bắt được nhược điểm chí mệnh như thế.

Lâm Trúc xác thực quá gian xảo, lợi dụng Lãnh Phong có tình cảm với Lâm Tử Hàn uy hiếp anh đi ra, còn lớn tiếng tuyên bố nếu như không dám xuất hiện, liền chờ nhặt xác thay Lâm Tử Hàn.

“Nếu như tôi không xuất hiện, hắn có đúng là dự định vĩnh viễn giấu Lâm Tử Hàn đi hay không? Bằng không hắn sao lại xuống đài?” Tiêu Ký Phàm buồn cười cau mày, tình cảm của Lâm Trúc với con gái anh không

phải không biết, cho nên một chút anh cũng không lo lắng cho an toàn của Lâm Tử Hàn.

Anh hiểu kỳ chính là, nếu anh đúng hẹn xuất hiện, Lâm Trúc sẽ đối xử với anh thế nào. Nếu như anh không xuất hiện, để Lâm Trúc một mình xướng hát làm trò, có đúng sẽ càng thú vị hay không?

“Vì an toàn..., thủ lĩnh có lẽ đừng lộ diện thì tốt hơn” A Nghị khuyên nhủ.

“Hắn tự tin tôi sẽ bởi vì phụ nữ mà không quan tâm tới sống chết như vậy sao?”

A Nghị khẽ cười một tiếng, nói: “Hắn liệu định anh sẽ bởi vì nóng ruột rối loạn, giống lần trước một mình xông vào địa bàn của hắn.

Tiêu Ký Phàm rũ mắt xuống, lại một lần nữa sùng bái lão gian xảo Lâm Trúc, nếu như là đổi lại trước đây, hay là nếu đổi lại là người khác bắt cóc Lâm Tử Hàn, anh sớm đã phóng đi. Đâu còn có nhàn hạ thoải mái đi thăm dò tâm tư của đối phương? Đi so sánh điều kiện phương pháp giải quyết tốt nhất?

Anh biết ân oán giữa mình và Lâm Trúc sớm nên giải quyết, một núi không thể dung hai con hổ, đây là đạo lý đơn giản nhất! Nếu ông ta khơi mào việc này, anh chỉ để ý đi nghênh hợp ông ta là được rồi!

Dưới chân trầm xuống, Tiêu Ký Phàm ưu nhã đứng lên từ trên ghế. A Nghị sững sờ, nói: “Thủ lĩnh, biết rõ là cái trông của hắn, anh còn đi?”

“Không đi gặp hắn, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không an tĩnh lại” Bước chân trầm ổn của Tiêu Ký Phàm đi ra thư phòng, đi đến hướng cửa.

Điện thoại Lâm Tử Hàn vẫn không thông, không cần nghĩ cũng biết là bị Lâm Trúc giờ trò quỷ, anh cũng không phải lo lắng an toàn của cô, cho nên cũng không có vội vã phải tìm được cô.

XXXXXXXXXX

“Anh ở trên xe chờ tôi thôi, tôi đi nhanh về nhanh” Lâm Tử Hàn đổi giọng nói, nói xong đẩy cửa xe đi đến cửa hàng bán Häagen Dazs.

Dư quang khỏe mắt trộm nhìn liếc mắt phía sau, phát hiện tài xế quả nhiên chưa cùng tiến đến, bước nhanh chuồn vào toilet. Thành công trốn vào toilet sau đó móc ra điện thoại, căn môi trường màn hình điện thoại di động, lập tức không biết nên gọi điện thoại cho ai.

Tiêu Ký Phàm? Lâm Trúc? Hay là Tạ Vân Triết? Cô không rõ ràng lắm Lâm Trúc rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, cho nên khẳng định không thể gọi cho ông ta!

Không đợi cô quyết định chủ ý, điện thoại lại đột nhiên vang lên. Vừa nhìn hóa ra là Đỗ Vân Phi, Lâm Tử Hàn ôm điện thoại di động vào lòng, do dự không biết nên nhận không.

Điện thoại vẫn rung động không có ý định dừng lại, Lâm Tử Hàn lo lắng, ấn phím nghe. Không đợi cô mở miệng, liền truyền đến tiếng cấp tốc của Đỗ Vân Phi: “Tử Hàn! Bọn họ có làm gì em hay không? Em có khỏe không?”

Lâm Tử Hàn sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn có chút đoán không được ý nghĩ, Đỗ Vân Phi rốt cuộc đang nói cái gì? Cô sao lại nghe không hiểu chứ?

“Vân Phi...”

“Tử Hàn, em nói chuyện đi!” Đỗ Vân Phi nóng nảy.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc há hốc miệng, nói lắp: “Em... Em nên nói cái gì?”

“Tử Hàn em yên tâm, Lâm Trúc bắt cóc em chỉ là muốn lợi dụng em dụ dỗ Lãnh Phong hiện thân, hắn sẽ không thương tổn em. Bọn anh lập tức đi tới cứu em, nghe được không?”

Bắt cóc cô? Lâm Trúc bắt cóc cô lúc nào, chẳng qua là giam lỏng cô mà thôi, loại chuyện này đối với cô mà nói đã sớm là bình thường như ăn cơm, cô từ lâu đã quen bị ông ta giam lỏng.

Chỉ là Đỗ Vân Phi nói đến, Lâm Trúc lợi dụng cô tới dẫn Lãnh Phong hiện thân? Vì sao? Lẽ nào Lâm Trúc sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho Lãnh Phong?

Suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn Lâm của Tử Hàn nhăn lại, khóc nức nở: “Vân Phi, em rất sợ đó nha..., ở đây rất tối, rất dọa người... Anh mau nói cho em biết nơi này là chỗ nào... Hu hu...”

“Tử Hàn, em không phải sợ, bọn anh hiện tại đang điều động người, rất nhanh sẽ đuổi tới” Đỗ Vân Phi đau lòng trấn an.

“Anh mau nói cho em biết nơi này là chỗ nào đi! Hu...”

“Em bây giờ đang ở bên trong kho bỏ đi phía tây thành, đứng tại chỗ không nên động biết không? Còn có điện thoại di động không nên tắt máy, anh đang tìm vệ tinh định vị...”

Chết rồi! Định vị điện thoại di động? Lâm Tử Hàn cái khó ló cái khôn hét lên một tiếng: “A! Bọn họ cướp điện thoại di động của em ——!” Hét xong sau đó không để ý tới Đỗ Vân Phi ở đâu kia điện thoại có bao nhiêu lo lắng, tắt máy thuận tiện tháo pin ra.

Chương 243: Đối đầu 2

Mấy cô gái bên cạnh thỉnh thoảng lại có ánh mắt quái dị với Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn cũng không để ý gì tới, qua loa hắt nước lên mặt rửa sạch lớp trang điểm.

Lấy tốc độ nhanh nhất cuộc đời chạy ra toilet, đến quầy quần áo mua một bộ quần áo mới sau đó trở lại toilet thay, sau đó chuồn ra khu mua sắm.

Cảnh sát xuất động, Lãnh Phong và Lâm Trúc cũng có thể gặp nguy hiểm! Cô phải thông báo cho bọn họ giải tán nhanh một chút, nếu không ai cũng đừng nghĩ thoát được!

Tìm một buồng điện thoại công cộng, sau khi bấm mấy dãy số mới phát hiện mặc kệ là điện thoại của Tiêu Ký Phàm hay là Lâm Trúc đều ở trạng thái tắt máy, căn bản tìm không được người.

“Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ?” Lâm Tử Hàn gấp đến độ xoay quanh, dưới tình thế cấp bách tiện tay bắt một chiếc taxi ngồi lên.

“Đến kho phía tây thành” Cô nói với tài xế.

Tài xế nhìn cô một cái từ kính chiếu hậu, cười ha ha nói: “Cô à, chỗ đó rất nguy hiểm, năm ngoái còn xảy ra vụ án đầu súng đó, cô là một cô gái tốt nhất không nên đi đến đó”

“Cám ơn, tôi sẽ cẩn thận, phiền phức anh đi nhanh một chút” Lâm Tử Hàn mới mặc kệ anh ta nói cái gì mà vụ án đầu súng. Nếu như cô không nhanh đi vào ngăn cản, phỏng chừng vụ án đầu súng mỗi năm một lần lại muốn trình diễn.

XXXXXXXXXX

Trong cục cảnh sát, Đỗ Vân Phi cũng gấp đến độ xoay quanh, ánh mắt thỉnh thoảng lại xuyên qua cửa thủy tinh, trừng mắt mấy vị thủ trưởng đang thương nghị đối sách.

Cuối cùng không nhìn được đẩy cửa xông đi vào, vội vàng nói: “Các vị thủ trưởng, chúng ta cũng không thể ở chỗ này lãng phí thời gian được

chứ?”

Một vị trong đó ngẩng đầu lên, không hài lòng trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Lần này tội phạm không giống lần trước, chúng ta không thể qua loa hành động, cậu hiểu không?”

“Nhưng mà con tin trong tay bọn họ rất nguy hiểm, chúng ta không nên làm lỡ thời cơ tốt nhất bắt tội phạm!” Đỗ Vân Phi hàm hàm nói, quanh quẩn bên tai là tiếng thê thảm không ngớt của Lâm Tử Hàn. Anh cũng sắp vội muốn chết, đám người kia còn có tâm tình ở chỗ này thương thảo đối sách?

“Lời của nhà báo Cử tất có thể tin, chúng ta phải cẩn thận!” Cấp trên đi tới, nhìn chằm chằm Đỗ Vân Phi lạnh lùng nói: “Cảnh sát Đỗ, lần này xuất trận không có cậu trong danh sách, cậu có thể đi làm việc khác”

“Cái gì?” Đỗ Vân Phi trợn trừng hai mắt giận dữ hét to lên: “Vì sao không có tôi trong danh sách?”

“Bởi vì cậu quá nôn nóng, không thích hợp tham dự nhiệm vụ lần này” Cấp trên lấy tay vỗ vào lưng hắt một cái, tức giận nói.

“Xuất hiện vụ án lớn như vậy, tôi có thể không nôn nóng sao? Có thể thanh thoi giống như các anh sao?” Đỗ Vân Phi hỏn hển quát. Hắt thế nào có thể không đi? Hắt còn muốn tự tay bắt Lãnh Phong, tự tay cứu Lâm Tử Hàn ra!

Nghe hắt nói những lời này, cấp trên giận dữ vỗ bàn, cả giận nói: “Đỗ Vân Phi, cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu có thù oán cá nhân với Lãnh Phong sao? Cậu đi có thể bảo chứng không chế tâm tình của mình không nổ súng bậy sao?”

“Tôi có thể!”

“Tôi không thể!” Tiếng nói làm điếc màng tai vang vọng toàn bộ phòng làm việc: “Cậu đi rồi làm bậy tôi không có cách nào đảm nhiệm thay cậu, cho nên, biện pháp tốt nhất chính là để cậu ngoan ngoãn đứng ở cục!”

“Tôi cam đoan không phải vạ bắt đắc dĩ, tuyệt không nổ súng đả thương người” Đỗ Vân Phi giơ tay phải lên, cam đoan với anh ta.

“Tôi không tin cậu!” Một chút ý thương lượng cũng không có, dùng cằm chỉ cửa, nói: “Cậu có thể đi làm việc khác, vụ án này không cần cậu

quan tâm”

Đỗ Vân Phi tức giận gật đầu, trừng mắt nhìn anh ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Được! Hy vọng các anh lần này có thể có chút thu hoạch, hừ!” Xoay người, cất bước đi ra ngoài.

Đi tới trước bàn làm việc, nắm tay hung hăng nện ở trên mặt bàn, một chút hấn cũng không cảm thấy đau nhức, cái này không trút ra, cũng không thể đánh tan tia lửa giận của hấn.

Không cho hấn đi? Tốt thôi! Lẽ nào chính hấn sẽ không đi sao? Cười lạnh một tiếng, lấy súng ống trong ngăn kéo chèn vào eo, nổi giận đùng đùng đi đến cổng chính.

Người ở bên trong tựa hồ đoán được ý nghĩ của hấn, đột nhiên đi ra ngoài phòng làm việc nói với hấn: “Đỗ Vân Phi! Cho cậu cơ hội lần này, nhớ kỹ đừng liên lụy đến cả cục!”

Đỗ Vân Phi vui vẻ, chào cấp trên đẹp trai theo nghi thức quân đội: “Rõ!”

Cấp trên chỉ không tình nguyện gật đầu một cái, vẫy tay với nhân viên sớm đã chuẩn bị tốt một cái, gương giọng nói: “Xuất phát!”

Mọi người trăm miệng một lời đáp lại, nghiêm chỉnh huấn luyện phóng đi tới cổng, chuẩn bị mở cửa xe cảnh sát.

XXXXXXXXXX

Nhà kho phế thải rất an tĩnh, căn bản đúng là nhìn không ra nơi này có người đang ở đây, Lâm Tử Hàn lần mò rồi nhanh chóng đi vào.

Cầu thang dưới chân không yên ổn làm cho cô vấp lên vấp xuống, vài lần thiếu chút nữa té ngã xuống đất. Cô thậm chí hoài nghi Đỗ Vân Phi có tính sai chỗ hay không, Lâm Trúc căn bản không tới nơi này?

Bò lên tầng ba, giữa lúc cô còn đang do dự phải đi lên trên hay không nữa thì bị một gã đàn ông dùng súng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt cô dọa cho lại càng hoảng sợ.

Nhìn ra được, đó là một người canh gác, Lâm Tử Hàn lui ở trong góc, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Bây giờ cô có thể khẳng định chính là mình không tìm sai chỗ, Lâm Trúc nhất định ở bên trong này.

Phía trước có một cánh cửa cũ nát, nghiêm túc nghe, còn có thể nghe được tiếng rất nhỏ bay ra từ bên trong, đáng tiếc mặc cho cô nghe thế nào, cũng nghe không rõ ràng lắm bên trong là ai đang nói chuyện, đang nói cái gì.

Chương 244: Đối đầu 3

Trong kho hàng rộng, Lâm Trúc như vương giả ngồi trên ghế, cười nhạt đánh giá Lãnh Phong đứng hẹn xuất hiện trước mắt. Nghĩ không ra anh tới sớm như vậy, *trong lòng của cậu ta, vẫn còn có Lâm Tử Hàn sao? Nếu không cậu ta làm sao có thể đến?*

Lâm Trúc bày ra trò này, một là vì thử tình cảm của Lãnh Phong với Lâm Tử Hàn, hai là giáo huấn một chút gã đàn ông có gan dám bắt nạt con gái ông.

Tuy rằng Lâm Tử Hàn nhiều lần cưỡng điệu Lãnh Phong không có lỗi với cô, không phụ cô. Cũng uy hiếp không cho phép ông xen vào việc của người khác, chỉ là, làm người cha, ông ta làm sao có thể để con gái của mình bị người ta bắt nạt mà mặc kệ chứ?

“Cậu tới đúng hẹn, tôi có thể lý giải rằng cậu vẫn còn yêu Lâm Tử Hàn sao?” Lâm Trúc khẽ cười một tiếng, vòng tay qua ngực đánh giá Lãnh Phong một thân tôn quý.

Người đàn ông trước mắt này, toàn thân tản ra một hơi thở khiếp người, cuồng vọng không kèm chế được, vừa nặng tình lại nặng nghĩa, cũng thật khó trách con gái ông ta lại không chết tâm mà đi yêu anh.

“Thật ra ông cũng có thể lý giải tôi đã vì lòng hiếu thắng quá mạnh mẽ mà đến, cho nên mới đến nơi hẹn” Lãnh Phong cười cười theo dõi ông ta, tâm trạng nhất thời rõ ràng hơn, gã Lâm Trúc này không phải vì kim cương mà đến, mà là vì mạng của anh.

“Vậy mạng của Lâm Tử Hàn cậu muốn hay là không muốn?” Hai mắt Lâm Trúc nghiêm lại, rất bất mãn với câu trả lời của anh. Ông ta muốn nghe đến chính là anh vì Lâm Tử Hàn mà đến, mà không phải bởi vì tranh cường hão thắng.

“Lâm ca chuẩn bị xử lý cô ấy như thế nào? Chặt tay cô ấy hay là chặt chân cô ấy?” Lãnh Phong mỉa mai cười nói: “Chỉ sợ bên nào, Lâm ca

cũng không không nỡ thôi!”

Lâm Trúc kinh hãi trong lòng, ngạc nhiên trừng mắt nhìn anh, cân nhắc ý những lời này của anh. Lẽ nào nha đầu kia đã nói cho cậu ta biết, sự thực ông là cha của nó? Làm sao có thể? Nó luôn luôn kinh bỉ người cha này, lại đã cảnh cáo ông không cho phép lộ ra ngoài, nó sao có thể nhắc tới mình trước mặt người khác?

Sự hoảng loạn của ông ta không tránh được hai mắt của Lãnh Phong, tiếp tục cười lạnh nói tiếp: “Lâm ca, ông lúc này đây tính toán sai rồi, bởi vì tôi cũng không giống như ông dự liệu sốt ruột bất an, hỏn hển, xung động xông tới như vậy”

“Nếu biết, vì sao còn dám tới? Sẽ không sợ tôi giết cậu sao?” Lâm Trúc cường chế kinh ngạc xuống dưới đáy lòng, liếc anh nói.

“Giết tôi, dù sao cũng phải có một lý do chứ?”

“Cậu đùa bốn con gái tôi, lý do này đủ cường đại không?” Lâm Trúc giơ tay phải lên, nhằm hòng súng ngay giữa mi tâm của anh.

Xung quanh đột nhiên “Vù vù vù” vấy thêm một đám người mặc đồ đen, vô số hòng nhắm ngay đầu Lâm Trúc, Lâm Trúc kinh hãi, lúc này mới phát hiện người của mình đã bị đối phương khống chế hoàn toàn.

Thật đáng chết! Ông cho là có lá bài Lâm Tử Hàn này, dễ dàng lấy tính mạng Lãnh Phong, cho nên mới thiếu cảnh giác như thế, cho Lãnh Phong một cơ hội phản công.

“Người không phạm ta ta không phạm người, ông đã muốn đẩy tôi vào chỗ chết, tôi cũng sẽ không nhân từ nương tay với ông” Trên khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Phong xuất hiện một chút biểu tình tàn nhẫn.

Đến gần ông ta, thân nhiên nói: “Trước khi ông chết, tôi muốn làm sáng tỏ một việc với ông, tôi không đùa bốn Tử Hàn, tôi vẫn yêu cô ấy...”

“Hừ! Loại lời nói dối này tôi không có ý nghe tiếp nữa, giữa tôi và cậu, cuối cùng có một người phải biến mất. Ngày hôm nay cậu có cơ hội diệt trừ tôi, tốt nhất không nên do dự, bằng không ngày sau hối hận không kịp”

“Đúng vậy, chúng ta vĩnh viễn đều không có khả năng cùng tồn tại trên thế giới này” Lãnh Phong nhẹ giọng nói, như là đang nói với ông ta, hoặc như là đang nói với mình. Thân ảnh Lâm Tử Hàn nhảy vào trong đầu anh, sự tuyệt vọng của cô, nước mắt của cô...

Lúc này không nên nghĩ đến cô, không nên để cô làm loạn bảy tư tưởng, tâm tình của mình!

Lãnh Phong đưa tay, lấy ra một khẩu súng trong tay thuộc hạ, nhắm ngay đầu Lâm Trúc, Lâm Trúc không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại là tay anh khẽ run lên.

Lâm Tử Hàn phấn đấu quên mình chạy ào vào gian nhà kho này, liền thấy một màn như vậy, cô kinh khủng hãi trợn trừng hai mắt trước tràng diện hỗn loạn này.

Sự đột nhiên xông vào của cô, không chỉ khiến Lãnh Phong cùng Lâm Trúc cả kinh nói không nên lời nói, con mắt mọi người ở đây tất cả đều bắn lên trên người cô.

Hai gã đàn ông đột nhiên kịp phản ứng, kiềm chế thân thể Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn giãy dụa, mắng: “Buông! Buông ra!”

“Buông cô ấy ra” Lãnh Phong hờ hững ra lệnh, con người phức tạp nhiều biến đổi chăm chú nhìn kỹ Lâm Tử Hàn, vì sao cô phải xuất hiện vào lúc này ở đây? Thực sự là không nên!

Hai gã thuộc hạ nhận được mệnh lệnh, buông Lâm Tử Hàn ra, lui về phía sau đến đứng sang một bên.

Lâm Tử Hàn xoa vai bị nắm đau đớn, mặt trắng xanh gian nan mở miệng nói: “Các người đang đùa cái gì? Mặc kệ đang đùa cái gì đều nên ngừng, cảnh sát lập tức đi ra, nhanh gián tán đi!”

“Tử Hàn, con sao lại phải tới nơi này?” Lâm Trúc trách cứ, chết tiệt! Là ai để cho nó chạy đến, nếu như ông có mệnh trở về, không phé hãn đi không được!

“Không nên quản tôi tại sao tới! Cảnh sát thực sự sắp tới! Tôi không lừa các người!” Lâm Tử Hàn vội vàng nói. Nhưng, cô lại phát hiện khăn cấp chỉ có một mình cô. Vì sao nghe được cảnh sát tới, bọn họ không có một chút phản ứng?

Trời ạ! Coi thường cảnh sát! Đám người kia thật là quá to gan lớn
mật!

Chương 245: Đối đầu 4

“Phong ca, nổ súng!” A Nghị giục Lãnh Phong, Lãnh Phong! Anh lại đang do dự! Lần này để cho Lâm Trúc chạy, lần sau có lẽ bị súng chĩa vào đầu là anh – Lãnh Phong!

“Dừng!” Lâm Tử Hàn lo lắng kêu lên, hai mắt tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Phong, giận dữ nói: “Lãnh Phong! Em chỉ biết anh đồng ý với em buông tha kim cương là gạt người! Anh là một tên lừa gạt!”

“Tử Hàn...” Lãnh Phong đau lòng gọi, anh muốn nói cho cô, anh cũng không phải bởi vì kim cương mà đến. Nhưng, rõ ràng anh chính là dùng súng chỉ vào đầu Lâm Trúc, vừa nãy thiếu chút nữa sẽ giết ông ta. Anh nói không phải vì kim cương mà đến, Lâm Tử Hàn làm sao có thể tin tưởng?

Đúng vậy, Lâm Tử Hàn vốn không tin lời của anh, cô không muốn nghe anh giải thích, cắt ngang lời anh, lạnh lùng nói: “Không phải kim cương sao? Anh thả ông ấy ra, em cho anh kim cương”

Cô gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Phong, giữa hai tròng mắt lộ vẻ thương cảm tan vỡ, chậm rãi giơ tay phải lên, giữa ngón cái và ngón trỏ của cô. “Ngôi sao thiên thần” tỏa ra tia sáng lấp lánh lóa mắt.

Tiếng hít thở sâu trong lúc nhất thời vang vọng toàn bộ kho hàng, hơn mười ánh mắt, đều bị khiếp sợ đến sắp rơi ra ngoài. “Ngôi sao thiên thần” biến mất vô số năm tháng lại lộ diện lần thứ hai!

Hai nhân vật chính Lãnh Phong và Lâm Trúc tranh cướp kim cương đến đầu rơi máu chảy, quả thực không thể tin được hai mắt của mình, tìm hơn hai mươi năm mà kim cương lại có thể thần kỳ xuất hiện trong tay cô?

Đại bộ phận người sau khi kinh ngạc, cảm giác đầu tiên đều cho rằng kim cương là giả, chỉ có Lãnh Phong và Lâm Trúc liếc mắt thì nhìn ra tính chân thực của kim cương.

Tay Lãnh Phong buông xuống, toàn bộ đoàn người chĩa súng về phía Lâm Trúc cũng hạ xuống theo, Lâm Trúc vội trách mắng: “Tử Hàn, không thể giao cho hắn”

“Kim cương là của tôi!” Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn ông ta giận dữ hét to lên: “Bây giờ tôi dùng nó đổi lại mạng của ông, từ nay về sau, kim cương với ông không có liên quan gì, tôi muốn ông rời khỏi cuộc đấu tranh này!” Chỉ có như vậy, ông ta mới có những ngày an bình, Lãnh Phong mới có những ngày an bình!

“Ồ đồ!” Lâm Trúc nhìn chằm chằm cô: “Kim cương là đồ của Lâm gia chúng ta, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác”

“Không đồng ý cũng được, tôi lập tức nuốt nó, tôi để cho các người tranh đoạt “Ngôi sao thiên thần” trong thi thể tôi!” Nếu như bọn họ muốn tiếp tục tàn sát lẫn nhau như thế, cô tình nguyện chết, cô không có sức lực và phương pháp hủy diệt “Ngôi sao thiên thần” này, như vậy thì cô mang theo nó cùng chết là được rồi!

“Con!” Lâm Trúc chán nản, trừng mắt liếc về mặt tâm tình phức tạp của Lãnh Phong, ông ta biết dù cho Lâm Tử Hàn giao kim cương cho mình, cũng không có khả năng mang được ra ngoài. Lãnh Phong không có khả năng để ông mang kim cương đi, điểm này, Lâm Tử Hàn rành mạch từng câu, bây giờ là Lãnh Phong chiếm ưu thế, chỉ có anh mới có thể mang kim cương đi!

Cô muốn, là sau khi ra khỏi nơi này, từ nay về sau thiên hạ thái bình, cũng không có tranh đấu gì về kim cương nữa!

Tiếng còi thúc giục của cảnh sát càng ngày càng to lên, càng ngày càng gần, bay vào màng tai mỗi người. Lại không ai hoạt động thân thể một chút, không ai kinh hoảng, ánh mắt nhất trí nhìn chằm chằm viên kim cương tỏa ra ánh sáng chói mắt giữa ngón tay Lâm Tử Hàn kia.

Lâm Tử Hàn nâng bước, chậm rãi đi về phía Lãnh Phong, hai tròng mắt tuyệt vọng của cô sớm bị nước mắt thấm đẫm, thậm chí thấy không rõ sự bất đắc dĩ, đau lòng trên mặt Lãnh Phong.

Còn có tức giận, kim cương quả nhiên là trong tay cô, thì ra cô vẫn đều lừa dối anh, không chỉ là vấn đề thân thể, còn có viên kim cương

trong tay cô. Bao nhiêu lần đau khổ cầu xin mình buông tha cho kim cương, thì ra là có mục đích.

Cô mắng anh là lừa đảo, cô không phải người lừa đảo sao?

Lâm Tử Hàn giờ kim cương lên trước mặt anh, cùng đợi anh tiếp nhận. Lãnh Phong chỉ chần chờ hai giây, giờ tay lên, ngay khi đầu ngón tay của anh đụng tới kim cương thì thân thể Lâm Tử Hàn bị một bàn tay lớn kéo, trong nháy mắt ngã vào vòng ôm áp của Lãnh Phong, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ngay sau đó “Pằng” một tiếng vang thật lớn, là tiếng đạn bắn vào tấm sắt.

Tại cùng một thời gian, Lâm Trúc nhanh tay lẹ mắt nhặt kim cương rơi từ trong tay Lâm Tử Hàn lên, hô to một tiếng: “Mau bỏ đi!” Mọi người đã tán đi qua phương hướng bí mật.

“Đi mau” Lãnh Phong ôm Lâm Tử Hàn bị sợ ngây người, nói bên tai cô, kéo cô đi vào con đường bí mật phía sau mọi người.

Lâm Tử Hàn còn không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hỗn loạn, vô số bóng đen hiện lên trước mặt cô, sau đó lùi về cùng một chút. Mà Lãnh Phong gắt gao ôm cô đi cuối cùng.

Bên ngoài cầu thang, súng trong tay Đỗ Vân Phi nhắm ngay về phía Lãnh Phong, Lãnh Phong xoay người lần nữa, tránh thoát phát súng trí mạng này một lần nữa.

“Không cho phép nổ súng!” Giọng người nào đó dưới lầu xuyên thấu qua máy bộ đàm, vang trong không khí, Đỗ Vân Phi lại không để ý đến, điên cuồng bắn phá.

“Đỗ Vân Phi! Anh dừng tay cho tôi!” Lâm Tử Hàn rống giận, vẫn không thấy hiệu quả, Lâm Trúc quay đầu lại nhìn liếc mắt xung quanh Lãnh Phong và Lâm Tử Hàn đang tránh né đạn.

Giương súng cầm trong tay lên, ném về phía Lãnh Phong. Lãnh Phong một mặt ôm Lâm Tử Hàn tránh né đạn của Đỗ Vân Phi, một mặt tiếp được súng lục Lâm Trúc ném tới, bắn trả lại Đỗ Vân Phi.

“Dừng nổ súng!” Lâm Tử Hàn vội la lên, lời của vô, bị tiếng Đỗ Vân Phi kêu thảm thiết bao phủ. Máu loãng từ dưới chân Đỗ Vân Phi phun

ra, Lâm Tử Hàn ngậy người!

Tiếng súng trong nháy mắt đình chỉ, Đỗ Vân Phi lui về phía sau một bước, một cước giẫm vào khoảng không. Thân thể liền trực tiếp ngã xuống dưới, dưới tình thế cấp bách hắn trở tay nắm tay vịn cầu thang.

“Vân Phi!” Lâm Tử Hàn luống cuống, giãy dụa trong lòng Lãnh Phong, Đỗ Vân Phi trúng đạn rồi, nếu như hắn lại ngã từ nơi này xuống, hắn nhất định sẽ không toàn mạng.

Chương 246: Đối đầu 5

“Tử Hàn, em không cần đi!” Lãnh Phong kéo cô bắt đầu rút lui khỏi đây, dưới lầu là tiếng cảnh cáo của cảnh sát: “Lãnh Phong! Lâm Trúc, các người đã bị cảnh sát bao vây, mau đầu hàng!”

“Lãnh Phong! Anh sao lại có thể nổ súng! Anh buông ra! Vân Phi anh ấy sẽ ngã xuống! Anh ấy sẽ chết đó!” Lâm Tử Hàn cầu xin, giãy dụa.

“Có người sẽ cứu hần!”

“Không ——!” Lâm Tử Hàn cúi đầu, cắn một cái trên tay anh, tránh ra khỏi cánh tay anh phóng tới chỗ Đỗ Vân Phi.

“Tử Hàn!” Lãnh Phong sững sờ, khi nghĩ muốn đuổi theo, lại bị A Nghị kéo lấy, găm nhẹ nói: “Lâm tiểu thư là con tin, cảnh sát sẽ không làm gì với cô ấy! Nếu như anh muốn đi ra ngoài, anh sẽ mất mạng!”

Lâm Trúc đứng ở chỗ tối nhìn lắc đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

Lãnh Phong nhìn thân ảnh Lâm Tử Hàn lao ra bên ngoài cầu thang, đau lòng nhắm mắt lại, tim như bị dao cắt, xoay người đi vào trong mật đạo với A Nghị.

“Vân Phi!” Lâm Tử Hàn lo lắng gọi, quỳ xuống kéo tay hần.

Bắt đầu từ tầng ba đã rất nguy hiểm, mấy vị cảnh sát vội vã đến đây cứu trợ căn bản không có cách nào khác lên đây, cảnh sát dưới tầng một vừa vội lại bất đắc dĩ.

Thật không ngờ Đỗ Vân Phi một mình trộm đi đến tầng ba, cấp trên trước khi xuất phát đã cảnh cáo hần lúc này thực sự là tức giận không nhẹ.

“Tử Hàn, em không cần kéo anh! Anh sẽ dẫn theo em đi!” Thế lực Đỗ Vân Phi đã chống đỡ hết nỗi gian nan nói ra những lời này, mồ hôi hạt trên trán chảy ròng ròng xuống.

“Anh nhất định phải chịu đựng, đưa tay cho em...” Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt cảnh sát còn đang ở tầng hai, chờ bọn họ lên đây Đỗ Vân Phi đã sớm mất mạng!

Cảnh sát dưới tầng còn đang quay người đi kêu gọi đầu hàng với căn nhà kho trống rỗng, mặc kệ là vì Lãnh Phong, hay là vì Lâm Trúc, đều sớm đã thành công rút lui khỏi từ mật đạo.

Lâm Tử Hàn gắt gao kéo tay Đỗ Vân Phi, nửa thân thể đã nghiêng vào khoảng không, tùy thời cũng có thể ngã xuống, nhất định không muốn buông ra, cô sợ nếu buông lỏng, Đỗ Vân Phi sẽ ngã xuống.

Nhưng Đỗ Vân Phi cũng không muốn liên lụy đến cô, vừa rồi hấn lại làm ra hành động điên cuồng, nổ súng về phía cô. Chỉ khi thấy Lãnh Phong, hấn lại không khống chế được, lại phát cuồng!

“Xin lỗi, Tử Hàn...” Hấn nói ra mấy chữ này, để không cho cô ngã xuống, ra sức tránh khỏi tay nhỏ bé của cô.

“Vân Phi ——!” Lâm Tử Hàn hét lên một tiếng, mộng, hai chân bủn rủn, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống dưới lầu. May là đúng lúc hai vị cảnh sát tiếp được thân thể của cô.

Cuối cùng khắc ở trong đầu cô, là thân thể Đỗ Vân Phi nhanh chóng rơi xuống dưới lầu.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Trong phòng của một khách sạn, Lãnh Phong ảo não một quyền đâm vào quầy rượu, đầu ngón tay trắng bệch trong nháy mắt xanh một mảnh. Đầu óc hỗn loạn, vứt bỏ không được vẫn là Lâm Tử Hàn, là cô!

Anh đã phân không rõ ràng lắm mình là đau lòng, hay là tức giận, hay là hổ thẹn, tình cảm liên tiếp này, ép tới anh hầu như không thể hít thở nổi.

Đôi mắt màu xanh của A Nghị trước sau như một vẫn trầm tĩnh, mặc kệ sự tình là thành là bại, hi vọng ái ố của anh ta vĩnh viễn cũng sẽ không lộ ra ngoài.

Giống như Lãnh Phong trước đây, Lãnh Phong trước khi không biết Lâm Tử Hàn, tuyệt đối sẽ không là dạng như bây giờ, nôn nóng bất an, tâm tình không khống chế được!

Anh ta tiến lên một bước, cầm lấy ly rượu trên quầy bar, rót hai chén Martell, khẽ lắc ly trong tay, thản nhiên mở miệng: “Anh ảo não là vì cứu Lâm tiểu thư mà vứt bỏ kim cương sao?”

Xoay người, cả người dựa trên quầy bar, con người màu xanh dừng ở anh. Anh hẳn là ảo não, vốn dĩ kim cương thuộc về anh, lại bị Lâm Trúc cướp đi trong chốc lát.

Anh ta biết tầm quan trọng của kim cương đối với Lãnh Phong, từ bảy năm trước anh ta đã bỏ qua sự nghiệp gia tộc theo anh, cũng là vì giúp anh tìm kim cương, kim cương thật vất vả mới lộ mặt, Lãnh Phong lại bởi vì một người phụ nữ mà lỡ mất dịp may với nó.

Nếu như Lãnh Phong không phải thủ lĩnh của anh ta, anh ta đã sớm bắn một phát súng giải quyết anh!

Lãnh Phong không mở miệng nói, chỉ hung hăng uống một ngụm rượu mạnh vào trong miệng, con người đen như đá quý tản ra vàng sáng ảm đạm.

“Hay là đang ảo não về một phát súng kia cho Đỗ Vân Phi? Hay là đang ảo não rõ ràng “Ngôi sao thiên thần” ngay trên người bên gối, lại...”

“Được rồi!” Lãnh Phong nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt đầy lửa giận rơi vào trên mặt A Nghị, trùng mắt vẻ mặt đẹp trai trầm tĩnh khiến cho người ta nắm không rõ tâm tình kia. Anh có thể dự đoán được A Nghị nhất định là đang trách anh làm mất đi kim cương! Anh ta có lý do trách anh!

“Xin lỗi” A Nghị khẽ cúi người xuống, biểu thị tạ lỗi vì hành vi phạm thượng của mình.

Lãnh Phong khẽ hít một hơi, hòa hoãn một chút biểu tình trên mặt, ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt A Nghị như cũ, lãnh đạm nói: “Cậu vĩnh viễn đều không có khả năng cảm nhận được tâm tình của tôi, cho nên cậu không có tư cách đi suy đoán!”

“Đã hiểu”

“Trước khi cậu chưa rời khỏi hắc đạo, không nên tùy tiện yêu một người” Đây là lời khuyên Lãnh Phong cho anh ta.

“Đã hiểu” A Nghị thấp đầu xuống một chút, ân ân oán oán của Lãnh Phong và Lâm Tử Hàn, anh ta vẫn nhìn trong mắt. Nếu như không phải đầu phát sốt, không phải muốn tự đoạn tuyệt với tiền đồ, anh ta kiên quyết sẽ không yêu phụ nữ.

Lãnh Phong buồn bã rời đi, chỉ để lại A Nghị một bụng buồn bực, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn phía ánh sáng nhiều màu sắc bên ngoài, đêm đã khuya.

“Cạch” một tiếng, ly rượu đế cao nện lên cửa sổ kính, đèn neon bắt đầu lập lòe, sáng chói!

Chương 247: Nhầm lẫn

Phụ nữ! Anh thật là hận thấu loại sinh vật này! Hết lần này tới lần khác Lãnh Phong nhất định yêu cô ta, yêu đến khăng khăng một mực như vậy.

Ngay khi anh đem sự phẫn hận phụ nữ tiến sâu vào xương tủy, đi vào giữa máu thịt, cửa phòng đột nhiên mở. Một người phụ nữ xinh đẹp trang điểm đậm, quần áo bại lộ, vóc người bất động liêu xiêu đi đến. Tiếp xúc đến ánh mắt lạnh lùng sắc bén của A Nghị lại một chút cũng không sợ hãi, cười quyến rũ vọt lên, cánh tay mảnh khảnh vòng qua eo A Nghị, gắt gao ôm anh từ phía sau.

“Cung à...” Mỹ nữ mơ hồ không rõ lắm lắm, tay nhỏ bé không an phận tìm kiếm bên trong áo anh.

A Nghị sững sờ, kéo cánh tay cô ta đẩy xuống, lạnh lùng quát một tiếng: “Cút!”

Mỹ nữ bị đẩy ngã xuống đất cũng không cảm thấy đau nhức, nụ cười quyến rũ trên mặt càng đậm, bò lên từ trên mặt đất, thân thể lần thứ hai giống bạch tuộc dính lên trên người A Nghị. Dâm đảng vô cùng sáng giọng: “Cung à, người ta muốn anh mà...”

Người đàn bà hư hỏng không biết xấu hổ! A Nghị chửi bới một tiếng dưới đáy lòng, áo ngực của mỹ nữ trong lòng lộ ra, cảnh xuân mơ hồ tiết ra ngoài, tuy rằng không tròn trịa như kỹ nữ, nhưng cũng đủ để dụ dỗ người đàn ông bên cạnh.

A Nghị cuối cùng không nhịn xuống, ôm người phụ nữ so với kỹ nữ còn muốn lăng lơ hơn, cúi đầu xuống tàn bạo hôn môi cô ta.

Mỹ nữ đau đớn rên rỉ một tiếng, tuy rằng anh rất thô lỗ, hôn khiến cô ta rất đau, nhưng cô ta cũng không buông anh ra, nhón đầu ngón chân. Vòng tay ngọc thủ qua bên tai anh, dựa vào vai anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

A Nghị bứt ra, một tay ném cô ta lên giường lớn, thân thể tinh trắng đè xuống. Lửa giận đầy ngập cùng dục hỏa khơi mào thỏa thích rơi trên người người phụ nữ không may này.

Anh đúng là cần một người phụ nữ để trút bỏ tâm tình, phụ nữ! Anh hận thấu phụ nữ! Người phụ nữ ngay dưới thân anh!

Quần áo trên người hai người rơi xuống từng mảnh từng mảnh từ, rơi lả tả xuống đất!

“Um... Anh muốn cắn chết em sao?” Người phụ nữ mắng chửi, muốn thoát ly khỏi người đàn ông thô bạo này, dục hỏa hùng hực đốt cháy trên người lại làm cho cô ta gất gao ôm lấy gã, không rời khỏi anh, bỏ không được anh...

A Nghị căn bản không để ý tới tiếng kêu la của cô ta, ma chướng cùng môi đồng thời công kích tới thân thể cô ta, không chút nào thương hương tiếc ngọc chiếm lĩnh mỗi một thốn da thịt của cô ta.

Lúc này muốn anh dừng lại? Quá không thực tế!

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ căn phòng, tại cùng một thời gian, A Nghị cuối cùng chen vào thân thể cô ta, điên cuồng chiếm giữ cô ta, chiếm giữ người phụ nữ trơ trẽn này!

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người hư thoát phân ra ngủ hai bên giường lớn, đôi mắt màu xanh như vì sao của A Nghị trước sau như một trầm tĩnh không gợn sóng, mồ hôi tinh mịn chảy xuống từ cổ có nước da màu đồng kia, dưới ánh đèn, nổi lên vài tia sáng óng ánh.

“Em thích... Thực sự thích anh... Lam Thiên học trưởng...” Bên cạnh truyền đến tiếng nói thầm mơ hồ không rõ, đôi mắt xanh vừa chuyển, rơi vào khuôn mặt bị sợi tóc che đi phân nửa của cô ta.

Từ khi cô ta tiến đến, A Nghị sẽ không liếc mắt nhìn qua cô ta, hiện tại, anh vẫn không muốn nhìn tướng mạo của cô ta. Đứng dậy, nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc trên người.

Tại một khắc chuẩn bị rời đi, đôi mắt màu xanh bị một đồ vật trên mặt đất hấp dẫn, A Nghị chần chờ một chút, cúi người nhặt lên. Đó là thẻ học sinh, mặt trên tinh tường in: *Ban 4 Lớp 12, XX*.

Màu đỏ chiếu lên, hé ra mặt cười cười đến xinh đẹp đáng yêu giống như đã từng quen biết, A Nghị vọt đi tới, một tay kéo người phụ nữ trên giường lại đây, thô lỗ đẩy ra sợi tóc dính đầy mồ hôi trên trán cô ta, cuối cùng thấy rõ tướng mạo của cô ta.

Vào giờ khắc này, anh nằm mơ!

xxxxxxxxxxxxxx

Phòng bệnh trong bệnh viện, Lâm Tử Hàn ngủ cả một ngày một đêm cuối cùng có động tĩnh, yếu ớt tỉnh lại. Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt làm cho cô có phần khó chịu nhắm mắt lại, lấy tay che mắt.

Phía trước cửa sổ, một bóng dáng cao lớn đẹp trai hư nhược đứng trước mặt cô, thấy không rõ tình huống, cô ghen ngào hô lên hai chữ: “Ký Phàm...”

Tạ Vân Triết quay lưng về phía bệ cửa sổ cứng đờ, khi xoay người lại, trên mặt cũng mang theo dáng tươi cười ôn hòa. Cúi người hôn hôn lên trán cô, ôn nhu nói: “Tử Hàn, em cuối cùng cũng tỉnh”

Lâm Tử Hàn sững sờ nhìn Tạ Vân Triết trước mắt, anh ta không phải Ký Phàm, Ký Phàm đâu? Còn có Lâm Trúc, Vân Phi... Nghĩ đến những người này, nước mắt cô chảy xuống.

“Tử Hàn, em làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?” Tạ Vân Triết có chút luống cuống, luống cuống đánh giá cô: “Tử Hàn, đừng khóc có được không?”

“Vân Phi có khỏe không? Anh ấy có phải đã chết hay không?” Lâm Tử Hàn cầm lấy tay anh nức nở, khẩn cấp khề nói: “Lãnh Phong và Lâm Trúc chạy mất sao? Hay là...?”

“Tử Hàn, em đừng lo lắng, cảnh sát sớm muộn sẽ bắt được Lãnh Phong và Lâm Trúc, bọn chúng chạy trốn được nhất thời, chạy không được một đời!” Tạ Vân Triết nắm tay cô, tức giận mở miệng nói.

Lại dám bắt cóc vợ của anh, đám người kia thực sự là quá đáng trách, nhưng mà, anh không có cách nào bắt bọn họ. Ngay cả cảnh sát đều chưa chắc, một thường dân bách tính như anh có thể có biện pháp nào?

Lời của anh, lại làm cho trái tim treo trên cao của Lâm Tử Hàn bình phục không ít, chạy thoát? Vậy bọn họ bây giờ không có nguy hiểm!

Nhưng mà, Đỗ Vân Phi đâu? Cô bây giờ muốn biết Đỗ Vân Phi còn sống hay không, đã trúng đạn của Lãnh Phong, lại ngã xuống từ tầng ba, hẳn còn sống không?

Chương 248: Bệnh viện

“Vân Phi anh ấy có khỏe không?” Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng không nhịn được, nhìn Tạ Vân Triết hỏi.

Tạ Vân Triết suy nghĩ một lúc, vẫn đang không nghĩ ra ai là Vân Phi, nghi hoặc quan sát cô nói: “Ai là Vân Phi? Anh không biết”

Vừa lúc đó, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người gõ, đi tới là hai vị cảnh sát phá án. Tạ Vân Triết cùng Lâm Tử Hàn đồng thời nhìn phía người vừa tới, trên mặt đều có chút biểu tình kinh ngạc.

Vị cảnh sát cười cười, đưa ra thẻ cảnh sát: “Lâm tiểu thư, xin lỗi vì quấy rối, chúng tôi đến tìm hiểu tình huống lúc đó”

“À...” Lâm Tử Hàn không quá cam nguyện “À” một tiếng, nhìn trộm Tạ Vân Triết. Cảnh sát điều tra tựa hồ cảm giác được tâm tư của cô, lịch sự nói với Tạ Vân Triết: “Tạ tiên sinh, phiền anh đi ra bên ngoài chờ trong chốc lát được chứ?”

“Ừm... Được” Tạ Vân Triết gật đầu, buông tay Lâm Tử Hàn ra, sau khi đỡ cô ngồi dậy, vỗ vỗ vai cười với cô sau đó đi ra ngoài.

Anh vừa đi, vẻ mặt Lâm Tử Hàn liền khẩn trương, khẩn cấp hỏi thăm: “Đỗ Vân Phi bây giờ thế nào? Anh ấy có khỏe không?!”

Một vị cảnh sát trong đó cười cười nói: “Cậu ấy khỏe, may là đạn bắn vào đầu gối, thời gian ngã xuống ngoại trừ có chút chấn động não cùng bị thương một ít ngoài da ra thì không có vấn đề gì lớn, hiện tại mới vừa làm xong giải phẫu đang nghỉ ngơi”

“Vậy là tốt rồi” Lâm Tử Hàn thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng yên lòng, cô còn có thật nhiều vấn đề muốn hỏi, liếc mắt nhìn hai vị cảnh sát, cũng không dám hỏi ra miệng.

“Mời ngồi” Cô nói ra hai chữ này.

Vị cảnh sát gật đầu, ngồi xuống, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn hỏi Lâm tiểu thư về quan hệ của Lâm tiểu thư và Lãnh Phong...”

Thấy sắc mặt Lâm Tử Hàn không đúng, câu hỏi của vị cảnh sát vội đổi sang đề tài khác: “Xin lỗi, chúng tôi chỉ muốn biết rõ, Lâm Trúc bắt cóc cô, rốt cuộc có phải vì dẫn Lãnh Phong hiện thân hay không?”

Quan hệ của cô và Lãnh Phong, Đỗ Vân Phi rõ ràng nhất, lẽ nào anh ấy chưa nói với mọi người trong cục cảnh sát sao? Để bảo đảm cô không bị liên lụy, cho nên chưa nói?

“Tôi và anh ta đã từng sống chung, sau khi phát hiện anh ta là một sát thủ, lại không sống chung nữa” Lâm Tử Hàn giải thích ngắn gọn.

“Vậy thời gian cô và hắn ta sống chung có biết hắn ta đang tìm Ngôi sao thiên thần không?”

Lâm Tử Hàn không chút suy nghĩ nào lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi cái gì cũng không biết, anh ta chưa bao giờ nói cho tôi biết mọi thứ về anh ta, cho nên, đối với anh ta, tôi biết còn ít hơn các anh”

Thì ra bọn họ là muốn tìm hiểu về Lãnh Phong từ trong miệng cô, Lâm Tử Hàn nghĩ trong lòng, cô tuyệt đối không thể tiết lộ nửa điểm về chuyện của Lãnh Phong cho bọn họ, cho nên, cô chỉ có thể giả bộ làm như cái gì cũng không biết!

“Vậy Lâm Trúc sau khi bắt cô, có nói cho qua cái gì với cô không? Hoặc là hắn nói qua cái gì với Lãnh Phong không?”

Lâm Tử Hàn vẫn chỉ lắc đầu.

Hai vị cảnh sát tựa hồ có chút bất mãn với biểu hiện của cô, nói lời nói có ý nghĩa sâu xa: “Lâm tiểu thư, mặc kệ tình cảm của cô với Lãnh Phong đã là quá khứ hay không, xin hãy thu hồi tư tâm của mình, phối hợp với chúng tôi một chút”

“Xin lỗi, tôi thực sự không biết, sau khi tôi bị ông ta bắt về đã bị nhốt tại một căn phòng nhỏ, tôi thực sự không biết bọn họ làm cái gì” Lâm Tử Hàn biểu hiện ra vẻ mặt hồ thẹn, vô tội nhìn hai người.

Đối với việc hỏi ba câu mà cô vẫn không biết gì, vị cảnh sát cũng rất bất đắc dĩ, không biết nên tin hay không. Sau một lúc trầm mặc, bất đắc dĩ đứng dậy nói: “Nếu Lâm tiểu thư không rõ ràng tình huống của chuyện này, chúng tôi xin cáo từ trước, nếu như Lâm tiểu thư lại nhớ đến cái gì,

nhất định phải nhớ kỹ liên lạc với chúng tôi! Coi như là có chút công hiến thôi vì quần chúng nhân dân”

“Tôi công hiến, tôi nhất định không che giấu” Lâm Tử Hàn ngậm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cười tủm tỉm nói. Cho đến khi hai vị cảnh sát đi ra ngoài, mới thở dài, tựa ở đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

Tạ Vân Triết đi tới thì thấy bộ dạng cô nhú chặt mày, gương tay phải lên, đau lòng vén sợi tóc mất trật tự trên trán cô, áy náy nói: “Tử Hàn, xin lỗi”

“Humm?” Lâm Tử Hàn mở mắt ra, nghi hoặc nhìn anh, anh vì sao phải nói xin lỗi với mình? Rõ ràng không liên quan gì đến anh mà.

“Anh không bảo vệ được em, sau này em muốn ra ngoài nói cho anh biết, anh nhất định đi với em!” Tạ Vân Triết nhẹ nhàng ôm cô, ôm chặt vào trong lòng.

“Vân Triết, việc này căn bản là không thể trách anh, anh phải làm việc, không có khả năng mỗi ngày đi cùng em nha” Chuyện lần này, là chính cô chạy đi tìm Lâm Trúc. Chẳng qua nếu như cô không tới, Lâm Trúc cũng sẽ bắt cô tới.

Cô không thể nói thật với Tạ Vân Triết, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn anh ảo não, thật ra nên phải nói xin lỗi chính là cô!

“Anh cho rằng em quan trọng hơn so với công việc, cho nên, sau này anh sẽ bỏ bớt việc đi cùng em, được chứ?” Anh liếc mắt nhìn cô, nói nhỏ bên tai cô.

Tiền kiếm không hết, Lâm Tử Hàn lại chỉ có một, tuy rằng miệng cô vẫn gọi “Ký Phàm” như trước, anh vẫn đồng ý cố gắng quý trọng cô.

Bởi vì, anh đã không thể thả cô, không thể rời xa cô!

Lâm Tử Hàn bắt đắc dĩ tựa ở đầu vai Tạ Vân Triết, anh lại làm cho cô cảm động, lại làm cho cô xấu hổ vô cùng...

Mỗi lần đều là như thế này, sự săn sóc của anh luôn luôn nhắc nhở cô, cô là vô sỉ cỡ nào. Rõ ràng đã là vợ của anh, trong lòng lại luôn luôn nhớ tới người đàn ông khác! Hơn nữa còn là bạn tốt của anh!

Chương 249: Thâm tình

Nhìn xuyên qua cửa quan sát, ánh mắt Lãnh Phong si ngốc lạc trên người Lâm Tử Hàn đang ngủ say trên giường, biết rõ lúc này không nên xuất hiện trong bệnh viện, anh vẫn nhìn không được.

Anh chỉ có thể đứng ở cửa nhìn cô, khi thấy cô mạnh khỏe, thấy Tạ Vân Triết cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc cô, trái tim cuối cùng cũng thả xuống.

Bệnh viện thỉnh thoảng có cảnh sát ra vào. Anh không nên dừng ở chỗ này lâu, cuối cùng sau khi nhìn thoáng qua Lâm Tử Hàn, xoay người, bước nhanh đi đến thang máy.

Tại chỗ rẽ hành lang gấp khúc, gặp Lâm Trúc mặc áo choàng đen cũng vừa vặn đi tới, tuy rằng đôi phương hóa trang qua, nhưng có thể liếc mắt thì nhận ra đôi phương.

Gặp mặt bất ngờ nhưng bước đi không bởi vì đôi phương mà dừng lại, như không nhận thức người vừa đi qua bên người. Chỉ có đôi mắt đen sau kính râm đen tản ra tia sáng lạnh lùng ác liệt.

Hai bên đều rất rõ ràng mục đích tới nơi này, đó chính là Lâm Tử Hàn!

“Lâm ca, đó là Lãnh Phong, có muốn báo cho cảnh sát một tín hiệu hay không?” Gã đàn ông đi phía sau chạy đuổi theo, hiển kế bên tai Lâm Trúc.

“Ta Lâm Trúc cũng không cần dùng đến loại thủ đoạn hạ đẳng này!” Lâm Trúc hơi quay đầu lại, trừng mắt liếc hắt một cái nổi giận nói.

Gã đàn ông biết mồm biết miệng, không dám mở miệng nói tiếp, trong lòng lại nghĩ, lợi dụng Lâm tiểu thư dẫn Lãnh Phong trúng kế lại cao minh hơn sao? Chẳng qua, lời này đánh chết hắt cũng không dám nói.

Lâm Trúc chiếm được kim cương, trong lòng lại không có chút hưng phấn nào, tình hình lúc đó rõ ràng ở trước mắt, thế nào cũng quên không được.

Vốn dĩ kim cương là vật sở hữu của Lãnh Phong, anh vì cứu mạng Lâm Tử Hàn lại ngay cả kim cương gần như có được cũng buông tha, tình cảm của anh với Lâm Tử Hàn quá sâu đậm!

Xem ra ông ta đúng là hiểu lầm anh. Nguy nan gặp chân tình. Những lời này rất có đạo lý. Tại một khắc kia. Ông ta thấy rõ tình cảm của Lãnh Phong với Lâm Tử Hàn!

Đương nhiên, ông ta còn không có vĩ đại đến sẽ nhường kim cương, vốn nên là vật của Lâm gia, ông ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện buông tay.

Ông ta tin tưởng Lãnh Phong cũng sẽ không, chiến tranh của ông ta và anh vĩnh viễn không kết thúc, vĩnh viễn đều không có khả năng dừng lại.

Cũng giống như Lãnh Phong, ông ta chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, nhìn Lâm Tử Hàn xuyên qua cửa quan sát đã khiến ông ta lo lắng một buổi tối. Đứng một thời gian dài, chỉ tới khi xác định cô không có việc gì mới xoay người rời đi.

Nhìn Đỗ Vân Phi trên giường bị băng kín như bánh chưng. Lâm Tử Hàn hổ thẹn cắn môi. Nỗ lực không để cho mình khóc lên.

Trong nhận thức của cô, Đỗ Vân Phi là vì cứu cô mới bị thương, tất cả trách nhiệm đều không tránh không liên quan đến cô.

Bác sĩ nói chân hấn tạm thời không thể đi được, làm cảnh sát, nếu như hai chân vô dụng, làm sao có thể làm được nữa?

Cô cúi người xuống, nhìn chăm chú vào hấn gọi: “Vân Phi, anh nhất định phải nhanh đứng dậy nha”

Đỗ Vân Phi bị cô gọi tỉnh lại, yếu ớt mở mắt, nhìn chăm chú vào cô, lập tức cười tươi: “Tử Hàn, em có khỏe không?”

Lâm Tử Hàn gật đầu, quan sát hấn, thân thiết nói: “Anh thì sao? Có đúng là rất đau? Rất khó chịu hay không?”

“Ừ” Đỗ Vân Phi gật đầu, thấy bộ dạng lo lắng thân thiết của cô, trong lòng hấn lại ấm áp dào dạt, hấn thích thấy biểu tình bây giờ, cho nên, hấn gật đầu.

“Vậy làm sao bây giờ? Em đi gọi bác sĩ” Lâm Tử Hàn nói xong liền xoay người muốn đi ra ngoài, tay nhỏ bé lại bị Đỗ Vân Phi nắm ngay lấy, gian nan cười nói: “Không cần, có em ở đây, so với bác sĩ càng tốt hơn”

Lâm Tử Hàn bất mãn liếc xéo anh, nói: “Đã như thế này rồi, anh còn có tâm tư nói đùa”

Đỗ Vân Phi cười khò, ánh mắt ôn nhu chỉ nhìn chăm chăm cô, hắn cũng không nói đùa, có thể gặp cô, hắn thực sự rất vui vẻ, đau đớn trên người cũng giảm bớt không ít!

“Tử Hàn, ngày đó bọn họ có làm gì em hay không?” Đỗ Vân Phi nhìn chăm chăm cô, nghiêm trang hỏi thăm. Ngày đó hắn một mình chạy lên lầu ba, mục đích cũng là bởi vì muốn nhanh cứu cô ra.

Lâm Tử Hàn lắc đầu, rũ mắt xuống. Nhắc tới chuyện này, sự hồ thẹn của cô lại thăng lên đáy lòng lần thứ hai, rũ mắt nhìn hắn hồ thẹn nói: “Vân Phi. Đừng như thế, là em hại anh bị thương”

Đỗ Vân Phi cười một tiếng, sờ sờ sợi tóc cô nói: “Đừng ôm trách nhiệm nặng như vậy vào người, bởi vì em gánh không được”

“Em biết...”

“Là vấn đề của anh, không liên quan đến em” Đỗ Vân Phi cắt ngang cô, hắn cho tới bây giờ sẽ không oán cô, vốn chính là trách nhiệm của hắn, vừa rồi mấy vị thủ trưởng cũng đã phê bình hắn.

Rõ ràng đã đồng ý với cấp trên không nổ súng bậy, sau khi tới hiện trường hắn vẫn không thể nào nhịn xuống, quay sang Lãnh Phong điên cuồng bắn.

“Lãnh Phong và Lâm Trúc thật sự là quá giao hoạt” Đỗ Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi mắng, một chuyện này lại có thể chạy thoát, hơn nữa cấp trên còn đổ hết trách nhiệm lên đầu hắn.

“Tất cả đều chạy thoát sao?” Lâm Tử Hàn nhìn hắn, dè dặt hỏi thăm, cô rất muốn biết sau đó chuyện gì xảy ra, nhưng mà, không ai có thể nói cho cô.

Sau đó xảy ra chuyện gì, Đỗ Vân Phi cũng không biết, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được một ít tin tức từ trong miệng đồng nghiệp tới thăm hắn.

Chương 250: Thâm tình 2

“Nghe nói bắt được ba tên, còn chưa kịp thẩm vấn thì tự sát” Đỗ Vân Phi đau lòng nói.

Lâm Tử Hàn hít sâu một hơi. Thân thể bởi vì lời nói của hắn không tự giác run lên một chút. Sắc mặt cũng có chút trắng xanh. Trời ạ! Quá dọa người.

Đỗ Vân Phi cũng không phát hiện dị dạng của cô, tiếp tục dùng khẩu khí tàn bạo nói: “Lâm Trúc và Lãnh Phong quả thực chính là cuồng ma giết người, thủ hạ của bọn họ nhất định sớm đã thành bị luyện thành tử sĩ, hơi có chút khinh suất là tự sát”

Đều là một mạng người. Trước đây thủ hạ của Lâm Trúc cũng bị bắt. Cũng là tự sát trong quá trình thẩm vấn. Nếu như không phải có đồ vật gì không chế được bọn họ, làm sao có thể tùy ý chấm dứt sinh mệnh của mình như thế?

“Đừng nói nữa...” Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ mở miệng nói, thật đáng sợ, quá tàn nhẫn! Cô không muốn nghe nữa.

“Được. Anh không nói” Đỗ Vân Phi thấy cô bị dọa, vội dừng lại.

Từ khi Tử Hàn trở về từ phòng bệnh của Đỗ Vân Phi, thờ sâu ngồi trên giường bệnh, trong lòng là một mảnh hỗn loạn. Cô cũng ở chỗ này ở vài ngày, Tiêu Ký Phàm lại có thể không đến gặp cô, lẽ nào một chút anh cũng không lo lắng cho cô sao?

Còn có lão đầu luôn miệng nói hy vọng mình được sống tốt, cướp kim cương xong thì chạy mất dạng, lẽ nào sợ cô đòi lại kim cương từ ông ta phải không?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lâm Tử Hàn cả kinh, cuống quýt xốc chăn lên chui vào trong, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tạ Vân Triết nhìn liếc mắt Lâm Tử Hàn ngủ say. Nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô. Bắt đầu thu dọn quần áo đồ đạc cho cô.

Lâm Tử Hàn lén mở một con mắt, khi nhìn thấy anh đang làm cái gì, dậy trên giường, vội la lên: “Vân Triết, anh đang làm gì đó?”

Tạ Vân Triết vừa đi vào thì biết cô đang giả bộ ngủ, khẽ mỉm cười nói: “Em đã không có gì đáng ngại, chúng ta trở về nhà đi thôi”

“Ai nói em không có gì đáng ngại, cả người em đều khó chịu, em không cần xuất viện” Lâm Tử Hàn cuống quýt nói, hai người không lương tâm kia không hiện ra, cô kiên quyết không xuất viện!

“Em khó chịu chỗ nào?” Tạ Vân Triết biết rõ cô đang giả bộ ngủ, vẫn còn rất phối hợp ôm lấy cô, dùng giọng điệu thân thiết hỏi.

“Em... Em không biết. Dù sao chính khó chịu. Nhất định không cần xuất viện”

Tạ Vân Triết quan sát cô, nghi hoặc hỏi thăm: “Trong nhà không thể thoải mái hơn so với ở đây sao? Hơn nữa trong nhà cũng có bác sĩ nha” Ba ngày trước bác sĩ thì đã nói với anh, Lâm Tử Hàn chỉ là bị kinh hải, không vấn đề gì. Cô đã khỏe, nhưng vẫn sợ nằm trong viện ba ngày, cho tới hôm nay còn không muốn xuất viện.

“Không cần anh quan tâm!” Lâm Tử Hàn nằm xuống giường. Kéo chăn trùm lên đầu. Che kín cả người. Trong lòng điên cuồng hô: *Tạ Vân Triết, anh cứ hận em đi, chán ghét em đi! Phụ nữ cố tình gây sự như thế muốn tới cũng vô dụng!*

Tạ Vân Triết nhìn chằm chằm cô thở dài: “Được rồi, không xuất viện, đừng buồn bực phá hư mình nữa” Vừa khuyên, vừa lấy tay kéo chăn trên người cô.

Lâm Tử Hàn “Phù” một tiếng thả chăn ra, trừng mắt Tạ Vân Triết trước mắt một chút nóng nảy cũng không có, chịu hết nổi lớn tiếng nói: “Tạ Vân Triết, anh có thể đừng đối xử với em tốt như vậy hay không!”

Lẽ nào anh sẽ không thể giống như người đàn ông khác, mắng cô một trận, đánh cô một hồi sao? Như vậy trong lòng cô mới tốt hơn chút nha.

“Anh cũng muốn, nhưng làm không được” Tạ Vân Triết cười khổ, anh biết rõ cô cố ý, lại ngay cả một câu trách cứ đều không đành lòng

nói với cô.

Anh biết trong lòng Lâm Tử Hàn hận anh, muốn xóa bỏ hận thù của cô, chỉ có thể dùng chân tình của mình đổi lấy.

“Đang đợi Ký Phàm tới thăm em, đúng không?” Tạ Vân Triết nhìn cô, con ngươi đen xẹt qua một tia thương cảm, mục đích cô không muốn xuất viện, không phải là vì vậy sao? Anh sao lại nhìn không thấu lòng cô chứ?

Lâm Tử Hàn sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn anh, lập tức luống cuống cúi đầu. Lại có thể bị anh xem thấu, trời ạ! Vậy phải làm sao bây giờ?

Tạ Vân Triết thấy cô không chịu nổi, miễn cưỡng vui cười sờ lên sợi tóc cô, cười nói: “Được rồi, anh chỉ nói lung tung, anh dẫn em đi ăn Pizza, mau chuẩn bị thôi” Khi nói thì bắt đầu mở túi trên bàn ra.

“Vân Triết! Lòng anh rõ ràng không vui, vì sao phải giả ra bộ dáng không chuyện gì?!” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi kêu lên: “Anh biết rõ em đang đợi Ký Phàm, vì sao còn để em tùy hứng tiếp chứ?!”

Tạ Vân Triết ngừng động tác trong tay. Bất đắc dĩ nhìn cô: “Em đó, hy vọng anh làm như thế nào?”

“Anh còn dễ dàng tha thứ tiếp nữa, thì không phải là anh, anh không phải người không có cá tính như vậy!” Lâm Tử Hàn kêu lên, một người đàn ông hô mưa gọi gió ở thương trường, sau lưng sao lại biến thành không có cá tính như thế, không còn cách nào khác!

“Em chính là đang đợi Ký Phàm đến thăm em, em không tin anh ấy lại nhẫn tâm như vậy, em nghĩ anh ấy...” Sau khi thét lên, cô bắt đầu nghẹn ngào. Cô hại anh mất đi kim cương, cô nhớ khi thấy kim cương, trong mắt Tiêu Ký Phàm tràn đầy phẫn nộ, cô biết, hiểu lầm của anh với cô lại tăng thêm một tầng.

“Anh biết, em mỗi ngày đều nhớ cậu ấy” Tạ Vân Triết nhìn cô chăm chú, buồn bã nói, nhưng biết thì thế nào, anh vẫn còn cất dấu ý then của mình, tiếp tục giữ cô ở bên người.

Chương 251: Thâm tình 3

“Lẽ nào anh không cảm thấy chúng ta cần phải suy nghĩ lại một thời gian nữa sao? Em và anh tuy rằng sống chung dưới mái hiên, trái tim lại vĩnh viễn như cách nghìn núi vạn sông, không thể nương tựa vào nhau”

“Đó là em, không phải anh!” Tạ Vân Triết gầm nhẹ, cô cũng sớm đã đi vào trong lòng anh, qua không được nghìn núi vạn sông kia, là anh.

“Biết rõ như vậy sẽ chỉ làm hai bên thống khổ, anh vì sao nhất định không chịu buông tay chứ? Em biết anh tuyệt đối sống không tốt hơn em, đúng hay không?” Lâm Tử Hàn thiết tha quan sát anh, cô thống khổ, anh có thể tốt hơn cô ở chỗ nào?

“Tử Hàn, đừng phí lời nữa, chỉ cần có thể thấy em, có được em, anh đã thấy đủ rồi” Thống khổ đã là cái gì, mất đi cô, anh chỉ biết càng đau nhức hơn so với bây giờ!

Anh không muốn trải qua cuộc sống không có cô, ba năm đã đủ rồi.

Lâm Tử Hàn cắn giận trừng mắt nhìn anh, hừ lạnh một tiếng, lần thứ hai vùi mình vào giữa ổ chăn, Tạ Vân Triết! Anh thực sự quá đáng ghét!

Tạ Vân Triết trừng mắt nhìn ổ chăn trắng trước mắt, bất đắc dĩ khẽ hít một hơi, chần chờ một chút, xoay người đi về phía cửa. Cho đến cánh cửa phát sinh ra tiếng động rất nhỏ, khuôn mặt sớm đã ẩm ướt đầy nước mắt của Lâm Tử Hàn mới thò ra từ ổ chăn, trừng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

Cô chỉ muốn quay về cuộc sống một nhà đoàn tụ, sống cùng với Tiêu Ký Phàm và Tiểu Thư Tuyết mà thôi! Tạ Vân Triết là người mềm rắn không ăn, nhất định không chịu buông tay!

Rõ ràng chính là hai người dẫn vật lẫn nhau, lại sống chết muốn trói lại với nhau, đối với điểm này, cô thật sự rất bất đắc dĩ!

Tạ Vân Triết đi ra khỏi bệnh viện, đột nhiên chân chò, nhìn chăm chăm đường lớn tấp nập không biết nên đi nơi nào.

Nhiều ngày qua đi như vậy, quan hệ của anh và Lâm Tử Hàn một chút đều không thấy chuyển biến tốt, Lâm Tử Hàn đối với anh, khách khí giống như là một người bạn mới vừa gặp mặt .

Đột nhiên rất hoài niệm thời gian khi còn bé ở cùng với Lâm Tử Hàn, tuy rằng trung gian dù sao vẫn có thêm tiểu bất điểm Lâm Tử Y không ngờ đến tham dự, chỉ ít khi đó tất cả mọi người rất có tình cảm tương giao.

Tạ Vân Triết đi ra phía đỗ xe, trực tiếp chạy đến tòa nhà tập đoàn Tiêu thị, lại phải tới nơi này, anh rất không muốn, cũng rất bất đắc dĩ.

Anh không muốn để cho Lâm Tử Hàn gặp mặt Tiêu Ký Phàm, hết lần này tới lần khác Lâm Tử Hàn mỗi ngày đều đang chờ cậu ấy, ngóng trông cậu ấy. Để cô hài lòng, anh lại có thể muốn làm ra loại chuyện vụn vặt không muốn này.

“Chú Tạ, chú tới thăm cháu à!” Tiểu Thư Tuyết ngồi trong lòng Tiêu Ký Phàm chơi đùa cười hì hì gọi một tiếng. Tiêu Ký Phàm nghe được hai chữ “Chú Tạ”, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chăm Tạ Vân Triết chậm rãi đi tới.

Từ sau chuyện của Lâm Tử Hàn, anh ấy cũng rất ít đến nơi đây, ngày hôm nay đột nhiên đi tới, sẽ là nguyên nhân gì đây? Xảy ra chuyện gì sao?

Kinh ngạc chột lóe rồi biến mất, Tiêu Ký Phàm trầm tĩnh nói: “Vân Triết, có chuyện gì sao?” Nếu như không có chuyện, anh ấy làm sao có thể lại muốn tới nơi này?

Ánh mắt Tạ Vân Triết vẫn dừng lại trên người Tiểu Thư Tuyết có vài phần tương tự với Lâm Tử Hàn, chính là đứa bé này, khiến Lâm Tử Hàn trốn đi, thay lòng đổi dạ, yêu người đàn ông khác.

Nhìn khuôn mặt như thiên sứ kia, một chút anh cũng hận không nổi, một đứa bé vô tội, anh không nên hận lây sang nó.

Tiểu Thư Tuyết từ trong lòng Tiêu Ký Phàm bò đến gần khuôn mặt trước bàn làm việc, dùng cả tay chân bò đến trước mặt Tạ Vân Triết,

giang cánh tay nhỏ nhỏ, ý tứ rất rõ ràng, muốn soái ca ôm.

Tạ Vân Triết thương yêu ôm lấy con bé, ánh mắt rơi xuống trên người Tiêu Ký Phàm thì bị một mảnh lạnh lùng chụp lên, giọng nói cũng lạnh lùng như thế: “Em còn không xuất hiện, chỉ sợ Tử Hàn muốn cả đời nằm ở bệnh viện không trở về nhà”

Tiêu Ký Phàm sững sờ, vô ý thức mở lời hỏi: “Cô ấy thế nào? Cô ấy không phải vẫn đều rất tốt sao? Hơn nữa cũng không có bị thương mà”

“Cô ấy tốt, chẳng qua là không chịu xuất viện mà thôi, em hẳn là hiểu” Tạ Vân Triết liếc nhìn anh, nhìn ra được, cậu ta cũng rất muốn gặp Lâm Tử Hàn, cậu ta lại có thể nhìn được? Tiếp tục ở lại công ty đi làm?

“Mẹ.., con muốn gặp mẹ...” Vừa nghe đến tên Lâm Tử Hàn, Tiểu Thư Tuyết hưng phấn loạn giấy giữa trong ngực anh, trong miệng càng không ngừng ồn ào.

Tạ Vân Triết ôm thân thể không an phận của con bé, nhìn Tiêu Ký Phàm trên mặt che giấu không được đau đớn, đột nhiên cảm thấy bản thân thực sự rất tàn nhẫn, tự dung thúc giục phá hủy gia đình vốn nên hoàn chỉnh này.

Anh có nên học buông tay hay không? Buông tay, nghĩ hai từ như vậy, trong lòng anh nổi lên một sự bài xích cường liệt, anh thực sự làm không được!

“Nếu quyết định không cùng một chỗ, nên đoạn tuyệt lúc cần đoạn tuyệt” Tiêu Ký Phàm rũ mắt xuống, nói hết lời trái với lòng.

Tạ Vân Triết rất không cam lòng nói: “Cô ấy nhớ em” Nghĩ đến khiến anh nhìn đều cảm giác được đau lòng, bởi vì anh xác thực có thể cảm nhận được loại tư vị tưởng niệm này.

“Khi cô ấy tùy hứng, dễ dàng cô ấy là được” Tiêu Ký Phàm nói. Nhớ tới người phụ nữ làm cho anh vừa yêu vừa hận kia. Mặt anh lộ vẻ bất đắc dĩ. Yêu lại hận. Hai loại cảm giác này giống một đốm lửa hừng hực thiêu đốt trong cơ thể anh, vĩnh viễn không ngừng nghỉ đau nhức.

Tưởng niệm một người, lại há có thể dễ dàng là được? Tạ Vân Triết cười khổ một tiếng. Thả Tiểu Thư Tuyết xuống bàn làm việc, xoay người đi đến phía cửa.

“Tự em quyết định có muốn gặp cô ấy hay không đi...” Giọng của anh và thân ảnh anh cùng nhau biến mất tại cửa. Tiêu Ký Phàm chạm vào bút ký tên, rũ mắt xuống bắt đầu rơi vào trầm ngâm.

“Ba ba, con muốn gặp mẹ...” Tiểu Thư Tuyết ngồi trên bàn làm việc kéo kéo tay áo anh làm nũng: “Người ta đã lâu cũng không thấy mẹ mà~~”

“Được, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ” Tiêu Ký Phàm còn đang chần chờ trong lòng, bước chân cũng bắt đầu di chuyển, ôm lấy Tiểu Thư Tuyết từ trên bàn làm việc đi ra, đi đến cửa phòng làm việc.

Chương 252: Giải thích

“Mẹ...” Tiểu Thư Tuyết ghé vào trên giường bệnh cười hì hì gọi, tay nhỏ bé dùng sức vén chăn trên tay Lâm Tử Hàn.

Không để ý tới! Người trên giường tiếp tục giả bộ ngủ. Thời gian chân chính trông mong người nào đó, rồi lại không dám đổi mặt. Cô phát hiện mình thực sự rất không tự trọng!

“Mẹ, người ta rất nhớ mẹ!” Tiểu Thư Tuyết ghé vào trên người cô nịnh nọt, miệng nhỏ nhắn chu chu hôn lên mặt cô, cho đến khi mặt Lâm Tử Hàn bị lấp đầy nước bọt, mới chịu hết nổi mà chui ra từ trong ổ chăn.

Một tay ấn ngã con bé xuống giường. Một bên chọt lét con bé cười mắng: “Tiểu bại hoại. Tiểu hư hỏng...”

“Mẹ... Con không dám... Ha ha... Ba ba ơi cứu mạng...” Tiểu Thư Tuyết bị chọt lét lăn lộn trên giường, lớn tiếng cầu xin tha thứ đồng thời không quên cầu cứu Tiêu Ký Phàm.

Tiêu Ký Phàm si mê nhìn miệng cười của Lâm Tử Hàn, hai mắt cô đỏ lên. Rõ ràng chính là vừa mới khóc. Mặc dù là cười. Cũng làm cho người ta nhìn mà chua xót trong lòng.

“Được rồi, đừng dẫn vật con bé nữa” Tiêu Ký Phàm vươn tay, bắt tay Lâm Tử Hàn từ trên người Tiểu Thư Tuyết xuống. Bàn tay ấm áp xuyên thấu qua quần áo hơi mỏng, rơi trên da thịt cô, Lâm Tử Hàn hơi run rẩy một chút, nghiêng đầu liếc nhìn bàn tay rắn chắc trên vai.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn phía vẻ mặt đẹp trai cô vẫn tưởng niệm, chỉ liếc mắt liền vội vã rũ mắt xuống. Vừa đưa tay ngăn trở tay nhỏ bé không an phận của Tiểu Thư Tuyết, vừa nhận mệnh mở lời nói: “Ký Phàm. Em biết anh rất tức giận. Anh trực tiếp mắng em đi. Em cam đoan không nói lại”

Không nghĩ tới anh thực sự tới, Tạ Vân Triết thực sự gọi anh tới!

Tiêu Ký Phàm sững sờ, nhìn chăm chăm bộ dạng vẻ mặt không đếm xỉa đến của cô, cười khở một tiếng: “Nên mắng cái gì đây? Nên mắng vì cái gì đây? Nói cho anh biết đi”

“Bây giờ kim cương bị Lâm Trúc cướp đi rồi, lẽ nào anh không hận ông ta sao, không hận em sao” Cô ngẩng đầu lần thứ hai nhìn anh. Anh làm sao có thể không tức giận? Không tức giận tuyệt đối là giả!

“Hận hết toàn bộ mọi người trên thế giới, kim cương có thể trở về không?” Tiêu Ký Phàm bắt đầu nói, lúc đầu mất đi kim cương chính là trách nhiệm của mình, tại phút chốc nguy nan nhất. Anh lựa chọn cô mà không phải kim cương. Tại một khắc kia. Anh đã biết đời này vô duyên với kim cương!

Nhưng anh lại không hối hận, mấy ngày qua, vẫn cũng chưa hối hận qua!

Lâm Tử Hàn biết anh nhất định là rất thương tâm, đó là kim cương anh tìm kiếm nhiều năm như vậy mà! Cô thở dài, yếu ớt nói: “Em muốn gặp anh, một mặt là muốn giải thích với anh một chút về kim cương...”

“Không cần!” Tiêu Ký Phàm cắt lời cô lắc lắc đầu: “Không có bất luận ý nghĩa gì” Anh sớm đã thành thói quen với sự lừa dối của cô, từ lâu nghe đủ loại biện giải của cô, hơn nữa, kim cương vì sao lại ở trong tay cô cũng đã không cần phải truy cứu nữa.

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn gắt gao cầm lấy tay anh tiếp tục nói: “Trước đây em lừa anh nhiều chuyện như vậy. Thật sự là chuyện bất đắc dĩ. Em cũng đã nhận ra sai lầm. Nhưng em thực sự không biết kim cương lại ở trên người mình, em cũng mới phát hiện nó ở trong nhà Văn Khiết mấy ngày hôm trước, lần này em thật sự không nói dối, không tin em hỏi con bé một chút” Cấp thiết đẩy Tiểu Thư Tuyết tới trước mặt anh, nói.

“Vật gì vậy nha?” Tiểu Thư Tuyết mở to hai mắt, mịt mờ quét mắt nhìn hai người.

Lâm Tử Hàn nhìn chăm chăm con bé luống cuống khoa tay múa chân nói: “Đá màu, chính là khi mẹ ngủ lần đó ấy. Con len lén trộm đi đá

màu trong túi mẹ ấy... Sau đó... Con thả nó vào trong bình cá, nhớ ra chưa?”

Tiểu Thư Tuyết lắc đầu, mặt hửng nói: “Người ta mới không trộm đồ”

Lâm Tử Hàn đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: “Tại sao không có, rõ ràng chính là con trộm nha...”

“Được rồi” Tiêu Ký Phàm nghiêm túc quát dẹp đường: “Đổi chất với một đứa trẻ hai tuổi, em điên rồi sao? Anh đều nói không muốn truy cứu chuyện kim cương nữa mà”

“Nhưng em muốn truy cứu. Bởi vì em thật sự không nói dối” Lâm Tử Hàn không phục nói. Nhất định muốn giải thích rõ ràng với anh. Hình tượng của cô trong cảm nhận của anh đã đủ kém, cô không cần bồi thêm một vết đen nữa.

“Anh nghe em nói cho hết lời” Lâm Tử Hàn nắm cánh tay anh quan sát anh cầu xin, Tiêu Ký Phàm nhìn đôi mắt thật sự cấp thiết của cô, không từ chối nữa. Lại là loại biểu tình thật sự vô tội này, lúc trước anh chính là bị loại vô tội này lừa một lần lại một lần, ngày hôm nay, anh còn có thể tin tưởng cô sao?

“Em biết anh sẽ không tin tưởng lời của em nữa, em cũng không trông cậy vào anh sẽ tin, nhưng em còn muốn nói ra” Lâm Tử Hàn nghiêm túc nhìn anh, yếu ớt nói: “Lúc trước sau khi cầm túi ra khỏi khách sạn, em bởi vì quá mệt mỏi về đến nhà thì ngủ, Tiểu Thư Tuyết muốn chocolate, em để tự nó đến tìm trong túi của em. Hẳn là lúc đó, con bé lấy được kim cương trong túi, sau đó coi như đá màu ném vào trong bình cá. Có đúng hay không, tiểu bảo bối?” Cô ôm lấy Tiểu Thư Tuyết lần thứ hai, hỏi.

“Cái gì nha?” Tiểu Thư Tuyết vừa rồi căn bản không nghe cô nói, lại mịt mù mở to mắt nhìn chăm chú vào cô.

Lâm Tử Hàn thất bại ném con bé lên giường cho nó tự tiêu khiển tự vui vẻ, hít vào một hơi tiếp tục nói: “Cho đến mấy ngày hôm trước Văn Khiết muốn sửa lại nhà, em quay về thu dọn đồ đạc mới phát hiện ra kim cương từ trong bình cá. Nhưng mà em không biết nên đem nó cho ai. Tựa hồ giao cho ai đều tránh không được một cuộc chiến tranh đoạt”

“Anh biết em rất khó xử, bởi vì Lâm Trúc là ba em” Tiêu Ký Phàm hờ hững mở miệng, nhìn biểu tình kinh ngạc trên mặt cô, lạnh lùng nở nụ cười.

Chương 253: Tuyệt vọng

“Anh...”

“Không sai, anh đã biết”

“Vậy sao anh còn dùng súng chỉ vào đầu ông ta? Còn muốn nổ súng bắn ông ta?” Lâm Tử Hàn run giọng nói, ánh mắt trong nháy mắt chuyển biến thành sợ hãi, anh muốn giết ba ruột của cô!

“Là ông ta muốn lấy mạng của anh trước” Tiêu Ký Phàm quay sang lạnh lùng kiên định nói lại, nhìn chăm chú vào cô, đầu ngón tay mơn trớn trán mảnh khảnh của cô, trầm ồ mở lời: “Tử Hàn. Em nghĩ sai rồi. Lâm Trúc không phải bởi vì kim cương mới muốn lấy tính mạng của anh. Anh cũng không phải bởi vì kim cương mới đi tới chỗ hẹn...”

“Đó là bởi vì cái gì?”

“Em!”

“Em?” Lâm Tử Hàn vẫn đang ở trạng thái kinh ngạc há hốc miệng. Nghi hoặc tới cực điểm.

Tiêu Ký Phàm gật đầu một cái: “Đúng vậy, ông ta muốn giáo huấn anh, là bởi vì anh vứt bỏ em, đùa bỡn em, không để cho em hạnh phúc...”

“Ông ta chính là một tên biến thái!” Lâm Tử Hàn đột nhiên mắng, cô đã nói rất nhiều lần với ông ta rồi, chuyện này không liên quan gì đến Lãnh Phong, bảo ông ta không cần lo, lại còn chơi đùa như thế. Hại lắm nhiều người như vậy!

Tiêu Ký Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận mà đỏ bừng của cô, khẽ cười một tiếng nói: “Ông ta là muốn em tốt hơn”

“Chính là bởi vì ông ta tốt với em, em mới tức giận chứ!” Lâm Tử Hàn chảy nước mắt nhào vào trong ngực của anh, thất thanh khóc rống nói: “Vì sao ông ấy lại là ba của em? Em mới không cần người ba như vậy... Em không cần...”

Tiêu Ký Phàm chần chờ gơ tay lên, nhẹ nhàng phủ lên vai cô, bắt đắc dĩ nói: “Cha mẹ không phải bản thân có thể chọn, làm sao có thể nói không cần sẽ không phải đây?”

“Em bị kẹt giữa hai người thực sự thực sự quá khó tiếp thu rồi, hết lần này tới lần khác hai người nhất định phải làm kẻ thù, em thực sự không biết nên làm cái gì bây giờ” Sớm biết thế cô sẽ phá hỏng kim cương đi, quên đi, để cho bọn họ ai cũng không có được, không có kim cương thì không có cuộc đấu tranh vô vị này.

Tiêu Ký Phàm chỉ lẳng lẳng ôm cô, anh biết cô rất khó chịu, rất khó xử. Anh đau lòng cho cô, cũng đồng tình với cô. Lâm Tử Hàn ngẩng đầu từ trong lòng anh, lau đi nước mắt trên mặt quan sát anh hỏi: “Vậy thì sau này? Anh định làm như thế nào?”

“Em yên tâm, anh đã đồng ý với em sẽ buông tha, thì nhất định sẽ làm được” Tiêu Ký Phàm trầm tĩnh hứa hẹn, nếu như thực sự làm cho cô thống khổ như vậy, có lẽ anh nên buông tha thôi.

Nếu như nói không có kim cương tính mạng của anh sẽ không hoàn chỉnh, không có cô, lại làm sao có thể hoàn chỉnh đây?

Nếu đã mất đi cô, đã định trước là không có cách nào để hoàn chỉnh, vậy cùng nhau buông tha là được rồi.

“Ký Phàm, cảm ơn anh” Lâm Tử Hàn cảm động ôm anh, ngen ngào nói: “Em biết trong lòng anh rất khó chịu, nhưng em càng thêm không muốn thấy hai người lại xảy ra chuyện gì. Chuyện như mấy ngày hôm trước, bởi vì hai người đều là người trọng yếu nhất sinh mệnh em”

“Anh biết” Tiêu Ký Phàm ôm cô, khẽ thì thầm bên tai cô: “Nếu anh đã đồng ý với em, em có nên ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc về nhà hay không? Trong bệnh viện tóm lại là không sạch sẽ để ở lại lâu”

Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn gật đầu trong lòng anh, ừ một tiếng xem như là đã đồng ý rồi.

Tiêu Ký Phàm thỏa mãn buông cô ra, đứng dậy, ôm Tiểu Thư Tuyết đi đến cửa. Lâm Tử Hàn cả kinh, vội đưa tay kéo lấy góc áo anh, vội la lên: “Ký Phàm, anh phải đi rồi sao? Sao đi nhanh như vậy”

Tiêu Ký Phàm rũ mắt xuống, ngậm hít vào một hơi nói: “Vân Triết đã ở bên ngoài chờ lâu lắm” Trên mặt của anh, có sự không muốn giống như cô, nhưng mà, anh lại không đi không được.

Lâm Tử Hàn thất vọng buông góc áo anh ra, ngã ngồi trên giường, đúng, nhất thời giữ được anh lại có ích lợi gì? Cuối cùng, anh vẫn phải đi.

“Mẹ..., mẹ còn chưa chơi với người ta mà” Tiểu Thư Tuyết bắt mãi bĩu miệng nhỏ nhắn, mỗi lần đều như vậy, mỗi lần gặp đều không chơi với nó!

Tiêu Ký Phàm ôm thân thể nhỏ nhỏ không an phận của con bé, cuối cùng liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn ngây ngốc đờ ra trên giường, trái tim rồi bời, đi ra ngoài.

Trong thư phòng, Tiêu Ký Phàm hơi hơi nheo mắt, sau khi trải qua một đêm đấu tranh tư tưởng, trong lòng đã không có bất luận phiên muộn do dự gì.

Trầm ngâm một lúc lâu, gương mặt, ánh mắt thâm thúy nhảy vào nghi hoặc rõ ràng của A Nghị, nhưng không biểu lộ ra trên mặt đẹp trai. Khóe môi gương lên, lộ ra một nụ cười bình tĩnh: “Từ nay về sau, cậu, Mạc Lạc Nghị Phàm - Cameron không cần thay tôi làm thêm chuyện gì nữa”

A Nghị sửng sốt, giữa mơ hồ hiểu rõ hàm nghĩa những lời này của anh, nhướn hai hàng lông mày quan sát anh hỏi: “Anh suy nghĩ rồi chứ?”

“Đã suy nghĩ kỹ, từ nay về sau, trên thế giới này không có người là Lãn

Phong” Khi nói ra những lời này. Trong lòng anh nhiều ít vẫn còn có phiên muộn. Rồi khỏi hắc đạo, buông tha cho kim cương, chẳng khác nào phó mặc cho sự trả giá khổ cực trong hai mươi năm qua.

A Nghị gật đầu, cho tới nay mặc kệ Tiêu Ký Phàm làm ra quyết định gì, anh cũng sẽ không có ý kiến, mặc dù có bất mãn, cho tới bây giờ cũng sẽ không nói ra.

Ngày hôm nay Tiêu Ký Phàm làm ra quyết định này, anh đồng dạng chỉ là gật đầu biểu thị đã hiểu, bởi vì anh rất rõ Tiêu Ký Phàm sẽ không nghe ý kiến của anh. Hơn nữa, tìm kiếm kim cương, buông tha kim

cương đều là hành vi cá nhân của Tiêu Ký Phàm, dĩ nhiên chỉ có anh ấy mới quyết định được.

“Bên Nhật Bản...” A Nghị chân chờ mở lời, bên kia còn có một ít chuyện cần anh ấy đi xử lý, trước khi rời khỏi thân phận Lãnh Phong này, anh ấy phải đứng ra một lần.

“Chờ tôi nắm được kế hoạch trong tay, tôi sẽ tự mình qua xem”

Chương 254 : Tuyệt vọng 2

“Thủ lĩnh mấy ngày này còn cần tôi làm cái gì?” A Nghị hỏi, ngày cuối cùng, anh hy vọng mình còn có thể làm chút gì.

“Giải tán tổ chức” Tiêu Ký Phàm quan sát anh, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ này, một tay anh dựng lên tổ chức hắc bang, vào giờ khắc này lại tan rã!

A Nghị đau xót trong lòng, gật đầu: “Được” Anh đau lòng, không chỉ có là bởi vì biết tổ chức này trút xuống bao nhiêu tâm huyết của Tiêu Ký Phàm. Ở đây đã tôi luyện anh thành người như ngày hôm nay, bảy năm qua, anh sớm đã học xong khí phách cùng sự quyết đoán trên người Lãnh Phong, mặc kệ là thuật bắn súng, thân thủ cũng đã không hề dưới bậc Lãnh Phong.

Lãnh Phong dạy cho anh những gì ư, thực sự nhiều lắm, bọn họ là quan hệ cấp trên bề dưới, càng biểu lộ quan hệ bạn bè, một phần ăn ý kia, từ lâu đã vượt qua người thường!

“Cám ơn ân cứu mạng năm đó của thủ lĩnh, còn có ân bồi dưỡng mấy năm nay” A Nghị nói tự đáy lòng, anh cảm thấy bản thân cần thiết phải nói một câu cảm ơn. Nói ra câu mà anh cho tới bây giờ sẽ không mở miệng nói qua, mà ngay cả lúc trước Lãnh Phong cứu anh, anh cũng không mở miệng nói qua một câu cảm ơn.

Kiều ngạo như anh, cao ngạo như anh!

Tiêu Ký Phàm gật đầu, nói: “Bảy năm trước tôi cứu cậu, vốn là hành động vô tâm, cậu cũng không cần nhất định phải tính toán quá mức, bởi vì tôi chưa bao giờ là một người thích xen vào việc của người khác”

“Tôi hiểu”

“Thời gian báo ân bảy năm vậy là đủ rồi, cậu cũng nên chú tâm chút đến chuyện gia tộc của mình, trốn tránh không phải biện pháp giải

quyết cuối cùng của chuyện này” Ân oán gia tộc Cameron không phải anh không biết, nhưng nhiều ít vẫn còn biết một chút.

Mạc Lạc Nghị Phàm Cameron thân là chi thứ gia tộc Cameron, cũng là người thừa kế duy nhất của doanh nghiệp gia tộc, là người đàn ông duy nhất trong gia tộc Cameron được phong bá tước. Năm đó bởi vì bị những người khác trong gia tộc hãm hại, thiếu chút nữa bị mất mạng, vừa vặn được Lãnh Phong cứu trong lúc vô tình.

“Tôi hiểu” Nhắc tới việc này, đôi mắt màu xanh của A Nghị hơi nghiêm lại, ngưng tụ hai ngọn lửa giận hùng hực thiêu đốt. Đúng vậy, là thời gian nên trở về xử lý chuyện của mình!

Nếu Lãnh Phong đã không cần anh, anh cũng có thể một lòng một dạ đứng ở Anh.

~~~~~

Biệt thự Tạ gia, Lâm Tử Hàn ngơ ngác nằm úp sấp ở trên giường, lẳng lặng nhìn kim đồng hồ trên tường nhảy lên một chút rồi lại một chút, thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Vẫn mát mát như bình thường, bức bối như bình thường, cô cảm thấy mình sẽ chết trong một cái lồng sắt bằng vàng.

Nấm điện thoại di động, nhưng không biết có thể gọi cho ai, sau khi lăn qua lăn lại điện thoại một lúc lâu cuối cùng quyết định gọi cho Tô Lâm Lâm, chuẩn bị hỏi thăm một chút về vết thương của Đỗ Vân Phi.

Tô Lâm Lâm chẳng phân biệt được ngày đêm canh giữ ở trước giường bệnh nghe được điện thoại vang, ấn phím nghe, nói nhỏ một tiếng “Alô”.

“Lâm Lâm, là mình” Lâm Tử Hàn dè dặt nói, bởi vì biết trong lòng Tô Lâm Lâm vẫn còn bất mãn với mình, cho nên không dám lớn mật hỏi về chuyện của Đỗ Vân Phi.

“Tử Hàn, có chuyện gì không?” Tô Lâm Lâm tận lực lịch sự hỏi, đúng vậy, cô hận chết Lâm Tử Hàn, là cô ấy biến Đỗ Vân Phi thương tổn thành như vậy, không chỉ có thương tổn trái tim của hắn, còn gây thương tổn thân thể của hắn.

“Vân Phi hiện tại hồi phục thế nào rồi?” Lâm Tử Hàn gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Nếu như cậu thực sự quan tâm anh ấy, thì tự mình lại đây nhìn đi, mình cho cậu biết, anh ấy không tốt, thật sự không tốt!” Rống xong, ngay sau đó là tiếng Tút tut, điện thoại di động bị tắt.

Lâm Tử Hàn sửng sốt, tay nắm điện thoại di động cương cứng, lập tức buông xuống.

Đỗ Vân Phi không tốt? Cô có nên đi thăm anh hay không? Sau khi xuất viện thì không gặp anh, là bởi vì trốn tránh, không muốn lưu cho anh nhiều ý niệm, không thích anh, thì không nên xuất hiện ở trước mặt anh, không đúng sao?

Nhưng mà, anh là vì cứu mình mới bị súng bắn bị thương, là Tiêu Ký Phàm làm anh bị thương....

Lâm Tử Hàn đứng dậy, nhanh chóng thay quần áo, đi đến cửa. Tạ Vân Triết cũng đang đi tới phòng ngủ vừa vặn đụng phải, Tạ Vân Triết vội vươn tay đỡ lấy thân thể cô, nghi hoặc quan sát cô nói: “Tử Hàn, em muốn ra ngoài sao?”

Lâm Tử Hàn cũng sửng sốt, gật đầu.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi” Tạ Vân Triết quan tâm nói.

“Em...” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, quan sát anh nói: “Vân Triết, em không muốn giấu diếm anh, em muốn đến bệnh viện thăm Đỗ Vân Phi” Cô biết anh nghe xong sẽ không vui, nhưng mà, cô không muốn luôn luôn lừa gạt anh, giấu giếm anh. Lừa dối là một loại thương tổn trí mạng, cô đã hại thảm Tiêu Ký Phàm, không muốn hại Tạ Vân Triết nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Tạ Vân Triết hơi thay đổi một chút, khi Lâm Tử Hàn nằm viện thì thích đã chạy qua phòng bệnh Đỗ Vân Phi, coi như là ân nhân cứu mạng, cũng không nên báo đáp như thế!

Hết lần này tới lần khác Lâm Tử Hàn lại là một người mềm yếu, ai cũng không nhẫn tâm gây thương tổn, kết quả là lại đều gây thương tổn cho mọi người!

“Anh đưa em đi” Tạ Vân Triết giật giật môi, nói ra những lời này, xoay người đi xuống dưới lầu.

Lâm Tử Hàn đi theo phía sau anh xuống dưới lầu, nhìn chăm chú vào bóng dáng cao thẳng của anh, áy náy trong lòng lại bắt đầu chạy lên trên đầu, cô hít một hơi thật sâu đuổi theo.

Một đường ngồi trên xe trầm mặc, ai cũng không mở miệng nói, mười lăm phút sau, xe dừng lại trước cửa bệnh viện. Lâm Tử Hàn cởi dây an toàn ra, xoay mặt đối diện với Tạ Vân Triết nói: “Cảm ơn anh đưa em đến đây...”

Chương 255: Tuyệt vọng 3

“Anh ở trên xe chờ em” Tạ Vân Triết nhìn cô, nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Tử Hàn vội lắc đầu, nói: “Không cần. Lát nữa em bắt xe taxi là được rồi” Muốn anh ở bên ngoài chờ, cô lại cảm thấy càng thêm không được tự nhiên.

Tạ Vân Triết không kiên trì nữa, suy nghĩ một chút: “Vậy được rồi, em cẩn thận một chút” Lâm Tử Hàn gật đầu, đẩy cửa xe rời đi. Chỉ tới khi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất trước cổng bệnh viện, Tạ Vân Triết mới quay đầu xe đi về.

Còn chưa tới gần cửa phòng bệnh. Liền nghe được tiếng thét chói tai của Tô Lâm Lâm từ trong phòng bệnh Đỗ Vân Phi bay ra. Nương theo thét chói tai của cô ấy, còn có tiếng “Loảng xoảng” của đồ vật.

Lâm Tử Hàn cả kinh, cuống quýt chạy đi vào, mới vừa sải bước vào nhà, một vật không rõ ràng bay vèo vào người, kinh sợ kêu một tiếng sau đó vội trốn sang bên cạnh.

Ngay sau đó là tiếng gào lửa giận ngút trời của Đỗ Vân Phi: “Cút ra ngoài cho tôi!”

“Vân Phi...” Tô Lâm Lâm sợ hãi, muốn tiến lên dìu hẳn lại không dám. Đồng dạng bị sợ hãi còn có Lâm Tử Hàn, sắc mặt trắng xanh trừng mắt nhìn Đỗ Vân Phi điên cuồng lộn xộn trên giường. Thấy hẳn giây dựa suy muốn xuống giường, Tô Lâm Lâm không sợ chết xông lên, đè lại thân thể anh vội kêu lên: “Vân Phi, anh không thể xuống giường, không thể xuống mà!”

“Cút ngay!” Cánh tay cứng như thép của Đỗ Vân Phi vung lên, không lưu tình chút nào đẩy ngã cô xuống đất. Tại một khắc Tô Lâm Lâm ngã xuống đất kia, Lâm Tử Hàn cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại từ sự kinh ngạc sững sờ, chậm rãi gọi: “Vân Phi...”

Đỗ Vân Phi nghe được giọng cô, cả người run lên, ngẩng khuôn mặt đau đớn lên nhìn chăm chăm cô, chỉ an tĩnh vài giây, liền nổi giận lên một lần nữa. Quát bọn họ: “Các người đều đi ra ngoài cho tôi, không cần xuất hiện ở trước mặt tôi!” Lại là một trận ném loạn, Tô Lâm Lâm mới vừa nhặt đồ đạc lên lại tất cả đều rơi xuống mặt đất. Lâm Tử Hàn tránh thoát công kích của hắn, cất bước về phía trước, nhìn vẻ mặt đẹp trai của hắn, đau lòng kêu lên: “Vân Phi! Em biết em có lỗi với anh, anh tức giận thì cứ ném lên trên đầu em là được, vì sao phải dằn vặt bản thân như thế?!”

Đỗ Vân Phi đỏ mặt lên, kích động quát: “Dằn vặt mình thì làm sao?! Dù sao cũng đã tàn phế! Tàn phế!” Hắn tàn phế, không xứng với Lâm Tử Hàn nữa. Hắn khỏe lên thì Lâm Tử Hàn sẽ không chịu tiếp thu hắn. Lại càng khinh thường hắn mà thôi.

Tô Lâm Lâm đi tới, đỡ cánh tay hắn trấn an: “Vân Phi, bác sĩ nói chân của anh sẽ tốt lên, không quá lâu rồi sẽ tốt”

“Nói dối!” Đỗ Vân Phi đẩy tay cô ra, bác sĩ đều sẽ dùng một chiêu này để lừa dối bệnh nhân, hắn mới không cần tin chuyện ma quỷ của bọn họ!

“Em không nói dối, bác sĩ vừa mới vừa nói mà”

Lâm Tử Hàn hồ thẹn quan sát anh hắn, nghẹn ngào nói: “Vân Phi, là em hại anh biến thành như vậy, nhưng em nên bồi thường cho anh thế nào đây? Làm sao mới có thể để anh lấy lại tinh thần một lần nữa?” Nếu cô có thể làm được, cô nhất định sẽ bằng lòng làm.

Cô biết trong lòng hắn khó chịu, dù sao một người khỏe mạnh đột nhiên không thể đi, ai cũng không có cách nào tiếp thu.

“Anh muốn em...” Cánh tay dài của Đỗ Vân Phi duỗi ra, ôm eo nhỏ của cô, đầu nhẹ nhàng vươn tới gần ngực cô thì thào nói. Hắn có thể cái gì cũng không muốn, chỉ cần có cô là được...

Thật ra trong lòng của hắn rất rõ ràng, hắn bị thương căn bản không liên quan gì đến Lâm Tử Hàn, là chính hắn quá nôn nóng muốn lấy tính mệnh của Lãnh Phong, mới có thể không để ý nguy hiểm mà nổ súng xạ kích.

“Không...” Lâm Tử Hàn nước nở nói ra từ này, chậm rãi lắc đầu, nước mắt lăn xuống từ gò má, rơi xuống đỉnh đầu Đỗ Vân Phi. Yêu cầu này của hắn, cô không có cách nào đồng ý, cô đã khôn khổ sắp chết ở lưới tình của Tạ Vân Triết, vì sao còn có thể có thêm một Đỗ Vân Phi nữa?

Tô Lâm Lâm đau xót trong lòng, ngã ngồi ở trên sàn nhà, thật lòng thật dạ trả giá như vậy, kết quả là, Đỗ Vân Phi muốn vẫn chỉ có Lâm Tử Hàn, vĩnh viễn đều là cô ấy!

Muốn có được tình yêu của Đỗ Vân Phi, làm sao lại khó khăn như vậy? cô mặc kệ hắn có bị thương hay không, có tàn phế hay không. Dù cho bác sĩ tuyên bố chân hắn không bao giờ có thể đi được nữa, cô cũng sẽ không quan tâm!

“Vân Phi, anh không phải như vậy, xin hãy lấy lại tinh thần đi...” Tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn cương cứng trên vai hắn, không dám tùy tiện lộn xộn.

Đỗ Vân Phi ngồi thẳng người, nâng mặt trừng mắt nhìn sự thương tâm của cô quát: “Tử Hàn, ngay cả em cũng ghét bỏ anh đúng không?! Có đúng hay không?!”

“Không có! Không ai ghét bỏ anh!” Lâm Tử Hàn huy động hai tay khẩn trương giải thích, lại nữa rồi, hắn sao lại trở nên cam chịu như thế!

Vương Văn Khiết vừa đi tới bệnh viện thấy tình hình này, bước nhanh đi tới, vội hỏi thăm: “Làm sao vậy? Vân Phi lại điên rồi?”

Không đợi hai người trả lời, liền đẩy Tô Lâm Lâm qua bên cạnh, đi vào, nghiêm mặt trừng Đỗ Vân Phi giống như người điên lạnh lùng nói: “Đỗ Vân Phi! Có dũng khí thì ngồi yên đó cho tôi đánh, đánh không chết anh ngoan ngoãn nằm hội trên giường cho tôi!”

Đỗ Vân Phi huy động cây gậy bị chế trụ giữa không trung, thất bại rũ xuống, cây gậy “Đinh đưng” một tiếng rơi xuống sàn, hắn tựa như một đứa trẻ bị rút đi sinh mệnh, yên lặng!

Vương Văn Khiết nhắc chân đá cây gậy sang một góc. Lớn tiếng quát hắn: “Anh cho là anh bị thương thực sự rất giỏi sao? Có thể tùy tiện khóc lóc om sòm sao? Anh không nên khóc lóc om sòm, hãy tìm một chỗ không người trốn đi, muốn đập bể cái gì sẽ không có ai quản anh!”

Chương 256: Sinh mệnh nhỏ

“Văn Khiết, đừng nói nữa” Tô Lâm Lâm không đành lòng để Đỗ Vân Phi bị mắng, kéo góc áo Vương Văn Khiết nói. Đỗ Vân Phi đã đủ khó chịu, chị ấy còn mắng anh như thế?

Vương Văn Khiết không chỉ không có ý muốn dừng lại. Đẩy cánh tay Tô Lâm Lâm tới trước mặt Đỗ Vân Phi. Nói: “Vết thương của anh là Lâm Lâm đánh sao? Là Tử Hàn đánh sao?” Tay phải đẩy Lâm Tử Hàn tới trước mặt Đỗ Vân Phi: “Dựa vào cái gì tức giận đến đổ lên đầu bọn họ? Bọn họ có nghĩa vụ gì chịu sự hung dữ này của anh!”

“Không ai bảo bọn họ đến đây rồi bị ức hiếp!” Đỗ Vân Phi không chút nào tỏ ra yếu kém quát, hấn mới không cần bọn họ đến đây, không cần bọn họ thấy bộ dạng này của hấn!

“Anh rốt cuộc muốn tự bẽ không có chí tiến thủ như vậy tới khi nào?! Anh còn có suy nghĩ không? Có muốn tiếp tục làm cảnh sát không?” Vương Văn Khiết giận dữ mắng.

Một tia tàn nhẫn tập kích lên vẻ mặt đẹp trai của Đỗ Vân Phi, hấn đương nhiên muốn, hấn còn chưa tìm Lãnh Phong báo thù, thù mới hận cũ, hấn nhất định sẽ đòi trở về!

Vương Văn Khiết thấy sắc mặt của hấn cuối cùng cũng không phải chán chường, tiếp tục nói: “Tất nhiên bác sĩ nói chân anh có thể tốt, anh phải cố mà dưỡng thương, anh làm khổ mình như thế, sẽ chỉ làm vết thương rạn ra, tốt được sẽ càng chậm hơn mà thôi”

Đỗ Vân Phi nhắm mắt, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Không cần nói nữa, tôi không muốn nghe, xin cho tôi yên lặng một chút, có thể chứ?”

“Được, muốn yên lặng là tốt rồi” Vương Văn Khiết thoả mãn gật đầu, chỉ sợ hấn không muốn yên lặng, còn muốn nổi điên mới phiền phức.

Cuối cùng cũng có người có thể khiến Đỗ Vân Phi an tĩnh lại, Tô Lâm Lâm vui mừng cười tươi, bắt đầu bắt tay vào thu thập đồ vật bị Đỗ

Vân Phi ném.

Lâm Tử Hàn thở sâu, lặng yên rời khỏi phòng bệnh Đỗ Vân Phi, Vân Phi! xin lỗi, em không thể tiếp nhận anh! Cô yên lặng nói trong lòng. Không phải bởi vì chân hấn bị thương mà không tiếp thu hấn, mà là...

Đi trên hành lang gấp khúc trên bệnh viện, Lâm Tử Hàn cảm thấy hỗn loạn trong đầu, càng ngày càng loạn, thậm chí bắt đầu choáng váng. Cô đỡ lấy đầu bị choáng váng, gian nan đi đến hướng thang máy.

Nhưng, bức tường màu trắng bốn phía càng ngày càng mờ mịt mông lung đến lợi hại, ngay cả trần nhà cũng bắt đầu điên cuồng chuyển động. Cuối cùng, hai chân cô bủn rủn, thân thể trực tiếp ngã xuống mặt đất, cuối cùng tràn ngập màng tai cô là tiếng thét chói tai của một cô gái. Cô có thể cảm giác được là cô gái kia dìu cô dậy, mới miễn đi số phận cô bị ngã nhào...

“Cô gái này bị làm sao vậy?” Một y tá hỏi.

“Không biết, mau giúp tôi dìu cô ấy vào phòng bệnh đi” Cô y tá vừa may đỡ được Lâm Tử Hàn vội vàng nói, y tá hợp lực dìu Lâm Tử Hàn vào phòng bệnh.

Khi Lâm Tử Hàn yếu ớt tỉnh lại, trời đã tối đen, ánh mắt chỉ nhìn thấy toàn một màu trắng, tỉnh dậy ở không phải phòng ngủ siêu lớn siêu xa hoa của Tạ Vân Triết.

Cô giãy dựa ngồi dậy từ trên giường, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, cô sao lại nằm trên giường bệnh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?

Khi đứng dậy chuẩn bị đi ra. Một cô y tá vừa vịn đi đến, lại cười nói: “Cô à, cô tỉnh rồi?”

“Tôi... Tôi tại sao lại ở chỗ này?” Lâm Tử Hàn hỏi ra nghi hoặc trong lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm cô y tá.

Cô y tá khẽ cười một tiếng nói: “Cô vừa té xỉu trên hành lang. Là tôi và đồng nghiệp dìu cô vào đây”

“À, cảm ơn cô” Thì ra là như vậy, đúng, vừa rồi cô đi ra từ phòng bệnh của Đỗ Vân Phi, cảm thấy đầu có điểm choáng váng thì té xỉu. Chỉ là,

cô bình thường ngay cả cảm mạo cũng không có, thân thể lúc nào trở nên kém như vậy?

Không đợi cô hoàn hồn từ nghi hoặc. Giọng nói ngọt ngào của cô y tá vang lên lần thứ hai: “Sau này ra ngoài nhất định phải cẩn thận. Tốt nhất tìm người đi cùng. Thời gian mang thai trước ba tháng thai nhi rất không ổn định, không cẩn thận thì có thể...”

Lời nói của cô y tá cũng không nói tiếp nữa, bởi vì cô nhìn thấy sắc mặt Lâm Tử Hàn càng ngày càng không đúng, thậm chí gần như trắng bệch. Cô thân thiết hỏi thăm: “Cô à, cô làm sao vậy?”

Khi nghe đến hai chữ “Thời gian mang thai” Lâm Tử Hàn cũng đã kinh ngạc trừng mắt nhìn cô y tá, trong đầu sớm đã rơi vào trạng thái trống rỗng, sau đó cô y tá nói gì cô một chữ cũng không nghe lọt.

“Cô à...” Giọng cô y tá thêm vài phần lo lắng, vỗ mặt cô gọi.

Lâm Tử Hàn chớp chớp mắt, nước mắt như hạt đậu lăn xuống, nhìn chằm chằm cô y tá nghẹn ngào nói ra mấy chữ: “Tôi mang thai?”

Cô y tá dè dặt gạt đầu, không rõ cô đây là vui mừng mà rơi lệ hay là thương tâm mà rơi lệ.

Lâm Tử Hàn há hốc miệng nhìn cô y tá nói: “Cám ơn...” Như xác chết đi ra khỏi phòng bệnh. Mang thai. Cô lại có thể mang thai vào lúc này? Trời ạ!

Đứa bé này tới thật là không đúng lúc! Cô không dám tưởng tượng Tạ Vân Triết nếu biết sẽ có phản ứng gì, Tạ phu nhân biết sẽ có phản ứng gì, Tạ phu nhân còn có thể giống ba năm trước đây đuổi cô ra khỏi Tạ gia không?

Tiêu Ký Phàm thì sao? Anh có cần đứa bé này không? Hay là sẽ khuyên cô bỏ nó đi. Anh có thể tặng cô cho Tạ Vân Triết. Thì nhất định có thể bỏ đứa bé này đi!

Nhưng, cô không muốn mất đi đứa bé này, tựa như lúc trước liều chết bảo vệ Tiểu Thư Tuyết, đó là một sinh mệnh.

Nếu như lúc trước bỏ con đi, sẽ không có Tiểu Thư Tuyết xinh xắn đáng yêu như ngày nay.

Chương 257: Sinh mệnh nhỏ 2

Bàn thân đi ra khỏi bệnh viện cô mới phát hiện trời đã tối rồi, ngoài ý muốn, ngày hôm nay Tạ Vân Triết lại không gọi điện thoại tới tìm cô. Trước đây chỉ cần cô về muộn một chút, Tạ Vân Triết đều sẽ khản trương tự mình đón cô về nhà.

Chưa từng có nhiều tâm tư đi ngẫm nghĩ vấn đề này, Lâm Tử Hàn bắt taxi liền đi vào. Tạ phu nhân đang sai bảo người hầu dưới lầu một, nhìn thấy cô trở về cười tủm tỉm gọi: “Tử Hàn, con đã về rồi?”

“Vâng” Lâm Tử Hàn chột dạ nhìn bà gật đầu, Tạ phu nhân càng đối xử tốt với cô, cô lại càng cảm thấy xấu hổ đến phát hoảng.

Tạ phu nhân quay về phía phòng bếp giương giọng gọi: “Chị Vương! Hàm thức ăn nóng cho Thiếu phu nhân ăn”

“Vâng, phu nhân” Chị Vương lên tiếng, lập tức lại chạy về phòng bếp.

Ăn xong cơm tối. Lâm Tử Hàn tắm rửa xong. Đứng trước gương nhìn bụng vẫn bằng phẳng như cũ. Bên trong thật sự có một sinh mệnh nhỏ đang phát triển sao?

Than nhẹ một tiếng, Lâm Tử Hàn đi về phía giường lớn, xóc chăn lên chuẩn bị ngủ. Vừa lúc đó, ngoài cửa truyền đến vài tiếng tiếng đập cửa.

“Mời vào” Lâm Tử Hàn đáp lại.

Cửa phòng bị đẩy ra, vào là Tạ Vân Triết, sắc mặt của anh có chút ửng đỏ, rất rõ ràng, vừa uống rượu xong.

“Vân Triết, có chuyện gì không?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc hỏi thăm, cô cũng không sợ Tạ Vân Triết làm gì với cô, bởi vì cô hiểu rõ việc đối nhân xử thế của anh, anh không có khả năng làm ra chuyện không thân sĩ.

Tạ Vân Triết đi tới, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, đau đớn nói ra: “Tử Hàn, anh không muốn đợi nữa, không muốn đợi...”

“Vân Triết, anh uống say!” Lâm Tử Hàn bắt đầu kinh hoảng, giấy dựa trong lòng anh. Đúng vậy, Tạ Vân Triết là một người đàn ông có thân sĩ, nhưng mà, tình huống gặp phải chất cồn, có người đàn ông nào còn có thể thân sĩ được?

“Vì sao bên cạnh em luôn luôn sẽ có nhiều đàn ông vây quanh như vậy. Vì sao?” Tạ Vân Triết khẽ lẩm bẩm. Cúi đầu xuống hôn cổ cô. Thâm tình mà hôn.

Vào giờ khắc này anh tỉnh táo, biết rõ mình đang làm cái gì, chờ? Anh đã chờ ba năm, lẽ nào còn chưa đủ sao? Chờ đợi như thế, khi nào mới là kết thúc?

“Vân Triết! Đừng! Đừng như vậy!” Lâm Tử Hàn kêu lên sợ hãi, giấy dựa. Tạ Vân Triết sao lại biến thành như vậy? Đều nói rượu vào thì loạn tính! Rượu thật không phải là một thứ tốt!

“Tử Hàn... anh mới là chồng của em” Tạ Vân Triết một đường hôn liên tiếp đến bên môi cô, run rẩy hôn. Rõ ràng anh mới là chồng cô, vì sao lại chỉ có Tiêu Ký Phàm có thể hôn cô, có thể lưu lại dấu hôn trên người cô chứ?

Lâm Tử Hàn vừa kinh vừa sợ, nhìn bộ dạng Tạ Vân Triết đêm nay sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng, cô không thể làm loại chuyện này với anh, cô không thích anh mà!

“Vân Triết! Em mang thai!” Trái tim bối rối, cô nói ra câu này đủ để cho Tạ Vân Triết tỉnh táo lại. Quả nhiên, cả người Tạ Vân Triết cứng đờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chăm chăm cô.

Mang thai? Cô mang thai? Như một quả sấm giáng xuống đầu Tạ Vân Triết, choáng váng!

“Em mang thai...” Nước mắt Lâm Tử Hàn chảy xuống, tàn nhẫn lặp lại những lời này, cô cảm thấy mình không thể giấu giếm Tạ Vân Triết nữa, bởi vì căn bản là giấu giếm không được.

“Là của Tiêu Ký Phàm?” Đôi mắt kinh ngạc của Tạ Vân Triết lập tức bị hai luồng lửa giận hừng hực thiêu đốt thay thế, tức giận trừng mắt về mặt lê hoa đài vũ của Lâm Tử Hàn.

Lâm Tử Hàn nghĩ mà sợ gật đầu, trừ anh ra còn ai vào đây? Đời này, cô cũng chỉ đã làm loại chuyện này với anh. Cô cũng ảo não, ảo não tại sao mình lại không cẩn thận như vậy.

“Vì sao!?” Tiếng rống giận tràn ngập phòng ngủ, Tạ Vân Triết sắp giận điên lên.

“Xin lỗi...” Lâm Tử Hàn rơi lệ nói, cô biết Tạ Vân Triết không thích nghe chữ xin lỗi kia, nhưng mà, ngoại trừ hai chữ kia, cô không biết mình còn có thể nói cái gì.

“Huych” một tiếng, là tiếng nắm tay nện trên mặt sàn, Tạ Vân Triết hung hăng đè lửa giận xuống, dùng giọng nói vô cùng cay đắng hỏi: “Em định làm như thế nào?”

Đứa bé đã tồn tại, có tức giận lại có ích lợi gì? Anh còn không nỡ đánh cô, không nỡ mắng cô!

“Em sẽ không bỏ con” Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào anh nói.

Tạ Vân Triết gật đầu, anh đã đoán được là kết quả này, đau lòng nhắm mắt, sau đó mở, nói, nhìn chằm chằm cô: “Được, chúng ta sẽ giữ lại nó”

Lâm Tử Hàn nắm cánh tay anh, rơi lệ cầu xin nói: “Vân Triết, em muốn con em có một gia đình hoàn chỉnh, xin hãy thành toàn cho bọn em đi...”

“Không có khả năng!” Tạ Vân Triết bỏ cô ra, bá đạo quát: “Vĩnh viễn cũng không có khả năng! Kiếp này, là hắc Tiêu Ký Phàm có lỗi với anh Tạ Vân Triết! Không nên để anh hy sinh hàng loạt như vậy!”

“Đây tất cả đều là lỗi của em, em biết em có lỗi với anh, Tiêu Ký Phàm là vô tội” Anh chẳng qua là không may đến gặp gỡ cô, bị cô sử dụng như con vịt mà thôi.

Tạ Vân Triết cười lạnh một tiếng: “Hắc vô tội? Hai người con đều là của hắc, hắc sao lại vô tội?”

“Em...” Lâm Tử Hàn cứng lại. Không thể nói được lời nào. Quan sát khuôn mặt đầy lửa giận của anh không biết nên làm thế nào cho phải. Thực sự rất hy vọng anh sẽ buông tay!

“Anh không có cách nào thành toàn cho em, anh làm không được!” Tạ Vân Triết lạnh lùng kiên quyết nói xong, xoay người đi đến cửa phòng. Mặc kệ là không đúng lẽ phải, hay là vấn đề thể diện, anh đều không có khả năng thả cô đi!

Lâm Tử Hàn nhìn bóng dáng anh rời đi. Mất mát ngã ngòi trên giường. Cuộc đời cô. Sao lại phức tạp như vậy. Thê thảm như vậy!

Chương 258: Sinh mệnh nhỏ 3

Những ngày sau đó, Lâm Tử Hàn chỉ dè dặt đứng ở Tạ gia, tận lực không chạm mặt Tạ phu nhân, bởi vì cô sợ hãi Tạ phu nhân sẽ nhìn ra cái gì.

Tạ Vân Triết vẫn còn mê say cô như trước. Chỉ là ánh mắt dừng lại trên người cô càng thêm ưu thương. Càng thêm làm cho đau lòng người.

Tạ Vân Triết đã ra ngoài đi làm, Lâm Tử Hàn lật lịch bàn trong tay, cảm thấy mình nên đến bệnh viện đi kiểm tra thai nhi.

Khi đi xuống lầu một, Tạ phu nhân giống ngày thường đang đánh bài, vì không kinh động đến bà, Lâm Tử Hàn lặng yên đi ra cửa, tài xế đã đợi ở ngoài cửa.

Khi tới cửa bệnh viện, Lâm Tử Hàn bảo tài xế đi sau đó vào bệnh viện, lúc trước bác sĩ nói cho cô, bé cưng rất khỏe mạnh, tâm tình lo lắng nhiều ngày cuối cùng cũng thoải mái được chút ít.

Nghe Vương Văn Khiết nói hôm nay là ngày Đỗ Vân Phi đến bệnh viện hồi phục sức khỏe, cô do dự một chút, đi bộ đến phòng chữa bệnh.

Xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ, cô thấy Đỗ Vân Phi đã có thể chậm rãi bước đi, Tô Lâm Lâm đỡ hần, bước từng bước một với hần. Trên đầu hai người cũng đã đầy mồ hôi, ai cũng không có thời gian rảnh lau một chút.

Chỉ tới khi Đỗ Vân Phi có thể lấy lại tinh thần, không hề cam chịu, trong lòng Lâm Tử Hàn mới tốt một chút. Hiện tại có Tô Lâm Lâm ở cùng hần, cô cảm thấy mình đừng đi quấy rối hần là tốt nhất.

Khẽ hít vào một hơi, xoay người đi đến cổng bệnh viện, trên mặt của cô, pha lẫn vui buồn, rõ ràng là mỉm cười, giữa lông mày lại lộ vẻ phiền muộn.

Đứng ở cửa bệnh viện. Trong lúc nhất thời không biết nên đi bên nào. Tạ gia cô đã sợ ở lại. Nhưng ngoại trừ Tạ gia. Cô còn có thể đi đâu chứ?

Rơi vào đường cùng, Lâm Tử Hàn mê muội đứng lại, mới vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt liền tiếp xúc đến một thân ảnh quen thuộc. Hơi sững sốt, lạnh lùng lấp đầy khuôn mặt cô.

Lâm Trúc quan tâm cô đã lâu ngày chậm rãi đi tới phía cô. Đứng lại trước mặt cô. Ôn nhu nói: “Tử Hàn. Mang thai?”

Ông ta biết cô vừa đi khoa phụ sản, đến phòng phục hồi sức khỏe nhìn Đỗ Vân Phi, cũng nhìn thấy vẻ mặt ưu thương cùng sự mừng rỡ ngăn ngùi của cô.

“Vâng” Lâm Tử Hàn gật đầu một cái, rũ mắt xuống không nhìn ông ta.

“Chúc mừng con” Lâm Trúc phát ra nụ cười từ nội tâm, ông lập tức lại thêm một đứa cháu ngoại, trong lòng tự nhiên cũng vui mừng. Lâm Tử Hàn không chút nào nhiễm hưng phấn của ông, cúi đầu cắn chặt môi đỏ mọng không rên một tiếng.

Chúc mừng! Đây tính gì là vui mừng, cô mới không cần ông ta chúc mừng!

“Chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm thôi, thuận tiện đi mua một ít thuốc bổ cho con, nhìn xem con tiêu tụy thành như vậy” Lâm Trúc quan sát cô, đau lòng nói ra, vì sao mỗi một lần thấy cô, đều thấy càng thêm vô tình hơn so với trước đây chứ

“Không cần” Lâm Tử Hàn từ chối theo thói quen: “Vân Triết hôm qua mới đưa tôi đi mua rất nhiều, còn có, tôi không muốn ăn cơm ở bên ngoài”

Hai mắt Lâm Trúc buồn bã, thở dài một tiếng nói: “Tử Hàn, con vẫn còn hận ta như vậy sao? Hận ta năm đó bỏ lại con, hận ta cướp đi kim cương?”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Lãnh Phong đã buông tha cho kim cương, tôi còn có cái gì để mà hận? Ông đã chiếm được thứ mà

mình muốn, thì sớm thu tay lại thôi. Bằng không dù cho Lãnh Phong bỏ qua cho ông, cảnh sát cũng không nhất định sẽ không bỏ qua cho ông”

Chỉ cần hai người bọn họ không tranh, không đoạt, không đao thương lẩn nhau. Cô sẽ không muốn xen vào nữa chuyện này, mặc kệ là bên nào buông tha cho kim cương, cô đều sẽ thật vui mừng.

Lãnh Phong sẽ thống khổ thế nào, cô không đành lòng suy nghĩ.

“Lãnh Phong là một người đàn ông tốt” Nói ra những lời này, đây là lần đầu tiên ông ta khen Lãnh Phong, bởi vì ông ta trước đây vẫn đều không cảm thấy Lãnh Phong tốt ở điểm nào.

“Anh ấy chủ động buông tha cho kim cương, ông đương nhiên cảm thấy anh ấy tốt rồi” Lâm Tử Hàn cười lạnh một tiếng, mĩa mai mở miệng .

Lâm Trúc cũng không để sự châm chọc của cô ở trong lòng, nói: “Lãnh Phong bởi vì con mà buông tha cho kim cương, xem ra, cậu ta thực sự rất yêu con, trước là ta hiểu lầm cậu ta”

“Vậy thì thế nào...” Lâm Tử Hàn che mặt nỗ lực chịu đựng không cho nước mắt chảy xuống. Ông ta biết Lãnh Phong yêu cô. Nhưng, cô là vợ của Tạ Vân Triết! Tạ Vân Triết không muốn buông tay, cô làm sao có thể dùng sức mạnh thủ đoạn cứng rắn đi ép anh ly hôn chứ?

“Lãnh Phong đã giải tán tổ chức, rời khỏi hắc đạo, đáng tiếc các con kiếp này nếu không có duyên phận” Lâm Trúc lại than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai cô nói.

Lâm Tử Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông. Lãnh Phong thực sự muốn rời khỏi hắc đạo? Nếu như là thực sự. Vậy anh sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Đây là chuyện cô nằm mơ đều chờ mong!

Lâm Trúc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biến ảo thay đổi liên tục của cô, sửa lời nói: “Tạ Vân Triết cũng không tồi, tin tưởng các con nhất định có thể hạnh phúc, con an tâm đứng ở Tạ gia thôi”

“Nhưng tôi yêu Lãnh Phong...” Lâm Tử Hàn nức nở nói ra những lời này. Tin tưởng Tạ Vân Triết cả đời sẽ đối xử tốt với cô. Nhưng không có cách nào quên Lãnh Phong!

Lâm Trúc nhẹ nhàng ôm cô, trấn an: “Ba biết, chỉ là chuyện này ba cũng không giúp được con” Ông ta muốn vì cô mà làm cái gì, lại phát hiện căn bản cái gì cũng không giúp được.

“Tôi mới không cần ông giúp tôi!” Lâm Tử Hàn lớn tiếng kêu lên, đột nhiên lui đi ra khỏi lòng ông, qua loa lau nước mắt trên mặt: “Ông không tạo phiền phức thì tôi đã thiên ân vạn tạ, còn có, xin đừng loạn phong danh hiệu cho mình, ông không phải ba của tôi!”

“Ta... Ta sao lại tạo phiền phức cho con” Vẻ mặt Lâm Trúc vô tội nhìn chăm chăm cô, nói nữa, ông ta vốn dĩ chính là ba cô, nào có tự phong danh hiệu?

Chương 259: Sinh mệnh nhỏ 4

“Nếu không phải tôi, Lãnh Phong có đến nỗi mất đi kim cương sao? Vân Phi có đến nỗi bị thương thành như vậy sao?” Lâm Tử Hàn cực lực hạ giọng nói, tận lực không cho người ngoài nghe được lời của cô.

Lâm Trúc bất đắc dĩ mở miệng nói: “Ta thừa nhận là ta hiểu lầm Lãnh Phong, nhưng Đỗ Vân Phi kia bị thương là hấn tự tìm, là hấn quá mức cực đoan. Nhìn ra được, hấn đã coi Lãnh Phong như là kẻ thù cuối cùng phải đối phó của mình, vì lấy tính mệnh của cậu ta mà không từ thủ đoạn!”

“Tóm lại chuyện này chính là lỗi của ông, là ông khơi đầu!” Nếu không phải ông ta lợi dụng cô dẫn Lãnh Phong đi ra, sao lại có chuyện xảy ra sau đó?

Cô biết Đỗ Vân Phi vẫn rất hận Lãnh Phong, nhưng là Tiêu Ký Phàm đã rất ít lấy thân phận Lãnh Phong lộ diện, Đỗ Vân Phi muốn tìm anh gây phiền toái cũng tìm không thấy nha.

“Ta...”

“Tôi không muốn nghe ông nói chuyện, tôi muốn đi về” Lâm Tử Hàn cắt ngang lời ông ta, lướt qua ông ta tiếp tục đi đến trạm xe. Lâm Trúc sững sốt, xoay người đuổi theo: “Tử Hàn, ta đưa con về”

“Không cần, cảm ơn” Sau khi lạnh lùng từ chối, Lâm Tử Hàn đi vào một chiếc xe taxi vừa vặn dừng lại, xe rất nhanh lách vào giữa dòng xe cộ.

Lâm Trúc đứng giữa đám người, trơ mắt nhìn xe bị bao phủ ở dòng xe cộ, biểu tình trên mặt trừ bỏ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ, Lâm Tử Hàn không lượng thứ, sắp làm cho ông ta thương tâm đầy đầu.

Lâm Tử Hàn trở về Tạ gia, vừa vặn gặp Tạ Vân Triết đi ra từ gara, Tạ Vân Triết nhìn cô khẽ động khóe môi, khuôn mặt đẹp trai u buồn lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Tiến lên quan sát cô nói: “Tử Hàn, em sao lại chạy ra ngoài một mình”

“Em... Vừa mới đi bệnh viện” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn anh một cái sau đó gục đầu xuống, thấp giọng nói.

Tạ Vân Triết cười cười chua xót, ôn nhu hỏi nói: “Em bé khỏe mạnh không?”

Lâm Tử Hàn gật đầu, không đành lòng nói thêm chuyện em bé ở trước mặt anh, cùng bước vào trong nhà với anh. Vừa mới tiến vào nhà, Tạ phu nhân liền cười tủm tỉm đón, thoải mái nói: “Vân Triết, Tử Hàn, các con đã về rồi?” Khi nói chuyện còn vươn tay bắt lấy tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn, đi đến nhà ăn: “Mẹ bảo chị Vương làm đồ ăn bổ dưỡng cho con ăn, con nhất định phải ăn nhiều một chút”

Lâm Tử Hàn bị bà kéo đi đến nhà ăn, có chút đoán không được ý nghĩ của bà ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua Tạ Vân Triết cũng đồng dạng khó hiểu. Tạ phu nhân tuy rằng bình thường cũng khách khí với cô, nhưng chưa từng nhiệt tâm quá như vậy.

Tạ phu nhân thấy Lâm Tử Hàn có vẻ mặt hồ nghi, cười hì hì nói: “Tử Hàn, mang thai sao lại không nói cho mẹ biết, để cho nhà dinh dưỡng tìm chất bổ dưỡng cho con chứ”

Lâm Tử Hàn ngây ngẩn, lướt nhanh qua nhìn Tạ Vân Triết, cả người không được tự nhiên đứng tại chỗ. Tạ phu nhân sao lại biết cô mang thai? Nhìn bộ dáng bà vui mừng như vậy, nhất định nghĩ đến cô mang thai đứa nhỏ của Tạ Vân Triết rồi, ông trời! Cô nên giải thích như thế nào với bà đây!

Nhìn đến bộ dáng vui mừng khôn xiết của bà, Lâm Tử Hàn không nhẫn tâm nói cho bà đứa nhỏ là con của Tiêu Ký Phàm, bị bà biết, nhất định sẽ tức chết, thương tâm chết đi!

“Mẹ, chúng con sợ bác sĩ chuẩn nhầm, tính xác định mới nói cho mẹ” Tạ Vân Triết thấy bộ dáng không biết như thế nào cho phải của Lâm Tử Hàn, đành phải thay cô giải vây.

“Ừ, vậy hiện tại xác định sao?” Tạ phu nhân lại cười nói, nếu không phải phát hiện thuốc dưỡng thai trong phòng ngủ của Lâm Tử Hàn, bà đến nay còn không biết đâu.

“Xác định” Lâm Tử Hàn khó có thể mở miệng nói, ngẩng đầu cảm kích nhìn phía Tạ Vân Triết, may mắn có anh ở đây, bằng không cô thật sự

không biết nên trả lời Tạ phu nhân như thế nào.

“Thật sự? Thật tốt quá, đến đây, mau ngồi xuống” Tạ phu nhân hưng phấn nói, lôi kéo cô ngồi xuống ghế. Tạ Vân Triết thở sâu, cố nén trụ sự suy sụp dưới đáy lòng, ngồi bên cạnh Lâm Tử Hàn.

Bữa tiệc này, chỉ có Tạ phu nhân vô cùng cao hứng, cười đến toe toét. Tạ Vân Triết cùng Lâm Tử Hàn chỉ vui đầu ăn cơm, một câu cũng không đáp lại Tạ phu nhân.

Bộ dạng đều mang tâm sự của hai người rốt cục làm cho Tạ phu nhân an tĩnh lại, ánh mắt nghi hoặc qua lại tuần tra hai người, hỏi: “Vân Triết, con sắp làm ba ba, sao một chút cũng không vui vẻ? Còn có Tử Hàn cũng thế”

Tạ Vân Triết liếc mắt nhìn Lâm Tử Hàn một cái, khẽ động khóe môi cười khỏ nói: “Mẹ, chúng con đều chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho nên...”

“Đứa con ngốc nghếch...” Tạ phu nhân cười cắt lời anh: “Con suy nghĩ nhiều quá, các con không cần quản sinh đẻ, không sao, không phải có mẹ ở đây sao”

“...”

“Phu nhân, con ăn no, hai người cứ từ từ ăn” Lâm Tử Hàn rốt cuộc chịu không nổi, nghe không nổi nữa, hai mắt rát đau đến như đao xoáy, không thể không đứng lên trốn.

Tạ phu nhân hiền lành nở nụ cười: “Tử Hàn, con sao lại còn gọi mẹ là phu nhân chứ? Nên gọi mẹ như Vân Triết mới đúng”

“Đúng vậy, mẹ, hai người từ từ ăn” Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn gọi lại, xoay người, bước đi hỗn độn chạy lên lầu. Nước mắt chảy xuống từng giọt một, vọt vào phòng ngủ, cô đau lòng ngã ngồi xuống giường, thất thanh khóc rống lên.

Chuyện sao lại biến thành như vậy, cô không cần! Nhưng, cô lại không có dũng khí nói thật với Tạ phu nhân. Cô sợ Tạ phu nhân lại ép cô bỏ đứa nhỏ, Tạ phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Cô nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ!?

Chương 260: Từ bỏ

“Tử Hàn, xin lỗi...” Giọng nói ôn nhu của Tạ Vân Triết vang ở đỉnh đầu, ngay sau đó Lâm Tử Hàn liền bị anh kéo vào trong vòm ngực ấm áp. Tạ Vân Triết xoa sợi tóc của cô, thì thào xin lỗi: “Anh nên sớm nói với mẹ anh, đó là con của chúng ta, đứa nhỏ của Tạ gia chúng ta...”

“Không ——!” Lâm Tử Hàn khóc rống lắc đầu: “Nó không phải của anh, nó không phải họ Tạ, em không cần nó có họ Tạ như anh!”

“Em vẫn muốn trở lại bên người Ký Phàm sao?” Tạ Vân Triết nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên, khuôn mặt kia bị nước mắt biến thành ửng hồng, làm cho anh rất đau lòng!

Xuyên thấu qua hàng nước mắt, Lâm Tử Hàn ngây ngẩn nhìn chăm chú vào anh, gật đầu, gật không chút do dự! Cô chính là muốn trở lại bên người Tiêu Ký Phàm, vẫn đều muốn! Sống ở nơi này rất thống khổ, đối với Tạ Vân Triết rất thống khổ !

“Nhưng anh thật sự yêu em, anh không muốn trải qua cuộc sống không có em, Tử Hàn, ở lại bên cạnh anh, thật sự khiến em thống khổ như vậy sao?” Ngón tay anh lướt qua hai gò má cô, lau nước mắt cuộn cuộn không ngừng của cô.

“Vân Triết, em không yêu anh, nhưng mỗi thời mỗi khắc nhận sự yêu thương của anh, sự quan tâm của anh, anh có thể cảm nhận được tâm tình của em sao? Anh có thể tưởng tượng việc đó có bao nhiêu thống khổ sao?”

Trái tim Tạ Vân Triết bị hung hăng đánh một cái, bỏ tay khỏi mặt cô, đứng dậy, xoay người bỏ chạy ra cửa. Anh không muốn nghe cô nói tiếp, không muốn lại nhìn đến nước mắt của cô, việc này dễ dàng thúc giục phá hoại niềm tin với cô, anh thậm nghĩ trốn tránh, trốn tránh...!

Nắm tay hung hăng nện trên tường, bàn tay xám trắng xanh nhạt, đau. Anh lại không có tâm tư đi để ý tới, anh biết chính mình vẫn thân phục dưới nước mắt của cô, anh chính là nhìn không được cô khóc, nhìn không được cô khổ sở!

Tiêu Ký Phàm! Anh không thể tranh với anh ấy, vĩnh viễn cũng không có khả năng tranh với anh ấy, anh ấy đã từng bước tiến trụ vào trong lòng Lâm Tử Hàn, mặc cho anh chen như thế nào cũng không khả năng chen qua anh ấy được!

Anh có mấy trăm cái không cam lòng, không muốn, nhưng, anh phải tác thành cho bọn họ, tất cả thống khổ, lưu lại cho một mình anh là được.

Lâm Tử Hàn ghé vào bên giường, thời điểm khóc sắp ngắt đi, cửa phòng ‘Rầm’ một tiếng bị đẩy ra. Thân ảnh cao ngất của Tạ Vân Triết đứng ở cạnh cửa, trên mặt đã không có thống khổ, không có không cam lòng, cho nên cảm xúc nhất thời bị anh đè xuống đáy lòng. Chỉ có giọng nói run nhẹ kia lộ ra một chút cảm xúc: “Tử Hàn, em đi đi, trở lại bên người Tiêu Ký Phàm đi”

Lâm Tử Hàn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, anh đang nói cái gì? Cô vừa rồi nghe lầm cái gì sao?

Tạ Vân Triết gắt gao nhìn gần cô, lặp lại nói: “Chúng ta ly hôn, từ ngày mai em tự do”

“Anh nói là thật sự? Vân Triết, anh bây giờ tỉnh táo không? Đang nói đùa sao?” Lâm Tử Hàn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngơ ngác theo dõi anh nói, vẫn không chịu buông tay anh, lại có thể đồng ý thả cô đi? Cô không thể tin được!

“Anh rất tỉnh táo” Tạ Vân Triết tiến lên từng bước, cúi người ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt trên giường lớn. Thâm sâu dừng ở cô: “Chuyện anh đồng ý với em nhất định sẽ làm được, em cũng phải đồng ý với anh một chuyện”

“Cái gì...?” Lâm Tử Hàn mờ mịt theo dõi anh.

“Về sau không cho phép khóc” Anh dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, anh chỉ có một yêu cầu này, nếu cô thích Tiêu Ký Phàm, cũng muốn bên người Tiêu Ký Phàm, không có lý do lại khóc không phải sao?

Lời nói của anh, lại làm cho Lâm Tử Hàn rơi nước mắt càng nhiều hơn, Tạ Vân Triết! Anh là muốn cô áy náy đến chết sao? Vì sao lại chỉ đưa ra loại yêu cầu này!

“Anh chỉ có một yêu cầu này, chẳng lẽ em làm không được sao?” Tạ Vân Triết bóp cánh tay cô găm nhẹ, cô lại rơi nước mắt! Lại là nước mắt!

“Em... Đồng ý với anh!” Lâm Tử Hàn nức nở gạt đầu, rốt cuộc nói không ra lời, chỉ có thể hô nhỏ dưới đáy lòng: *Cám ơn anh, Vân Triết!*

Cô biết anh làm ra quyết định này có bao nhiêu khó chịu, nhưng, vì tình yêu của cô, vì những đứa con của cô, cô đã quản không được nhiều như vậy. Bất kể làm ra quyết định gì, luôn có người bị thương tổn, có người đau, đây là chuyện không thể tránh được!

“Được, không nên khóc, đi ngủ sớm một chút đi” Tạ Vân Triết cúi người, hôn nhẹ lên trán cô. Rốt cuộc không có biện pháp ở lại trong này nữa, đứng dậy, lại trốn ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Vân Triết ra ngoài đi làm, thậm chí ra ngoài sớm hơn ngày thường ba mươi phút, đây là một loại trốn tránh không tiếng động.

Buổi tối trở về, sẽ nhìn thấy hình bóng của Lâm Tử Hàn như trước, anh không muốn trở mắt nhìn cô rời khỏi Tạ gia, cho nên, chỉ có thể trốn, rất không có tiền đồ mà né tránh.

Lâm Tử Hàn nhìn xung quanh một vòng gian phòng ngủ ở hơn một tháng này, khẽ thở ra một hơi, xoay người đi ra cửa. Cô trừ bỏ vật phẩm tùy thân thì cái gì đều không có mang theo, rốt cuộc tự do, trái tim cô vẫn đang nhảy nhót.

Trừ bỏ mắc nợ Tạ gia làm cho cô khổ sở ra, không còn có cái gì làm cho cô khổ sở trong lòng. Trong phòng khách tầng một, Tạ phu nhân đang ngồi trên sofa thời sự, xem rất nhập thần.

Lâm Tử Hàn đứng ở cầu thang, do dự nên mở miệng nói lời từ biệt như thế nào với bà, nếu nói rõ ràng cô ly hôn với Tạ Vân Triết, nhất định sẽ gây ra đại sự. Hay là chỉ nói mình đi ra ngoài một chút?

Đang lúc cô còn đang rối rắm nên làm cái gì bây giờ, một nữ MC đột nhiên nói làm cho cô chấn động trong lòng, ngạc nhiên trừng mắt nhìn màn hình siêu lớn.

“...Hôm trước ở khu đường mới phát hiện một người đàn ông có tướng mạo tương tự Lãnh Phong thường lui tới quán bar cao cấp, cảnh sát hoài nghi là Lãnh Phong mất tích hơn một tháng lại hiện thân lần nữa, đang dồn lực lượng lớn đuổi bắt...” Giọng nói của nữ MC vang lên đều đặn, nhưng câu nói kế tiếp Lâm Tử Hàn cũng không nghe vào một chữ.

Chương 261: Điềm báo

Cảnh sát đang dồn lực lượng đuổi bắt Lãnh Phong?! Vì sao, bởi vì anh ngang nhiên tập kích? Làm Đỗ Vân Phi bị thương? Trước đó cảnh sát vẫn muốn bắt Lãnh Phong, đều ngại không có chứng cứ không có cách nào xuống tay. Cho nên vẫn đều ở suru tập chứng cứ bắt anh, mà nay, lại ngang nhiên phát ra lệnh truy bắt!

“Tử Hàn, con sao lại thức dậy sớm như vậy?” Tạ phu nhân phát hiện cô đứng ở phía sau, đứng lên đi tới, lo lắng đánh giá cô nói: “Sắc mặt sao lại kém như vậy?”

Lâm Tử Hàn cố lộ ra một chút ý cười, lắc đầu nói: “Con không sao, vừa rồi có chút không thoải mái, hiện tại tốt lắm”

“Phải không, không có việc gì là tốt rồi, đi trước ăn bữa sáng đi” Tạ phu nhân căn dặn chị Vương bên cạnh chuẩn bị bữa sáng, Lâm Tử Hàn quỳnh lên, nói với chị Vương: “Không cần, con muốn về nhà mẹ để một chuyện, mẹ con có chuyện tìm con

“Ồ” Tạ phu nhân gật đầu một cái, nói với chị Vương: “Đi gọi xe cho thiếu phu nhân”

“Dạ” Chị Vương bước nhanh đi ra ngoài, Lâm Tử Hàn cảm kích nói với Tạ phu nhân: “Mẹ, cảm ơn mẹ” Há miệng thở dốc, lại không biết nên nói cái gì, cô đi lần này, lại là không bao giờ trở lại nữa, không biết buổi tối sau khi Tạ phu nhân biết tình hình thực tế, sẽ như thế nào? Một mình Vân Triết chống đỡ sao?

Không nghĩ, mặc kệ! Lâm Tử Hàn lắc đầu, đi đến phía xe khi Tạ phu nhân mỉm cười.

Xe chạy khỏi cổng Tạ gia, Lâm Tử Hàn liền khẩn cấp lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Ký Phàm, nhưng, mặc cho cô gọi như thế nào, điện thoại Tiêu Ký Phàm vẫn không thể chuyển được.

Cô cũng không phải vội vã muốn nói cho anh tin tức tốt Tạ Vân Triết đã đồng ý ly hôn, cô chỉ muốn nhìn một chút anh có an toàn không? Có thể

bị thân phận Lãnh Phong liên lụy hay không?

Lúc này Tiêu Ký Phàm hẳn là sẽ ở công ty, cho nên, cô trực tiếp bảo lái xe chạy xe đến Tiêu thị, lại một lần nữa bước vào Tiêu thị. Nơi nơi đều có thể gặp được người quen, nhưng phần lớn đều không biết cô, bởi vì trước đó hình dạng của cô giống người ngoài hành tinh.

Quen thuộc đi vào văn phòng tổng tài, không đợi cô thư ký đồng ý, liền xông đi vào. Vừa vặn đụng vào Tiêu Ký Phàm đang muốn ra ngoài.

“Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn vui sướng kêu một tiếng, anh không có việc gì! Anh vẫn ở trong này đi làm!

Tiêu Ký Phàm sững sốt một chút, thật không ngờ lúc này cô sẽ xuất hiện trong văn phòng của mình, đánh giá cô: “Tử Hàn, em sao lại tới nơi này? Có việc sao?”

“Em... Em muốn đi gặp anh” Lâm Tử Hàn vòng tay qua đóng cửa lại, nâng mắt nhìn chăm chú vào anh, lo lắng nói: “Ký Phàm, trước khi ra ngoài em xem thời sự, tại sao có thể như vậy?”

Tiêu Ký Phàm yêu thương lướt nhẹ qua sợi tóc trên trán cô, nói: “Không có việc gì, em không cần lo lắng cho anh, được chứ?”

“Em không muốn lo lắng, nhưng anh cảm thấy có thể sao?” Lâm Tử Hàn bắt lấy tay anh, nhìn anh bối rối nói: “Ký Phàm, em không cho phép anh có việc, nghe được sao? Em... Mang thai... Em và bọn nhỏ đều cần anh”

Tiêu Ký Phàm sững sờ, ánh mắt từ trên mặt cô rời về phía bụng bằng phẳng như trước của cô, thời điểm lại lần nữa trở lại trên mặt cô, mang theo một chút nghi hoặc.

Lâm Tử Hàn biết anh đang nghi hoặc cái gì, sâu kín mở miệng nói: “Em cho tới bây giờ vốn không có ở cùng một phòng với Tạ Vân Triết, đời này, em chỉ thân mật tiếp xúc với anh”

Tiêu Ký Phàm khiếp sợ nhìn chằm chằm cô, cô mang thai con của anh, nhưng cô bây giờ là vợ của Tạ Vân Triết, anh nên vui sao? Có thể giống vui sướng như lúc trước phát hiện Tiểu Thư Tuyết là con gái ruột của mình sao?

Nhưng, đứa nhỏ đã tồn tại, anh không có khả năng để cô bỏ đứa nhỏ, cũng không khả năng đem đứa nhỏ cho Tạ gia. Hai tay vòng qua eo nhỏ của

cô, kéo lại, gắt gao kéo cô vào trong lòng.

Tay trái nâng cằm cô lên, cúi đầu xuống, đôi môi nóng bỏng phủ lên môi cô, hôn thật sâu, hung hăng hôn. Lâm Tử Hàn ôm eo anh, nhắm hai mắt đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Cảm giác quen thuộc, hương vị quen thuộc, tràn đầy trong nụ hôn...

Hồi lâu qua đi, Tiêu Ký Phàm rút cục buông môi cô ra, thâm tình nhìn chăm chú vào cô đang thở hổn hển: “Tử Hàn, anh sẽ nghĩ biện pháp làm cho Tạ Vân Triết buông tay, nhất định, bởi vì, anh không muốn rời khỏi em”

Đúng vậy, anh không muốn rời khỏi cô, bởi vì anh và Tạ Vân Triết là bạn tốt thế giao, cho nên trước đó không đành lòng để Tạ Vân Triết ly hôn với Lâm Tử Hàn. Nhưng hiện tại anh không thể bán khoản nhiều như vậy nữa, người phụ nữ anh muốn tuyệt đối không tùy tiện tặng cho người khác!

Đứa nhỏ, càng thêm vững chắc tín niệm anh muốn giữ lấy Lâm Tử Hàn!

Lâm Tử Hàn lại rơi nước mắt, nhưng lần này là vì cảm động cùng kích động mà chảy ra, chớp chớp nước mắt đọng trên mi nói: “Ký Phàm, Vân Triết đã đồng ý ly hôn với em”

“Thật sự?” Tiêu Ký Phàm kinh ngạc nhìn cô, nhìn thấy cô gật đầu, lại lần nữa ôm cô hôn cô, sau đó vượt qua bàn ôm cô đi vào phòng nghỉ, đặt cô lên trên giường.

“Ký Phàm...” Mặt Lâm Tử Hàn nháy mắt ứng hồng một mảnh, e lệ nhìn anh.

“Không phải sợ, anh sẽ cẩn thận” Tiêu Ký Phàm hôn lên môi cô, nhẹ nhàng cởi bỏ cúc trên áo cô, bàn tay ấm áp phủ lên trước ngực cô, mềm nhẹ vuốt ve.

Anh hôn đi xuống một đường, khắc lên da thịt cô, động tác rất nhẹ, sợ không nghĩ qua là đè hồng cô. Hai khối thân thể nóng bỏng dính sát vào nhau hợp cùng một chỗ.

“Tử Hàn, em trước tiên ở Tạ gia vài ngày, được chứ?” Từng kiện quần áo của cô bị ném xuống đất, thời khắc tình nùng, lại nghe đến một câu như vậy của anh.

“Vì sao...” Chỗ sâu trong thân thể rung động, làm cho giọng nói của cô có chút run run.

Chương 262: Về Tiêu thị

“Anh muốn đi công tác vài ngày, chỉ có để em ở bên cạnh Tạ Vân Triết, anh mới yên tâm” Bàn tay Tiêu Ký Phàm chạy trên thân thể cô, thờ dốc nói nhỏ. Tiêu phu nhân không thích Lâm Tử Hàn, cho nên anh không thể để cô ở Tiêu gia. Biệt thự cạnh biển hiện tại cũng không an toàn, nơi an toàn nhất, chính là Tạ gia.

“Sao lại đi?” Lâm Tử Hàn đột nhiên thanh tỉnh, mở hai mắt theo dõi anh hỏi.

“Chi nhánh công ty ở nước ngoài có chút việc phiền toái, cần anh đi xử lý một chút” Tiêu Ký Phàm nói dối.

“Thật là chuyện của công ty?” Lâm Tử Hàn không quá tin tưởng nói, Tiêu Ký Phàm gật đầu, dùng nụ hôn sâu hóa giải sự đa nghi của cô. Cử động thân mình một chút, nhẹ nhàng chen vào trong cơ thể cô, Lâm Tử Hàn khẽ kêu một tiếng, không còn có tâm tư đi ngờ vực vô căn cứ lời nói của anh là thật hay giả.

Toàn bộ tâm tư đều bị tình dục tăng vọt nhét đầy, ôm anh, cùng anh diễn trận hoan ái trên giường. Giữa sương mù, giọng nói đứt quãng của Tiêu Ký Phàm bay ra truyền vào tai cô: “Tử Hàn, chỉ cần vài ngày, nhẫn nại vài ngày là tốt rồi, chờ anh một hồi, lập tức sẽ đến Tạ gia đón em, được không?”

“Ừm... Vâng...” Lâu như vậy đều sống được, còn có thể để ý chờ thêm vài ngày sao?

Một trận mây mưa thất thường qua đi, hai người đều có chút hư thoát, lại vẫn gắt gao ôm đối phương như cũ, tựa hồ muốn đối phương gắt gao tiến vào trong huyết nhục.

Bàn tay của Tiêu Ký Phàm phủ lên bụng bằng phẳng của cô, bên trong, đang có một sinh mệnh nhỏ của bọn họ đang phát triển! Tuy rằng thời điểm đến có chút không tốt, nhưng là, anh vẫn rất vui mừng, rất chờ mong. Cúi người xuống, hôn xuống môi cô, ôn nhu nói: “Tử Hàn, anh biết

em gần đây chịu rất nhiều tủi hổ, chờ anh trở lại, anh sẽ nỗ lực bồi thường em”

Lâm Tử Hàn lắc đầu, nâng tay nhỏ bé chạm vào mồ hôi trên trán anh, trên mặt toát ra hạnh phúc vô tận: “Chỉ còn có thể sống cùng anh và Tiểu Thư Tuyệt, đã là bồi thường lớn nhất”

Di động trên mặt bàn đột nhiên vang lên, Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt một cái, xin lỗi nói: “Em không phải là quấy rầy đến công việc của anh?”

Tiêu Ký Phàm ấn tắt cuộc gọi, đứng dậy nhặt từng kiện từng kiện quần áo mặc lên người, tùy ý nói: “Không có việc gì, vừa rồi đang chuẩn bị đi sân bay, bây giờ đuổi tới còn kịp”

“Bây giờ lập tức phải đi sao” Lâm Tử Hàn ngồi dậy từ trên giường, lấy chăn phủ trên người.

“Đúng vậy” Tiêu Ký Phàm mặc xong quần áo, đi tới ôm cô vào trong lòng, lại là một nụ hôn nồng nhiệt rồi lại buông cô ra, hấp tấp nói: “Bảo bối, anh phải đi, lát nữa anh bảo trợ lý đưa em trở về, được không?”

Lâm Tử Hàn dựa vào trong lòng anh, chỉ có thể gật đầu, nhìn anh gấp thành như vậy, cô cũng không dám giữ lại nha!

“Ngoan, anh đi trước” Tiêu Ký Phàm buông cô ra, đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Khi Lâm Tử Hàn khoác chăn ra phòng nghỉ, chỉ kịp nhìn đến bóng dáng biến mất ở ngoài văn phòng.

Thân mình nhẹ nhàng dựa cạnh cửa, cảm thấy một trận mát mẻ, ngây ngẩn trùng mắt với cánh cửa kính đã đóng chặt kia. Sau khi ngây ngốc một trận, mới tịch mịch đi vào phòng nghỉ, nhặt quần áo lên bắt đầu mặc lên người.

Đi ra khỏi văn phòng của Tiêu Ký Phàm, cô thư ký rõ ràng khách khí hơn so với thời điểm cô vừa mới vào, lễ phép mở miệng nói: “Tiểu thư, trợ lý Lưu đã chờ cô dưới lầu”

Lâm Tử Hàn mỉm cười với cô ta, nói: “Cám ơn, nhưng không phiền đến anh ta, tôi có thể tự đi về”

“Nhưng...” Cô thư ký khó xử nhìn cô, vừa nãy tổng tài ngàn cân vạn dặm, cô mà hầu hạ vị tiểu thư trong phòng kia.

Cô thư ký đánh giá cô, nghĩ rằng bình thường tổng tài chưa từng tận tình, bình thường tổng tài cũng không mang phụ nữ đến văn phòng, mà

hôm nay chẳng những mang đến, còn trực tiếp ôm vào phòng nghỉ.

Xem ra người phụ nữ này lai lịch không nhỏ, tuy rằng hôm mộ lại thêm ghen tị, chẳng qua cô ta vẫn không dám đắc tội với Lâm Tử Hàn.

“Không có việc gì, hai người cứ làm việc của mình đi” Lâm Tử Hàn nói, nhắc chân đi đến thang máy, đi ra cổng công ty, trong lúc nhất thời không biết nên đi bên nào.

Tạ gia cô bất kể như thế nào cũng sẽ không trở về, sau này, cô căn bản không có biện pháp đối mặt với Tạ Văn Triết và Tạ phu nhân. Lâm gia và Tiêu gia lại không có khả năng trở về, sau khi do dự một chút, chuyển bước, đi đến văn phòng Vương Văn Khiết.

Vốn dĩ Vương Văn Khiết còn đang nghiêm túc làm việc khi nhìn là cô đến, cô nghiêng người dựa vào ghế, bút bi quay quay trên tay, thật lâu sau mới cười một tiếng trêu chọc nói: “Bảo bối, em đây là đặc biệt đến thăm chị sao?”

“Văn Khiết, em vừa lúc muốn xin chị thu lưu em” Lâm Tử Hàn lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, tủi thân mở miệng nói.

“Cũng không phải không cầu xin qua, đừng giả bộ ngây thơ” Bút trong tay Vương Văn Khiết vẫn xoay đều, vẫn đang dùng giọng điệu chế nhạo, một bên đánh giá cô nói: “Như thế nào? Không thể ở lại Tiêu gia nữa?”

Lâm Tử Hàn cúi đầu, sau đó lắc đầu, Vương Văn Khiết căn bản không biết, cô đã lâu không đứng ở Tiêu gia, mà là vẫn đứng ở Tạ gia.

Vương Văn Khiết nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, than nhẹ một tiếng nói: “Em là muốn tìm việc sao?”

“Không phải” Lâm Tử Hàn nhìn chị lắc đầu: “Em tạm thời không muốn tìm việc, em chỉ muốn ở nhà chị vài ngày”

“Ồ sao, phòng ở lớn như vậy, còn cần hỏi chị sao?” Vương Văn Khiết tức giận nói, trong mắt chị, Lâm Tử Hàn đã sớm không phải người ngoài, chị thích giày vò như nào thì giày vò như thế. Nghĩ nghĩ rồi nhìn chằm chằm cô: “Nhà Văn Phi lớn như vậy, vì sao không tiếp tục ở?”

Chương 263: Vô đề

Lâm Tử Hàn khổ sở cười một chút, nói: “Em không muốn làm bóng đèn giữa anh ấy và Lâm Lâm, cho nên, em vẫn nên ở nhà chị” Từ khi rời khỏi nhà Đỗ Vân Phi, cô không quay lại thôn Ninh Thủy, vẫn nói dối cô dừng chân ở Tiêu gia.

“OK, tự em sắp xếp đi” Vương Văn Khiết nhìn giờ trên máy tính, nói với cô: “Được rồi, em lăn sang một bên nghỉ ngơi đi, còn mười lăm phút mới tan ca”

“Ừm, em đây lăn trước” Lâm Tử Hàn chuyển hướng phòng khách bên cạnh, tùy tay cầm lấy một quyển tạp chí lật xem. Giấy trắng mực đen, lại như hư không, căn bản không có biện pháp xem vào.

Bất tri bất giác lại bắt đầu ngây ngốc, trong đầu nghĩ, lo lắng, lại có thể là sự an toàn của Tiêu Ký Phàm.

Loại lo lắng này, cùng với thời gian cô trải qua ba năm còn dài hơn. Ba bốn hôm sau, Tiêu Ký Phàm cũng không đúng hạn đón cô về nhà. Chính là khi cô sắp nổi điên thì gọi điện thoại cho cô, tỏ vẻ mình tốt lắm, muốn cô không cần lo lắng.

Nắm điện thoại, Lâm Tử Hàn nói với anh: “Ký Phàm, em bây giờ ở trong nhà của Văn Khiết, anh không cần lo lắng”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một chút, có chút không vui nói: “Vì sao không phải ở tại Tạ gia? Em có biết anh sẽ lo lắng cho em hay không”

“Anh cũng biết em sẽ lo lắng cho anh, còn không phải đi rồi, biến mất trước mắt em?” Lâm Tử Hàn khóc nức nở, sâu kín mở lời.

“Tử Hàn...” Giọng của Tiêu Ký Phàm dịu xuống, nghe đến bất đắc dĩ, Lâm Tử Hàn đột nhiên thanh tĩnh, vội vàng mở miệng nói: “Ký Phàm, anh yên tâm, em ở trong này thật sự tốt hơn nhiều so với ở Tạ gia, thật sự”

Đầu kia điện thoại lại là một trận trầm mặc, thật lâu sau mới truyền đến giọng trầm thấp của Tiêu Ký Phàm: “Tử Hàn, em thích là tốt rồi, khi ra ngoài phải cẩn thận một chút”

Lâm Tử Hàn cắn môi đỏ mọng gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy anh cắn bản nhìn không tới sau, mới nho nhỏ giọng “Vâng” một tiếng, cổ họng nghẹn lại khiến cô khó có thể nói ra nhiều lời hơn.

“Vây thôi nhé, em nghỉ ngơi sớm một chút”

“Ký Phàm!” Lâm Tử Hàn vội vàng gọi, lo lắng hỏi: “Vì sao điện thoại của anh luôn không thông? Vì sao anh còn chưa về? Anh không phải nói qua vài ngày trở về sao...?”

“Rất xin lỗi, chuyện bên này nhất thời vài ngày xử lý không xong, khả năng phải qua mấy ngày mới có thể về, khi về anh sẽ báo cho em, ngoan, trước cứ như vậy đi”

“Ký Phàm...!” Khi Lâm Tử Hàn lại gọi anh, đáp lại cô trừ bỏ điện thoại tiếng cúp điện thoại “Tút Tút” ra cái gì cũng không có.

Tiêu Ký Phàm lại một lần nữa biến mất khỏi thế giới của cô, cô thậm chí không biết anh ở góc địa cầu nào, loại ngày không có cảm giác an toàn này, thật sự một ngày cô cũng không muốn tưởng tượng tiếp!

*****

Lại là một đêm không ngủ, ngày hôm sau khi đứng lên, Vương Văn Khiết đã đi làm. Tùy ý ăn chút bữa sáng, thấy dì Vương đang cầm sủi cảo ra ngoài.

Cô biết dì Vương mang sủi cảo đưa đến nhà Đỗ Vân Phi, dù sao nhân rồi không có chuyện gì, cô quyết định đi cùng bà đến gặp Đỗ Vân Phi.

Thời điểm đến Đỗ gia, Tô Lâm Lâm nói cho hai người Đỗ Vân Phi còn chưa rời giường, liền một đầu tiến vào phòng bếp tự mình làm bữa sáng cho Đỗ Vân Phi.

“Lâm Lâm, không cần làm bữa sáng, dì đưa sủi cảo tự tay làm, mau ăn khi còn nóng đi” Dì Vương cười tủm tỉm đi vào phòng bếp.

“Cám ơn dì” Tô Lâm Lâm cúi người ngửi sủi cảo, cảm kích nói.

Lâm Tử Hàn đứng ở phòng khách, mơ hồ nghe được trên lầu truyền đến tiếng âm ỉ của Đỗ Vân Phi, nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì nên cô không chần chờ, bước nhanh chạy lên lầu.

Tiếng động truyền ra từ phòng ngủ của Đỗ Vân Phi, nghe được hẳn đang gọi điện thoại, hỏn hển gầm rú: “...Thân thể tôi tự tôi biết, nói có thể

chính là có thể, xin anh hãy phê chuẩn để tôi lập tức trở về đi làm.., vụ án của Lãnh Phong tôi phải tham dự...”

Bước chân của Lâm Tử Hàn cương cứng tại chỗ, rõ ràng biết cảnh sát đang dồn lực truy nã Lãnh Phong, nghe được những lời này của hắn vẫn rất lo lắng, rất sợ hãi!

“...Cho dù anh hạ chức của tôi, tôi cũng vẫn nói những lời này... Tôi muốn trở về đi làm!” Đỗ Vân Phi găm rú không ngừng, kích thích màng tai Lâm Tử Hàn.

Đỗ Vân Phi căn bản có thể tự mình đi đường, chân trái trừ bỏ còn có một chút mất cảm giác ra, cái khác hết thấy đều tốt đẹp, còn có thể rất ung dung gọi điện thoại cãi nhau.

Sau khi xong, hung hăng ném điện thoại di động lên sofa, tức giận rất nhiều, lại nhìn đến Lâm Tử Hàn ngây ngốc đứng ở cạnh cửa.

Đỗ Vân Phi sửng sốt một chút, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn, tập tễnh bước đi tới, đánh giá cô nói: “Em chừng nào thì đến? Tìm anh có việc sao?” Bình thường không có việc gì cô sẽ không đến chỗ hắn, hắn biết cô vẫn đều ở trốn tránh mình.

“Em vừa đến, cùng đi đến với dì Vương” Lâm Tử Hàn theo dõi hắn, cúi đầu hỏi: “Hiện tại Lãnh Phong thế nào? Các anh bắt được anh ta sao?”

“Không có” Đỗ Vân Phi lắc đầu: “Muốn bắt hắn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy”

Lòng Lâm Tử Hàn thoáng nhẹ xuống một chút, nhưng vẫn đang sít chặt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thật cẩn thận hỏi: “Anh ta hiện tại ở đâu?”

“Anh... Không biết” Đỗ Vân Phi nhìn liếc cô đang ngưng trọng một cái, lắc đầu. Nhìn ra được, cô vẫn rất yêu Lãnh Phong, cho dù hắn biết cũng không thể nói cho cô!

Chương 264: Nhớ

Đạo lý này Lâm Tử Hàn biết, cho nên cô không hỏi nhiều, nhẹ nhàng gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi. Đỗ Vân Phi nhìn bóng dáng rời đi của cô, đột nhiên gọi cô lại: “Tử Hàn!”

Lâm Tử Hàn quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hấn. Đỗ Vân Phi thở sâu, nhìn chăm chú vào cô hỏi: “Nếu anh giết Lãnh Phong, em sẽ hận anh sao?”

Nhịp tim đập của Lâm Tử Hàn đột nhiên nhảy loạn xạ, hai tròng mắt run sợ, gật đầu lạnh lùng nói: “Sẽ, em sẽ hận anh cả đời”

“Nhưng cho dù anh không giết hấn, vẫn sẽ có người khác giết hấn” Đỗ Vân Phi không thể không nói rõ ràng chuyện này, cho dù hấn không động thủ, đồng nghiệp khác cũng sẽ động thủ .

“Vì sao nhất định phải dồn anh ta vào chỗ chết?”

“Bởi vì hấn đáng chết, bởi vì hấn vẫn không chịu hợp tác cùng cảnh sát, không chịu ngoan ngoãn nhận tội” Đỗ Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói, Lãnh Phong làm cho cảnh sát hận nghiêng răng, *hấn quả thật đáng chết!*

Lâm Tử Hàn biết Lãnh Phong có tội, cảnh sát muốn bắt anh cũng là hợp lý, cô biết nhiều lời vô ích, chua xót nói: “Vân Phi, em dự định đến thăm anh, anh đã không có việc gì, em đi trước” Nói xong, xoay người tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Trở lại nhà Vương Văn Khiết, Lâm Tử Hàn không ngừng gọi điện thoại cho Tiêu Ký Phàm, tuy rằng mỗi một lần gọi đều là không thể thông, nhưng cô lại như điên rồi, một lần lại một lần gọi lại.

Cô muốn tìm được anh, muốn lập tức tìm được anh! Cô cũng không biết vì cái gì, không biết tìm được anh thì có tác dụng gì.

Chỉ tới khi di động bị cô gọi đến hết pin, mới thất bại ngồi trên sàn nhà, trừng mắt nhìn di động đã đen ngòm.

Tiêu Ký Phàm nói phải qua một đoạn thời gian mới trở về, cô không biết qua một đoạn thời gian là bao lâu, trong lòng một chút an tâm cũng

không có, bảo cô ở đây chờ, bảo cô phải chờ tiếp như thế nào đây.

~~~~~

Lãnh đạo cục cuối cùng cũng không lay chuyển được Đỗ Vân Phi vừa dấm vừa xoa, đồng ý cho hắn đi làm, có lẽ là thấy hắn bị thương không nhẹ, chỉ cho hắn làm công việc ghi chép.

Trong quá trình hội nghị, thủ trưởng điểm danh phê bình hắn một chút mới bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Theo nguồn tin, mười một giờ sáng mai Lãnh Phong sẽ đáp tàu tư nhân từ Đài Loan đến Nhật Bản, đến lúc đó mọi người đề cao cảnh giác, nhất định không thể làm cho hành động lần này thất bại”

“Rõ” Mọi người trăm miệng một lời đáp.

Chỉ có Đỗ Vân Phi kinh ngạc hỏi: “Sếp, tin tức có thể tin được không?”

Thủ trưởng liếc hắn một cái, nói: “Không nhất định tin cậy, chúng ta chỉ nghe được người phụ trách bến tàu lộ ra mười một giờ sáng sẽ có một tàu tư nhân cập cảng đi Nhật Bản”

“Nhất định là hắn!” Đỗ Vân Phi hưng phấn nói: “Trước đó vài ngày bên Nhật Bản bắt được một nhóm buôn lậu thuốc súng, nghe nói có liên quan đến Lãnh Phong, hắn nhất định là chuẩn bị đi Nhật Bản xử lý trước”

“Chỉ mong chúng ta sẽ không đi một chuyến tay không” Thủ trưởng than nhẹ một tiếng, mở tư liệu trước mắt ra, bắt đầu nghiên cứu, mà Đỗ Vân Phi đã nhảy nhót ngồi không yên, trong lòng vạn phần chờ mong ngày mai có thể nhanh đến.

Thật vất vả đợi đến tan tầm, Đỗ Vân Phi vội vàng lái xe về nhà, người đầu tiên muốn tìm người cư nhiên là Lâm Tử Hàn, cư nhiên hy vọng Lâm Tử Hàn có thể chia sẻ tâm tình tốt với mình.

Khi hắn nhìn đến vẻ mặt suy sụp ngồi xổm trong viện, si ngốc đá màu của Tiểu Thư Tuyết, nụ cười tươi đột nhiên cương cứng ở trên mặt.

Hắn sao lại nghĩ đến chia sẻ kế hoạch cuối cùng truy bắt Lãnh Phong chia sẻ với cô chứ? Cô yêu Lãnh Phong như vậy!

Nghe được tiếng bước chân Lâm Tử Hàn chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn đến là Đỗ Vân Phi, ôn nhu nở nụ cười, ôn nhu nói: “Vân Phi, hôm nay nghỉ sớm như vậy sao?”

“Ừ” Đỗ Vân Phi bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, gắt gao nhìn chăm chú vào cô.

Lâm Tử Hàn bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, cười một tiếng nói: “Anh làm sao vậy? Làm sao vừa vào thì nhìn chăm chăm em?” Khi nói chuyện, hai tay vịn lên ghế chậm rãi đứng lên. Có lẽ là ngồi lâu lắm, có lẽ là nguyên nhân mang thai, một khắc đứng dậy kia, một cơn choáng váng đột nhiên đánh úp lại. Thân thể cô nhẹ nhàng lay động một chút, thiếu chút nữa hôn mặt đất, may mắn Đỗ Vân Phi tay chân nhanh nhẹn, một tay ôm cô kéo vào trong lòng.

Đỗ Vân Phi ôm cô, đau lòng trách cứ nói: “Nhìn em đi, luôn không ăn uống nhiều thêm một chút, thân mình đã yếu thành như vậy”

“Cám ơn anh, em không sao” Lâm Tử Hàn có chút vô thố lui ra từ trong lòng hắn, quan sát quần áo trên người nói.

“Em phải thật sự không có việc gì mới tốt” Đỗ Vân Phi tức giận trừng mắt với cô, so với trước kia, cô không chỉ có gầy, còn tiều tụy, làm sao có thể không có việc gì chứ?

Lâm Tử Hàn không được tự nhiên cười nói: “Em vừa rời ngôi quá lâu, đứng rồi, nhìn anh tâm tình tốt như vậy, có chuyện tốt gì đáng giá để anh vui vẻ thế?” Từ khi hắn bị thương tới nay, vốn không có thấy hắn vui vẻ, hôm nay làm sao lại đột nhiên vui vẻ như vậy?

Đỗ Vân Phi nhìn cô, lắc đầu khẽ cười một tiếng: “Không có gì” Hắn không thể nói cho cô chuyện của Lãnh Phong, tuyệt đối không thể! Nếu cô mật báo với Lãnh Phong, vậy thì chuyện hắn chờ đợi hơn nửa năm sẽ bị lỡ, hắn cũng không thể phạm sai lầm ở thời điểm cuối cùng.

Sau một lúc trầm mặc, Lâm Tử Hàn ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Vân Phi, có phải Lãnh Phong đi ra tự thú, hành vi phạm tội sẽ nhẹ một chút hay không?”

Đỗ Vân Phi sững sốt một chút, không rõ cô vì sao đột nhiên hỏi như vậy, gật gật đầu nói: “Đây là khẳng định” Nhìn Lâm Tử Hàn lại lần nữa rơi vào trầm tư, hắn cười lạnh một tiếng dưới đáy lòng, dựa theo tội trạng Lãnh Phong phạm phải, cho dù là tự thú, cũng tuyệt đối một án tử.

Tóm lại, đời này anh không có khả năng có đường sống! Hận ý tàn nhẫn tập kích lên gương mặt hắn, hắn muốn Lãnh Phong chết! Thù cướp

vợ, mỗi hận chân bị thương, hấn nhất định sẽ hung hăng đòi lại!

Chương 265: Sống hay chết?

Từ trong bệnh viện phụ sản đi ra, Lâm Tử Hàn đi không mục đích trên đường cái phồn hoa, sắp đến lễ Giáng Sinh, trên đường đều tùy ý bày đặt cây thông Noel to to nhỏ nhỏ, máy truyền thanh phát ra ca khúc về Noel.

Lâm Tử Hàn luôn luôn không thích qua loại ngày lễ của người nước ngoài này, cho nên, không có một chút hứng thú với bầu không khí ngày lễ đầy đường.

Nhưng thật ra trên đường cái thỉnh thoảng lại có một đôi tình nhân ngọt ngào đi qua bên người, người một nhà hạnh phúc vui sướng, kích thích thị giác cô.

Cô nhớ Tiêu Ký Phàm, nhớ Thư Tuyết...

Hết lần này tới lần khác tiêu tử trong bụng một điềm cũng không ngoan, những vị chua xót trong bụng thỉnh thoảng lại bốc lên, khó chịu khiến cô chạy đến bên thùng rác nôn khan.

Ngay tại thời gian cô khó chịu nhất, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Lâm Tử Hàn sững sốt, lấy tốc độ nhanh nhất kéo túi tìm kiếm điện thoại di động.

Mười ngày gần đây, điều duy nhất cô cảm thấy hứng thú đó là nhìn chăm chú vào điện thoại di động, khát vọng có thể nghe được giọng của Tiêu Ký Phàm bên trong điện thoại. Tuy rằng mỗi lần đều thất vọng, nhưng cô vẫn không thể không chờ đợi.

Lần này, sự chờ đợi của cô vẫn là thất vọng sao? Không dám ôm bất cứ hy vọng nào, cô ấn nút nghe điện thoại, đặt điện thoại ở bên tai.

“Tử Hàn...” Tiếng gọi trầm thấp, cư nhiên chính là Tiêu Ký Phàm đã biến mất chừng mười ngày!? Cư nhiên sẽ là anh?

Không kịp vui mừng, nước mắt của cô liền chảy xuống, thất thanh khóc rống gọi: “Ký Phàm, Ký Phàm, thật là anh sao...” Cô thật là

không thể tin được!

Tiêu Ký Phàm! Anh cuối cùng cũng xuất hiện! Cuối cùng cũng xuất hiện!

“Là anh” Tiêu Ký Phàm nghe tiếng khóc của cô, trong giọng nói lộ vẻ đau lòng, nhưng mà hiện tại không có thời gian để anh sầu não, nghiêm mặt nói: “Tử Hàn, em đừng khóc, hãy nghe anh nói”

“Em... Em không khóc” Lâm Tử Hàn vội lau đi nước mắt trên mặt, lấy tay che kín miệng, cố nén không để cho mình khóc thành tiếng. Trong đầu mơ hồ có chút bất an, Tiêu Ký Phàm khẩn cấp như thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chỉ tới khi cô ngừng khóc, Tiêu Ký Phàm mới hồ thẹn nói: “Tử Hàn, xin lỗi, gần đây bận quá. Trở về từ nước ngoài, lập tức lại phải đi Nhật bản, anh muốn gặp em, nhìn xem em có khỏe hay không”

“Ký Phàm, em khỏe, anh không cần nói xin lỗi với em, anh chỉ cần nói cho em anh có khỏe hay không, có gặp chuyện không may hay không là tốt rồi” Lâm Tử Hàn nức nở, cấp thiết mở miệng nói: “Ký Phàm, đi tự thú thôi, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh”

“Yên tâm, anh sẽ không xảy ra chuyện” Tiêu Ký Phàm tự tin nói ra, lập tức nói: “Anh bây giờ ở bến tàu Tân Loan, nói cho anh biết em bây giờ ở nơi nào, anh lập tức bảo người tới đón em”

“Ký Phàm, không cần, em tự mình đi, em lập tức đi tới...” Lâm Tử Hàn buồn vui đan xen nói, bắt đầu nhìn xung quanh. Tìm được một xe taxi đang đỗ bên cạnh, chạy tới, bước vào trong xe.

“Phiền anh đi đến bến tàu Tân Loan” Lâm Tử Hàn vừa thắt dây an toàn vừa lo lắng nói.

Tài xế liếc mắt quan sát cô, ha ha cười nói: “Cô à, nhìn bộ dạng cô hình như rất vội, nhưng đoạn đường đi đến bến tàu Tân Loan đang kẹt xe”

“Vậy đi đường vòng đi” Lâm Tử Hàn thất thanh cầu xin nói: “Van xin anh nhanh lên một chút, tôi trả gấp đôi cho anh”

“Thực sự?” Tài xế vui mừng, sau khi nhìn thấy Lâm Tử Hàn gật đầu, nhấn ga đi tốc độ nhanh hơn. Xe dưới sự mê hoặc của giá gấp đôi, nhanh

chóng lách vào giữa đường phố.

~~~~~

Tiền tay ném điện thoại từ bên tai vào trong nước biển cuộn sóng, hai mắt Lãnh Phong híp lại, ngắm nhìn biển rộng xa xa. Vốn dĩ thuyền đã xuất phát, nhưng anh chính là không bỏ được cô, tâm tư muốn gặp cô cường liệt như vậy, khiến anh căn bản không có biện pháp tiếp tục đi trước.

Lãnh Phong hẹn người phụ trách bến tàu mười một giờ xuất phát, tàu anh đi chín giờ hơn đã xuất bến, vừa đi không được bao xa lại ra lệnh trở lại bến tàu một lần nữa.

Mạo hiểm lớn như vậy, lại chỉ vì có thể thấy cô, loại hành vi điên cuồng này có chút quá mức, nhưng anh lại cam nguyện điên cuồng như thế. Sau khi gặp gỡ cô, chuyện điên cuồng anh làm còn thiếu sao?

Cay đắng hít vào một hơi, ánh nắng ấm áp dào dạt nhu hòa chiếu vào boong tàu, chiếu vào thân thể anh, như những ánh sáng lấp lánh chiếu vào người.

Hơi xoay người, nhìn chăm chú vào hình bóng ngày nhớ đêm mong chậm rãi tới gần mình kia, khóe môi khẽ gợi khe nhếch, lộ ra một độ cong hoàn mỹ.

~~~~~

Xuống xe, xa xa liền thấy thân ảnh đẹp trai của Lãnh Phong đứng ở boong tàu, Lâm Tử Hàn hưng phấn mà cười tươi. Chân như có gió thổi, bước nhanh đi đến chỗ anh đứng.

Thật là Ký Phàm, cuối cùng lại gặp được anh! Lâm Tử Hàn kích động đến trái tim cũng đã sắp nhảy ra ngoài, cho tới bây giờ sẽ không có kích động như vậy.

Cô thậm chí nghĩ đến thời gian nhìn thấy anh là nên giả vờ giận không để ý tới anh, hay là hài lòng ôm anh, hôn anh, bởi vì cô hoài niệm vòng ôm ấp của anh như vậy.

Cô nhìn thấy miệng Lãnh Phong hé ra hợp lại, nhưng, lời trong miệng anh lại bị một trận tiếng còi cảnh sát cấp thiết bao phủ, thế cho nên một chữ cô đều không có nghe được.

Lãnh Phong kinh hãi, không chỉ có Lãnh Phong kinh hãi, Lâm Tử Hàn cũng đồng dạng cả kinh, đầu óc trống rỗng, vội quay người lại, trừng mắt nhìn những xe cảnh sát lóe sáng đèn lần lượt dừng lại. Trùng mắt nhìn chế phục cảnh sát phong dũng bước ra, còn có đám họng súng nhắm ngay vào Lãnh Phong!

Chương 266: Sống hay chết? 2

Đỗ Vân Phi dẫn dắt đoàn người lớn, trùng mắt với Lãnh Phong xa xa, khóe miệng lộ ra một chút cười đắc ý. Lãnh Phong! Cuối cùng cũng để hắn chờ đến giờ phút này!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn trắng xanh, quay đầu lại nhìn phía Lãnh Phong vẻ mặt hoảng loạn, gương miệng, một lúc lâu mới nói ra hai chữ: “Lãnh Phong...”

“Là em dẫn bọn họ đến?” Sự hoảng loạn chỉ ở dừng lại trên mặt Lãnh Phong nửa phút đồng hồ, ngược lại được một trận lạnh lùng bao phủ, đôi mắt sắc bén trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn, nếu như không phải cô, Đỗ Vân Phi làm sao lại xuất hiện ngay sau đó?

“Em không có...” Lâm Tử Hàn luống cuống, liều mạng lắc đầu, cô làm sao có thể dẫn bọn họ tới đây chứ? Cô cũng không phải điên rồi!

“Lãnh Phong... Tự thú thôi, van xin anh mau tự thú thôi...” Lâm Tử Hàn lão đảo tiền lên, kéo cánh tay anh cầu xin, nước mắt chảy từng giọt xuống boong tàu. Đỗ Vân Phi nói, tự thú có thể giảm bớt tội của anh, tuy rằng bây giờ đã muộn, nhưng mà cuối cùng so với giằng co tiếp nữa với bọn họ vẫn tốt hơn!

“Lâm Tử Hàn, em điên rồi!” Lãnh Phong không để ý tới cảnh sát đang kêu gọi đầu hàng, ra sức hất tay, Lâm Tử Hàn ngã xoài xuống boong tàu. Muốn anh tự thú? Muốn anh cúi đầu trước Đỗ Vân Phi? Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Tiếng sóng cuộn cuộn, tiếng gió, thêm tiếng còi cảnh sát đòi mạng, vang lên truyền vào tai mọi người. Lâm Tử Hàn hầu như khóc ngất tại boong thuyền, gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải.

Cô là biết cá tính của Lãnh Phong, kiêu ngạo như anh, làm sao có thể cúi đầu trước người mình thống hận? Nhưng mà, nếu như không chủ động đầu hàng anh chỉ có một đường chết!

Lãnh Phong lạnh lùng liếc cô, hoảng hốt sớm bị đau lòng thay thế, thậm chí cảm thấy hàng trăm cảnh sát cũng không có đáng sợ như người phụ nữ trước mắt này!

Lâm Tử Hàn biết anh hiểu lầm cô, chỉ là ra sức lắc đầu, khóc hô: “Lãnh Phong, không phải em dẫn đến, thật sự không phải là em mà...”

Lãnh Phong nhìn ánh mắt của cô quyết liệt như vậy, anh không tin cô, không có biện pháp lại tin tưởng cô nữa. Vẫn không để ý tới một tiếng kêu gọi đầu hàng, khuyên răn, uy hiếp của cảnh sát...

Lui về phía sau một bước, tại một khắc chuẩn bị lắc mình đi vào trong, tiếng súng liên hoàn đẽ xuống tất cả âm ỉ, bắn vào người Lãnh Phong, thân thể Lãnh Phong cứng đờ, máu loãng mẫm liệt phun ra từ trong thân thể anh, rơi tại boong tàu xám trắng, nhìn thấy mà giật mình.

“Dừng...” Đó là thét chói tai tuyệt vọng của Lâm Tử Hàn phá tan khoảng không.

“Không cho phép nổ súng!” Một bên kia, thủ trưởng hỗn hên rống giận.

Có vài giây đồng hồ dừng lại, Lãnh Phong lui về phía sau một bước vịn lấy vòng bảo hộ boong tàu, hai tròng mắt phức tạp vẫn dừng lại trên người Lâm Tử Hàn. Trong nháy mắt này, anh muốn nhớ kỹ, chính là cô, còn có Thư Tuyết của anh...

Cả đời này, cuối cùng cũng chôn vùi ở trên tay cô, mà anh, lại vẫn đang không có cách nào hận cô, bởi vì anh yêu quá sâu đậm!

Ánh nắng mặt trời vẫn còn nhu hòa như vậy, thân thuyền bị sóng biển tấp vào, Lãnh Phong hơi nhắm mắt lại, dường như thấy được điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Cứ chết đi như thế, anh thật là rất không cam lòng, trên thế giới này còn có thứ đáng giá để anh lưu luyến. Gian nan ngẩng đầu, càng thấy đôi mắt ảm đạm chống lại họng súng tối om, còn có... vẻ mặt tàn nhẫn đặc ý của Đỗ Vân Phi.

“Pằng!” Dường như là hồi âm thâm thúy đến từ thế giới kia, tiếng sóng biển phát va vào bờ cát, kéo dài không dứt!

Đó lại là một vòng hành hạ đến chết của Đỗ Vân Phi, tàn khốc phá hủy tất cả trực tiếp đâm thủng trái tim Lãnh Phong, phát súng này, cuối cùng kích phát Lãnh Phong bạo phát tựa như hò hét. Thân thể như bị xé rách cũng không thể đứng thẳng nữa, thẳng tắp phá tan cơn sóng cuộn trào mãnh liệt trên biển rộng xanh thẳm!

“Ừm” một tiếng qua đi, nước biển xanh thẳm trong nháy mắt bị nhuộm đỏ, một mảnh đỏ chói kia trong nháy mắt bị sóng biển tách ra. Sóng biển vô tình, nuốt sống thân thể Lãnh Phong!

“Lãnh Phong —— Đừng mà ——” Mắt Lâm Tử Hàn mở trừng trừng nhìn anh bị nước biển bao phủ, vào giờ khắc này sợ hãi, giấy dựa phóng đi bên cạnh boong tàu, vào giờ khắc này, cô tình nguyện lựa chọn chết, tình nguyện vùi thân dưới đáy biển với Lãnh Phong, cũng không nguyện một mình cô độc sống trên cõi đời này.

Chỉ tiếc, cô không có thể như nguyện, vừa bò lên boong tàu thì trước mắt tối sầm, yếu ớt ngất đi. Một khắc ý thức rõ ràng và giấy dựa mơ hồ kia, cuối cùng hô lên, là hai chữ “Lãnh Phong”.

Đồng thời thống hận tại sao mình vô dụng như vậy, vì sao lại ngã xuống đất ngất đi vào giờ khắc, vì sao không thể ở cùng anh vào thời khắc thống khổ nhất, đi theo anh...

“Tử Hàn!” Đỗ Vân Phi không chút nào không để ý tới thủ trưởng có đúng bị mình chọc giận hay không, ném súng cầm trong tay xuống, cấp thiết chạy vội đi tới, lo lắng ôm lấy thân thể bay bổng của Lâm Tử Hàn, cúi đầu gọi tên của cô.

“Tử Hàn, em là của anh...” Hắn gất gao ôm cô, hôn lên trán cô, ánh mắt lạnh lùng ác liệt nhìn biển rộng, ôm lấy thân thể cô, đi về.

Lãnh Phong! Đây là kết quả của người cướp đoạt người phụ nữ của hắn! Một tia cười lạnh hiện lên của khóe miệng Đỗ Vân Phi, hắn, thắng!

Chỗ cao nhất thân tàu, thân ảnh cao ngất của A Nghị lẳng lẳng đứng tại chỗ, lẳng lẳng bao quát trận hành hạ đến chết vốn có thể tránh này. Đôi mắt xanh nhạt ngưng tụ sự bất đắc dĩ thản nhiên, thở dài một tiếng, dùng chân xoay người chậm rãi đi xuống dưới.

Chương 267: Đau lòng

Giữa một mảnh mây mù đen kịt, vẫn thấy không rõ dung mạo, đã thú giống hồ lại giống sư tử như ẩn như hiện. Lâm Tử Hàn đứng ở một đầu vách núi, kinh sợ lui về phía sau lui về phía sau...

Hai mắt phát ra ánh sáng xanh của sư tử đột nhiên nhắm ngay phương hướng cô đứng, gào thét một tiếng, há miệng đầy máu hung mãnh nhào về phía cô.

Lâm Tử Hàn thét chói tai xoay người muốn chạy trốn, đột nhiên kinh sợ cảm giác dưới chân giẫm lên chính là vách núi dốc ngược, dưới vách núi, sóng biển cuộn cuộn. Nước mắt cô chảy tuôn trào, cô nên lựa chọn nhảy xuống sao? Hay là chôn thân trong bụng thú dữ?

Tiếng sóng biển giận dữ dưới vách núi, dường như thành tiếng hô hoán của Lãnh Phong, một tiếng lại một tiếng... Hai mắt nhắm chặt, cô, lựa chọn nhảy xuống. Cô đã không có sợ hãi, đã không có sợ hãi, bởi vì cô biết mình lập tức có thể nhìn thấy Lãnh Phong...

Là ai đang gọi khi cô mê man? Trên bờ, ngoại trừ dã thú bên đầu kia vẫn dữ tợn như cũ ra, cái gì cũng không có, là ai...

“Tử Hàn...” Tiếng gọi càng lúc càng lớn, càng ngày càng gấp. Khi cô quay đầu lại nhìn xung quanh, dã thú mắt xanh đột nhiên mở miệng đầy máu, đầu lưỡi trắng hếu bay lượn giữa không trung, lập tức văng vẳng quần lên hông cô.

“Buông ra ——” Một tiếng thét chói tai tuyệt vọng chọc thủng phòng ngủ, đâm vào trong lòng Đỗ Vân Phi. Lâm Tử Hàn phút chốc mở mắt, hai tròng mắt đen láy lộ vẻ kinh khủng.

“Tử Hàn, em cuối cùng cũng tỉnh!” Đỗ Vân Phi đau lòng tiếp tục dùng khăn tay lau mồ hôi cùng nước mắt trên mặt cô, vừa rồi cô chỉ là khóc, lại gọi thế nào cũng không tỉnh, sắp khiến hắn sợ hãi.

Lâm Tử Hàn sững sờ trừng mắt nhìn hắn, vừa nãy, chỉ là mơ sao? Không có dã thú, không có cảnh sát, Lãnh Phong không trúng đạn... Tất cả cũng chỉ là mơ?

“Lãnh Phong ở đâu?” Xuyên thấu qua sương mù, Lâm Tử Hàn sững sờ nhìn chăm chú vào Đỗ Vân Phi, vô ý thức hỏi ra những lời này. Vì sao cô lại có giấc mơ như vậy? Vì sao cô lại nằm ở chỗ này?

Đôi mắt ôn nhu của Đỗ Vân Phi nghiêm lại, nhìn chăm chăm cô lạnh lùng mở miệng: “Hắn đã chết” Trong lòng của cô, chỉ có Lãnh Phong, điểm này khiến hắn rất oán giận! Tuy rằng Lãnh Phong đã chết, nhưng trong lòng của hắn vẫn còn chưa hết giận!

“Không có khả năng!” Lâm Tử Hàn ngồi dậy từ trên giường, quay về phía hắn tức giận quát: “Lãnh Phong không có khả năng chết, không có khả năng!” Trái tim, trong nháy mắt rơi vào hầm băng, Lãnh Phong là một người thần kỳ như vậy, làm sao có thể chết? Anh hai mươi năm đều nghiêm cẩn không phạm qua một sai lầm!

Nhưng mà, từng viên đạn bắn vào trên người anh cũng chân thực như vậy, trước khi anh rơi vào biển rộng, thống khổ trên mặt cũng chân thực như vậy, cô muốn lừa mình dối người đều làm không được!

Đỗ Vân Phi nắm ngay lấy hai vai cô, chăm chú nhìn cô, nghiêng rằng nói: “Hắn đã chết, sau khi trúng bốn phát súng chìm vào đáy biển, em cảm thấy hắn còn sống được không?”

“Bốp” một tiếng, đó là cái tát Lâm Tử Hàn hung hăng ném lên mặt Đỗ Vân Phi, nương theo tiếng giòn vang này, còn có tiếng rống giận tuyệt vọng của cô: “Đỗ Vân Phi! Anh rất tàn nhẫn! Là anh bắn chết anh ấy!”

“Đúng vậy, chính là anh!” Đỗ Vân Phi nhận cái tát của cô, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, trên mặt là sự ngoan độc. Lạnh lùng nhìn chăm chăm cô găm nhẹ: “Về công về tư, anh không nên bắn bốn phát súng này sao? Hắn kiên định cướp em từ bên cạnh anh, hắn thiếu chút nữa khiến anh thành tàn phế...”

“Đó là anh nổ súng trước!” Lâm Tử Hàn gào thét, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã bị nước mắt biến thành sưng đỏ, tất cả việc này, làm cho cô

đau đớn hít thở không thông.

“Anh nổ súng, chỉ là đang thực hiện công vụ của anh mà thôi, truy nã Lãnh Phong là trách nhiệm của anh, lẽ nào em không biết sao?” Khi Đỗ Vân Phi nói ra những lời này, lại không có nửa điểm chột dạ.

Lâm Tử Hàn giương miệng, hô hấp dồn dập nằm úp sấp trên giường, ngón tay gắt gao nắm lấy chăn đơn trắng bệch, trái tim cô, tựa hồ sẽ đình chỉ đập vào giờ khắc này.

Cô không muốn tranh luận vấn đề này với hắn, Lãnh Phong đã chết là chuyện thực không chối cãi, mặc kệ có đúng hắn trái với quy định một mình nổ súng hay không, tranh luận tiếp nữa, lại có nghĩa gì chứ?

Đỗ Vân Phi thấy cô hô hấp dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, vội đưa tay ôm lấy cô thân thiết hỏi: “Tử Hàn, em sao rồi?”

“Cút ngay! Đừng đụng vào tôi!” Lâm Tử Hàn ra sức giãy dụa, kêu la, cái ôm của Đỗ Vân Phi lại giống như vòng thép vững vàng không chế thân thể cô. Cỗ sức vùng vẫy, kéo thân thể gầy yếu của cô vào trong lòng, gắt gao ôm.

Hôn sợi tóc cô, nói nhỏ bên tai cô: “Tử Hàn, thứ gì hắn có thể cho em, anh cũng có thể cho em, hắn đã chết, không bao giờ có thể gây trở ngại cho chúng ta nữa...”

Miệng phun ra từ “Chết”, như kiếm sắc đâm vào trái tim cô, khóc ròng giãy dụa tại trong ngực của hắn: “Đỗ Vân Phi! Tôi hận anh! Vì sao anh không thuận tiện bắn một phát súng lên người tôi! Vì sao muốn cho tôi sống, tôi không cần sống, không muốn sống, anh biết không?”

Đỗ Vân Phi cố sức đè lại thân thể náo động của cô, cay đắng mở miệng: “Anh làm như vậy lại là vì sao chứ? Anh cố sống cố chết, không phải là bởi vì yêu em, muốn có được em sao?”

Lâm Tử Hàn dừng lại toàn bộ giãy dụa, lạnh lùng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đời này, anh đừng mơ tưởng có được tôi! Tình nguyện chết, tôi cũng không muốn sống cùng với loại người có lòng tàn ác như anh!”

“Tử Hàn, em bình tĩnh một chút, không nên nói từ “Chết” nữa. Em chết, Tiểu Thư Tuyết làm sao bây giờ? Em yên tâm, anh sẽ tìm Tiểu Thư Tuyết trở về, anh nuôi nấng nó lớn lên như con gái ruột của mình”

Chương 268: Đau lòng 2

Thư Tuyết..., thân thể Lâm Tử Hàn cứng đờ, đứng rồi, cô chết, Tiểu Thư Tuyết làm sao bây giờ? Con bé đã mất cha, chẳng lẽ còn phải mất mẹ sao?

Tiểu Thư Tuyết có Tiêu phu nhân chăm sóc, cô vốn là không cần lo lắng, nhưng vẫn không bỏ xuống được, bỏ không được đứa trẻ đáng thương kia.

“Lẽ nào anh sẽ không sợ Tiểu Thư Tuyết biết là anh tự tay giết chết ba nó sao? Tôi sao lại để nó nhận kẻ giết ba nó làm người thân chứ?” Lâm Tử Hàn lau giọt nước mắt trên mặt, lạnh lùng nói: “Tiểu Thư Tuyết hiện tại ở một nơi rất an toàn, nếu như anh còn có một chút lương tri, xin đừng quấy rầy nó nữa”

“Lẽ nào em không nhớ nó sao...”

“Không nhớ! Một chút cũng không nhớ!” Lâm Tử Hàn rống lớn nói: “Tôi không muốn gặp nó, gặp nó sẽ chỉ làm tôi càng nhớ Lãnh Phong mà thôi!” Nước mắt cuộn cuộn không ngừng tích tích nhỏ lên chần, trời biết cô có bao nhiêu nhớ Tiểu Thư Tuyết của cô, đặc biệt vào giờ khắc này, cô nhớ con bé, nhớ đến sắp nổi điên.

Chỉ là, cô rất rõ ràng Tiêu phu nhân chắc là không thể giao Tiểu Thư Tuyết cho cô, Lãnh Phong đã chết, cô muốn gặp con bé lại càng khó. Hơn nữa, cô không thể để cho Đỗ Vân Phi biết con bé ở tại Tiêu gia!

Hắn ôm cô, đau lòng vỗ về lưng cô: “Tử Hàn...”

“Câm miệng!” Lâm Tử Hàn cắt ngang hắn, hoàn toàn không cảm giác được nhu tình của hắn, ở trong lòng cô, ngoại trừ hận thì cái gì cũng không có!

“Tôi không muốn nghe anh nói chuyện nữa, đời này cũng không nghe được giọng của anh!” Lâm Tử Hàn giãy dụa lần thứ hai, Đỗ Vân Phi

cũng ôm sát thân thể cô lần thứ hai. Cô nóng nẩy, há miệng hung hăng cắn lên cánh tay hắn.

Đỗ Vân Phi đau đến kinh hô một tiếng, phút chốc buông cô ra, Lâm Tử Hàn nhảy xuống từ trên giường, ngay cả dép đều chưa kịp đi, bước nhanh phóng qua cửa.

Nơi này là nhà của hắn, cô không có cách nào bảo hắn rút, cô đi là được, coi như là ngủ đầu đường, cô cũng sẽ không ở chỗ này!

Thất hồn lạc phách đi trên đường cái, cô đột nhiên cảm giác mình là người đáng thương nhất trên thế giới này, lưu lạc khắp nơi, phiêu bạt khắp nơi, cuối cùng cũng chỉ có thể lưu lạc tại đầu đường.

Nhà Vương Văn Khiết cũng không thể đến, bởi vì cô cũng không muốn phải liếc mắt nhìn Đỗ Vân Phi nữa. Lãnh Phong chết, cô đột nhiên mất phương hướng, những ngày sau này, cô nên sống thế nào?

Giống ba năm trước đây, tìm một chỗ trốn đi, một mình nuôi nấng con nhỏ? Ba năm trước đây, cô đi hào hiệp như vậy, là bởi vì trong lòng không có bất luận lo lắng gì, hôm nay là không đồng dạng như vậy.

Ba năm trước đây có Vương Văn Khiết cho cô nương nhờ, cô mới miễn cưỡng không chết đói, ngày hôm nay, còn có ai có thể cho cô nương nhờ? Trên thế giới này không có người thứ hai giống Vương Văn Khiết.

Vì con nhỏ, ba năm qua lần đầu tiên cô bước vào Lâm gia, Lâm phu nhân kinh ngạc qua đi, cũng không dám nói thêm một câu nói mát. Sẽ không dám đối xử với cô giống ba năm trước đây, bởi vì bà ta biết Lâm Trúc còn sống trên thế giới này.

Lâm Tử Y lại vui mừng đến hồng rồi, vây bắt cô líu ríu nói chuyện không ngừng, khuôn mặt tươi cười vui sướng kia, khiến Lâm Tử Hàn nhìn ước ao từ trong đáy lòng.

“Tử Y, em thích Vân Triết, không có được Vân Triết, lẽ nào em không thương tâm sao?” Lâm Tử Hàn ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ cuối cùng cũng không nhịn xuống, hỏi ra những lời này.

Lâm Tử Y sững sốt một chút, dáng tươi cười từ miệng cô lại nhạt đi, nhìn khuôn mặt như mất hồn của Lâm Tử Hàn. Thân thiết nói: “Chị, chị

làm sao vậy? Tạ Vân Triết bắt nạt chị sao?” Nói xong đứng lên từ trên giường, đứng theo tư thế một ấm trà mắng: “Tạ Vân Triết dám bắt nạt chị, em không tha cho anh ta!”

“Tử Y, em trả lời vấn đề của chị” Ánh mắt Lâm Tử Hàn trống rỗng đến dọa người.

Lâm Tử Y có chút không được tự nhiên ngồi trở lại trên giường, nhìn chằm chằm cô nói: “Chị, thật ra em thương tâm, nhưng anh ấy là anh rể của em, em không thể thích anh ấy nữa”

“Vì sao chị sẽ không thể ngừng thích Lãnh Phong chứ?” Lâm Tử Hàn khẽ lẩm bẩm, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Tử Y, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào đầu vai cô thấp giọng khóc nức nở.

Nếu như Đỗ Vân Phi có thể có phân nửa lòng dạ như Tử Y thì thật tốt, nếu như hẳn không cực đoan thì thật tốt...

“Chị với Tạ Vân Triết ly hôn, Tử Y, em nên nắm chặt hạnh phúc của mình, không thể hy sinh tiếp nữa” Lâm Tử Hàn nhẹ giọng nói.

“Anh ấy quả nhiên là bắt nạt chị!” Lâm Tử Y lại muốn nhảy vọt lên, bị Lâm Tử Hàn kéo lại, Lâm Tử Hàn lắc đầu: “Là chị xin anh ấy ly hôn chị”

“Vì sao?”

“Bởi vì chị không yêu anh ấy”

“...”

~~~~~

Trong biệt thự cạnh biển, mấy vị cảnh sát đang kiểm tra toàn bộ tư liệu cùng manh mối anh lưu lại, nỗ lực tìm kiếm ra càng nhiều chứng cứ, đủ để đưa anh vào chỗ chết.

Đáng tiếc, ở một tòa nhà lớn, bọn họ cái gì cũng không phát hiện, thu hoạch gì cũng không chiếm được.

Một vị cảnh sát đánh giá gian nhà siêu xa hoa này, thoả mãn gật đầu, cười nói: “Một tòa nhà lớn như vậy, bán đấu giá nhất định để cho quốc gia kiếm không ít tiền, Lãnh Phong quả nhiên là tay giàu có!”

Đỗ Vân Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, dựa trên ghế sofa lật xem tài liệu trong tay.

Một vị cảnh sát đi tới, nói: “Anh Lý, theo người thẩm tra nói, quyền của bất động sản biệt thự cũng không phải Lãnh Phong, mà là một người phụ nữ tên Lâm Tử Hàn”

“Cái gì?” Cảnh sát Lưu sững sốt, kinh ngạc đánh giá anh ta. Đỗ Vân Phi cũng sững sốt trong lòng, nghĩ thầm thì ra Lãnh Phong sớm đoán được mình sẽ có một kết quả như thế, tất cả đều chuẩn bị tốt rồi.

Hắn cũng không tin Lâm Tử Hàn sẽ có tiền mua căn phòng lớn như này.

Chương 269: Đau lòng 3

Ngoài cổng biệt thự, Lâm Tử Hàn đứng bên ngoài vạch giới tuyến, suy sụp nhìn chăm chú vào tòa nhà lớn đã từng có hồi ức hạnh phúc của mình.

Lãnh Phong đã chết, phòng ở tự nhiên sẽ bị chính phủ thu đi, mà cô, thậm chí cuối cùng trở lại liếc mắt nhìn, đây là nhà của Lãnh Phong đó.

Tại thời gian cô muốn vượt qua vạch giới tuyến, một vị cảnh sát vươn tay ngăn cản lối đi của cô không chút khách khí nói: “Xin lỗi, cảnh sát đang phá án, người không phận sự không được đi vào”

Lâm Tử Hàn tựa như không nghe được, vòng qua anh ta đi vào trong vườn. Cảnh sát nắm cánh tay cô, nghiêm túc nói: “Cô gái à, nếu như cô cố ý muốn vào...”

“Buông ra!” Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn người nắm tay của mình, nổi giận nói.

“Buông cô ấy ra!” Là tiếng của Đỗ Vân Phi, vị cảnh sát nhẹ buông tay, Lâm Tử Hàn liền lướt qua anh ta, đi vào trong vườn. Chú chó trắng lui tụt một góc hoa viên nhìn thấy cô đột nhiên chui ra từ trong bụi cỏ, vẫy đuôi đặc ý đi tới phía cô.

Lâm Tử Hàn đau xót trong lòng, cúi người chạm vào cổ nó, viền mắt đột nhiên ươn ướt. Chú chó trắng, có đúng là giống như cô, đang tưởng niệm về Lãnh Phong hay không?

Tòa nhà lớn như vậy, chỉ còn lại có nó lẻ loi trông coi.

“Tử Hàn, vì sao quyền tài sản biệt thự này lại là của em?” Đỗ Vân Phi đứng ở trước mặt cô, nghiêm khắc hỏi thăm.

Lâm Tử Hàn sững sốt, kinh ngạc hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, may là cô là cúi đầu. Biệt thự là của cô, vì sao cô cho tới bây giờ cũng không biết? Nước mắt cũng nữa nhịn không được, “Tí tách” rơi xuống

đất. Lãnh Phong! Anh cho rằng lưu lại cho cô tòa nhà giá trị nghìn vạn lần thì hữu dụng sao? Cô muốn chính là anh còn sống!

“Tử Hàn...” Giọng của Đỗ Vân Phi nhu hòa xuống, gọi một tiếng.

Lâm Tử Hàn nỗ lực hòa hoãn một chút tâm tình, nâng mặt đầy nước mắt lên theo dõi hắn, lạnh lùng nói: “Là tôi mua cho anh ấy, có vấn đề gì sao?”

“Không có khả năng! Em làm sao có thể sẽ có biệt thự xa hoa như thế?” Đỗ Vân Phi tiến lên một bước, cầm lấy cánh tay của cô nói, kéo cô đứng dậy.

“Tôi là chủ tịch tập đoàn Lâm thị, loại tòa nhà này muốn bao nhiêu lại không có?” Lâm Tử Hàn quan sát hắn giương giọng nói: “Đỗ Vân Phi, Lãnh Phong đã chết, anh vì sao còn muốn gắt gao nắm bắt anh ấy không tha?”

“Chủ tịch Lâm thị?” Đỗ Vân Phi khẽ lắm bầm dập lại mấy chữ, không thể tin tưởng đánh giá cô, cảm giác đầu tiên trong lòng chính là cô đã điên, hồ đồ mất rồi!

Cho nên, hắn trực tiếp không chú ý những lời này của cô, thờ dãi nói: “Tử Hàn, bọn anh chỉ là đang tìm chứng cứ phạm tội của hắn, tòa nhà này là nơi hắn ở lại thời gian dài nhất, cũng là nơi xảy ra nhiều án...”

“Xin lỗi, chuyện này tôi đều nghe không hiểu, cho nên anh cũng không cần nói lại với tôi” Lâm Tử Hàn cắt ngang hắn, sợ hắn lại hỏi ra vấn đề gì làm cho mình khó có thể đối mặt.

Đỗ Vân Phi bất đắc dĩ, chỉ có thể bất đắc dĩ mở miệng nói: “Được rồi, Tử Hàn, nếu tòa nhà là của em, bọn anh cũng không thể trực tiếp thu. Chẳng qua tòa nhà này tạm thời không thể mở, phải chờ bọn anh xử xong vụ án mới được”

“Các anh xin cứ tự nhiên” Lâm Tử Hàn ném mấy chữ này, dắt chó trắng đi đến cửa.

Đi đến bên bờ biển, gió lạnh thấu xương thổi lên mặt cô, đau đớn như bị dao cắt. Xoay người lại, lần thứ hai nhìn phía tòa nhà như cung điện kia, không muốn rời đi!

*****

Đỗ Vân Phi kinh ngạc nhìn tư liệu của Lâm Tử Hàn trên màn hình máy vi tính, trưởng nữ của Lâm Cốc Nam, người thừa kế Lâm thị! Lâm Tử Hàn lại có thể thật sự là chủ tịch Lâm thị!

Vừa nãy đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Lâm Tử Hàn, tiện tay mở trang web của tập đoàn Lâm thị, mặt trên hiện ra tư liệu khiến hấn cả kinh có chút khó thể tiếp nhận nổi.

Lâm Tử Hàn, hai bốn tuổi, mặt trên thậm chí có ảnh chụp của cô.

Tất cả những thứ này, đều là Lâm Trúc buộc Lâm phu nhân làm trong thời gian gần đây, hơn nữa hấn vẫn rất ít quan tâm đến thương nghiệp, cho nên cho tới bây giờ cũng không biết chủ tịch Lâm thị sẽ là Lâm Tử Hàn.

Nghĩ không ra Lâm Tử Hàn cùng sinh hoạt tại thôn Ninh Thủy sẽ có địa vị lớn như vậy, hấn nghi hoặc chính là, vì sao cô phải ném bỏ chức chủ tịch không lo, chạy đến Tiêu thị đi làm nhân viên vệ sinh.

“Anh Đỗ, hợp” Một vị đồng nghiệp gõ cửa, cắt ngang việc đi vào cõi thần tiên của hấn.

Đỗ Vân Phi lên tiếng, tắt trang web đứng dậy đi ra phòng làm việc, đi đến phòng họp. Tùy tiện tìm hàng ghế ngồi xuống, trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện vừa nãy.

Thủ trưởng nhìn chằm chằm Đỗ Vân Phi không tập trung, lớn tiếng mở miệng nói: “Trước khi họp, đầu tiên thông báo một chút, Đỗ Vân Phi bởi vì trái với quy định, một mình nổ súng bắn chết tội phạm, từ hôm nay trở đi huỷ bỏ thân phận cảnh sát”

Đỗ Vân Phi từ lâu đoán được sẽ có loại kết quả này, cho nên cũng không sợ hãi, chỉ cần có thể giết chết Lãnh Phong, dù cho muốn khai trừ hấn, hấn cũng cho rằng là đáng giá.

Cảnh sát niệm tình Lãnh Phong là phạm tội chết, Đỗ Vân Phi là nổ súng bắn chết anh dưới tình huống anh nỗ lực chạy trốn, cho nên chỉ xử phạt nhẹ nhất.

Thủ trưởng thấy Đỗ Vân Phi không có dị nghị, tiếp tục mở miệng nói: “Về vụ án của Lãnh Phong đã tra rõ không sai biệt lắm, có thể kết án”

“Kết án?” Đỗ Vân Phi kinh sợ kêu một tiếng, nói: “Thi thể còn không tìm được, làm sao có thể kết án chứ?” Sóng phải thấy người, chết phải thấy xác, đây là đạo lý cơ bản nhất thôi?

Trừ hấn ra, mọi người đang ngồi vẫn trầm mặc, tất cả mọi người không có dị nghị, có lẽ là vụ án này đã tiêu hao hết tinh lực của bọn họ, đều khẩn cấp muốn kết thúc.

Chương 270: Thương tâm

“Thời gian xảy ra án chính là khi sóng biển lớn nhất, thi thể sớm đã không biết bị cuốn vào góc nào, tìm không được thi thể rất bình thường!” Một vị cảnh sát khác nói.

“Nhưng không tìm được thi thể nhất định không thể kết án, đây là quy định” Đỗ Vân Phi phản bác nói, dù cho biết rõ Lãnh Phong sau khi trúng bốn phát súng không có khả năng sống, hắn vẫn còn không thấy thi thể chưa từ bỏ ý định!

“Đỗ Vân Phi, nếu Lãnh Phong đã chết, cậu hà tất vin vào những chi tiết nhỏ này không tha? Cấp trên đã truy cứu vụ án này lâu rồi, chúng ta không nhanh kết án cấp trên đều hạ cấp của chúng ta” Thủ trưởng bắt đầu nói, tuy rằng ông ta biết làm như vậy không hợp quy củ, nhưng lần này tìm không được thi thể là có lý do, dù cho không bị sóng biển đánh dạt đến nơi khác, cũng rất có thể bị cá mập ăn tươi!

“Các người đây là lừa trên gạt dưới, tôi tuyệt không ủng hộ cách làm của các người!” Đỗ Vân Phi bỗng đứng lên, hét với thủ trưởng.

Thủ trưởng không chút tỏ ra yếu kém nào vỗ bàn, quát: “Đỗ Vân Phi, cậu không cảm thấy cậu can thiệp quá nhiều vào vụ án này sao? Lần lượt vi phạm quy định chúng tôi đã không truy cứu, còn muốn thế nào? Người của chúng ta lúc đầu đã không đủ, toàn bộ hao tổn vào vụ án của Lãnh Phong này, đừng quên còn có con cáo già Lâm Trúc kia còn chưa quy án!”

Đỗ Vân Phi trong nháy mắt ghen lời, bốn mắt phun hỏa trừng mắt đối phương. Ngay khi hai người giằng co không thôi, cửa phòng họp đột nhiên có người gõ. Nhìn liếc mắt hai người có mười phần mùi thuốc súng, hưng phấn trên mặt nhạt đi, chậm rãi mở miệng nói: “Báo cáo thủ trưởng, thi thể Lãnh Phong đã tìm được, đang trên đường chuyển đến nhà tang lễ”

Bên trong phòng họp đột nhiên tuôn ra một trận tiếng vỗ tay, còn có tiếng thở khẽ, cuối cùng tìm được rồi! Đỗ Vân Phi nhìn cảnh sát báo cáo sự tình, có chút không dám tin tưởng.

Thủ trưởng thoả mãn gật đầu một cái, nói với viên cảnh sát ngoài cửa: “Đã biết, một hồi tôi sẽ phái người đi tới khám nghiệm tử thi”

“Vâng” Viên cảnh sát lui ra ngoài, người trong phòng họp cũng lần lượt an tĩnh lại.

~~~~~

Lâm Tử Hàn lẳng lặng ngồi ở ghế nghỉ ngơi trên ban công, hai mắt nhắm chặt nhuộm đậm sự đau thương nồng đậm, cuối cùng cảm nhận được như hành hạ người sống, so với chết càng khó chịu hơn.

Cô khi còn sống, sẽ chán chường như thế tiếp nữa sao? Vì con, cô nguyện ý...

Mắt đẫm tai nghe với tiếng đập cửa truyền đến gấp ngoài cửa phòng, dừng nói mở cửa, thậm chí ngay cả đáp lại một tiếng đều lười mở miệng. Tiếng đập cửa chỉ ngừng hai phút, liền bị người ta dùng chìa khóa mở ra.

Lâm Tử Y hấp tấp vọt tiến đến, quỳ một gối xuống tại bên chân Lâm Tử Hàn cấp thiết kêu lên: “Chị, thi thể Lãnh Phong tìm được rồi, em vừa xem trên bản tin... Aizz... Chị... Chờ em!”

Khi Lâm Tử Y vội đuổi tới, Lâm Tử Hàn đã lao ra cửa, hai chị em một trước một sau phóng tới phía cầu thang.

Lâm phu nhân đang xem TV ở lầu một nhìn thấy tình hình này, gương miệng còn không nói ra nửa chữ, hai người đã lao ra cửa.

Lâm Tử Hàn lao ra nhà chính đột nhiên dừng chân, xoay người lại nắm cánh tay Lâm Tử Y vội la lên: “Ở đâu? Mau nói cho chị biết anh ấy ở đâu?”

“Nhà tang lễ... Chị, chị đừng chạy...” Lại chạy, Lâm Tử Y chịu hết nổi mà đuổi theo cô tới ga ra, kịp ngồi vào ghế phụ.

Xe nhanh chóng lao đi, chạy ra biệt thự Lâm gia, Lâm Tử Y gắt gao nắm chặt tay, một đường kinh hô: “Chị... Chị không nên chạy nhanh như vậy, chị sẽ hù dọa hỏng baby mất!”

Quay đầu lại, lại thấy trên mặt Lâm Tử Hàn đầy nước mắt, giọt nước mắt nhỏ từng giọt từng giọt trên đôi môi cô. Từ nhỏ đến lớn, cô ấy chưa từng thấy qua Lâm Tử Hàn đau xót gần chết giống mấy ngày nay.

Lãnh Phong chết, đả kích thực sự quá lớn, mà cô ấy làm em gái, lại cái gì đều không thể giúp, vừa này cô ấy không nên nói cho cô tin tức tìm được thi thể Lãnh Phong.

Bởi vì biết Lâm Tử Hàn một mực quan tâm tin tức của Lãnh Phong, cho nên, vừa nhìn thấy tin tức mới có thể khẩn cấp chạy đi nói cho cô!

Đỗ Vân Phi mặc quần áo bảo hộ đứng ở nhà tang lễ, ánh mắt lạnh lùng ác liệt lưu chuyển trên thi thể đã bắt đầu hư thối trước mắt kia.

Lập tức hai mắt nghiêm lại, nói với viên cảnh sát bên người: “Anh dựa vào cái gì xác định hẳn chính là Lãnh Phong” Cỗ thi thể này thân cao xác thực rất giống Lãnh Phong, nhưng hình thể bởi vì bị nước biển ngâm quá lâu, không chỉ sưng phù hơn nữa còn hư thối đến nhận không ra nguyên dạng.

“Vừa rồi pháp y đã kiểm tra qua toàn thân cao thấp của hẳn, phát hiện hẳn đúng là trúng đạn mà chết, vừa lúc là bốn phát súng” Viên cảnh sát nhìn liếc mắt pháp y bên cạnh nói.

“Đúng vậy sao? Đạn lấy ra chưa? Cầm cho tôi xem” Đỗ Vân Phi vươn tay về phía pháp y, chỉ cần là chuyện liên quan đến Lãnh Phong, hẳn tuyệt đối muốn làm đến tận cùng tận mủ!

“Đã lấy ra” Pháp y xoay người, cầm qua một khay lớn có một túi trong suốt bọc kín bốn viên đạn, đưa tới trong tay Đỗ Vân Phi.

Đỗ Vân Phi giơ túi bọc kín lên trước mắt, chiếu lên ngọn đèn cận thận mà đánh giá, sắc mặt âm trầm dần dần chuyển biến thành nụ cười nhạt tã ác. Không sai, chính là bốn viên đạn hẳn bắn lên người Lãnh Phong, hẳn liếc mắt có thể nhận ra. Đưa lễ vật cho Lãnh Phong, hẳn đương nhiên tặng thứ đặc biệt nhất!

“Anh Đỗ, xin hỏi còn có vấn đề gì không?” Pháp y nhìn về mặt ngoan lệ của hẳn, vô ý thức rụt rụt cổ, dè dặt hỏi thăm.

“Đã không có, cảm ơn anh” Đỗ Vân Phi cuối cùng nhìn liếc mắt nhìn thi thể Lãnh Phong, cười lạnh một tiếng xoay người đi ra ngoài.

Chương 271: Thương tâm 2

Thay xong quần áo hần thoả mãn đi đến phía cổng, khoe miệng thậm chí lộ vẻ vui sướng. Cho đến khi ánh mắt rơi vào hình bóng hai người khăn cấp vọt vào trong thì mới khôi phục nghiêm túc nên có.

Lâm Tử Hàn vừa nhìn thấy Đỗ Vân Phi, liền vội vàng vọt lại, nắm cánh tay hần nói: “Vân Phi, Lãnh Phong ở nơi nào, tôi muốn thấy anh ấy!”

Đỗ Vân Phi cưỡng chế ghen tuông dưới đáy lòng, giả bộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Thi thể Lãnh Phong đã hư thối, sẽ hù dọa đến em”

“Tôi không sợ, van xin anh dẫn tôi đi nhìn anh ấy, chỉ liếc mắt, có được hay không?” Lâm Tử Hàn liều mạng lắc đầu, khóc ròng cầu xin nói.

“Tử Hàn, xin lỗi, cấp trên có quy định, người không phận sự là không thể vào nhìn”

“Này! Anh nói cho rõ ràng! Chị tôi là người không phận sự sao?!” Lâm Tử Y đối mặt với Đỗ Vân Phi giận dữ hét to lên.

Đỗ Vân Phi liếc mắt nhìn Lâm Tử Y, không cần hỏi cũng biết cô khẳng định chính là thiên kim nhị tiểu thư Lâm gia, lúc này không phải thời cơ hỏi. Không để ý tới cô, nhẹ nhàng ôm hai vai Lâm Tử Hàn thấp giọng nói: “Anh thực sự rất xin lỗi, anh không làm chủ được”

Hần chính là muốn cô làm người không phận sự! Cô muốn nhìn Lãnh Phong một lần cuối cùng như vậy, hần càng không cho cô nhìn. Lãnh Phong đã độc chiếm cô đủ lâu, coi như là chia rẽ, hần cũng muốn dùng phương thức tàn nhẫn nhất tách bọn họ ra.

Lâm Tử Hàn tránh khỏi hai tay của hần, ngẩng mặt đầy nước mắt cầu xin: “Ai có thể làm chủ, anh nói cho tôi biết! Tôi đi xin họ ——” Lập tức kích động với lên cánh tay hần lần thứ hai, kêu la nói: “Đỗ Vân Phi, tôi biết anh có quyền lợi này, anh cố ý không cho tôi nhìn anh ấy có đúng hay

không? Anh nhất định phải nhẫn tâm như vậy, tàn nhẫn như vậy sao? Lương tâm của anh ở nơi nào...”

Đỗ Vân Phi tức giận kéo cổ tay cô về trước ngực, lạnh lùng nhìn chăm chú cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy! Anh nhẫn tâm, anh tàn nhẫn, đều là bị các người bức ra!”

Lâm Tử Hàn sững sốt, kinh ngạc nhìn lại hắn, trong mắt của hắn, không còn có thiện lương cùng trong trẻo trước đây, có chỉ là thù hận thật sâu. Hắn đang lấy việc công mưu lợi tư, tùy thời sát hại Lãnh Phong.

Lãnh Phong chết, Đỗ Vân Phi thay đổi, đều là cô tạo thành! Tất cả đều là một tay cô tạo thành!

“Buông chị tôi ra!” Lâm Tử Y thấy vẻ mặt Lâm Tử Hàn thống khổ, cuống quýt cứu cô từ ma trảo của Đỗ Vân Phi.

Sinh mệnh nhỏ trong bụng dường như cảm thụ được ưu thương từ bên ngoài, bắt đầu không đứng yên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nhú chặt, mồ hôi tinh mịn thoát ra trán cô, thống khổ ngồi chồm hồm xuống mặt đất.

“Chị, chị sao vậy?” Lâm Tử Y luống cuống, luống cuống đánh giá cô không biết nên làm thế nào cho phải. Đỗ Vân Phi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể của cô, lo lắng hỏi: “Tử Hàn, em làm sao vậy? Em khó chịu ở đâu?”

Mặc dù hắn tàn nhẫn với cô, tình yêu của hắn với cô vẫn không thay đổi, thấy cô đột nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, trong lòng của hắn vẫn còn hoảng loạn, luống cuống.

“Không cần anh quan tâm!” Lâm Tử Hàn lạnh lùng đẩy hắn ra, Đỗ Vân Phi! Hắn thực sự làm thế với cô sao? Cô không dám tin tưởng, tim của hắn sớm bị thù hận che mờ!

“Chị, chúng ta trở về đi” Lâm Tử Y rất sợ Lâm Tử Hàn xảy ra chuyện gì, dù sao cô hiện tại là một phụ nữ có thai, làm sao có thể chạy tới chạy lui?

Lâm Tử Hàn cố chấp lắc đầu, kiên quyết nói: “Chị muốn gặp Lãnh Phong, chị muốn thấy anh ấy!” Nói xong, chịu đựng sự khó chịu trong bụng, bỏ qua hai người bước nhanh đi vào bên trong.

Lâm Tử Y cuống quít đuổi theo, ngăn cản trước mặt cô nói: “Chị đi cũng vô dụng, người ta sẽ không cho chị gặp!”

“Chị mặc kệ! Em đừng ngăn chị!” Lâm Tử Hàn nghiêm mặt, quay về phía cô ấy ra lệnh. Lâm Tử Y lắc đầu, nhất định không cho.

Đỗ Vân Phi thở dài một tiếng, yếu ớt đi tới, một tay ôm ngang người Lâm Tử Hàn, không để ý tới sự giãy dụa kêu la của cô, mạnh mẽ mang cô ra khỏi nhà tang lễ.

Cuối cùng Lâm Tử Hàn vẫn không thấy Lãnh Phong một lần cuối cùng, hai chị em đi trên đường cái phồn hoa, Lâm Tử Y vốn muốn đưa cô đến chỗ nhiều người, thư giãn một chút tâm tình phiền muộn.

Nhưng, Lâm Tử Hàn lại một chút cải biến cũng không có, vẫn đang như xác chết đi trên đường cái.

“Chị, hôm nay là lễ Giáng Sinh, em mời chị đi ăn” Lâm Tử Y miễn cưỡng vui cười, giả ra bộ dạng hăng hái bưng bưng nói.

Lâm Tử Hàn không suy nghĩ, vô ý thức gật đầu một cái, đi đến một khách sạn bên cạnh.

“Em đi vào xem còn chỗ hay không, chị chờ em một chút” Lâm Tử Y nói xong, bước nhanh đi vào quầy ăn của khách sạn.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh, khắp nơi là người chen chúc đi lại. Giữa dòng người, Lâm Tử Hàn phát hiện một cô bé thân cao hình thể giống như Tiểu Thư Tuyết đang nắm tay một bà lão đi dạo trên đường.

Lâm Tử Hàn phút chốc vọt đi tới, một tay ôm cô bé vào trong lòng, hô nhỏ: “Thư Tuyết, mẹ cuối cùng cũng nhìn thấy con”

Cô bé bị “Người điên” đột nhiên vọt tới sợ đến “Oa” một tiếng khóc lớn lên, bà lão cũng bị Lâm Tử Hàn dọa cho càng hoảng sợ. Một tay đoạt lấy cô bé trở về, trừng mắt nhìn Lâm Tử Hàn mắng: “Đồ thần kinh!”

Lâm Tử Hàn sửng sốt, đột nhiên thanh tỉnh, cô bé này không phải Tiểu Thư Tuyết của cô, bà lão cũng không là Tiêu phu nhân. Cô thật là hồ đồ, nhận loạn khắp nơi!

Chương 272: Lại về Tiêu gia

Chỉ tới khi tiếng khóc xa dần, thân ảnh cô bé bị bao phủ trong đám người, cô mới sững sờ đứng thẳng người. Ý nghĩ muốn gặp Tiểu Thư Tuyết càng thêm nồng đậm hơn.

Vẫn đang không có suy nghĩ, thấy một bộ dạng không có hồn phách dựa vào tường.

Mỗi lần cô đến, cánh cửa Tiêu gia cũng không nguyện mở ra, cô căn bản cũng không có cơ hội nhìn thấy Tiểu Thư Tuyết.

Lâm Tử Y vừa ra tới liền phát hiện không thấy Lâm Tử Hàn, gấp đến độ xoay quanh tại chỗ, sau khi Lãnh Phong chết Lâm Tử Hàn không dùng lại điện thoại di động, cho nên, cô ấy căn bản không có biện pháp tìm được cô.

Lấy điện thoại ra, rất thuận lợi bấm tám dãy số của Tạ Vân Triết, còn không chờ Tạ Vân Triết mở miệng nói, liền vội kêu lên: “Vân Triết, chị em mất tích!”

Tạ Vân Triết bên đầu kia điện thoại cả kinh, vội trấn an nói: “Tử Y, em không nên hoảng, Tử Hàn làm sao vậy? Cô ấy sao lại mất tích?”

Lâm Tử Y khóc, giậm chân nghẹn ngào nói: “Em cũng không biết, em rõ ràng bảo chị ấy ở bên ngoài chờ em, nhưng mà lại tìm không được chị ấy”

“Em hiện tại ở đâu? Anh lập tức đi tới!” Tạ Vân Triết đang họp cũng không quản cuộc họp này có bao nhiêu quan trọng, lo lắng chạy ra khỏi phòng họp.

Không được mười lăm phút, Tạ Vân Triết liền xuất hiện trước mặt Lâm Tử Y, thấy mặt cô đầy nước mắt, ôm cô vào trong lòng như anh cả, vỗ lưng cô trấn an nói: “Đừng nóng vội, chúng ta sẽ tìm được cô ấy”

Lâm Tử Y khóc nức nở gật đầu, chăm chú nắm góc áo anh, ghé qua đám người vô cùng náo nhiệt. Tìm đường phố phụ cận, cũng không

phát hiện thân ảnh Lâm Tử Hàn.

Trời đã tối rồi, bọn họ không thể làm gì khác hơn là lái xe tìm trên đường cái phụ cận, xe đi rất chậm, Lâm Tử Y càng không ngừng gọi điện thoại trong nhà, nhận được lời đáp lại đều là chưa về nhà.

Lâm Tử Y nghiêng đầu, nhìn chăm chăm mặt nghiêng hoàn mỹ của Tạ Vân Triết lo lắng hỏi: “Vân Triết, anh nói chị em sẽ đi nơi nào đây?”

Tạ Vân Triết trầm mặc một chút, nói: “Tử Y, em về nhà trước chờ, anh nhất định sẽ tìm Tử Hàn trở về”

“Nhưng mà...”

“Tin tưởng anh, được chứ?” Tạ Vân Triết dừng xe ở ven đường, nhìn chăm chăm cô, cùng đợi cô đáp lại. Lâm Tử Y không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là xuống xe.

Tạ Vân Triết nhìn cô lên taxi rời đi mới nhún ga, chạy tới hướng Tiêu gia.

Xe chạy trên làn đường nhỏ của Tiêu gia, Tạ Vân Triết chạy chậm tốc độ xe, rất xa, liền thấy một thân ảnh gầy yếu đang đi bước một xuống dưới chân núi.

Đèn xe vừa vắn chiếu vào trên người cô, Lâm Tử Hàn khẽ nhíu mày, đưa tay che ánh đèn. Mơ hồ thấy một thân ảnh cao gầy quen thuộc bước nhanh đi tới phía mình.

Sau một khắc, thân thể của cô liền bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, Tạ Vân Triết đau lòng ôm cô, khẽ gọi: “Tử Hàn...”

“Vân Triết, anh tại sao lại ở chỗ này?” Lâm Tử Hàn nhẹ giọng hỏi trong ngực anh.

“Những lời này phải là anh hỏi em chứ?” Tạ Vân Triết ôm chặt người cô, quan sát cô gằm nhẹ: “Em không phải trở lại bên người Tiêu Ký Phàm sao? Vì sao lại ở tại nhà mẹ đẻ? Tiêu Ký Phàm cậu ta rốt cuộc làm cái gì với em!?”

Anh rõ ràng là trả lại cô cho Tiêu Ký Phàm, thế nào mà nửa tháng không gặp, Tử Hàn biến thành như vậy rồi? Nếu như không phải Lâm Tử Y tránh nặng tìm nhẹ nói cho anh biết, Lâm Tử Hàn vẫn ở tại Lâm gia. Anh đến nay đều cho rằng cô sống một cuộc sống hạnh phúc với Tiêu Ký Phàm.

Sớm biết rằng sẽ là cái dạng này, vô luận như thế nào anh cũng sẽ không đồng ý thả cô đi!

Lâm Tử Hàn sững sờ lắc đầu, nước nở nói: “Ký Phàm anh ấy không làm gì với em, anh ấy nói anh ấy đi công tác một vài ngày sẽ trở về, em một mực chờ anh ấy tới đón em, nhưng mà, em nhớ Thư Tuyết, em rất nhớ nó...”

Cô thực sự hy vọng tất cả cũng chỉ là một giấc mộng, Tiêu Ký Phàm chỉ là đi công tác, một ngày nào đó sẽ trở về, trở lại bên người cô.

Ngày Tiêu Ký Phàm rời khỏi cô rõ ràng nói như thế này nha! Nhưng đã lâu như vậy, anh vẫn đều không xuất hiện, anh sao có thể lừa dối cô chứ?

“Anh đưa em đi gặp Thư Tuyết” Tạ Vân Triết vỗ về sợi tóc của cô, cúi đầu nói bên tai cô.

Lâm Tử Hàn phút chốc rời khỏi ngực anh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ nhìn anh: “Thật vậy chăng?”

“Thực sự” Tạ Vân Triết dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô, đưa cô lên xe, một lần nữa khởi động xe chạy trên đường.

“Muộn như vậy anh sao lại ở chỗ này một mình chứ? Tử Y khóc rất nhiều” Tạ Vân Triết liếc mắt nhìn cô trong kính chiếu hậu, hơi trách cứ nói.

Lâm Tử Hàn nhìn lại anh, áy náy nói: “Xin lỗi, hại hai người lo lắng, em cũng thật không ngờ sẽ như vậy” Cô thất hồn lạc phách bắt xe đi tới Tiêu gia, thời gian muộn như thế.

“Sau này đừng chạy loạn khắp nơi, biết không?” Tạ Vân Triết đưa ra tay phải, vỗ vỗ hai tay xoắn cùng một chỗ của cô nói.

Lâm Tử Hàn cảm động gật đầu, cho dù cô rời khỏi anh, Tạ Vân Triết vẫn còn đối tốt với cô như vậy. Cô ném cho anh cục diện rồi rầm kia, xử lý thế nào? Tạ phu nhân biết cô chạy thoát, nhất định sẽ tức giận không nhẹ. Mà cô, lại không có dũng khí đi hỏi anh, quan tâm anh. Gần đây xảy ra nhiều chuyện, cô cũng thật sự là không có tâm tư bận tâm đến anh nữa.

Chương 273: Lại về Tiêu gia 2

Nhân viên bảo vệ Tiêu gia thấy là Tạ Vân Triết, không hỏi nhiều, liền mở rộng cửa cho anh vào. Xe tiến vào đại viện Tiêu gia, thống khổ cùng kích động xé rách trái tim Lâm Tử Hàn thành trăm lỗ hổng.

Nơi này là nhà của Tiêu Ký Phàm, mà anh, lại vĩnh viễn đều không có khả năng trở về! Đồng thời, cô lại có thể nhìn thấy Tiểu Thư Tuyết kích động không ngớt.

Nhìn thấy Tiêu phu nhân, Lâm Tử Hàn vẫn còn giống như trước đây có chút khản trương, lễ phép gọi: “Chào Tiêu phu nhân” Lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn biểu tình trên mặt Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân không thích cô, thế nhưng vẫn chừa chút thể diện cho Tạ Vân Triết, cười tủm tỉm nghênh đón hai người vào nhà, nói với Vân Triết: “Ký Phàm đi công tác còn chưa về, cháu không phải tới đánh nó chứ?”

Lâm Tử Hàn đau xót trong lòng, đồng tình liếc mắt nhìn Tiêu phu nhân, bà còn không biết Ký Phàm đã chết, không biết khi bà biết được tin tức này thì sẽ như thế nào đây? Dù sao bà vẫn còn rất yêu thương Tiêu Ký Phàm.

Tạ Vân Triết khẽ mỉm cười nói: “Cháu đưa Tử Hàn tới gặp Tiểu Thư Tuyết, không quấy nhiễu phu nhân chứ?”

“Đương nhiên không” Tiêu phu nhân sớm ngờ tới bọn họ là vì Tiểu Thư Tuyết mà đến, tuy rằng trong lòng không quá nguyện ý để Lâm Tử Hàn gặp, nhưng là không thể cự tuyệt.

“Phu nhân, cháu...” Lâm Tử Hàn kích động đứng lên, cảm kích nói: “Cám ơn phu nhân”

“Không cần cảm ơn, Tiểu Thư Tuyết ở trên lầu, cô đi gặp đi” Tiêu phu nhân mỉm cười, Lâm Tử Hàn mừng rỡ xoay người, bước nhanh lên trên lầu.

Tiểu Thư Tuyết nghe được tiếng cửa mở ngẩng đầu nhỏ lên, khi nhìn rõ là Lâm Tử Hàn thì hưng phấn hét lên một tiếng, vọt ra từ trong đám đồ chơi.

Lâm Tử Hàn cúi người tiếp được thân thể nhỏ bé của cô bé, vừa khóc vừa cười ôm con bé, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nó.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ nha” Tiểu Thư Tuyết ghé vào trong lòng cô, tủi thân mở miệng nói: “Con cũng rất nhớ ba ba, vì sao hai người đều không trở lại gặp con chứ?”

“Xin lỗi...” Lâm Tử Hàn hồ thẹn vỗ về đầu nhỏ của con bé, nước mắt nói: “Bảo bối, ba ba và mẹ đều bận quá, xin lỗi...”

“Mẹ, ba ba có cùng trở về với mẹ không?” Tiểu Thư Tuyết rời khỏi vòng ôm của cô, trông mong nhìn cô.

Lâm Tử Hàn chậm rãi lắc đầu, nước mắt lăn khỏi viền mắt: “Không có, ba ba bề bộn nhiều việc, ba ba nói ba ba cũng rất nhớ con, cho nên con phải ngoan nha”

“Mẹ, mẹ đừng khóc mà, con vẫn rất ngoan ngoãn, không tin mẹ hỏi bà nội đi”

“Mẹ biết...” Lâm Tử Hàn lần thứ hai ôm con bé vào trong lòng, găt gao ôm, bảo cô mở miệng thế nào đây, ba ba của nó đã không còn tồn tại nữa!

Tạ Vân Triết yên lặng đứng ở cửa không thể nhìn tiếp nữa, xúc động xoay người, đã đi đến dưới lầu. Vào giờ khắc này, anh cảm giác được mình là ích kỷ cùng ác độc cỡ nào. Một gia đình bình yên, bị anh hủy tan phá thành mảnh nhỏ.

Anh sao lại không rút ra chứ! Thiếu chút nữa sẽ phá hủy gia đình hạnh phúc này, may mà anh giác ngộ sớm, cuối cùng, anh không cần làm tội nhân kia nữa!

Ngửa đầu khẽ thở dài, đột nhiên cảm thấy trong lòng chẳng phải trống trải, có lẽ thật sự nhìn người khác hạnh phúc cũng là một loại hạnh phúc!

~~~~~

Đầu mùa xuân ánh nắng ấm áp chiếu khắp Lâm gia, chiếu vào người Lâm Tử Hàn trong hoa viên. Bụng bốn tháng đã rất rõ ràng, lúc này đang quỳ một gối xuống, dùng kéo cắt tia cây cúc vàng bên trong vườn.

“Chị, đây có đủ tiêu chuẩn không?” Lâm Tử Y hái mười bông, có chín bông lọt vào sự ghét bỏ của Lâm Tử Hàn, cô cảm giác mình sắp tan vỡ.

Lâm Tử Hàn tiếp nhận cúc vàng trong tay cô ấy, nhìn sang hai bên, ý tứ rất rõ ràng, cô không hài lòng. Cúc vàng rơi một độ cong hoàn mỹ trên không trung, rơi vào bên chân một người.

Lâm Trúc hạ mắt nhìn thoáng qua cúc vàng bên chân, than nhẹ một tiếng cúi người nhặt lên, ôn hòa mở miệng nói: “Tử Hàn, hôm nay là sinh nhật con, con muốn làm thế nào?”

“Hôm nay là tiết thanh minh” Lâm Tử Hàn ngay cả liếc ông một cái cũng không, buộc dây ruy băng vào những bông cúc vàng được tuyển chọn khéo léo lại.

“Ba đừng, ba sao lại có thể để chị con sinh ra vào ngày tiết thanh minh chứ, ngày nhiều điềm xấu nha” Lâm Tử Y tức giận hét lên.

“Cái này... Ta cũng rất bất đắc dĩ” Lâm Trúc không được tự nhiên cười cười, ánh mắt lần thứ hai xoay chuyển tới trên người Lâm Tử Hàn nói: “Thật ra là ngày nào cũng không quan trọng, Tử Hàn, ta sẽ làm cho con một tiệc sinh nhật vui vẻ nhất, nói cho ta biết con muốn thế nào, muốn quà gì, chỉ cần ta có thể làm được, đều cho con”

Lâm Tử Hàn không suy nghĩ, liền nói: “Tôi muốn Lãnh Phong sống lại”

Lâm Trúc sững sờ, ha ha cười khan nói: “Tử Hàn, con đây là không phải cố ý khó xử ta sao?”

“Ông có lẽ nên trở lại biệt thự lớn của ông đi thôi, tòa nhà bé nhỏ này dung không được đại phật tôn quý” Lâm Tử Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn ông, ôm lấy bó hoa lướt qua ông, đi đến ga ra.

Trong lòng tủi hổ, hiện ra từng chút một. Ông ta cho rằng ba ngày thì hai ngày chạy qua đây, cô sẽ cảm kích ông ta, tha thứ cho ông ta sao? Cô muốn, là mỗi một ngày đều có thể gặp ông ta!

Chương 274: Trở về 1

Tiểu Thư Tuyết đã rời khỏi người cô, ông cũng suốt ngày không thấy hình bóng, trên thế giới này, hai người này có quan hệ huyết thống, lại đều rời xa cô đi.

“Ba dựng, xem ra chị vẫn không thể tha thứ cho ba nha” Lâm Tử Y nghịch ngợm vọt tới bên cạnh ông làm một mặt quỷ, bỏ lại kéo, đã vào nhà. Chỉ để lại Lâm Trúc bị huých mặt xám xịt sờ mũi, bất đắc dĩ nhìn chằm chằm bóng dáng hai người biến mất.

Gió thổi mang hơi ẩm trên biển khuôn mặt quạt vào mặt Lâm Tử Hàn, thổi tung sợi tóc của cô, thổi vào những giọt nước mắt rơi xuống trên mặt cô. Hoa tươi trong lòng phát phọt đón gió.

Cô đã lâu không dám đến nơi đây, mỗi một ký ức ở đây, đều có thể làm cho cô đau lòng đến cơ hồ hít thở không thông. Sóng biển cuộn cuộn trước sau như một, yên lặng nhìn chăm chú vào cơn sóng vỗ lên bờ cát, hình ảnh Lãnh Phong thống khổ hò hét rơi vào biển rộng lặp lại trình diễn trước mắt cô.

Còn có vào giây phút ấy bị cuốn đi, những dòng máu đỏ hòa tan vào nước biển. Ký ức tê buốt, ngưng kết thành một mảnh đau đớn bài sơn đảo hải, trùng kích, chà đạp ở chỗ sâu trong đầu cô.

“A!!!” Cuối cùng, cô vẫn còn nhịn không được hò hét ra, hai tay che lỗ tai, nỗ lực thoát khỏi tiếng hò hét bên tai của người bên cạnh.

Cúc vàng rơi xuống từ trong lòng cô, bay theo gió đến một mảnh xanh thẳm, trôi bất định.

Hai chân cô, cũng cố gắng không được mà quỳ rạp xuống mặt sàn xi măng, hướng mặt về phía biển rộng, thất thanh khóc rống hò hét: “Lãnh Phong! Anh mau lăn ra đây cho em! Lăn ra đây đi mà!”

Một tiếng gọi, đan xen vào với gió thổi trên biển, phiêu tán trên không trung, mà anh, có thể nghe được tiếng gọi của cô sao? Có thể trở lại

bên người cô một lần nữa sao?

Cô biết không thể! Lãnh Phong đã chết, trên thế giới này, cũng sẽ không có người là Lãnh Phong! Nhưng, cô vẫn còn cố chấp gọi tên anh.

Gió từ bốn phía càng lớn, tiếng sóng biển cũng càng thêm sục sôi dâng trào, đan xen với ánh hoàng hôn ảm ứ. Giữa mơ hồ, còn có một giọng nói trầm thấp quen thuộc, ôn nhu xẹt qua bên tai cô, theo gió tán đi.

“Lãnh Phong đã chết...” Là ai? Là ai nói với cô? Cô ngừng khóc, cương cứng tại chỗ, nỗ lực nghe rõ nguồn gốc giọng nói này.

“Lãnh Phong đã chết...” Giọng nói quen thuộc lần thứ hai vang bên tai, ngay sau đó cô được kéo vào một vòng ôm ấp ấm áp quen thuộc, một cỗ hơi thở thuộc về Tiêu Ký Phàm cuốn đến từ bốn phương tám hướng. Tất cả, như đang ở trong mộng...

“Tử Hàn, anh đã trở về...”

Lâm Tử Hàn sửng sốt trong lòng, ra sức quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt đẹp trai mà áy náy của Tiêu Ký Phàm, lúc này đang si ngốc dừng ở cô.

Đầu óc Lâm Tử Hàn trong nháy mắt trống rỗng, sững sờ trừng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai xuất hiện ở trước mắt này, yếu ớt giơ tay nhỏ bé lên, vươn tới: “Ký Phàm, là anh sao?”

Làm sao có thể là anh chứ? Nhưng mà, giấc mơ này rất chân thực, đầu ngón tay còn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ trên người anh.

Giấc mơ chân thực như thế, nếu như có thể vĩnh viễn không tỉnh lại thì thật tốt!

Tiêu Ký Phàm đau lòng kéo tay nhỏ bé sưng đỏ của cô vào bàn tay lớn của mình, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn, sau đó hôn lên trán cô, cúi người hôn xuống môi cô, hôn thật sâu.

Anh đang dùng nụ hôn của anh tới nói cho cô, đây không phải là mơ, anh là chân thật tồn tại, là thật sự trở về.

Càng nhiều nước mắt chảy ra khỏi viền mắt cô, cô vẫn còn không có cách nào tin tưởng, tuy rằng nụ hôn của anh là chân thực như vậy, hơi thở của anh không có cải biến chút nào.

Biển rộng, vốn dĩ dễ khiến người ta sản sinh mộng ảo! Tiêu Ký Phàm cười nhẹ một tiếng, hôn tới nước mắt trên mặt cô, một tay ôm lấy ngang người cô, sải bước thận trọng bước chân trở về.

Bên trong xe, ánh mắt Lâm Tử Hàn phút chốc cũng không dám rời khỏi trên người Tiêu Ký Phàm, cô sợ khi nháy mắt, anh sẽ biến mất trước mắt mình lần thứ hai.

Tiêu Ký Phàm đã hiểu tâm tư của cô, ôm cô, hôn trán cô, ôn nhu nói: “Tử Hàn, đừng hoài nghi, là Lâm Trúc đã cứu anh, anh không chết”

“Ba của em?” Lâm Tử Hàn ngạc nhiên theo dõi anh, lão đầu đáng chết kia cứu anh? Làm sao có thể? Ông ta không phải ước gì anh chết sớm một chút rồi sao?

“Đúng vậy”

“Vì sao?”

“A Nghi xin ông ta giúp đỡ, không nghĩ tới ông ta rất sáng khoái đáp ứng” Tiêu Ký Phàm trầm ngâm nói, nếu như không phải Lâm Trúc, anh đã sớm mất mạng, có thể sống sót khi bị bắn bốn viên đạn là một kỳ tích, có lẽ là trời xanh cảm động trước ý nghĩ không muốn rời khỏi nhân thể của anh.

“Nhưng mà em rõ ràng thấy anh trúng đạn, bị nước biển cuốn vào đáy biển” Lâm Tử Hàn nhớ lại lúc trước tận mắt thấy một màn kia, là người đều không có khả năng sống được!

“Anh cũng không biết Lâm Trúc làm thế nào cứu anh lên” Tiêu Ký Phàm thâm tình nhìn chăm chú vào cô, ôn nhu nói: “Tử Hàn, đừng nghĩ nữa, đều trôi qua rồi”

“Dạ” Lâm Tử Hàn vô ý thức đáp lời, đầu lại vẫn không chuyển như cũ, thậm chí dùng móng tay len lén nhéo mình một cái, chỉ tới cảm giác được đau đớn, mới miễn cưỡng tin tưởng đây tất cả đều là chân thật.

Chương 275: Trở về 2

Tiêu Ký Phàm khẽ hít vào một hơi, ôm cô vào trong lòng càng chặt hơn, bàn tay chụp lên bụng đã cao cao lên của cô. Thương tiếc cùng áy náy xé rách trái tim anh.

“Xin lỗi, khiến em chịu khổ” Những lời này là anh nói với Lâm Tử Hàn, cũng là nói với baby. Anh nợ mẹ con cô nhiều lắm, thời gian cả đời này, đủ để anh trả không?

“Chỉ cần anh không rời khỏi bọn em, bọn em sẽ nguyện tha thứ cho anh” Trên mặt Lâm Tử Hàn, cuối cùng xuất hiện dáng tươi cười thản nhiên.

Đáp lại cô, là nụ hôn thâm tình của Tiêu Ký Phàm, một nụ hôn vào giữa trán cô...

Khi hai người trở lại Lâm gia, bước vào phòng khách, liền thấy hai người Lâm Trúc bắt chéo chân, cùng Lâm Tử Y đang nhắm hờ mắt thưởng thức trà thơm.

Cố làm chuyện gì cũng không liếc hai người vào cửa, trầm tĩnh hô: “Đã về rồi? Qua thanh minh hay là sinh nhật?”

“Lão bất tử, ông lại dám chơi đùa tôi?” Lâm Tử Hàn tròn tròn mắt nhìn Lâm Trúc, hận đến nghiến răng. Lão già này ba ngày thì hai ngày giả hảo tâm đến gặp cô, an ủi cô, còn không nói cho cô Tiêu Ký Phàm còn sống!

Lâm Trúc vô tội nhìn chằm chằm cô, nhún nhún vai nói: “Ta không chơi đùa con như thế, con làm sao có thể diễn giống như vậy, làm sao có thể lừa dối được tiểu tử Đỗ Vân Phi kia”

“Nhưng mà ba dượng, chị thực sự rất thảm, đều sắp khóc chết” Lâm Tử Y bất mãn mở miệng nói, thảm trạng mấy tháng qua của Lâm Tử Hàn, cô là rõ ràng nhất.

“Vương bát đản!” Lâm Tử Hàn trừng mắt nhìn ông, mắt nổi lên một tầng sương mù, tủi thân đến nói không ra lời. Tiêu Ký Phàm ôm cô vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng cô trấn an: “Tử Hàn, xin lỗi, anh biết em rất thống khổ, nhưng anh lại không thể sớm hiện thân như vậy”

“Các người có thể sớm nói cho tôi biết một chút, anh còn sống...” Lâm Tử Hàn cúi xuống vai anh, tủi thân nói ra.

Lâm Trúc ha ha cười nói: “Tử Hàn, con cũng biết Lãnh Phong bị thương có bao nhiêu thảm, không phải một hai ngày có thể tốt được, lúc đầu dự định qua một hai tháng nữa mới cho các con gặp mặt. Mắt thấy con đều thu xếp tặng hoa cúc vàng cho người ta, ta không cho cậu ta hiện thân cũng không được nha”

“Ông... Tên khốn! Còn dám pha trò với tôi!” Lâm Tử Hàn cắn giận la hét, tránh khỏi vòng ôm áp của Tiêu Ký Phàm, nhìn xung quanh một vòng, nắm then cửa tạo thành một trận loạn múa.

Lâm Trúc hoảng, không ngờ rằng cô sẽ đột nhiên dùng tới một chiêu này, cuống quýt nhảy lên từ trên ghế sofa, né tránh qua một bên.

“Chị, đáng đánh!” Lâm Tử Y từ trước đến nay thích thêm phiền, quơ hai tay thét chói tai.

Tiêu Ký Phàm nhú mày, cất bước tiến lên ôm lấy Lâm Tử Hàn, lấy then cửa trong tay cô nói: “Tử Hàn, em như vậy sẽ hù dọa baby” Cô vợ bỏ trốn của anh, ngay cả mang thai đều không an phận như vậy, thật không biết cô trước đây là thế nào, baby mới có thể ở trong bụng cô lâu như vậy, thật đúng là một kỳ tích!

Lâm Tử Hàn chu chu miệng nhỏ nhắn, tủi thân chỉ trích: “Các người đều bắt nạt tôi...”

“Con cũng dám lấy then cửa đuổi lão tử, ai còn dám bắt nạt con?” Lâm Trúc trở lại bên ghế sofa ngồi xuống, đột nhiên thần bí cười một cái, nói: “Ta đưa cho con quà sinh nhật, thích không?”

“Đáng ghét! Xấu lắm!” Lâm Tử Hàn giận dữ trừng mắt liếc ông một cái, tâm trạng cũng âm áp dào dạt, cô chỉ thuận miệng nói muốn Lãnh Phong mà thôi. Ông lại thực sự đưa anh đến trước mặt cô, xem người cha này của cô thật đúng là quá thần kỳ.

Lâm Trúc hắng giọng, giả vờ nghiêm trang mở miệng nói: “Tiêu Ký Phàm là ta nhất trở về từ cạnh biển, mạng của cậu ta đã thuộc về ta, nếu như con muốn cậu ta...”

“Muốn tôi gọi ông là ba, tôi không làm! Tôi không có người ba ác độc như thế!” Lâm Tử Hàn cắt lời ông, hếch khuôn mặt nhỏ nhắn khẩu thị tâm phi nói.

“Xác định?”

“Xác... Định...” Hai chữ này Lâm Tử Hàn nói xong rất không có sức lực.

“Xác định?”

“Hu... Ông... Ông... Con hận ba chết đi được!” Lâm Tử Hàn tan vỡ oa oa kêu to lên, ông biết rõ cô không xác định, không phải để cho cô nói ra miệng không được, rất xấu rồi!

Lâm Trúc thoải mái cười ha ha, nhìn cô gái nhỏ mạnh miệng trước mắt này, nhất thời tâm tình tốt lên. Ông cuối cùng cũng làm một chuyện có thể để cô có niềm vui, thực sự là không dễ dàng!

Thấy Tiêu Ký Phàm bắt đầu có chút không hài lòng, mới dừng cười, nói: “Được rồi, các con phải về phòng mình nhìn đủ đi, ta không gây trở ngại cho các con” Vợ chồng nhỏ bé mới vừa gặp mặt, khẳng định có nhiều lời muốn nói, ông có lẽ nên để hôm khác trêu chọc cô thôi.

Đứng dậy, đi tới trước mặt Lâm Tử Hàn, vuốt sợi tóc của cô, ôn nhu nói: “Bảo bối, sinh nhật vui vẻ”

Lâm Tử Hàn ngẩng mặt nhìn ông, đau xót trong lòng, nước mắt cảm động như lệ sương mù tràn đầy đôi mắt, cuống quýt rũ mắt xuống, không cho ông thấy sự chật vật trong mắt mình.

“Chị không cần chúng ta chúc phúc cũng đã rất vui vẻ, chị, đừng không” Lâm Tử Y dựa vào sofa, chớp cặp mắt to đẹp trêu chọc nói.

Lâm Tử Hàn trừng mắt với cô, khi đang định tập kích lại đôi lời, Tiêu Ký Phàm đã ôm cô đã đi đến ngoài cửa.

Chương 276: Hạnh phúc khó cầu

Lâm Tử Y nhìn bóng dáng hai người song song đi với nhau, cười tủm tỉm nhìn Lâm Trúc nói: “Cuối cùng không cần phải nhìn chị như xác chết lúc ẩn lúc hiện đi trước mặt con nữa, ba dương, ba thật tốt, so với chị con càng cảm kích ba hơn”

Lâm Trúc tức giận liếc cô, nói: “Chính con cũng trưởng thành, nên quan tâm nhiều tới bản thân con đi, hay là chờ Tạ Vân Triết chủ động tới theo đuổi con?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Y nóng lên, liếc mắt nhìn ông nói: “Đáng ghét! Sao lại nói chuyện thương tâm của người ta chứ!” Nói xong xoay người bước nhanh chạy lên lầu.

Tạ Vân Triết yêu chính là Lâm Tử Hàn, mặc kệ cô nỗ lực thế nào, cũng sẽ không yêu cô! Cô mới không dám đi chạm vào vách tường này!

Cách mấy tháng trở lại Tiêu gia lần thứ hai, Tiêu Ký Phàm bước vào trong nhà, Tiêu phu nhân mới vừa đỗ được Tiểu Thư Tuyệt ngủ trưa, vừa lúc đi xuống tầng dưới kinh ngạc đứng trên cầu thang. Kinh ngạc nhìn hai người bất ngờ xuất hiện ở trong phòng khách, một lúc lâu mới kịp phản ứng, kinh ngạc đón tiếp.

“Ký Phàm, con cuối cùng đã trở về, mẹ nghĩ đến con lại muốn vứt bỏ cái nhà này...” Tiêu phu nhân kích động ôm lấy Tiêu Ký Phàm, trong mắt lại có nước mắt.

“Mẹ, con sao lại không cần cái nhà này chứ?” Tiêu Ký Phàm vỗ vỗ vai bà, lần đầu dùng giọng điệu cảm kích nói với bà: “Mẹ, cảm ơn mẹ giúp con chăm sóc Thư Tuyệt”

Mặc kệ bà trước đây đã làm cái gì, anh đều tha thứ cho bà, bởi vì anh biết Tiêu phu nhân là thật tâm thương yêu anh và Tiểu Thư Tuyệt.

“Ký Phàm, Thư Tuyệt là cháu nội của mẹ, mẹ chăm sóc nó là đương nhiên” Tiêu phu nhân lau đi nước mắt trên mặt, đột nhiên quan sát

anh nói: “Con mới từ nước ngoài trở về sao? Ăn cơm chưa? Mẹ đi chuẩn bị cơm cho con”

Tiêu Ký Phàm gật đầu, có chút khẩn cấp nói: “Con lên trước đi nhìn Thư Tuyết, một hồi xuống ăn” Đang khi nói chuyện, nâng bước bước nhanh chạy lên lầu.

Lâm Tử Hàn so với anh càng thêm khẩn cấp, thừa dịp Tiêu phu nhân chỉ lo kích động liền đi lên lầu. Mặc kệ Tiểu Thư Tuyết có đứng đang ngủ trưa hay không, mừng rỡ bế cô bé từ ổ chăn ra.

“Bảo bối, không nên ngủ tiếp” Lâm Tử Hàn hôn một cái lên trên khuôn mặt nõn nà của con bé, cười tủm tỉm nói. Hai mắt sưng mù của Tiểu Thư Tuyết nhìn rõ là Lâm Tử Hàn, thoáng cái có thần thái, hưng phấn kêu lên: “Mẹ! Mẹ cuối cùng đến thăm con sao? Mẹ... Con rất nhớ mẹ nha”

“Mẹ cũng rất nhớ con...” Lâm Tử Hàn gất gao ôm lấy con bé, vĩnh viễn đều không đủ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé.

Tiểu Thư Tuyết nhìn hướng xung quanh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên suy sụp xuống, nói: “Mẹ... Ba ba vừa rồi không cùng đi với mẹ sao?”

“Đương nhiên là có nha, không phải nói sao, Tiểu Thư Tuyết ngoan, ba ba nhất định sẽ trở lại gặp con” Lâm Tử Hàn mới vừa nói xong, thân ảnh của Tiêu Ký Phàm liền xuất hiện ở trước mặt hai người.

Tiểu Thư Tuyết vui vẻ, tránh khỏi vòng ôm của Lâm Tử Hàn đã qua chỗ Tiêu Ký Phàm, nói lớn tiếng gọi: “Ba ba...”

Tiêu Ký Phàm tiếp được thân thể khẩn trương lao tới của con bé, nâng lên cao, ôm vào trong lòng, kích động quan sát nó, còn không đến nửa năm, Tiểu Thư Tuyết lại có thể cao lớn không ít, anh tiếc nuối chính là không có thể tận mắt nhìn con bé lớn lên từng chút một.

Tiểu Thư Tuyết bắt mẫn bữu miệng nhỏ nhắn, tả oán nói: “Ba ba, ba là một người xấu, cũng không biết phải về nhà gặp người ta”

“Đúng, đúng, ba ba là người xấu nhất trên toàn bộ thiên hạ” Lâm Tử Hàn ở một bên phụ họa, hại cô khóc lâu như vậy!

Tiêu Ký Phàm thơm một cái vang dội lên mặt Tiểu Thư Tuyết, hứa hẹn nói: “Ba ba biết sai rồi, ba ba hứa với con sau này không bao giờ

rời khỏi con và mẹ nữa, được chứ?”

“Thực sự?” Tiểu Thư Tuyết không quá tín nhiệm theo dõi anh, chỉ tới khi anh gạt đầu, mới lại bắt đầu hưng phấn, chơi xấu làm nũng trong lòng anh.

Rõ ràng cảm giác hạnh phúc, tâm tư một nhà ba người, sống qua ngày trăm cay nghìn đắng, mất bao nhiêu nước mắt, một nhà ba người cuối cùng cũng đoàn tụ.

Lâm Tử Hàn nhìn hai người yêu dấu nhất, một lớn một nhỏ nháo cùng một chỗ, cư nhiên lại thiếu chút nữa rơi nước mắt, chỉ là, nước mắt lần này là vì hạnh phúc mà rơi.

Ngày hôm qua còn đang thống khổ rơi lệ, ngày hôm nay, viên mắt cô lại có thể chảy ra nước mắt hạnh phúc, đột nhiên cảm thấy, cuộc sống thật kỳ diệu.

~~~~~

Đêm đã khuya, trong phòng ngủ, hai người thật lâu mới thân mật một chỗ cuối cùng cũng không muốn buông ra. Tiêu Ký Phàm sợ mình không dừng lại, sẽ khắc chế không được muốn cô.

Dù sao Lâm Tử Hàn đã có bầu bốn tháng, anh không thể xằng bậy giống như trước.

Anh ôm cô nằm xuống giường lớn, khi vươn tay muốn tắt đèn, bị tay nhỏ bé đột nhiên vươn ra chế trụ. Lâm Tử Hàn xoay người, nhìn chăm chú vào anh ôn nhu nói: “Ký Phàm, để em xem miệng vết thương của anh được chứ?”

Tiêu Ký Phàm đưa tay kéo cô vào trong lòng, bên nói nhỏ tai cô: “Không nên nhìn, anh không muốn em nhớ lại một đoạn hồi ức kia, quên nó đi, được chứ?”

Cô cũng muốn quên, nhưng mà, đoạn ký ức kia đã sớm thâm căn cố đế trong đầu cô, cô làm sao có thể quên được đây? Mỗi lần nhớ tới, cô đều có thể ra một thân mồ hôi lạnh, mặc dù là biết anh còn sống cũng vẫn còn như vậy.

“Ba em nói vết thương của anh vẫn chưa hết toàn bộ phục hồi như cũ, anh có nên trở về đi tiếp tục trị liệu hay không? Ký Phàm, để em

đưa anh đi” Cô ghé vào trong ngực anh cầu xin.

Chương 277: Đám hỏi

Tiêu Ký Phàm lắc lắc đầu, nâng cằm cô lên hôn hôn môi cô, nói: “Vết thương cơ bản đã tốt lên, cho nên không cần trở lại”

“Thực sự đã không có việc gì sao?”

“Không có việc gì, đừng lo lắng”

Lâm Tử Hàn nói xong hết tâm tư, nằm trong lòng anh, lại thế nào cũng không nguyện nhắm hai mắt lại ngủ, khi Tiêu Ký Phàm tỉnh ngủ, phát hiện cô đang si ngốc nhìn mình, giữa màn đêm, đôi mắt cô lấp lánh sáng lên một chút buồn ngủ cũng không có.

Tiêu Ký Phàm đột nhiên tỉnh táo không ít, đánh giá cô: “Tử Hàn, em làm sao vậy? Ngủ không được à?”

Lâm Tử Hàn gật đầu một cái, yếu ớt mở miệng nói: “Em sợ khi em tỉnh ngủ, phát hiện mọi thứ cũng chỉ là mơ, anh lại rời khỏi em”

Tiêu Ký Phàm đau lòng nhìn chăm chú vào cô, gặt gao ôm cô, run giọng nói: “Anh đồng ý với em, tuyệt đối sẽ không biến mất nữa, anh đồng ý với em, tất cả những việc này đều là chân thật...”

“Vân Phi nói anh không có khả năng sống được” Tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn đùa nghịch cúc áo ngủ của anh, biểu hiện nghi hoặc của mình vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiêu Ký Phàm kéo tay nhỏ bé của cô vào bàn tay to của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, mỉm cười nói: “Anh cũng mới biết được thì ra ba em bản lĩnh lớn như vậy”

Vừa nghĩ tới Lâm Trúc, Tiêu Ký Phàm không phải không thừa nhận gừng càng già càng cay, Lâm Trúc không chỉ có thần thông quảng đại, còn tỉ mỉ như hạt cát nhỏ.

A Nghi hiểu rõ Tiêu Ký Phàm đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, không cần đoán liền có thể biết anh khẳng định sẽ không ngoan ngoãn

đi Nhật bản. Khi Tiêu Ký Phàm quyết định quay lại, lần đầu xin Lâm Trúc giúp đỡ.

Lâm Trúc không suy nghĩ liền đáp ứng, tuy rằng chậm một bước, may mà còn có thể kéo Tiêu Ký Phàm từ quỷ môn quan về. Không chỉ tìm thể thân cho anh, còn cẩn thận tỉ mỉ phải nhập đạn vào trong cơ thể thể thân, tạo thành giả tưởng đủ để lừa gạt chúng sinh.

“Đừng nói về lão gia hỏa kia với em, em hận chết ông ta” Lâm Tử Hàn cắn giận bữu môi, chỉ biết nhìn cô rồi chê cười, quá đáng ghét!

“Khẩu thị tâm phi” Tiêu Ký Phàm cười một tiếng, ôm cô dễ dàng nói: “Ngoan, đi ngủ sớm một chút thôi, em đã sắp không có dạng người nữa rồi”

Lâm Tử Hàn vùi vào trong ngực anh gật đầu, tay nhỏ bé ôm sát eo anh, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, có anh ở đây, cô nhất định sẽ khôi phục dạng người rất nhanh, baby cũng không cần chịu khổ với cô từng ngày!

Ngày thứ hai mở mắt ra, chuyện thứ nhất đó là tìm kiếm tung tích của Tiêu Ký Phàm, Lâm Tử Hàn nhìn liếc mắt vị trí bên cạnh đã trống rỗng, trong nháy mắt bật dậy từ trên giường, tiếng nói như giết heo vọt ra từ trong miệng cô.

Nữ hầu canh giữ ở cửa lập tức chạy đến, lo lắng hỏi: “Lâm tiểu thư, cô làm sao vậy?”

“Tiêu Ký Phàm đâu? Tiêu Ký Phàm ở đâu?” Lâm Tử Hàn lớn tiếng ồn ào.

“Thiếu gia ở trong thư phòng...” Lời của nữ hầu còn chưa nói hết, thân ảnh Tiêu Ký Phàm liền xuất hiện trước mặt Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn vui vẻ, đứng lên từ giường lớn liền chạy ào vào trong lòng anh.

“Làm sao vậy?” Tiêu Ký Phàm ôm eo cô, lại cười nói. Vẫn không dám đóng cửa thư phòng, chính là sợ sau khi cô tỉnh lại tìm không được mình lại lo lắng, nghe được tiếng giết heo của cô, anh liền chạy tới.

“Không có gì, em... em luyện tiếng” Lâm Tử Hàn rời khỏi ngực anh, xấu hổ cười cười nói. Nếu như bị anh biết mình bởi vì nhìn không thấy anh mà như dê con phát điên, vậy thì quá mất mặt rồi.

“Không có việc gì là tốt rồi, rửa mặt chải đầu một chút rồi xuống lầu ăn điểm tâm thôi” Tiêu Ký Phàm cũng không vạch trần cô, buông cô ra nói.

Khi hai người cùng đi xuống lầu một phòng ăn thì Tiêu phu nhân đang mang theo Tiểu Thư Tuyết ăn điểm tâm, một bên bắt tay vào xen báo. Nhìn thấy hai người xuống tới, có chút không vui gật đầu một cái, ôm Tiểu Thư Tuyết đi.

“Mẹ anh vẫn còn rất chán ghét em, làm sao bây giờ?” Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ nhìn Tiêu Ký Phàm nói, Tiêu Ký Phàm khẽ cười một tiếng, đưa báo trên mặt bàn phóng tới trước mặt cô, nói: “Mẹ anh không phải chán ghét em, là cảm thấy bản thân không được coi trọng”

Lâm Tử Hàn uống một ngụm sữa, cầm lấy tờ báo Tiêu Ký Phàm đưa tới, chỉ liếc mắt, sữa trong miệng liền văng cả ra bàn. Nữ hầu vội đi tới, nhanh nhẹn thu dọn đồng hồ dọn đi đầy bàn.

“Đám hỏi của Lâm thị và Tiêu thị? Hôn lễ tổ chức vào đầu tháng chín?” Lâm Tử Hàn cầm lấy báo chí kinh ngạc nhớ kỹ, ngẩng đầu nhìn phía Tiêu Ký Phàm, nói: “Là anh tuyên bố?”

“Hôm qua anh ở cùng một chỗ với em một ngày còn làm được sao?” Tiêu Ký Phàm liếc liếc mắt nhìn tờ báo, bật cười nói

“Khẳng định lại là lão bất tử kia làm trò quỷ! Em tìm ông ta tính sổ!” Lâm Tử Hàn đứng lên từ trên ghế, đẩy ghế ra đi đến cửa.

Cánh tay dài của Tiêu Ký Phàm duỗi ra, kéo cô lại, cười tủm tỉm nói: “Sao lại muốn tìm ông ấy tính sổ? Anh cảm thấy tin tức tuyên bố tạm thời này rất tốt nha! Duy nhất không tốt chính là hôn lễ định đã quá muộn, hai ngày sau thì tốt hơn”

“Anh thực sự cảm thấy như thế?” Lâm Tử Hàn quan sát anh, không xác định hỏi. Lẽ nào anh không ba cô sắp xếp cuộc sống của anh sao? Lẽ nào anh thật muốn kết hôn với cô sao?

Tiêu Ký Phàm gật đầu: “Anh là cảm thấy như thế” Loại sắp xếp này của Lâm Trúc hợp ý anh, một chút cũng sẽ không tính toán, trái lại phải cảm ơn ông ta.

“Nhưng mà người ta không cần mà!” Lâm Tử Hàn bất mãn chu chu miệng, vuốt bụng bốn năm tháng lắm bầm nói: “Em mới không cần mang bụng mang thai đi kết hôn, rất khó coi nha”

“Khó coi chút thôi, không có nhiều người nhìn chăm chăm em như vậy” Anh cảm thấy như thế tránh cho những gã đàn ông khác nhìn chăm chăm cô trong hôn lễ.

“Anh rất ích kỷ...” Lâm Tử Hàn tức giận trợn trắng mắt, thật là một người đàn ông bá đạo. Đầu tháng chín, đây không phải là mới chừng mười ngày? Lão gia hỏa kia muốn bức chết cô phải không?

Tiêu Ký Phàm cười vỗ vỗ tay cô, nói: “Em tha thứ cho anh lần này thôi” Điểm khác anh cũng có thể phóng khoáng, riêng điểm này thì không được!

Lâm Tử Hàn không bỏ qua mà nhìn anh, hắc hắc cười nói: “Cũng không thể được chờ em sinh xong baby rồi kết hôn sao?”

“Lâu lắm” Tiêu Ký Phàm không chút nào suy nghĩ nói, tiếp tục ăn bữa sáng, muốn danh chính ngôn thuận đón Lâm Tử Hàn vào Tiêu gia, biện pháp tốt nhất chính là đám hỏi thương nghiệp, để không ai có thể hoài nghi cái gì.

Lâm Tử Hàn quấy rối hết Tiêu Ký Phàm, quay sang Lâm Trúc, Lâm Trúc tức giận liếc cô nói: “Lẽ nào con còn muốn mang theo hai người con trai cùng nhau tham gia hôn lễ sao?”

“Điều này cũng không có gì không tốt nha” Lâm Tử Hàn nhún nhún vai nói, một người dẫn theo, mang thêm một người lại ngại gì?

Lâm Trúc ha ha cười nói: “Con yên tâm đi, ta sẽ tìm nhà thiết kế tốt nhất cho con, cam đoan không ai nhìn ra được con mang thai”

“Ba xác định có thể?”

“Xác định” Lâm Trúc gật đầu, cho mọi người thấy cô dâu mang thai, tất cả mọi thứ ông không phải uống phí sao? Vì che giấu tai mắt người ngoài, cũng là vì Lâm Tử Hàn có thể sớm kết hôn cùng với người đàn ông yêu thương một chút, ông mới nghĩ ra một kế sách như thế. Tại sao có thể bởi vì một đôi lời nói của cô triệt tiêu chứ?

“Đó còn tạm được” Lâm Tử Hàn xoay người, đi ra ngoài, Lâm Trúc gọi cô lại: “Con phải đi nhanh như vậy?”

“Tử Y lại không ở đây, con còn sống ở chỗ này làm cái gì?”

“Nha đầu kia ba ngày thì hai ngày đã chạy qua Tạ thị, điên rồi” Haizz, thực ra là ông muốn nói, lẽ nào con sẽ không thể ở lại với ta thêm một lúc nữa sao? Lời nói đến miệng lại nói không nên lời.

Lâm Tử Hàn tuy rằng hiểu rõ tâm tư của ông, nhưng sắc trời đã tối, cô muốn trở về sớm một chút, đỡ cho Tiêu Ký Phàm lại tự ý chạy tới đón cô.

“Nó thích đi thì để cho nó đi thôi” Lâm Tử Hàn nói, nghĩ đến Tạ Vân Triết, lòng cô lại hồ thẹn. Khi Tiêu Ký Phàm không ở bên cạnh, Tạ Vân Triết vẫn đều quan tâm cô, bình thường đưa cô đi gặp Tiểu Thư Tuyết, nếu như không phải anh, cô sợ là ngay cả Tiểu Thư Tuyết cũng không thể gặp được.

“Được rồi, con trở về đi, lúc rảnh rồi thì đến thăm một lão bất tử như ta nhiều hơn một chút, đừng quên mang cả Tiểu Thư Tuyết đến để ta gặp” Lâm Trúc nói, bảo nữ hầu đi gọi xe.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nóng lên, cô bình thường mắng ông là lão bất tử, ông lại không tức giận, còn mang ra nói đùa. Gật đầu một cái, rũ mắt nói: “Con sẽ”

Lâm Tử Hàn ngồi ở ghế sau, xe chậm rãi đi khỏi đại viện Lâm gia, một khắc ra khỏi cửa kia đột nhiên dừng lại. Thân ảnh Đỗ Vân Phi đột nhiên vụt tới tầm mắt của Lâm Tử Hàn, Lâm Tử Hàn quỳnh lên tiện tay lấy gối một bên ôm bụng.

“Tiểu thư, cô muốn xuống xe không?” Tài xế quay đầu lại cung kính hỏi.

“Không cần” Lâm Tử Hàn hạ cửa sổ xe xuống phân nửa, nhìn Đỗ Vân Phi nấp ở bụi cây phía trước, Đỗ Vân Phi thấy quả nhiên là cô, cất bước đi tới, cúi người xuống đưa tờ báo cầm trong tay đưa tới trước mặt Lâm Tử Hàn, vội vàng nói: “Tử Hàn, đây là có chuyện gì? Em phải gả cho Tiêu Ký Phàm?”

“Đây là ý của mẹ tôi, nói nữa, có người đồng ý muốn tôi, đã là cảm tạ trời đất” Lâm Tử Hàn lạnh lùng mở miệng nói.

“Em sao có thể có loại ý nghĩ này? Làm sao có thể tùy tiện tìm một người để lấy? Hôn nhân như vậy chắc là không có hạnh phúc!”

“Tôi lúc trước cũng rất hạnh phúc, không phải do anh làm hỏng sao? Anh có tư cách gì nói hai chữ “Hạnh phúc” với tôi chứ?” Lâm Tử Hàn hận hấn, mặc dù Tiêu Ký Phàm đã sống trở về, cô vẫn còn hận. Bởi vì hấn thiếu chút nữa thì giết chết người cô yêu nhất.

Đỗ Vân Phi biết cô hận mình bao nhiêu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, hòa hoãn giọng điệu nói: “Tử Hàn, là anh làm sai, thế nhưng em cho anh cơ hội đền bù sai lầm của anh chứ. Anh có thể dùng thời gian cả đời để đền bù!”

“Vân Phi, anh không cần làm gì, ba bốn năm qua, anh giúp tôi rất nhiều. Tôi lẽ ra không nên hận anh, tôi cũng muốn không hận, nhưng mà tôi làm không được. Về phần cả đời anh, tôi nghĩ có lẽ nên để lại cho người khác thôi, đời này, tôi cũng không muốn gả cho anh” Lâm Tử Hàn nói xong, ấn cửa sổ xuống, cửa sổ xe chậm rãi khép lại.

“Lái xe!” Thản nhiên phân phó một câu, Lâm Tử Hàn cuối cùng nhìn liếc mắt về mặt Đỗ Vân Phi hờn hển, lại bắt đầu đi kia.

Hắn yêu cô quá thâm sâu, quá ích kỷ, cô, chịu không nổi...

Chương 278: Đám hỏi 2

Bởi vì Lâm Tử Hàn mang thai, Tiêu phu nhân không muốn làm khó cô nữa, còn Duẫn Ngọc Hân không hề là Ngọc Hân không phải Tiêu Ký Phàm không lấy chồng. Tiêu Ký Phàm muốn kết hôn với ai, Tiêu phu nhân cũng không cản trở nhiều nữa.

Dù sao bà ngăn cản Tiêu Ký Phàm chưa chắc sẽ nghe, bà cũng lười đi chọc tức, thật vất vả Tiêu Ký Phàm mới đối xử với bà không lạnh băng băng, bà nên quý trọng mới đúng.

Dù sao cũng là hôn lễ của con trai, bà còn vui vẻ hơn so với bất kỳ ai, cẩn thận tỉ mỉ mà chuẩn bị hôn lễ, Lâm Tử Hàn hảo tâm đến hỗ trợ bị Tiêu phu nhân phẩy tay cự tuyệt.

Lâm Tử Hàn cũng thoải mái, trở lại trên lầu chơi với Tiểu Thư Tuyết. Chơi một hồi, cửa liền truyền đến giọng nói của nữ hầu: “Lâm tiểu thư, váy cưới đã đưa tới, cô muốn thử bây giờ không?”

“Mang vào đi” Lâm Tử Hàn lại cười nói, đi vào phòng thay quần áo, mặc váy cưới đặc chế đính ngọc trai dưới sự trợ giúp của nữ hầu.

Mặt ngoài áo cưới, được trang trí thêm một chút trân châu và ngọc trai, mỗi một viên đều là hạt châu thượng đẳng nhất. Không sai, bụng cô đúng là nhìn không ra, nhưng mà...

“Thế nào? Thoả mãn không?” Ánh mắt Tiêu Ký Phàm đánh giá thân ảnh xinh đẹp trong gương, sau đó nhìn về phía mặt cô, mỉm cười hỏi.

“Em sao lại cảm giác giống giả trang búp bê chứ?” Lâm Tử Hàn bĩu miệng nhỏ nhắn, lụa trắng vừa vặn buộc trên phần eo quanh bụng cô, rất có cảm giác váy công chúa, cũng không phải loại hình cô thích.

“Không sao, lập tức gọi người làm lại là được” Tiêu Ký Phàm không quan tâm nói, nếu cô không thích, vậy làm lại được rồi.

Làm lại? Hay là quên đi! Lâm Tử Hàn đi ra phòng thay quần áo, cười tủm tỉm với Tiểu Thư Tuyết trên giường nói: “Bảo bối, mẹ xinh đẹp

không?”

“Mẹ là người xinh đẹp nhất trên đời này” Tiểu Thư Tuyết chơi đang vui vẻ cũng không ngẩng đầu lên xun xoe nói.

“Đáng ghét, con chưa nhìn, một chút cũng không quan tâm mẹ con” Lâm Tử Hàn tức giận trợn trắng mắt, Tiểu Thư Tuyết lúc này mới ngẩng đầu, quan sát Lâm Tử Hàn cười hì hì nói : “Mẹ như công chúa bạch tuyết”

“Đứa trẻ này sao lại trở nên xấu xa như thế? Học anh sao?” Lâm Tử Hàn chịu hết nổi mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Tiêu Ký Phàm nói.

“Nó chỉ nói thật, sao em lại nói nó xấu xa chứ?” Tiêu Ký Phàm vòng cánh tay qua eo cô, ôm cô từ phía sau, nhìn thân ảnh tuyết trắng trong gương, nói từ đáy lòng: “Em mặc cái gì cũng xinh đẹp, thực sự”

“Con cũng cho là như thế” Tiểu Thư Tuyết không yên lòng theo sát một câu, biểu thị sự tồn tại của mình

“Quả nhiên là cha con, nói dối nịnh nọt tôi” Lâm Tử Hàn mất hứng bĩu miệng nhỏ nhắn lần thứ hai. Tiêu Ký Phàm xoay người cô, cúi người hôn một cái lên cái miệng bĩu bĩu, ôn nhu nói: “Anh là nói thật”

Không để cho Lâm Tử Hàn có cơ hội tiếp tục mở miệng nói, nụ hôn thâm tình cực nóng của Tiêu Ký Phàm phủ lên lần thứ hai, hôn lên thật sâu.

Tiểu Thư Tuyết cũng sớm đã thấy nhưng không thể trách bị hai người biến thành không khí trong suốt, không thềm nhìn!

~~~~~

Hôn lễ tại tổ chức Tiêu gia, Lâm Tử Hàn nhìn Vương Văn Khiết trang điểm cho mình, hắc hắc cười nói: “Văn Khiết, nghĩ không ra chị còn có chiêu thức ấy”

“Em nói cho chị biết, có chuyện gì mà chị làm không được?” Vương Văn Khiết dùng tay trái nâng cằm cô lên, tay phải thành thạo vẽ loạn trên mặt cô.

“Sao chị vẫn còn tự cao như vậy?” Lâm Tử Hàn đảo cặp mắt trắng dã, chịu hết nổi nói.

Vương Văn Khiết cười một tiếng, suy nghĩ một chút nhìn chăm chăm mắt cô, than nhẹ một tiếng: “Tử Hàn, em đừng hận Vân Phi, về công về tư Lãnh Phong bị giết chết đều là không quá phận... Chị nói như thế này em đừng nóng giận...” Vương Văn Khiết thấy cô không tức giận, tiếp tục mở miệng nói: “Lúc trước Lãnh Phong làm trò trước mặt nhiều người, cướp em đi, Vân Phi không chỉ mất hết mặt mũi, còn thương tâm thống khổ đã lâu, lúc đó chị nhìn lại đau lòng”

“Dạ” Lâm Tử Hàn nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Thay em chuyển lời cho anh ta, em không hận anh ta”

“Vậy là được rồi, dù sao đã từng là bạn tốt như vậy” Vương Văn Khiết thoải mái cười tươi, nói: “Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, em từ chối anh ấy cũng là lẽ thường, nhìn ra được, Tiêu tổng có lẽ rất thích em, thích em từ khi ở trong công ty, em nhất định sẽ hạnh phúc”

“Cám ơn” Lâm Tử Hàn ngọt ngào cười tươi, lập tức đổi đề tài nói: “Văn Khiết, chị bây giờ thế nào? Còn đang mập mờ với Lưu Bằng sao?”

“Em nói chuyện sẽ không thể văn nhả một chút sao?”

“Nếu không nên nói như thế nào nha?” Lâm Tử Hàn vô tội nhìn chăm chăm chị.

“Vậy đừng nói, mau ngậm miệng” Vương Văn Khiết cầm son môi ra lệnh, Lâm Tử Hàn ngoan ngoãn ngậm miệng để chị tô son.

Mới vừa trang điểm xong, có người gõ cửa rồi đẩy ra, đi tới chính là Tiêu Ký Phàm và Duẫn Ngọc Hân, hai tay Tiêu Ký Phàm đặt trên bờ vai trần của Lâm Tử Hàn, khẽ cười một tiếng nói: “Tử Hàn, Ngọc Hân nói muốn đến gặp em”

Khi Duẫn Ngọc Hân mới vừa bước vào cửa phòng, Lâm Tử Hàn nhanh chóng gục đầu xuống không dám đối mặt với cô ta, hiện tại nghe nói muốn tới gặp mình, càng khiến cô sợ đến cả người run run, thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế.

Tiêu Ký Phàm cảm giác được sự hoảng sợ của cô, cúi người nhẹ nhàng hôn lên vai cô, thử tới trấn an trái tim bất an của cô.

“Tử Hàn, có bất tiện hay không? Nếu bất tiện, chút nữa tôi gặp lại” Duẫn Ngọc Hân cười tủm tỉm mở miệng nói.

Vương Văn Khiết hồ nghi đánh giá Duẫn Ngọc Hân, tâm trạng kinh ngạc, Duẫn Ngọc Hân là một hạng người gì chị rõ ràng nhất, tuyệt đối không có khả năng nói khách khí như vậy, đặc biệt đối với Lâm Tử Hàn cô ta vẫn hận thấu xương.

Lâm Tử Hàn há hốc miệng, kinh hoảng nói: “Không, không có gì bất tiện, cảm ơn cô” Từ khi cô rời khỏi Tiêu gia thì chưa từng thấy qua Duẫn Ngọc Hân, tuy rằng biết cô ta mất trí nhớ, nhưng thấy cô ta đến vẫn còn hoảng loạn, sợ sệt, có lẽ là trước đây bị cô ta hù dọa nhiều.

Duẫn Ngọc Hân cúi người xuống, đánh giá Lâm Tử Hàn trong gương cười nói: “Ký Phàm nói không sai, Tử Hàn là một cô dâu xinh đẹp”

Lâm Tử Hàn nhanh chóng liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, vẻ mặt hơi đỏ lên. ngay cả phấn son cũng che giấu không được nét ửng hồng.

“Cảm ơn...” Lâm Tử Hàn cảm ơn rất nhỏ, vì sao đáng tươi cười của cô ta rõ ràng cũng rất thiện lương, rất trong trẻo, sự khen ngợi của cô ta cũng không có bất luận cái gì không thích hợp, mà cô, nhất định cảm giác được sờn tóc gáy chứ?

Duẫn Ngọc Hân thấy Lâm Tử Hàn cả người không được tự nhiên, nghĩ mình có lẽ đừng ở chỗ này quấy rối người ta, vẫn cười nói như cũ: “Cô dâu đã gặp, em phải đi ra ngoài giúp bác gái”

“Ừ, đi thôi” Trên mặt Tiêu Ký Phàm có sự thương yêu của người thân, trong mắt anh, Duẫn Ngọc Hân chính là em gái, em gái biết từ nhỏ.

Chương 279: Hôn lễ

Duẩn Ngọc Hân đi ra ngoài, Vương Văn Khiết cuối cùng nhìn không được mở miệng nói: “Duẩn Ngọc Hân làm sao vậy?”

“Cô ta mất trí nhớ” Lâm Tử Hàn khẽ hít vào một hơi, nói ngắn gọn, ánh mắt nhìn Tiêu Ký Phàm qua gương, cô đang suy nghĩ Tiêu Ký Phàm có chút áy náy nào với Duẩn Ngọc Hân hay không?

“Trách không được” Vương Văn Khiết bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, cười nói: “Nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của cô ta ân cần hơn so với trước đây, hóa ra mất trí nhớ còn có thể thay đổi một người”

Hai bàn tay của Tiêu Ký Phàm ôn nhu chạm vào vai Lâm Tử Hàn, nhẹ giọng nói: “Em không phát hiện, Ngọc Hân vui vẻ hơn so với trước đây sao?”

“Vậy sao?” Lâm Tử Hàn nhìn chăm chú vào anh thì thảo nói, vừa rồi cô chỉ cảm thấy Duẩn Ngọc Hân giống Vương Văn Khiết nói, trở nên ân cần hơn, cũng không có phát giác cô ta có vui vẻ hay không.

Tiêu Ký Phàm gật đầu, anh biết trong lòng Lâm Tử Hàn đang suy nghĩ gì, cho nên, anh muốn cho cô thoải mái, hiện tại Duẩn Ngọc Hân xác thực hạnh phúc hơn so với trước đây, Lâm Tử Hàn không cần phải cảm thấy hổ thẹn.

Khi anh muốn nghiêng người hôn cô, Vương Văn Khiết bên cạnh cuống quýt kêu to chặn lại nói: “Tiêu tổng, anh không thể nhẫn nhịn mấy tiếng sao? Anh còn muốn tôi trang điểm lần thứ ba sao?” Quá tức giận, hai ba bận lại vào quấy rối, hại cô phải tô son lại lần nữa.

Lâm Tử Hàn xấu hổ liếc mắt trừng Tiêu Ký Phàm, thấp giọng nói: “Anh mau đi ra thôi, Văn Khiết phát hỏa ai cũng cứu không được” Chỉ mới không quản anh có là ông chủ hay không, không thể đùa với con người nóng nảy này.

Tiêu Ký Phàm đứng lên, Vương Văn Khiết cười tủm tỉm nói với anh: “Tiêu tổng, không biết trang điểm kiểu này anh hài lòng không?”

Tiêu Ký Phàm cười cười, gật đầu: “Đương nhiên thoả mãn, cô làm việc tôi luôn luôn yên tâm” Anh nên cảm kích, là chị luôn chăm sóc Lâm Tử Hàn cho tới nay.

Vương Văn Khiết vui cười nói: “VẬY anh có nên suy nghĩ tăng lương gấp đôi cho tôi hay không? Để tôi có thể bò lên trên?”

“Tăng gấp đôi? Quá khoa trương rồi!” Lâm Tử Hàn nói trước Tiêu Ký Phàm.

“Khoa trương sao? Còn hơn người nào đó từ nhân viên vệ sinh của Tiêu thị nhảy lên trở thành bà chủ Tiêu thị, có đúng là thấp hơn hay không?” Vương Văn Khiết giả vờ kinh ngạc nói.

“Đáng ghét!” Lâm Tử Hàn giận dữ mắng chị. Vương Văn Khiết lại tiếp tục trêu chọc nói: “Lâm Tử Hàn, chị nói em phải tri ân còn không phục, lúc trước nếu chị không để em vào Tiêu thị làm lao công quét dọn, em có thể có vận mệnh như ngày hôm nay này không? Tăng gấp đôi chẳng qua là tiền một bữa cơm của gia đình phú quý mà thôi, em không nỡ sao?”

Ánh mắt chuyển hướng Tiêu Ký Phàm: “Còn có Tiêu tổng, anh có nên cảm ơn bà mai tôi một chút vào ngày kết hôn này hay không?”

“Tôi rất cảm kích cô” Tiêu Ký Phàm mỉm cười nói với chị, chưa từng có nhiều lời, lại là cảm kích thật tâm, nếu như không phải Vương Văn Khiết, anh cũng không có khả năng biết Lâm Tử Hàn, càng không thể có thể tìm được con gái ruột của mình.

“Dì Văn Khiết, con cũng muốn vẽ tranh trên mặt...” Dưới chân đột nhiên truyền tới một tiếng non nớt của trẻ con, mọi người cúi đầu, liền thấy Tiểu Thư Tuyết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn kéo váy Vương Văn Khiết, cười hì hì nói.

“Được, cháu muốn vẽ cái gì?” Bút vẽ mi trong tay Vương Văn Khiết vừa chuyển, khoa tay múa chân với khuôn mặt cười tủm tỉm của Tiểu Thư Tuyết.

Lâm Tử Hàn ôm lấy con bé trên mặt đất, dùng tay trái nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé lên, giả vờ thật sự nói với Vương Văn

Khiết: “Đến đây đi, vẽ một con rùa trên mặt nó nhá” Cô cũng không có quên tình cảnh bé con này vẽ con rùa trên đùi cô, là thời gian nên báo thù.

“Không mà... Người ta muốn vẽ con mèo nhỏ” Tiểu Thư Tuyết không nghe theo mà lắc đầu, Vương Văn Khiết kéo cô bé từ trong lòng Lâm Tử Hàn rồi ôm lấy: “Được rồi, chúng ta đi vẽ con mèo nhỏ, đừng ở chỗ này làm bóng đèn” Khi nói chuyện, ôm cô bé đi ra phòng hóa trang.

Cánh cửa phòng hóa trang vừa đóng, Tiêu Ký Phàm liền khấn cấp ôm lấy Lâm Tử Hàn từ trên ghế trang điểm, dè dặt kéo vào trong lòng, môi đã phủ lên mặt cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Hàn nghiêng đi, xấu hổ nói: “Đừng! Phá hỏng lớp trang điểm của em, Văn Khiết sẽ tức giận”

“Không có việc gì, cùng lắm thì anh tăng lương gấp ba cho cô ấy” Bàn tay ấm áp của Tiêu ký nâng đầu nhỏ của cô. Không để cho cô có cơ hội thoát đi.

“Trên mặt em có phấn trang điểm...”

“Không có việc gì, độc không chết anh” Tiêu Ký Phàm không chút nào cố kỵ hôn lên, bất kể cô có trang điểm hay không, bốn viên đạn cũng không bắn chết anh, còn sợ phấn son bột nước ấy sao?

Lâm Tử Hàn tuy là nói như thế, nhưng khi bị anh kiên định ép buộc, kháng nghị nho nhỏ biến thành ái ngữ triền miên, môi răng hai người quấn lại. Trái tim đập loạn...

~~~~~

“Ai nha ba dượng... Chị con sao còn chưa đi ra nha?” Lâm Tử Y nắm áo Lâm Trúc giống như một nông dân Afghanistan, lo lắng kêu lên.

“Gọi ta là chú hai!” Lâm Trúc quay mặt sang gào thét, thấp giọng trách cứ cô.

“Chú hai, chị con không phải là lâm trận bỏ chạy chứ?” Lâm Tử Y nhắc lại, đột nhiên muốn cô đổi giọng gọi chú hai, cô làm sao có thể nhớ được chứ.

“Con phù dâu, sao lại hỏi ta?” Lâm Trúc tức giận nói, Lâm phu nhân bên cạnh cười tươi: “Đúng nha, Tử Y, không thấy cô dâu cũng là trách nhiệm của con nha”

“Vì sao nha ——!” Lâm Tử Y bất mãn oán giận nói: “Vừa nãy người ta muốn đi trang điểm, bị anh rể đuổi ra ngoài, người ta làm sao trông coi được”

“Vậy con đi đi, bảo nó nhanh lên một chút, mọi người đều đang chờ nó lên sân khấu”

“Dạ” Lâm Tử Y ngoan ngoãn đứng dậy. Đi vào buồng trong, khi chen qua đám đông, bước chân không tự chủ được bị một thân ảnh đẹp trai hấp dẫn.

Nụ cười xinh đẹp hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười tủm tỉm nói: “Vân Triết, làm sao mà trốn một mình ở chỗ này uống rượu?”

Tạ Vân Triết nhìn cô, mặc dù đang mỉm cười, sâu trong đôi mắt đen đã che giấu không được ưu thương, ngửa đầu uống cạn ly rượu, cười cười nói: “Bởi vì không ai uống với anh”

Trái tim Lâm Tử Y bị ưu thương trong mắt của anh làm đau đớn một chút. Uốn ngực giương giọng nói: “Ai nói không có? Em không phải người sao?” Nói xong liền lấy ly rượu trên khay trong tay bồi bàn đi qua, nâng ly tới trước mặt anh: “Này, cho anh. Chúng ta cùng ly!”

Tạ Vân Triết nhìn dáng điệu nghiêm túc của cô. Bất cười nói: “Em không thể uống. Đừng quên em tối nay là nữ chính thứ hai” Nói còn đang bên miệng, Lâm Tử Y liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Tiện tay ngăn người bồi bàn lại, thay ly trống rỗng thành ly đầy, đánh giá Tạ Vân Triết nói: “Anh có sợ uống hay không? Không sao, em sẽ tuân thủ theo anh, không làm anh xấu mặt”

“Dù cho uống say. Anh cũng bởi vì hài lòng mới say” Tạ Vân Triết cười khở lấy ly trong tay cô, nhấp một hơi rượu.

Lâm Tử Y chăm chú đùa anh, trêu chọc nói: “Anh học được gạt người, thương tâm thì thương tâm thôi, vì sao không dám thừa nhận?”

“Anh vui mừng thay Tử Hàn” Anh nói, thấy cô hạnh phúc. Anh an tâm, tuy rằng trong lòng anh là thật sự rất khổ, rất thương tâm.

“Vân Triết, anh là người tốt” Lâm Tử Y nhìn anh, lại có thể bị loại vô tư từ ái này của anh làm cho cảm động. Trái tim yêu anh, càng thêm nồng đậm hơn.

Chương 280: Hôn lễ 2

Tình nồng đậm trong phòng hóa trang, hai người ôm hôn cùng một chỗ cuối cùng cũng lưu luyến không rời bước ra, sắc mặt Lâm Tử Hàn ứng hồng rời khỏi vòng ôm áp của Tiêu Ký Phàm.

Tiêu Ký Phàm không hài lòng giọng nói với cửa phòng hoá trang: “Vào đi!” Tâm trạng buồn bực, làm sao lại luôn luôn có nhiều người không cảm thấy được thích xông vào đây như vậy!

Lâm Trúc vào, đánh giá hai người. Cười tủm tỉm nói với Tiêu Ký Phàm: “Ký Phàm, ta giao Tử Hàn hoàn hoàn chính chính cho cậu, đến lúc đó nếu như ít đi một sợi lông tơ, ta cũng không tha cho cậu!”

“Con sẽ không để cho Tử Hàn thiếu thứ gì” Tiêu Ký Phàm ôm eo Lâm Tử Hàn, bình tĩnh nói. Giọng điệu của Ký Phàm cũng không có bởi vì ông ta cứu mình hoặc là thành ba vợ của mình mà cải biến.

“Lời này ta nhớ kỹ, cũng hy vọng chính cậu có thể nhớ kỹ” Lâm Trúc dùng ngón trỏ chỉ anh, nói.

“Ba, ba yên tâm đi, Ký Phàm anh ấy sẽ không làm gì con đâu” Sắc mặt Lâm Tử Hàn vẫn có chút ứng hồng như cũ, cảm động nói.

“Con nha đầu kia. Trong lòng cũng chỉ có Tiêu Ký Phàm, còn giả bộ quan tâm người khác?” Lâm Trúc đánh giá cô trêu chọc. Lâm Tử Hàn giả vờ giận liếc mắt nhìn ông, sẵn giọng: “Ba còn nói con không để ý tới ba!”

Lâm Trúc cười ha ha một tiếng, nói: “Được, ta không nói. Ta là tới đưa quà kết hôn cho con” Nói xong, lấy ra một hộp màu phấn hồng trong túi áo khoác, đưa tới trước mặt cô, nói: “Đưa cho con”

“Là vàng bạc châu báu gì? Chắc không tầm thường nha?” Trong lòng Lâm Tử Hàn rõ ràng cảm động muốn chết. Lại cố ý nói ra loại lời nói chọc tức chết người khác không đền mạng này.

Ngón cái nhấn một cái, mở hộp nhỏ ra, xuất hiện ở trước mặt cô là một viên kim cương nhìn quen mắt. Lâm Tử Hàn kinh hãi, kinh ngạc đánh mắt nhìn ông, cả kinh kêu lên: “Ba xác định muốn đưa nó cho con?”

Tiêu Ký Phàm cũng sửng sốt, đồng dạng kinh ngạc nhìn “Ngôi sao thiên thần” trong tay Lâm Tử Hàn, Lâm Trúc cố sống cố chết đoạt đi. Lại có thể không tiếc đưa cho Lâm Tử Hàn, hơn nữa, ông ta sẽ không sợ Lâm Tử Hàn cho mình sao?

“Ta là tặng cho con, không thể cho người khác, đặc biệt vị bên cạnh con này” Lâm Trúc chỉ vào Lâm Tử Hàn. Ha ha cười nói. Cũng muốn cô cam đoan không giao cho Tiêu Ký Phàm. Nếu Tiêu Ký Phàm đều nguyện ý vì Lâm Tử Hàn buông tha cho kim cương, ông làm sao lại đau khổ chiếm kim cương không tha chứ? Tốt nhất chính là giao kim cương cho Lâm Tử Hàn, ông và Tiêu Ký Phàm ai cũng không thể đạt được.

Lâm Tử Hàn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, thấy Tiêu Ký Phàm vẫn là lãnh đạm. Gật đầu với Lâm Trúc: “Cám ơn ba, ba yên tâm, con sẽ không giao cho ai”

Ông lại có thể giao viên kim cương tạo nên sóng gió cùng truy đuổi cho toàn bộ hắc đạo cho cô. Nước mắt cô chảy ra khỏi viền mắt, thuận gò má chảy xuống.

“Đừng khóc, mặt sắp thành con mèo hoa rồi” Lâm Trúc thương yêu vỗ vỗ vai cô, nói: “Được rồi, con mau trang điểm lại đi, ta đi ra ngoài trước”

“Dạ” Lâm Tử Hàn gật đầu. Nhìn bóng dáng Lâm Trúc biến mất tại cửa. Sau khi khẽ hít vào một hơi, chuyển hướng Tiêu Ký Phàm đang nhíu mi trầm ngâm, ôn nhu nói: “Ký Phàm, kim cương ở trong tay em...”

Lâm Tử Hàn mở miệng. Không biết nên nói cái gì, nghiêm mặt si ngốc nhìn anh. Tiêu Ký Phàm ôn nhu cười một cái, rút khăn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nói: “Anh đã đồng ý buông tha cho kim cương, thì nhất định sẽ buông tha, “Ngôi sao thiên thần” thực sự đã không có bất cứ quan hệ nào với anh, cho nên, ở trên tay ai đều như nhau”

“Anh thật sự nghĩ như vậy?” Lâm Tử Hàn nghi hoặc nhìn anh chăm chú. Chỉ tới khi anh gật đầu. Mới lộ ra một nụ cười diễm lệ.

Đã từng, cô bởi vì nghĩ nên giao kim cương cho ai mà đau đầu vô cùng, hiện tại, kim cương trở lại tay cô lần thứ hai, vấn đề dẫn vật người kia lại biến mất, cô thật sự rất vui mừng.

Tuy rằng Tiêu Ký Phàm buông tha kim cương, nhưng kim cương ở trong tay Lâm Trúc, Lâm Tử Hàn vẫn còn cảm giác được bất an cùng hồ thẹn. Hôm nay tất cả mọi người không tranh cãi, nếu cho ai đều không thích hợp, như vậy biện pháp tốt nhất chính là cô tới làm thay.

Khóe mắt bất chợt nhìn tới đến đồng hồ trên tường, nhất thời lại càng hoảng sợ, thét to: “Chúng ta đã muộn mười lăm phút, trời ạ!” Vừa hét, vừa luống cuống tay chân lấy phấn, son môi trên mặt bàn sờ loạn trên mặt.

“Đều là anh làm hại” Lâm Tử Hàn liếc mắt trừng Tiêu Ký Phàm một chút cũng không khản trương, bất mãn tả oán. Nếu như không phải anh hôn cô, lớp trang điểm của cô sao lại biến thành như vậy? !

Vừa vặn ở phía sau, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa gấp, còn có tiếng lo lắng của Tiêu phu nhân: “Ký Phàm, Tử Hàn, các con xong chưa? Còn hai phút giờ lành sẽ tới rồi”

“Hả? A! Được rồi!” Lâm Tử Hàn qua loa đáp lại, Tiêu Ký Phàm mở cánh cửa, Tiêu phu nhân liền kéo hai người ra ngoài cửa, ánh mắt bất chợt nhìn thấy vẻ mặt Lâm Tử Hàn, đột nhiên hét lên một tiếng: “Tử Hàn, con sao lại trang điểm thành như vậy?”

“Con... Ký Phàm... Đúng, là anh ấy!” Lâm Tử Hàn liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, đầy rách nhiệm qua trên người anh.

“Người trang điểm đâu? Mau tìm người trang điểm tới!” Tiêu phu nhân khản cấp phân phó nữ hầu, nữ hầu vội vã chạy đi. Tiêu Ký Phàm nhìn thoáng qua vẻ mặt như mèo hoa của Lâm Tử Hàn, không vội không chậm nói: “Mẹ, con cảm thấy như vậy rất tốt”

“Như vậy làm sao gặp mọi người? Không nên không nên”

“Mẹ, làm được, giờ lành sắp đến, chúng ta đi xuống đi!” Tiêu Ký Phàm ôm eo Lâm Tử Hàn, bước nhanh xuống dưới lầu.

Tiêu phu nhân đuổi theo sau đột nhiên lại hét lên: “Phù dâu đâu? Phù dâu sao còn chưa xuất hiện? Nhanh đi tìm nha!” Lại có mấy người nữ hầu chạy ra.

“Đúng vậy, Tử Y đã chạy đi đâu?” Lâm Tử Hàn lúc này mới nhớ tới, không thấy phù dâu, Tiêu phu nhân nghe cô vừa nói như thế, càng gấp đến xoay quanh, hét to: “Thế này là thế nào! Toàn bộ người trang điểm, phù dâu tìm không được bóng dáng”

“Phu nhân, bác đừng vội, Tử Y có thể ăn cái gì ngoài hoa viên” Lâm Tử Hàn dè dặt giải thích, thật ra trong lòng cô cũng không rõ, dù sao Lâm Tử Y làm việc là không đáng tin như vậy.

Chương 281: Hôn lễ 3

Giờ lành qua năm phút đồng hồ, nữ hầu mới đưa Lâm Tử Y đã say khướt không thấy đường giá đáo tới trước mặt ba người, Lâm Tử Hàn cùng Tiêu phu nhân đồng thời cả kinh, kinh ngạc trừng mắt nhìn vị phù dâu này.

Lâm Tử Hàn nhanh chóng nhìn liếc mắt về mặt Tiêu phu nhân tức đến tái đi, tiến lên một bước cầm cánh tay Lâm Tử Y, nhỏ giọng trách cứ nói: “Tử Y, em sao lại uống thành như vậy nha?”

“Em làm sao vậy?” Lâm Tử Y ngẩng đầu nhỏ lên, đánh giá Lâm Tử, đột nhiên khanh khách nở nụ cười: “Chị, chị rất xinh”

“Em rất điên!”

“Em mới không điên” Lâm Tử Y bắt mắt liếc mắt trừng cô, đột nhiên cười: “Đúng, em là phù dâu, đến đây, em dắt chị ra ngoài” Nói xong tiến lên cầm cánh tay của Tử Hàn, miễn cưỡng đứng thẳng người.

“Em không được, mau đi nghỉ ngơi thôi” Lâm Tử Hàn trầm giọng nói.

Lâm Tử Y không phục ngang ngạnh ngẩng đầu lên, kêu lên: “Ai dám nói em không được, em đá chết nó, đi thôi đi thôi...”

Thoạt nhìn là Lâm Tử Y đỡ Lâm Tử Hàn, kì thực là Lâm Tử Hàn dắt Tử Y, hơn nữa là không dám buông tay, bằng không cô ấy nhất định sẽ ngã xuống đất.

Hai chị em bước trên thảm đỏ, xung quanh truyền đến tiếng cười trộm không nhỏ, Lâm Tử Hàn không biết bọn họ đang cười cái gì, xấu hổ nhìn Tiêu Ký Phàm cuối thảm đỏ, trong lòng thầm mắng, sao lại xa như vậy nha, là ai thiết kế thảm đỏ?

Tiêu Ký Phàm không để ý đến tiếng cười người bên ngoài, si ngốc dừng ở cô dâu chậm rãi đi tới bên mình, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười mộng ảo.

Vương Văn Khiết bên cạnh thấy vẻ mặt Lâm Tử Hàn, nhất thời tức giận sôi lên, cố nén kích động xông lên hành hung Tiêu Ký Phàm, cười một tiếng, cười gian dụ dỗ Tiểu Thư Tuyết trong lòng: “Bảo bối ngoan, xông lên đi, ôm lấy mẹ nói chúng ta là cùng loại”

“Dạ” Tiểu Thư Tuyết thật biết điều gật đầu một cái, lắc lắc chạy vọt đi tới, ôm tới chân nhỏ bên trong lụa trắng của Lâm Tử Hàn, cười hì hì nói: “Mẹ, chúng ta là cùng loại”

Trong đám người đột nhiên phát ra một trận cười to điên cuồng, Lâm Tử Hàn cúi đầu, liền thấy Tiểu Thư Tuyết bị Vương Văn Khiết vẽ thành mặt mèo đang chu chu miệng cười với mình.

Nhất thời xấu hổ muốn tìm một hầm ngậm tiến vào, thấp giọng khiển trách: “Đi ra! Qua bên cạnh chơi! Ai cùng loại với con!”

Tiêu phu nhân vẫn nghiêm mặt vội vọt đi tới, một tay bế Tiểu Thư Tuyết xuống, Vương Văn Khiết xuyên qua đoàn người, giơ ngón tay cái lên, cười khanh khách.

Sắc mặt Tiêu Ký Phàm cũng khẽ biến, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại đến dáng vẻ mê người vừa nãy. Tiếp tục rất kiên nhẫn chờ đợi cô dâu của mình.

Lâm Tử Hàn xấu hổ vô cùng gian nan đi trên thảm đỏ phủ kín hoa hồng, Lâm Tử Y cũng sắp tụt hết lực lượng toàn thân lên người cô. Hu... Cô sắp đi không nổi...

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng rung, là thân thể Lâm Tử Y nện ở thảm, Lâm Tử Hàn kinh hô một tiếng theo mọi người, vội đem hết toàn lực cúi người kéo cô ấy từ trên mặt đất lên, thất kinh khẽ gọi: “Tử Y, em thế nào? Em không sao chứ?”

“Em không sao nha” Lâm Tử Y sờ sờ trán bị đụng đỏ, lắc đầu quan sát khách mời trùng mắt há mồm. Hoàn toàn không biết mình vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trái tim thiếu chút nữa nhảy ra, Tiêu Ký Phàm dùng sức nhấn quyết tâm nhấn cảm tức xuống lần thứ hai, nụ cười mê chết người kia lại thế nào cũng hiện không được trên mặt.

Một cú ngã như thế, khiến Lâm Tử Y tỉnh táo một chút, một lần nữa đi trên thảm đỏ chưa đến mười mét, mà mãi chưa đến điểm cuối. Lâm Tử Hàn cũng sắp khóc, đi đến đường hạnh phúc, sao lại khó khăn như vậy? Haizz... Lẽ nào đây là mạng của cô?

Thật vất vả đi tới trước mặt Tiêu Ký Phàm, đối mặt với thâm tình của anh, Lâm Tử Hàn e lệ cúi đầu. Người đàn ông ở trước mắt, là người cô cực kỳ yêu thương, nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, cô cuối cùng cũng chờ được đến giờ phút này.

Tiêu Ký Phàm nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái nhưng vẫn động lòng người như cũ, trong lòng đồng dạng cảm khái vạn phần, đồng dạng kích động không ngớt.

Lâm Tử Hàn, cô cuối cùng cũng là vợ của anh, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn chinh chinh thuộc về anh... Phía trước đợi chờ mình sẽ là cái gì, ai cũng không biết, bọn họ biết đến là đôi phương yêu mình, như vậy là đủ rồi!

“Xin hỏi chú rể, con xác định đây lần hôn nhân duy nhất, cũng là một lần cuối cùng chứ?” Giọng của cha sứ nghiêm túc trang nghiêm vang lên.

“Vâng”

“Xin hỏi chú rể, con thực sự yêu cô Lâm Tử Hàn chứ?”

“Vâng...” Giọng của Tiêu Ký Phàm vẫn chưa nói ra toàn bộ, Lâm Tử Y một bên say không nhẹ liền quơ hoa trong tay. Lớn tiếng hô to một tiếng: “Tạ Vân Triết! Em cảnh cáo anh! Em sẽ vẫn yêu anh đến già!”

Khách lại ồ lên một trận, sắc mặt Tiêu Ký Phàm lại trầm xuống, Lâm Tử Hàn lại xấu hổ không gì sánh được. Chỉ có Lâm Tử Y hét xong, một chút cũng không đỏ mặt, hi hi cười ngốc.

“Nha đầu kia có dũng khí, ha ha!” Lâm Trúc nhìn Lâm Tử Y cười ha ha. Lâm phu nhân bắt mắt trừng mắt liếc ông một cái, giận dữ nói: “Hai nha đầu này ngày hôm nay làm mất hết danh tiếng, lẳng nhục, ông còn cười được?”

“Chuyện này rất đáng yêu, tôi thích” Lâm Trúc vẫn đang cười, một chút cũng không cảm thấy mất mặt.

Tạ Vân Triết một mực chờ đợi lo lắng lưu ý tới Lâm Tử Y lại không nghĩ tới cô sẽ hét ra một câu như vậy, bên người đều là nhân vật nổi tiếng, cũng không thiếu thực nữ ái mộ anh. Ánh mắt mọi người đều roẹt roẹt phóng tới bên người anh. Dáng vẻ khác nhau, khiến anh lần đầu cảm giác đến xấu hổ vô cùng là tư vị gì.

Chân mày hơi nhíu lại, Tạ Vân Triết cất bước đi tới, cúi người, ôm lấy ngang người Lâm Tử Y cười khúc khích với mình, lách khỏi đoàn người đi đến phía đỗ xe.

Anh cảm thấy lúc này Lâm Tử Y rất cần thiết trước tìm một chỗ giải rượu, bằng không còn không biết sẽ nháo ra cái gì.

“Vân Triết, anh muốn đưa em đi đâu?” Lâm Tử Y vật lộn trong lòng anh, mồm miệng không rõ lắm bậm nói. Mặt Tạ Vân Triết âm trầm liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng mê người của cô, lạnh lùng nói: “Đi một chỗ thích hợp cho em ở lại”

“À...” Lâm Tử Y si ngốc nhìn đường nét góc cạnh cầm anh, sững sờ gật đầu một cái, lập tức nhắm mắt lại, dùng sức thoát khỏi vòm ngực anh.

Tạ Vân Triết tuy rằng xụ mặt, hai tay ôm cô lại không tự giác mà buộc chặt, có lẽ là sợ cô chịu lạnh, từ nhỏ, anh quan tâm đến cô như em gái.

Hôn lễ nhiều lần bị phá, Tiêu Ký Phàm không còn kiên nhẫn nhịn nữa tiếp nữa, đẹp trai vẻ mặt hơi có chút âm trầm nhíu chặt, bá đạo tuyên bố: “Tôi thề, đây là cuộc hôn nhân duy nhất, cuối cùng của tôi, tôi thề kiếp này nhất định chỉ yêu một mình Lâm Tử Hàn, nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng cô ấy...” Một hơi nói xong toàn bộ lời thề, vẻ mặt đẹp trai chuyển hướng Lâm Tử Hàn, nói: “Tới lượt em”

“Hà? A! Tôi cũng thề” Lâm Tử Hàn cười tủm tỉm nói với cha sứ, cô chỉ lo cảm động, cũng không nhắc lại lời thề của anh, cho nên...

“Được, chúng ta rời khỏi nơi này trước, mọi người cứ ở chơi từ từ” Tiêu Ký Phàm xin lỗi mọi người, ôm Lâm Tử Hàn đi xuống thảm đỏ, đi đến nhà chính. Anh cũng không không nỡ để cô dâu mang bụng bầu bốn năm tháng của mình vất vả, lễ tiết phạm tục này, miễn đi!

Hôn lễ long trọng như thế, nhiều khách như vậy, mà cô dâu chú rể đã sớm đi ra. Xác thực có điểm kỳ cục, nhưng đại đa số đều là vì lợi ích thương nghiệp mới tham gia, cho nên cũng sẽ không quan tâm cô dâu chú rể có chạy mất hay không.

Trong hoa viên vẫn âm áp lãng mạn như cũ, tiếng nhạc vờn quanh, trai thanh gái lịch cũng không bởi vì rời khỏi sân khấu mà có cái biến gì.

~~~~~

Vốn trốn trong một góc, thân thể Đỗ Vân Phi ngửa ra sau, ngồi ở ghế ven đường, ngơ ngác nhìn đồng hồ siêu lớn phía đối diện.

Tiếng chuông chín giờ đã vang, đại biểu cho Lâm Tử Hàn đã triệt triệt để để không thuộc về mình, cô, cuối cùng lựa chọn người đàn ông khác!

Tất cả nỗ lực hấn phải, vào giờ khắc này phó mặc hết, cái gì cũng không có vấn đề!

Tô Lâm Lâm yên lặng chờ bên người len lén liếc mắt nhìn hấn, khẽ hít vào một hơi ôn nhu nói: “Vân Phi, chúng ta cần phải trở về”

“Để anh yên lặng đứng đây một mình, cảm ơn” Đỗ Vân Phi ngay cả vọng liếc mắt nhìn cô cũng không có, đối với cô, lạnh lùng trước sau như một. Loại ánh mắt này, tựa như lúc trước Lâm Tử Hàn phân phó tài xế lái xe rời khỏi hấn, làm cho lòng người đau nhức như vậy.

Tô Lâm Lâm chăm chú nhìn anh, chớp đi nước mắt sương mù trong mắt, nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, xoay người, rời đi. Hình bóng xinh đẹp, dần dần bao phủ tại trong đám người.

Một phần chờ đợi này, lâu lắm lâu lắm, mà cô, có nên tiếp tục đợi nữa hay không?

Chương 282: Thất kinh

Mấy tháng sau, trong khoa phụ sản bệnh viện nào đó, tiếng khóc thét như giết heo của Lâm Tử Hàn vang ra khỏi phòng sinh, truyền vào trong tai mọi người đang ở ngoài cửa.

Ngón tay nắm cùng một chỗ của Tiêu Ký Phàm trắng bệch, nghe tiếng khóc thống khổ của Lâm Tử Hàn, đau lòng cơ hồ muốn xông vào phòng sinh.

Anh thực sự là không nên làm cho cô mang thai, không nên làm cho cô chịu loại thống khổ như địa ngục này! Giờ khắc này, anh nghĩ đến chính là lúc trước Lâm Tử Hàn sinh Tiểu Thư Tuyết, dưới tình huống thống khổ như vậy, là ai vượt qua cùng cô!

Sự áy náy của Tiêu Ký Phàm với cô đẩy lên lần thứ hai, ngọn lửa phừng phực đang nướng chín trái tim anh!

“Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Sau này đánh chết em cũng không muốn sinh baby!” Lâm Tử Y che hai tai, đi qua đi lại trên hành lang.

“Con im miệng cho mẹ!” Lâm phu nhân kéo lấy cánh tay của cô, dùng ánh mắt chỉ chỉ Tiêu Ký Phàm chuẩn bị phá cửa, ý bảo cô đừng phiền đến anh.

Lâm Tử Y vội lấy tay che miệng nhỏ nhắn của mình, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Mới vừa ngồi xuống, trong phòng sinh liền vang lên một tiếng trẻ con khóc nỉ non, cho nên mọi người bật dậy từ trên ghế, trên mặt đột nhiên lộ ra dáng tươi cười thoải mái.

“Thật tốt quá, baby cuối cùng thuận lợi sinh ra” Tiêu phu nhân vui mừng đến luống cuống chân tay, Tiêu Ký Phàm lại không có nửa điểm hài lòng, anh lo lắng chính là Lâm Tử Hàn hiện tại thế nào, bởi vì đã không có tiếng của cô.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ mở cửa phòng sinh, cười tủm tỉm nói với mọi người: “Chúc mừng mọi người, là một bé trai... A!” Cuối cùng là một tiếng này, là tiếng phát sinh khi bị Tiêu Ký Phàm thiếu chút nữa đẩy vào tường.

Bác sĩ sắc mặt trắng xanh liếc mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, thấy anh lập tức chạy vội tới bên giường Lâm Tử Hàn, lý giải tâm tình anh lúc này, nụ cười trở lại trên mặt lần thứ hai.

“Cho tôi ôm một cái trước...”

“Tôi ôm trước...” Ngoại trừ Tiêu Ký Phàm, tất cả mọi người đang tranh cướp muốn ôm baby.

Bác sĩ bị mọi người vây quanh bảo vệ bé nhỏ, giọng nói: “Tất cả mọi người không nên gấp gáp, hiện tại ai cũng không thể ôm, tôi đưa cậu bé vào phòng giữ nhiệt” Mọi người thất vọng rũ tay xuống, mắt mở trừng trừng nhìn bác sĩ ôm cậu bé đi. Nhìn liếc mắt Tiêu Ký Phàm ngồi bên cạnh Lâm Tử Hàn, thức thối lui ra ngoài.

Tiêu Ký Phàm gắt gao nắm tay nhỏ bé của Lâm Tử Hàn, đau lòng vén sợi tóc bị mồ hôi dính vào trán, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Lâm Tử Hàn đau đến đã bất tỉnh nghe được tiếng gọi của Tiêu Ký Phàm, yếu ớt mở hai mắt, nhìn anh tủi thân mở miệng nói: “Ký Phàm, em còn sống không?”

“Em đương nhiên còn sống, không có sự cho phép của anh, ai cũng không có thể mang em đi” Tiêu Ký Phàm hôn tay cô, khẽ cười nói.

Lâm Tử Hàn suy yếu cười tươi, quan sát một vòng phòng sinh nhẹ giọng nói: “Baby đâu, em muốn nhìn baby một chút”

“Tiểu tử hư hỏng kia được bác sĩ ôm đi” Nụ cười Tiêu Ký Phàm trên mặt nhạt đi, thoáng có chút không hài lòng mở miệng nói.

“Anh tại sao có thể nói nó như vậy, anh một chút cũng không thương nó sao?” Lâm Tử Hàn bất mãn lầm bầm nói, cô trăm cay nghìn đắng mới sinh con ra như vậy, anh lại không thích?

“Đều hại thảm em như vậy, không thương nổi nó, anh càng yêu em hơn” Tiêu Ký Phàm cười cười, lần thứ hai hôn hôn môi cô.

Lâm Tử Hàn cười tươi, Tiêu Ký Phàm nói làm cho trái tim cô ấm áp dào dạt, cô thích nghe anh nói dễ ngon dễ ngọt, thích nhìn biểu tình anh nói dễ ngon dễ ngọt, thật mê người, khiến người ta rất an tâm.

Ngày thứ ba, Lâm Tử Hàn mở mắt liền bắt đầu dò xét toàn bộ phòng bệnh, một đám người đứng bên cạnh, không thấy thân ảnh baby.

“Mẹ, mẹ tỉnh?” Tiểu Thư Tuyết ghé vào bên giường Lâm Tử Hàn, thoải mái cười nói.

Bởi vì sinh tự nhiên, cho nên Lâm Tử Hàn đã cơ bản có thể đi lại, ôm lấy Tiểu Thư Tuyết, hôn lên mặt con bé nói: “Bảo bối, có muốn gặp em trai không?”

“Vừa nãy con đã gặp em bé, ba ba ôm con đi xem” Tiểu Thư Tuyết cười khanh khách nói.

“Ký Phàm, em cũng phải nhìn con” Lâm Tử Hàn ngẩng đầu nhìn Tiêu Ký Phàm đứng bên cạnh, bữu miệng nhỏ nhắn nói, tất cả mọi người xem qua, chỉ cô là chưa!

“Một lúc nữa có thể nhìn, ngoan” Tiêu Ký Phàm vỗ vỗ tay nhỏ bé của cô trấn an nói, cậu bé vẫn đặt ở trong phòng giữ nhiệt, bọn họ cũng là nhìn thoáng qua cửa kính.

Nhưng bác sĩ vừa tuyên bố, người lớn và em bé cũng có thể xuất viện, cho nên Lâm Tử Hàn lập tức có thể thấy được.

“Mẹ đi giục cô y tá động tác nhanh lên một chút” Tiêu phu nhân sớm đã ngứa tay muốn ôm em bé, xoay người đi ra ngoài. Lúc ra cửa thiếu chút nữa đụng vào cô y tá hấp tấp xông tới.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Cô y tá vừa xin lỗi lại vội vàng nói: “Không tốt, không thấy em bé”

“Hả?”

“Cái gì?” Phòng bệnh trong nháy mắt sôi trào, đưa mắt nhìn nhau đứng lên, Lâm Tử Hàn càng gấp đến độ kêu sợ hãi: “Baby sao lại không thấy? Không phải vẫn có người trông coi sao?”

“Xin lỗi, mọi người xin đừng hoảng, chúng tôi sẽ dùng hết mọi biện pháp tìm tung tích của cậu bé” Cô y tá một bên cục cung một bên liên tiếp xin lỗi.

Chương 283: Em bé mất tích

Tiêu phu nhân hét rầm lên: “Chúng tôi làm sao có thể không hoảng hốt? Không thấy thằng bé, chúng tôi có thể không hoảng sao?”

Cô y tá vừa vội lại bắt đắc dĩ, ngoại trừ xin lỗi ra, không biết nên nói cái gì. Lâm Tử Hàn vói lên cánh tay Tiêu Ký Phàm, sợ đến thống khổ: “Ký Phàm! Làm sao bây giờ? Anh mau nghĩ biện pháp tìm thằng bé về đi! Mau lên!”

Tiêu Ký Phàm ôm cô, vỗ lưng cô trấn an: “Đừng vội, anh đang nghĩ biện pháp, anh đang suy nghĩ...” Nói xong, bắt đầu trầm ngâm.

Tiêu phu nhân gấp đến độ rối loạn, vỗ trán dương ngón tay chỉ cô y tá lớn tiếng mắng: “Bệnh viện các cô xảy ra chuyện gì? Nếu như thằng bé có chuyện gì không hay xảy ra tôi không tha cho các cô!”

“Em muốn con, Ký Phàm...” Lâm Tử Hàn rống lên khóc bù lu bù loa nâng hai mắt đầm lệ lên, trừng mắt nhìn Tiêu Ký Phàm, cô còn chưa từng thấy qua thằng bé, sao lại không thấy tăm hơi? Thằng bé sao lại đột nhiên biến mất!

“Anh sẽ tìm con về” Tiêu Ký Phàm hôn trán cô, thấp giọng hứa hẹn, tất cả mọi người rối loạn, chỉ có anh vẫn trầm ổn bình tĩnh.

Lâm Tử Hàn chớp đi nước mắt, không thể tin mà mở miệng: “Có phải thật vậy hay không...? Ký Phàm, anh nói con có thể bị người ta bắt cóc hay không? Có là muốn tiền của Tiêu gia hay không? Có đúng hay không...?”

“Đừng đoán mò, được chứ?” Tiêu Ký Phàm ôn nhu nói, lấy áo khoác choàng lên người cô, ôm cô từ chỗ ngồi ra ngoài phòng bệnh. Ánh mắt thâm thúy dừng ở hai mắt đầm lệ của cô: “Anh đưa em đi tìm con”

“Thật vậy chẳng?” Lâm Tử Hàn vẫn còn không thể tin được, Tiêu Ký Phàm dựa vào cái gì tự tin có thể tìm được con như vậy? Anh đã không phải Lãnh Phong, chẳng lẽ còn thần thông quảng đại như vậy sao?

Tiêu Ký Phàm gật đầu, quay đầu nói với Tiêu phu nhân nói: “Mẹ, mọi người về nhà trước, chờ tin tức của con”

“Ký Phàm, các con muốn đi đâu?” Tiêu phu nhân vội hỏi thăm, Tiêu Ký Phàm đã đi ra phòng bệnh, không đáp lại vấn đề của bà.

Xe Mercedes chạy như bay trên đường, Lâm Tử Hàn được khoác áo kín mít nằm trong lòng Tiêu Ký Phàm, yên lặng chảy nước mắt.

Cảm giác cảnh vật lướt qua nhanh ngoài cửa sổ có chút quen thuộc, Lâm Tử Hàn nỗ lực chớp đi nước mắt, kinh ngạc ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Tiêu Ký Phàm vẻ mặt trầm tĩnh, kinh ngạc nói: “Ký Phàm, anh dẫn em tới nơi này làm cái gì?”

Con đường này cô đi qua nhiều lần, rất quen thuộc, chính là biệt thự của Lâm Trúc trước đây từng ở lại. Nhưng cô không rõ, Tiêu Ký Phàm vì sao đưa cô tới nơi này.

“Đương nhiên là tìm con” Tiêu Ký Phàm ôn nhu nói xong, ôm chặt người cô, rất sợ cô bị cảm lạnh, dù sao cô vừa mới sinh con xong.

“Nhưng mà...” Không đợi Lâm Tử Hàn hỏi xong, xe chậm rãi dừng ngoài cửa sắt biệt thự, nhân viên bảo vệ tiến lên ngăn cản xe, rất không khách khí nói: “Xin lỗi, ngài không thể vào”

Tài xế nhìn lại Tiêu Ký Phàm cùng Lâm Tử Hàn ngồi ghế sau xin chỉ thị, Lâm Tử Hàn ấn cửa sổ xe, nói với nhân viên bảo vệ: “Là tôi”

“Chào Lâm tiểu thư” Nhân viên bảo vệ cung kính lui ra sau, cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, xe trực tiếp chạy đến trước nhà chính.

“Anh xác định là ba em ôm con đi sao?” Lâm Tử Hàn không thể tin tưởng nhìn Tiêu Ký Phàm, ba cô làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Hơn nữa, ông ôm con đi làm gì!

“Xác định” Tiêu Ký Phàm vỗ vỗ tay cô, đẩy cửa xuống xe, ôn nhu trên mặt trong nháy mắt bị một cỗ lạnh lùng thay thế, lạnh lùng nói với một nhân viên bảo vệ: “Mời Lâm Trúc ra cho tôi!”

“Ai muốn tìm ta?” Trong phòng truyền đến tiếng cười sang sảng của Lâm Trúc, sau đó thân ảnh của ông xuất hiện trước nhà, đánh giá Tiêu Ký Phàm vẻ mặt nghiêm túc: “Ha ha ha, thì ra là con rể tốt đến thăm ta, đừng đứng đây, vào nhà...”

“Giao thằng bé ra đây!” Tiêu Ký Phàm cắt ngang lời vô ích giả tạo của ông, lạnh lùng nói.

Lâm Trúc sững sốt, nghi hoặc nói: “Cái gì mà thằng bé? Thằng bé làm sao vậy?”

“Ông đừng giả bộ, trừ ông ra, không ai có thể ôm thằng bé đi” Chỉ có Lâm Trúc, mới có loại bản lĩnh thông thiên này, trừ ông ta ra, còn có thể là ai?

“Ý của cậu là không thấy thằng bé? Không thấy lâu chưa? Trời ơi! Chúng ta mau đi tìm thôi!” Lâm Trúc hoảng loạn hô nhỏ.

Lâm Tử Hàn bị Tiêu Ký Phàm nhốt bên trong xe cũng chịu hết nổi nữa rồi, mạnh mẽ đẩy cửa xe sai bước xuống xe, lo lắng gọi: “Ba! Ba vì sao ôm thằng bé đi, lẽ nào ba không biết con sẽ bị hù chết sao?”

“Ai nói cho con biết thằng bé là ta ôm đi? Là cậu ta?” Hai mắt Lâm Trúc hiện lên một tia chột dạ, dùng ngón trỏ chỉ Tiêu Ký Phàm một cái, giả vờ giận nói: “Con sao lại chỉ nghe cậu ta, lời nói của cha lại không tin một chữ?”

“Bởi vì cô ấy có năng lực có phân biệt thị phi” Tiêu Ký Phàm liếc Lâm Trúc, hoảng loạn trong mắt Lâm Trúc cũng không tránh được hai mắt của anh, câu bé quả nhiên là ông ta len lén ôm đi!

“Ta lúc nào thì ôm thằng bé đi? Tử Hàn, con đừng nghe Ký Phàm nói bậy, cậu ta luôn luôn hận ta tận xương, mới có thể vu oan loạn như vậy”

Chương 284: Đại kết cục

“Ba, xin ba hãy trả thằng bé lại cho con...” Lâm Tử Hàn đau khổ cầu xin, cô thật ra thực sự hy vọng con là trong tay Lâm Trúc, như vậy chỉ ít thằng bé rất an toàn, không bị phần tử phi pháp ôm đi”

“Ta thật không có!” Lâm Trúc giơ lên ba ngón tay, làm ra một động tác xin thề nói: “Ta thề...” Lời thề còn chưa nói xong, trong phòng liền truyền đến một tiếng khóc nỉ non to rõ của trẻ con, vang trong tai mỗi người.

“Ba~~~! Ba còn nói không có!” Lâm Tử Hàn tức giận đến rống to hơn, bước nhanh đi vào nhà. Cánh tay lại bị Lâm Trúc chặn nắm lấy, Lâm Trúc xấu hổ sờ sờ mũi, ha ha cười gượng: “Tử Hàn, con đừng đi”

Tiêu Ký Phàm lại không để ý đến ông, nhắc chân cất bước đi đến trong phòng, thiếu chút nữa đụng phải Lâm Tử Y. Lâm Tử Y ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua người bên cạnh Tiêu Ký Phàm, tiếp xúc đến ánh mắt tức giận của Lâm Trúc, còn có tức giận khế gào: “Không phải bảo con nghìn vạn lần đừng làm cho thằng bé khóc sao?”

“Ai nha ba đừng, thằng bé muốn khóc con cũng không có biện pháp nha” Lâm Tử Y vô tội nhún nhún vai.

“Hừ!” Lâm Trúc phẫn hận nghiêng đầu, thực sự là hồi hận chết vì giao thằng bé cho cô. Lập tức nhìn sang Lâm Tử Hàn, lại nhìn sang Tiêu Ký Phàm ôm con đi ra từ trong phòng, hắc hắc cười nói: “Ký Phàm, Tử Hàn à, các con muốn bao nhiêu cũng có thể sinh mà, giao thằng bé cho ta thôi, gấp hai chị em các con một người vô dụng hơn một người, sản nghiệp của Lâm gia lớn như vậy cũng không thể không có một hậu nhân tiếp nhận nha...”

“Rất cảm kích ông để mắt tới con tôi như thế, nhưng ông mơ tưởng!” Tiêu Ký Phàm lạnh lùng nói ra những lời này, ôm con khóc nỉ non không ngớt đi đến hướng xe đỗ.

Đánh chết anh cũng sẽ không để Lâm Tử Hàn chịu loại đau khổ khi sinh này, nói nữa, dù cho hiểu ra, con trai anh, sao lại tiếp nhận sản nghiệp của nhà khác chứ? Tiêu thị còn chưa đủ cho nó sao?

“Tử Hàn, con chỉ cần sinh thêm một đứa thôi” Lâm Trúc không buông tha chuyển hướng Lâm Tử Hàn, cố ý tỏ vẻ đau khổ cầu xin nói: “Tử Hàn, con chỉ cần sinh thêm một đứa nữa thôi, ta thực sự rất thích đứa nhỏ này”

Lâm Tử Hàn khó xử nhìn Tiêu Ký Phàm, lại tiếp xúc đến vẻ mặt không cho thương lượng của anh, bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Xin lỗi, ba, ba cũng biết một người không thể sinh con”

“Con đi khuyên nhủ Ký Phàm, cậu ta nhất định sẽ nghe lời con”

“Ba...” Lâm Tử Hàn bất đắc dĩ khẽ gọi, Tiêu Ký Phàm đã có chút phiền hà, đi phía trước một bước, bỏ ra một tay kéo Lâm Tử Hàn, bá đạo nhét cô vào trong xe.

Tài xế khởi động động cơ, xe chạy ra khỏi biệt thự dưới sự thất vọng của Lâm Trúc, cuối cùng cũng tìm được con về, Lâm Tử Hàn hưng phấn bế con từ trong lòng Tiêu Ký Phàm. Tinh tế đánh giá lông mày của đứa con còn chưa trưởng thành hoàn toàn.

“Ký Phàm, em không biết con như vậy lớn lên giống ai?” Lâm Tử Hàn đột nhiên ngừng đầu, cười tủm tỉm nhìn Tiêu Ký Phàm nói.

Tiêu Ký Phàm hôn một cái lên trán cô, lại cười nói: “Con còn chưa lớn, tự nhiên là nhìn không ra”

Lâm Tử Hàn gật đầu, vẻ mặt hưng phấn nói: “Em hy vọng nó lớn lên giống anh, đẹp trai như anh, còn muốn có bản lĩnh giống anh”

“Chỉ cần đừng mơ hồ giống em là tốt rồi”

“Đáng ghét!” Lâm Tử Hàn hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, cô đâu có mơ hồ, nhiều lắm là chỉ có chút đơn thuần quá độ mà thôi!

Tiêu Ký Phàm kéo cô qua, hôn lên trán cô, nói nhỏ bên tai cô: “Nhưng mà, anh cũng thích em mơ hồ như vậy” Một người phụ nữ mơ hồ đến có thể vì trốn hôn, đi khách sạn tìm con vịt, lại sao không phải cực phẩm sao?

Lâm Tử Hàn vỗ nhẹ lưng con, dựa vào lòng Tiêu Ký Phàm, cảm động, trong nháy mắt truyền khắp tứ chi bách hài.

Mỗi một lần biểu lộ của anh, cuối cùng có thể khơi mào một phản rung động dưới đáy lòng cô, gặp gỡ anh, kiếp này không hối hận!

Trời biết cô lúc này có bao nhiêu hạnh phúc, Tiêu Ký Phàm đồng dạng cảm giác được hạnh phúc bao phủ toàn bộ trái tim, khẽ thở dài, thu thu cánh tay ôm chặt cô.

Phần hạnh phúc này, trải qua nhiều đau khổ, mỗi một lần ôm cô, hôn cô, trong lòng cuối cùng có thể không cần cảm giác được không yên ổn, cũng không cần lo lắng sau một khắc sẽ đột nhiên mất đi cô.

Gặp gỡ cô, yêu cô, có cô. Kiếp này, như vậy là đủ rồi...!

